

Giới thiệu Tận Thế Song Sủng

Thể loại: Ngụy cơ tận thế, khoa học viễn tưởng, dị năng, ...

Nhân vật chính: Đường Nhược, Bạch Thất.....

Tình trạng sáng tác: đã hoàn

Độ dài: 423 chương + 13 chương phiên ngoại

Dịch: QT và Google ca ca

Bản convert: Tiểu Tuyền

Tình lại, chợt phát hiện có một mỹ nam cạnh bên, rồi lại biết nơi đây đang là tận thế.

Tình lại, nhận ra mình đã quay về ba năm trước, người vợ chưa cưới đang túc trực bên cạnh.

Nếu trời ban lương duyên, vậy thì cùng nhau đánh Zombie thăng cấp, thuận tiện nói chuyện yêu đương...

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mới gặp gỡ

Đường Nhược cảm giác mình đang vui lấp sâu trong một giấc mơ rất chân thật, mặc dù gần đây thời gian cô ngủ càng ngày càng dài, nhưng chưa từng có giấc mơ nào chân thật đến vậy.

Trong mơ cô mặc chiếc váy cưới kéo dài trên mặt đất, bị từ trên mặt đất ôm lấy đặt ở trên ghế sa lon mềm mại, sau đó một nhóm người bắt đầu vây quanh cô lắm bầm.

“Mẹ, thuốc này không có gì vấn đề chứ? Mới vừa rồi chị ấy trực tiếp hít một hơi, đến bây giờ bộ dáng vẫn không được tỉnh táo, một lát nữa sẽ không chết luôn chứ?”

“Chỉ là một ít thuốc mê thôi, không thành vấn đề gì đâu, mới vừa rồi không phải con vịn nó đã an toàn vượt qua sao, một lát con đưa con bé lên lầu, cứ nói là nó uống rượu say, vào lúc mấu chốt này không thể xảy ra lại chuyện không may được.”

“Mau mau, thời gian tới rồi, nhanh điu nó đi ra ngoài, Phi Phi, con phải vịn em gái con mới được.....”

Đường Nhược cảm giác mình hoàn toàn bị người ta khống chế, đứng yên, ra cửa, bước lên đài cao.....

Trên đài cao rất chói mắt, hoa tươi cùng ánh đèn tán loạn, màn ảnh phía sau giống như đang chiếu gì đó, chẳng qua cô mơ mơ màng màng, nhìn thấy không rõ lắm. Càng không thấy rõ người trước mặt là ai, đang làm gì cô.

Làm khó cô sống hai mươi năm, một khi bị bệnh, bệnh tới như núi sập, nhưng gần đây lúc nằm trên giường bệnh làm các loại điều trị bằng hoá chất, đã lâu rồi cô chưa từng thấy qua cảnh tượng hoành tráng như vậy, cho nên Đường Nhược cảm thấy giấc mơ này mặc dù chân thật, nhưng lại giả tượng mà tự mình nghĩ ra.

Khi còn bé cha mẹ cô ly dị, mẹ ra nước ngoài, cha thì tái giá, dẫn đến việc lúc cô hai mươi tuổi bởi vì bệnh bạch cầu phải nằm ở trên giường bệnh, cũng chỉ cô đơn một người. Bây giờ hồi quang phản chiếu, thấy một giấc mơ có cảnh kết hôn chân thật, khắc sâu như vậy, cũng coi như giải quyết xong tâm sự lớn trong cuộc đời, thử hỏi, người con gái nào mà không muốn mặc lễ phục xinh đẹp nhất, cử hành một hôn lễ cả đời khó quên chứ?

Cho dù, đây chỉ là một cảnh trong mơ, trong mơ ngay cả chú rể là ai cũng nhìn thấy không rõ.

Sau khi xuống đài cao, Đường Nhược mơ mơ màng màng ở bên tai lại nghe được vài giọng nói.

“Không ngờ lần này lại thuận lợi thông qua như vậy.”

“Ông thuê người điều khiển chương trình không tệ, biết quan sát sắc mặt, mỗi lần đều có thể xoay đề tài đến chỗ khác, còn có cái đài cao này dựng rất tốt, cách tân khách xa như vậy, ở trong ánh đèn và hoa tươi, dĩ nhiên là thấy không rõ lắm.”

“Tôi nói, vẫn là Bạch Thất quá kỳ quái, bộ dáng sốt cao nghiêm trọng, mới vừa rồi lúc tôi bỏ tay của Đường Nhược vào trong tay của Bạch Thất, vô tình

đụng phải tay của nó, nóng hổi.”

“Ông nói như thế, tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, không nhìn thấy Bạch Ngạn cũng bị vịn đấy sao.....”

Bạch Thất này tên đầy đủ là Bạch Ngạn, bởi vì ở trong đại gia tộc họ Bạch đứng hàng thứ thứ bảy, cho nên người người đều thuận miệng gọi anh ta là Bạch Thất.

Đường Nhục khẽ nhắm mắt lại ngủ thiếp đi. Cô thật sự quá mệt mỏi, chưa từng có cảm giác thân thể mình nặng nề như vậy.

Lúc nhắm mắt lại, cô nghĩ, lần này đợi chờ cô nên là cái chết.

Dù sao, gần đây bác sĩ Trần cũng không có làm bất kỳ trị bệnh bằng hoá chất nào cho cô, mà ánh mắt y tá trưởng Liên nhìn cô đều mang theo thương xót.

Mặc dù Đường Nhục cảm giác mình không đáng thương, nhưng bác sĩ và hộ sĩ trong bệnh viện đều cảm thấy cô bé không có cha mẹ ở bên cạnh, thân lại mang bệnh nặng vô cùng đáng được mọi người đồng tình.

Khó tránh khỏi bệnh viện cũng yêu thương Đường Nhục thật nhiều.

Lúc Đường Nhục ngủ mê đi, mọi người đưa cô đang ngủ mê man vào một gian ‘phòng cho tổng thống’ trên lầu khách sạn.

Bị chuyển vào trước cô còn có Bạch Thất mặc một áo bành tô đang sốt cao.

Được đặt nằm chung với nhau trên giường lớn xong, hai nhóm người liên xã giao với nhau, khách sáo xong là đi ra ngoài.

Hôm nay là ngày vui, đối với đang tân hôn, tất nhiên sẽ không bị quấy rầy.

Hai người nằm ở trên giường ngủ đến mơ hồ, nhưng hai người đều cảm nhận được mặc lễ phục chính trang mà nằm ở trên giường sẽ khó chịu, cho nên rối rít bắt đầu cởi quần áo, ngủ tiếp.....

Bạch Thất cả người đều bị vây trong mơ mơ màng màng.

Anh nhớ mình thật sự quá mệt mỏi, lúc đang lần trốn một nhóm sóng lớn Zombie, đã thất lạc với các đồng đội. Cuối cùng phải chen chúc ở trong một khe hẹp rất nhỏ, còn dùng hết dị năng. Đang trong hỗn loạn nhắm mắt lại, liền mơ thấy một cảnh tượng kỳ quái vào ba năm trước.

Sở dĩ nói kỳ quái, là bởi vì anh nhớ rõ ba năm trước anh chưa từng đính hôn thành công với vị họ Đường kia, nhưng trong giấc mơ này người nọ lại ngoan ngoãn đứng cùng mình kết thúc tiệc đính hôn?

Chẳng qua Bạch Thất thật sự mệt chết đi được, chỉ chốc lát sau đã lâm vào hôn mê mà không có giấc mơ.

Thời gian dần trôi qua, lúc mặt trời mọc ở phương đông.

“A ——”

Tiếng hét hoảng sợ chói tai phá vỡ sự yên bình lúc sáng sớm, Đường Nhục nhíu mày, tiếng hét kia cách khá xa, nhưng đã đem cơn buồn ngủ của cô la đến tỉnh. Rất nhanh, liền nghe được tiếng hét chói tai vang lên liên tiếp.

Tại sao, tại sao ầm ĩ như vậy, chẳng lẽ trong bệnh viện đã xảy ra chuyện gì? Đường Nhục mơ màng mở hai mắt ra, đập vào mắt chính là màu sắc của gối ngủ. Bệnh viện đổi lại gối rồi? Đưa tay sờ sờ, trong nháy mắt, Đường Nhục liền ngồi bật dậy.

Con mẹ nó, nhất định là cô tỉnh dậy không đúng cách.

Cái này rõ ràng không phải là gối, là lồng ngực của đàn ông, cô còn mò được cơ bụng của đàn ông bởi vì tập thể hình mà có.

Gặp quỷ, mình lại ngủ ở trên một giường với một người đàn ông trần trụi.

Bệnh viện thiếu giường bệnh đến nam nữ chẳng chia ra sao?

Nhưng mà lúc liếc nhìn về tay mình, Đường Nhục mới chân chính kinh hãi.

Trắng nõn thon dài, như ngọc tự nhiên.

Mặc dù mình cũng trắng nõn mảnh khảnh, nhưng mà, cái này hoàn toàn không phải là tay của mình.

Tay của mình mỗi ngày đều phải truyền dịch, đã sớm hiện đầy lỗ kim cùng vết máu ứ đọng. Làm sao có thể hoàn hảo không tì vết nào thể này.

Lúc Đường Nhục ngồi dậy, Bạch Thất cũng tỉnh, mở hai mắt ra, vừa lúc đối diện với ánh mắt bối rối muốn khóc sau khi ngồi dậy của Đường Nhục.

Hai người nhìn nhau.

Đường Nhược: “.....”

Bạch Thất: “.....”

“A ——” “Cứu mạng ——” bên ngoài từng đợt tiếng kêu sợ hãi, đánh vỡ cái nhìn yên lặng này.

Ánh mắt Bạch Thất trầm xuống, trước bất kể tại sao lại xảy ra chuyện anh vừa tỉnh dậy tựa đang ở trong phòng của một khách sạn không biết tên, bên cạnh còn có phụ nữ. Nhưng hiện tại hoàn cảnh bên ngoài đủ nói rõ cho anh biết nơi này không đủ an toàn.

Nhanh chóng đứng dậy, Bạch Thất vô cùng nhanh nhẹn di chuyển đến mắt mèo của cửa phòng, nhìn ra bên ngoài.

Phía ngoài, một con Zombie đang muốn găm cổ của một nhân viên làm việc khách sạn. Nhân viên làm việc của khách sạn vừa đưa tay cản trở, vừa hướng trên người Zombie đập một cước, không ngờ lại có thể đập con Zombie kia ra. Sau đó hắn ta liền xoay người thật nhanh hướng về một đầu khác của hành lang chạy trốn.

Zombie bị đập ngã trên mặt đất xong, lại lấy một loại tư thế vặn vẹo đứng thẳng lên, chậm chạp đuổi theo hướng người đã chạy trốn.

Bạch Thất khẽ nhú mày.

Vì sao tỉnh dậy, không chỉ có vị trí mình ở chỗ quái dị, ngay cả năng lực của Zombie cũng thật lù lỉ?

Con Zombie mới vừa rồi, hoàn toàn không có sự nhanh nhẹn và sức mạnh mà mình lúc trước gặp phải. Giống như là không tiến hóa vậy.

Không tiến hóa.....

Chân mày của Bạch Thất nhíu chặt hơn, hắn rời đi mắt mèo, lại sải bước trước cửa sổ gian phòng, rầm một tiếng kéo ra rèm cửa sổ đầy cộm nặng nề.

Tiếp theo hắn đã bị cảnh tượng ngoài cửa sổ kích thích thật sâu.

Trên đất bằng dưới lầu đã trở thành sân chiến đấu, thỉnh thoảng có Zombie nhào tới thân thể của người bình thường, thỉnh thoảng có tiếng người sợ hãi kêu lên, cũng có người bình thường cầm lấy gậy ông phản kháng.

Độ bảo tồn của những vật kiến trúc này, còn có loại cảnh tượng đánh Zombie, không chút nào giống cảnh tượng sau ba năm tận thế, giống như là tận thế vừa mới bắt đầu.

Loài người vẫn còn không sử dụng dị năng, Zombie cũng không có tiến hóa, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trọng sinh

Đường Nhược nhìn bộ dạng Bạch Thất mặc quần lót, thân thể trần truồng ở trong phòng đi tới đi lui, nhìn tới nhìn lui, sau đó lại nhìn một chút bộ dáng ngồi ở trong chăn chỉ mặc con quần lót của mình, cô cảm thấy rất bất lực.

Mặc dù đã nhớ lại, ngày hôm qua trong lúc mình mơ mơ màng màng đã trao đổi nhắn với người đàn ông này, nhưng..... Nhưng mà cô vẫn không cách nào tiếp nhận cái cảnh tượng vẫn cho là trong mơ thành tồn tại trong thực tế.

Rốt cuộc đây là chuyện gì a?

Là xuyên qua mà ngày ngày trong miệng hộ sĩ nhắc tới sao?

Vì để cho cô bé Đường Nhược này đối mặt với tánh mạng có hi vọng về tương lai tốt đẹp hơn, nên các y tá sẽ đem những tình tiết trong tiểu thuyết hoặc phim truyền hình mà mình đã xem qua nói cho Đường Nhược nghe, nhưng mỗi tình tiết đại khái đều không thể rời bỏ xuyên qua và trọng sinh. Các cô vẫn muốn Đường Nhược tin tưởng, linh hồn có thể xuyên qua thời không, tồn tại ở không gian khác.

Mặc dù lúc trước Đường Nhược vẫn không tin, nhưng mà hiện tại.....

Lúc trong lòng Đường Nhược chột dạ, thì Bạch Thất đã quay đầu lại, mắt sáng như đuốc nhìn cô đang ngồi ở trên giường.

Người đã trải qua sinh tồn trong tận thế, ánh mắt hung ác kia làm cho người ta có cảm giác lạnh thấu xương.

Cho nên, trong lòng Đường Nhược càng thêm trống rỗng.

Mặc dù sau khi mất đi tánh mạng, trời cao đã cho mình một cơ hội làm lại từ đầu, nhưng đối với thân thể không có chút trí nhớ, Đường Nhược vẫn vô cùng hoảng sợ.

“Đường Nhược?”

Đường Nhược thấy gọi tên của mình, thì ngoan ngoãn gật đầu. Mặc dù đối với việc xuyên qua mà tên của mình vẫn không thay đổi đã thấy có chút kỳ quái.

“Cô làm sao.....” Bạch Thất muốn nói sao cô lại biến thành bộ dạng này, hẳn rõ ràng nhớ được lần cuối cùng ở trong căn cứ nhìn thấy Đường Nhược không phải là bộ dạng này, khi đổ tóc của Đường Nhược giống như cỏ dại, gương mặt cùng thân thể tái xám khô gầy, không chút nào giống với gương mặt chừng hai mươi tuổi.

Mà bây giờ, tóc dài đen nhánh như mực cùng màu da trắng nõn đều đang nói cho hắn biết, bộ dạng Đường Nhược bây giờ hoàn toàn không giống với lúc trước anh đã nhìn thấy.

“Tôi, tôi làm sao?” Đường Nhược không khỏi có chút sợ.

Cô không nhớ được bất cứ chuyện gì của thân thể này, cũng không nhớ được tại sao mình với anh ta lại kết hôn (thật ra chỉ mới đính hôn thôi). Xuyên qua không có chút nào bảo đảm như vậy, thật là một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Bạch Thất nhìn cô một, cũng không hỏi tiếp nữa, mà nhanh chóng rời đi cửa sổ đi về hướng nhà vệ sinh.

Hiện tại anh muốn xác nhận một việc, có phải mình đã trở lại ba năm trước hay không?

Anh nhớ rất rõ ràng, ba năm trước đây, sau khi Nhị tiểu thư Đường gia chạy khỏi bữa tiệc đính hôn thì anh liền lái du thuyền ra biển, đợi đến khi trở về, thì toàn bộ thế giới đã hoàn toàn thay đổi.....

Cách cục của ‘phòng cho tổng thống’ vô cùng tốt, bên cạnh phòng ngủ chính có gắn thêm toilet, toilet vừa to vừa hoa lệ, nhưng mà Bạch Thất lại không có tâm tình để quan sát. Anh gấp gáp muốn biết hình dáng hiện tại của mình.

Khi dung mạo của anh xuất hiện ở trong gương, Bạch Thất cảm giác hốc mắt của mình nóng hổi.

Người đàn ông trong gương, anh tuấn nhe nhằng khoan khoái, khỏe mạnh còn mang theo chút ít non nớt, hoàn toàn không phải là bộ dạng lờ lờ không chịu nổi của ba năm sau khi tận thế.

Lệ nóng của Bạch Thất tràn trong hốc mắt, cảm thấy hai chân đều có chút run rẩy.

Đây không phải là trọng sinh mà có một vài người dân kể chuyện cổ tích đã miêu tả sao?

Bởi vì sau tận thế sẽ không có TV Computer ... để tiêu khiển, cho nên một vài quyển tiểu thuyết tồn tại sau tận thế đã được mọi người xem là hạng mục tiêu khiển.

Tiệm sách trong trụ sở có các loại tiểu thuyết cùng với các bộ sách tài liệu khác, một số người sẽ đi mượn đọc cộng thêm tự mình sửa đổi, sau đó giống như người kể chuyện cổ tích ở từ lâu thời cổ, ở giữa quảng trường kể tình tiết trong tiểu thuyết để kiếm lấy tiền trả nước sinh sống.

Có đôi khi Bạch Thất cũng sẽ ngồi ở chỗ đó nghe một chút tình tiết tiểu thuyết, để gia tăng một chút lòng tin của mình đối với tương lai.

Mà hôm nay, mình thật sự trở lại ba năm trước.....

Đường Nhược thấy anh ta hỏi mình một câu, sau đó như bị thần kinh nhanh chóng vọt vào toilet, lại thỉnh thoảng nghe được lầu dưới truyền đến tiếng kêu sợ hãi, quả thực cảm thấy tóc gáy sau lưng dựng cả lên, gai ốc nổi đầy người. Nhưng cô vẫn còn nhớ rõ thân thể của mình đang trần truồng, cho nên cô bắt đầu nhìn xuống giường tìm kiếm quần áo.

Tất cả mọi chuyện đều phải chờ mặc quần áo đầy đủ hết rồi hãy nói!

Đập vào mắt chính là một váy cưới đuôi dài.

Mặc dù rất xinh đẹp hoa lệ, nhưng mặc cái này vào thì...?

Cái này rõ ràng..... Không thể nào, muốn tự mình mặc cái váy này sẽ rất khó khăn, mà mặc cái này xong đoán chừng sẽ không đi được.

Đường Nhược kéo chăn chuẩn bị đi đến tủ treo quần áo tìm, nếu hai người phải ở chỗ này qua đêm, chắc có chuẩn bị quần áo để thay.....

Trong nháy mắt quần chăn, Đường Nhược liếc về phía miếng ngọc bội trên ngực mình.

Cái ngọc bội này là lúc cô một tuần tuổi, được bà ngoại đưa cho.

Bởi vì vẫn đeo ở trên người hai mươi năm, cho nên lúc vào bệnh viện, bác sĩ cũng không có cường chế yêu cầu lấy miếng ngọc bội này xuống.

Mà giờ khắc này nghĩ đến ngọc bội này làm sao tới, Đường Nhược không khỏi run rẩy cả người.

Đây là chuyện gì thế?

Mình bây giờ không phải đã ký thác đến thân thể một người khác ư, cả người đã không phải là của mình rồi, vì sao cái ngọc bội này vẫn còn?

Tại sao lại quý dị như vậy?

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Nhược càng không xong, sắc mặt càng trắng hơn.

Vừa dùng lực, không cẩn thận bẻ gãy ngọc bội thấp kém trước ngực. Ngọc bội vỡ ra, cắt trúng tay Đường Nhược, cũng lộ ra một đầu của miếng kim loại bên trong ngọc bội.

Miếng kim loại này tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc. Khiến Đường Nhược theo bản năng bưng kín hai mắt.

Đối mặt tình cảnh như thế, Đường Nhược đã không còn kinh ngạc, giờ phút này cô chỉ có một ý niệm trong đầu, may quá, người đàn ông kia đang ở trong toilet không có đi ra ngoài.

Sau khi tia sáng ngừng lại, Đường Nhược phát hiện mảnh ngọc bội trên tay mình biến mất.

Mặc dù xuyên qua, ngọc bội bỗng phát sáng, những thứ này cô cũng chứng kiến rồi, nhưng gặp phải chuyện đồ vật bỗng biến mất quý dị, trong lòng cô vẫn linh quýnh, đem cả người rút vào trong chăn.

Là thế giới huyền hoặc hay là cô huyền hoặc rồi, kinh nghiệm ngày hôm nay, thật sự là quá kinh khủng!

Cho dù phản ứng chậm chạp hơn nữa, cô vẫn có tư tưởng của người bình thường, và một thân thể máu thịt.

Chẳng qua cô mới rút đầu vào trong chăn, lập tức bắn ra ngoài cực kỳ nhanh.

Bởi vì, cô phát hiện mu bàn tay trái của cô, nơi gần ngón tay cái xuất hiện một hình xăm thực vật màu xanh biếc. Hơn nữa ở trong bóng tối nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy nó lóe lên ánh sáng xanh lục.

Nắm tay trái của mình lại, Đường Nhược không tự chủ run lên.

Chuyện quý dị hết cái này đến cái khác, cô không phải là xuyên qua thế giới thần quái đó chứ?

Đường Nhược tìm tòi một vài câu chuyện xuyên qua mà các y tá kể với cô, tất cả câu chuyện đều không thể rồi bỏ trạch đầu, cung đầu cổ đại..... Không có một người nào, không có một câu chuyện nào là nói xuyên đến thế giới thần quái.

Chẳng qua các bản đều có kết cục tốt.

Sau khi khủng hoảng cực độ qua đi, ngược lại Đường Nhược bắt đầu tỉnh táo lại.

Người chết qua một lần cũng có thể sống lại, không nên khôi hài như vậy, mới vừa sống lại, lại không giải thích được mà chết đi mất.

Cô vừa tự nhủ với mình, vừa đưa tay đụng vào cái lá Clover màu xanh biếc trên tay trái.

Sờ soạng hồi lâu cũng không thấy có bất kỳ phản ứng khó chịu nào, Đường Nhược mới từ từ an tâm lại.

Nếu không có nguy hại gì... cứ để đó thôi. Cô lại bắt đầu bọc chăn đi tìm quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tận thế

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Trong tủ treo quần áo đã sớm bỏ vào hai chiếc vali lớn, một cái màu đỏ một cái màu đen, đại khái là chuẩn bị cho hai người. Đường Nhược không có do dự, trực tiếp mở vali màu đỏ. Bên trong quả nhiên có rất nhiều quần áo, mỗi một thứ đều có giá không rẻ.

Đường Nhược lật tìm một phen, phát hiện tất cả đều là váy, cũng không có quần quýt nữa, cầm một đồ lót cùng chiếc váy đơn giản ở phòng thay quần áo thay.

Phòng thay quần áo có kính sát đất, từ trong kính Đường Nhược thấy được mình ở thế giới này, trắng nõn mảnh mai, rất là trẻ tuổi xinh đẹp. Đúng vậy, mình bây giờ rất trẻ, dường như nhìn mình còn muốn trẻ hơn kiếp trước.

Đường Nhược nhìn chiếc nhẫn trên tay, khế cau mày, mặc dù nghĩ không ra tại sao nguyên chủ kết hôn sớm như vậy, nhưng so với thân thể tàn phế vẫn nằm ở trên giường bệnh thì thân thể này đã làm cho người ta vô cùng hài lòng.

Đi ra khỏi phòng thay quần áo, phát hiện Bạch Thất vẫn đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài như cũ. Anh thấy Đường Nhược từ phòng thay quần áo đi ra ngoài, thì sai bước đi đến, vào phòng thay quần áo.

Đường Nhược đoán được chắc đôi phương đi thay quần áo, mấp máy miệng một cái, liền đi tới bên cửa sổ nhìn một chút xem tình hình dưới lầu rốt cuộc ra sao.

Vị trí của bọn họ là lầu sáu, trên căn bản có thể thấy rõ tất cả chuyện xảy ra ở dưới lầu.

Chỉ thấy dưới lầu có mấy thi thể ngổn ngang té ở trên đường, trên người một bãi máu, bên kia còn có mấy quái vật vừa giống người lại không giống người đang cúi đầu gặm thịt người máu chảy đầm đìa, trong lúc này cũng có mấy chiếc xe chạy qua, nhưng không dừng xe, tài xế giống như nổi điên rồi thật nhanh cán lên thi thể cùng những quái vật không giống người để đi qua, vòng qua vòng lại vài lần, cuối cùng chạy mất.

Đường Nhược cảm thấy bây giờ mình xuất hiện ảo giác rồi, nếu không tại sao có nhiều người chết ở bên ngoài khách sạn như vậy lại không ai quản. Vội vàng dụi dụi hai mắt, bầm bập đùi, mở to mắt nhìn lại, dưới lầu là cảnh tượng đó.

Chẳng qua là nhìn thêm một chỗ, chẳng qua là nhìn sang phía kia, Đường Nhược liền ói. Ngay cả chạy về phòng vệ sinh cũng không kịp!

Hiện tại bên ngoài chính là Địa Ngục nhân gian, đang trình diễn màn quái vật ăn thịt người, người giết quái vật!

Thật là đáng sợ, thì ra cái thế giới này kinh khủng như vậy!

Từ phòng thay quần áo ra ngoài, Bạch Thất cầm lấy quần áo tắm rửa, nhìn thấy bộ dáng Đường Nhược như vậy, cũng chỉ nhẹ nhàng liếc mắt một cái, sau đó liền tiến vào phòng vệ sinh.

Anh đã có ba năm không có thoải mái tắm rửa rồi, hôm nay nhất định phải sướng khoái tắm nước nóng cho sướng.

Sau tận thế không lâu, kiểm tra đo lường nguồn nước mới biết là nhiễm virus bệnh và phóng xạ, không thể sử dụng, tất cả nước đều phải trải qua xử lý đặc biệt mới có thể sử dụng. Sau đó, tắm đối với con người ở tận thế mà nói, thật sự là cuộc sống hưởng thụ xa xỉ, ở tận thế chỉ có nhân tài và tầng lớp trên mới có tư cách hưởng thụ.

Thời điểm Đường Nhược ói đến không còn sức, Bạch Thất mới từ toilet đi ra, bước đến phía ngoài đã là áo trắng quần xanh, nhân khuôn nhân dạng (ý chỉ bộ dáng của người thành công). Anh nhìn Đường Nhược một cái, lại nhớ tới bắt đầu thu dọn đồ đạc trong phòng thay quần áo. Khi hắn thông dong bình tĩnh nuốt vào bánh ngọt mang từ trên bàn tiệc đính hôn của bọn họ vào phòng, lúc này Đường Nhược mới kịp phản ứng liền nhào tới trước mặt anh: “Đại ca! (tôi thật không nhớ được tên anh ta là cái gì.) phía ngoài, có quái vật giống người đang ăn thịt người.....”

Bạch Thất nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, tiếp tục nuốt bánh ngọt.

Đường Nhược: “.....”

Tại sao anh còn nuốt trôi, anh không nhìn thấy tôi đã ói đến nước chua hay sao?

Ánh mắt Đường Nhược lấp lánh, há to mồm nhìn hắn.

Bạch Thất rốt cục bị nhìn đến không nhịn được, liền dùng tay lấy một miếng bỏ vào đĩa ăn đưa qua: “Muốn ăn thì tự mình cầm đĩa ăn.”

Đường Nhược: “.....”

Tôi rõ ràng không phải muốn cái này.

Ói thì ói, Đường Nhược vẫn ngoan ngoãn nhận lấy đĩa ăn.

Phía ngoài quái vật đang ăn thịt người, ta ở khách sạn ăn bánh ngọt.

Cảm giác thật không khỏe a. /(T o T)/~~

Đường Nhược hít hít cái mũi, yên lặng an ủi mình. Từ phản ứng bình tĩnh của người đàn ông trước mắt này, cô đoán cái thế giới này vốn không khoa học thế đấy, mình ngàn vạn lần không thể tỏ ra phản ứng quá ngu si quá dễ nhũn để cho anh nhìn ra mình là giả.

Cô ngồi ở trên ghế ngoan ngoãn ăn xong hai cái bánh ngọt, chờ Bạch Thất ra lệnh.

Không có biện pháp, thế giới này quá không khoa học, lại không có người cho cô một bản thuyết minh, hay nội dung giới thiệu vắn tắt ..., vẫn nên ôm chân to trước đã.

Mới ngồi một lát, thì một trận buồn nôn lại tuôn ra, Đường Nhược chạy đến phòng vệ sinh lại ới một lần nữa.

Ới xong rồi, một lần nữa ngơ ngác ngồi đối diện người đàn ông trước mặt, từ từ tiêu hóa, tiếp nhận sự thật mình đã xuyên qua thế giới thần quái.

Đối với loại bánh ngọt mà ở tận thế đã trở thành xa xỉ phẩm trong xa xỉ phẩm, tất nhiên Bạch Thất không thể nào ăn không vô, cho nên cái bánh ngọt hai mươi mấy tác đã bị Bạch Thất ăn hết sạch.

Đường Nhược: “.....”

Một người có thể lấy tốc độ nhanh như vậy giải quyết cái bánh ngọt to bằng chậu nước rửa mặt, quả nhiên là thế giới không khoa học.

Sau khi Bạch Thất ăn xong, lật xem ví tiền của mình, phát hiện thẻ và giấy căn cước đều ở đây, nhét vào một bên balo, sau đó nhìn chung quanh chuẩn bị cầm vật thuận tay để làm vũ khí.

Sau tận thế tiền đã không thể mua được bất kỳ vật gì. Mặc dù bắt đầu tận thế không lâu, quốc gia đã thành lập một trụ sở có quy mô lớn ở thủ đô, cũng có mở ra cửa sổ dùng tiền đã lưu thông lúc chưa tận thế để đổi lại vật chất, nhưng mà đồ đổi lại quả thực ít đến đáng thương.

Mà đổi như vậy có thời gian xếp hàng chờ đến lượt, còn không bằng đi ra ngoài làm nhưng công việc trụ sở phân công còn có lợi hơn.

Có điều bây giờ mới bắt đầu tận thế, Bạch Thất cũng không biết trật tự của thế giới này còn ở đó hay không, trước cầm lấy những thứ này đã, chờ xác định xong rồi dùng hay vứt đi cũng không muộn.

Thật ra thì thẻ căn cước ở tận thế cũng không có tác dụng gì, chẳng qua sau tận thế, thủ đô dựng lên một ngọn trụ sở lớn, mà địa chỉ chọn xây chính là khu quy hoạch mới xây ở thủ đô tận thế trước.

Sau tận thế, thường thường sẽ xảy ra một loại tình huống là: người đi ra ngoài làm nhiệm vụ, trải qua kinh nghiệm trăm cay nghìn đắng thật vất vả mới về đến nhà, lại phát hiện, nhà đã bị người ta chiếm, còn có thể có thêm loại chuyện liên hoàn là vật chất bị người ta cướp, vợ cũng cướp, con thì bị bán.....

Nếu muốn có cuộc sống bảo đảm ở trụ sở, phương pháp tốt nhất chính là phải tìm được nhà có hệ số an toàn cao nhất.

Mà đúng lúc ở vùng quy hoạch Đái Hoa Viên mới xây này Bạch Thất có một nóc biệt thự ba tầng.

Là biệt thự kiểu mới được đề nghị về tính an toàn, tính thư thích, đầy đủ hết tất cả chức năng, nơi này đều thống nhất dùng dấu vân tay để mở khóa, cửa kính chống đạn, các loại khóa mật mã an toàn chống trộm.

Kiếp trước tất nhiên anh không có cái biệt thự này, bởi vì đi qua bên đó muộn, nên khóa vân tay đã bị phá hỏng, biệt thự đã bị người ta chiếm, thứ nhất là mình không cầm ra được chứng cứ để chứng minh căn nhà này trước lúc tận thế là của mình, thứ hai trên đầu cũng không có đầy đủ vật chất để trả phí dụng, cho nên kiếp trước, trong trụ sở an toàn Bạch Thất vẫn sống ở khu bình dân. Có đôi khi đi ra ngoài rồi trở lại sẽ xảy ra chuyện mới vừa rồi, nhà cửa bị chiếm, đồ đạc bị cướp.....

Đối với trụ sở an toàn mà nói, khu biệt thự dĩ nhiên là khu nhà giàu, cũng có bảo đảm hơn, ít nhất sau khi có thể cung cấp đầy đủ chứng minh đây là nhà mà anh đã mua trước khi tận thế, anh chỉ cần nộp một ít ‘ phí dụng ’ nhất định quân đội sẽ bảo đảm an toàn cho nhà và tài sản riêng của anh.

Nếu đã lập lại một lần, Bạch Thất tất nhiên sẽ không ngây ngốc mà đem nhà của mình tặng cho người khác.

Cả đời này, anh không chuẩn bị trì hoãn để đi nơi khác mà trực tiếp trước chạy trụ sở an toàn mà tương lai thủ đô muốn xây dựng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Không gian

Đường Nhược nhìn anh lật xem giấy căn cước, bộ dáng đã thu dọn xong, nên cẩn thận mở miệng: “Anh định cứ như vậy đi ra ngoài hả?”

Thật không cần mang theo gì ư, cảm giác không có chút nào bảo đảm, thì đi ra ngoài nhất định bị cắn chết.....

Bạch Thất ở trong phòng tìm kiếm vũ khí tiện tay, nhìn quanh khắp nơi, liền thấy Đường Nhược vẫn đi theo phía sau anh, nhưng lại không có nói thêm cái gì, đem đầu quay sang nơi khác.

Đường Nhược vẫn nhắm mắt theo đuôi đi theo anh.

Sau đó, Bạch Thất nhìn thấy đèn ngủ chân dài đặt trên mặt đất ở hai bên đầu giường, bộ phận thân đèn được chế tạo bằng kim loại. Hắn đi qua cầm lấy đèn nâng lên, tiếp theo lật ngược để đèn, đem mũ đèn ... xoay cho rớt xuống, sử dụng một chút thân đèn bằng thép, cảm thấy khá tiện tay. Quay người lại, lại nhìn thấy Đường Nhược đi theo phía sau mình.

Anh nhú nhú mày, sau đó đưa thân đèn cho cô: “Cầm lấy.”

Ý là có thể mang mình đi chung hả?

Đường Nhược vui mừng ở trong lòng, nhanh chóng nhận lấy thân đèn, ngoan ngoãn một chút đứng nhìn Bạch Thất lại vụn xong một ... thân đèn ngủ khác: “Chúng ta, chúng ta không cần mang quần áo và đồ ăn đi à?” Mặc dù phản ứng của cô chậm, có đôi khi sẽ hơi ngơ, nhưng thật sự không phải ngu, cũng biết xã hội bây giờ hỗn loạn, nước, thức ăn, cùng quần áo đều là vật trân quý.

Bạch Thất nhìn cô một cái, thấy cô không có khóc, cũng có chút kinh ngạc, thử nghĩ xem, ba năm trước đây thời điểm mình nhìn thấy tình cảnh này, cho dù lúc ấy ở trên thuyền đã thức tỉnh dị năng rồi, nhưng dù sao cũng không có hết kinh ngạc và hoảng sợ nhanh như vậy.

Bạch Thất thu hồi ánh mắt, xé một góc của tấm chăn quấn lên thân đèn, để cho mình cảm thuận tay hơn: “Chúng ta đã không có tay để mang, có thể bảo vệ mạng là tốt rồi, có mạng mới có những biện pháp khác.”

Đường Nhược gật đầu, nhìn cái vali quần áo ở dưới chân vẫn có chút tiếc rẻ, vali này thật lớn, bên trong trừ quần áo đất tiền ra còn có mấy túi xách và vài đôi giày, thậm chí còn có một cây ô xếp rất đẹp và tinh xảo.

Cô thấy Bạch Thất đang mang giày vào, cũng chọn lấy đôi dép lê thấp vừa chân mang vào.

Nhìn nhiều đồ như vậy mà phải vứt bỏ ở chỗ này, rốt cuộc có chút không muốn, Đường Nhược vịn mặt vali cảm thán một câu, “Nếu như có thể mang cái vali này theo thì tốt.....”

Sau đó, vali màu đỏ bỗng biến mất không thấy.

Đường Nhược: “.....”

Bạch Thất: “.....”

So với Đường Nhược tròn mắt há mồm, dù sao Bạch Thất cũng ở tận thế ba năm, nên trấn định rất nhiều: “Cô thức tỉnh không gian dị năng hả?”

Nhưng anh rõ ràng nhớ được, ở trong căn cứ kiếp trước khi nhìn thấy Đường Nhược thì cô không có thức tỉnh bất kỳ dị năng nào. Nếu như có dị năng, thì Đường Nhược kiếp trước cũng sẽ không nghèo túng đến bộ dáng kia.

Sau đó Bạch Thất cũng cảm thụ một chút dị năng của mình, lại phát hiện trước mắt mình còn không có bất kỳ dị năng gì.

Kiếp trước Bạch Thất có dị năng thuộc tính Băng, là khi ở trên du thuyền đã thức tỉnh. Khi đó anh ở trên du thuyền bắt đầu nóng sốt, ba ngày sau đó anh phát hiện mình có thể bắn ra Băng Tinh từ đầu ngón tay. Lúc anh vô cùng hưng phấn dự định trở lại sẽ cố gắng lợi dụng dị năng này, thì mới phát hiện thể giới đã biến dạng, mà người có dị năng cũng rất nhiều.

Đường Nhược hoàn toàn không hiểu, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, bởi vì trong đầu cô không ngừng tuần hoàn những chữ: bình tĩnh xem phản ứng, đây chính là thể giới không khoa học, đây có lẽ là ‘công năng đặc dị’ mà chủ nhân lúc trước có. Mình không thể ra vẻ quá ngu quá khờ quá si và phản ứng để nhũn để cho anh ta nhìn ra mình là giả.

Cho nên cô quyết định dùng câu trả lời trăm kiểu để ứng đối vấn đề này: “Ha ha.....”

Mình nhất định là xuyên qua đến thế giới huyền hoặc.....

Cẩn thận trong lòng hoàn toàn chịu không được a.....

Ai có thể mang bản thuyết minh ra để tôi xem một chút không.....

Làm người phạm hai mươi mấy năm, cô hoàn toàn không hiểu loại chuyện thần quái này.....

Bạch Thất nhìn bộ dáng kỳ dị của cô, từ vẻ mặt ngu si đến vẻ mặt ta hiểu ta sẽ giải thích, có chút lấy làm khó hiểu: “Không gian của cô lớn bao nhiêu?”

Đường Nhược: “Ha ha..... chắc không lớn lắm.....”

Bạch Thất: “Không lớn lắm là bao nhiêu, có thể bỏ vào bao nhiêu thứ, thời gian lưu động trong không gian tính giờ như thế nào?”

Những thứ này Bạch Thất nhất định phải hiểu rõ, dị năng không gian ở đầu thời kỳ tận thế, nhất là hiện tại, dị năng không gian rất quan trọng, bởi vì tất cả cũng chỉ mới bắt đầu, anh có thể dùng không gian của Đường Nhược mang theo đầy đủ vật chất đi đến trụ sở dàn xếp xong là tốt nhất.

Đường Nhược: “.....”

Tất cả vấn đề Đường Nhược đều không thể trả lời. Bởi vì mọi chuyện cô đều không hiểu, hết thầy không biết.

Đột nhiên, Bạch Thất bắt Đường Nhược lại, áp cô vào trên tường, “Cô là ai?”

Đường Nhược bị sợ đến thót tim, cô vùng vẫy khỏi cánh tay của người đàn ông này nhưng đẩy mãi không ra: “Anh, anh muốn làm gì?”

Giết người diệt khẩu sao?

Bạch Thất lại lập lại rõ ràng: “Cô là ai?”

Đến giờ phút này anh vẫn không có nghe được Đường Nhược gọi tên của mình lần nào, còn có mới vừa rồi từ khi nhìn thấy Zombie cho đến lúc cô hoảng sợ lại sau đó làm bộ trấn định, cũng không phải là phản ứng bình thường.

Mặc dù sau khi tận thế, anh và Đường Nhược không có tiếp xúc bao nhiêu, nhưng dù chỉ có mấy lần gặp mặt trước tận thế, anh cũng cảm thấy tính tình thực sự của Nhị tiểu thư Đường gia không phải như thế.

Đường gia có hai đứa con gái một đứa con trai, trong đó con gái lớn và con trai út là do một người phụ nữ sinh, con gái thứ hai Đường Nhược lại do một phụ nữ khác sinh. Mà hết lần này tới lần khác người phụ nữ không sinh ra con gái lớn và con trai út lại là vợ chính mà Đường Thiệu Thiên cưới hỏi đảng hoàng, con gái lớn và con trai út đều là con riêng.

Cũng giống như rất nhiều nhà giàu đều có những vụ bê bối, mẹ Đường Nhược sau khi sinh Đường Nhược liền buông tay nhân gian, ba Đường tái giá, cưới về là người phụ nữ lúc trước giã đưa không rõ, mang theo đứa con gái lớn, sau đó lại sinh hạ con trai út. Sau khi cưới, lòng dạ của người phụ nữ này không cạn, trong mắt của người ngoài thì cung chịu hết mực đối với Đường Nhược do vợ trước của cha Đường sinh, thậm chí là cung chịu quá độ, chỉ cần Đường Nhược muốn, chỉ cần Đường Nhược cần, không một thứ gì mà không để cho cô lấy tới tay, đưa đến việc cô ngang ngược tùy hứng, lại cực độ thiếu hụt cảm giác an toàn.

Bạch Thất cũng không quá đồng ý chuyện đính hôn với Đường Nhược, bản thân anh không có tiếp xúc với Đường Nhược được mấy lần, nhưng tất cả trí nhớ về cô đều là bộ dáng ngang ngược càn rỡ, cuồng ngạo tự đại, nếu không phải di ngôn cuối cùng của ông nội lúc ở trên giường bệnh chính là muốn hoàn thành hẹn ước lúc trước của hai nhà, chắc chắn Bạch Thất sẽ không thực hiện như đám hỏi chính trị này.

Kiếp trước khi Đường Nhược đào hôn, nghe nói ở trong đại học cô kết giao với một bạn trai quen biết đã lâu. Mà đời này, cô không chỉ có biết điều một chút cùng mình hoàn thành tiệc đính hôn, quan sát đến bây giờ cũng không còn thấy cô toát ra bất kỳ bộ dáng lớn lối nào mà đại tiểu thư nên có, ngược lại bộ dạng vô cùng xa lạ chỗ này.

Bạch Thất nghĩ, kiếp này mình là trọng sinh, chẳng lẽ Đường Nhược trước mắt cũng trọng sinh?

Nhưng mà, người sống lại sau khi trải qua tận thế còn có thể có ánh mắt sạch sẽ thuần khiết như vậy sao?

Đường Nhược không biết ý nghĩ giờ phút này của Bạch Thất, cô suy nghĩ một chút, nuốt một ngụm nước bọt, chú ý sắp xếp từ ngữ rồi trả lời: “Tôi, tôi là Đường Nhược.”

Bạch Thất nói: “Ừ, sau đó thì sao?”

Đường Nhược khóc không ra nước mắt, giờ giờ chiếc nhẫn đeo trên tay, chỉ chỉ chiếc nhẫn.

Tôi là vợ của anh nha, mặc dù tôi kết hôn trong lúc đàn độn u mê, nhưng mà anh cũng không có thể vào lúc tôi xuyên qua ngày thứ nhất liền giết vợ diệt khẩu.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đính hôn

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Bạch Thất nhìn chiếc nhẫn của cô một chút, đồng thời nhìn thấy trên tay mình cũng đeo nhẫn: “Trừ chiếc nhẫn đính hôn ra thì còn gì nữa không?”

Thì ra chiếc nhẫn này là nhẫn đính hôn, vậy buổi tiệc hôm qua chắc là tiệc đính hôn.

Sắc mặt Đường Nhược có chút trống rỗng, cô đau đớn nhớ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm: “Tôi không nhớ ẽo, tôi chỉ nhớ được không biết người nào bỏ thuốc tôi, tôi liền mơ màng màng đứng ở trên đài cao, sau đó giống như bị vịn cùng trao đổi nhẫn, cuối cùng tôi cứ như vậy mà đi, rồi cái gì cũng không nhớ được.....”

Về mặt Bạch Thất cổ quái: “Ý của cô là, cô ngủ dậy một giấc, liền mất ký ức?”

“Chính là như vậy.....” Đường Nhược gật đầu, trước khi chưa nghĩ ra lời giải thích tốt hơn, thì phải liều chết nói mình mất ký ức. Thật ra thì trí nhớ của mình đối với thân thể đúng là cái gì cũng không có mà! /(T o T)/~~

Bạch Thất “Ha hã” cười hai tiếng, nhìn cô lo lắng nói: “Thì ra tính cách của một người trước lúc mất trí nhớ và sau khi mất trí nhớ lại khác nhiều như vậy.”

Đường Nhược cũng “Ha hã” hai cười cái: “Lúc trước, lúc trước tôi là cái dạng gì?”

Bạch Thất: “Người gặp người ghét, nhìn thấy đã muốn đánh cô một trận.”

Đường Nhược: “.....”

Mình quả nhiên quá khờ, nhìn thấy cái hố mà còn nhảy vào, đáng đời bị anh nắm lỗ mũi nhục nhã.

Đường Nhược lắc lắc tay trái, khiến cho chiếc nhẫn rõ ràng hơn một chút: “Nếu như tôi đáng ghét vậy, chẳng lẽ anh yêu tôi yêu đến bao dung tất cả, cho nên mới đính hôn sớm với tôi đúng không?”

Bạch Thất cười cười: “Ừ, ông ngoại cô hứa với tôi, chỉ cần tôi cưới cô, ông ngoại cô sẽ mang hai mươi phần trăm cổ phần của Thịnh Thế chuyển tới danh nghĩa của tôi.”

Đường Nhược: “.....”

Cmm, mình lại gả cho thằng ăn com chùa vô ơn.

Nhưng mà.....

Bây giờ không phải là ở thế giới thần quái không khoa học ư, những thứ xí nghiệp công ty lớn sẽ sản xuất thứ gì, có thể đưa vào hoạt động cùng phát triển theo ‘ bình thường ’ ‘ khoa học ’ xong, sau này còn muốn chia cổ phần?

Phát triển một chút công ty, thỉnh thoảng đánh cương thi, sau đó trên đất bằng phía dưới ở công ty, xác của một nhóm người đang nằm đó?

A, cái thế giới này quá kỳ diệu!

Bạch Thất thấy cô đắm chìm ở bên trong ảo tưởng, gương mặt nho nhỏ đang nhú chung với nhau, liền lấy tay vuốt mặt cô, hỏi cô: “Hiện tại cô hãy nói cho tôi biết, không gian của cô lớn bao nhiêu, thời gian ở trong không gian được tính toán như thế nào?”

Đường Nhược yên lặng cúi đầu, biết hôm nay làm sao cũng chạy không khỏi rồi, cho nên hơi có vẻ lúng túng nói: “Tôi không biết cái gì gọi là dị năng không gian, tôi cũng không biết tại sao vali lại biến mất, loại chuyện này tôi lần đầu tiên gặp phải.”

Bạch Thất cười, anh cũng có thể đoán được là Đường Nhược không biết sử dụng, nếu không một chuyện cần giữ bí mật như vậy, Đường Nhược không có ngu đến nỗi ở trước mặt mình trình diễn một lần: ” Không phải cô mất ký ức sao, sao còn nhớ rõ lần đầu tiên đụng phải loại chuyện này?”

Đường Nhược nhăn mũi chẳng quan tâm, cái gì cũng không biết.

Đối mặt với người không có lúc nào nói lời khách sáo với mình, trầm mặc mới là phương thức trả lời tốt nhất.

Bạch Thất cũng không so đo với cô nữa: “Cô nhắm mắt lại, cảm thụ một chút, xem cái vali đang ở nơi đâu? Dị năng không gian chính là cô có một không gian giả thuyết có thể chứa đồ, hiện tại, cảm thụ một chút nó lớn bao nhiêu.”

Đường Nhược nhìn hẩn, thấy không phải đang nói đùa. Từ đầu đến giờ, cô cũng biết cái thế giới này không khoa học. Cho nên theo lời anh nói, từ từ nhắm mắt lại đi tìm chiếc vali màu đỏ.

Lông mi thật dài của cô buông xuống, mỗi một chuyển động rất nhỏ đều khẽ lay động, giống như có lông vũ cọ cọ khẽ vào trong lòng Bạch Thất, có chút ngứa ngứa.

Bạch Thất ho khan một tiếng, thu tay về, giữ vững một chút khoảng cách với cô.

Cmm, chẳng lẽ ở tận thế quá lâu anh chưa từng gần gũi phụ nữ, nên nhớ lại ánh mắt sạch sẽ của cô, mới vừa rồi thậm chí anh có chút muốn.

Anh mới thối lui một chút thì Đường Nhược đã mở mắt ra, có chút hưng phấn nắm lấy cánh tay của Bạch Thất: “Tôi cảm nhận được, vali ở trong một kho hàng.”

Bạch Thất: “.....”

Tay cô buông ra trước rồi hãy nói tiếp!

Bạch Thất: “Vậy kho hàng cỡ bao nhiêu?”

Đường Nhựt tính toán một chút: ” Lớn hơn gian phòng này rất nhiều.”

Bạch Thất có chút kinh ngạc, anh nhìn chung quanh căn phòng, một phòng phủ thêm một phòng khách này tăng lên ước chừng có 100 mét vuông ” Còn lớn hơn cả phòng này?”

Đường Nhựt gật đầu.

Bạch Thất: “Có thể lấy vali màu đỏ ra không?”

Đường Nhựt đưa tay đặt ở giữa không trung: “Vali đi ra ngoài.”

Vali quả nhiên rớt ra ngoài.

Bạch Thất: “.....”

Đường Nhựt: “.....”

Bạch Thất: “Kể tiếp chúng ta đo lường tính toán một chút thời gian trôi trong không gian.”

Đường Nhựt không hiểu: “Làm sao để đo lường tính toán?”

Bạch Thất nhìn cái tay Đường Nhựt đang nắm cánh tay anh.

Lúc này Đường Nhựt mới phát hiện mình có loại ‘ đặc dị công năng ’xong, vì quá hưng phấn, hai tay nắm cánh tay người ta cả người gần như nằm lên cánh tay người ta: “Thật ngại quá.” Vừa nói, vừa lập tức buông anh ra.

Bạch Thất đi tới toilet, bây giờ mới là ngày thứ nhất bắt đầu tận thế, tất cả nguồn điện nguồn nước vẫn còn cung ứng. Anh mở vòi nước ra, hứng một chén nước nóng, cảm thụ nhiệt độ một chút, sau đó bùng ra để cho Đường Nhựt bỏ vào không gian, “Quá một giờ nữa hãy lấy ra.”

Đường Nhựt gật đầu, làm theo.

Lúc này, các website, diễn đàn, vẫn còn đang hoạt động, điện lực thủy lợi vẫn còn không xảy ra vấn đề gì?

Bạch Thất đi tới trước ti vi, mở TV.

Trên TV, tất cả tiết mục đã bị tạm dừng rồi, cơ hồ tất cả kênh đều đang trình diễn một tin tức, một phóng viên xinh đẹp đang không ngừng cho lời khuyên, tất cả nhân dân thành thị tốt nhất là mua nhiều lương thực một chút, tận lực giảm bớt đi ra ngoài, virus bệnh đang hoành hành ngang ngược, nhưng các tổ chức khoa học chuyên nghiệp trong và ngoài nước đối với loại virus bệnh dị chủng mới xuất hiện vô cùng coi trọng, vắc-xin phòng bệnh đang trong quá trình nghiên cứu, xin tất cả người dân không nên lo lắng, giai đoạn nguy hiểm rất nhanh có thể vượt qua.....

Đường Nhựt nhìn những tin tức tái diễn này, nhú chân mày. Nhưng ngay sau đó cô nhìn thấy Bạch Thất lấy ra điện thoại di động ngồi ở trên sofa lướt web.

Internet là nơi có tin tức rộng nhất, muốn hiểu rõ thế giới này có thể tìm hiểu qua internet.

Đường Nhựt cũng đi tìm túi xách mà chủ nhân trước để lại, lấy điện thoại di động ra.

Chẳng qua một khắc nhìn thấy mặt mã để mở màn hình kia, Đường Nhựt .....

Nói xong mở khóa bằng chỉ tay đâu? Tại sao cô ấy lại khóa bằng mặt khẩu chứ?

Đường Nhựt thử gõ tất cả mặt khẩu mà cô có thể nghĩ ra, vẫn không phải mặt mã mở điện thoại di động, không thể làm gì khác hơn là ‘ ha ha ’ hai tiếng, nhích đến gần bên Bạch Thất, đưa đầu qua: “Trên mạng đang nói cái gì?”

Bạch Thất ngẩng đầu, nhìn cô còn đang ở vào trạng thái mở khóa màn hình điện thoại, liền cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “Tất cả bọn họ đều đang nói, ngày tận thế đã tới.”

Thì ra ta xuyên qua thế giới tận thế.

Đường Nhựt gật đầu, nhất thời hiểu ra: “Cho nên hiện tại, mới là ngày đầu tiên bắt đầu tận thế?”

Bạch Thất: “Có thể nói như vậy.”

Mặt Đường Nhựt có chút đen.

Thì ra là mới vừa rồi biểu hiện ra hành động ta không thể quá ngu quá khờ quá quê mùa mới là hành động ngu nhất khờ nhất quê mùa nhất.

Nếu sớm biết là ngày đầu tiên tận thế, từ đầu đến cuối cô không cần làm bộ trấn định, sợ thì cứ phản ứng trực tiếp là được.

Chờ một chút.....

Đường Nhược kỳ quái nhìn Bạch Thất: “Nếu là ngày đầu tiên tận thế, tại sao anh lại biết có tồn tại những thứ như ‘dị năng không gian’.....” Còn có mới vừa rồi phản ứng bình tĩnh của anh khi nhìn xuống dưới lầu, rõ ràng giống như đã thấy vô số lần.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đi ra ngoài

Bạch Thất ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nói: “Nếu tôi muốn tìm lý do để lừa gạt cô, cái đầu không nhớ được gì của cô có thể từ đó đoán được thiệt giả sao?”

Đường Nhược oan ức suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể mấp máy miệng không hề đặt câu hỏi nữa.

Lấy hiểu biết của cô đối với thế giới này, thật đúng là không có thể phán đoán tin tức anh đưa là thật hay giả.

Dù sao mình có không gian, mà người đàn ông này đang cần một kho hàng di động, mình thì cần anh ta bảo vệ. Tạm khóa lại quan hệ này, sau này sẽ biết thôi.

Hai người nhìn xem diễn đàn một lát.

Trên diễn đàn có rất nhiều người cũng đang thảo luận sự kiện virus bệnh lần này. Có vài người nói đây là virus bệnh do thiên thạch bên ngoài vũ trụ mang đến, lại có vài người nói đây virus bệnh do phòng thí nghiệm khoa học truyền bá ra..... Dù sao cũng là một đồng suy đoán, không ai chứng minh được thiệt giả.

Còn có rất nhiều người nói, người nhà của mình còn đang bị sốt cao, có thể biến dị thành Zombie hay không... nên online thỉnh cầu làm sao bây giờ.....

Bạch Thất nhìn một lát, cảm giác đã đến thời gian, bảo Đường Nhược lấy ra cái chén vừa rồi mới bỏ vào.

Cái chén bị cầm ở trên tay trong nháy mắt, ánh mắt của Bạch Thất có chút tỏa sáng: “Không ngờ lại là tĩnh.”

Hiện tại nhiệt độ nước ấm không khác với vừa rồi.

Đường Nhược cũng biết ý nghĩa trong đó: “Anh muốn nói, nếu đồ thật bỏ vào hình dáng ra sao, thì khi lấy ra cũng là hình dáng đó, không có quá hạn?”

Vì không gian còn rất lớn, Đường Nhược cũng thu vali màu đen của Bạch Thất vào, nhìn quanh một chút bốn phía, cũng cảm thấy không có gì mang theo nữa thì hai người định chuẩn bị ra khách sạn.

Đường Nhược nắm thân đèn, thần kinh căng thẳng nói: “Chúng ta định đi đâu?”

Bạch Thất suy nghĩ một chút, chứng nhận bất động sản của bộ biệt thự ở trụ sở tận thế còn đang trong nhà tại thành phố H, muốn đi thì phải về đó lấy trước.

Kiếp này anh muốn bộ biệt thự từ kia đầu tới đuôi đều thuộc về mình. Mà buổi tối hôm sau anh sẽ bắt đầu nóng sốt, hiện tại không có dị năng mà tùy tiện lên đường đi thủ đô, khẳng định là không an toàn.

“Về nhà trước.”

Đường Nhược cũng nhớ không nổi là nhà của thân thể này ở nơi đâu, nếu Bạch Thất đã không nói sẽ bỏ cô lại, tất nhiên là ngoan ngoãn một chút phía sau đi theo Bạch Thất.

Hai người ra cửa, không phát hiện có dấu vết đánh nhau, Bạch Thất dẫn đầu hướng phía cầu thang đi tới. Hiện tại mặc dù có điện, thang máy cũng có thể sử dụng, nhưng ai cũng biết lúc gặp nguy hiểm động đất hoả hoạn thì ngàn vạn lần không thể đi thang máy.

“Chúng ta không cần đến bãi đậu xe sao?” trong lối đi nhỏ của cầu thang, Đường Nhược không nhịn được nhỏ giọng hỏi một câu.

Một khách sạn cỡ lớn, thì bãi đậu xe lúc này hẳn sẽ có rất nhiều Zombie sao.

Nói thật, cô thật sự không có một chút cảm giác an toàn nào, để cho một cô gái tay trái gà không chặt đi đối phó xác sống, thử nghĩ xem đã cảm thấy thật huyền ảo.

“Không đi, trực tiếp đi phía ngoài, có xe.” Bạch Thất lời ít mà ý nhiều.

Một đường đi tới không có Zombie, đại khái đã bị nhân viên làm việc mới vừa rồi hấp dẫn đi hết.

Đường Nhược âm thầm thở ra một hơi, đột nhiên nhìn thấy người bán hàng biến thành Zombie lấy một tư thế kỳ quái hưng phấn hướng bọn họ vọt tới. Nói là ‘hướng’ nhưng tốc độ kia so với người bình thường thì chậm hơn rất nhiều rất nhiều, chỉ cần người bình thường có lòng, đánh không lại, vẫn có thể chạy trốn.

Bạch Thất vòng vo nửa vòng, liền nhường một chỗ ở phía trước cho Đường Nhược: “Cô tới giải quyết xong nó.”

Đường Nhược đang nắm thân đèn: “.....”

Hàm răng của Đường Nhược đang run lập cập: “Tôi sẽ không bị gặm chết chứ.....”

Bạch Thất nhìn Zombie kia càng chạy càng gần: “Nhắm ngay đầu của nó, mới có thể một kích trí mạng.”

Đường Nhược hoảng sợ bất an, “Tôi... tôi hơi sợ.”

Cô lớn như vậy, ngay cả gà cũng chưa từng giết qua một con.

Bạch Thất đưa mắt nhìn cô: “Mỗi người dưới lầu đều sợ, nhưng nếu như sợ có thể làm cho cô tránh khỏi loại chuyện này xảy ra, cô có thể tiếp tục, nếu không thể, vậy thì phải đổi mặt, tốt nhất cô hãy làm cho mình không sợ.”

Đường Nhược khóc không ra nước mắt: “Mặc dù anh nói rất có đạo lý, nhưng hiểu là một chuyện, làm được là một chuyện khác.”

Bạch Thất quát một tiếng: “Nếu không nhanh lên một chút, cô thật sự sẽ bị cắn chết, nhớ kỹ không thể để cho nó nhích tới gần, bị cào trúng cũng sẽ lây nhiễm thành Zombie.”

Đường Nhược ngó chừng người bán hàng ở phía trước, thật ra thì bọn họ đã không quá giống con người, gương mặt so với người chết càng thêm xanh xám, hành động cứng ngắc, hai mắt lờ lờ, máu màu xanh biếc, mùi hôi mùi tanh, coi như là thi thể trong nhà tang lễ thì càng giống người hơn họ.

Bọn họ đã không phải là người, là quái vật, cái thế giới này không khoa học, không khoa học!

Sắc mặt Đường Nhược xanh mét, hai tay nắm thật chặt lấy thân đèn, bỗng nhiên tiến lên trước mấy bước, đem tất cả sức lực đánh vào đầu Zombie kia.

‘Rầm’ một tiếng, thân thể Zombie nghiêng một cái, không đợi nó đứng lên lại, Bạch Thất tiến lên mấy bước, thoáng một cái đâm thủng đầu của nó.

Máu của Zombie đã ngừng chảy, cho dù đâm vào đầu, máu cũng không có bắn ra ngoài, cho nên quần áo của hai người không có dính máu tươi.

Tầng lầu này chỉ có một con Zombie, khi Đường Nhược phát hiện này con Zombie này đã té trên mặt đất, hai chân như nhũn ra cô mới đỡ lấy mặt tường, từ từ ngồi chồm hổm xuống, ói ra lần nữa.

Dĩ nhiên, loại chuyện này có lẽ cũng là ỏi mãi thành quen.

“Này, súc miệng miệng đi.” Bạch Thất lấy ra một lọ nước khoáng, bình nước suối đã bị mở ra, cái khách sạn này có tủ lạnh nhỏ cung cấp nước, lúc trước khi ra cửa anh đã bỏ hai chai trong balo sau lưng mình, mấy chai còn lại đều ở trong không gian của Đường Nhược.

Vị ngọt của nước khoáng lướt qua cổ họng, nhịp tim đập loạn cào cào lúc trước cũng dần dần bình phục lại.

Lúc Đường Nhược uống nước, Bạch Thất cảm lấy gậy sắt đào mở đầu của Zombie trên mặt đất, bên trong còn không có tạo thành tinh hạch. Nguyên nhân đại khái là còn chưa nhận được tiến hóa.

Một lát sau, Đường Nhược ngẩng đầu nhìn hướng hân cười cười, “Đi thôi, tôi không sao rồi.”

Sắc mặt của cô vẫn còn kinh hãi như cũ sau khi suy yếu. Nhưng mà trong đôi mắt lại để lộ ra sự bền bỉ khiến Bạch Thất hơi sùng sốt.

Lúc trước còn không xác định, thì hiện tại Bạch Thất có thể trăm phần trăm khẳng định, người này không phải là Nhị tiểu thư Đường gia.

Trong lòng Bạch Thất có chút mâu thuẫn.

Trước tận thể Nhị tiểu thư Đường gia đào hôn xong, sau khi ở trụ sở gặp mặt lại, Bạch Thất cũng không có bất kỳ ý muốn thực hiện hôn ước tiếp, hơn nữa, khi đó Nhị tiểu thư Đường gia cũng không có nhận ra tướng mạo của Bạch Thất.

Mà bây giờ lặp lại một lần, hai người lại trao nhẫn cho đối phương, tựa hồ còn tình lại cùng một ngày.....

Lúc tâm tư của Bạch Thất bay xa, Đường Nhựt đã đứng lên.

Hiện tại thật ra thì phần lớn mọi người còn đang trong giấc mộng, cho dù tỉnh lại cũng chỉ ở bên trong khiếp sợ cùng e ngại, cho nên hiện tại người ở trên lầu và Zombie cũng không có mấy.

Lúc này, trên lầu có người thật nhanh nhảy xuống. Người nọ chạy đến trước mặt hai người, đầu tiên là sợ hết hồn, sau đó phát hiện Bạch Thất và Đường Nhựt không phải Zombie, mới thở hắt hên kêu lên: “Trên lầu, trên lầu có chút ít Zombie giống như trong phim ảnh đã chiếu.....” Vừa nói vừa nhìn thấy Zombie đã chết nằm trên mặt đất đã không thể nhúc nhích, mới nhảy dựng, “Chính là thứ này, chạy đuổi theo tôi.....” Hắn thấy trong tay Bạch Thất và Đường Nhựt đều cầm gậy sắt, nhìn lại Zombie nằm trên mặt đất, biết đối phương có năng lực tự vệ, nên đến gần một bước, “Hai người muốn đi đâu, chúng ta có thể đi chung hay không? Cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau...”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thế mậu

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Bạch Thất nghe ngóng trên lầu truyền đến tiếng Zombie hí hô, phân biệt một chút vị trí Zombie, liền nói với Đường Nhựt: “Chúng ta cần phải đi.”

Động tác này rõ ràng nói cho người kia biết, bọn họ không cần kết bạn đồng đội.

Đường Nhựt nhìn người đàn ông hơn ba mươi tuổi một cái, nhưng không nói gì, chỉ theo phía sau Bạch Thất đi tới.

Người đàn ông đó cũng không tự mình rời đi, mà đi theo phía sau bọn họ, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn sang phía sau xem con Zombie kia có đi xuống hay không.

Ba người từ thang lầu một đường giết xuống mặt đất.

Thật ra thì Zombie trên thang lầu không nhiều, tổng cộng đếm qua đếm lại chỉ có bốn con mà thôi, Bạch Thất đều bắt Đường Nhựt đi lên trước gõ một côn, sau đó Bạch Thất trực tiếp thuận thực đâm thủng đầu của nó.

Sau khi giết xong bốn con, Đường Nhựt đã không còn cái loại cảm giác... muốn ói lúc trước.

Kéo lê thân thể tàn tật đối mặt với bệnh ma, cô cũng không khóc qua lần nào, huống chi hôm nay có được thân thể bình thường còn có không gian đặc thù.

Càng thêm không thể yếu thế.

Đi ngang qua sảnh lớn, vốn đang nghĩ xem có nên đi phòng ăn đi phòng ăn phía sau tìm xem có còn thừa lại đồ ăn hay không, lại phát hiện cửa thủy tinh nơi đó đóng rất chặt, mấy con Zombie vây quanh ở phía ngoài điên cuồng gõ cửa.

Bên trong có người.

Bạch Thất nhìn thoáng qua, sau đó quyết định trực tiếp rời đi.

Phòng bếp đã có người may mắn sống sót, dù mình đi vào cũng chưa chắc có thể chia được bao nhiêu, thay vì lãng phí thời gian ở chỗ này, còn không bằng đi phía ngoài sẽ thu thập vật liệu càng nhiều.

Bây giờ mới là ngày đầu tiên tận thế, mọi người còn chưa từ trong sợ hãi và bối rối kịp phản ứng, loại tình huống này đại khái cần mấy ngày thời gian hòa hoãn, sau khi dân chúng tỉnh táo lại, người có dị năng cũng có thể có thức tỉnh dị năng, sẽ bắt đầu tìm kiếm thức ăn khắp nơi.

Đến lúc đó vật liệu sẽ bị cướp đoạt càng nhiều.

Một đường ra khỏi đại sảnh, ở trong đại sảnh, Bạch Thất lại thuận tay cầm lấy một tờ bản đồ thành phố H, bản đồ này trước kia không có tác dụng nhiều, nhưng sau này không có điện thoại di động hướng dẫn thì nó rất hữu dụng.

Đi ra khỏi cửa chính.

Buổi sáng đã có những người phát hiện tình huống không đúng, đi ô-tô trốn ra khỏi khách sạn, Zombie ở bên trong khách sạn vốn không ít cũng vì vậy mà bị hấp dẫn ra đất bằng phía ngoài.

Bạch Thất nhìn chung quanh một vòng, thấy một chiếc xe nhỏ và một chiếc xe thể thao đậu ở chỗ này. Chủ xe chắc nhìn thấy có xe tốt hơn nên vứt bỏ nó lại, hoặc chủ xe cũng gặp phải tình huống đột phát gì đó. Trên cửa xe nằm phía bên ghế lái, đang giắt chìa khóa xe, mà xe thể thao thì đang khóa.

Người đàn ông đi theo phía sau nhìn thấy chiếc xe nhỏ, lại thấy thái độ từ chối người của Bạch Thất, nên biết bọn họ chắc chắn sẽ không mang mình theo, không chờ bọn họ nói chuyện, liền vội chạy qua, ngồi lên xe nhỏ nổ máy xe hơi rồi lái đi.

Đường Nhược: “.....”

Dù sao cũng coi như mang anh từ chỗ nguy hiểm ra ngoài, không nói một câu cảm ơn cứ thế bỏ đi.

Bạch Thất đã ở tận thế ba năm, đối với những người như vậy thấy nhiều nên chẳng phản ứng. Anh nhớ được trước tận thế mình có xe đậu trong bãi đậu xe dưới tầng hầm của khách sạn này, nhưng bãi đậu xe dưới tầng hầm lúc này khẳng định là chỗ rất nguy hiểm. Mà với thủ đoạn sinh tồn trong ba năm tận thế, bảo anh nổ máy chiếc xe Sports kia rồi chạy ra cửa cũng là chuyện dễ dàng.

Bạch Thất mở cửa xe rất nhanh, nổ máy xe hơi. Cùng Đường Nhược một người lên xe rồi lao ra khỏi quảng trường khách sạn.

Trong nhà ăn tầng một của khách sạn, có mấy người nghe được tiếng nổ máy của xe hơi, liền tiến tới bên cửa sổ cẩn thận nhìn quanh.

“Tin tức đều nói ở lại nhà chờ cứu viện, ... mấy người này không muốn sống nữa, thích mò mẫm hành hạ.”

“Chiếc này nữa là chiếc xe thứ mấy rồi.....”

“Mặc kệ nó, đi tốt hơn, ai biết đồ ăn ở đây có thể kiên trì bao lâu.....”

Lúc hai người Bạch Thất bọn họ đi ra, là khoảng mười giờ sáng rồi, lúc này ánh sáng đặc biệt chói mắt, khiến Đường Nhược phải kéo tấm ngăn ánh sáng ở phía trước xuống.

Dường như Zombie không quá thích ánh mặt trời, lúc này trên đường phố không nhìn thấy người đi đường cùng Zombie.

Bạch Thất nhìn cô một cái, nhắc nhở: “Nên lấy áo tay dài mặc vào, ánh nắng chói chang lúc tận thế không chỉ tia tử ngoại đặc biệt mạnh, trong không khí cũng có chút ít phóng xạ.”

Đường Nhược đối với việc Bạch Thất biết đến nhiều chuyện như vậy đã không có lòng dạ nào mà hỏi đến đề tài ngu xuẩn ‘tại sao anh lại biết nhiều như vậy’ nữa, chỉ gật đầu, từ trong không gian lấy ra một tấm chăn của khách sạn đắp lên trên người.

Bạch Thất: “.....”

Khí trời tháng tám, cô đắp vậy, không nóng sao?

Trên đường thỉnh thoảng có mấy chiếc xe chạy như bay xông lên đại lộ, xa xa phía sau thường thường kéo theo một đại quân Zombie với chuỗi tư thế quái dị, đứng đưa bước đi. Lúc đầu hành động của Zombie cứng ngắt, tốc độ chậm chạp, nhưng một khi phát hiện sinh vật, bọn nó sẽ kiên nhẫn đuổi theo phía sau, không biết mệt nhọc cực khổ hướng về phía thức ăn tự tập.

Cho nên thật ra thì một con Zombie không đáng sợ, đáng sợ chính là một đám quái vật không biết mệt mỏi, chỉ biết dừng cảm tiến tới.

Bạch Thất rời đi cái thành phố này đã ba năm, cảm giác vừa quen thuộc lại xa lạ khiến cho anh dựa theo trí nhớ chọn một con đường tương đối thanh tĩnh. Lúc này, tuyệt đại đa số người kịp phản ứng, thì mục tiêu sẽ là trung tâm chợ các loại siêu thị lớn nhỏ. Cho nên hiện tại anh định tới một nhà trung tâm thương mại lớn cách khu vực thành thị khá xa. Các vật chất ở tận thế vẫn luôn không thể thiếu việc cất giữ, muốn sinh tồn được ở tận thế, sẽ phải chuẩn bị đầy đủ vật chất.

Nhìn ngoài cửa xe những thứ rõ ràng đã không phải là con người, Đường Nhược cảm thấy tiếng tim đập vang vọng trong màng nhĩ, tất cả đều cảm thấy hư ảo và không thành thật.

Mình xuyên qua, mình sống lại một lần nữa, ở nơi thế giới quái dị dị dạng này.

Nhưng mà, bất kể như thế nào, cũng phải cố gắng sống sót.

Chạy ra khỏi trung tâm chợ, trừ chung cư rất xa ở hai bên đường, căn bản không nhìn thấy con người có hành động gì. Không bao lâu, Bạch Thất liền thấy một trung tâm mua sắm cao cao với bảng hiệu: bách hóa Thế Mạo.

Nơi này là một trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố H, là bất động sản do mình đầu tư xây dựng, chính là vì để khiến cho khu cao ốc vùng ngoại thành có giá bán cao hơn.

Mà buồn cười hơn chính là, nơi này còn chưa mở cửa, thì tận thế liền tới rồi, trong tận thế không đáng giá tiền nhất chính là nhà không có bảo đảm.

Trước khi Tận thế, trung tâm thương mại phải mười giờ mới mở cửa.

Virus bệnh tận thế là vào khoảng ba, bốn giờ sáng mới bắt đầu phát sinh biến dị, nhóm người đầu tiên bị hại thường thường chính là người thân cận nhất bên cạnh bọn họ, ban đêm xảy ra loại chuyện này, người đi làm ngày thứ hai tất nhiên là le que không có mấy.

Mà trung tâm thương mại ngày thường mười giờ mới mở cửa hiện tại cũng đang đóng cửa lớn.

Bạch Thất cho xe dừng ở sân rộng trước cửa Thế Mậu, rồi cầm lấy thân đèn đi xuống xe, kiểm tra bốn phía một chút: “Chắc không có ai.”

Đường Nhược gật đầu, cũng lấy thân đèn ra đi theo phía sau Bạch Thất: “Anh không phải nói về nhà sao?”

“Trong nhà không có đồ ăn.”

Đường Nhược: “.....”

Cho nên muốn đánh cướp sao?

Bạch Thất không có quay đầu nói: ” Buổi tối mấy ngày kế tiếp, tôi sẽ sốt lên, vì không để có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, chúng ta cần phải cất giấu một ít đồ vật để ứng đối cho chuyện kế tiếp.” Anh rõ ràng nhớ được kiếp trước, mỗi đêm đều nóng sốt, uống thuốc hạ sốt thể nào cũng không giảm, liên tục ba ngày sau đó, mới thức tỉnh dị năng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Siêu thị

Nói đến sốt lên, Bạch Thất quay đầu nhìn Đường Nhược một cái, hình như cô ấy không có sốt lên thì đã thức tỉnh dị năng không gian rồi, hơn nữa cái không gian này rất khác không gian những người khác sau tận thế. Bởi vì không gian của Đường Nhược không chỉ có diện tích lớn hơn rất nhiều, mà thời gian ở bên trong gần như là tĩnh. Sau một tháng Tận thế, người thức tỉnh dị năng không gian mới ban đầu đều chỉ có bốn tới năm mét vuông, thời gian ở bên trong cũng không phải là tĩnh, chẳng qua chỉ chậm hơn một phần năm mà thôi.

Đường Nhược không hiểu: “Anh sẽ sốt lên sao?”

Bạch Thất cạy mở cửa cuốn Thế Mậu: “Đúng vậy, cô phải chuẩn bị tâm lý trước.”

Đường Nhược “Ừ” một tiếng, không hề đặt câu hỏi nữa, chuyên tâm đi theo phía sau Bạch Thất.

Cô có bộ dáng một bộ bé ngoan như vậy, làm cho Bạch Thất phải quay đầu lại nhìn cô một cái.

Bạch Thất kéo cửa cuốn lúc, tiếng vang khổng lồ làm cho một con Zombie mặc quần áo an ninh chạy ra. Cách một cánh cửa thủy tinh, gào thét với bọn họ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, gật đầu với nhau, Bạch Thất liền mở cửa thủy tinh ra.

Đường Nhược dùng hết sức một cơn đánh vào đầu Zombie, khiến cho thân thể Zombie cong xuống dưới.

Bạch Thất lập tức bỏ một cơn, sau đó đâm vào trong đầu Zombie.

Quay đầu nhìn Đường Nhược, chỉ thấy mặc dù vẻ mặt của cô vẫn khấn trương, căng thẳng như cũ, nhưng động tác trên tay mới vừa rồi đã kiên định có sức hơn. Biết cô đã điều chỉnh tốt tâm thái, cho nên đối với cô, Bạch Thất càng thêm vài phần kính trọng.

Giải quyết xong một Zombie này, kế tiếp liền không nhìn thấy những cái bóng Zombie khác. Cũng do trung tâm thương mại trước lúc tận thế có hệ thống bảo an bảo vệ làm rất đúng chỗ, nên giữ cửa chỉ một an ninh mà thôi.

Tầng một dưới đất là siêu thị.

Lầu một là các loại châu báu, đồ trang điểm.

Lầu hai là thời trang của phụ nữ và áo lót cùng túi xách.

Lầu ba là thời trang đàn ông cùng với vali túi.

Lầu bốn là trang trí nội thất, giường và các dụng cụ trang trí.

Lầu năm.....

Thời gian không đợi người, hai người lập tức chạy đến siêu thị tầng một dưới đất bắt đầu phát rồ vào nhà cướp của.

Siêu thị ở đây chia làm hai loại, một loại là hàng hóa đồ dùng là trong nước sản xuất, một ... loại khác là đồ ăn vật đồ uống nhập khẩu từ nước ngoài.

Đường Nhựt chiếm được không gian khổng lồ, nên không quản thứ gì, cứ nhìn thấy cái gì liền bỏ vào bên trong.

Bạch Thất cũng không nhàn rồi, đang quan sát cảnh vật chung quanh đồng thời hân hỷ xe đẩy tay, không ngừng bỏ bánh bích quy và mì tôm vào trong xe.

Bánh bích quy và mì tôm là đồ ăn rất thông dụng sau tận thế, có thể trực tiếp dùng làm hóa tệ để sử dụng hoặc trao đổi đồ cùng người khác.

Đột nhiên, đang quơ hai bàn tay cầm đồ Đường Nhựt bỗng ngừng lại, sau đó bắt đầu chạy thẳng tới khu sản phẩm làm từ các loại giấy.

Bởi vì cô đột nhiên nhớ đến, mình là một cô gái, là con gái thì mỗi tháng đi cả sẽ tới thăm một lần, không chuẩn bị món đồ kia, vậy làm sao sinh tồn ở tận thế chứ?

Cũng may khu nhập khẩu hàng nước ngoài cũng có băng vệ sinh, Đường Nhựt vung tay lên, đem cả giá hàng đều bỏ vào trong không gian, mặc kệ nó dùng ban ngày hay ban đêm, băng bông hay băng lưới, có cánh hay không cánh, trước bỏ vào rồi hãy nói, sau này sợ là rất nhiều người đều không có cái mà dùng.

Lúc Bạch Thất đẩy ba xe bánh bích quy tới, Đường Nhựt đã thu hầu hết khu hàng nhập khẩu từ nước ngoài vào trong không gian. Nhìn khu cửa hàng rỗng tuếch, Bạch Thất đột nhiên có chút cảm khái.

Dị năng không gian tồn tại ở sơ cấp thật đúng là rất BUG.

“Bỏ những này vào xong thì cảm thụ một chút, không gian còn còn dư lại bao nhiêu.”

Đường Nhựt nghe lời thu đồ vật vào, sau đó nhắm mắt lại cảm thụ.

Lúc nhìn thấy lông mi thật dài của cô rung động, Bạch Thất lại cảm giác trong lòng có chút ngứa.

Anh cảm thấy, sở dĩ Đường Nhựt làm cho người nhìn ra sự khác nhau với kiếp trước, chủ yếu là dựa vào đôi mắt này, thuần khiết sạch sẽ như đóa búp bê lại lộ ra từng chút kiên cường.

Một lát sau, Đường Nhựt mở mắt ta nói: “Tôi cũng không biết rõ lắm, nhưng giống như còn không bỏ đầy một phần năm.”

Nhiều đồ như vậy bỏ vào mà không đến năm phần vậy thì không gian của Đường Nhựt hẳn tương đối lớn.

Nếu không gian còn trống nhiều, vậy hai người tất nhiên sẽ không khách khí.

Mới vừa rồi Bạch Thất đang quan sát, đã thấy được cửa kho hàng nội bộ bên trong siêu thị. Hai người tới kho hàng siêu thị, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện chung quanh không có biến mất, liền lần nữa phát rồ bắt đầu vào nhà cướp cửa.

Thời điểm nhận được một khu chất đông đồ uống, hai mắt Đường Nhựt đột nhiên tỏa sáng: “Cái này, cái này tôi muốn lấy hết.”

Bạch Thất quay đầu nhìn một chút, phát hiện là một loại sữa chua trong nước sản xuất “Cô thích ăn cái này?”

“Đúng vậy đúng vậy, không ngờ ở chỗ này cũng có.” Cô còn tưởng rằng nhãn hiệu này chỉ tồn tại ở trong thế giới trước đây. Lúc trước nằm ở trên giường bệnh, những món đồ như sữa chua này tất nhiên là không thể ăn, cho nên căn cứ vào nguyên tắc ăn không được mới là ngon nhất, chấp niệm của Đường Nhựt đối với sữa chua càng thêm sâu.

Hôm nay đổi lại thế giới mà vẫn có thể gặp được, còn được lấy mà không tốn tiền, chắc chắn sẽ không bỏ qua lần nữa.

Dù sao vật liệu, chỉ cần có thể ăn, Bạch Thất đều cảm thấy không sao cả.

Đường Nhựt dĩ nhiên đều thu hết tất cả loại sữa chua.

Hai người thu tất cả vò, mì tôm, bánh bích quy, đồ uống..... trong kho hàng vào không gian, còn thu vào rất nhiều nôi, chén, bát, tô, bột mì, gạo, dầu, muối tương dấm đường..... các loại thịt đông trong kho lạnh..... Bột giặt, sữa tắm.....

Có điều siêu thị thật sự quá lớn quá nhiều đồ, đại khái đem tất cả đồ dùng được bỏ vào xong, phát hiện lại đã đem không gian bỏ đầy hai phần ba.

Đường Nhựt tính một cái: “Cho dù chúng ta chỉ ăn đồ trong không gian, chân không bước ra khỏi nhà, hẳn là cũng đầy đủ ăn trong 4~5 năm.”

Bạch Thất liếc nhìn cô một cái, chỉ ra một sự thật: “Cô định mỗi ngày đều ở trong nhà ăn bánh bích quy, đồ uống cùng mì tôm, sau khi ăn sạch sẽ rồi chờ chết hả?”

Sau khi bắt đầu Tận thế, có thể ăn được bánh bích quy và mì tôm lúc tận thế đã là một loại xa xỉ, sau tận thế trụ sở tất nhiên cũng nuôi trồng ra được rất nhiều cây lương thực có thể ăn, bất quá vì cách ly với phóng xạ, mùi vị của những lương thực rau dưa trồng từ nhà kính lớn so với bây giờ thật khó mà nuốt xuống.

Hơn nữa, chuyện chủ yếu nhất chính là Zombie sẽ tiến hóa, nếu loài người lại không tiến bộ theo, miếng ăn núi lở như vậy, kết quả cũng chỉ có chết.

Đường Nhược không biết chuyện Zombie tiến hóa, trước mắt đều cô có thể nghĩ đến đúng là mỗi ngày chỉ ăn thực phẩm bỏ đi, trong tương lai khuôn mặt mình sẽ đầy mụn.

A, quá tàn nhẫn, quả thực không đành lòng nghĩ!

Cho nên dứt khoát nói: ” Hay là chúng ta đi tìm chút ít trái cây và rau dưa nhé.”

Ước chừng do virus bệnh bộc phát quá đột ngột, đưa đến việc sáng sớm sẽ có chuyến xa chờ rau dưa trái cây tươi đến lại không có vận chuyển tới.

Hai người tìm một vòng, cũng chỉ ở khu rau quả tìm được chút ít trái cây và rau dưa.

“Đến lúc đó chúng ta lại đi ra phía ngoài xem một chút, thời gian không nhiều lắm, trước tiên chúng ta thu mấy thứ khác vào đã.” Bạch Thất đưa một trái dưa hấu cuối cùng cho Đường Nhược, liền đề nghị hai người lên lầu, “Nếu như có tới người nhìn thấy trống không thế này, khó bảo toàn sẽ không đoán được trên tay chúng ta có đồ đặc biệt gì đó, hay là trước khi rời đi, lấy một túi du lịch che mắt người ngoài.”

Đường Nhược cũng biết đạo lý thất phu vô tội hoài bích có tội, thấy Bạch Thất nói như vậy, tất nhiên sẽ không cự tuyệt, ngoan ngoãn một chút đi theo Bạch Thất lên lầu một.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Càn quét

Edit: Tiểu Tuyền Beta: Sakura Lâu một phần lớn là tiệm châu báu và ngọc khí.

Chỗ tốt của trung tâm thương mại chính là mỗi cửa tiệm cửa hàng đều thống nhất lấy cửa trung tâm thương mại làm cửa chính, nói cách khác, tất cả những cửa hàng ở trong trung tâm thương mại đều không có cửa!

Bạch Thất nhớ đến một năm sau tận thế, chuyện ban bố nhiệm vụ yêu cầu lính đánh thuê đi tìm vàng và bạc, mặc dù lúc đó anh không phải là một thành viên trong nhóm lính đánh thuê, hơn nữa cũng đã không có ở trong căn cứ lớn của thủ đồ, nhưng phần thưởng cho nhiệm vụ lúc đó giống như rất phong phú, khiến ngay cả cả trụ sở bọn họ ở cũng đang thảo luận tác dụng của vàng bạc mà quốc gia cần.

Mà sau nhiệm vụ lần đó không lâu, trong căn cứ cũng xuất hiện việc dùng điểm thưởng để thay mới vũ khí đơn.

Còn có một truyền thuyết về ngọc khí trong căn cứ, nghe nói khi đó có người thông qua ngọc khí mở ra không gian trong ngọc khí, không gian kia so sánh với không gian mà người đi năng không gian mở ra thì lớn hơn rất nhiều.

Không có lừa thì làm sao có khối, lời đồn chưa hẳn vô căn cứ. Bất kể là thật hay giả, chứa đựng những thứ này cũng chiếm không bao nhiêu không gian, cứ thử một lần là được.

Cho nên Bạch Thất nói: “Lấy hết những món vàng bạc này đi, cả ngọc khí nữa”

Đường Nhược cảm giác mình đã biến thành tên trộm tội ác tày trời. Một lần trộm là trộm cả trung tâm mua sắm, đưa đến nhân sinh quan được nuôi dưỡng hai mươi năm của cô ở kiếp trước, đều bị lẫn lộn giá trị rồi, cảm thấy trong lòng thật sự có chút bất khoan.

Cô vừa cảm ngọc với vàng vừa che lồng ngực của mình yên lặng sám hối.

Bạch Thất cách cô không xa, thấy cô che ngực lại đang tự kỷ một mình, không nhìn được lại muốn véo mặt cô, mặc dù không xa, nhưng tay cũng không đủ với tới, đành phải thôi, chỉ cười một tiếng.

Sống trở lại lần này, lại mang theo con nhỏ tung tung, tựa hồ mình cũng có nhiều thêm chút vui vẻ.

Hơn phân nửa giờ sau, hai người đã đem ngọc, vàng và bạc nên thu đều bỏ vào không gian. Lúc queo cua lên lầu hai, Bạch Thất đột nhiên chỉ vào một cửa hàng mỹ phẩm ở khúc quanh rồi nói: “Cô không cần lấy một ít sao?”

Đây là mỹ phẩm cao cấp nổi tiếng của nước ngoài được quý bà yêu thích, mặc dù Bạch Thất không có mua qua, nhưng cũng biết trước tận thế, giá tiền của một bộ bằng tiền lương một năm của giai cấp bình thường.

Đường Nhược không hiểu lắm: “Lấy cái gì, đồ trang điểm?”

“Ừ, phía ngoài tia tử ngoại rất mạnh, con gái không phải đều thích đường da sao?”

Đường Nhược suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng đem tia tử ngoại cùng với mặt gắn chung với nhau, bỏ lại câu ‘cmn’, liền nhanh chóng bỏ tất cả mỹ phẩm nhìn thấy vào không gian.

Cái gì dinh dưỡng, cung cấp nước mát da, cái gì kem chống nắng..... trước khi Đường Nhược ngã bệnh cũng lên đại học giống như người bình thường giống nhau, đối với đồ trang điểm ri tai lướt mắt với nhau nên có sự hiểu biết nhất định, nhưng bởi vì đi tới thế giới này, thì sẽ không giống, cho nên cô cũng không biết nhãn hiệu nào thích hợp với mình, không thể làm gì khác hơn là tin đất tiền nhất là tốt nhất.

Cần quét xong lâu một hai người tới lâu hai.

Quần áo cũng là một trong nhu yếu phẩm, sau tận thế sản lượng cây bông liền ít đến đáng thương, quần áo hàng dệt bông ở trong trụ sở tận thế cũng đã thuộc về xa xỉ phẩm trong xa xỉ phẩm, mà sau tận thế cũng có sản xuất ra một chút quần áo, nhưng đều là sợi hoá học, mặc lên người không thoải mái hay nổi bệnh sởi không nói, còn bất tiện.

Virus bệnh có thể thông qua phương thức găm cắn để lây bệnh, cũng có thể thông qua truyền máu. Da là màng bảo hộ của loài người, nhưng bệnh sởi nổi lên khiến da dễ dàng bị mình cào rách, mang theo vết thương đi chém giết Zombie, rất dễ dàng lây virus bệnh truyền bá từ Zombie tới.

Bạch Thất cùng Đường Nhược thương lượng, chuẩn bị tách ra tìm kiếm quần áo thích hợp với mình.

Mặc dù Đường Nhược vẫn rất sợ, sợ nơi này vô duyên vô cớ xông tới một con Zombie, nhưng cũng biết đạo lý hiện tại thời gian quý giá.

Bọn họ có thể tới tới đây chủ yếu là bởi vì bọn họ thắng được tiên cơ, cho nên tốt hơn hết phải lợi dụng ưu thế thời gian này.

Bạch Thất cầm xe đẩy tay của siêu thị đẩy lên lầu ba khu chuyên dành cho đàn ông. Đường Nhược ở lầu hai tiến vào khu quần áo của con gái trẻ mà chọn mua.

Đầu tiên vấy liền áo ... tất cả đều bị loại bỏ, tận thế mà mặc vấy chạy tới chạy lui, hình ảnh này thật lòng quá không tốt, nhưng nếu có vài cái cảm thấy quá đẹp cũng không nhịn mà được thu vào, nếu thật sự không được, đến lúc đó cho người khác cũng tốt.

Bây giờ là tháng tám, trong trung tâm mua sắm trừ quần áo mùa hè, cũng đã đưa lên rất nhiều quần áo mùa thu. Đường Nhược thấy quần áo phù hợp với số đo của mình là ném vào không gian, càng không có loại nhàn nhã khi bình thời đi dạo phố, thứ nhất cô đã có hai năm không có đi dạo qua phố, căn bản đều ở bệnh viện vượt qua, thứ hai không có thời gian cùng tâm tình để cô làm loại hoạt động đi dạo phố này.

Áo lót, quần lót, vớ..... tất cả đều không bỏ qua.

Trong đó Đường Nhược lấy nhiều nhất là một cửa hàng nhãn hiệu thời trang Anh quốc, quần áo trong cửa hàng này hết sức phù hợp với thẩm mỹ của Đường Nhược, căn bản đều tham chiếu thời trang phục cổ của Anh quốc làm ra, bên trong vấy quá gối còn có quần tất, áo gió áo khoác đều là màu cà phê hoặc là lam. Ở sau khi tận thế, màu này không sợ bẩn.

Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, cho dù Đường Nhược cảm giác mình xuyên qua đến thế giới tận thế là không khoa học, dưới tình huống có điều kiện, cũng không thể khiến cho mình quá lười thôi. từ nhỏ cô vẫn nghe được câu nói của mẹ cô: phụ nữ thì nên đối mình tốt hơn một chút, mình cũng không tốt với mình, còn ai sẽ đối tốt với mình chứ?

Cửa hàng này phong cách còn có rất nhiều giày boot mang phong cách anh, Đường Nhược mang vào một đôi, cảm thấy hết sức êm chân, nên liền bỏ đi giày xăng-đan buổi sáng thay ở khách sạn, trực tiếp mang đôi giày boot da cừu này, rồi đem tất cả giày boot có số đo hợp với mình ở trong tiệm, và giày để đều bỏ bên trong không gian.

Từ trong cửa hàng mang phong cách Anh quốc đi ra, Đường Nhược đã thay quần áo và giày. Bởi vì buổi sáng tìm không được quần áo thích hợp, Đường Nhược đang mặc vấy liền áo, lúc cùng Bạch Thất nhào lên đối chiến với Zombie, Đường Nhược cũng phát hiện mặc bộ vấy này rất bất tiện, nên ở chỗ này chọn lấy một bộ áo sơ mi quần yếm để thay.

Áo sơ mi kiểu Anh cỡ cổ áo ống và tay áo sẽ có đính hoa xinh đẹp, hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn này của Đường Nhược, Đường Nhược cũng tự cảm thấy mình bây giờ hết sức xinh đẹp.

Lên lầu ba, Đường Nhược chuẩn bị bắt đầu gọi Bạch Thất, nhưng cô phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Cô còn không có hỏi Bạch Thất tên là gì, điện thoại lại không mở được màn hình khóa, cũng sớm đã ném lại trong khách sạn rồi!

A, cô gái tự kỷ thần kinh yếu ớt.

Mình quả nhiên quá ngu xuẩn.....

Trong đầu Đường Nhược yên lặng hiện lên mấy chữ này, không thể làm gì khác hơn là bò lên trên quầy hàng bên cạnh thang cuốn tìm bóng dáng của Bạch Thất.

Cô mới vừa bò lên quầy, nhìn chung quanh một vòng, suy nghĩ một chút, chuẩn bị đến sự tử Hà Đông rỗng thì nghe thấy ở bên cạnh truyền đến tiếng nói của Bạch Thất: “Cô bò lên cao như vậy chính là muốn cho tôi xem bộ đồ mới của cô sao?”

Thì ra là Bạch Thất đang đứng ở một chỗ khác bên cạnh thang cuốn đi lên lầu, nhìn dáng vẻ của anh có vẻ cũng đã đợi một lát rồi.

Đường Nhựt yên lặng bỏ xuống, đi tới bên cạnh Bạch Thất.

Bạch Thất cũng đã thay một bộ quần áo mới, toàn thân là màu đen, chân mang một đôi giày thể thao màu đen, nhìn qua càng lộ vẻ sắc bén hơn. Đại khái lúc trước ở trong khách sạn tìm không được áo đen cùng giày thể thao, nên đến đây liền đổi bộ khác.

“Anh lấy đủ rồi?” Đường Nhựt quyết định nói sang chuyện khác để che dấu hành động ngu xuẩn của mình.

Bạch Thất nhú mày: “Nơi này không có quần áo mùa đông, tạm thời chỉ có thể thế thôi.”

Đường Nhựt cũng nhớ đến, mình không có lấy được quần áo mùa đông: “Sau Tết thế mùa đông là quang cảnh thế nào?”

Bạch Thất nói: “Rất lạnh, so sánh với mùa đông bình thường lạnh hơn gấp đôi, nhất là ban đêm.....”

Đường Nhựt lại muốn hỏi, bình thường mùa đông nơi này lạnh đến mức độ nào, nhưng miệng chỉ hơi mở, lại cảm thấy đối phương nhất định sẽ cảm giác mình quá ngu xuẩn, nên không hỏi nữa.

Thu lại quần áo Bạch Thất xong, hai người lại bắt đầu lên lầu bốn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Xong

Đồ của lầu một và lầu hai không chiếm diện tích lớn, hơn nữa quần áo hai người lấy thật sự không coi là nhiều, cho nên tính toán một cái trong không gian ước chừng còn trống một phần ba.

Lầu bốn là giường và vật dụng gia đình, cùng dụng cụ đóng quần dã ngoại bên ngoài.

Đường Nhựt thu lại hai mươi mấy bộ giường, tám bộ trang trí nội thất, lại thu thêm hai mươi mấy cái chăn và đệm giường, cảm thấy đã đầy đủ mới đi qua hội hợp cùng Bạch Thất đang chọn dụng cụ đóng quần dã ngoại bên ngoài.

Chỉ thấy bên trong xe đẩy tay Bạch Thất đẩy, đã trang bị đầy đủ cờ lê, dao công cụ, xẻng công binh.....Anh nhìn thấy Đường Nhựt đi tới, thì chỉ vào nơi đặt một đồng đèn pin cầm tay và đèn bàn đóng quần dã ngoại nói: “Đem những thứ kia thu vào.”

Đường Nhựt tất nhiên là ngoan ngoãn một chút làm theo.

Sau đó Bạch Thất lại đẩy một xe công cụ và máy tập thể hình tới đây bảo cô bỏ tất cả vào không gian.

Sau khi thu gom toàn bộ xong, hai người lại lấy ra hai balo đóng quần dã ngoại vác tại trên người. Trong balo có một ít bánh bích quy, nước, khăn lông ... dùng để che dấu tai mắt người khác.

Một hơi trở lên lầu năm.

Lầu năm của trung tâm thương mại này là nơi tập trung của hàng ăn uống, mỗi quán ăn đều có cửa riêng quầy riêng, nói cách khác muốn vào lấy đồ đều phải phá khóa cửa của mỗi nhà. Hai người suy nghĩ một chút, cảm thấy đồ ăn của quán ăn cũng không nhiều lắm, nên không có hạ thủ từng nhà, chỉ chọn lấy hai quán ăn đặc biệt lớn mà hạ thủ, một quán ăn thức ăn chủ yếu là hải sản, quán còn lại chủ yếu là thịt bò.

Thời điểm Bạch Thất mở cửa phòng bếp của quán ăn hải sản ra, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều hải sản được nuôi ở trong hồ nước còn có một số chứa ở trong tủ lạnh.

Dù sao không gian của Đường Nhựt là thời gian tĩnh, bọn họ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua tủ lạnh và bể cá, đem tất cả hải sản thu vào. Thuận tiện thu một ít than đá, than củi, bình gas ở trong phòng bếp.

Tiếp theo là quán ăn thịt bò cũng theo như phương pháp này mà đánh cướp một lần.

Thu xong những thứ này rồi, Đường Nhựt cảm thụ một chút: “Không gian gần đầy rồi, chỉ còn có mười mấy thước vuông thì sẽ đổ đầy toàn bộ.”

Bạch Thất gật đầu, dự định lúc này rồi đi sẽ trực tiếp về nhà.

Nhưng trước khi về nhà, còn có một chuyện phải làm.

Bạch Thất mang theo Đường Nhựt từ từ đi lên lầu sáu.

Nơi này là phòng giám sát của trung tâm mua sắm, là tất cả camera giám sát của trung tâm. Hiện tại trung tâm vẫn còn có điện, nếu không xóa đi hình ảnh đã ghi lại của camera, khó tránh khỏi về sau sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để cho người khác nhìn thấy sự ‘ kỳ quái ’ của Đường Nhựt.

Cách cửa là có thể nghe được tiếng gầm bên trong. Bên trong có Zombie, hơn nữa không chỉ một con.

Cửa phòng an ninh vô cùng bền chắc, Đường Nhựt nhìn Bạch Thất vô cùng thuần thực cầm lấy một cây sắt đã đem khóa cửa gỗ mở, ngay cả kinh ngạc đều quên mất, chỉ hết sức chăm chú nhìn cánh cửa kia. Chỉ sợ bên trong đột nhiên nhào ra mấy con Zombie, đem cô cắn chết.

Chẳng qua hiển nhiên, Bạch Thất đã quen nhìn cảnh tượng như vậy. Chỉ thấy hắn đem khóa cửa cạy xong, liền nắm tay nắm cửa, nghe tiếng Zombie đã tụ lại đến phía sau cửa, liền nhắm ngay phía cửa đẩy, dùng sức đập một cước, Zombie đã bị cửa đè ở phía sau. Tiếp theo Bạch Thất nhìn một vòng bên trong phòng, phát hiện không có những con Zombie khác, mới nói: ” Này, giải quyết xong bọn họ.”

Đường Nhựt cũng hiểu Bạch Thất đang huấn luyện cô, cho dù sợ, nhưng vẫn cắn răng, nắm chắc xẻng công binh đi tới.

Bạch Thất buông chân đập cửa ra, Zombie tựa như gà chọi, hưng phấn nhào đầu về phía bọn họ.

Thân thể Đường Nhựt khẽ khom xuống, hai tay dùng sức nắm xẻng công binh, vung ra ngoài.

“Cốp, Cốp”

Hai tiếng trầm muộn va chạm từ xẻng công binh truyền đến. Trong thời gian ngắn quơ xẻng hai lần, khiến cho mặt Zombie bị chấn động quay ra sau.

“Nhắm ngay đầu, một kích phải trúng.” Bạch Thất ở một bên chỉ điểm.

Đường Nhựt hít vào thở ra lần nữa, giơ lên xẻng công binh, bước nhanh tiến lên, dùng đầu xẻng nhắm ngay đầu một con Zombie đâm xuống.

Đợi lúc cô kịp phản ứng, mới phát hiện này con Zombie này đang muốn đưa tay bắt cánh tay của cô, nhưng lại bị Bạch Thất dùng chân đá vào lồng ngực, ngăn lại.

Bạch Thất đá văng con Zombie bị Đường Nhựt giết chết: “Lúc giết Zombie đồng thời phải chú ý an toàn của mình, giống như cô sẽ chỉ làm cho mình cũng biến thành quái vật như nó.”

Hồ hấp của Đường Nhựt hỗn loạn, gật đầu.

“Còn có một con, mau!”

“Bình, Bình, Bình!” lần này Đường Nhựt càng thêm liều mạng, nhắm về phía đầu Zombie dồn sức đánh. Cho đến khi tay của mình đều run rẩy lên.

“Vào đi.” Lúc Bạch Thất quay đầu hô một câu, cô mới phục hồi tinh thần lại, nhìn một chút, đỉnh đầu Zombie đã bị gõ đến vỡ nát trên đất, bên trong có thứ gì đó tràn ra.

Trong phòng giám sát, Bạch Thất đứng trước máy vi tính hết sức chuyên chú hack hệ thống giám sát, Đường Nhựt thì đứng ở phía sau vịn tường ỏi như điên.

Chỉ mấy phút đồng hồ, Bạch Thất đã xóa hết hệ thống internet của cả trung tâm mua sắm, nhưng hắn vẫn không yên lòng như cũ, dù sao hắn đã có ba năm không chạm qua những thứ này rồi, hiện tại, thủ đoạn đánh Zombie, so sánh với thao tác Computer trong thời kỳ đại học thì tinh tiến hơn rất nhiều.

Cho nên, anh bảo Đường Nhựt cầm chùy đưa cho mình, rồi đập hệ thống giám sát kia tanh bành.

Hết bận xong, tất nhiên là phải về nhà.

Bạch Thất nhìn cô đang uống nước ừng ực, Đường Nhựt uống xong nước lại là một hảo hán, hắn nhíu mày: “Chúng ta xuống lầu, về thôi.”

Đường Nhựt thu nước lại, gật đầu.

Ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Thất nhìn mình chăm chăm, nắm thật chặt xẻng công binh trong tay, mím môi nói: “Anh yên tâm, nếu chúng ta đã lập tổ đội đánh quái, thì tôi sẽ không làm đồng đội heo đầu. Tôi sẽ cố gắng làm được chuyện anh an bài cho tôi, đuổi theo tốc độ của anh.”

Cô không muốn kéo chân sau, mặc dù mình có một không gian, nhưng cô cũng không muốn thật trở thành kẻ ngồi ăn sau đó chờ chết mà Bạch Thất đã nói.

Đời trước cô đã trải qua cuộc sống như vậy nhiều năm. . . , thật không muốn lại trải qua một lần.

Khóe mắt của Bạch Thất liếc về phía tay cô, bàn tay kia đã mài thành màu đỏ, nếu tiếp tục mài nữa, có lẽ sẽ chảy máu.....

Ý chí như vậy, quả thật hiếm thấy.

Hiện tại đã khoảng một giờ chiều, thời điểm bọn họ xuống lầu đi qua cửa lớn, liền nghe thấy được vài tiếng nói. Hiện tại lúc này, trong lầu dưới của siêu thị quả nhiên đã có người, nhưng không phải rất nhiều, đại khái là vài nhóm người.

Khu đồ ăn vặt nhập khẩu của siêu thị hầu hết bị lấy sạch, những chỗ khác Đường Nhựt và Bạch Thất không có động tới, bởi vì sau đó bọn họ đã trực tiếp mang cả kho hàng đi, trừ chút ít sữa chua Đường Nhựt muốn.

“Móa, nơi này không phải viết đồ ăn vặt nhập khẩu nước ngoài ư, làm sao mấy kệ chứa đều trống không thế?”

“Là có người tới trước một bước, đã mang đi hết đúng không?”

“Vậy thì có bao nhiêu người mới có thể cầm nhiều đồ như vậy, không nhìn thấy xe dừng phía ngoài, một cái tay cũng có thể đếm hết à.....”

Nghe được lầu dưới truyền đến tiếng nói, hai người liếc mắt nhìn nhau, bước chân nhẹ nhàng chạy ra ngoài.

Hiện tại còn không có người thức tỉnh dị năng, chắc là không biết liên tưởng đến dị năng không gian, nhưng cũng sợ vạn nhất.

Bọn họ tiến đến cửa vào, quả nhiên đã có mấy chiếc xe đậu ở đó.

Hai người mỗi người một tiến vào xe thể thao, chạy tung bụi mù.

Rẽ vào một chỗ ngoặt, liền nhìn thấy xe cảnh sát chậm rãi chạy đến.

Ngày thứ nhất của tận thế, chính phủ vẫn tích cực ở ổn định lòng người, không chế cục diện.

Trên đường đi ngang qua một trạm xăng dầu, cũng phát hiện nhân viên cảnh sát đã cầm lấy vũ khí và khiên giữ ở cửa ra vào.

Bạch Thất nhìn thoáng qua rồi lái xe đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Về Nhà

Edit: Little squirrel Beta: Sakura Xe của nhóm cảnh sát vũ trang hạng nặng đều ngay ngắn sắp xếp thành hàng để đổ xăng. Mua xăng vẫn là có giới hạn, không phải là bất kì xe nào tới đây cũng có thể đổ đầy.

Đến lượt xe Bạch Thất, nhân viên công tác tiến tới yêu cầu Bạch Thất lấy giấy căn cước ghi số đăng ký. Bạch Thất quay cửa kính xe xuống. Vừa chuyển giao giấy căn cước, vừa thấp giọng hỏi nhân viên bên cạnh trạm xăng dầu: “Sau này mua xăng cũng bị giới hạn sao, là giới hạn mỗi ngày hay giới hạn mỗi xe?”

Chính phủ bắt tay hành động vô cùng nhanh chóng, ngay tức khắc đã khống chế các trạm xăng dầu, xăng là thứ quan trọng nhất lúc ban đầu tận thế, bởi vì muốn tới trụ sở ở đế đô, nhất định phải có đủ xăng mới có thể chạy đến.

Nhân viên công tác ước chừng đã trả lời trên trăm lần vấn đề như vậy, mặt không chút thay đổi nhận lấy giấy căn cước: “Tạm thời không biết, đại khái hai ngày này cũng sẽ giới hạn mua.”

Đổ đủ 10L xăng, sẽ không cho đổ thêm nữa, Bạch Thất lái xe ra khỏi trạm xăng.

Đường Nhựt cảm ông nhòm lấy từ trung tâm bách hóa, ngồi ở vị trí phó lái nhìn ra bên ngoài.

Hiện ra khu vực trung tâm thành phố đã được dọn dẹp, trên đường không còn nhìn thấy Zombie, phần lớn cửa hàng cũng đã bắt đầu buôn bán hoặc là sửa sang lại, trên đường cũng đã có người quét dọn vết máu.

“Tốc độ của Chính Phủ rất nhanh, nhanh như vậy đã khống chế được cục diện.” Đường Nhựt cảm thán một câu, đặt ống dòm xuống, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, “Tiếp tục như vậy, tận thế cũng sẽ trôi qua.”

Bạch Thất chuyên tâm lái xe, trên mặt còn vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt: “Bây giờ vẫn chưa tính là thật sự bắt đầu, phải chờ tới ba ngày sau, mới thật sự là bắt đầu, đến lúc đó chính phủ cho dù có lòng quản lý cũng vô lực.”

Hiện tại đại đa số người đang mang bệnh độc trên người, ba ngày sau bệnh độc chân chính bộc phát, vượt qua là có thể thức tỉnh dị năng, không thể vượt qua sẽ biến thành Zombie, đến lúc đó số lượng Zombie sẽ nhiều hơn so với hiện tại không chỉ là gấp mười lần.

Khi đó chính phủ tự thân cũng không lo nổi nên không thể chú ý đến dân chúng, nếu chỉ muốn đợi chờ cứu viện, sợ rằng phải ở nhà đóng kín cửa chờ thêm hơn hai tháng mới có thể đợi đến lúc quân đội tới đây. Mà bây giờ nguồn nước hạn chế ở siêu thị cũng là vấn đề lớn nhất.

Nghe lời này của Bạch Thất, tâm tình Đường Nhượng chìm xuống, cũng không còn tâm tư nhìn ra ngoài. Cô đã có thể mơ hồ đoán được, Bạch Thất tới từ nơi nào. Nếu chỉ ở thời đại luôn luôn hòa bình, cho dù Bạch Thất vẫn luôn tập thể hình cũng không thể hình thành thân thủ lưu loát cùng tính cảnh giác như vậy. Hơn nữa lại càng không cần phải nói đến anh rất hiểu rõ tận thế.

Bởi vì thái độ của anh quá chắc chắn, cho dù nhẹ nhàng băng quơ kẻ lại như vậy cũng làm cho người không khỏi sinh ra một cỗ cảm giác tin phục, tiện đà khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng với tương lai.

Ngay cả như mình còn xuyên tới đây thì sao anh lại không thể trọng sinh trở lại nơi này.

Nếu hai người đã người tám lạng người nửa cân, Đường Nhượng cũng sẽ không vạch trần chuyện này ngay trước mặt anh, đôi khi có nhiều thứ mình mơ hồ đoán được là một chuyện, cảm giác thực sự tìm kiếm nghiên cứu chứng thực nó lại là chuyện khác.

Nhà Bạch Thất trước lúc tận thế là ở khu vực trung tâm thành phố, mà bây giờ khu vực trung tâm thành phố cũng đã được cảnh sát vũ trang dọn dẹp sạch sẽ.

Thấy mọi đội ngũ dài xếp hàng trước cửa một cái siêu thị, lại thấy hai bên siêu thị đều có cảnh sát vũ trang canh giữ, cũng biết hiện tại do sợ siêu thị lớn bị người dân tranh mua, có lẽ đã đều bị giới hạn.

Mà những quầy bán quà vặt nhỏ kia.....

Bạch Thất nhìn quanh tìm kiếm một cái, phát hiện quầy bán quà vặt nhỏ đều đã trực tiếp đóng cửa. Có lẽ vật phẩm cũng bị chuyển đi.

Đường Nhượng cũng phát hiện chuyện này: “May mà hành động của chúng ta nhanh chóng, nếu không khẳng định cũng sẽ bị ngăn ở ngoài cửa xếp hàng mua đồ như vậy.” Nhớ lại hai chiếc xe cảnh sát đón đầu họ khi ra cửa, Đường Nhượng thật tâm cảm thấy xe kia chính là vừa đi qua kiểm soát các cửa hàng bách hóa lớn.

Lát sau, vòng qua một nhà in đã mở cửa, Bạch Thất mua một quyển bản đồ đất nước chi tiết, liền trực tiếp lái ô-tô về nhà. Trong đầu anh cũng không có trí nhớ trước mặt thế một tuần lễ mọi người đã trải qua như thế, khi đó anh đang ở trên du thuyền, sau khi lái du thuyền trở về, bến tàu hết thấy đã đều là Zombie, anh vừa đánh vừa đi tới chỗ an toàn, cho đến ba tháng sau mới tới được căn cứ thành phố H.

Nhà của Bạch Thất ở thành phố H là một biệt thự nhỏ hai tầng liên kết, ở khu nhà cao cấp, nhưng khi đó là mua theo nhu cầu nhà cho người độc thân, cho nên diện tích cũng không lớn.

Lúc đi ô-tô tiến vào cổng lớn khu nhà, bảo an phát hiện biển số xe này không phải của tiểu khu, còn có ý cho chặn xe lại.

Phía sau bảo an còn mang theo một cậu bé mười sáu mười bảy, hai người về mặt cảnh giác nhìn xe Bạch Thất. Bạch Thất kéo cửa sổ xe xuống, chào hỏi: “Tòa nhà 2 khu C.”

Đối với Bạch Thất đã là ba năm không có tới, nhưng đối với bảo an cũng chỉ là một ngày không thấy Bạch Thất mà thôi, mà tiệc đính hôn của Bạch Thất cùng Đường Nhượng bị công ty đại gia tộc lấy ra tuyên truyền, còn lên cả báo chí, nên cũng biết Bạch Thất và Đường Nhượng.

“Hóa ra là ngài Bạch và cô Đường, thay đổi xe, tôi không có chú ý cho kỹ. Do bên ngoài không an toàn, trong tiểu khu sáng nay cũng xuất hiện vài con quái vật. Cho nên bên này chúng tôi kiểm tra càng thêm cẩn thận hơn.” Bảo an cười lên hướng về phía Bạch Thất, hết sức thật thà.

Bạch Thất gật gật đầu, nhìn thấy cậu nhóc phía sau bảo an tuy rằng nghiêm mặt căng thẳng, nhưng vẫn thoáng thấy vẻ mặt lo lắng cho cha, ba năm không gặp, anh vẫn còn nhớ thiếu niên này.

Trước lúc tận thế, thiếu niên từng nhặt được số tiền mặt vô chủ lớn ở trong tiểu khu, lại cũng không nuốt riêng, ngược lại tìm kiếm từng nhà trong tiểu khu, hỏi xem ai bị mất tiền tài.

Vốn tưởng rằng bên ngoài ba năm, hết thấy đã quên lãng, nhưng thì ra quay về chốn cũ cũng có thể gọi lên chuyện cũ.

Trong nháy mắt Bạch Thất có một chút cảm thán, liền hướng về phía hai người nhắc nhở một câu: “Ừ, thật giống như bệnh độc bùng nổ, các anh cũng đừng đi ra ngoài nhiều, bên ngoài xếp hàng mua lương thực, anh cũng đi có thể mua chút ít về dự trữ.....”

Bảo an cười cười, vỗ vỗ tay con của y, “Tên nhóc này mới vừa đi qua rồi, trước kia một cân gạo ba đồng tiền, hiện tại muốn năm mười đồng tiền một cân, tiếp tục như vậy, nơi nào mua nổi, nên chờ một thời gian, dù sao trong nhà còn có thể chịu được hai ngày nữa.”

Người bên ngoài tới nơi này đi làm cũng phải tiết kiệm tiền gửi về nhà, không muốn tiêu tốn quá nhiều trên đồ vật như vậy.

Bạch Thất nghe y nói như thế, gật đầu cũng không nói thêm cái gì nữa.

Nhưng Đường Nhượng ngồi một bên nghe y nói như vậy, mở ba lô ra lấy hai chai nước đưa qua, “Phoi dưới nắng mặt trời, cầm lấy hạ nhiệt một chút đi.” Vốn cô cũng muốn cho thêm chút nữa, nhưng lại sợ bại lộ bản thân. Hiện tại nước còn quý hơn gạo, hai chai nước, bây giờ người bình thường cũng đã

không nguyện ý lấy ra.

Bảo an vốn định từ chối, bỗng nghĩ đến tài lực của nhà họ Bạch và nhà họ Đường nên cũng không còn ý thoái thác nữa, vui vẻ cảm về: “Cám ơn cô Đường.”

Hiện tại cho dù đứng xếp hàng mua được nước ở siêu thị, một chai 550ml cũng đã phải 80 đồng tiền. Hai chai nước cộng lại cũng bằng một ngày tiền lương của y rồi, đối với Đường Nhược mà nói thì không coi vào đâu, nhưng đối với y mà nói có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm.

Bạch Thất thấy Đường Nhược như thế, cũng không có ngăn cản lòng nhiệt tình của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ăn cơm

Lái xe vào trong nhà để xe, Bạch Thất mang theo Đường Nhược trở lại căn nhà đã xa cách ba năm. Đối với căn nhà vừa quen thuộc lại xa lạ, Bạch Thất có chút hoảng hốt.

Cho tới bây giờ mới chính thức cảm thấy, mình đã trọng sinh lại.

Đặt ba lô xuống, hai người đều có chút mệt, cũng đều không có tâm tư đi thăm căn nhà này, chỉ cùng nhau ngồi trên ghế sa lon, mở phim truyền hình, lấy điện thoại đi động ra.

Bạch Thất còn phải nhớ lại mấy trạm xăng ở phụ cận còn tập trung một ít vật tư, trừ tính đường đi tới để đồ thật cẩn thận. Những thứ khác tạm thời đều không có vấn đề, mà xăng, bây giờ là một vấn đề lớn.

Đường Nhược cũng chưa phải thành thực sử dụng không gian, từ trong trăm ngàn loại vật phẩm lấy ra một lọ sữa chua, xem như là rất khó khăn, lấy mấy lần, trên mặt đất đã rơi ra rất nhiều đồ ăn vặt cùng đồ vật.

Đối với sữa chua luôn tâm tâm niệm niệm, Đường Nhược cũng cảm thấy bất lực, không thể làm gì khác hơn lại phải bỏ đồ vật vào trong không gian lần nữa.

Trong TV các loại tiết mục tiêu khiển vẫn bị tạm dừng, mỗi kênh đều đang phát ra tin tức giống nhau, sân bay cùng trạm xe lửa nơi nào đã tạm dừng vận hành, tổ cứu viện đã đi tới các nơi ra làm sao, siêu thị cùng trạm xăng ở đâu đã bị chính phủ khống chế giám thị, các phần tử không tuân thủ luật pháp không nên vọng tưởng thừa dịp loạn nâng giá vật phẩm, vân vân.

Đường Nhược nhìn tin tức, sửa sang lại không gian của mình. Cô nhìn thấy Bạch Thất ngồi ở trên ghế sa lon xem xét bản đồ, lại nhìn nhìn đồng hồ đất tiền trên tay mình đã biểu thị hai giờ rưỡi chiều, nhớ lại, hai người bọn họ cũng chưa ăn cơm trưa.

“Cơm trưa anh muốn ăn cái gì?”

Bạch Thất ngẩng đầu, có chút kinh ngạc: “Cô biết làm?”

Đường Nhược nghĩ nghĩ: “Anh có thể làm cơm không?”

Bạch Thất trước lúc tận thế dĩ nhiên sẽ không nấu cơm, sau tận thế càng không tiếp xúc đến nấu cơm, mỗi ngày có bánh bích quy vào miệng đã là xa xỉ, sau lại được trụ sở cung cấp cho bữa ăn dinh dưỡng quả thực cùng một mùi vị với nước mũi. Cho nên quyết đoán nói: “Không biết.”

Đường Nhược há miệng, mấp máy môi.

Một lát sau, dưới ánh mắt lấp lánh của Bạch Thất, nhỏ giọng hỏi lại một lần: “Kia, lúc trước tôi có biết nấu cơm không?”

Bạch Thất: “Lúc trước tôi và cô đều không biết, bây giờ cô biết nấu cơm à?”

Đường Nhược nghĩ nghĩ, Bạch Thất sẽ không nấu cơm rồi, nếu mình nói không biết nấu cơm thì cuộc sống sau này thật sự phải ăn mì tôm qua ngày.

Lúc trước ở trong bệnh viện, Đường Nhược đã muốn ăn ngán cháo trắng rồi, nếu bây giờ còn luôn ăn mì tôm, một hồi xuyên qua trọng sinh này chẳng bằng đừng tới.

Cho nên vò đã mở lại nút nói: “Hiện tại tôi biết nấu cơm!”

Bạch Thất: “.....”

Loại khí thể hiện ngang lăm liệt này khiến Bạch Thất khiếp sợ, Bạch Thất nói: “Đã như vậy, thừa dịp còn có điện, làm nhiều chút dự trữ đi, có lẽ ngày mai sẽ không có điện.”

Đối với nấu cơm, Đường Nhược nấu rất ngon. Từ nhỏ cô theo bà ngoại sinh hoạt, lúc vừa được mười hai tuổi, bà ngoại cô đã không động tay vào bất kì việc nhà nào rồi, cho nên mọi chuyện cần thiết cũng gần như đều do Đường Nhược một tay làm thay, còn phải nghĩ tất cả biện pháp làm ra các loại đồ ăn mỹ vị bổ dưỡng bồi bổ cho bà ngoại.

Trừ lãng phí chút thời gian lúc vừa mới bắt đầu tìm nguyên liệu nấu ăn, kế tiếp Đường Nhược vô cùng nhanh chóng làm ra ba món ăn đơn giản và một món canh.

Công cụ nấu nướng ở thế giới này không khác thế giới ban đầu của Đường Nhược lắm, cho nên Đường Nhược cũng sử dụng hết sức thuận tay. Cô làm một đĩa trứng trắng cà chua, một đĩa thịt ba chỉ, tôm bóc vỏ xào bông cải xanh cùng một nồi canh xương sườn ngô.

Lúc bụng lên bàn gọi Bạch Thất tới dùng cơm, ánh mắt Bạch Thất đã muốn một đường rớt xuống. Anh ở tận thế ba năm chưa từng được ăn một miếng thịt lợn nào.

Sau tận thế, phóng xạ cũng bắt đầu rò rỉ, hầu như tất cả động vật đều tuyệt chủng, loài người thức tỉnh ra dị năng, ra cửa cũng không phải không hề sợ tia tử ngoại cùng phóng xạ, nhưng là người bình thường không thức tỉnh dị năng thì không thể ra khỏi trụ sở. Bởi vì vừa ra ngoài trụ sở cũng sẽ bị phóng xạ cùng với tia tử ngoại giết chết.

Dù sao thời điểm Bạch Thất chết, khi đó ở trên thế giới này sống tốt nhất không phải là Zombie cũng không phải là loài người, mà là một vài loại côn trùng đáng thương mà loài người vẫn luôn không đặt vào mắt. Khi đó con kiến đã từ chiều dài hai millimet hóa thành dài nửa thước rồi, hơn nữa còn có khuynh hướng tiếp tục lớn lên.

*1 thước = 0.33m

Hơn nữa, chúng nó còn xuất hiện trên bàn ăn của loài người.

Sau một ngày mệt mỏi, có thể ăn được mỹ vị bổ sung thể lực thế này, là chuyện Bạch Thất trước kia từ tận thế trở lại nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Chúng ta phải ngốc ở chỗ này bao lâu?” Đường Nhược gấp một khối xương, hương thơm nồng đậm từ xương quỳen với mùi ngô, này là thức ăn lúc trước Đường Nhược ở bệnh viện cũng không ăn được, nguyên khối xương, nguyên khối thịt, đều có thể trực tiếp nuốt vào trong bụng.

“Đại khái ba ngày.” Bạch Thất lời ít mà ý nhiều, ăn từng ngum lớn, nếu không phải anh còn có lực không chế thì anh đã sớm không cần cầm đũa, trực tiếp lấy tay bóc com. Thật sự là ba năm chưa được ăn thịt.

“Anh sốt lên thì tôi cần chuẩn bị cái gì đây, thuốc hạ sốt?”

Bạch Thất lắc đầu, tỏ vẻ không cần.

Lúc trước ở trên thuyền anh đã thử qua mấy viên thuốc hạ sốt rồi, căn bản không có tác dụng, ngày thứ hai vào thời điểm kia, cả người liền hôn mê. Sau ba ngày như vậy, anh thuận lợi thức tỉnh dị năng.

“Ba ngày sau, chúng ta sẽ lên đường đi thành phố A.” Trong kiếp trước, để đô thành phố A đã nhanh chóng tạo dựng lên một trụ sở an toàn, tính trên cả nước mà nói, mặc dù nó không phải là trụ sở nhanh chóng nhất, nhưng lại là cái an toàn nhất. Bởi vì nơi đó binh lực đầy đủ, hệ thống hoàn thiện, phản ứng nhanh chóng, so với những trụ sở nhỏ khác thì an toàn hơn rất nhiều.

Kiếp trước Bạch Thất không phải là vừa bắt đầu đã tìm đến nương tựa nơi đó, nhưng ở bên ngoài vẫn có nghe người ta nhắc tới ưu thế của nơi đó. Sau này, khi đến đó, mới phát hiện trụ sở thành phố A đã phát triển giống như một thành phố.

Ít nhất trước khi Bạch Thất chết, trụ sở thành phố A vẫn tồn tại hoàn hảo, không chỉ nghiên cứu ra quần áo chống phóng xạ cho người bình thường, còn nghiên cứu ra rất nhiều đồ công nghệ cao.

Hơn nữa anh biết rõ một chuyện, trước đây người đến tìm nơi nương tựa sớm nhất, khi tiến vào trụ sở an toàn tìm chỗ ở thuộc về mình rất dễ dàng, người sau còn muốn đi vào, cũng không có đơn giản như vậy. Lúc mình đi tới đó sau này, hầu như nộ sạch của cái trên người mới được phân cho một cái lều rách nát ở khu người nghèo.

Đường Nhược gạt đầu, cũng nhìn ra ‘nhiệt tâm’ của Bạch Thất đối với thức ăn. Cho nên tự giác đem xương còn dư lại để cho anh. Dù sao lúc trước ở bệnh viện dưỡng thành thói quen ăn ít, nhiều bữa ăn cũng không sửa được trong chốc lát, còn không bằng để cho anh ăn nhiều một chút.

Sau này nấu cơm, lại thêm món ăn là được.

Bạch Thất tiêu diệt sạch ước chừng ba chén com mới thôi, Đường Nhược tự giác thu thập bát đũa đi rửa chén. Rửa rửa, đột nhiên cô phát hiện ra một vấn đề, cô xoay người nhìn Bạch Thất hỏi: “Chúng ta không cần đi tìm người nhà gì đó sao?”

Bạch Thất tưởng cô gọi mình là muốn tự mình rửa chén hoặc giúp đỡ gì đó ..., lại không nghĩ là hỏi cái vấn đề này, cho nên tiếp tục bình tĩnh ngồi bên bàn ăn, ghi chép kế hoạch lộ tuyến: “Tôi không có người thân, toàn bộ đã chết sạch, những người còn lại đều không quan trọng.”

Lúc anh tám tuổi thì cha mẹ gặp tai nạn máy bay đều chết cả. Ông nội đã mất vào lúc anh mười chín tuổi. Đối với người thân khác thì Bạch Thất cũng không có một chút xú ý nghĩ thương hại đồng tình muốn trợ giúp, bởi vì sau này, trong tận thế, ngay cả bác hai sau khi nhìn thấy anh thì cũng là kiểu xa lánh anh ngàn dặm.

Nhân tính lạnh lùng ích kỷ như vậy.....

Trong tận thế những thân thích này phát huy tinh thần này vô cùng nhuần nhuyễn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ngủ

Đường Nhục há miệng, nhắc tới cái đề tài này trong lòng cô có chút áy náy, nhưng suy nghĩ một chút vẫn hỏi: “Người nhà tôi thì sao?”

Mình đã chiếm lấy thân thể người khác, rốt cuộc cũng nên thực hiện một chút nghĩa vụ của người ta chứ, nói thí dụ như hiếu kính cha mẹ, thực hành trách nhiệm của người vợ..... Chuyện vợ chồng này để một bên. Vẫn còn dư lại phần cha mẹ trưởng bối.

Bạch Thất suy nghĩ một chút, nói: “Cô vẫn còn mẹ kế cả ngày nghĩ cách mưu hại, cùng một người cha lạnh nhạt cả ngày ăn chơi đàng điếm bên ngoài, còn có hai chị gái và em trai mẹ kế sinh mỗi ngày muốn tranh đoạt gia sản với cô, cô muốn tìm người nào?”

Đường Nhục: “.....”

Quên đi, nghe chừng thực sự chẳng cần tìm đâu.

Rửa bát xong, lại múc mỗi người một chén canh táo đỏ óc chó đậu phộng cho nhẹ dạ dày, Đường Nhục ngồi yên xem ti vi, nhấn rất nhiều kênh, trừ tin tức, đều không còn cái gì khác, mà tin tức cũng chẳng qua là lặp lại nội dung đã truyền bá lúc trước. Cho nên cô bèn chạy đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, dù sao trong không gian có nhiều chỗ trống, làm nhiều chút cũng sẽ không bị hỏng. Cô làm hơn một giờ, cảm giác đầu mình có chút choáng váng, dọn dẹp qua loa một chút, đã muốn đi tắm rồi ngủ.

Nói đến ngủ, Đường Nhục mới nhớ tới, ngay lập tức chạy lên dạo qua một vòng.

Lúc xuống dưới mặt có chút đen: “Cả nhà anh chỉ một căn phòng một giường, buổi tối tôi ngủ ở đâu?”

Lúc này Bạch Thất mới nhớ ra, chuyện mình từng vì từ chối một đứa em họ cố tình gây sự, phá phòng khách duy nhất, đổi thành phòng tập thể thao.

Đường Nhục nhìn ánh mắt Bạch Thất liếc về hướng ghế sa lon.

Cô bèn nhìn qua khoảng cách giữa ghế sa lon với cửa lớn, nghĩ đến tình huống mình ngủ ở trên ghế sa lon, nửa đêm nếu có Zombie phá cửa vào được đây. Lập tức lắc đầu nói: “Tôi ngủ trong phòng ngủ, anh ngủ ghế sa lon, chần anh cứ lấy đi, tụi tôi lo được cho bản thân.”

Bạch Thất cũng không có vấn đề gì, ba năm tận thế, chỗ ngủ còn không tốt bằng ghế sa lon, chỉ có chỗ chần đã là tốt rồi.

Như thế, Đường Nhục yên tâm thoải mái đi lên lầu tắm.....

Khi Bạch Thất ngẩng đầu lên từ điện thoại di động, trời đã hoàn toàn đen lại, bây giờ là bắt đầu tận thế, khoảng bốn giờ cũng đã tối rồi. Anh nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, mới đi qua kiểm tra cửa sổ một lần, mới phát hiện Đường Nhục lên lầu hơn bốn tiếng rồi.

Chẳng lẽ ngủ? Vậy hẳn cũng nên đưa chần cho tôi chứ.

Bạch Thất nhìn qua ghế sa lon, quyết đoán đi lên lầu lấy chần.

Lên lầu lại phát hiện trên giường không có ai, cho nên Bạch Thất nhanh chóng đi tới phòng tắm.

Quả nhiên, Đường Nhục ngâm nước trong bồn tắm ngủ thiếp đi.

Một ngày tinh thần khản trương dễ dàng khiến người ta thư giãn sau khi kiệt sức.

Đối với việc thả lỏng này, ngủ thiếp đi cũng có thể tha thứ được.

Nhưng là.....

Vì sao không đợi mặc quần áo vào rồi hẵng ngủ!

Ôm Đường Nhược từ bồn tắm lớn lên, nghĩ cách giúp cô nằm trên giường. Lúc tay đụng phải thân thể cô, mới phát hiện thân mình Đường Nhược nóng hổi. Bạch Thất ngậy ra một lúc, nhanh chóng đặt tay lên trán cô, “Quả nhiên là phát sốt rồi.”

Đối mặt Đường Nhược phát sốt không biết gì, Bạch Thất không có bất kỳ ý nghĩ gì khác, anh cảm thấy đây chính là điềm báo Đường Nhược thức tỉnh dị năng. Chỉ là đối với ‘dị năng không gian’ lúc trước Bạch Thất cũng có chút kỳ quái. Tuy kỳ quái nhưng Bạch Thất cũng không đi nghiên cứu xem rốt cuộc làm sao cô nghĩ cách dẫn ra dị năng, đoán chừng dù có hỏi Đường Nhược thì bản thân cô cũng không giải thích được.

Cũng may nơi này đồ dùng giặt rửa không thiếu, trực tiếp dùng khăn tắm bọc lại, Bạch Thất ôm người đi ra ngoài.

Sau khi đặt cô ở trên giường, mới phát hiện đôi tay cô đã sưng hẳn lên.

Lục lục hòm thuốc, cũng tìm được một hộp thuốc mỡ mát lạnh, thoa vào bàn tay cô.

Sau khi làm mọi thứ xong xuôi, Bạch Thất phát hiện đầu mình cũng bắt đầu có chút mơ hồ, đưa tay sờ sờ, phát hiện mình cũng đã bắt đầu phát sốt nhẹ.

Nhìn chung quanh căn phòng lớn một vòng, gian phòng này rất lớn, cơ hồ cả lầu hai đều thông thành một gian phòng, kết hợp với thư phòng, phòng tập thể thao, phòng giữ quần áo, phòng vệ sinh....

Nhưng cũng chỉ có một giường, mà ghé sa lon lầu dưới không có chần!

Bạch Thất vén chần lên cũng lẩn vào giữa giường. Hiện tại mặc dù là tháng tám, nhưng sau khi tận thế thì nhiệt độ biến hóa đã không còn giống như lúc trước, nhất là nhiệt độ ban đêm thoáng cái đã hạ xuống cực thấp.

Dưới tình huống không có chần cùng nệm, Bạch Thất cũng sẽ không lấy mình ra đùa.

Tại sao phải đùa giỡn với tính mạng của mình để phòng bị cho một đôi nam nữ đã đính hôn.

Hơn nữa, anh đã quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận đùa bồn lưu manh Đường Nhược rồi!

Đường Nhược lại bắt đầu nằm mơ rồi, trong mộng cô đứng ở giữa một mảnh cánh đồng, cách đó không xa còn có một dòng suối nhỏ trong suốt. Qua dòng suối nhỏ còn có một căn nhà ngói đỏ lớn, căn nhà lớn ước chừng cao như ba tầng lầu vậy, chẳng qua là xung quanh đều không có cửa sổ.

Ông trời trêu đùa mình à!

Ở tận thế cực khổ một ngày, lại xuyên qua?

Đường Nhược nhìn một chút, đi tới căn nhà bên kia.

Nếu là xuyên qua lần nữa thì cái thế giới này cũng quá nhỏ đi, bởi vì nhìn mảnh đất này tối đa cũng chỉ lớn bằng hai mẫu đất, thêm cả căn nhà cùng dòng suối nhỏ, nhiều lắm là lớn bằng ba mẫu đất, một thế giới bằng ba mẫu thì quá nhỏ.

Đường Nhược lội qua dòng suối nhỏ, phát hiện nước ở nơi này vô cùng trong suốt mát mẻ, mức nước lên một ngum nhỏ, phát hiện mùi vị hết sức ngọt.

Qua dòng suối nhỏ, tiến tới trước mặt căn nhà lớn ngói đỏ, vòng một vòng mới phát hiện bên cạnh có cánh cửa nhỏ, gỗ, sau đó cửa liền tự động mở ra.

Đường Nhược: “.....”

Kể từ khi xuyên vào tận thế một ngày, cô có cảm giác tâm mình cường đại hơn khá nhiều, đối với loại cửa tự động mở ra kỳ dị này đã không còn sợ hãi nữa.

Đi vào giữa căn nhà lớn liếc mắt một, lúc này Đường Nhược mới hoàn toàn bị dọa cho sợ ngây người.

Trong căn nhà lớn đồ đầy đồ ngắn ngang lộn xộn, mà đồ đồ vật này đều tương đối nhìn quen mắt, bởi vì đều là chiến lợi phẩm buổi sáng Đường Nhược càn quét được.

Thì ra là đang ở kho hàng trong không gian của chính mình.

Đường Nhược nhìn kho hàng tràn đầy ba tầng lầu, có chút im lặng còn có chút vô lực, nghĩ cứ ném nó lại như vậy, Đường Nhược có chứng thích sạch sẽ nhìn không được tình trạng này, còn sắp xếp lại sao, cô lại cảm thấy mình nhất định sẽ mệt chết ở chỗ này.

Hay là lại ra dòng suối để bình tĩnh chút đi.

Nếu như có thể sử dụng ý niệm thì tốt quá rồi.

“Đúng vậy, ý niệm.” Nếu đồ bỏ vào lấy ra có thể sử dụng ý niệm để khống chế, vậy thì làm sao lại không thể dùng ý niệm khống chế trong kho hàng của chính mình đây.

Đường Nhựt nhanh chóng nhắm mắt lại dùng ý niệm phân biệt thu xếp lại.

Thực phẩm đều để ở một khu vực, đồ dùng rửa mặt để ở một khu vực, công cụ... cũng để ở một khu vực.....

Quả nhiên, đồ vật trong kho hàng cũng theo ý niệm của cô mà tự di chuyển.

Thu dọn một lát, hết thảy đều được chuẩn bị ngăn nắp. Sau khi tính toán, Đường Nhựt phát hiện không gian trong kho hàng còn thừa ra ước chừng hơn hai trăm thước vuông. Nhìn mấy giá hàng hóa bên cạnh khu thực phẩm nhập khẩu, cô cảm thấy ngày mai có thể đặt món ăn đã nấu chín ở trên kệ hàng cho dễ lấy.

Thu xếp xong kho hàng, lại đi ra ngoài ngắm đất đai của mình, nhìn một lượt tức phát hiện đất đai này là loại đất gì, dùng xẻng công bình lấy từ trong nhà đào đào trên vùng cây cỏ rậm rạp, đào ra một củ cải rất lớn. Củ cải tựa hồ được trồng trong thời gian rất lâu rồi, cái đầu lớn vô cùng, mà lại trắng trong suốt.

Ngửi ngửi, lại lấy thìa bạc cắm vào, đợi thật lâu, phát hiện cái thìa này không bị biến đen, mới dám đặt trên khoe miệng cắn một miếng nhỏ. Củ cải này có mùi vị càng trong lành hơn củ cải mua trong thành phố.

Cho nên Đường Nhựt lại lấy ra một chiếc xe ba gác từ trong kho hàng, bắt đầu đào củ cải một đêm.....

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bí mật

Cũng không biết qua bao lâu, Đường Nhựt đã đào trống trơn cả ruộng củ cải.

Nhặt được của quý rồi.

Đường Nhựt ôm củ cải lớn vô cùng. Cô mệt mỏi cả một đêm nên ngủ thiếp đi trong kho hàng.

Ngủ ở trong không gian, cô tỉnh lại trong hiện thực.

Tỉnh lại nhìn thấy đầu của mình đang tựa trên lồng ngực Bạch Thất.

Đường Nhựt: “.....”

Đã từng có lần đầu tiên, sau lại đến lần thứ hai, cũng không có khó tiếp nhận như vậy nữa. Hiện tại cô ngoại trừ cảm giác ‘bây giờ không mặc quần áo’ thì không hề có cảm giác khác.

Thì ra là, người ta đã sa đọa như vậy rồi!

A, kể từ khi xuyên qua, từ đó cùng tiết tháo mỗi người đi một ngã!

Ngồi dậy nhìn qua đồng hồ đeo tay, đã thấy là tám giờ hai mươi buổi sáng, bởi vì cái đồng hồ này có chỉ ngày tháng, cho nên cô cũng biết bây giờ là sáng ngày thứ hai rồi.

Một giấc ngủ mà lâu như vậy sao.

Nhớ ra lúc trước Bạch Thất nói mình phát sốt..., Đường Nhựt thấy hần còn đang ngủ, đưa tay sờ sờ đầu hần, đúng là nóng. Cô vào phòng tắm dùng khăn lông đắp nước hạ nhiệt độ cho anh thì nước chảy từ vòi ra đã không còn trong suốt. Dùng thìa bạc thử qua, quả nhiên đã biến thành màu đen.

Đường Nhựt đành phải lấy nước khoáng trong không gian ra. Nhưng dùng nước khoáng rửa mặt, lại cảm thấy như vậy thật sự quá lãng phí, sau đó cô nghĩ đến dòng suối nhỏ trong không gian của mình.

Thử một lần, cô phát hiện mình không thể trực tiếp bằng ý niệm lấy đồ ở bên ngoài kho hàng, có lẽ là phải bỏ đồ ở bên ngoài vào trong kho hàng, mới có thể lấy ra.

Vậy lần sau lấy cả bồn nước là được rồi.

Rửa mặt xong, đắp khăn lông lên cho Bạch Thất, Đường Nhựt đi xuống lầu chuẩn bị bữa sáng.

Hiện tại điện vẫn có, nhưng không biết khi nào sẽ ngừng lại, Đường Nhựt nấu cháo trứng muối thịt nạc, chưng rất nhiều bánh bao, các loại mùi vị đều có, sau, lại bắt đầu chưng các loại canh xương, xào các loại món ăn..... Dĩ nhiên nhiều nhất vẫn là canh xương củ cải.

Sau hai giờ trôi qua, các loại đĩa cùng bát canh đã bày đầy cả một bàn cơm.

Nhìn đồng hồ, Đường Nhược liền đi lên lầu nhìn Bạch Thất.

Thời gian bọn họ nhận biết, tính ra chính xác mới được một ngày. Đường Nhược là quan hệ vừa mờ mắt đã nhìn thấy đối phương, lại dường như là quan hệ đối phương đeo một đôi mắt như mình, Đường Nhược theo bản năng coi anh thành người duy nhất trong thế giới này cô có thể bám vào.

Thật ra thì cô cũng thiếu hụt cảm giác an toàn nghiêm trọng. Kể từ sau khi bà ngoại qua đời, thật giống như cô đã mất đi chỗ dựa tinh thần duy nhất. Hiện tại có người tới bỏ khuyết cái chỗ trống này, Đường Nhược cũng trực tiếp thuận theo chấp nhận Bạch Thất.

Lúc này Bạch Thất đã hết sốt, cũng không toát mồ hôi, chỉ còn đang ngủ.

Đường Nhược nghe được lầu dưới có tiếng đánh nhau, kéo rèm cửa sổ ra nhìn xuống lầu dưới một, lại thấy được cảnh tượng ngày hôm qua nhìn thấy ở khách sạn.

Dưới lầu rải rác mấy cái thi thể, có điều những thi thể kia đã không thể coi là người, đều là thi thể Zombie, bên cạnh mấy người đứng cầm lấy búa hoặc là cờ lê còn có người bị giữ chặt không buông, những người này khóc vô cùng thê thảm.

Đường Nhược thờ dãi, đối mặt thế giới như vậy, cô cũng chỉ là người bình thường tự thân khó bảo toàn, nên cô không thể giúp được cái gì.

Trong một đám người cầm vũ khí, Đường Nhược phát hiện bảo an ngày hôm qua cùng con trai anh ta. Mặc dù trên mặt bọn họ lộ ra không đành lòng, nhưng trong mắt đều tràn đầy kiên nghị.

Xem ra bọn họ cũng biết bọn Zombie này nguy hại, coi như là một trong những người tinh ngộ cùng điều chỉnh tâm tình lại được sớm nhất, chẳng qua ngày hôm qua bọn họ thể hiện bộ dáng không thể từ bỏ đối với việc mua đồ, đại khái vẫn tin tưởng sự khổng chế của chính phủ, tin thế giới này còn có thể khôi phục hình dáng bình thường.

Đường Nhược lại nghĩ tới giọng nói khẳng định của Bạch Thất ngày hôm qua, giọng nói chắc chắn như vậy, khiến cô cũng mất đi lòng tin với chính phủ bên này.

Kế tiếp là tiến trình xử lý thi thể, là ở cư xá trên quảng trường giới lên xăng trực tiếp cho đốt cháy.

Đường Nhược lười kéo rèm cửa sổ, xoay người nhìn thấy Bạch Thất đã mở mắt ra đang không nhúc nhích nằm ở trên giường.

“Có thấy khá hơn chút nào không?”

Bạch Thất trên giường quá xa lạ, ánh mắt sắc bén như vậy làm cho người ta không rét mà run, Đường Nhược không dám đi vào, chỉ đứng ở bên cạnh cửa sổ lẳng lặng hỏi anh.

Bạch Ngạn đại nhân cầu xin hãy trở lại bình thường!

Sáng nay lúc Bạch Thất phát sốt, Đường Nhược đã len lén lấy thẻ căn cước của anh ra mới biết tên thật của anh.

Nếu như gặp phải chuyện nguyên hiểm mà gọi không ra tên đối phương, vậy thì thật Sparta*.

*chắc là chỉ cái meme “This is Sparta” Ծ_Ծ

Bạch Thất quay đầu nhìn thấy Đường Nhược, mới cảm thấy ngày hôm qua hết thấy cũng không phải là cảnh trong mơ, mình rốt cuộc thật sự trở lại, không phải là trong căn lều nhỏ dơ dáy bẩn thỉu ở thành phố A sau tận thế.

“Đại khái còn phải một lát nữa mới có thể khôi phục lại sức lực bình thường.” Bạch Thất hoảng hốt trong chốc lát, ôm đầu ngồi dậy, dùng sức vuốt vuốt mặt, đứng dậy rửa mặt.

Mặc dù Đường Nhược làm một bàn món ăn, nhưng cô cũng chưa ăn sáng, cho nên hai người ăn cháo thịt trứng muối nóng hừng hực cùng bánh bao.

“Hôm nay chúng ta còn phải đi ra ngoài không?” Thu thập xong đồ, lại nấu thêm vài thứ, Đường Nhược nhìn thấy Bạch Thất vẫn ngồi ở bên bàn lên kế hoạch đi đường, cũng đi qua ngồi xuống.

Bạch Thất ngẩng đầu lên: “Có lẽ hôm nay bên ngoài vẫn còn cảnh sát vũ trang canh gác ở các cửa hàng, không mua được quá nhiều đồ.”

“Hóa ra thế.” Đột nhiên, Đường Nhược giật mình một lại nghĩ tới một chuyện quan trọng, “Đúng rồi, chúng ta có thể đi ra ngoài mua chút hạt giống về được không?”

“Mua hạt giống, tự mình trồng?”

Đường Nhược gật đầu.

“Sau tận thế, tia tử ngoại đặc biệt mãnh liệt, trồng cái gì cũng sẽ trực tiếp bị chiếu xạ chết, hơn nữa nguồn nước bị ô nhiễm, không có nguồn nước cũng không trồng được cái gì.” Bạch Thất rất thực tế, muốn làm cho Đường Nhựt bỏ ý niệm này đi.

Sau tận thế, chỉ có trong trụ sở để đô thành phố A, mới có rạp gieo trồng thực vật.

Đường Nhựt nghĩ, mấp máy miệng, vẫn quyết định nói thật: “Không phải là trồng ở bên ngoài, là ở nơi này.” Vừa nói, cô vừa lấy ra một rổ củ cải tới hôm qua đào được trong không gian.

Kiếp trước khi cô qua đời, cũng chỉ hai mươi một tuổi, thời điểm mười tám tuổi bị bệnh, đúng là lúc lên đại học năm thứ nhất không có cha mẹ ruột dạy dỗ, cũng không có bạn cùng lứa tuổi chuyện trò với cô, cả đời trước cô đều rất đơn thuần ngay thẳng sống ở bên người bà ngoại, sau bà ngoại qua đời, cô lại càng ít tiếp xúc với người khác, cho đến khi vào bệnh viện, vẫn ở bệnh viện có y tá cùng ở bên, cô cuối cùng cũng cảm thấy trên thế giới này có nhiều người tốt hơn người xấu.

Mà đối với Bạch Thất một người trọng sinh đã buộc định cùng mình bên nhau, Đường Nhựt thật không muốn lừa dối hay lừa gạt nào.

Đối mặt Đường Nhựt ‘ thẳng thắn ’ như thế, Bạch Thất sững sờ một chút: “Không gian của cô còn có thể trồng?”

Đời trước, anh từng nghe qua tin đồn cũng có người trồng trọt trong không gian do ngọc bội mở ra, nhưng hẳn vẫn cho rằng đây chỉ là tin đồn mà thôi.

Hiện tại tâm tình anh có chút vi diệu, ở trong tận thế, cho dù không phải trong tận thế, đối với người xa lạ trước mặt thì người nào có bí mật không phải đều che giấu sao, nhưng cô ngốc này lại nói hết ra với mình, không giữ lại chút nào.

Ở trong tận thế, nói một bí mật lớn như vậy cho người khác biết sẽ tương đương với việc đặt tính mạng mình trên tay đối phương.

Là loại tín nhiệm như thế nào mới có thể khiến cho cô nói bí mật lớn như vậy với mình?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thực vật

Đường Nhựt gật đầu: “Hôm qua lúc tôi ngủ, ở trong mộng tiến vào không gian, những củ cải này trồng ở ruộng đó, tôi đào hết lên, sau đó lại nghĩ, có thể đổi thành các loại khác không, như thế, chúng ta sẽ không cần thường xuyên đi ra ngoài tìm rau dưa hoa quả rồi, không phải là tiện lợi hơn sao?”

Bạch Thất hỏi vấn đề đất đai có bao nhiêu, có nguồn nước hay không.

Đường Nhựt cũng nhất nhất nói ra.

Cô tin mình và Bạch Thất ràng buộc với nhau là một loại an bài của trời cao, người kia cũng giống như mình sẽ không bao giờ vứt bỏ đối phương.

Đối mặt với thiếu nữ cố gắng tin tưởng mình như vậy, trong lòng Bạch Thất có chút phức tạp.

Nhưng nghĩ tới đời trước mình lẻ loi một mình, giờ phút này tín nhiệm Đường Nhựt dành cho anh cũng khiến anh cảm thấy được an ủi từ tận đáy lòng.

Đã có đối tượng thí nghiệm, hai người cũng không có ý định ở yên tại nhà.

Xe trực tiếp đỗ ở cửa nên cũng giảm bớt thời gian đi tới nhà để xe, lên xe, mở bản đồ ra, lên kế hoạch đường đi, hai người chạy về hướng chợ hoa và cây cảnh vùng ngoại thành.

Ngày hôm qua trên đường phố còn coi như sạch sẽ chỉnh tề, nhưng sau khi trải qua một đêm, trên đường phố cũng đã vô cùng bừa bộn. Khu vực trung tâm thành thị cũng thỉnh thoảng có nhìn thấy cảnh sát vũ trang đầy đủ mang súng đi qua, thỉnh thoảng cũng sẽ trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng cảnh sát vũ trang bắn chết Zombie.

Nhìn giống như hiện trường đóng phim vậy. Thế nhưng hoàn toàn không có cảm giác khẩn trương kích thích như khi xem phim kia mà là sợ hãi cùng với tuyệt vọng.

Trước cửa mỗi siêu thị vẫn có đội ngũ xếp hàng thật dài.

Lúc đi qua cửa siêu thị còn nghe được một người đàn ông cầm theo hai túi gạo mắng: “Mụ nội nó, ngày hôm qua một cân* vẫn là năm mươi, hôm nay liền tăng tới năm trăm rồi, hai túi gạo lớn mà đòi của lão từ năm vạn đồng.....”

*một cân TQ = 1/2kg Việt Nam

“Cái gì..... Cứ như vậy còn có thể sống tiếp được sao?”

“Đừng nói nữa, nhanh nhanh gọi mọi người trong nhà ra xếp hàng đi, có lẽ hai ngày nữa, năm mươi vạn cũng không mua được hai túi gạo đâu.....”

Ngoại trừ hàng dài rồng rắn trước cửa các siêu thị, các ngân hàng cũng kín người hết chỗ. Có mấy ngân hàng vì tránh né vấn đề tài chính, trực tiếp không chịu mở cửa, cho nên người ầu đã phá cửa nổi liền không dứt.

Nếu là không có cảnh sát cơ động trấn áp và canh giữ, đoán chừng thành phố H sớm đã bị đám người cướp sạch không còn gì.

Có điều bây giờ cũng đã là gió thổi mưa giông trước cơn bão, lung lay sắp ngã.

Bạch Thất một đường đều không dừng lại, chỉ ở trạm xăng dầu đổ thêm hai mươi lít xăng, quét bốn vạn đồng cứ tiếp tục đi về phía chợ hoa và cây cảnh ngoại thành.

Nhưng Đường Nhược nhìn thấy hình ảnh như vậy, rối cuộc trong lòng có chút bất an: “Bạch Ngạn, thật sự không cần... không cần đi tìm người nhà của tôi sao?”

Mặc dù cô cũng không thể xác định mình có thể sống sót thật tốt trong tận thế hay không, nhưng mà, nếu chiếm thân thể người ta thì cô thật sự muốn cố gắng tự mình hoàn thành trách nhiệm của một đứa con gái.

Bạch Thất nhìn cô một cái, không nói gì, chỉ quay tay lái đi vào con đường khác.

Qua nửa giờ, đi đến trước một khu biệt thự hạng sang, nhưng khi ô-tô đi vào thì bị bảo an ngăn không cho vào.

Bạch Thất quay cửa kính xe xuống, nói: “Đường gia Nhị tiểu thư muốn về nhà, cũng không được tiến vào sao?”

Nhân viên an ninh kia thấy Đường Nhược ở ghế lái phụ thì mới để cho hai người đi vào.

Bảo an cho qua rồi, trước cửa biệt thự Đường gia, lại có rất nhiều người không muốn hai người đi vào.

Chỉ thấy một người phụ nữ lớn tuổi hơn Đường Nhược rất nhiều, lại diêm dúa hơn cô đứng ở cửa, cười nói: “Nhược nhi à, không phải hai người đang đi trăng mật ở Châu Âu sao, lúc này tới đây làm gì nha.”

Đường Nhược quay đầu nhìn Bạch Thất, không tiếng động hỏi: đây là mẹ kế tôi?

Nhìn thấy Bạch Thất gật đầu, cô liền giải thích: “Này, hiện tại thế đạo bên ngoài rất loạn.....”

Còn chưa nói hết, người phụ nữ kia đã ngắt lời cô nói: “Chính bởi vì quá rối loạn cho nên hai người các con càng không thể đi loạn khắp nơi, di Liễu còn có một đồng chuyện, nếu con cũng ở đây thì càng thêm không an toàn, bên Bạch Thất kia an toàn hơn chút, nhanh rời khỏi nơi này đi, hiện tại trên đường cũng không quá bình yên đâu.....”

“Tôi, ba tôi.....”

“Ba của con không cần con lo lắng đâu, bên này chúng ta có rất nhiều hộ vệ, ai, di Liễu cũng không nói chuyện với con nữa, ôi đứa em trai không nên thân kia của con, di luôn luôn không yên tâm.....”

“Mẹ.....” Trong nhà truyền đến giọng nữ, “Ồ bên ngoài nói lâu như vậy làm gì đâu, hiện tại bệnh độc kinh lắm, cẩn thận bị những người mang bệnh độc kia lây bệnh cho, vẫn mau vào đi.....”

Đường Nhược: “.....”

Quả nhiên là mình khờ, thật ngu, lại còn muốn trở lại hoàn thành trách nhiệm của con gái.

Cho nên cô hỏi một câu cuối cùng: “Ba tôi đang ở trong nhà cũng có ý không để cho tôi đi vào?”

Di Liễu đứng ở cửa cười cười: “Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, Nhược nhi à, di Liễu đều đã nói hết lời có ích cho con rồi, con cũng không cần bám lấy nơi này nữa.....”

Đường Nhược xoay người rời đi.

Tiếng cửa vang lên phía sau kia giống như tiếng chém dao, nhất đao lưỡng đoạn mối quan hệ cô với gia đình mà bản thân không nhận thức kia.

Cho đến khi lên xe, hai người cũng không nói gì nữa.

Vừa ra nội thành thì nhìn thấy Zombie nhiều hơn.

Bạch Thất nhìn lên trời một chút nhíu mày: “Chúng ta nhất định phải trở về trước ba giờ, nếu không số lượng Zombie nhất định sẽ càng tăng lên nhiều, hơn nữa tôi sợ khu vực nội thành hạn chế tiến vào, sẽ đóng cửa thành phố.”

Đường Nhược gật đầu đồng ý.

Suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Tôi nên tin tưởng những gì anh nói ngày hôm qua, tôi tưởng rằng những người thân của tôi..... Sớm biết thế sẽ không đi qua tự rước lấy nhục.”

Bạch Thất nói: “Nhìn rõ sớm một chút, khiến mình yên dạ yên lòng, không phải tốt hơn à.”

Đường Nhược nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, dù sao cuộc sống không có người nhà cũng đã trải qua nhiều năm rồi, hôm nay ít nhất cũng không phải một mình, cho nên bỏ qua.

Hai người cũng nghĩ tới việc đi siêu thị trực tiếp mua chút hạt giống, nhưng từ lúc hạt giống nảy mầm đến khi có kết quả, cũng không biết cần bao nhiêu thời gian, nên trực tiếp đi tới chợ hoa và cây cảnh ở ngoại thành mua cây thành phẩm dời tới đó gieo trồng đi.

Đến giữa trưa, hai người mới tới chợ hoa và cây cảnh, nếu là bình thường thì đi ô-tô tới đây cũng chỉ một giờ, hiện tại trên đường tương đối nhiều vấn đề cho nên tốn gần hai giờ.

Chợ hoa và cây cảnh đã đóng cửa hoặc hôm nay chưa từng mở cửa, lấy ống nhòm ra nhìn bốn phía, cũng không thấy người, Bạch Thất nói thẳng: “Lấy được cây giống đây không gian rồi chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.”

Đường Nhược gật đầu, cầm lấy xẻng công binh thật dài đi vào trong nhà kính. Bạch Thất tay cầm xẻng công binh vẫn theo thật sát phía sau Đường Nhược.

Lúc trước Đường Nhược ngồi ở ghế lái phụ xem trên điện thoại Bạch Thất, đã xem xét các loại cây giống hoa quả, cho nên hiện tại vừa nhìn thấy toàn cây là cây mà cũng có thể phân biệt ra được mấy loại.

Mục tiêu của bọn họ đều là cây táo, cây lê cao ngang người, bởi vì sợ cây quá lớn, đến lúc đó Đường Nhược không thể nhỏ qua trồng trong không gian được.

Lấy vài cây táo, cây lê, bọn họ đổi nhà kính khác tìm. Kế tiếp là dâu tây, cây nho, đến cả thanh long cũng thu thập hết.

Lúc cảm thấy không gian hai trăm mét vuông đã chật đầy thì hai người mới quyết định trở về.

Nhưng lúc Đường Nhược vừa có thể bước ra khỏi nhà kính một bước thì có một bóng đen đánh tới.

“Cẩn thận.” Bạch Thất phản ứng nhanh chóng, trực tiếp ôm Đường Nhược xoay qua, một cái xẻng vung tới.

Thứ tập kích họ quả nhiên là Zombie, lộ ra khuôn mặt hư thối, hai mắt trắng bệch, làn da thối rữa trên mặt nhiều nếp nhăn bong tróc, nhìn từ bộ đồ, có lẽ là nhân viên làm việc nơi này. Đường Nhược đứng ngơ ngác bên cạnh Bạch Thất, nhìn Bạch Thất dùng sức đập đầu Zombie, giải quyết con Zombie kia mà lòng vẫn còn sợ hãi rồi nắm chặt tay của mình nói, “Tôi, lần sau nhất định tôi sẽ cẩn thận không phân tâm chút nào hết.”

Bạch Thất lấy ống nhòm ra quan sát bốn phía, phát hiện không tìm được thân ảnh Zombie khác trừ tên này, cũng mới yên lòng. Nhìn thấy gương mặt Đường Nhược tái nhợt, vỗ vỗ mặt của cô, từ tốn nói: “Được, lần sau nhớ phải đi đằng sau tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Qua đêm

Không gian đã không còn chỗ chứa cây con nữa, lại mang theo rất nhiều hạt giống, hai người mới đi ô-tô đuổi tới nội thành.

Cũng không phải là nhất định phải về nhà ở nội thành kia, nhưng bây giờ bọn họ còn chưa thức tỉnh dị năng, mà nội thành còn có nhóm cảnh sát vũ trang đông đúc, bọn họ theo bản năng cho rằng nội thành an toàn hơn địa phương xa lạ này.

Đến lúc tiến vào cây cầu duy nhất qua sông lớn để vào nội thành, lại nhìn thấy rất nhiều cảnh sát vũ trang mang theo súng lớn canh gác ở nơi này.

Phía trước rất nhiều đoàn xe xếp hàng đang đợi kiểm tra.

“Chắc là đóng cửa thành phố đây.” Bạch Thất nói một câu.

Đường Nhược cầm lấy ống nhòm nhìn một đầu cầu kia: “Rất nhiều rất nhiều xe, gần toàn bộ ở nơi đó. Cũng không biết bao giờ mới có thể đến phiên chúng ta.”

Bạch Thất nhìn đồng hồ, hiện tại đã chừng ba giờ chiều, nhưng xem tình huống xếp hàng trước mặt này, tới phiên bọn họ vào nội thành cũng phải mất ba giờ.

Trời tận thế bốn giờ chiều đã tối rồi, Zombie sơ cấp e ngại ánh mặt trời, sẽ ẩn núp ở chỗ có bóng tối.

Một khi đến ban đêm, những người bị cảm nhiễm chịu không nổi nữa sẽ biến thành Zombie, lại có Zombie từ trong bóng tối đi ra, cho dù hai người có dị năng cũng không thể bảo đảm an toàn, huống chi hai người cũng không có dị năng, hơn nữa còn có thể đến lúc lại phát sốt.

Bạch Thất quyết định thật nhanh lập tức quay đầu rồi đi, nếu không phía sau có xe nữa tới đây, xe của mình bị ngăn ở giữa, đoán chừng ngay cả quay đầu cũng không được.

Đường Nhượng thấy anh quay đi hướng khác, không khỏi hỏi: “Chúng ta phải qua đêm ở đâu đây?”

Bạch Thất nói: “Tìm nơi thích hợp, nhân khẩu không thể quá đông đúc, phòng ốc nhìn qua phải bền chắc.”

Đường Nhượng gật đầu, lập tức cầm lấy ống nhòm tìm kiếm nhà ở.

Nửa giờ sau, hai người đến một nhà hát rất lớn.

Nhà hát mới xây, có lẽ còn chưa chính thức mở cửa nên tất cả ghế đều che vải bảo vệ màu trắng.

Bạch Thất cầm lấy đèn pin, mang theo Đường Nhượng tìm được một cái cửa nhỏ phía trước hậu trường tầng hai, đây là một phòng hóa trang, ở tận cùng bên trong hậu trường tầng hai, dựa theo tình huống này mà xem, gian phòng này nhìn qua coi như là bí mật nhất, an toàn nhất.

Cửa mở ra, bên trong cũng chỉ rộng có 10m², trừ đi một cái bàn trang điểm, còn có phòng thay đồ chừng 3m² cùng một cửa sổ lớn 1m² trên tường.

Sau khi hai người tiến vào, Bạch Thất trực tiếp khóa cửa lại, chuyển bàn trang điểm ra sau để chặn cửa.

Đường Nhượng lấy ra đèn dã ngoại năng lượng mặt trời treo trên giá áo ở phòng thay đồ. Bật lên một cái, cả gian phòng đều sáng rực.

“Hãy qua đêm ở nơi này đi, có lẽ còn phải ở thêm vài đêm nữa.” Chuôi xèng công binh của Bạch Thất đặt ở trên bàn trang điểm, chỉ chỉ phòng thay đồ, “Cô có thể vào bên trong rửa mặt.” Sau đó anh lại đi đến phía trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài một chút.

Nơi này cao hai tầng lầu, cho dù phía ngoài thật sự phát hiện nguy hiểm gì khó mà ngăn cản, nhảy xuống từ nơi này cũng sẽ không phát sinh gãy chân gãy tay ngoài ý muốn gì.

Hai bên đều có thể lui có thể phòng là quy tắc chọn lựa chỗ ở khi ra ngoài của thợ săn sau tận thế.

Hiện tại trời đã tối đen, bên cạnh nhà hát không có khu dân cư, nhưng có rất nhiều khu làm việc của chính phủ. Bạch Thất cũng không thể bảo đảm nơi này không có Zombie.

Hiện tại Đường Nhượng cũng không thấy trên người dính dớp, cả ngày hôm nay các cô cũng chỉ giết một con Zombie, tuy nói cô không cảm giác được trên người có gì khó chịu nhưng thấy bụng đã đói.

Lấy chăn và nệm ra, để Bạch Thất trải giường chiếu, Đường Nhượng kê hai băng ghế của phòng hóa trang chung một chỗ làm cái bàn, dọn bữa tối lên phía trên.

Chỗ này quá nhỏ, bày biện đồ đạc một chút mà đã chật kín cả gian phòng.

Buổi trưa bọn họ ăn ở trong nhà kính, khi đó tinh thần tập trung cao độ, cũng không ăn com từ tẻ, hai người gặm bánh bao với nước cho xong chuyện. Mà bây giờ đã bốn giờ chiều, trời đã tối đen lại. Mơ hồ còn có thể nghe được tiếng mưa ở bên ngoài.

Bạch Thất trải xong giường, đã thấy Đường Nhượng cũng đã dọn xong com tối.

“Bên ngoài trời mưa sao?” Đường Nhượng gọi Bạch Thất đến ăn com tối.

“Ừ, xem ra còn lâu mới tạnh.”

Sau trận mưa này, bệnh độc sẽ khuếch tán mạnh mẽ hơn, bởi vì nguồn nước đều hoàn toàn bị ô nhiễm.

Phòng thí nghiệm trong căn cứ của đời trước đã nói, người bình thường không thể thức tỉnh dị năng nhưng bởi vì trong không khí ở tận thế có rất nhiều mầm bệnh độc không nhìn thấy được bằng mắt thường, những thứ bệnh độc này theo không khí đi vào thân thể con người, cải tạo thân thể con người đến mức độ nhất định.

Sau khi cải tạo thành công, dưới sự kích thích đặc thù sẽ thức tỉnh dị năng, lần lượt phát sốt, nếu không thành công, thứ nhất tạo thành người bình thường có kháng thể phổ thông, nếu không biến thành người có dị năng cũng sẽ không biến thành Zombie. Thứ hai, sức chống cự thấp sẽ trực tiếp biến thành Zombie.

Đĩ nhiên, nếu là người có dị năng hay người bình thường bất hạnh bị Zombie cắn hoặc bắt được, cũng sẽ bị lây thành Zombie như cũ.

Com tỏi là súp xương củ cải, ngư hương nhục ti*, dưa leo trộn, rau cần xào đậu phụ khô.

*Ngư hương nhục ti: một món ăn cay mang đặc trưng của Tứ Xuyên, nói nôm na đó là món gồm có (tạm gọi là) nước sốt được chế từ đường, dấm, xì dầu, hành, bột ngọt, nước luộc thịt, và thịt lợn thái chỉ, xào chung với măng, mộc nhĩ, ớt tươi. Sau đó cho phần sốt đã chế ở trên bỏ vào thịt và đảo đều.

Gọi là Ngư Hương, không phải vì có liên quan tới cá, mà cách chế biến và các gia vị dùng trong món ăn này tương tự như cách người Tứ Xuyên chế biến món cá.

Dùng xong com tỏi, Bạch Thất đã bảo Đường Nhục lên giường ngủ. Đường Nhục không hiểu, Bạch Thất giải thích nói: “Ngày hôm qua cô cũng phát sốt rồi, hôm nay vẫn nên đi ngủ sớm một chút.”

Đường Nhục ngơ ngẩn, suy nghĩ một chút lại có chút cao hứng: “Không phải nói phát sốt là sẽ thức tỉnh dị năng ư, nói như vậy tôi cũng thức tỉnh dị năng?”

Bạch Thất thật ra thì cũng không muốn đả kích cô: “Trừ thức tỉnh dị năng, còn có thể biến thành Zombie, hai cái chọn một, ước chừng một phần trăm cơ hội có thể thức tỉnh dị năng.”

Đường Nhục: “.....”

Cái tỉ lệ đào thải này, quả thực quá hung tàn.

Vì không để mình vừa xuyên qua liền trở thành một thành viên trong đại quân Zombie, buổi tối vẫn nên đi ngủ sớm một chút!

Người ở trong bóng tối nên thính giác càng thêm nhạy bén, đối với tiếng gầm thình thoảng vang lên của Zombie bên ngoài, cùng với tiếng sấm đánh liên miên trong trời mưa lẫn lộn một chỗ, Đường Nhục ngồi ở trên giường không nhận được co cổ lại, “Cái kia..... Bạch Ngạn..... Không phải anh cũng sắp phát sốt à, không bằng bây giờ cũng đi ngủ luôn đi.”

Lúc này mấy thứ tiết tháo, trinh tiết, nhân sinh quan hết thảy đều vứt hết đi, vừa nghĩ bên ngoài toàn bộ đều là những thứ quái vật kia, cả người đều không khỏe rồi.

Nhìn nhìn khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Bạch Thất, đột nhiên Đường Nhục có cảm giác vô cùng an toàn.

Zombie cùng anh đẹp trai, tất nhiên muốn lựa chọn đẹp trai.

Bạch Thất đang nhìn xuống cửa sổ rồi xoay người nhìn Đường Nhục đang bất an còn vô cùng lúng túng, khóe miệng anh vẽ ra một đường cong: “Được.”

Kiếp trước anh chưa bao giờ hưởng thụ qua tư vị được người khác chiều cố, nên anh cũng không nghĩ đến việc đi chiều cố người khác.

Nhưng thật ra thì, một người sống đơn độc trong tận thế cũng rất tịch mịch.

Có người cùng giúp đỡ, cảm giác này cũng rất không tệ.

Đường Nhục thấy anh nhìn mình, cảm giác trên mặt hơi nóng lên, để che dấu lúng túng, không thể làm gì khác hơn là từ không gian lấy ra hai cốc sữa đậu nành hạch đào đưa tới: “Buổi tối trời rất lạnh.”

Nguyên nhân bởi vì kiếp trước bị bệnh mà chết cho nên Đường Nhục rất chú ý đến những thứ chăm sóc sức khỏe, cô làm rất nhiều đồ uống nóng đặt ở trong không gian, tùy thời lấy ra.

Bạch Thất nhận lấy sữa đậu nành, hai tay đặt trên cốc, trong đồ uống nóng lộ ra mùi táo đỏ nồng đậm, còn mang theo vị ngọt của hạch đào. Hiện giờ thế giới anh đang ngồi, dường như hoàn toàn ngăn cách với tận thế rét lạnh, tàn bạo bên ngoài kia.

Nhìn Đường Nhục đặt cốc sữa đậu nành đã uống xong ở đầu giường, ánh mắt tiểu tâm dục dục* mang theo chút khẩn cầu nhìn anh, Bạch Thất mỉm cười đứng lên: “Yên tâm đi, bọn chúng không lên nổi tầng hai.”

*tiểu tâm dục dục: e dè, cẩn thận từng li từng tí

Trời cao đối với anh cũng không tệ, để cho anh mang theo ký ức của kiếp trước sống lại một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hệ băng

Đường Nhược cắt hai cái cốc không xong thì lúng túng nhìn anh.

Thật sự lúc này cô không dám ngủ một mình.

Giờ mới có năm giờ, nếu là lúc trước khi tận thế thì còn chưa đến giờ ăn tối, thế mà ở tận thế đã là thời gian ngủ.

Bộ dáng này của cô quả thật khiến người ta buồn cười. Bạch Thất đi tới, lẳng lặng nằm bên kia giường.

Giữa hai người cũng còn có một chút khoảng cách.

Hon nữa, tuy nói cùng nằm trên một giường nhưng vẫn chia ra đắp hai chăn.

“Ngủ đi, trời lạnh.” Bạch Thất nhìn cô nói.

Đường Nhược gật đầu, nhắm mắt lại.

Có điều cách âm nơi này quá kém, tiếng sấm bên ngoài cũng quá lớn, xen lẫn tiếng gầm của Zombie cứ thế lọt vào tai.

Đường Nhược co người lại vào trong chăn.

Đội một lát, nhìn cô vẫn đang đóng chặt mắt, lông mi lại không ngừng run rẩy, Bạch Thất than nhẹ một tiếng, cúi người xuống.

Vỗ vỗ mặt của cô, lấy tay phủ trên một lỗ tai cô. Tiếp theo, Bạch Thất nhẹ nói với lỗ tai còn lại của cô: “Ngủ đi, không phải nói khi ngủ cô mới có thể vào không gian à, cho nên ngủ sớm sớm vào không gian đi. Sau này vật tư của chúng ta đều phải dựa vào cô đấy.”

Loại không khí ngọt ngào phấn hồng này khiến cho Đường Nhược có chút đỏ mặt, tuy nhiên nghe cái câu phía sau kia, ngay lập tức đã cảm thấy không có không khí rồi, cô không tự chủ cầu nhàu một tiếng: “Tôi chính là sức lao động miễn phí mà.”

Bạch Thất nhẹ nhàng cười ra, lại nói câu: “Ngủ sớm một chút đi.”

Đường Nhược còn tưởng rằng mình sẽ không ngủ được, song được Bạch Thất nhẹ ôm lấy, cảm nhận được mùi vị quen thuộc trên người anh, chỉ chốc lát đã từ từ ngủ thiếp đi trong tiếng mưa rơi sấm đánh cùng với tiếng gầm bên ngoài.

Sau khi đi vào giấc mộng, Đường Nhược không có chút nào ngoài ý muốn tiến vào không gian.

Cô đem tất cả các loại cây giống trong kho hàng đặt giữa đất đai bên ngoài, tưới thêm nước cho cây nhỏ.

May mà trong không gian có thể sử dụng ý niệm để khống chế, nếu không đúng thật là quá mệt.

Sau khi chuẩn bị xong toàn bộ, bắt đầu sắp xếp nguồn nước. Lúc trước lấy không ít chậu ở Thế Mạo, hôm nay dùng ý niệm mức nước vào chậu cũng rất dễ dàng.

Phát hiện Đường Nhược ngủ thiếp đi, Bạch Thất nhẹ nhàng đứng dậy, đến nhìn bên cửa sổ trong chốc lát. Hai người bọn họ bây giờ đều không có dị năng, nửa đêm còn có thể phát sốt đến hôn mê, không thể không chuẩn bị chu đáo.

Cho đến khi Bạch Thất cảm giác đầu mình bắt đầu mơ hồ, mới quay trở lại trên giường.

Quay đầu, nhìn thấy Đường Nhược ngủ say bên cạnh.

Môi anh khẽ cong lên, lần qua đêm bên ngoài là lần tâm tình tốt nhất trong ba năm tận thế.

Cảm nhận hương thơm như có như không từ tóc Đường Nhược thỉnh thoảng truyền đến, Bạch Thất cũng yên tâm ngủ.

Lần thứ ba ở tỉnh lại trong ngực Bạch Thất, Đường Nhược vô cùng ngạc nhiên, lăn lộn như thế nào mới có thể đạp rơi chân của mình, để chui vào trong chân người khác a.....

Nhìn lại người ta, đoan đoan chánh chánh nằm ở nơi đó, tựa hồ ngay cả tư thế cũng không có thay đổi qua.....

Trăm mối không có cách giải!

Đường Nhược ra vẻ bình tĩnh rời giường, đưa tay sờ sờ đầu Bạch Thất, sau khi phát hiện anh cũng không phát sốt thì yên lòng đi rửa mặt.

Ngày hôm qua đã sắp xếp rất nhiều nước, lúc này lấy một chậu ra ngoài rửa mặt hoàn toàn không có vấn đề, mà cô phát hiện dòng suối nhỏ trong không gian kia nhìn không sâu, mặt nước cũng không rộng nhưng lại rất nhiều nước, bởi vì ngày hôm qua sau khi cô tưới xong cây ăn quả, lại chuẩn bị nhiều chậu nước thế này, cũng không nhìn thấy nước trong dòng suối nhỏ có hiện tượng voi đi gì cả.

Bên ngoài mưa bụi vẫn còn nhẹ nhàng rơi. Không có mặt trời, mưa phùn thế này mơ hồ làm cho người ta càng áp lực hơn.

Uống một chén sữa hạch đào xong, thấy Bạch Thất không có dấu hiệu muốn tỉnh lại, Đường Nhược đã đến dưới cửa sổ lấy bột mì lên men ra, còn muốn làm cho xong bánh mì nếp hôm qua làm dở.

Cô không thích ăn cơm một mình, sau khi bà ngoại qua đời cô phải ăn cơm một mình bốn năm, thật vất vả đến đại học, cho rằng có thể ăn cơm cùng bạn cùng phòng, lại không nghĩ một trận cảm mạo, lại khiến cho cô lại một mình ăn cơm. Cho nên cô muốn đợi Bạch Thất dậy cùng nhau ăn.

Bạch Thất mở mắt ra tỉnh lại, nhìn thấy Đường Nhược mặc áo sơ mi phục cổ màu cà phê đang nhào nặn bột mì cách mình không xa. Bàn tay trắng nõn lộ ra trong cổ tay áo hoa văn rườm rà, đặt trước bột mì trắng như tuyết, nhào nặn. Ánh mắt của cô rất chuyên chú, nghiêng đầu nhìn bột mì dưới tay, một chút cũng không chú ý tới Bạch Thất đã tỉnh.

Đột nhiên Bạch Thất cảm thấy hình ảnh này rất ấm áp.

Sau khi trận mê muội suy yếu kia trôi qua, Bạch Thất mới đứng dậy. Đường Nhược đang nặn bột mì nhìn thấy anh rời giường, cũng rất cao hứng: “Hiện tại còn cảm giác khó chịu không?” Cô rửa tay, lấy đồ dùng rửa mặt cho Bạch Thất.

“Không có khó chịu đến vậy.” Bạch Thất cảm nhận một chút dị năng trước, phát hiện còn chưa thức tỉnh, sau đó anh giúp Đường Nhược thu thập chăn nệm trên mặt đất.

Hai người ăn xong bữa sáng, Đường Nhược tiếp tục chuẩn bị thức ăn.

Lúc trước bọn họ lấy rất nhiều than hòn, cũng có bếp lò, nồi ngói, muôi, chậu, mấy thứ dụng cụ phòng bếp, cho nên trực tiếp nấu cơm ở chỗ này cũng không phải là việc khó gì.

Đường Nhược nấu cơm, Bạch Thất làm trợ thủ cho cô. Làm xong cơm, Bạch Thất lắp đặt mấy thứ dụng cụ tập luyện hôm qua bọn họ lấy, rèn luyện mấy giờ.

Bên ngoài trời đang mưa, nước mưa có chứa bệnh độc, bọn họ còn chưa thức tỉnh dị năng, theo lời Bạch Thất đại khái phải qua tối nay bọn họ mới có dị năng.

Nếu như vậy, hai người định trú tại chỗ này không ra khỏi cửa thôi.

Một người có thể ở trên giường bệnh nằm hơn mấy tuần không cần xuống giường, một người nếu gặp nguy hiểm có thể ẩn núp ở trong bóng tối mấy ngày mấy đêm, hai người cứ thế ở trong căn phòng nhỏ chừng mười mét vuông cả một ngày.

Hôm nay Đường Nhược đi ngủ, thế nhưng hôm nay cô ở trong không gian không thể ngủ được.

Tươi nước, cào toi đất, sửa sang lại không gian, gánh nước..... Đường Nhược cảm giác mình đã vô cùng mệt nhọc, nhưng không có dấu hiệu buồn ngủ trong không gian.

Đường Nhược: “.....”

Ông trời ngươi lại trêu chọc ta!

Sẽ phải sống ở không gian không ra được ư.

Đường Nhược mang tâm trạng chán nản ôm cây củ cải lớn một lần nữa đếm thực vật ở bên trong ruộng.

Đếm lại đếm, cô phát hiện mình còn không có dấu hiệu muốn ngủ, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy lần nữa dùng ý niệm nấu nước.

Đứng, nấu nước nóng, bởi vì hiện tại cô là sau khi ngủ lấy ý niệm tiến vào không gian, cho nên cô có thể cảm giác được bản chất sự vật, thật ra thì cũng không thể tự mình nhận thức. Cho nên cô chuẩn bị đun nhiều nước nóng hơn, sau này ở bên ngoài có thể dễ dàng tùy thời mang nước ra tắm rửa.

Sau khi Bạch Thất tỉnh dậy, phát hiện Đường Nhược mỗi lần đều tỉnh sớm hơn anh còn chưa tỉnh.

Nhìn đầu của cô tựa vào vai của mình, Bạch Thất có chút kỳ quái: thứ nhất, cô gái này hôm nay vì sao còn chưa tỉnh. Thứ hai, làm sao cô gái này dựa tới đầu vai mình thế.

Đưa tay sờ sờ đầu của cô, sau khi phát hiện cô không có phát sốt, liền yên lòng.

Cẩn thận không quấy rầy cô, sau khi rón rén rời giường, chuyện đầu tiên Bạch Thất làm chính là mở tay phải ra, ngưng tụ băng tinh.

Một ít băng hình thành từ giữa ngón trỏ, tiếp theo càng lúc càng lớn, cho đến trên lòng bàn tay tạo thành một băng tinh to chừng 5cm mới dừng lại. Đây là cực hạn của anh trước mắt, băng tinh hiện tại to hơn thời điểm hắn phát hiện mình có dị năng ba năm trước đây rất nhiều.

Vung tay một cái, Bạch Thất bắn băng tinh trong tay ra, ‘suru’ một tiếng ngay giữa khung cửa sổ xa hơn năm mét, một nửa băng tinh kia khảm vào

khung kim loại.

Tỉ lệ chính xác cùng lực đạo này khiến Bạch Thất rất vừa lòng, mọi thứ đều càng thêm tinh tiến hơn ba năm trước đây.

Tất nhiên đây cũng là kết quả vì anh sử dụng dị năng hệ Băng này đã ba năm, khi thức tỉnh lần nữa, tự phát đã vô cùng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hằng ngày

Hiện tại có lẽ phần lớn người đều đã thức tỉnh dị năng, nếu loài người thức tỉnh dị năng rồi, Zombie cũng đã hình thành tinh hạch.

Chỉ cần có tinh hạch thì dị năng của anh có thể thăng cấp, uy lực càng cường đại hơn, đối với an toàn của mình cũng càng có bảo đảm.

Sau khi Bạch Thất rửa mặt, phát hiện Đường Nhược vẫn chưa tỉnh. Vỗ vỗ nhẹ mặt của cô, lại phát hiện cô đang nhắm thì gì đó.

Cẩn thận nghe ngóng cũng không thể nghe rõ nội dung gì, mơ hồ chỉ nghe được, ‘ bà nội..... Con sống rất tốt..... ’ .... Bạch Thất dứt cho Đường Nhược ngủ nước, thấy cô còn ngủ say, cũng không quấy nhiễu cô nữa.

Bên ngoài còn đang trời mưa, và lại còn kèm theo sấm đánh, lại có xu hướng mưa càng lúc càng lớn.

Bạch Thất không nhớ rõ khí trời lúc mới bắt đầu tận thế, nhưng anh còn nhớ sau khi mình lên bờ, trời cũng chưa từng mưa thêm lần nào. Cho nên về sau nguồn nước trong tận thế càng ngày càng quý. Người có dị năng hệ Thủy cũng vì vậy nước lên thì thuyền lên, ở tận thế được các lão đại trong căn cứ rất coi trọng.

Mưa vẫn không ngừng, hôm nay Zombie bên ngoài rập rờn cũng nhiều hơn.

Ước chừng mới có một ngày mà Zombie bên ngoài nhiều gấp đôi, ngày hôm qua bọn họ tới nơi này chỉ có vài con lẻ loi lác lác ở đây.

Một tiếng sấm này cũng đánh thức Đường Nhược. Cô ngẩng đầu nhìn Bạch Thất đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới lầu, che đầu lẩm bẩm một tiếng, sau đó ngồi dậy: “Hôm qua ở trong không gian bận việc cả đêm nhưng không thể ngủ được.”

Bạch Thất thấy cô tỉnh, xoay người, hỏi: “Trồng cây sao? Cũng không cần làm xong một lần, từ từ cũng được.” Sau đó, anh giúp cô rời giường, đưa đến đồ rửa mặt đã chuẩn bị xong một bên, đẩy cô vào gian phòng nhỏ bên cạnh, tự mình bày các loại bữa sáng đã làm ngày hôm trước lên bàn.

Trong túi của Bạch Thất cũng có các loại mì phở đồ uống ..., có điều không thể giữ ấm mà thôi, nhưng mà nơi này có bếp lò, vừa rồi anh dùng bếp lò nóng ngày hôm qua làm đồ ăn.

“Ừ, trồng cây, tuy nhiên còn làm rất nhiều thứ.” Đường Nhược cầm lấy bàn chải đánh răng khăn lông rửa mặt, sau đó kể lại cho anh từng việc làm đêm qua.

Bạch Thất cũng an tĩnh nghe, thỉnh thoảng có chen vào hai câu.

Sau khi xong, cô phát hiện Bạch Thất cũng không tự mình ăn bữa sáng trước mà chờ cô cùng ăn, tự nhiên mỉm cười ngồi xuống cầm lấy một cái bánh trứng, cắn vài ngụm.

Lúc sau nhớ tới: “Đúng rồi, không phải nói hôm nay dị năng có thể thức tỉnh sao, anh thức tỉnh dị năng gì rồi.”

Bạch Thất mở bàn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một băng tinh trong suốt long lanh.

Đường Nhược nháy mắt mấy cái, liền sờ sờ: “Wow, dị năng thật đẹp nha.” Cô cũng học bộ dáng của hắn, mở bàn tay, suy nghĩ cả nửa ngày, cũng chưa thấy cái gì bốc lên từ lòng bàn tay.

Đường Nhược có chút uể oải.

Bạch Thất thấy thế cười cười, nhấp một hớp sữa hạch đào: “Có lẽ cô là dị năng dạng thể lực.”

“Thứ này còn có phân chia sao?”

Bạch Thất giải thích nói: “Dĩ nhiên, trừ bỏ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, còn có những dị năng mở rộng từ đó là hệ Băng, Lôi, Phong, còn nữa chính là dị năng dạng thể lực, sức lực đặc biệt lớn gọi là dị năng lực lượng, tốc độ đặc biệt nhanh gọi là dị năng tốc độ, còn có dị năng không gian, dị năng chữa trị đều gọi là dị năng dạng thể lực.”

Đường Nhược nghĩ nghĩ, thả bánh trứng trong tay ra: “Tôi phải thí nghiệm dị năng của mình như thế nào đây?”

Bạch Thất đưa cốc sữa hạch đào vào trong tay cô: “Bây giờ cô có thể cảm thấy trong cơ thể có một cỗ năng lực khác thường không?”

Đường Nhược nhận lấy sữa hạch đào, ngồi cảm nhận từ từ cảm giác trong người rồi lắc đầu.

Bạch Thất hơi chút trầm ngâm, nếu không có cảm giác khác thường thì chắc không có thức tỉnh dị năng.

Anh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Nhược nhăn lại, cho nên vỗ vỗ cô đầu an ủi nói: “Không gian của cô chính là dị năng đi, đã có dị năng này rồi, cũng không cần quá tham lam, rất nhiều không gian của người có dị năng này cũng không tốt như không gian của cô vậy, còn có thể trông tốt.”

Nghe được lời này, Đường Nhược mới nghĩ đến mình quả thật có một ‘dị năng’ rồi, khó chịu vừa rồi nhất thời biến mất.

Sau khi tâm tình của cô tốt hơn, mới phát hiện trên tay có một chén sữa hạch đào nên rất vui vẻ uống hết.

Lúc sau, cô vừa ăn vừa hỏi Bạch Thất, dị năng không gian của người khác là như thế nào.

Bạch Thất tự nhiên cũng nhất nhất trả lời, chẳng qua là trả lời những gì mình biết, nói dị năng không gian anh nhìn thấy là theo cấp bậc tăng lên mà mở rộng, mới bắt đầu không gian chỉ lớn có mấy mét vuông, theo thời gian trôi qua cũng giống như bên ngoài, sau khi lên cấp nữa sẽ mở rộng thêm mấy lần, đến hậu kỳ, cũng sẽ có vài chiêu tự vệ hay công kích.

Ăn xong bữa sáng, Đường Nhược để Bạch Thất biểu diễn bằng tinh của anh cho cô xem.

Bạch Thất cũng muốn luyện tay một chút, hai người mở ra cửa sổ tầng hai, hướng về phía Zombie bên ngoài luyện tập kỹ năng.

Cửa sổ vừa mở, mùi ‘thịt’ bên trong truyền tới, Zombie bên ngoài vốn đang chẳng có mục đích đi tới đi lui liên lập tức có tinh thần và mục tiêu, tập tễnh đi tới dưới lầu. Chẳng qua là con đầu tiên còn chưa đi được mấy bước, ‘suru’ một tiếng, một cây băng tinh đâm vào đầu của nó, tiếp theo toàn bộ đầu kết lên một miếng băng mỏng, ngã xuống.

“Thân thù thật là lợi hại.....” Đường Nhược kích động rồi, phương thức đánh Zombie như vậy, tựa hồ giống như người chơi đối với quái vật trong trò chơi.

Hơn nữa giống như hình ảnh ba chiều vậy, cả người lạc vào cảnh giới kỳ lạ!

Chiếm địa thế cao, Zombie lên không nổi, chỉ có thể đảo quanh ở dưới lầu, rất nhanh Bạch Thất đã giải quyết hết mười mấy con Zombie.

Có điều Zombie dưới lầu không có giảm bớt, mỗi lần giết một con, một con từ xa sẽ lại tới đây.

Zombie không ít đi, nhưng mà dị năng của Bạch Thất đã hao tổn hết sạch. Đây đã là cực hạn của anh, mỗi lần có thể dùng một cây băng tinh giải quyết xong một Zombie, đã mạnh hơn lúc thức tỉnh ba năm trước đây rồi.

Hiện tại phần lớn Zombie còn chưa tiến hóa, biết trên lầu có thịt, có ăn, cũng không biết lên lầu như thế nào, chỉ gõ vách tường tầng dưới cửa sổ. Đến khi cửa sổ đóng lại, một lát sau cũng sẽ tự mình rời đi, tiếp tục đi lang thang.

Bên ngoài còn đang mưa, hiện tại ra khỏi đây không an toàn, cho nên hai người quyết định ở chỗ này thêm vài ngày, chờ lúc mưa đã tạnh lại ra ngoài, dù sao thức ăn của bọn họ cũng đã đủ rồi.

Luyện luyện dị năng, nấu nấu cơm, lại luyện luyện thân thể, thời gian qua cũng rất nhanh.

Cứ như vậy, hai người trải qua cuộc sống bốn ngày anh đánh Zombie, em nấu cơm hài hòa vô cùng.

Trong không gian của Đường Nhược cũng đã có nước suối đun nóng, nhưng lúc trước hai người không có lấy bồn tắm lớn gì đó, cũng may nơi này có phòng thay đồ cùng phòng rửa tay, dùng nước nóng để tắm rửa vẫn thật sự cũng rất dễ dàng.

Lại là một ngày buổi sáng, sáng nay khi Bạch Thất tỉnh dậy, phát hiện mưa bên ngoài đã ngừng, lộ ra ánh mặt trời đã lâu không được thấy.

Gần đây Đường Nhược đều dậy hơi trễ, hơn nữa đối với phương thức ngủ mỗi ngày đều lăn vào người mình, Bạch Thất cũng đã thành thói quen.

Từ từ dịch chuyển đầu cô đang tựa vào ngực mình, anh liền rón rén rời khỏi giường.

Bởi vì liên quan đến xuất hiện mặt trời, quả nhiên Zombie bên ngoài ít hơn rất nhiều, đại khái là đã ẩn núp đến chỗ tối rồi.

Bất kể bên ngoài như thế nào, cuộc sống vẫn phải trôi qua như vậy, Bạch Thất cũng không có vẻ mặt không thích ứng gì, xoa xoa mặt, tiến hành công việc hàng ngày buổi sáng mấy ngày qua: sau khi rửa mặt chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người.

Rửa mặt xong xuôi, đang muốn dùng bếp lò nấu sữa đậu nành thì đã nghe thấy âm thanh cửa lớn lầu dưới vỡ tan tành.

Thật ra thì chỗ bọn họ ở lâu hai quả thật cách cửa lớn có chút xa, nếu không phải âm thanh quá lớn, cũng không đến mức kinh động đến Bạch Thất ở trong phòng.

Nhìn Đường Nhựt còn nằm ở trên giường một, Bạch Thất bực chán vào liền ôm cô vào trong phòng thay đồ nhỏ. Sau đó cẩn thận mang theo xẻng công binh trên cửa phòng, mở cửa phòng vòng qua phía sau sân khấu, nhìn xuống lầu dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Dị năng

“Con có thể lái xe cho tử tế không, trực tiếp đâm vào định giết Zombie hay muốn tự sát hả.”

“Con cũng không phải là cố ý, ai biết phía trước đột nhiên xông ra hai quái vật.....” Giọng nói không phục của người đàn ông vang lên, “Trời mới biết phía trước là người hay là Zombie, không nhìn thấy hiện tại thành phố H đã thành lồng Zombie sao.”

“Được rồi được rồi, hai người kia đứng dậy.....”

Vòng qua phía sau sân khấu, mới nhìn rõ cảnh tượng lầu dưới, trên mặt đất một nam một nữ, nam tuổi còn nhỏ, nữ tuổi trung niên, có lẽ là mẹ con, mà sau khi xe kia phá cửa lớn, ba người đàn ông cao to nhảy xuống. Vóc người đều cường tráng, xem ra trước khi tận thế là làm việc bảo an gì đó.

Bởi vì nơi này phát ra tiếng vang ngênh đón Zombie ẩn nấp ở phụ cận, một người đàn ông vươn tay, một đoàn lửa dấy lên trên tay anh ta, tiếp theo đánh về phía Zombie. Đoàn lửa kia cũng không lớn, lại càng không nói đến độ chính xác. Chỉ thấy đoàn lửa mặc dù ném vào giữa Zombie nhưng cũng không ảnh hưởng đến hành động của bọn nó dù chỉ một chút, vẫn mang gương mặt dữ tợn đi tới chỗ bọn họ.

“Chuột, mau, không nhìn thấy bọn nó tới rồi sao.” Vừa ném cầu lửa vừa gọi.

Một bức tường chậm rãi dâng lên, che phía trước ba người: “Tôi đang cố gắng, sáng nay mới phát hiện năng lực, còn chưa sử dụng thuần tay đâu.”

Một người còn lại là cầm lấy gậy sắt thật dài, đứng xa xa ở phía sau cảnh giới.

Ba người, một người là dị năng thuộc tính Hỏa, một người là dị năng hệ Thổ, người còn lại hoặc là không thức tỉnh dị năng, nếu không chính là dị năng thể lực.

Giờ phút này hai mẹ con thiếu chút nữa bị đè dưới xe hơi, cũng thừa dịp hỗn loạn này chạy thật nhanh vào trong rạp hát, thời điểm bọn họ chạy lên lầu, nhìn thấy Bạch Thất đứng phía sau màn che.

Hai người hơi sững sờ, sau khi thấy rõ Bạch Thất không phải là Zombie mà là con người thì khẽ thở ra, chạy về hướng khác.

Thật ra thì lầu hai rất lớn, gian phòng cũng nhiều, hai người Bạch Thất chỉ chọn một trong những gian tận cùng bên phải.

Bạch Thất thấy bọn họ cũng không có ý đi tới, chỉ liếc nhìn thoáng qua rồi cũng tiếp tục xem tình huống chiến đấu phía dưới.

Zombie bị hấp dẫn tới có tám con, sau khi bị tường đất ngăn ở bên ngoài, đã nhìn thấy cầu lửa ném loạn xạ đầy đất. Chỉ chốc lát sau người có dị năng thuộc tính Hỏa đã vịn cửa xe thở: “CMN, tôi có dị năng mà giết Zombie còn mệt mỏi hơn cả lúc trước. Ném không chính xác không nói, còn hao tổn thể lực như vậy.”

Tường đất vẫn cách ly tám con Zombie như cũ, Zombie không có trí khôn, không biết cách đi vòng qua, chỉ bằng bản năng đi về phía trước, người đàn ông cao to cầm gậy sắt đứng đằng sau đâm vào đầu Zombie, đâm một đúng một con, lực đạo cũng đều vừa vặn.

Thì ra là dị năng lực lượng.

Bên kia, rốt cục Đường Nhựt cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trong không gian, gần đây dường như cô ở trong không gian rất tĩnh lặng, rất khó ngủ. Lăn nào cũng phải vào trong ruộng làm một hồi mới có thể ngủ. Tuy nhiên hôm nay lúc tỉnh lại, cô cảm thấy thật sự rất nóng, còn tường bên ngoài cháy rồi chứ, khi tỉnh dậy mới phát hiện mình bực chán nửa nằm ở trong phòng thay đồ.

Đường Nhựt: “.....”

Đây là tiết tấu cô bị chết nóng à?

Đường Nhựt nhanh chóng vén chăn lên đứng dậy, nhưng cảm thấy Bạch Thất ở bên ngoài cùng với đám người đang đánh nhau ở lầu dưới.

Thì ra là bên ngoài có người dẫn một lớp Zombie tới đây, không trách được Bạch Thất phải đặt mình ở trong phòng thay đồ, nhưng anh không biết nhiệt

độ chênh lệch giữa ngày và đêm trong tận thế rất lớn à, trước khi đặt vào không gian nhỏ hẹp, không thể vén chăn lên trước sao.....

Khoan đã, cái này không phải là trọng điểm.....

Hiện tại trọng điểm là: vì sao mình có thể cảm giác được Bạch Thất ở bên ngoài, lầu dưới còn có một sóng Zombie đánh nhau cùng ba người, còn có, trong phòng đầu tiên bên trái còn có hai người.

Mình thức tỉnh Thiên Lý Nhân* rồi? Không đúng.

*mắt nhìn ngàn dặm

Thuận Phong Nhĩ*? Cũng không đúng.

*tai nghe theo gió

Đường Nhượng nhanh chóng đứng dậy, cũng không kịp rửa mặt đã đi ra ngoài.

Bạch Thất nghe tiếng động phía sau, quay đầu nhìn cô, đến gần thấy sắc mặt cô cũng không tệ lắm, bản thân hẳn cũng không phát giác ánh mắt của mình nhìn cô cũng trở nên nhu hòa: “Tỉnh? Sang đây xem bọn họ sử dụng dị năng.”

Thật ra thì Đường Nhượng có thể trực tiếp cảm nhận được bọn họ đánh như thế nào, nhưng cảm nhận được là một chuyện, tận mắt thấy lại là một chuyện khác.

“Cái này là dị năng hệ Hỏa sao?” Đường Nhượng nhìn những ngọn lửa hoa mỹ kia, con người tròn to, cảm thấy đặc biệt mới lạ.

Mấy ngày qua nghe Bạch Thất phổ cập kiến thức, cô cũng biết rất nhiều chuyện liên quan đến dị năng.

“Đúng vậy, ba người bọn họ một người là dị năng thuộc tính Hỏa, một người là dị năng hệ Thổ, còn có là dị năng Lực lượng.” Bạch Thất thấy hai mắt cô cong cong thì anh cũng vui lây: “Có điều độ chính xác của bọn họ còn không cao, hiện tại phần lớn loài người thức tỉnh dị năng rồi, Zombie cũng sẽ tiến hóa theo.”

Zombie có tiến hóa, sau khi tiến hóa tốc độ Zombie sẽ nhanh hơn, đầu cùng thân thể cũng sẽ cứng rắn hơn, trước kia vật hơi cứng rắn một chút cũng có thể đâm thủng đầu, loại sau khi tiến hóa lại không thể dễ dàng đâm xuyên qua nữa.....

Đây là chuyện đã nghe Bạch Thất nói lúc trước. Đường Nhượng nhũn mảy, mặc dù cô cũng đã nghe nói chuyện Zombie có thể trở nên mạnh mẽ, nhưng lòng vẫn rất bài xích.

Loại sinh vật này, còn không có tiến hóa cũng rất ghê tởm rồi, lại còn mạnh mẽ hơn nữa, nhìn cũng không muốn nhìn đến.

Bạch Thất thấy Zombie phía dưới phần lớn đều bị đâm chết, cũng không còn cái gì hay để xem, liền dẫn Đường Nhượng trở về phòng.

Chỉ cần bọn họ không đến quấy rầy mình thì mình cũng không muốn tiếp xúc với bọn họ.

Đường Nhượng theo Bạch Thất vào trong phòng ngồi xuống, thấy trên bàn còn chưa có bữa sáng, rất thuận tay lấy bánh mì nếp trong không gian của mình bày trên bàn: “Nếu mà Zombie còn có thể tiến hóa, vậy người bình thường muốn sinh tồn trong tận thế, sẽ càng thêm khó khăn.”

Bạch Thất thấy tóc cô rối bù, biết có lẽ cô còn chưa rửa mặt, đã giúp cô đem đồ vật đều chuẩn bị xong đưa tới: “Kẻ mạnh thì sống sót, cái thế giới này vốn chính là tàn khốc như vậy.”

Đường Nhượng thở dài, im lặng đi rửa mặt.

Lúc sau chính là bữa sáng hàng ngày, mặc dù trong tầng này có nhiều người, nhưng thời gian ăn sáng vẫn không thể muộn được.

Bạch Thất nghe được ngoài cửa sổ tầng dưới truyền đến tiếng gầm của Zombie, nói: “Hôm nay chúng ta rời khỏi nơi này.”

Ở đây có người chiếm cứ, ba người kia cũng là người có dị năng, nhưng nên có tâm phòng bị người, mà bí mật trên người Đường Nhượng vẫn nên tìm chỗ chỉ có hai người mới ổn thỏa.

Đường Nhượng gạt đầu, suy nghĩ một chút rồi thả bánh mì nếp trong tay, “Đúng rồi, tôi có thể cảm giác được thứ thật xa thật xa bên ngoài, chính là cảm giác được nhưng nhìn không tới, cái này có tính là dị năng hay không.”

Vốn cô cũng không biết, mấy ngày trước lúc nào cũng ở cùng với Bạch Thất trong phòng này, bởi vì trong tầng không có ai, cũng chưa từng cảm thấy, Bạch Thất đánh Zombie đều là mở cửa sổ ra, mình đứng ở bên cạnh trực tiếp nhìn xuống, cho nên vẫn không có phát giác.

Hôm nay đột nhiên có người xông vào nên mới phát hiện ra có một loại như vậy.

Bạch Thất có chút kinh ngạc: “Cô có thể cảm nhận được thứ khác trừ gian phòng này? Có thể cảm nhận được Zombie?”

Đường Nhựt gật đầu, ngồi gần về phía Bạch Thất hơn một chút, “Đúng vậy, lúc trước khi tỉnh dậy tôi đã có thể cảm giác được anh đang bên ngoài đây, còn có người đánh Zombie, hiện tại ba người kia đã lên lầu hai rồi, chỉ là đi sang bên trái, còn có hai người đang ở trong gian phòng nhỏ ở tận cùng bên phải, nhưng mà không biết giới tính ....” Suy nghĩ một chút, cô lại hỏi, “Cái này coi như là dị năng gì?”

Bạch Thất ngẩn ra, tiếp theo, không hề chớp mắt nhìn cô, nhưng vẻ mặt nghiêm túc: “Dị năng này trừ tôi ra không thể nói cho bất luận kẻ nào bên ngoài.”

Đường Nhựt không rõ nguyên do, nhưng mà đối mặt Bạch Thất lãnh khốc như vậy, cô vẫn gật đầu: “Chắc chắn sẽ không.”

Thật ra thì cô cũng không ngu, tất nhiên sẽ không nói bí mật của mình cho những người khác, Bạch Thất là người cô nhận định, cảm thấy đặc biệt, không giống như vậy, là người có một vị trí trong lòng cô.

Bởi vì bọn họ tỉnh lại cùng một ngày, chính là ngày đính hôn đó.....

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tinh hạch

Lúc sau, Bạch Thất giải thích dị năng của cô.

Là dị năng tinh thần lực, coi như là một loại hết sức hiếm thấy, là dị năng còn hiếm thấy hơn cả thuật chữa trị. Cũng bởi vì loại dị năng này quá hiếm thấy nên anh chưa tiếp xúc đến.

Lúc đầu có thể cảm giác được thứ tồn tại trong phạm vi nhỏ, hậu kỳ có thể khống chế mọi thứ, kể cả là người hay Zombie, ngay cả động vật, chỉ cần ý niệm của đối phương không đủ mạnh, cũng có thể bị dị năng tinh thần lực thừa cơ mà vào.

Ba năm tận thế, Bạch Thất chỉ nghe qua một người có dị năng tinh thần lực, đó chính là một bác sĩ ở cơ sở nghiên cứu thành phố A, mà nghe nói vị bác sĩ kia dựa vào tinh thần lực của mình bắt bớ rất nhiều người có dị năng đi làm nghiên cứu. Chuyện này ở trong trụ sở từng nghị luận rối rít, có người nói cô ta dùng người sống để nghiên cứu không tuân theo tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, cũng có người đồng ý với cô ta, nói hiện tại trong tận thế tất nhiên phải hi sinh số ít để giữ được số đông.....

Bạch Thất liền không muốn để người khác biết Đường Nhựt có dị năng tinh thần, cũng bởi vì vị bác sĩ này tồn tại, coi như mình trọng sinh đi nữa, có nhiều kỳ ngộ hơn, nhưng mà chỉ bằng vào hai người bọn họ mà muốn chống lại quốc gia thì rất khó khăn, dưới tình huống không có đủ năng lực, ở trong tận thế, nếu muốn bảo tồn thực lực của mình, không thể làm chim đầu đàn.

Bạch Thất đang nói, đột nhiên, Đường Nhựt giơ một tay ra bịt kín miệng anh.

Bạch Thất: “.....”

Sau đó nhìn thấy Đường Nhựt mở to khẩu hình, từng chữ từng chữ, không tiếng động nói: “Có người đến.”

Người nọ tới thật nhanh chóng, Đường Nhựt đã cảm thấy ngoài cửa chính là người có dị năng tốc độ trong miệng Bạch Thất từng nói với cô.

Bạch Thất nắm lấy tay Đường Nhựt rời khỏi miệng, sau đó cầm tay cô đưa cô cùng đi về phía cửa, mở cửa.

Thiếu niên nhìn thấy cửa đột nhiên mở ra, nhìn thấy một đôi nam nữ bên trong cửa nhìn thấy cậu như thể đã sớm dự liệu được ngoài cửa có người, có chút quần bách.

“Có chuyện?” Bạch Thất trực tiếp hỏi cậu. Nhưng cũng biết hiện tại xã hội này, bình thường gõ cửa người khác đại khái đều muốn hỏi xin chút vật tư.

Quả nhiên, thiếu niên lấp bắp mở miệng: “Tôi, tôi muốn xin chút nước cùng đồ ăn.”

Thật ra thì cậu định đi tìm ba người đàn ông cao lớn kia mượn, nhưng mà lúc trước khi lên lầu nhìn thấy Bạch Thất, thấy anh sạch sẽ đứng ở nơi đó, cũng biết anh nhất định là có không ít vật tư.

Tận thế đã tới hơn một tuần lễ, rất ít người có thể giữ vững bộ dạng sạch sẽ như vậy.

Bạch Thất nhướn mày: “Có mượn không trả?”

Chấn hấn thiếu niên cũng là lần đầu tiên làm chuyện loại này, nhìn trang phục trên người, có thể lúc trước cũng là người sống trong phú quý, thế nào lại gặp phải tận thế bất ngờ xảy ra.

Thiếu niên mặt đỏ bừng: “Tôi, tôi.....” Thật ra thì cậu cũng biết hiện tại khẳng định mình không trả được cái gì, tương lai..... Chính cậu cũng không thể

bảo đảm mình có tương lai, càng không nói tới trả nợ.

Đường Nhựt cũng nhìn ra khó khăn của thiếu niên, cô đánh giá thiếu niên một lần, cũng không định nhúng tay, cô không hiểu thế giới này, cũng cảm thấy trí thông minh cùng sự từng trải của mình chắc không cao đến mức có thể thấy được nội tâm một người là tốt hay xấu.

Nếu mình thật sự không hiểu, vậy toàn bộ đều giao cho Bạch Thất là được.

Một lát sau, Bạch Thất thấy thiếu niên cũng không thể nghĩ ra được lý do gì, cho nên nói: “Cậu đi xuống lầu dưới mang tám cái đầu Zombie tới cho tôi, tôi liền cho cậu một túi bánh bích quy và một chai nước khoáng, như thế nào?”

Thiếu niên ngẩng đầu, có chút khó tin: “Thật?”

Bạch Thất nói: “Mấy thứ đó đang ở dưới lầu, cậu lấy lên chẳng phải sẽ biết có phải thật hay không.”

Thiếu niên gật đầu, suy nghĩ liền xoay người đi xuống dưới lầu.

“Chờ một chút.” Đường Nhựt gọi hắn lại, “Máu Zombie dường như cũng có thể lấy bệnh, cậu phải cẩn thận một chút.”

Thiếu niên vừa đi, Đường Nhựt liền hỏi: “Anh muốn đầu Zombie làm cái gì.”

Bạch Thất xoay người đưa cô vào phòng: “Tôi muốn biết bên trong có tinh hạch hay không.”

Đường Nhựt thấy cửa đã đóng kỹ: “Tinh hạch là cái gì.”

Mấy ngày qua bọn họ luôn ở trên lầu đánh quái, cũng không nhìn thấy lúc nào Bạch Thất muốn đi chặt đầu Zombie.

“Là một thứ đồ có thể thăng cấp dị năng, Zombie cũng là dựa vào cái này để tiến hóa.” Đây tin tức sau khi anh vào trụ sở thành phố H, nghe người khác nói ra mới biết được thế nên dị năng của anh kiếp trước ở phương diện lên cấp chậm hơn người khác rất nhiều.

Ăn xong bữa sáng, hai người thu thập xong, thiếu niên mang theo đầu Zombie đi tới, tốc độ của cậu rất nhanh, có điều sức lực lại không đủ, vì không để mình dính đến máu Zombie, nên cậu ta cũng từng bước từng bước thật cẩn thận mang lên lầu.

Thật ra thì con người có một lớp da bảo vệ, chỉ cần da không bị rách, không để vết thương tiếp xúc trực tiếp đến máu, bệnh độc cũng sẽ không lây nhiễm, bằng không nếu thật sự chỉ cần máu tươi chạm đến da liền lây, loài người đều thật không cần sống sót rồi.

Bạch Thất rất giữ chữ tín lấy một chai nước với bánh bích quy từ trong bọc ra đưa cho cậu ta.

Thiếu niên nhận lấy bánh bích quy, ánh mắt có chút tỏa sáng: “Anh trai, tôi có thể lấy thêm tám cái đầu Zombie để đổi bánh bích quy với anh không.”

Cậu ta còn tưởng Bạch Thất sẽ cho hắn một túi bánh bích quy nhỏ, lại không nghĩ là loại túi lớn hai mươi mấy đồng tiền trong siêu thị này.

Bạch Thất lắc đầu, nói thẳng: “Xin lỗi, hôm nay chúng tôi sẽ rời khỏi chỗ này.”

Thiếu niên mang theo bánh bích quy với nước, có chút thất vọng rời đi.

Bạch Thất chuyển tám cái đầu Zombie sang một gian phòng khác bên cạnh, thuận thực khoét mở đỉnh đầu, phát hiện bên trong thật sự đã tạo thành tinh hạch nho nhỏ, tuy nhiên tám con cũng chỉ lấy ra có ba tinh hạch.

Dưới ánh mặt trời, tinh hạch kia trong suốt bóng loáng, một chút cũng không giống đồ vật sinh ra từ sinh vật ghê tởm như Zombie này.

Hình ảnh đào đầu Zombie vừa rồi, tuy Đường Nhựt có nhìn, nhưng phát hiện hình ảnh này do Bạch Thất làm ra thì không thấy kinh khủng lắm.

Tự nhiên cũng liên quan đến việc ba năm qua Bạch Thất đã thực hiện tới hơn vạn lần, thuận thực vô cùng, hiện tại anh cầm dao băng đào đầu Zombie, cũng có thể bảo đảm một giọt máu cũng không chảy ra.

Đường Nhựt tò mò nhìn: “Cái này chính là tinh hạch?”

Bạch Thất ‘ừ’ một tiếng, dùng nước rửa sạch xong, đưa cho cô cầm một viên: “Đặt ngón tay ở bên trên, hấp thu một viên thử xem.”

Vừa một ngón trỏ khác ấn lên trên, cảm giác lạnh lẽo xẹt qua lòng bàn tay, Đường Nhựt hít một hơi thật sâu, cảm giác lạnh như băng từ ngón trỏ truyền đến, chảy tới trái tim, sau đó Đường Nhựt cảm giác được rõ ràng một tia lực lượng di động trong đầu.

“Có vẻ là thật sự hữu dụng.”

Bạch Thất cười cười, để cô thu hồi cả tinh hạch còn lại: “Cảm giác mình sử dụng dị năng mệt nhọc rồi, liền hấp thu một viên, muốn tiến hóa từ cấp một lên cấp hai, hình như là năm trăm viên tinh hạch cấp một.”

Đường Nhựt lần nữa hóa thân thành cục cưng tò mò: “Tinh hạch cũng chia cấp bậc hả?”

“Đúng vậy, Zombie cũng tiến hóa, cũng chia cấp bậc, cho nên tinh hạch cũng chia cấp bậc.”

Bạch Thất ném đầu từ trên cửa sổ xuống, định mang Đường Nhượng ra bên ngoài tiến hành luyện tập thực chiến.

Bất kỳ lý luận gì cũng phải trải qua phân tích thực tế mới có khả năng có thể thực hiện.

Đương nhiên trước khi ra khỏi cửa, trước hết phải đến xem bên trong Zombie bị đánh ngày hôm qua có tinh hạch hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Phục bút (*)

Edit: Nếp

Beta: Sakura

(*) Phục bút là sử dụng lại nét bút trước đó, hình ảnh trước đó, hay chỉ tiết trước đó thêm một lần nữa. Mà chính ở lần thứ hai này, dù tác giả không nói hết lời, dù người viết có bỏ lửng lơ, người đọc vẫn liên tưởng đến, vẫn nhận thức được việc gì đang xảy ra

Lúc đi ra ngoài, mấy người kia nghe thấy tiếng ồn ào phía sau rạp hát đều đi ra nhìn một chút, thấy Bạch Thất và Đường Nhượng, mỗi người một bên lên xe, ba người mới liếc về hai mẹ con ở phía đối diện, bắt đầu tuần tra các gian phòng.

Mẹ con phía đối diện kia không có dị năng, nhìn bộ dạng dường như bị đói bụng đã vài ngày. Ba người không hề lo lắng chút nào cho bọn họ, ngược lại Bạch Thất và Đường Nhượng khiến bọn họ ngỡ ngàng một chút, thì ra nơi này còn có chỗ ẩn nấp.

Mỗi gian phòng đều dò xét một lần, không tiếp tục phát hiện thêm những người khác nữa, ba người vây xung quanh cái bàn bắt đầu ăn cơm.

“Ha ha, nhìn con bé vừa rồi da mịn thịt mềm, đáng vẻ thực xinh đẹp.” Hệ Hòa ăn bánh nếp, vừa cười vừa nói.

Kể từ sau khi bọn họ phát hiện mình đã thức tỉnh dị năng, tinh thần diện mạo đều rực rỡ hẳn lên, cả người khác biệt hoàn toàn so với trước kia, càng tỏ ra có khí thế hơn.

“Tao cũng muốn nói cái này, con bé kia để lại ở chỗ trước kia cũng xem như cao cấp, ở khu Nam tao chưa gặp được mặt hàng này, khẳng định lúc trước là tiểu thư đại gia nào đó.”

Khu Nam là một hệ thống hợp đêm đường phố ở thành phố H, ban đêm nhân sĩ muôn hình muôn vẻ đều sẽ tụ tập ở nơi đây, thỉnh thoảng còn có hộp đêm nào đó bình chọn tiết mục trình diễn của mấy cô nàng.

Hệ Thổ nuốt cái bánh, nhấp một hớp nước khoáng, nhẹ giọng lên tiếng: “Mấy nói xem, sau này ba anh em chúng ta có thể tìm được cái dạng này không? Ha ha... Hiện tại chỉ tưởng tượng thôi đã thấy có cảm giác.”

Hắn vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt mỉm cười.

Hệ Hòa hai ba miếng nuốt xong miếng bánh, vỗ hệ Thổ nói: “Không nhìn thấy bây giờ trên đường loạn sao? Anh ba, hiện giờ anh tùy tiện đi vào nhà cứu người, nhà ai không coi anh trở thành anh hùng chứ, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân tự nhiên cuốn cuộn đến, đừng nói một, sau này chỉ sợ ép tới anh thờ không nổi thôi... Ha ha...”

“Đi đi, ông đây chương mắt những cái kia, tao muốn loại mặt hàng vừa rồi ấy, tao còn chưa từng chơi đùa đại tiểu thư vẫn luôn bắt người ta hầu hạ kia...”, vừa nói vừa ngoảnh mặt về phía hệ lực lượng chép miệng, “Anh Tiêu, cô gái vừa nãy bỏ trốn cùng với tiểu bạch kiểm kia, nếu như sau này có trở lại, ngại cho bản bạc lại chứ.”

Bản bạc trong miệng hắn, cũng chính là muốn trực tiếp đoạt người.

Trước kia, ba người làm bảo vệ ở một cơ quan tài chính chứng khoán lớn, vốn là nơi đó có bảy anh em, về sau mấy người phát sốt, những người không phát sốt bắt đầu lo lắng người phát sốt sau sẽ trở thành zombie, nhưng pháp chế xã hội hai mươi mấy năm lại làm cho những người bình thường không phát sốt không thể xuống tay làm sát thủ, không thể làm gì khác hơn là bỏ mặc mấy người phát sốt, bản thân cuốn vật phẩm chạy.

Mà mấy người phát sốt, ba ngày sau khi tỉnh lại lại thức tỉnh dị năng, có dị năng, nhìn lại xã hội người ăn người hôm nay, nhân sinh quan của ba người cũng có chút thay đổi.

Bọn họ không muốn ngồi chờ chết, khi đi ngang qua một siêu thị, nhìn thấy cảnh người người tranh đoạt, đương nhiên không khách khí, cũng đi vào đánh

cướp một phen, lúc đánh cướp, còn xảy ra xung đột với người khác. Cuộc sống trước kia ở tầng chót của xã hội, hôm nay lại có thể một tay ném những người trước kia được xưng tụng là tinh anh của xã hội lăn trên mặt đất, có thể được bọn hán quý xuống đất khóc rờn rờn liên tục cầu xin tha thứ, dĩ nhiên càng tăng thêm lòng tin, hào khí tỏa ra càng nhiều.

Không chỉ có như thế, lúc mang vật phẩm từ trong siêu thị ra ngoài, những cô gái lúc trước ghét bỏ bọn họ nghèo khó còn khóc ở trong siêu thị, trong lời nói thể nhưng đều ám chỉ sự ái mộ, nếu không phải anh Tiêu không đồng ý, bọn họ cũng muốn mang mấy cô gái tới nơi này.

Ở trong mắt bọn họ, tận thế so với xã hội trước kia càng thêm đáng yêu.

Ở chỗ này, bọn họ mới là tinh anh, trụ cột vững vàng của xã hội.

Người được gọi là anh Tiêu có dị năng hệ lực lượng yên lặng ăn bánh nếp, cũng không nói chuyện.

Hai người nhìn bộ dạng ấy, nháy mắt với nhau. Bọn họ đối với người trước khi tận thế là đội trưởng đội cảnh sát vẫn có chút sợ hãi, mặc dù dị năng thức tỉnh của hán so với hai người đều có chút chênh lệch, nhưng vẫn không sánh được, người ta có thể bày mưu tính kế, đọc sách nhiều hiểu nhiều hơn đây.

Ngay cả lộ tuyến hiện tại cũng là anh Tiêu sắp xếp, nếu không bằng bọn họ thật đúng là trốn không thoát khỏi thành phố H.

Hệ Hỏa lại cầm cái bánh giúp hệ Thổ khuyên lão đại nhà mình: “Anh Tiêu, thật ra thì anh ba cũng nói rồi đấy, có lẽ đôi nam nữ kia sẽ không trở lại, đến lúc đó gặp lại, với bản lĩnh của anh ba, đối lại là người phụ nữ kia có lẽ cô ta sẽ rất cao hứng đấy.”

Cuối cùng anh Tiêu nói một câu: “Hiện tại đừng nghĩ tới vui chơi trước, suy nghĩ thêm về chuyện sau này đi, đồ ăn xong phải xử lý thế nào, phải nghĩ xem đi đâu tìm vật phẩm”

Hệ Thổ nghe thấy lời khuyên của hệ Hỏa vừa rồi, mặc dù cảm thấy hán không phải đang khuyên lão đại mà khuyên mình, nhưng có vẻ như lời hán và lão đại nói không phải không có lý. Hiện giờ phụ nữ gì đó có thể từ từ, sau này có hết thảy, phụ nữ không phải là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao.

“Anh Tiêu nói rất đúng, chúng ta ăn xong nghỉ ngơi một chút, chờ sau đó lại đi ra ngoài chờ mấy xe vật phẩm tới đây.”

Hiện tại thành phố H rất hỗn loạn, mấy ngày trước trên đường còn có nhân viên cảnh sát vũ trang, hiện tại đều không thấy, tất cả đều là zombie, chỉ cần có can đảm tranh cướp, muốn xe có xe, muốn phòng có phòng, muốn tiền có tiền. . .

Ba người mấy miếng to ăn hết điểm tâm, sau khi nghỉ ngơi sau, sáng sớm hôm sau lúc chuẩn bị ra cửa, đảo mắt lại nhìn thấy một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đứng ở ngoài cửa.

Ba người nhao nhao cả kinh.

Ngạc nhiên là, dáng vẻ người thiếu niên dường như không phải mới vừa xuất hiện ở đây, nhưng vừa nãy bọn họ ăn điểm tâm, lại không nghe được âm thanh của người thiếu niên

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, nhìn thiếu niên, Tiêu ca hỏi: “Cậu có chuyện gì không?”

Thiếu niên vừa mở miệng, lúc định nói mình có thể dùng tám cái đầu sọ để đổi đồ ăn không, lập tức cảm thấy mình đã phạm phải sai lầm ngu xuẩn. Vừa rồi cậu ở tầng một đã trông thấy ba người đàn ông dị năng này, chắc chắn sẽ không thể nào trao đổi đồ ăn với mình, nếu muốn đầu zombie, bọn họ hoàn toàn có thể tự mình đi đánh zombie. Hơn nữa người đàn ông kia có lẽ chỉ vì thấy mình đáng thương, anh ta mới lấy cớ nói muốn đầu zombie để đổi đồ ăn, cho nên cậu dừng một chút, nói: “Lúc mấy anh muốn đi ra ngoài tìm kiếm vật phẩm, tôi có thể gia nhập đội ngũ của mấy người không?”

Ba người sững sờ một lúc, nghe thấy cậu nói muốn gia nhập đội ngũ, cuối cùng Hỏa Hệ không nhịn được cười lên: “Cậu ta muốn gia nhập với chúng ta đi ra ngoài đánh zombie.” Hán vừa nói vừa cười, cuối cùng không nhịn được cười ha ha: “Đừng đùa, cái mạng nhỏ của cậu ấy, vẫn nên ở lại đây, sống lâu thêm đôi ngày nữa đi.”

Thiếu niên mấp máy miệng nói: “Tốc độ của tôi rất nhanh, có thể tự bảo vệ tốt cho mình.”

Ba người lần nữa liếc mắt nhìn nhau, Tiêu ca mở miệng nói: “Cậu còn có mẹ, nhìn dáng vẻ của mẹ cậu vừa rồi, chắc là không có dị năng.”

Lời này nghĩa là bọn họ không thể nào mang theo mẹ cậu ta theo được.

Thiếu niên bậm môi, một lát sau, nói, “Mẹ tôi trước hết có thể ở lại.”

Anh Tiêu nhìn về mặt đều không đồng ý của hai người, cuối cùng gật đầu đồng ý: “Chúng tôi có thể dẫn cậu đi ra ngoài. Nhưng vật phẩm lấy được thuộc quyền phân phối của chúng tôi, cậu chỉ có thể cầm một phần mười chỗ đó.”

Một phần mười, cũng tốt hơn không có gì, thiếu niên gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Luyện tập

Bạch Thất mang Đường Nhục tới vùng ngoại ô cách rạp hát không xa. Nếu đi sâu vào nội thành, sợ quá nhiều zombie, hai người không ứng phó nổi, nếu đi sâu vào vùng ngoại thành, xăng không đủ, cũng rất phiền phức.

Nhưng cũng may trên đường rất nhiều xe bị vứt bỏ lại ở ven đường. Bạch Thất là loại người đã tồn tại ở tận thế ba năm, rút xăng cũng là chuyện quen tay, nhanh chóng sắp xếp đầy đủ mấy thùng để Đường Nhục mang vào khoảng không gian.

Một đường rút xăng ra, một đường để Đường Nhục dùng sức mạnh tinh thần dị năng cảm nhận zombie ở đằng xa một chút, hai người đến phía trước một cơ quan khoa học kỹ thuật.

Người ở sau tận thế, một đảng đánh quái leo thang, một đảng cướp đoạt vật phẩm, đều đã thành quen, không vợ vệt đến mức một tầng cũng không còn gì, đều không có ý nói mình là thợ săn tận thế.

Thợ săn tận thế chính là đi ra ngoài đánh zombie, tìm kiếm vật phẩm dị năng khác.

Hai người đi thẳng vào cửa chính cơ quan khoa học kỹ thuật, dọc theo đường đi cũng không còn gặp phải mấy con zombie, có lẽ mấy cơ quan khoa học kỹ thuật kiểu này đều cần điện để điều khiển, hiện giờ là tận thế, mọi người đều không có ăn, ai sẽ còn quan tâm đến vật phẩm giải trí, dĩ nhiên sẽ chẳng có mấy người tới đây.

Mỗi lần gặp phải zombie, Bạch Thất đều để Đường Nhục trước dùng sức mạnh tinh thần khống chế một chút hoặc để cô quấy nhiễu một chút.

Đường Nhục thử mấy lần, phát hiện hiện tại không khống chế được Zombie nhưng lại có khả năng quấy nhiễu nó, khiến nó có thể thay đổi phương hướng đi đến nơi khác.

Đầu tiên là một con tiếp một con, sau lại biến thành hai con, hai con Đường Nhục cũng có thể quấy nhiễu.

Hơn nữa, Đường Nhục phát hiện sức mạnh tinh thần của mình có thể tạo thành tường chắn.

Cái này là khi cô đồng thời khống chế ba con zombie, sau đó không khống chế tốt sức mạnh tinh thần mới phát hiện ra.

Khi đó Bạch Thất đi bên cạnh cô, vừa dùng băng tinh bắn vào đầu một con zombie, đã thấy bên trái Đường Nhục có hai con zombie đánh tới. Dị năng của anh không đủ mạnh, không thể đồng thời bắn ra ba cây băng tinh, đành phải dùng toàn bộ sức mạnh phi hai cây băng tinh ra xung quanh, theo bản năng lôi kéo cô xoay một vòng, che chở cô ở trong ngực, để lưng của mình đối diện với hai con zombie.

Lúc ấy cũng chỉ là một loại ý nghĩ theo bản năng, muốn bảo vệ cho cô.

Nhưng sau đó cũng không bị zombie đánh tới như trong suy nghĩ, vừa ôm Đường Nhục vừa nhìn, thấy bức tường chắn vô hình vây quanh đang ngăn cách bọn họ với đám zombie.

Cô gái trong ngực mặt đã trắng bệch, thấy anh không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Thật tốt quá, anh không sao.”

Bạch Thất trực tiếp giải quyết hai con zombie, lòng vẫn còn sợ hãi: “Anh không nên để em thử khống chế nhiều như vậy.”

Vốn dĩ, năng lực kia của anh hiện tại hoàn toàn chưa thể bảo đảm, lại có thể để Đường Nhục một lần đối mặt với nhiều zombie như vậy, dù sau đó xảy ra ngoài ý muốn vẫn hoàn hảo không chút tổn hao.

Quả nhiên vẫn còn quá tự phụ, cho là mình có ba năm kinh nghiệm ở tận thế hơn người khác thì sẽ trải qua tốt hơn, mà bây giờ lại sắp khiến hai người mất mạng ở chỗ này.

Cả người Bạch Thất lâm vào trong u ám.

Cho đến khi dị năng của Đường Nhục bị tiêu hao quá độ, sắp ngã thì anh mới bừng tỉnh, đỡ cô vào trong góc ngồi xuống nghỉ ngơi, để cô dùng thỉnh thạch bổ sung dị năng.

Đường Nhục nghỉ ngơi một lát, nhìn thấy gương mặt Bạch Thất vẫn bình tĩnh, cô cũng không biết nên nói gì cho hòa hoãn không khí, đành phải lấy ra một hũ sữa chua mình thích nhất nhét vào tay anh.

Nói thật, sữa chua cô uống một hũ lại ít đi một hũ nữa, hơn nữa cô cũng từ chỗ Bạch Thất mới biết, sau tận thế, động vật ăn cỏ đều vì nguyên nhân phóng xạ bên ngoài mà tuyệt diệt, sau này lại muốn uống sữa chua chỉ sợ cũng không có. Nếu không phải sắc mặt Bạch Thất quá khó nhìn, cô cũng không nỡ cho anh ăn sữa chua.

Bạch Thất nhìn sữa chua trong tay mình một chút, lại nhìn vẻ mặt tiếc hận của Đường Nhục, bị cô ngốc này chọc cười.

Thật cảm động, cô cho rằng đồ bản thân cảm thấy tốt nhất, cũng là tốt nhất ở trong mắt người khác ư?

Giống như kẹo trong mắt đứa nhỏ tốt hơn tiền bạc vậy.

“Cho anh thêm mấy hũ nữa.” Bạch Thất cũng không khách khí, trực tiếp dùng ống hút chọc mở hũ sữa chua.

Đường Nhược: “...”

Được voi đòi tiên!!!

Mặc dù rất không tình nguyện, cũng thật không nỡ, nhưng cô vẫn từ khoảng không gian một lần lấy ra mười hũ đặt ở trước mặt anh.

Lần đầu tiên Bạch Thất uống cái sữa chua này, cảm giác chua chua ngọt ngọt cũng không tệ, cũng rất tự nhiên bỏ cả mười hũ sữa chua vào trong bụng của mình. Thấy Đường Nhược vẫn tro mắt nhìn mình, đành phải lấy ra một hũ đưa cho cô: “Này!”

Mặc dù Đường Nhược thích uống sữa chua nhãn hiệu này, cũng rất có chừng mực, một ngày nhiều nhất chỉ uống một hũ, thứ gì cô cũng không ăn nhiều, đại khái là kiếp trước sau khi ngã bệnh đã thành thói quen.

Đường Nhược vui vẻ nhận lấy sữa chua, cầm ống hút vào uống hết.

Mình uống một hũ thì anh ấy sẽ ít đi một hũ, mà mình kiếm nhiều hơn được một hũ!

Nhìn Đường Nhược uống sữa chua, Bạch Thất từ từ nói: “Chúng ta đợi chút nữa hay là lại hai người luyện tập với hai con đi, vừa rồi do anh quá tự phụ.”

Chuyện lúc trước tuyệt đối không thể phát sinh lần nữa.

Nói đến đây, Đường Nhược nhớ lại, nói: “Vừa rồi hình như em làm ra lá chắn không khí vây quanh.”

Bạch Thất nhớ lại việc xảy ra lúc trước, cũng cảm thấy vừa rồi phía sau mình là lá chắn bao quanh.

Dùng xong tinh thạch, ăn xong sữa chua, Đường Nhược hồi sinh đầy máu, sau khi hồi phục, hai người tiếp tục luyện tập dị năng riêng của mình.

Lần này, Đường Nhược có thêm một sức mạnh dị năng không chế luyện tập thành lá chắn, chính là hướng về phía một con zombie, không ngừng ở trước mặt nó chuẩn bị lá chắn cách ly, sau khi cách ly, lại dùng sức mạnh tinh thần làm nhiều hành động của nó.

Zombie kia bị Đường Nhược hành hạ tới tới lui lui, may mà zombie không có trí khôn, nếu không có lẽ cũng xấu hổ và giận dữ mà chết.

Còn Bạch Thất lại luyện tập số lượng băng tinh.

Dị năng cấp một thường thường chỉ có thể bắn ra được một cây băng tinh. Nhưng sau kiếp trước, hắn đã đạt tới dị năng cấp ba, sắp đạt tới cấp bốn, cho nên đối với hai cây băng tinh, vận dụng ba cây băng tinh cũng có rất nhiều kinh nghiệm. Vừa rồi là ngoài ý muốn mới bắn ra ít hơn hai cây băng tinh, đã chứng tỏ dị năng cấp một cũng có thể bắn ra nhiều cây băng tinh, như thế, tự nhiên muốn nghiên cứu lại thật tốt độ chính xác và sức mạnh của chúng.

Hai người vừa đánh vừa luyện, còn vừa nhìn xem có sản phẩm công nghệ cao nào có thể dùng lại bỏ vào bên trong khoảng không gian. Trong đó lấy không ít chó điện tử, chó này có thể dùng tia hồng ngoại cảm nhận điện tử, là công cụ canh công tốt nhất trong tương lai. Hơn nữa cái này nạp điện cũng hết sức dễ dàng, chỉ cần mở tấm năng lượng mặt trời bên trong nó ra là được.

Quảng cáo của nó chính là: đồ thiết yếu cho nhà lữ hành.

Về sau người thường muốn thỉnh thoảng qua đêm ở tận thế mà nói, công cụ gác đêm thiết yếu như này vô cùng hữu dụng.

Chẳng qua cơ quan kỹ thuật khoa học quá ít zombie, một ngày cũng chỉ đánh bốn mươi mấy con, ra mười cái tinh thạch. Đối với luyện tập dị năng của hai người mà nói, mười cái thật sự không đủ hấp thu hồi phục dị năng.

Giảng co một ngày, hai người đều có chút mệt mỏi, cho nên bọn họ ở ngay trong một gian phòng làm việc ở tầng một bên trong cơ quan khoa học kỹ thuật.

Sau tận thế, trời đất bao la, nơi nào đủ an toàn, nơi đó chính là nhà.

Cục diện chính trị quốc gia sau này cũng sẽ một lần nữa thay đổi, không còn lấy tài lực làm chủ mà sẽ dùng vũ lực làm chủ.

Sau tận thế, người trong xã hội sẽ phân thành ba cấp.

Ở tít trên cao là người có dị năng mạnh mẽ, thứ hai là có quyền lực lãnh đạo, thấp kém nhất là người bình thường không có dị năng.

Sau bữa cơm tối thịnh soạn, Đường Nhược lấy bồn tắm kiểu mới lúc trước lấy ở cơ quan khoa học kỹ thuật ra, tiếp theo lại từ khoảng không gian gian bỏ nước nóng vào trong bồn tắm.

Cô đã muốn ngấm mình trong bồn tắm từ lâu rồi.

Bạch Thất: “...”

Thời gian như ngừng lại, người có dị năng trong không gian rộng lớn này, quả thức quá lôi kéo oán hận.

Nhưng thật tốt quá, cái người có dị năng này là của mình

Là của mình.

Bạch Thất vô cùng hài lòng với ba chữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tắm

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Đường Nhược để nước ra, thấy Bạch Thất còn đứng sững ở đó, từ khoảng không gian lấy ra máy tính bảng trong suốt vừa rồi thu vào, đưa tới: “Em tắm trước, anh đợi lát nữa tắm, trước đi ra ngoài coi phim một lát đi.”

Cái máy tính bảng này chắc là công cụ của công nhân viên để lại, lúc lấy ra, phát hiện cái máy tính này có điện, thư mục bên trong còn giữ rất nhiều phim. Đường Nhược xem không hiểu những đề mục này, cũng không có thời gian mở ra nghiên cứu, nên cứ thế bỏ vào bên trong không gian.

Tận thế vào đêm quá sớm, cũng không có tiết mục giải trí gì, bình thường coi máy tính bảng cũng là chọn lựa không tồi.

Thấy cô muốn đi tắm, Bạch Thất cầm lấy máy tính bảng đi ra ngoài.

Muốn ra ngoài cần phải đi qua hành lang, bọn họ thả mấy con chó điện tử cho an tâm, mà zombie ở đây đã bị giết sạch. Ba tầng ngoài ba tầng trong bọn họ đều đã tìm qua, chỉ cần zombie không tụ lại thành nhóm lớn phá cửa, qua đêm ở chỗ này thật ra rất an toàn, cho nên, hai người cũng tự nhiên yên tâm.

Nhưng dĩ nhiên Bạch Thất cũng không đi xa, chẳng qua chỉ kéo một cái ghế đặt ở cửa ra vào rồi ngồi xuống, sau đó buồn bực ngán ngẩm bật máy tính lên, tìm phim được cất giữ bên trong.

Cũng ba năm rồi hắn không coi phim.

Sau tận thế, mặc dù trụ sở thành phố A có cung cấp điện, nhưng lượng một ngày có hạn chế, hơn nữa còn cần giao nộp lượng phí tổn lớn. Kiếp trước Bạch Thất đi tới thành phố A muộn, sau khi nộp phí nhà ở cũng không còn dư thừa vật phẩm cung cấp cho bản thân máy tính như thế này để giải trí tinh thần, mỗi ngày cũng là tập trung cao độ ra cửa đi săn, dĩ nhiên không tiếp tục chạm tới máy tính.

Trước lúc tận thế, chương trình đại học mà hắn học chính là máy tính, nhưng sau đó, còn chưa tốt nghiệp thì tận thế đã tới. Một thân tri thức sau đó cũng vô dụng.

Phim ở bên trong có rất nhiều, phần lớn là chữ Nhật, Bạch Thất xem không hiểu, mở ra một bộ toàn là chữ, tên rất văn nghệ, “Cách một cánh cửa”.

Cái đề mục này đặt ở giờ phút với tình cảnh này, cũng coi như hợp với tình hình.

Phim quay chụp dường như khá đơn sơ.

Người con trai đi ra ngoài mua thuốc không mang ô theo, đột nhiên trời đổ mưa to, người con trai trốn dưới một mái hiên tránh mưa, kết quả là, cửa khe hé mở. Phát hiện cửa kia không khóa, người con trai mang theo hiếu kì và kinh ngạc, từng bước từng bước tiến vào bên trong nhà.

Trước đó hai phút, Bạch Thất còn cảm thấy đây là một bộ phim kinh dị, nội dung phim hai phút sau đó, khiến Bạch Thất trợn mắt hốc mồm, nghẹn họng nhìn trần trời.

Đây không phải là một bộ phim kinh dị, cái này rõ ràng là một bộ phim ‘hành động’ của Nhật Bản đấy!!!

Đáng thương anh ở tận thế ba năm, thế mà ngay cả phim Nhật trước tận thế được hoan nghênh nhất kết quả đều quên.

Địa điểm quay bộ phim này không còn ở trên giường, mà ở nơi nhỏ hẹp như bồn tắm.

Bạch Thất nhìn hình ảnh người con gái trong phim, cảm thấy người con gái này nếu so từ mọi phương diện kỳ thật đều không dễ coi bằng Đường Nhược.

Sau đó Bạch Thất lại nghĩ tới, Đường Nhược cũng cách một cánh cửa ở bên trong tắm rửa. Mà, làn da trắng nõn nhẵn nhụi và dung mạo trực quan kia đẹp hơn người con gái trong phim cả trăm lần.

Bạch Thất cảm thấy có thứ gì đó ảm áp chảy ra từ trong mũi mình.

Sờ một chút.

Cmm!! Gần đây quả nhiên nóng trong người.

Kiếp trước làm hòa thượng hai mươi mấy năm vẫn cảm thấy không có gì, hiện tại mới ngắn ngủn hơn một tuần lễ thôi mà!!!

Lúc Bạch Thất đang mang tâm tình phiền não phức tạp tất máy tính, Đường Nhược cũng đã tắm rửa xong, cô mặc một bộ quần áo ở nhà thuần cotton, mở cửa nói với Bạch Thất: “Em để nước ra rồi, anh cũng tắm một cái đi.” Sau đó, lau tóc đi ra, trả phòng nhỏ lại cho Bạch Thất.

Hiện tại đã không có điện và internet, nhưng Đường Nhược mang theo rất nhiều đèn đóng quân dã ngoại, hơn nữa ở chỗ này đèn cũng thu được rất nhiều năng lượng mặt trời.

Cho nên trong văn phòng nho nhỏ cũng được coi như là sáng sủa.

Kết quả của sáng sủa chính là: hình ảnh mỹ nhân đi tắm càng thêm gay mũi.

Quả thực là khiến người ta say lòng, tim đập thình thịch.

Bạch Thất giữ chặt lỗ mũi, cầm lấy máy tính báng lách vào trong văn phòng.

“Này, cho em xem phim với.” Đường Nhược ở bên ngoài gọi, nghe thấy bên trong không trả lời mình, cũng không hỏi nữa, cầm lấy máy sấy bắt đầu sấy tóc.

Cô vừa sấy vừa cảm thán khoa học kỹ thuật thế giới này phát triển.

Giống như cái máy sấy này, hoàn toàn không cần điện cũng có thể sử dụng được.

Lúc này, cách một cánh cửa, về mặt Bạch Thất ngồi ở trong bồn tắm lại hết sức khó coi.

Nói với cô, về sau vẫn nên phân giường ngủ riêng đi.

Mất nửa giờ, Bạch Thất tắm xong, lúc định lấy nước giặt quần áo luôn một thể, mới phát hiện nước hình như hơi đen?

Hai ngày mình không tắm lại bẩn đến vậy sao?

Lúc trước bọn họ vẫn xả nước tắm để giặt, cũng không giữ lại nước, dĩ nhiên không thấy nước là bẩn hay sạch.

Mở cửa, nhìn thấy Đường Nhược đang vui vào ghế đọc sách, nhìn vẫn là “Lịch sử Hoa Quốc cận đại”.

Bạch Thất: “...”

Cuốn sách nghiêm túc như vậy cùng với hình ảnh phim sex Nhật Bản vừa nảy của mình thực không chung một đường mà.

Tâm trạng Bạch Thất có hơi suy sụp.

Đường Nhược nhìn thấy cửa mở ra, Bạch Thất đã tắm xong, cho nên khép sách lại, nói: “Anh tắm xong rồi à, không có chút cảm nhận nào về công hiệu xoa bóp của bồn tắm à?”

Cái bồn tắm kia còn có chức năng xoa bóp toàn thân, tiêu trừ mệt nhọc vô cùng tốt, cũng là một trong những chức năng của bồn tắm thông minh

Bạch Thất: “...”

Nghe cô nói đến cái này, tâm trạng Bạch Thất càng thêm suy sụp.

Đường Nhược thấy Bạch Thất nhìn cô chằm chằm, bị nhìn đến mức không được tự nhiên, đành phải lần nữa tìm đề tài: “Anh có phát hiện thấy tắm rửa xong nước rất bẩn không, chẳng lẽ chúng ta bị dính rất nhiều máu zombie sao?”

Lúc này Bạch Thất mới nhớ tới cái vấn đề này, tự nhiên thu lại tâm trí đang ngổn ngang, bắt đầu chủ đề nghiên cứu học thuật: “Anh cũng đang muốn nói cái này.”

Đường Nhược: “...”

Nhìn về mặt vừa rồi của anh xem, rõ ràng không phải muốn nhắc tới mà.

Đĩ nhiên là hai người cùng nhau thảo luận một chút về vấn đề nước bồn tắm.

Đường Nhược nói: “Nước này là từ suối nước bên trong không gian, em nghĩ nước khoáng quá lãng phí, mới đun nóng nước này thành nước tắm.”

Bạch Thất để Đường Nhược lấy nước ra ngoài lần nữa làm thí nghiệm.

Hai người đặt tay của mình ở trong bồn tắm chứa đầy nước. Qua hồi lâu, hai người nhìn thấy nước trong bồn tắm dần dần biến thành màu đen, mặc dù chỉ đen một chút, nhưng hai người vẫn một mực quan sát nên phát hiện ra.

Đường Nhược rút tay lại nhìn một chút: “Em cảm thấy tay trắng ra.”

Bạch Thất hết chỗ nói, vẫn thật lòng nói: “Cái đó do ngâm lâu quá.”

Đường Nhược không phục, nhìn kỹ một chút, đợi một lát, vẫn cảm thấy tay của mình trắng ra: “Trắng ra thật mà, chẳng lẽ cái này là nước làm trắng đẹp?”

So sánh với nhận định nước trắng đẹp của Đường Nhược, Bạch Thất cũng không nghiên cứu ra thêm được cái gì, hơn nữa, hiện tại nhìn kỹ, cảm thấy hai người đúng là gần đây cũng có chút trắng ra, cho nên cũng chỉ có thể tạm kết luận: cái nước này có công hiệu mạnh mẽ trong việc tẩy đen thành trắng đẹp.

Chuyện đã làm xong, kế tiếp dĩ nhiên là đi ngủ.

Đường Nhược đặt nệm ở tường bên cạnh, lại hết sức tốt bụng trải tốt giường chiếu, còn mắc màn, mình nằm ở bên trong, vị trí trống bên ngoài tặng cho Bạch Thất.

Dáng vẻ hết sức bình thường.

Nhưng mà quả thực cũng vô cùng bình thường, bởi vì từ khi cô xuyên qua đến giờ, hai người cũng thật sự chưa từng phân giường ngủ.

Bạch Thất: “...”

Trong lòng anh trần trở một hồi, lại nghĩ tới sau tận thế, rất nhiều người thường xuyên treo ở trên miệng câu nói kia ‘Có tiện nghi không chiếm là kẻ ngu’. Bạch Thất yên lặng bỏ qua nội tâm gào thét, lòng bàn tay nóng hổi, sắc mặt bình tĩnh, một dáng vẻ đắp chăn bông nói chuyện phiếm nằm bên cạnh Đường Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ngủ

Hai người nằm ở trên một cái giường, hiện giờ buổi tối không bị phát sốt, mà cũng không có những tiết mục tiêu khiển khác, cho nên Đường Nhược nói: “Bạch Ngạn, chúng ta lấy máy tính bảng ra coi phim chút đi.”

Bạch Thất: “...”

Anh dám mạng thứ đó ra cho cô xem sao?

Bạch Thất nói: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai chúng ta còn định đi thu thập chút vật phẩm.”

Dù sao cô cũng thích cái sữa chua kia, phải đi đến tổng đại lý công ty chế phẩm sữa kia trong nội thành xem sao, có thể mạng về thì mạng về chứ sao.

Đường Nhược chu miệng, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía anh.

Một sợi tóc xẹt qua chóp mũi Bạch Thất, cảm giác hơi ngứa.

Chỉ chốc lát sau, Đường Nhược ngủ mất. Dáng ngủ của cô không tốt, lúc ngủ, sẽ không ý thức được mà lăn về một bên, cuối cùng cả người lăn đến bên cạnh Bạch Thất. Cánh tay Bạch Thất bị chen chúc khó chịu, vươn tay nhẹ nhàng vượt qua đầu của cô, thế là người nào đó càng thêm tự nhiên lăn ra khỏi chân của mình, lăn vào trong ngực Bạch Thất, thuận tiện còn dịch chuyển, tìm một vị trí thoải mái hơn.

Bạch Thất: “...”

Cuối cùng anh cũng thấy được tư thế ngủ giống với trục xoay máy giặt của người nào đó!

Chỉ là ...

Hơi thở này, chỉ thuộc về cô...

Sau đó Bạch Thất nhớ tới bộ phim trong máy tính bảng vừa rồi...

Cmm, hiện tại đứng lên nói phân giường còn kịp không!

Ở không gian trong mộng, Đường Nhược không phải bận rộn bình thường, cô đang sửa sang lại nhà kho, muốn chuyển một vài vật phẩm sẽ không quá hạn, tạm thời vẫn chưa sử dụng đến ra bên ngoài, dọn ra cho nhà kho có thêm nhiều chỗ.

Cô đi bên ngoài nhà kho nhìn ruộng đồng một chút, phát hiện những cái cây được cấy ghép kia trông rất tươi tốt, đều trồng ở trên mảnh ruộng này, lại vên vẹn qua một tuần lễ, cây ăn quả lớn lên với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Cái này nghĩa là, cây trồng trong ruộng ở không gian mọc nhanh hơn ở ngoài.

Trong mộng, Bạch Thất cũng vô cùng bận rộn, trên ý nghĩa truyền thống, anh cũng chỉ làm một người đàn ông, đều sẽ mộng, triết triết để để cảm nhận một lần lời nói của người xưa ‘Chuyện như mộng xuân không dấu vết’ ‘Từ đó quân vương không lâm triều’.

Sau nửa đêm, Đường Nhược lại đột nhiên ngồi dậy. Đường Nhược vừa ngồi dậy, Bạch Thất cũng lập tức tỉnh, tận thế ba năm, mỗi lần dùng sinh tử đổi lấy tính cảnh giác cũng thật không phải một vài lần.

Chẳng qua là, nhớ tới vừa rồi còn làm ở trong mộng, Bạch Thất khổ sở nhắm mắt lại.

Đường Nhược dựa vào mặt anh rồi nhẹ nhàng nói: “Bên ngoài có người tới, còn mang theo một đám zombie.” Trong bóng tối, hai người vốn ở cùng trên một cái giường lớn, lúc Đường Nhược nhích tới gần anh nói chuyện, thật ra thì miệng gần phía miệng anh, hơi thở quét qua mặt anh, khoảng cách gần như vậy, chỉ cần tiến về phía trước một chút là có thể chạm vào nhau.

Còn có giọng nói nhẹ nhàng kia nữa, hơi khàn mang theo âm điệu lười biếng gọi cảm khi vừa tỉnh dậy...

Hơi thở của Bạch Thất tán loạn, càng thêm khó sở.

Lại vào lúc này, còn có thể nghĩ chuyện này.

Đường Nhược nói xong, nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng cửa cuốn bị kéo lên.

Cuối cùng Bạch Thất cũng dứt bỏ tâm tư khác, lôi kéo Đường Nhược đứng lên, cẩn thận ra cửa, nhìn xuống dưới tầng.

Trong bóng tối, chỉ thấy phía trước là bóng dáng của những người nghi là may mắn sống sót, vừa hét lên, vừa hoảng loạn chạy trong hành lang của cơ quan khoa học kỹ thuật. Phía sau bọn họ là một loạt người có dị năng, cuống quýt sử dụng dị năng hoa mỹ chống cự lại bóng đen to lớn hơn ở phía sau. Những bóng đen này chính là zombie, bên trong dường như còn xen lẫn zombie tiến hóa sơ bộ, zombie cấp một. So sánh với zombie lúc ban đầu, các giác quan của zombie cấp một đều có chỗ phát triển, bọn chúng nhìn thấy ‘thức ăn’ còn có thể chạy chậm theo.

Trong đám người may mắn còn sống sót chắc là có không ít người bị thương, dường như cảm nhận được hương vị thịt tươi mạnh mẽ, đám zombie đều vô cùng hưng phấn, phấn đấu quên mình cố gắng tiến lên.

“Nhanh, mau vào...” Người giữ cửa bên cạnh người có dị năng vừa thúc giục, vừa ném dị năng hệ thủy về phía đám zombie ở phía sau.

“Không nên tiến vào quá sâu, cứ đứng cạnh cửa, hiện tại không biết bên trong có zombie hay không.” Một người lên tiếng, thành công ngăn trở mọi người tiến vào sâu hơn.

Qua hồi lâu, tất cả mọi người tiến vào trong cơ quan, dị năng lượng hình hết sức nhanh chóng để cửa cuốn xuống.

Zombie nhận thấy cách trở, thể lực đói bụng khiến cho đám bọn chúng phát ra tiếng kêu a a, trong đêm tối, chỉ có bảy zombie kéo dài tiếng a a, khiến người ta tự dưng cảm thấy sợ hãi, do đó sinh ra tuyệt vọng.

Trong bóng tối, cơ thể Đường Nhược cũng không khỏi run lên một cái, từ đó tới giờ, mặc dù nhìn như cô mang đến cho Bạch Thất nhiều ích lợi, nhưng kỳ thật cũng được Bạch Thất bảo vệ vô cùng tốt. Trực tiếp nhất mà nói, cô thật sự chưa từng nhìn thấy cảnh tượng zombie xuất hiện đồng thời như vậy, cũng chưa từng trực tiếp nghe thấy tiếng cả bảy zombie kêu lên.

Thật ra thì nếu như không có Bạch Thất, có lẽ cô cũng không thể sống ở tận thế này nổi một ngày.

Tay chân Đường Nhược mềm nhũn, lúc sắp ngã thì rơi vào vòng ôm ấm áp. Trước đó Bạch Thất chỉ lo Đường Nhược nhìn thấy màn này sẽ sợ, mọi lúc đều chú ý đến tình trạng của cô.

“Đừng sợ, có anh ở đây.” Bạch Thất nhẹ nhàng nói, đưa cô về phòng làm việc.

Đội chút nữa nhất định bọn họ sẽ tới đây kiểm tra một lần, hai người mặc quần áo ở nhà, phải thu dọn đồ trên người một chút.

Ở tầng dưới, mọi người dò xét cửa bên cạnh một lượt, lại bắt đầu điều tra những chỗ khác.

Trong đám bọn họ có ba dị năng hệ Hỏa, còn có rất nhiều người đều mang theo đèn pin và đèn chiếu sáng.

Sau khi từ từ điều tra một phen, bọn họ phát hiện, bên trong tầng một của cơ quan khoa học kỹ thuật này không có zombie, mặc dù không có zombie, nhưng lại có thi thể zombie.

Ba người có dị năng hệ Hỏa liếc mắt nhìn nhau, từ từ lên trên tầng điều tra. Nếu cái chỗ này an toàn, bọn họ muốn dùng làm điểm dừng chân tạm thời.

Bọn họ đều là người học đại học ở thành phố H, bên trong có giáo viên và học sinh, còn có quản lý lâu năm. Vốn bây giờ là tháng tám, trường học còn đang được nghỉ hè, nhưng đã có vài người đến trường học.

Trước tận thế ba ngày, nhân viên nhà trường cũng phát hiện bất thường nhỏ trong trường học, cho nên sắp xếp tất cả bọn họ vào bên trong sân vận động trường học. Ba ngày trước đó vẫn tốt, nhưng ba ngày sau, càng nhiều người phát sốt vào ban đêm biến thành zombie, cũng may sân vận động trường học khá lớn, học sinh cũng không nhiều, trong đó có mười mấy học sinh đã thức tỉnh dị năng rồi phát hiện ra dị năng của mình, bảo vệ phần lớn người bình thường không có dị năng trốn ra sân vận động. Nhưng trong lúc nghỉ hè, phòng ăn trường học cũng không chuẩn bị nhiều vật phẩm, nơi này thầy trò lại nhiều, một đoàn người tiết kiệm ăn đơn giản dùng, cũng cảm thấy vật phẩm vô cùng thiếu thốn, tiếp tục ở lại, có lẽ không đợi được cứu viện đến thì mình đã chết đói trước rồi, đương nhiên là thừa dịp trời không mưa không nắng ra khỏi trường. . .

Ba người có dị năng hệ Hỏa giờ ngọn lửa từ từ lên lâu, lúc nhìn thấy chó điện tử trên hành lang đã cảm thấy trên lầu sẽ có người, quả nhiên rẽ vào cầu thang đã nhìn thấy một người đàn ông mặc toàn đồ đen lôi kéo một người con gái cũng mặc áo sơ mi đen giống vậy đứng ở trên hành lang, đều cảm xéng công bình nhìn bọn họ.

Thật ra thì Bạch Thất cũng rất trẻ trung, là một thanh niên tuấn tài, khi tận thế bộc phát, anh cũng là một sinh viên đại học vừa tròn hai mươi mốt tuổi, nhưng anh ngây người ở tận thế ba năm, rửa trôi đi cái khí chất non nớt của tuổi dậy thì, khiến cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy ngoại trừ mặt anh, nhìn không ra chỗ nào có thể sử dụng hai chữ ‘thiếu niên’ để hình dung.

“Ngại quá, nửa đêm chúng tôi tới đây quấy rầy.” Một học sinh đeo kính mắt, tướng mạo vô cùng nhã nhặn nhìn thấy bọn họ, cũng chỉ sững sốt một chút, vô cùng lễ phép mở miệng.

Bọn họ vừa từ trong trường đại học đi ra ngoài, còn chưa thoát khỏi văn minh giáo dục đã trở thành khuôn phép, “Tôi tên là Hứa Bản Minh, cậu ấy là Hoàng Bắc Văn, đây là Lý Phi Dục. Chúng tôi cùng người ở dưới lầu, tất cả đều là học sinh trường S. Vì hôm qua đột nhiên ở trong trường học gặp chút chuyện, cho nên bây giờ mới đến đây định nghỉ ngơi sửa sang bên trong một chút. . .”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Sinh viên đại học D

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Bạch Thất nhìn thấy bọn họ, chậm rãi cắt đứt lời nói: “Trên tầng này không có zombie, chúng tôi còn muốn ngủ, xin đừng quấy rầy nữa, ngày mai chúng tôi sẽ rời đi.”

Hứa Bản Minh nhú mày khi thấy Bạch Thất dường như không kiên nhẫn nghe hắn giải thích, hắn cũng nén đè lại chút không vui ở trong lòng, nói ngắn gọn: “Có lẽ chúng tôi sẽ ở lại chỗ này mấy ngày, nhưng mà gian phòng này của mấy người, chúng tôi nhất định sẽ không đi vào quấy rầy.” Vừa nói vừa chào hỏi một chút rồi mang theo hai người dị năng hệ Hỏa khác đi xuống tầng.

Bạch Thất thấy bọn họ đi xuống tầng, cũng mang Đường Nhục trở về phòng, đóng cửa.

Dưới tầng một đám người, mặc dù Đường Nhục có thể cảm giác được chuyện bên ngoài, hai người cũng không thể không dọn dẹp chần mẫn, ai biết bọn họ có thể đột nhiên xông tới hay không. Đối mặt với việc không biết tình huống tiếp theo ra sao, hai người cũng đã học được cẩn thận hơn.

Không có giường ngủ, Bạch Thất để cho Đường Nhục tựa vào vai mình nghỉ ngơi. Đường Nhục cũng không khách khí, trực tiếp tựa vào vai Bạch Thất, sau đó lấy ra một cái chăn che ở trên người hai người, bởi vì ban đêm ở tận thế quả thật rất lạnh.

“Anh định không ngủ sao?” Đường Nhựt hỏi anh.

Cửa thả hai con chó điện tử, chỉ cần có người phá cửa đi vào, bọn họ thực sự có thể lập tức phát hiện.

Bạch Thất sờ tóc của cô: “Em ngủ trước đi.” Dù sao bị một đám người quấy rầy, anh cũng không buồn ngủ, hơn nữa, nếu sau khi ngủ lại mơ thấy chuyện kia thì thả không ngủ còn hơn!

Lầu dưới rõ ràng có người bị zombie đả thương, người bị lây bệnh, virus sẽ ẩn núp ở trong cơ thể hắn, khoảng sau ba ngày mới có thể biến dị thành zombie, đến lúc đó, nơi này cũng thật sự không còn tính là nơi an toàn.

Sau tận thế, nhất là thời kì ban đầu, nơi nào rộng rãi, nơi đó có người chiếm.

Muốn tìm nơi chỉ dành cho hai người thật sự khó.

Kiếp trước thật ra Bạch Thất cũng đi khắp các căn cứ thành phố, cùng người ta lập nhóm tìm đồ, sau đó những thứ không hữu dụng thì mang về các căn cứ đổi lấy thứ mình cần, loại nghề nghiệp này, ở trong tận thế gọi là thợ săn.

Nhưng hiện tại anh đã vô cùng chán ghét cuộc sống phiêu bạt như vậy.

Bên kia, ba người có dị năng hệ Hòa cũng trở về với mọi người, nói cho họ, trong cơ quan khoa học kỹ thuật này không có zombie, trên tầng có một nam một nữ, nhưng cũng là loài người, để cho mọi người an tâm.

Mọi người dĩ nhiên muốn hỏi, trên tầng là ai, có dị năng hay không ...

Hứa Bán Minh cũng không trả lời những cái về sau, nhưng nhìn thấy hai người có thể thật sự dọn dẹp sạch sẽ cơ quan khoa học kỹ thuật, nhất định là hai người sở hữu dị năng.

Hơn nữa dị năng cũng không yếu, không thấy hai người vừa rồi trong đêm đen cũng lộ ra mùi vị sạch sẽ sao.

Sau nửa đêm bị giầy vò, nhóm người dưới tầng một cũng không tiếp tục lên tầng hai, một lát sau, Bạch Thất tiếp tục nói năng hùng hồn đầy lý lẽ với Đường Nhựt xong cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mặt trời ló rạng ở phía đông, nhiều zombie ở bên ngoài chuyển qua chỗ tối ẩn núp.

Có vài người ở tầng dưới đã tỉnh, hoặc rửa mặt hoặc ăn điểm tâm.

Trên tầng, tối hôm qua Bạch Thất và Đường Nhựt tựa vào nhau ngủ, ngủ rồi ngủ, Đường Nhựt lại lăn vào trong ngực người nào đó, vùi vào cơ thể anh, lay không được.

Bạch Thất bắt đầu đi, nhưng lại sợ ban đêm quá lạnh, nếu mình đứng dậy rồi đi, sợ người con gái trong ngực bị lạnh, đành phải mơ mơ màng màng tập trung tinh thần chịu đựng tia máu ứ đọng nơi đáy mắt nghỉ ngơi đến buổi sáng.

Mặt trời vừa ló, nhiệt độ tăng trở lại, Bạch Thất nghe thấy tiếng động dưới tầng, cũng buông Đường Nhựt ra, mình vệ sinh cá nhân đơn giản.

Lấy bản đồ ra, vừa sắp xếp lộ tuyến hôm nay, vừa chờ Đường Nhựt tỉnh lại.

Một lát sau, lại đợi được tiếng người ở tầng dưới gõ cửa.

Người còn ở dưới tầng một, Đường Nhựt còn đang ngủ ngay lập tức ngồi dậy, vô ý thức thu chân, nói: “Có người tới!”

Sau đó, hai người thật sự nghe được tiếng gõ cửa.

Bạch Thất không đi mở cửa, mà nói: “Chúng ta đợi họ đi, lập tức rời khỏi nơi này.”

Anh định còn muốn ở đây luyện tập kỹ năng của hai người, nhưng nếu như ở lại chỗ này, không chỉ có bó tay bó chân, còn có thể bị người ta phát hiện bí mật của cô.

Đường Nhựt gật đầu, hiện giờ cô đối với việc đi đâu làm gì, một chút khái niệm đều không biết, chỉ cần Bạch Thất nói, cô cứ đi theo Bạch Thất là được.

Đối với cô gái ngoan như vậy, Bạch Thất rất hài lòng, sau đó mở cửa phòng.

“Vị này....ngài” Lúc đầu Hứa Bán Minh muốn gọi bạn học Bạch Thất này, nhưng nhìn thấy khí thế của Bạch Thất đứng ở cạnh cửa, thật sự không thể gộp chung anh với khái niệm học sinh kia được, không thể làm gì khác hơn là đổi lại cách gọi, gọi ngài.

“Dưới tầng chúng tôi đã làm một ít bữa sáng, hai vị cũng có thể đi xuống dưới tầng ăn cùng, nhiều người càng thêm vui.”

Thật ra hẳn cũng chỉ giống như lôi kéo hai người mà thôi, mặc dù trong đám người bọn họ có không ít người có dị năng, nhưng có nhiều người bình

thường hơn, cho nên đối với hai người Bạch Thất Đường Nhục này có thể bằng sức mạnh dị năng của mình họ dọn sạch cơ quan khoa học kỹ thuật này mà nói, lời kéo là tính toán tốt nhất.

“Không cần, chúng tôi còn có chút đồ ăn, chờ chút nữa chúng tôi sẽ rời khỏi nơi đây.” Bạch Thất trực tiếp từ chối.

Hứa Bản Minh không đạt được mục đích, cũng không lộ vẻ lúng túng, cười cười đi mất.

Hai người ăn điểm tâm, sửa sang lại đồ, đi xuống tầng.

Đối với một nam một nữ trên tầng, rất nhiều người tầng dưới đã tò mò nguyên một đêm, nhìn thấy Bạch Thất đưa Đường Nhục sạch sẽ thông dong xuống tầng, tất cả mọi người không nhìn nổi đều nhìn sang.

Đường Nhục: 囧.

Ánh mắt này cảm giác này, sao giống như đi trên thảm đỏ ở trên màn ảnh vậy.

Cô vốn cho rằng cái cầu thang thông với phòng làm việc này nằm trong góc nên rất khuất.

Hiện tại vì cái gì cứ ‘quang minh chính đại’ như vậy.

Hứa Bản Minh đang muốn đứng lên giới thiệu một chút, đã nghe thấy một nữ sinh ngạc nhiên cao hứng kêu lên: “Bạch Ngạn!”

Mọi người quay đầu lại nhìn nữ sinh kia, rất nhanh, có học sinh nghe được hai chữ ‘Bạch Ngạn’, ánh mắt nhìn Bạch Thất bắt đầu nóng bỏng.

Nơi này cũng không phải là toàn bộ đều là sinh viên đại học S, còn có sinh viên đại học D, bởi vì hai trường học gần nhau, nên lúc trước hiệu trưởng mới tập trung người có thể tìm được ở hai trường học vào một chỗ.

Mà hai chữ ‘Bạch Ngạn’ này ở đại học D mà nói, không chỉ đại diện cho một cái tên, mà còn đại biểu cho một loại vinh quang.

Người này nghe nói là học sinh trao đổi, ở nước ngoài hai năm thì về nước, sau đại diện trường học tham gia một giải đấu chương trình máy tính cấp quốc gia, kết quả người này dễ dàng cầm giải nhất, còn chưa tốt nghiệp đã được một công ty trong nước mà người ta sứt đầu mẻ trán cũng không vào được mời vào làm việc. Chỉ là, nghe nói Bạch Ngạn còn vô cùng ghét bỏ từ chối công ty đó, nguyên nhân là trong nhà người ta có đầy tiền, có thể để người ta trực tiếp mở công ty chơi một phen.

Người này vừa có năng lực lại có bề ngoài phú nhị đại, có một khoảng thời gian, là chủ đề tám chuyện say sưa trong miệng sinh viên đại học D.

Nhưng bất kể như thế nào, Bạch Ngạn cũng xác xác thật thật để cho đại học D rực sáng một phen, để đại học D lớn mạnh hoàn toàn xứng đáng trở thành trường kỹ thuật số 1 Hoa quốc.

Một tiếng ‘Bạch Ngạn’ này khiến không ít người ngừng lại động tác trong tay, đứng lên nhìn Bạch Thất.

Nữ sinh kia lại càng hưng phấn, cứ thế tiến lên, muốn kéo Bạch Thất, sau khi bị Bạch Thất né tránh, cô ta còn chưa phát hiện ra, vẫn hưng phấn như cũ, nói: “Thật tốt quá, không nghĩ tới có thể gặp cậu ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Vị hôn thê

Bạch Thất tìm tòi trong trí nhớ một lần, thật sự không nhớ rõ nhân vật này, đành phải nhũn mày nhìn Đường Nhục ở bên cạnh.

Đường Nhục: “...”

Đường Nhục nhìn về phía anh, ánh mắt kia ẩn chứa tin tức, lại để cho Bạch Thất đọc hiểu.

Bên trong viết rất rõ ràng: đừng đùa, người đến anh còn không biết, em càng không có khả năng quen biết, cho đến bây giờ, ở nơi này em chỉ quen mỗi anh!

Phát hiện này khiến Bạch Thất không tự chủ được, cười lên.

Khóe miệng Bạch Thất mang theo nụ cười, đuôi mắt lộ ra cẩn thận và dịu dàng động lòng người.

Nhưng mà, đối tượng lại không phải là mình.

Nữ sinh kia nhìn thoáng qua, miệng hạ xuống. Lại nhớ lại, rất nhiều người đều nói Bạch Ngạn có chứng mù mắt, nên lại lần nữa nhắc tên của mình: “Mình là Tô Vũ Vy đó, cậu không nhớ sao, chúng ta là bạn học cấp ba, hiện giờ cùng đại học, còn chung một khoa.” Thấy đáng vẻ không nhớ ra được của anh, có chút thất vọng đối đề tài, “Thầy Trương cũng ở bên kia, cậu cũng đi qua chào hỏi thầy đi chứ, bọn mình cũng không nghĩ tới có thể gặp cậu ở nơi này, thầy nhìn thấy cậu chắc chắn sẽ rất vui.”

Nói đến thầy Trương, ngược lại lần này Bạch Thất có đôi chút ấn tượng về nhân vật này, đây là thầy giáo chủ nhiệm lớp anh, nếu tận thế không xuất hiện, có lẽ sẽ còn là thầy hướng dẫn thực sinh cho anh nữa.

Đương nhiên Bạch Thất để Tô Vũ Vy dẫn đường đi gặp thầy Trương một chút.

Thầy Trương hơn 40 tuổi, vốn cũng là người trung niên ôn hòa, chẳng qua do nguyên nhân mấy ngày qua sống không tốt, tinh thần có chút không tốt.

Thầy Trương dù không dạy được nhiều tiết, nhưng dù sao cũng là trông thấy học sinh đặc ý nhất từ trước tới nay của mình, hai mắt cũng sáng rực lên: “Nghỉ hè còn nói chờ con về làm đề tài, nào biết rằng nghỉ hè còn chưa qua, tận thế đã tới.”

Đối với những thứ như nghỉ hè bài tập gì đó của ba năm trước đây, Bạch Thất đã quên bằng sạch không còn lại chút nào, hôm nay nghe thấy lời này, cũng chỉ là tiếp lời nói linh tinh với thầy Trương một chút thôi.

Thầy Trương nhìn thấy thiếu nữ bên cạnh Bạch Thất, mà cô gái kia trắng nõn nà, duyên dáng yêu kiều, tự nhiên hỏi: “Vị bạn học này là...”

Bạch Thất rất tự nhiên mở miệng nói: “Hôn thê của con.”

Bốn chữ này vừa nói ra, Bạch Thất đã cảm thấy bốn chữ này so với ba chữ ‘Là của mình’ hôm qua còn hài lòng hơn.

Đúng vậy, vị hôn thê, có thể danh chính ngôn thuận giờ rồi!

Mặc dù đối với xưng hô thế này có chút kinh ngạc, nhưng mà quả thật hai người cũng đã thật sự đính hôn, Đường Nhược lập tức bình thường trở lại, cũng không lộ ra vẻ xấu hổ, hơi mỉm cười theo Bạch Thất gọi một tiếng, thầy Trương.

Bộ dạng biết điều như vậy khiến Bạch Thất vô cùng hài lòng, hai người nắm tay thật chặt.

Thầy Trương cũng xem qua tin tức Bạch Thất và Đường Nhược đính hôn trên báo chí, bây giờ thấy hẳn nói như vậy, cũng nghĩ tới, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là nhị tiểu thư nhà họ Đường.”

Bạch Thất nói: “Đúng vậy, Đường Nhược.”

Hai người nói chuyện phiếm, cũng không chú ý tới về mặt Tô Vũ Vy ở bên cạnh. Dù cô ta nhìn thấy Bạch Ngạn mang theo Đường Nhược xuống dưới tầng, trong lòng đến cùng vẫn ôm lấy một chút ý nghĩ dù chỉ là quen biết, mà hiện giờ nghe thấy khẳng định đây là hôn thê của anh, khó chịu trong lòng quả thực không chỉ có một ít.

Cô ta là bạn học cấp ba của Bạch Ngạn, mặc dù Bạch Ngạn là lớp mười một năm đó mới chuyển tới trường, nhưng nhân vật tài năng vô song như vậy, căn bản không có nữ sinh nào có thể cưỡng lại được. Thời điểm lớp mười hai, cô ta ngày đêm không ngừng cố gắng, mới được như ý nguyện thi vào cùng trường đại học với anh, chỉ là còn chưa kịp làm cái gì đã thấy Bạch Thất ra nước ngoài làm học sinh trao đổi, chờ anh trở lại, còn chưa kịp làm cái gì đã thấy trên báo viết, anh đã cùng nhị tiểu thư nhà họ Đường đính hôn.

Tô Vũ Vy cũng từ trên báo chí nhìn thấy hình chụp của hai người, nhưng đại khái là trước đó hai người bất hòa, trên ảnh chụp không phải là chụp ảnh chung, mà là hình chụp lên hai người được đặt cùng nhau.

Mà vợ Bạch Thất này trừ dung mạo thì cũng là nhân vật có nhiều chuyện để nói, Đường Nhược này chỉ dựa vào việc là con ông cháu cha trong nhà là đáng để nói tới.

Cho nên trên báo chí miêu tả sinh động như thật, Đường Nhược kiêu căng tùy hứng như thế nào, tiêu tiền như nước, còn đào ra đề tài cô ở đại học F có một người bạn trai.

Nếu không phải Hoa quốc có văn bản quy định rõ ràng, cấm toàn bộ người chưa đến tuổi trưởng thành được tự do sống một mình, nếu phát hiện, trực tiếp phán xử tù có thời hạn. Pháp luật không bằng heo chó, báo chí cũng có thể mang nhị tiểu thư nhà họ Đường viết thành tiểu thư thế gia đi hộp đêm có thai.

Vốn là nghĩ tới, một nhân vật trời quang trăng sáng tựa thiên tiên như Bạch Ngạn nhất định sẽ chứng mất loại phụ nữ như vậy, nào biết đâu rằng lại thật sự nhìn thấy hình ảnh bọn họ tay trong tay thân thiết đứng chung một chỗ.

Lúc đang tiếp chuyện phiếm thầy Trương thì nghe thấy tiếng xe cảnh sát ở bên ngoài, ngoại trừ tiếng xe, còn có tiếng súng và loa phóng thanh. Loa phát thanh là tiếng đã được ghi lại, tới tới lui lui hai câu.

Virus khuếch tán nghiêm trọng, quân đội ở ngoại ô thành phố H thành lập trụ sở tạm thời ở phụ cận đại học XX, hoan nghênh nhân sĩ sở hữu dị năng có thể trực tiếp tới gia nhập quân đội.

Nếu tạm thời không có năng lực, trước tiên có thể núp ở trong nhà, trong nhà có người thì cửa sổ treo mảnh vải hoặc quần áo trắng, trong nhà bị zombie cô lập treo đồ hoặc quần áo màu đỏ, sau khi quân đội được sắp xếp ổn thỏa sẽ cứu từng người một ra.

Nghe thấy lời nói như vậy, tất cả mọi người có chút cao hứng, trong tận thế, mang cho người ta hi vọng có đủ lực đánh một kích là trúng chính là quân đội chính phủ. Trong đó có người đứng lên lớn tiếng nói: “Bây giờ chúng ta hãy cùng đến trụ sở quân đội tạm thời đi.”

Đĩ nhiên, rất nhiều người hưởng ứng suy nghĩ của hắn.

Trong đó có một người có dị năng tốc độ, sau khi thấy một người đàn ông trung niên chấp thuận, nhanh chóng cầm lấy vải đỏ trắng đi ra ngoài.

Người đàn ông trung niên này chính là hiệu trưởng trường đại học D.

Mọi người đều biết hắn là đi ra ngoài hỏi thăm, vô cùng thấp thỏm cùng đội kết quả.

Thầy Trương cũng không còn tâm tư nói chuyện phiếm với Bạch Thất. Thứ nhất, dù Bạch Thất là học sinh đặc ý của ông, nhưng ông cũng không dạy hắn được mấy tiết. Học sinh này vừa vào trường đã đi du học, du học về chưa được bao lâu thì tận thế. Thứ hai, hiện tại đừng nói thảo luận học thuật, ngay tại lúc này có người nói thẳng muốn trao tặng ông vinh dự XX, ông cũng không hứng thú.

Trong tận thế, nghĩ đến đầu tiên toàn bộ là sống sót bằng cách nào.

Vốn dĩ Bạch Thất cũng chỉ là căn cứ đạo lý tôn sư trọng đạo mà tiếp chuyện, thấy thầy Trương không tán gẫu nữa, lập tức mang theo Đường Nhược đến cửa hông bên kia. Bên kia có hiệu trưởng trường đại học D, nên Bạch Thất đi qua chào hỏi nói: “Hiệu trưởng Hà.”

Hiệu trưởng Hà nhìn thấy Bạch Thất cũng vô cùng cao hứng, đồng thời nhìn thấy Đường Nhược cũng hỏi một câu ai vậy.

Bạch Thất thuận miệng giới thiệu lại một lần, đây là hôn thê của con.

Hai người cũng không hàn huyên nhiều, Bạch Thất đi thẳng vào vấn đề, trình bày mục đích mình đến tìm ông.

Căn cứ vào quan hệ với trường học, Bạch Thất nguyện ý tặng cho trường học cũ hai túi vật phẩm trên người, để bày tỏ ơn bồi dưỡng của mình với trường học cũ.

Cho dù anh không dùng cái này làm cái cớ, cũng sẽ có người dùng cái này làm cái cớ, bảo anh để vật phẩm lại. Dù sao vừa rồi Bạch Thất dạo qua một vòng, quả thật không nhìn thấy đám người kia mang được bao nhiêu đồ ăn, chỉ sợ bọn họ cũng là từ đại học D đi tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ghen ghét

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Hiệu trưởng Hà đương nhiên vô cùng cao hứng nhận lấy hai túi vật phẩm lớn từ Bạch Thất, sau đó biểu thị lòng biết ơn.

Ông để cho Hứa Bản Minh tới tới lui lui chào hỏi cũng là vì nguyên nhân này, bọn họ không có vật phẩm, nhưng bọn họ cũng người đông thế mạnh.

Sau đó, hiệu trưởng Hà nhìn thấy đáng về Bạch Thất kéo Đường Nhược như muốn ra cửa chịu chết, kinh hãi giữ lại nói: “Hai người các con vẫn nên cùng mọi người cùng nhau chờ quân đội tới cứu viện đi. Các con đều là trụ cột tương lai của tổ quốc, quốc gia nhất định sẽ ưu tiên giải cứu các con.”

Hứa Bản Minh ở một bên kiểm kê vật phẩm nghe được lời này, cũng đứng lên: “Bạn học Bạch không cần gấp gấp như vậy, vật phẩm của chúng ta đủ để chúng ta kiên trì đến khi quân đội tới.”

Bạch Thất liếc nhìn mọi người một cái, không nói lời nào.

Tô Vũ Vy không biết tới từ lúc nào cũng khuyên như: “Đừng vậy, Bạch Ngạn, cậu tạm thời ở lại chỗ này đi, chúng ta nhiều người ở đây, còn có rất nhiều người có dị năng, dù sao so với một mình đi ra ngoài vẫn an toàn hơn chút.”

Một mình ra ngoài ...

Đường Nhược: 囧.

Mình không nói lời nào mà thôi, cứ trực tiếp bị bỏ qua như vậy sao.

Ánh mắt Tô Vũ Vy kia quá nóng bỏng, Đường Nhược bị cô ta trực tiếp bỏ qua không tránh được bản thân tự bỏ não.

Cái gì bạn học nữ, bạn nữ cùng trường, mấy kiểu hình ảnh nam đuổi theo nữ, nữ đuổi theo nam toàn bộ được trình diễn một lần ...

Bạch Thất không nhìn tới Đường Nhược đang đắm chìm trong thế giới của bản thân ở bên cạnh, đang muốn từ chối ở lại, đã nhìn thấy cái người có dị năng tốc độ chạy thật nhanh trở về.

Lúc này hiệu trưởng Hà cũng không có tâm tư nói tiếp với Bạch Thất nữa.

Câu nói đầu tiên của người có dị năng tốc độ kia là, quân đội chỉ cung cấp hai chiếc xe quân đội tới đây, nếu bọn họ muốn cùng đi, nhất định phải đi bộ phía sau bọn họ.

Mọi người trầm mặc.

Bọn họ chính là đi bộ từ đại học D đến cơ quan khoa học kỹ thuật này, nhưng mà chết và bị thương vô số. Nếu tiếp tục đi bộ theo quân đội, đoán chừng cũng giống như vậy. Hai chiếc xe quân đội có lẽ cũng không bảo vệ được nhiều người như vậy.

Sau đó người có dị năng tốc độ lại móc ra một tờ bảng biểu ra, nói, quân đội cho chúng ta thống kê lại nơi này có bao nhiêu người có dị năng, bọn họ an bài xong, chờ sau khi lực lượng quân đội tiếp viện, cố gắng trong một tuần sẽ cứu chúng ta ra ngoài.

Cho nên người người rồi rít báo dị năng của mình.

Thống kê rất nhanh, ai là người có dị năng, ai không, tất cả mọi người đều nắm chắc, hơn nữa nơi này người có dị năng cũng thật sự không nhiều lắm, chưa đến hai phút đã thống kê xong. Còn dư lại chưa được thống kê chỉ có Bạch Thất và Đường Nhược.

Hứa Bản Minh tới hỏi hai người là dị năng gì.

Bạch Thất biểu đạt ý mình muốn đi ngay lập tức, không cần đăng ký dị năng.

Nhưng đối phương làm việc vô cùng có tính nguyên tắc, vẫn cố gắng yêu cầu hai người đăng kí.

“Hệ Bãg.” Bạch Thất nói.

“Còn bạn Đường Nhược đây.”

“Không có dị năng.” Bạch Thất nhẹ nhàng nói một câu.

Đường Nhược: “...”

Cái người này, mở mắt nói dối, thật giỏi.

Hứa Bản Minh có chút ngạc nhiên nhìn Đường Nhược, sở dĩ hắn cảm thấy ngạc nhiên là bởi vì Đường Nhược được nuôi quá tốt, quá sạch sẽ. Dù tận thế mới bắt đầu chừng mười ngày, nhưng vì nguyên nhân tới quá đột ngột, giống như bọn họ, ở sân vận động ba ngày, lại ở lại nhà ăn ba ngày, sau đó, đi ra bên ngoài hơn một ngày, dẫn đến cả người... Không, cả đám người đều bẩn thỉu.

Đến cả Tô Vũ Vy có dị năng hệ Thủy cũng chỉ miễn cưỡng coi như giữ được sạch sẽ, cũng chưa từng có cảm giác thần thái phấn chấn.

Nhớ ngày đó, người người đều cảm thấy cô ta là đóa hoa đệ nhất.

Hiện tại, trực tiếp bị Đường Nhược biến thành vụn giấy.

Nhưng thái độ Bạch Thất vô cùng chắc chắn, Hứa Bản Minh lại hỏi Đường Nhược một lần nữa, sau khi nhận được câu trả lời tương tự của Đường Nhược, cô không có dị năng, mới điền tình trạng của hai người lên tài liệu.

Xong hết những chuyện này, Bạch Thất lại bắt đầu chuẩn bị mang Đường Nhược đi. Trong lòng anh đã rất phiền não rồi, mỗi lần muốn đi đều bị người ta thuyết phục một lần, mình rõ ràng đã để vật phẩm ở lại, vẫn cứ dây dưa đến cùng không chịu dừng.

Đang lúc Hứa Bản Minh lần nữa khuyên hai người ở lại, Bạch Thất nhìn hắn, nói: “Đã như vậy, đưa đồ trong ba lô cho bọn tôi.”

Hứa Bản Minh dừng một chút: “Này... Bạn học Bạch, chúng ta ở nơi này, nhiều người đều cần cứu trợ như vậy, cậu không thể ích kỷ như vậy, rất nhiều người đều là bạn học cùng trường của cậu...”

Bạch Thất: “Cho nên hiện tại, để mấy người ít đi hai phần ăn không phải tốt hơn sao?”

Hứa Bản Minh: “Nhưng...”

Bạch Thất đã không nhìn được, trực tiếp bắn băng tinh trong tay thẳng về phía hắn ta, băng tinh kia giống như mũi tên, sượt qua tai hắn ta, cắm thẳng vào vách tường ở phía sau.

Bước chân Hứa Bản Minh bắt ổn, lao đảo một bước.

Tốc độ của dị năng này quá nhanh, so với cầu lửa của hắn ta không chỉ mạnh hơn một bậc mà thôi, người có được dạng dị năng này, làm gì cần người khác bảo vệ.

Tro mắt nhìn hai người ra cửa, Đồng Cầm Cầm bạn thân Tô Vũ Vy đứng bên cạnh cô ta, hỏi: “Sao cậu không đuổi theo?”

Tô Vũ Vy nói: “Anh ấy có vị hôn thê.”

Đồng Cầm Cầm cắt lời: “Vậy thì có sao, trước kia, cậu với cậu ta có thể nói là chênh lệch gia thế, nhưng hiện tại cũng tận thế rồi, tiền này gia thế nọ, những thứ đồng dôi các kiểu đều vô dụng. Người con gái kia còn là một người không có dị năng, mà cậu lại là người có dị năng hệ Thủy, riêng một điểm này, đã tốt hơn cô ta cả trăm lần. Tớ nói cậu biết, không đến một tháng, Bạch Ngạn khẳng định sẽ chán cô ta.”

Trong tận thế, người bình thường không có dị năng trong mắt bọn họ chính là liên lụy.

Nghe bạn thân nói như thế, hai mắt Tô Vũ Vy tỏa sáng, cảm thấy chút tình cảm này của mình lại có thêm tia hy vọng.

Nhưng cô ta nghĩ thử vẫn thấy có chút không tin: “Bạch Ngạn bảo vệ cô ta tốt như vậy.”

Một người có thể sống được ở tận thế hay không, có thể trực tiếp nhìn ra được từ độ sạch sẽ của hắn.

Cô ta thấy Đường Nhượng từ trên tầng đi xuống, một khắc kia, trong lòng sinh ra ghen tỵ.

Hôm nay Đường Nhượng mặc một cái áo sơ mi tay bông, phía dưới là một cái quần jean ôm lấy chân nhỏ, chân đi một đôi ủng ngắn màu cà phê. Nếu không phải hiện giờ mọi người đều biết là tận thế, sẽ cảm thấy cô ta ở trước tận thế chính là muốn ra khỏi cửa để đi học.

Trước tận thế, dựa vào bề ngoài và thành tích học tập của mình, Tô Vũ Vy luôn là đối tượng đổ kị của mọi người, cho dù tận thế, cô ta cũng cảm thấy trời cao vẫn không đối xử tệ với mình, để cô ta thức tỉnh dị năng hệ Thủy. Lại không nghĩ rằng, hôm nay cũng có ngày mình ghen ghét với người khác.

Đồng Cầm Cầm nói: “Cho nên mình mới muốn cậu đuổi theo ra ngoài, đổi lại là cậu, các người sẽ sống càng tốt hơn.”

Chỉ là, giờ phút này Bạch Thất cũng đã kéo Đường Nhượng từ cửa hông đi ra ngoài.

Mặc dù tận thế, nhưng tận thế mới bắt đầu được chín ngày, chín ngày, rất nhiều người còn chưa thay đổi tam quan đã dưỡng thành từ lâu của mình, nhất là những học sinh vừa mới bước vào đời như bọn họ. Dù Tô Vũ Vy hiểu đạo lý này, cuối cùng vẫn không buông bỏ được tự trọng của người con gái mà liều lĩnh đuổi theo ra ngoài.

Cô ta cảm thấy mình cũng nên có kiêu ngạo của mình.

Cô ta phải chờ sau khi Bạch Thất cảm thấy hối hận, quay đầu lại cầu xin cô ta.

Nhìn hai người ra ngoài, phía dưới cũng có học sinh bàn luận xôn xao.

“Cậu nói hai người kia không có một túi vật phẩm siêu lớn, nếu đi ra ngoài lâu như vậy đụng zombie, sao bọn họ có thể sống được?”

“Thôi đi, cậu không nhìn thấy Bạch Ngạn kia là dị năng hệ Băng sao, có ăn có nước, ở chỗ này nhiều ngày như vậy không phải vẫn bình thường đấy à.”

“Không hổ là Bạch Ngạn, cậu nhìn băng tinh vừa rồi của anh ấy đấy, thật lợi hại...”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thiếu niên

Bên kia Bạch Thất và Đường Nhượng ra ngoài, mới đột nhiên cảm thấy, zombie bên ngoài thuận mắt hơn nhiều.

Zombie muốn ăn anh, nó sẽ trực tiếp nhào về phía đầu anh, mà người muốn vật của người, cũng không nói thẳng, nhất định phải cùng người bên kia vật lộn, bên này khách sáo một chút, lãng phí rất nhiều thời gian.

Đường Nhượng đi sau lưng Bạch Thất, giúp anh quấy nhiễu zombie phía trước, cũng có chút cảm giác bất bình.

Sữa chua của cô còn đang ở trong túi của Bạch Thất đấy!

Thứ uống một hũ lại ít đi một hũ, sao có thể lấy trở về như trước chứ.

Thất sách thất sách.

Cho đến khi lên xe, miệng Đường Nhược vẫn vênh lên.

Bạch Thất nhìn thoáng qua, nghĩ một chút, cũng hiểu nguyên do trong đó, khóe môi hơi cong lên, nói: “Em lớn như vậy rồi, giả ngây thơ rất đáng xấu hổ nha.”

Giả ngây thơ có đáng xấu hổ hay không, thật ra thì do nhìn cái mặt.

Mặc dù ngoài miệng Bạch Thất nói như vậy, cũng cảm thấy bộ dạng Đường Nhược chu môi giả ngây thơ quả thật rất trêu chọc người.

Mà tuổi của cô cũng thật sự không lớn, mới vừa trưởng thành mà thôi.

Đường Nhược nhìn mắt Bạch Thất, ngoan ngoãn thu miệng lại.

Bạch Thất vỗ vỗ đầu Đường Nhược: “Đợi chút nữa lại đi lấy.”

Đường Nhược nghe xong nhe răng cười lên: “Anh nói đấy nhé.”

Dĩ nhiên cô không phải thật sự tức giận, kia là trường học cũ của Bạch Thất, dù sao đồ của bọn họ cũng rất nhiều, cũng có năng lực đi thu thập vật phẩm thêm lần nữa, Bạch Thất cho trường học cũ hai túi cũng là nên.

Cho tới giờ cô cũng không phải là người hẹp hòi.

Hai người nhanh chóng rời đi.

Đây chính là điểm tốt của xe thể thao, thật sự rất phong cách.

Nhưng trong tận thế, xe bốn bánh vô dụng nhất cũng chính là xe thể thao. Bởi vì cốp xe thấp, không chạy được đường núi, không gian ít, không đựng được đồ vật. Nhưng không sợ trộm nhất cũng là nó, bởi vì hiện tại đây đường.

Rất nhiều xe thể thao, nửa đường bị chủ ném đi, trực tiếp đổi lấy một chiếc xe việt dã ở bên đường. Sau đó sang hôm sau, lại phát hiện xe việt dã cướp về hoặc lái trở về đều không thấy...

Bạch Thất cũng hơi lo lắng về vấn đề phương tiện giao thông, anh cũng không muốn ngủ một giấc tỉnh lại, xe đã không thấy tăm hơi, cho nên lúc trước vẫn không thay đổi sang xe khác.

Đường được quân đội quét sạch gọn vào một bên, cũng có chút rộng rãi. Chẳng qua trên đường vẫn có nhiều ô tô bị ném vứt bỏ ở một bên như trước.

Hai người ở trên đường đổi một chiếc xe việt dã hết sức bình thường (quả thực không thể tìm được xe tốt), tình trạng trên đường hiện nay cũng không biết thế nào, cho nên hai người đổi sang xe việt dã có thể đối mặt với tình hình giao thông phức tạp.

Trên đường đi không dừng lại nữa, mở bản đồ ra, theo vị trí đánh dấu, sau khi lại đến thành phố H trừ ít vật phẩm sẽ đi về hướng thành phố A.

Bởi vì đi về thành phố A cũng nhất định phải đi qua thành phố H.

Thật ra thì hiện tại suy nghĩ đi về phía thành phố A chiếm biệt thự trước của Bạch Thất đã nhặt đi rất nhiều, dù sao trên tay hai người có đầy đủ vật phẩm, chỉ cần có một chỗ an toàn, nơi nào không thể đặt chân tới chứ.

Nếu như bình thường, anh lái xe đến thành phố H, đại khái cũng chỉ mất nửa giờ, nhưng hiện tại zombie trên đường quá nhiều, tình trạng đường cũng không tốt, mà nơi nào gặp được vài con zombie, hai người sẽ dừng xe lại, đánh zombie một chút.

Bạch Thất cắm dao vào đầu zombie, móc ra một tinh hạch đưa cho Đường Nhược.

Đường Nhược cầm lấy tinh hạch, nhìn một chút: “Tinh hạch hôm nay dễ lấy hơn một chút so với hôm qua.”

Bạch Thất gờ gật đầu, “Có liên quan tới thời gian dài ngắn biến thành zombie.”

Đường Nhược cắt tinh hạch vào trong khoảng không gian, lại mò ra một bình nước, đưa tới: “Vậy có phải sau này trong đầu tất cả zombie đều sẽ có tinh hạch hay không?”

Bạch Thất uống một hớp, “Đúng vậy, không lâu nữa người có dị năng có lẽ cũng đều biết trong đầu zombie có vật này.”

Dù sao ở kiếp trước khi anh tiến vào căn cứ chậm hơn ba tháng, mọi người đã phát hiện chuyện tình hẠch này.

Đường Nhực nói: “Vậy chúng ta trước chuẩn bị nhiều chút.”

Tiếp theo hai người tiếp tục đánh zombie, đào tình hẠch.

Cứ như vậy đánh đánh ngừng ngừng, chờ đến lúc đi qua cây cầu lớn hướng về phía thành phố, đã được ba giờ đồng hồ.

Ở trong xe dùng trưa cơm, Bạch Thất vừa định tiếp tục lái xe.

Đường Nhực ngăn cản nói: “Chờ một chút, anh nhìn, người kia...”

Bạch Thất nhìn theo hướng tầm mắt của Đường Nhực, chỉ thấy một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đối diện với một đám zombie, sét đánh rề rề, dị năng hệ Lôi mười phần đẹp đẽ lóa mắt.

“Anh nói xem, có phải chúng ta đã gặp cậu ta ở nơi nào rồi không?” Đường Nhực nghiêng đầu suy tư.

Người cô gặp ở thế giới này, quả thực không nhiều lắm.

Bạch Thất nói: “Ồ trong tiểu khu trước kia, con trai bảo vệ Điền.”

“Đúng vậy, không trách được nhìn quen mắt.” Đường Nhực nhớ lại, mình còn từng đưa hai người bọn họ chai nước, “Vậy sao một mình cậu ta lại ở đây?”

Bạch Thất không nói gì, giúp Đường Nhực buộc lại dây an toàn.

Một người xuất hiện ở nơi này, có thể xuất hiện hai loại tình huống, một là, cậu ta giống như bọn họ ở chỗ này đánh quái tăng cấp, còn có một loại chính là cậu ta mất đi cha mình, lưu lạc đến đây.

Khi nhìn bộ dáng cậu ta như một cái xác không hồn không còn thiết sống, đoán có lẽ khả năng thứ hai tương đối lớn.

Đường Nhực nhìn bộ dạng vô cùng không bình thường của thiếu niên kia, có chút không đành lòng. Sở dĩ lần trước cô đưa nước cho hai người họ, chủ yếu chính là nhìn bọn họ hết sức thật thà chất phác, một bộ dạng người hiền lành nên mới để lại ấn tượng tốt.

“Không bằng dẫn cậu ta theo đi, nhìn dị năng của cậu ta dường như rất mạnh, nhiều người một chỗ càng an toàn hơn.”

Bạch Thất lại quay đầu nhìn tình hình chiến đấu bên kia.

Có lẽ thiếu niên định lấy cái chết ra để chiến đấu, toàn bộ những zombie vây quanh kia đều không thể tới gần cậu ta, nhưng mà zombie quá nhiều, chỉ sợ không bao lâu nữa, thiếu niên sắp không kiên trì được nữa.

Dị năng hệ Lôi mạnh, tuy nhiên dị năng cũng sẽ có lúc dùng hết.

Bạch Thất lái xe đi qua, Đường Nhực dùng sức mạnh tinh thần khống chế mấy con, Bạch Thất sử dụng băng tinh giải quyết bốn con.

Băng tinh song song là Bạch Thất vừa mới phát hiện, so sánh với ngày hôm qua, uy lực ngưng tụ băng tinh hôm nay càng lớn, lực đạo cũng càng chuẩn, có thể một lần giết cùng lúc hai con zombie.

Đường Nhực cũng cảm thấy sức mạnh tinh thần của mình xài thuận tay hơn.

Nhưng hai người hiện giờ cũng không có thời gian thảo luận vấn đề này.

Ba người giải quyết zombie xung quanh, Bạch Thất xuống xe thu thập tình hẠch.

Sau tận thế, lời dốc lòng nhất là: Có tiện nghi không chiếm, khổn kiếp!

Anh ngưng tụ một chút, một thanh băng đao cỡ nhỏ xuất hiện trong tay. Mặc dù so với dị năng cấp ba anh ngưng tụ kiếp trước nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng là đột phá vô cùng lớn. Ở kiếp trước, dị năng của anh đến cấp ba mới ngưng tụ ra băng đao.

Mà hôm nay, mới dị năng cấp một đã ra băng đao.

Đường Nhực thấy Bạch Thất đào tình hẠch, tự mình đi tới bên cạnh thiếu niên, lấy nước từ trong ba lô đưa tới: “Cái loại chiến đấu vừa rồi của em, không muốn sống nữa sao?”

Thiếu niên mờ mịt nhìn Đường Nhực, thấy nước trong tay cô, lại đã từng gặp qua nhiều lần ở tiểu khu, được cha của cậu coi là ‘Con nhà người ta’ làm tấm gương răn dạy, mới biểu lộ một chút: “Em, cha của em bị những thứ quái vật này cắn chết.”

Đường Nhực có chút sững lại, cũng không biết nên nói gì an ủi cậu ta.

Bảo vệ gấp qua hai lần ở tiểu khu kia, bây giờ cứ như vậy mất đi. Từ nhỏ cô chưa từng được cảm nhận tình thương của cha, không biết mất cha là cảm giác như thế nào, nhưng cũng từng trải qua đau khổ mất đi bà ngoại. Cho nên tâm trạng thiếu niên bây giờ, cô cũng có thể hiểu.

“Vì cha cậu chết mà cậu cũng muốn tự sát à?” Tốc độ tay của Bạch Thất rất nhanh, không lâu sau đã thu thập xong chiến lợi phẩm.

Thiếu niên nhìn Bạch Thất, từ từ mờ tròng hai mắt, cúi đầu xuống: “Em không tự sát, em, em là vì báo thù cho ba em.”

Đường Nhược nhét nước vào trong tay cậu ta: “Nhưng em như vậy so với tự sát không khác nhau là bao.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Điền Hải

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Ba người đứng trên đường cái cũng không an toàn, dĩ nhiên hai người mang thiếu niên lên xe, cũng may hiện tại đã đổi xe, nếu không với cái xe thể thao lúc trước thật sự không thể dẫn người theo.

Trên đường, thiếu niên Điền Hải dứt quãng giải thích chuyện xảy ra với cha con cậu ta.

Sau khi tiểu khu phát sinh quái vật biến dị, ba ngày trước cũng không có vấn đề gì lớn, thỉnh thoảng phát hiện một hai con zombie, tất cả mọi người sẽ cùng đi đánh chết, nhưng sau đó, đột nhiên trong một đêm, gần như hơn một nửa tiểu khu đều biến thành zombie. Mỗi một ngày qua đi, số lượng zombie dường như càng tăng lên, trước đó cảnh sát vũ trang cũng không xuất hiện. Nhưng hai cha con nhà họ Điền trước đó bởi vì cảm thấy đồ ăn bị lên giá ào ào quá đắt, cũng không trữ vật phẩm trong phòng làm việc.

Cho nên tối ngày hôm qua, cha Điền tranh thủ sau khi con trai ngủ, một thân một mình ra ngoài tìm thức ăn.

Trong lúc Điền Hải khắp nơi tìm cha, mới phát hiện cha đã bị zombie ăn cách đó không xa, chỉ còn lại một nửa mặt cùng xương cốt dầm máu.

Mẹ của cậu qua đời sớm, cha vì để cậu có tiền đi học đại học, chỉ là một nông dân đến thành phố H làm công, trong kỳ nghỉ hè, Điền Hải được cậu mình đưa đến thành phố H đi theo bên người cha cậu, hai cha con có thể nói là sống nương tựa lẫn nhau. Trước đó rất nhiều người nói phát sốt biến thành các loại zombie, khi đó, mỗi lúc trời tối, cậu lại phát sốt, cha đều vụng trộm chăm sóc cậu, cũng không nói gì cả, nước có thể uống được đều cố gắng giữ lại cho cậu, mà hôm nay... Hôm nay cứ như vậy bị ăn sạch...

Điền Hải vô cùng khiếp sợ, dưới sự phản nộ, trong tay đột nhiên xuất hiện một đạo sấm sét. Cậu bất chấp tất cả, ném về phía những zombie kia.

Hai mắt bị kín bởi thù hận, Điền Hải một đường từ tiểu khu giết ra ngoài, cậu cái gì cũng mặc kệ, trong lòng chỉ tồn tại suy nghĩ giết sạch bọn chúng.

Khi thể lực tiêu hao hầu như không còn, cậu tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi, sau đó lại tiếp tục đánh, dù sao không còn có cái gì nữa, cậu cũng không sợ mất đi cả sinh mạng. Cũng may số tốt, cứ vậy mạnh mẽ đánh giết mấy cây số, cũng không bị zombie ăn.

Đường Nhược nghe cậu ta kể lại, cũng không biết tâm tình nên như thế nào.

Nói cậu ta ngốc ư, nhưng phần tình cảm của cậu ta dành cho cha khiến Đường Nhược rất động lòng, nói cậu ta đừng cảm sao, điên cuồng lao ra như vậy, cũng chỉ có thể được xưng tụng là hữu dũng vô mưu.

Cuối cùng cô chỉ có thể nói: “Cha em đi ra ngoài vì tìm đồ ăn cho em, vì cái gì, chỉ vì muốn em sống tốt. Mà em liều lĩnh vì cha báo thù như vậy, chắc hẳn không phải là đáng về mà cha em muốn nhìn thấy.”

Cô không biết an ủi người khác thế nào, chỉ có thể nhớ tới lúc bà ngoại mất đi, có người từng nói với cô như vậy, thêm thất lỗi của mình sửa lại một chút.

“Em nên sống thật tốt, sống thay phần cha em nữa, chứ không phải chỉ sau chốc lát em lại đi theo bước chân của bác ấy, sau đó lên thiên đường gặp lại cha mình, sẽ nói thế nào đây, nói, em rời khỏi cha, nên ngay cả chăm sóc bản thân mình còn không được à.”

Thiếu niên ngồi phía sau nhắm mắt lại, nước mắt chảy xuống.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là quá lỗ mãng, tất cả hy vọng đều dành cho cậu, cha nhất định không muốn cậu cứ chết đi như vậy.

Trong xe trầm mặc một hồi.

Bạch Thất quay đầu nhìn Đường Nhực một chút, muốn tán dương khả năng khuyên người khác của cô hôm nay, lại không nghĩ đến, sẽ thấy được hai mắt đầm lệ yêu kiều của cô.

Cho nên, đưa tay tới, vỗ vỗ tay cô, không tiếng động an ủi cô.

Chẳng qua là, tay của anh vừa đưa tới, Đường Nhực lập tức nắm chặt, không hề buông ra nữa.

Sau khi tiến vào khu vực thành phố, rõ ràng số lượng zombie tăng lên đáng kể, dù bọn họ cố gắng lựa chọn con đường di chuyển rất vắng vẻ, vẫn có thể thấy rất nhiều zombie theo đuôi phía sau bọn họ.

Trên đường phố rất lộn xộn, khắp nơi là mọi người vội vàng rời đi, đồ đạc rơi la tả, hài cốt con người, thi thể zombie... Thành phố giống như vừa trải qua chiến loạn rửa tội.

Tất cả cửa lớn của các cửa hàng trang trí hoa lệ đều đóng chặt. Một thành phố mỹ lệ xưa kia giờ nơi nơi đều trở nên hoang tàn.

Trên đường đi lại, tất cả đều là mặt mũi zombie rửa nát.

Khi bọn họ lái xe qua, nhìn thấy rất nhiều người dân treo vải trắng hoặc vải đỏ trên tầng, cũng có người trực tiếp đưa đầu hoặc tay ra kêu cứu...

Bạch Thất đều coi như không nhìn thấy, trực tiếp lái xe đi qua.

Bọn họ không phải là chúa cứu thế, không thể cứu vớt thế giới, bọn họ cũng chỉ muốn sống sót.

Qua không lâu, sau khi xe bảy lần quật tám lần rẽ, Bạch Thất trực tiếp dừng xe ở trong một cái ngõ cụt. Tiếp theo, hắn xoay người đối diện với Điền Hải, nói: “Trước giải quyết hết mấy cái đuôi theo sau đã.”

Điền Hải gật đầu, mở cửa xe xuống xe ném lòi cầu về phía sau.

Vừa rồi cậu đã ăn no bụng ở trên xe, Đường Nhực đưa cho cậu hai viên tinh thạch màu lam, là đồ để cậu hồi sức. Dù cậu cảm thấy kỳ quái, cũng vẫn làm theo, hiện tại đã cảm thấy dị năng khôi phục hơn nửa.

Hơn nữa, quả thực cậu nhìn thấy những thứ zombie này, chỉ có một loại ý nghĩ chiến đấu giết sạch bọn chúng.

Ba người xuống xe đánh, nhưng chân chính nhìn qua cũng chỉ có Điền Hải và Bạch Thất đánh, dị năng của Đường Nhực quá bí ẩn, căn bản khiến người ta nhìn không ra. Cô cũng chỉ có thể quấy nhiễu hành động của zombie và dùng sức mạnh tinh thần bao quanh ba người mà thôi.

Zombie nơi này thật sự nhiều, nhiều đến nỗi chỉ cần là người bình thường đều sẽ không ngốc mà đi tới đây. Đường Nhực đi theo sau hai người ở đằng trước, cô thấy hai người hết sức chuyên chú đánh zombie, mà trên mặt đất rất nhiều zombie đều không kịp đảo tinh hạch, chỉ có thể tự mình thỉnh thoảng thu thập tinh hạch trong đầu zombie.

Chỉ là thứ đồ rửa nát này, quả thực khó ngửi, bộ dạng cũng tồi tàn khó mà lọt vào trong tầm mắt...

Đường Nhực đào hai cái đầu zombie, đào được một viên tinh hạch, nôn một lần.

Bạch Thất lúc đào tinh hạch thành thạo điều luyện, buồn nôn cũng có thể làm thành hình ảnh siêu phàm thoát tục, vô cùng tuyệt vời, vì sao đến phiên mình lại thành đáng về sụp đổ hình tượng như vậy.

Dĩ nhiên, sau khi nôn ra một lần, tốc độ Đường Nhực đào đầu zombie càng thêm nhanh.

Lần này đào mười tinh hạch, mới nôn ra một lần.

Giống như suy nghĩ lúc trước, Đường Nhực tin tưởng, ới này ới này, cô sẽ quen thôi.

Zombie chỉ chút, ba người có chút dị năng đánh chém chống đỡ không nổi, ở chỗ này có cái tốt là rẽ một cái chính là đường phố của thành phố thương nghiệp H nổi danh nhất, mỗi cửa hàng thương nghiệp trên đường đều là độc lập, nói cách khác mỗi cái cửa hàng đều có cửa!

Sau khi ba người đánh chém không còn thể lực, Bạch Thất mở ra một cái cửa thủy tinh, để cho mọi người vào nghỉ ngơi trước.

Hiện tại zombie cũng đều ở dạng sơ cấp nhiều nhất là đến cấp một, chỉ cần giữ cửa đóng chặt, zombie cũng không có thể tiến vào.

Hai người không biết Bạch Thất dùng cách gì phá mở được cửa thủy tinh của cửa hàng, nhưng đã có nơi nghỉ ngơi tốt, dù sao so với không có cũng tốt hơn rất nhiều.

Quan trọng nhất là chốn nghỉ ngơi tạm thời này là một cửa hàng quần áo nam, còn là một cửa hàng quần áo nam nguyên vẹn.

Quần áo của Bạch Thất và Điền Hải dù có sức mạnh tinh thần của Đường Nhực bao quanh nên không bị nhiễm máu, nhưng từ lâu đã mồ hôi đầm đìa. Thế là đương nhiên ở ngay chỗ này thay quần áo.

Nhìn Bạch Thất từ trong phòng thay đồ đi ra ngoài, quần đen phối với áo sơ mi cùng màu, Đường Nhược nhũn mày, quả nhiên là hình người đáng người.

Bạch Thất vốn dĩ cao 1m83, cộng thêm dáng người hoàn mỹ do tập thể dục lâu ngày thường xuyên, được bộ đồ đen che giấu, càng thêm cao lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Càn quét

Ngược lại, Điền Hải lo lắng cầm quần áo trở lại: “Bạch... anh Bạch, chúng ta như vậy không phải gọi là trộm sao?”

Bạch Thất ‘Ừ’ một tiếng, liếc nhìn cậu ta một cái: “Như vậy, cậu bỏ quần áo xuống, mặc nguyên như cũ đi.”

Điền Hải cảm thấy mặc dù về mặt Bạch Thất không chút thay đổi, nhưng cũng có thể từ trong giọng nói nghe ra được tức giận mơ hồ của hắn. Gương mặt cậu đỏ lên, vẫn xoay người đi vào phòng thay quần áo.

Đường Nhược cũng cảm thấy quần áo ở đây quả thật rất phù hợp với Bạch Thất, tranh thủ khoảng không gian còn nhiều, tự mình đi qua chọn, nhìn thấy thích hợp với anh đều thu vào bên trong khoảng không gian.

May mà nơi này đã đưa ra trang phục mùa đông cho thị trường.

Cho nên trừ áo khoác ngoài, nơi này, khăn quàng cổ, bao tay, tất, quần lót... Toàn bộ đều đủ.

Bạch Thất cũng chú ý tới động tác của Đường Nhược, mặc dù trong lòng vui vẻ, nhưng vẫn nhắc nhở: “Cầm ít thôi.” Quần áo của hắn thật ra cũng đủ rồi, ngoại trừ lần trước lấy ở trong trung tâm thương mại còn có lúc trước trong nhà hóa trang, một ngày đôi một bộ vẫn có thể nửa năm không đụng hàng.

Đường Nhược bỏ một cái áo gió nam vào, quay đầu cười một tiếng: “Yên nào, dù sao không bỏ xuống được, lấy thêm đi ra ngoài vớt cũng được”

Bạch Thất cũng đi theo Đường Nhược, vị hôn thê mua sắm quần áo vì mình, chẳng lẽ còn muốn ghét bỏ ư.

Đương nhiên vui sướng không kịp nữa là.

Sau đó, anh đi đến từng góc cửa sổ, nhà kho, quan sát.

Khi Điền Hải đổi quần áo xong, Đường Nhược đã cùng Bạch Thất ngồi ở bên cạnh bàn cao cấp trong tiệm nghỉ ngơi, bắt đầu ăn.

Đường Nhược nhìn thấy Điền Hải, cười nói: “Tới đây ăn một chút đi.”

Trong túi du lịch của bọn họ có rất nhiều thứ, Điền Hải biết, nhưng lại không biết ngay cả cơm nắm cũng có. Cậu cực kì ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi, hết sức xấu hổ đi qua, nhận lấy nắm cơm Đường Nhược đưa tới, nói câu cảm ơn, lại bắt đầu ăn.

Ăn no vừa đủ, ba người lại muốn đi ra ngoài đối mặt với đám zombie chỉ chút.

Lúc đi, Bạch Thất đưa ví tiền của mình cho Điền Hải.

Điền Hải cầm lấy ví tiền, sững sờ.

Bạch Thất nói: “Cho cậu mượn, cậu cầm tiền đi trả.”

Điền Hải đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cậu cũng biết vừa rồi mình nói sai, hiện tại đây đường đều là zombie, nơi nào còn cần trả tiền.

Hơn nữa, hiện tại cậu cũng công theo một ba lô quần áo ở sau lưng đấy.

Đường Nhược không nhìn được trọn trắng mắt, không nghĩ tới, người đàn ông nhìn qua mang bộ dạng nhẹ nhàng bao dung vậy, thì ra thực chất ghi hận ở bên trong.

Ra khỏi cửa hàng quần áo nam, ba người một đường chém giết tới một cửa hàng bách hoá.

Đây là cửa hàng lớn nhất trên con đường này, bên trong có đặc sản các nơi, hộp quà cao cấp... Dĩ nhiên còn có rất nhiều zombie.

Lúc ở trên đường, Điền Hải phát hiện Đường Nhựt đi theo phía sau bọn họ, nhìn thấy Bạch Thất vô ý hay cố tình bảo vệ cô, mới cảm thấy mình thực sự có hơi bị coi thường. Cậu cảm thấy Đường Nhựt chắc không có dị năng, nếu hai người đã cứu mình, mình nên báo đáp người ta, mà thân thù của Bạch Thất hiển nhiên không cần mình bảo vệ, như vậy mình nên bảo vệ tốt cho Đường Nhựt.

Kết quả, dọc theo con đường này, tốc độ của ba người quả thật có hơi chậm, nếu không phải có sức mạnh tinh thần của Đường Nhựt che chở, ba người đều sẽ bị thương khắp người.

Bước vào cửa hàng, nhưng không nhìn thấy nhiều zombie như trong tưởng tượng.

Đường Nhựt có chút ngạc nhiên.

Trái lại Bạch Thất cũng không hề ngạc nhiên. Lúc trước, ngày tận thế đầu tiên, anh dẫn Đường Nhựt dạo qua một vòng, nhìn thấy rất nhiều khu vực trong thành phố đã bị quân đội khống chế. Nếu quân đội đã khống chế, như vậy rất nhiều nơi sẽ không để cho người tiến vào. Mà cửa hàng này, có lẽ cũng là một trong những chỗ cho bọn họ đi dò vật phẩm.

Dọn dẹp xong những zombie này, lấy tinh hạch của bọn chúng, thi thể vứt một chỗ, sau khi trải qua mấy phen hành hạ, cũng tốn không ít thời gian.

Lúc mới tra xét cửa hàng này, mới thật đúng như Bạch Thất nói, rất nhiều thứ đã không có, mà sự thiếu hụt kia, không phải giống như Đường Nhựt có không gian dị năng cỡ lớn trực tiếp lấy đồ đi, mà chính là rất nhiều người đã đến lấy đi.

Ba người định ở chỗ này qua một đêm, sau đó thuận tiện sử dụng một chút đồ còn tốt ‘Canh thừa thịt nguội’ mà quân đội để lại.

Diện tích tầng hai không lớn, chủ yếu là bán một vài hộp quà cao cấp. Mà chỗ tốt của cửa hàng bách hóa chính là tầng hai đều sẽ có phòng làm việc nhỏ. Dĩ nhiên nơi này cũng có.

Đương nhiên cái phòng làm việc này trở thành chỗ ngủ qua đêm của Bạch Thất và Đường Nhựt.

Bạch Thất sắp xếp cho Điền Hải chỗ ngủ ở trên quầy bên ngoài. Quầy hàng cực lớn, trở mình làm giường cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Mặc dù Điền Hải cũng đã sớm thức tỉnh dị năng, nhưng hôm nay cậu mới phát hiện bản thân sở hữu dị năng, lại một mình trên đường một ngày, vốn cho rằng nghĩ đến cha nhất định sẽ không cách nào chìm vào giấc ngủ, lại không ngờ, nhanh chóng ngủ mất.

Một ngày mò hôi, lại đã bót no bụng, dĩ nhiên Đường Nhựt muốn tắm rửa thật tốt. Thế nên cô vô cùng tự nhiên lấy nước tắm bỏ vào bồn tắm.

Lần này Bạch Thất không dám ở bên ngoài nhìn máy tính bảng, anh đẩy xe đẩy ra ngoài dọn sạch toàn bộ thức ăn còn thừa lại, cũng dọn sạch một xe đồ đầy, đảm bảo lặp xuống gì đó còn có không ít tổ yến vảy cá.

Hai người tắm rửa xong, dĩ nhiên đi ngủ.

Hai người đã thành thói quen ngủ chung một chỗ, Đường Nhựt nhanh chóng ngủ thiếp đi, Bạch Thất cọ nhẹ trên cổ cô, cũng rất hài lòng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại đương nhiên lại tiếp tục nhiệm vụ hàng ngày, tiếp tục giết zombie, đào tinh hạch, thu thập vật phẩm, tập luyện dị năng...

Bốn giờ, trời vừa tối, ba người vào trong một cửa hàng qua đêm.

Mà mỗi lần Bạch Thất lựa chọn chỗ qua đêm, luôn luôn có gian phòng độc lập. Mỗi lần cũng để cho Đường Nhựt tắm rửa xong rồi yên tĩnh đi ngủ.

Bỏ ra mấy ngày thời gian, tổng cộng mới đi được 300m

Các loại cửa hàng trên đường dành riêng cho người đi bộ đều quét sạch một lần, Bạch Thất quyết định lên đường đi thành phố A.

Zombie quá nhiều, hoàn toàn không có dấu hiệu giải quyết xong, nếu ở lại nơi này lâu dài, tin tức sẽ bị hạn chế. Nếu chỉ có mình hai người cũng tốt, có thêm một Điền Hải, Bạch Thất không có cách nào suy nghĩ tách biệt với đời được.

Cho nên vẫn quyết định đi thành phố A.

Mà, qua mấy ngày huấn luyện, Bạch Thất cũng nhìn thấy Đường Nhựt sử dụng dị năng tiến bộ không ít.

Nơi qua đêm hôm nay là một cửa hàng ngọc thạch. Loại đồ vật như ngọc thạch ở trong tận thế có thể nói là không đáng một xu, cho nên khi quân đội đi dò vật phẩm, hoàn toàn, ngay từ đầu chưa hề động đến nơi này, dẫn đến toàn bộ những thứ này bị ba người vơ vét sạch.

Chỉ là, lúc tích trữ thứ này, Đường Nhựt cũng vô cùng khó hiểu, lúc chuẩn bị ngủ, cô lại hỏi: “Chúng ta cầm nhiều đồ vàng ngọc như vậy làm gì?”

Bạch Thất luôn đầu ngón tay vào tóc của cô, nói: “Sau này có thể làm vũ khí, nhân viên khoa học trong căn cứ sẽ nghiên cứu ra được.”

Đường Nhựt thấy hấn ‘thăng thẩn’ như vậy, cũng hơi kinh ngạc: “Sau này vũ khí cần vàng bạc sao?”

Bạch Thất “Ừ” một tiếng.

Đường Nhược “A” một tiếng, cũng không hỏi nữa.

Cô cảm thấy dường như Bạch Thất không thích nhắc tới chuyện ‘lúc trước’, thật ra thì cô cũng không biết vì sao mình cũng có chút ghét bỏ việc anh trải qua ‘lúc trước’, hình như vì nguyên nhân không có mình tham dự?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Dâu tây

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Đường Nhược không muốn đề tài cứ tẻ ngắt như vậy, cho nên cô nhắc đến một chuyện khác: “À, gần đây em cảm thấy tinh thần lực của em cường đại hơn rất nhiều. Trước kia, lúc phải bao bọc cả ba người chúng ta, nửa giờ sẽ cảm thấy dị năng có chút hư không, bây giờ nguyên một giờ liền mà cũng không có cảm giác dị năng trống rỗng đi.....”

Bạch Thất cũng đã phát hiện chuyện dị năng mình tăng tiến, hiện tại anh cũng có thể ngưng tụ Băng tinh thành quả cầu rồi, hai chiêu đánh 4 con cũng đã biến thành một chiêu đánh 5 rồi.

“Mấy ngày qua mỗi người chúng ta hấp thu tinh hạch cũng chỉ có chừng một trăm viên, chắc không thể lên cấp nhanh như vậy, chuyện này quả thật tương đối quái dị.....”

Kiếp trước anh phải mất gần bảy tháng mới lên đến cấp thứ hai, hơn nữa hiện tại thật ra thì còn cường đại hơn dị năng cấp hai kiếp trước, nếu lại tấn cấp, khó bảo đảm sẽ không lợi hại hơn so với dị năng cấp ba.

“Ừ, nhưng em nghĩ, chúng ta có tiến bộ là tốt rồi, dù sao sức mạnh càng lớn thì an toàn lại càng được bảo đảm chứ sao.” Vừa nói, Đường Nhược vừa lấy một vốc dâu tây từ trong không gian ra, mình còn chưa ăn, đã dứt một quả vào trong miệng Bạch Thất trước.

Trong nháy mắt, ngọt ngào cả khoang miệng.

Trước khi ngủ ăn đồ ngọt, cái thói quen này không tốt, nhưng Bạch Thất cũng biết bình thường Đường Nhược rất chú trọng phương diện dưỡng sinh dưỡng sức, nhất định cảm thấy nguyên nhân là do Điền Hải ở đây cả ngày hôm nay, cho nên muốn ăn cũng phải chờ đến bây giờ mới lấy ra, cũng nhận lấy khay dâu tây kia, nói: “Đi ngủ thôi, không thể ăn nhiều.”

Đường Nhược gật đầu, hỏi hân: “Ăn ngon không?”

“Ừ, rất ngọt.”

Đường Nhược cũng cầm lấy một viên cắn một cái: “Ừ, dâu tây trồng trong không gian ra quả nhiên rất ngọt.”

Bạch Thất cũng có chút ngây ngẩn cả người, hân nhìn dâu tây trong mâm một chút, thật quả đỏ đỏ, trong veo như nước, quả thật lớn hơn dâu tây trong trí nhớ rất nhiều: “Từ lúc gieo xuống mới được khoảng mười ngày đi, sao nhanh như vậy đã chín?”

Đường Nhược gật đầu, rồi cắn dâu tây: “Đúng vậy, lúc nhỏ rồi trồng xuống, không phải nở hoa rồi sao, sau đó ngày hôm qua em vừa nhìn liền thấy rõ hơn. Không chỉ là dâu tây, thật giống như cây xoài, cà chua cũng sẽ chín, sau này chúng ta sẽ có rất nhiều trái cây.”

Trong không gian của cô còn có một chút rau dưa, cũng có thể đào lên để ngày sau sử dụng.

Bạch Thất lại có suy nghĩ ‘dị năng không gian thật là tiện lợi’.

Nhìn thấy Đường Nhược lại ăn một quả dâu tây, vẻ mặt thỏa mãn, đột nhiên anh nghĩ đến con suối trong không gian kia, cho nên nói: “Có lẽ nguyên nhân dị năng của chúng ta tinh tiến phải là công lao của nước suối trong không gian của em”

Không thể trách Bạch Thất đến bây giờ mới nghĩ đến, những tình tiết chỉ tồn tại trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng này, Bạch Thất thật sự không biết.

Trước khi tận thế Bạch Thất cũng là học sinh tốt, học bá tốt, luôn thể hiện bộ dáng mọi người đều say mình ta tỉnh, trừ việc học thuật thì chính là rèn luyện thân thể, mấy thứ tiểu thuyết cùng phim truyền hình này hiểu biết có hạn.

Rất nhiều thứ cũng đều là từ sau tận thế, nghe được từ trong miệng người kể chuyện.

Mà Đường Nhựt cũng giống như vậy, kiếp trước bởi vì mẹ muốn danh chính ngôn thuận lấy được nhiều phí nuôi dưỡng, cho nên mượn danh nghĩa Đường Nhựt, đăng kí cho cô rất nhiều chương trình học, khiến cho cô trừ việc đi tới trường học, tan giờ học theo bồi bà ngoại, vẫn chỉ hứng thú học hành. Cũng thật lòng chưa từng nghe qua những thứ tình tiết huyền hoặc này.

“Anh nói là nước suối trong không gian của em giúp dị năng của chúng ta tiến bộ?” Ý thức ngốc nghếch của cô vẫn là không tin.

Bạch Thất cũng từ từ động não giải thích: “Mỗi lần tắm rửa xong không phải nước suối đều hơi đen à, đâu còn là nước sạch trong, chắc là rửa đi tạp chất trong cơ thể, để cho dị năng tiến vào cơ thể thông thuận hơn thôi, hơn nữa nếu nước suối đó không có linh tính thì không thể dưỡng được dâu tây lớn như vậy đâu.”

Đường Nhựt nhìn nhìn dâu tây trong tay, cũng tin một chút: “Thì ra là dị năng không gian của em lợi hại như thế.”

Bạch Thất cũng không tin không gian này là dị năng của Đường Nhựt, ba năm tận thế anh chưa hề nghe nói qua có người có hai dị năng. Và lại ‘dị năng’ này của Đường Nhựt là thức tỉnh từ trước khi cô ‘phát sốt’. Cũng chứng minh cái này hẳn không phải là dị năng.

Cho nên Bạch Thất liền hỏi một lần, lúc trước có phát hiện cái không gian này chỗ nào kì dị.

Chỗ kì dị.

Đường Nhựt nghĩ nghĩ, mới đem chuyện mình bóp nát một khối ngọc, khiến trên tay sinh ra một hình xăm thực vật nói ra.

Cô không nói rõ chuyện mình xuyên tới đây, chỉ nói mình sau khi tỉnh lại.

“Nó liền khắc ở trên tay, vẫn không đau không ngứa, không có cảm giác gì, từ trước tới nay chưa bao giờ em nghĩ tới nó.”

Dĩ nhiên nói xong cô cũng hiểu một ít chuyện trong đó.

“Ý của anh là, thật ra thì không gian của em không phải là dị năng không gian, mà liên quan tới miếng ngọc bội kia?”

Nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt vấn đề trong đó, Bạch Thất đối với cô ‘nhị’ cũng vui mừng hơn một chút.

*từ ‘nhị’ cũng có nghĩa là ngọc.

Anh nắm lấy tay Đường Nhựt lần nữa, nhìn kỹ một chút, nói: “Chắc có quan hệ với miếng ngọc bội kia, chẳng qua hiện tại chúng ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, chỉ cần vật này không có tổn hại gì tới em thì không có vấn đề.”

Đường Nhựt vô cùng nhanh chóng lấy ra tất cả ngọc khí trong không gian bày ở trên giường.

Bạch Thất có chút không hiểu được nhìn cô.

Đường Nhựt để Bạch Thất dùng dao băng tách chúng ra.

Bạch Thất bật cười, nếu như loại vật này dễ dàng lấy được như vậy, khi tận thế cũng không khiến cho lòng người hoảng hốt đến thế.

Đường Nhựt vẫn kiên trì để cho anh mở hết ngọc bội ra xem một lần: “Nếu không chúng ta cầm nhiều ngọc như vậy cũng vô ích.”

Bạch Thất suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Đường Nhựt nói có đạo lý, mà lúc trước anh để cho Đường Nhựt tích trữ ngọc bội, cũng là bởi vì từng có một cái tin đồn như vậy mà thôi.

Nếu Đường Nhựt thực sự gặp được chuyện này, đã xác minh tính chính xác của tin đồn, vì sao bọn họ không thử nhìn xem chút nữa.

Cho nên liền tách mở tất cả ngọc bội ra.

Có điều những miếng này đều là ngọc vô cùng bình thường, không có chỗ nào khác biệt hết. Tách hết sạch cũng không có nhìn thấy mảnh nhỏ giống như kim khí nào.

Đường Nhựt vô cùng không hài lòng nói: “Quá xui.”

Bạch Thất vỗ vỗ đầu của cô: “Cô nàng ngốc.”

Có lẽ do vận may của cô vô cùng lớn mới có thể nhận được không gian trong khối ngọc này, mà bên cạnh mình có cô, thật ra thì cũng là cơ duyên trời cho rồi, thật sự không cần quá tham lam muốn một cái không gian.

Chỉ cần vẫn có cô, thật sự, cũng là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Qua đêm ở siêu thị

Sau, chính là theo kế hoạch đi thành phố A.

Điền Hải cũng không có chỗ có thể đi, dĩ nhiên theo chân hai người. Cậu sợ Bạch Thất ghét bỏ, bỏ cậu lại mặc kệ, cho nên mỗi lần đều rất liều mạng đánh Zombie, bảo vệ Đường Nhược.

Từ chỗ cũ lái xe về, ba người liền thông qua một con hẻm nhỏ vắng vẻ ra khỏi thành phố H.

Bên trong khu dân cư Zombie vẫn tương đối nhiều, cũng may gần đây dị năng tinh thần lực của Đường Nhược tăng mạnh, có thể bao trùm một tầng tinh thần lực lên cả chiếc xe, mà dị năng hai người Bạch Thất Điền Hải cũng không tầm thường, ba người từ trong hẻm nhỏ vắng vẻ mở ra một lối đi nhỏ cũng không có bao nhiêu vấn đề.

Nếu là trên đường cái, ba người một chiếc xe, xem chừng cũng hơi quá sức.

Ở trên đường thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy Zombie mặc đồng phục quân đội, trên vai vác khẩu súng. Ngại Zombie quá nhiều, Bạch Thất cũng chỉ đành buông tha cho việc lấy súng.

Ra khỏi khu vực thành thị, Zombie rõ ràng ít hẳn đi.

Bởi gì mấy ngày qua đúng là đánh Zombie có chút quá độ, mọi người cũng không có tâm tư đánh Zombie, thỉnh thoảng có Zombie trên lối đi bộ, tất cả đều là xông thẳng qua, nghiền qua người chúng nó. Thân xác Zombie sơ cấp và cấp một cũng chưa cứng rắn, xe hơi đâm thẳng cũng sẽ ngã xuống. Đến hậu kỳ, Zombie cấp ba trở lên đụng vào xe hơi, ngược lại có thể ép ra dấu vết trên xe hơi bình thường.

Trên đường có một chiếc xe, không biết lúc nào sẽ có chiếc xe thứ hai theo phía sau, về sau, tất nhiên là càng ngày càng nhiều. Sau đó sẽ nhìn thấy một đoàn xe tốc độ cao lấy xe Bạch Thất dẫn đầu đang chạy.

Đường Nhược sớm đã dùng tinh thần lực bao vây xe hơi, khiến cho dị năng sử dụng quá độ, cho nên liền hấp thu hai khối tinh hạch, sau đó uống nước suối trong không gian nằm nghỉ ngơi ở ghế lái phụ.

Đêm hôm qua, sau khi hai người rút ra là nước suối trong không gian giúp dị năng bọn họ tăng lên, cũng không cần uống nước khoáng nữa, trực tiếp dùng nước suối trong không gian để uống.

Sau khi tỉnh lại nhìn thấy được một đoàn xe bám dính phía sau, cô cũng rất kỳ quái: “Chúng ta đã thả chậm tốc độ để cho bọn họ vượt qua rồi, vì sao bọn họ không đi qua, không nên bám theo phía sau chứ?”

Bạch Thất cũng biết cùng đường mạt lộ, ý nghĩ ích kỷ trong lòng người, vỗ vỗ tay Đường Nhược: “Bọn họ sợ phía trước không biết có nguy hiểm gì, cho nên đề chúng ta đi phía trước dò đường.”

Điền Hải vẫn an tĩnh nói: “Nếu là như vậy, bọn họ thật xấu.”

Bạch Thất vẫn đi theo lộ tuyến đánh dấu trên bản đồ, khi đến, mới lái xe vào một trạm xăng dầu. Nói là ban đêm, thật ra thì cũng mới hơn 3 giờ mà thôi, nhưng là trời tận thế 4 giờ đã tối, trời tối lên đường thật sự không an toàn.

Chỉ chừng mười con Zombie đang tới lui trong trạm xăng dầu, Bạch Thất không để ý đến mấy chiếc xe phía sau, trực tiếp mở cửa xuống xe, sử dụng Băng tinh quật ngã mấy Zombie. Điền Hải thấy Bạch Thất như thế, cũng xuống xe, dùng lời cầu đánh chết mấy con. Đường Nhược thì len lén bọc lên một tầng tinh thần lực cho hai người bọn hắn, tránh cho Zombie đụng phải bọn họ.

Mấy phút đồng hồ sau, Bạch Thất lái xe đi qua đề đồ xăng.

Tiếp sau đó, xe phía sau rồi rít đi tới đây, cảm lấy ống đồ thêm xăng.

Sau mấy người đàn ông thấy Đường Nhược ngồi trên xe bình thần nhìn bọn họ thì trên mặt không khỏi một trận lúng túng.

Bọn họ là xe sớm nhất đuổi theo Bạch Thất, cũng nhiều lần nhìn thấy Bạch Thất chậm tốc độ xe xuống, mình cũng không dám vượt qua để đi, nhất định muốn mưu mưu kế kế đi theo đằng sau. Tự nhiên đây là nguyên nhân mặc danh kỳ diệu tạo ra một đoàn xe.

Bạch Thất rót đầy xăng, quan sát một chút siêu thị nhỏ bên cạnh trạm xăng.

Trong siêu thị ngắn ngang, hàng hóa đều đổ ở một bên, hiển nhiên cũng bị cướp nhiều lần rồi. Có lẽ quan hệ tới bây giờ mới là đầu tận thế, hiện tại bên trong vẫn có không ít đồ, tất nhiên còn có mấy Zombie bị giam ở cửa thủy tinh.

Dĩ nhiên là vì liên quan tới mấy con Zombie này mới dẫn đến người của đoàn xe phía sau nhìn thấy siêu thị có vật tư, muốn đi vào mà lại không dám.

Chẳng qua là cái ‘ không dám ’ này cũng không có bao lâu, ngay sau đó hai người dị năng lực lượng tới, cầm lấy búa lớn trong tay nện vào trên cửa thủy tinh, cắt đứt mấy con Zombie trong đó như cắt dưa hấu.

Sau đó, mọi người nhìn thấy Zombie không còn, trong siêu thị lại có đồ ăn, đều tập trung tới đây.....

Bạch Thất nhìn những chuyện này, cũng không có nói thêm cái gì, chẳng qua là đi tới bên cạnh xe nói với Đường Nhượng: “Chúng ta xuống ăn chút gì đó, có lẽ phải ở chỗ này qua một đêm.”

Đường Nhượng gật đầu.

Điền Hải và Bạch Thất vừa định lên xe, đã nhìn thấy mấy người đàn ông giết Zombie đi tới, hỏi bọn hắn: “Đoàn xe các anh chuẩn bị đi nơi nào?”

Bạch Thất nhìn về phía bọn họ, phát hiện không ít người chung quanh đều căng lỗ tai nghe ngóng về phía bên này.

Cho nên hỏi ngược lại: “Đoàn xe gì cơ?”

Hai người đàn ông kia sững sờ, thoáng nhìn nhau: “Không phải các anh kết bạn từ khu vực thành phố trốn ra được đây sao, hiện tại bên ngoài quá nguy hiểm, các anh nhiều người, nếu là tất cả mọi người đều thuận đường mà nói ..., bọn tôi cũng muốn đồng hành cùng các anh.”

Bạch Thất nói: “Chúng tôi đây ba người, một chiếc xe, không có một người nào khác, không có đoàn xe nào hết.”

Đường Nhượng nói: “Lúc trước chúng tôi sợ cản đường xe phía sau, nhường đường cho các người, cũng không thấy có ai vượt qua, chúng tôi cũng rất ngại danh kỳ diệu.”

Người đàn ông sững sờ lần nữa, người chung quanh có lúng túng, cũng có tức giận.

“Thật ra chúng tôi cũng muốn đi trước mở đường, phía trước là xe của ai, cứ lắc lư trái phải, liên tục không nhường đường.”

“Một đường Zombie, không né tránh đi, chẳng lẽ lên đâm hết chúng sao?”

“Người nào vậy, vẫn theo sát sau xe chúng ta làm gì, buộc chúng ta không biết phải đi tới nơi nào.”

“Không có người nào mù mà lên dò dẫm tìm đường, cũng không nói rõ ràng.”

“Phía trước đi mau, các anh rút dây xăng rồi, có để cho phía sau thêm xăng hay không.....”

Nhiều người như vậy, sợ rằng nơi này cũng không phải là nơi tử tế để qua đêm, Bạch Thất vỗ vỗ bả vai Điền Hải, ý bảo cậu lên xe.

Ba người tiếp tục đi dọc theo đường quốc lộ tới một trạm phục vụ.

Phía sau vẫn có xe đi theo như cũ. Chẳng qua cũng may so với số lượng đông đảo vừa rồi, hiện tại đã ít đi rất nhiều.

Lại chạy trong chốc lát, Bạch Thất lựa chọn một trạm phục vụ cách trạm xăng dầu gần nhất để dừng lại. Hiện tại sắp bốn giờ rồi, trời đã sắp hoàn toàn đen lại.

Sau khi bọn họ dừng lại, ba chiếc xe đi theo một đường phía sau cũng lại dừng lại.

Trạm phục vụ này hiện giờ không có xe ra vào, nhưng là thỉnh thoảng sẽ thấy xe lui tén trên cao tốc bên ngoài.

Bạch Thất ở trong xe xem xét âm thanh Zombie trong trạm phục vụ một chút, từ cửa sổ xe nhìn thấy chính là nam nhân vừa rồi giết Zombie ở trạm xăng dầu đang ở phía sau, dường như thương lượng mấy câu cùng đồng bạn hắn, đi tới phía mình. Cho nên Bạch Thất cũng dứt khoát mở cửa xe nghiêng đón.

Điền Hải ngồi ở chỗ ngồi phía sau, thấy Bạch Thất đi qua, lại thấy Đường Nhượng cũng xuống xe, vội vàng cũng đi theo xuống, đi phía sau Đường Nhượng. Mấy ngày qua cậu đánh nhau cùng Zombie, đã tạo thành thói quen nếu Bạch Thất không ở bên cạnh Đường Nhượng, chính mình sẽ đứng bên người cô làm hộ vệ.

“Anh bạn nhỏ, tôi họ Triệu, Triệu Chí Cường.” Người đàn ông nói, đưa một điều thuốc qua.

Bạch Thất lắc đầu cảm ơn cự tuyệt: “Sẽ không.”

“Cái kia..... Hiện tại bên ngoài trời cũng tối rồi, sau khi trời tối Zombie bên ngoài nhiều hơn, hiện tại mọi người khẳng định cũng muốn qua một đêm ở chỗ này, vừa rồi xem thân thủ mấy người, đều rất không tệ, muốn các người thanh lý Zombie bên trong cùng chúng ta.”

Bạch Thất vẫn là bộ dạng mặt than, tầm mắt khi quét qua người bọn hắn, cũng thấy phụ nữ cùng đứa trẻ ngồi sau xe bọn họ: “Không thành vấn đề.”

Triệu Chí Cường liền tập hợp người có dị năng ở nơi này, đếm, cộng thêm Bạch Thất cùng Điền Hải, cũng chỉ có năm người. Hai lực lượng, một hệ

Phong, một Bạch Thất hệ Băng, còn có Điền Hải hệ Lôi.

“Cẩn thận một chút chắc cũng được rồi.” Triệu Chí Cường lấy đèn pin cầm tay ra, phân phát mỗi người một cái. Cũng may trạm phục vụ này thật sự không lớn, trừ một cửa hàng tiện lợi, lại thêm phòng rửa tay, căn bản cũng không có chỗ nào khác.

Mấy người càn quét xong, cũng chỉ phát hiện hai mươi mấy Zombie.

Sau đó đoàn người dừng xong xe ở trước cửa hàng tiện lợi, đều tiến vào cửa hàng tiện lợi qua đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Anh chị

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Bởi vì có nhiều người ngoài ở đây nên bữa ăn tối đó Đường Nhục và Bạch Thất cũng chỉ uống nước khoáng ăn bánh bích quy có sẵn ở cửa hàng tiện lợi.

Xong xuôi mọi thứ, tầm lúc năm giờ, Triệu Chí Cường nhìn vợ mình dỗ con trai ngủ, bước đến góc phòng tán dóc cùng mấy người Bạch Thất.

“Ba người các cậu định đi chỗ nào?” Hần trực tiếp ngồi trên một kệ hàng bị đổ.

Trong cửa hàng tiện lợi, đồ có thể mang đi cơ hồ đều bị hai nhóm người mang đi hết, mà phần nhiều nhất chính là do nhóm của Triệu Chí Cường.

Hiện tại sức mạnh của hần lớn hơn trước kia gấp mấy chục lần, mặc dù tận thế rồi, nhưng so với những người khác mình đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất vợ mình cũng còn ở đây, cho nên lúc này thần sắc hần cũng không có gì tối tăm.

Bạch Thất kéo tay Đường Nhục, ba người ngồi ở trên kệ hàng, cũng không có ý định kết giao: “Chúng tôi đang định đi thành phố A.”

Triệu Chí Cường suy nghĩ, nhíu mày: “Hiện tại khu vực nội thành thành phố H đã thành lòng Zombie rồi, thành phố A là đế đô, nhân khẩu càng thêm đông đúc, đi vào đó không phải là tất cả đều là Zombie ư, như vậy có khác gì đi chịu chết?”

Bạch Thất nói: “Chúng tôi cũng không còn chỗ có thể đi, do có thân thích ở thành phố A, cho nên chúng tôi muốn tới đó xem sao.”

Trong tận thế mà nói, chịu đựng việc thân nhân hai nơi cách trở thế này, không rõ đối phương sống chết ra sao, thật sự là khó khăn nhất.

Triệu Chí Cường tính toán an ủi mấy người Bạch Thất, cũng không biết an ủi thế nào, hần là người thô lỗ, làm chủ thầu của một công ty trang trí. Nghĩ tới miệng mình cũng không ngọt, không thể an ủi, trực tiếp chuyển đề tài.

Hần liền nhìn sang Điền Hải nói: “Đưa em trai này của cậu cũng thật không tồi, rất quan tâm tới chị gái, vừa rồi một tác cũng không rời đi theo phía sau chị gái, sợ cô ấy gặp nguy hiểm, chị em các cậu tình cảm thật là tốt, ban đầu hai vợ chồng tôi cũng tính sinh nhiều đứa.....”

Hần nhìn ra được bộ dáng Bạch Thất và Đường Nhục không giống anh em, hiện tại nhìn ở khoảng cách gần, còn nhìn thấy nhăn nhai trên tay bọn họ, cũng biết bọn họ là một đôi tình nhân nam nữ trẻ tuổi.

Tất nhiên là coi Đường Nhục và Điền Hải trở thành chị em.

Điền Hải ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Triệu Chí Cường một cái, lại quay đầu nhìn Đường Nhục một cái, nấp mấy miệng, lại cúi mặt thấp xuống, “Không..... Không phải là.....”

Cậu vừa định nói mình với Đường Nhục không phải chị em, đã nghe Đường Nhục nói: “Đúng vậy, quả thật em trai tôi rất tốt với tôi.”

Cô cũng biết chuyện gần đây Điền Hải vẫn luôn che chở sau lưng cô. Do đó cảm thấy đứa trẻ này hết sức hiểu chuyện, cũng biết báo ơn.

Điền Hải gương mặt nhìn Đường Nhục thật nhanh, thấy Đường Nhục cười nhẹ nhàng nhìn mình, cậu há hốc mồm, đỏ mặt lại cúi đầu thấp xuống.

Bạch Thất ở một bên nhẹ nhàng tự nhiên mở miệng: “Em trai thay anh bảo vệ chị dâu, đó là chuyện phải làm.”

Triệu Chí Cường: “.....”

Làm sao nghe như ‘ vớ ’ đánh đuổi ‘ bô nhí ’ chạy mất.

Hắn cảm giác có thể do lúc trước mình nghe đồng nghiệp nói về việc trẻ nhỏ thời nay yêu sớm nhiều quá, mới dẫn đến gần đây gặp chuyện gì cũng bỏ não quá độ rồi, cho nên đành ha ha cáo từ ba người, trở lại góc phòng của mình ngồi rồi ngủ.

Triệu Chí Cường vừa đi, Đường Nhược liền hướng về phía Bạch Thất rục rờ cười một tiếng, mở miệng nói: “Chúc mừng anh Bạch, anh nhiều thêm một em trai tốt.”

Cô đang muốn nhận Điền Hải làm em trai đây.

Ba chữ ‘ anh Bạch ’ khiến cho trong lòng Bạch Thất thoải mái hơn chút, ánh mắt anh như mặt nước không dậy nổi sóng, vẫn nắm bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn của Đường Nhược thưởng thức: “Uh, cảm ơn em giúp anh thu được đứa em trai.”

Đường Nhược nương theo đó, thúc giục Điền Hải gọi anh chị.

Điền Hải ngẩn người, đỏ mặt, mắt tự nhiên gọi anh chị.

Từ nhỏ cậu đã không có mẹ, vì nuôi cậu mà cha hắn đã ra khỏi thôn đi làm từ khi cậu còn rất nhỏ rồi, cậu được gửi nuôi ở gia đình cậu, mặc dù cậu mơ rất tốt nhưng là do cậu mơ không có con, cậu cũng chưa từng cảm nhận cảm giác có anh chị em.

Đứa trẻ không có cha không có mẹ ở trong thôn, dù sao đi học cũng vẫn bị bắt nạt si nhục, cho dù không phải là bắt nạt trên thân thể, thì cũng bị nói ra nói vào. Cho nên mỗi khi nhìn thấy anh chị nhà người ta thì ậu đặc biệt mong muốn mình cũng có một anh hay chị bảo vệ cậu.

Đến tận thế, cho rằng sau khi ba ba mất đi, cậu cũng không còn lại cái gì, nào biết đâu rằng, ngược lại nhiều thêm hai người thân, anh trai chị gái.....

Hàng năm nghỉ hè, cậu đều sẽ từ quê tới ở cùng cha, mỗi lần đó cha đều sẽ rất cảm khái nói với cậu về Bạch Thất ở tòa 2 khu C.

Ở trong miệng cha, Bạch Thất là một thiếu niên mất đi song thân nhưng vẫn rất cố gắng sống rất tốt. Cha nói, cha ở tiểu khu này lâu như vậy, chẳng bao giờ nhìn thấy cha mẹ Bạch Thất, sau lại từ trong miệng cô giúp việc nhà Bạch Thất lâu năm biết được, từ nhỏ Bạch Thất đã mất đi song thân nhưng đứa nhỏ này vẫn rất kiên cường, lớn lên trong một đại gia đình cũng không có đi sai lệch, ngược lại mỗi lần thi cử đều đứng thứ nhất, hơn nữa còn bằng sức mình thi được danh ngạch du học nước ngoài, chẳng qua là lo lắng ông nội ở nơi này nên mới buông tha cho đại học đó, học ở một trường Bách khoa trong vùng, sau đó khi biết ông nội đã qua đời, lại nghe nói anh ra nước ngoài làm trao đổi du học sinh.....

Cứ như vậy, trong mắt cậu thì Bạch Thất là một tồn tại để sùng bái, mà bây giờ, mình cứ như vậy trở thành em trai của anh ấy rồi.

Tận thế buổi tối rất lạnh, cũng may vật như chăn này nọ bọn họ không thiếu, lúc trước đã để lại hai cái trên xe.

Nhưng là, muốn hai người một gian phòng thì thật không có.

Mọi người cũng chỉ lấy hàng hóa cần tầm mắt một chút mà thôi. Mà chỗ thực sự nhỏ, Điền Hải bắt buộc phải ngủ ở bên trái Bạch Thất.

Dựa vào Bạch Thất ngủ, Đường Nhược cũng không có chỗ nào không thích ứng, rất nhanh liền ngủ mất.

Gần đây cô sử dụng tinh thần lực tương đối nhiều, sau ban ngày vượt quá giới hạn, thời gian tiến vào không gian cũng giảm bớt rất nhiều, bình thường đều là ngủ không mộng mị. Cũng may thực vật sinh trưởng trong không gian đều đã tiến vào thời kì sinh trưởng bình thường, không cần ngày ngày ngồi chồm hổm chờ ở đó.

Điền Hải không nhúc nhích ngồi ở bên cạnh Bạch Thất, bị khí tràng cường đại của Bạch Thất ảnh hưởng đến.

Về mặt con cháu thế gia kia, cho dù nghèo túng ngồi trên kệ hàng ở góc siêu thị, vẫn có một loại khí tràng Tây Sơn Minh Nguyệt như cũ.

Toàn thân đều tản ra khí thế ‘ Điền Hải, cậu cút ra xe ngủ cho tôi ’.

Điền Hải suy nghĩ một chút, nhìn Đường Nhược đã làm tổ đến trong ngực Bạch Thất, chỉ còn lại có đầu còn lộ ở bên ngoài một cái. Lại nhìn Bạch Thất còn chưa ngủ, sau đó nói: “Anh Bạch, em, em ra bên ngoài ngủ trong xe đây.”

Ở chỗ này làm bóng đèn, thật sự có cảm giác như sẽ bị giết người diệt khẩu.

Bạch Thất nhìn cậu, ‘ ừ ’ một tiếng.

Điền Hải nghe ra một cỗ cảm giác thỏa mãn rất rõ ràng trong giọng nói vẫn đậm phong khinh kia.

Cho nên, Điền Hải trực tiếp ôm chăn rồi cút.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Bạn trai

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, mấy người đã thức dậy thật sớm.

Vợ Triệu Chí Cường đi ra khỏi siêu thị trước tiên, nhìn thấy Điền Hải cũng đã đứng ở bên cạnh xe đang gấp chân.

Cô thấy đứa bé trai chất phác này, cũng có chút thiện cảm, không khỏi cười nói: “Nhóc dậy sớm thật.” Sau đó lướt qua cậu, đi ra phía sau xe của mình chuẩn bị nước nấu bữa sáng.

Trước bọn họ từ thành phố H đi ra ngoài, bởi vì chồng và em trai đều thức tỉnh dị năng rồi, đồ mang đi cũng rất đầy đủ, hơn nữa bây giờ gần hết cửa hàng tiện lợi đều để cho bọn họ, dĩ nhiên là muốn làm một bữa ăn cho gia đình người ta.

Điền Hải nhìn thấy chị dâu Triệu gia lấy than đá bếp lò ra, chuẩn bị nấu cơm, hỏi có cần hỗ trợ hay không.

Sau khi nhận được câu trả lời có, tự nhiên là giúp cô lấy đồ linh tinh...

Mọi người liên tiếp rời giường.

Triệu Chí Cường lấy khăn lông chấm qua nước, lau mặt cho con trai mình, nhìn thấy Bạch Thất đang cầm bàn chải lấy kem đánh răng, mở chai nước khoáng đổ vào cốc nước.....

Vừa rồi hắn đã nhìn thấy Bạch Thất rửa mặt qua, hơn nữa cũng chỉ là dùng một chút xíu, hết sức tiết kiệm, nhưng bây giờ chuẩn bị trực tiếp dùng một chai nước cho người ta đánh răng nên rất ngạc nhiên.

“Cậu bạn trai này thật không có gì để nói.” Triệu Chí Cường giơ ngón tay cái lên. Hắn tự vấn mình là làm không được, coi như là con của hắn, hắn cũng không có hào phóng đến mức lấy một chai nước khoáng cho nó đánh răng, lúc trước khi tận thế đã không có, huống chi là sau khi tận thế.

Phải biết rằng hiện tại nguồn nước cũng bị ô nhiễm rồi, dùng xong một chai là ít đi một chai.

Nhìn lại trên người Đường Nhược sạch sẽ, Triệu Chí Cường không khỏi cảm thán, người bạn gái này nuôi cũng quá xa xỉ rồi.

Bạch Thất chỉ kéo kéo khoe miệng, không trả lời.

Chính anh trong ba năm tận thế đã dưỡng thành thói quen, có điều anh thích nhìn Đường Nhược sạch sẽ.

Xoay người kéo Đường Nhược còn đang buồn ngủ bên trong ra ngoài, đưa bàn chải đánh răng và cái cốc lên: “Trước đánh răng, lại dùng nước lạnh rửa mặt, rồi ăn cơm.”

Đường Nhược không biết lời cảm thán vừa rồi của Triệu Chí Cường, vẫn đánh răng như bình thường, dùng khăn lông ướt rửa mặt, lau khô sạch sẽ tay và cổ.

Mọi người rời rít rửa mặt qua loa xong, chị dâu Triệu gia đã bảo mọi người ăn cơm.

Bữa sáng thật ra thì rất đơn giản, chính là nấu nước, sau đó thả mấy gói mì tôm vị hải sản.

Đối với chuyện sáng sớm đã ăn thứ thực phẩm đáng vứt đi như mì tôm này, người theo chủ nghĩa khỏe mạnh như Đường Nhược chỉ yên lặng bài xích trong bụng, cũng cảm lấy chén từ ăn.

Người khác tốt bụng nấu bữa sáng cho cô, nếu còn ghét bỏ, không phải là vô cùng không lễ phép sao. Hơn nữa trong tận thế, ăn được mì tôm nóng đúng là chuyện vô cùng khó có được.

Mấy ngày này Bạch Thất cũng hiểu rõ Đường Nhược đối với việc dưỡng sinh khỏe mạnh có một loại chấp nhất, cho nên gấp một ít mỳ trong bát cô sang bát mình, cùng lắm thì sau khi lên xe, để cô uống thêm cốc sữa đậu nành là được.

Nhưng Điền Hải sợ Đường Nhược ăn không đủ no, lại gấp cho cô thêm một ít, “Chị, chị ăn nhiều một chút.”

Đường Nhược: “.....”

Cậu không nhìn thấy thật ra thì chị cậu ăn một chút cũng không hề hạnh phúc sao?

Đường Nhược trừng mắt nhìn Bạch Thất.

Ánh mắt chỉ anh mới có thể giúp đỡ em kia, khiến cho tâm tình Bạch Thất vui vẻ: “Anh còn muốn ăn thêm chút, tiếc là không còn.”

Đường Nhựt lập tức cầm chén bưng đến trước mặt hắn: “Em vẫn còn đây.”

Dùng xong bữa sáng, mấy người Triệu Chí Cường tới cáo biệt Bạch Thất, bọn họ định về quê nhìn xem, hắn nói người ở nơi đó thừa thớt, mấy hộ gia đình đều có lương thực dự trữ, vẫn cảm thấy đi tới đó sẽ an toàn hơn một chút.

Bạch Thất không thể thay đổi quyết định, cũng không có tính toán việc đi cùng đường, nếu có thể anh còn định để cho Triệu Chí Cường mang theo Điền Hải đi cùng luôn.

Xe chia làm hai đường, lúc sau ba người một xe tiếp tục hướng thành phố A chạy.

Bạch Thất lái xe, thấy Đường Nhựt ôm bụng, có lẽ do không quen ăn bữa sáng vừa rồi, cho nên nói với Điền Hải ở phía sau: “Lấy balo ở ghế sau cho anh.”

Điền Hải nhanh chóng đưa balo tới.

Bạch Thất cầm lấy balo, trước tiên đặt tay mình vào trong, sau đó nói với Đường Nhựt: “Lấy cốc sữa đậu nành bên trong uống cho ấm bụng đi.”

Đường Nhựt nhìn vào mắt Bạch Thất, Bạch Thất nói như vậy, cho nên ngay lập tức cô đưa tay vào, lấy ra ba cốc sữa đậu nành nóng hổi từ không gian của mình.

Chia cho mỗi người một cốc.

Điền Hải cầm lấy sữa đậu nành hóa ngục: “.....”

Cái này là cái gì, ảo thuật?

Mấy ngày qua mặc dù cậu đều cùng Bạch Thất Đường Nhựt ăn cơm trưa cơm tối và vân vân, nhưng chỉ thấy Bạch Thất lấy ra mấy thứ cơm nắm hoặc bánh bao gì đó, chưa từng trực tiếp lấy ra đồ ăn nóng.

Nhưng mà kỳ quái thì kỳ quái, cậu cũng không tính toán mở miệng hỏi. Cậu nghĩ, chuyện mà anh Bạch cùng chị Đường không muốn để cậu biết thì chắc cậu không thể hiểu rõ.

Mấy ngày qua cậu đã gặp rất nhiều loại dị năng, đối với việc Bạch Thất có dị năng không gian cùng với dị năng hệ Băng gì đó, cũng thật không có cái gì kỳ quái.

Hơn nữa cậu nhìn thấy Bạch Thất cho phép Đường Nhựt lấy sữa đậu nành ra cho cậu, cậu cũng rất cao hứng, bởi vì điều này nói rõ, thật sự Bạch Thất đã tiếp nhận cậu trở thành một thành viên trong bọn họ.

Nếu không chuyện bí mật như vậy, cũng sẽ không nói cho một người ngoài.

Hiện tại tận thế không lâu, trên đường đoàn xe còn có rất nhiều, thỉnh thoảng còn có thể gặp tình huống ngăn đường, nhất là mỗi khi đến một chỗ rẽ cao điểm vào nội thành, đường càng tắc hơn.

Hơn nữa Zombie cũng sẽ càng nhiều hơn, có vẻ cũng theo đuôi xe hơi mà tới.

May mà hiện tại người có dị năng trong đội xe cũng rất nhiều. Gặp phải xe trống chẵn ở giữa không cách nào đi qua, người có dị năng hệ Kim sẽ đi qua trực tiếp dõng đi, gặp phải mặt đường tình trạng không tốt, dị năng thuộc tính Thổ sẽ sửa lại ngay.

Kỹ năng khi gặp phải Zombie thì càng thêm hoa lệ rồi, Hòa Lôi Phong Thủy Thổ cái gì..... Tất cả đều có thể nhìn thấy trên không trung.

Dọc theo đường đi cũng là bình an vô sự.

Ở trong xe, Đường Nhựt cũng không có chuyện gì, liền thỉnh thoảng hướng về Zombie phía ngoài cửa sổ xa xa đường cao tốc luyện tập dị năng tinh thần của mình.

Điền Hải cũng rất an tĩnh, thỉnh thoảng nhìn thấy người khác đánh Zombie, cũng sẽ ném lời cầu của mình ra.

Thời điểm ban đêm, ba người sẽ giống như những người khác, qua đêm trong xe của mình. Dù sao nhiều người, hơn nữa cũng thật sự là bị chen ở giữa đường không ra ngoài được.

Khi qua đêm, Bạch Thất sẽ đổi chỗ ngồi với Điền Hải, để cho anh và Đường Nhựt ngồi ở phía sau xe, đắp chăn ngủ, Điền Hải ngồi ở vị trí lái phụ, cũng đắp chăn ngủ.

Hai ngày sau tiếp tục bị ngăn đường, Điền Hải cũng đã đường đường chính chính ngồi trên ghế lái, thời gian hai ngày, cậu va va chạm chạm cũng học xong cách lái xe. Cho nên, loại việc nặng này, dĩ nhiên là Bạch Thất giao cho cậu.

Dù sao hiện tại lái xe đều không cần kỹ xảo gì, chỉ cần đi dọc theo phần lớn người một đường thông suốt là được.

Chủ yếu nhất chính là, trên đường không còn có cảnh sát giao thông bắt người nộp tiền phạt nữa.

Tới phía trước là thành phố L, tình hình giao thông tốt hơn rất nhiều, rất nhiều người ở đường cao tốc tới thành phố L, bởi vì nghe nói ở nơi này có trụ sở quân đội trú đóng. Sau tận thế, thật ra thì rất nhiều người đều không còn chỗ có thể đi, thay vì đi tới thành phố A xa xôi mà lại không rõ tình hình bên trong, còn không bằng trực tiếp ở thành phố L.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Vô tình gặp gỡ

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Ở trên đường đi năm ngày, trong đội xe người nên quen thuộc tất cả đều đã quen thuộc, có vài người còn vì cùng sống vai trong chiến đấu mà xưng anh gọi em.

Duy chỉ ba người Bạch Thất hết sức trầm mặc, cũng bởi vì không nói chuyện nhiều, xem như là nhân duyên kém cỏi nhất trong đội xe.

Chẳng qua do dị năng cường đại của Bạch Thất và Điền Hải khiến người khác cũng rất kiêng kỵ.

Tận thế đã hơn mười ngày, mọi người cũng không có ý nghĩ cướp từ ba người Bạch Thất bọn họ.

Nguyên nhân rất đơn giản, dọc đường đi tất cả mọi người đều nhìn thấy, trừ bỏ hai túi thức ăn, bọn họ thật đúng là không có gì khác, cũng không biết có đủ đến được thành phố A hay không, mọi người không những không có ý định cướp của bọn họ, ngược lại còn rất sợ đối phương đánh cướp bọn họ.

Bởi vì người đàn ông trẻ tuổi áo đen nhìn qua giống như người dẫn đầu kia, vô cùng phung phí với bạn gái, mỗi lần rửa mặt đều trực tiếp cho cô một chai nước.

Cứ như vậy mà nghĩ, có khi không đủ dùng sẽ có ý định đi cướp của những người khác hay không.....

Sau lại phải nhìn dị năng của người ta thì mọi người mới hiểu được.

Thật tình cảm, người nọ chắc sáng sớm mỗi ngày sẽ sử dụng dị năng Băng, sau đó hòa tan thành nước cho bạn gái rửa mặt.

Cho nên sau mỗi lần nhìn thấy Bạch Thất lấy nước ra cho Đường Nhục rửa mặt, trong mắt mọi người kia lóe ra quang mang, nhất trí đều nghĩ: người bạn trai này thật tốt.....

Thật ra thì đối với nước khoáng, Điền Hải vô cùng rõ ràng, tất cả đều là anh Bạch lấy ra từ trong ‘balo’, nếu không chỉ bằng chỗ nước này của bọn họ, thật đúng là không đủ cho chị Đường rửa mặt.

Còn có rất nhiều đồ, đều sẽ trực tiếp bị cái ‘balo’ kia thu về rồi lấy thêm ra, lấy ra lại thu về.....

Điền Hải thấy nhiều nên đã không còn cảm giác kỳ quái. Nếu ngày nào đó Đường Nhục không lấy ra đồ nóng để uống, mới có thể khiến cho cậu cảm thấy kỳ quái đấy.

Bởi vì trên đường cao tốc người cùng xe chen chúc quá nhiều, Bạch Thất không đi xuống thu thập tinh hạch. Một nhóm người đánh Zombie, còn chưa đến gần, Zombie cũng đã bị dị năng giết chết ở phía xa rồi, nhiều người nhiều mắt như vậy nhìn chăm chăm vào, anh cũng không muốn đi quá xa.

Qua thành phố L, con đường liền thông thoáng hơn một chút, tốc độ đoàn xe cũng tăng nhanh.

Con đường này trước khi tận thế, ngăn ngừa một ngày một đêm là có thể tới nơi, hiện tại, đã đi hơn một tuần lễ còn chưa đi xong, cũng rất khiến cho mọi người xoắn xuýt.

Lúc sắp đến thành phố A, có thể nhìn thấy Zombie trên đường tăng lên rất nhiều.

Cho nên, mọi người cũng đặt ra một vài quy định, trong đó, quan trọng nhất chính là buổi tối mọi người thay phiên nhau canh gác.

Quy định nghiêm khắc này đặt ra, chỉ cần là người sở hữu dị năng trong đội xe phải vô điều kiện tham dự vào.

Đại để là vì quy định này cũng có lợi đối với bản thân mình, tự nhiên tất cả mọi người đều không có ý kiến gì.

Chẳng qua quy định còn sơ sài, thường xuyên sẽ có thời điểm người gác đêm ngủ mất, lúc đó cũng đều chưa xảy ra chuyện lớn gì, chỉ cần khóa kỹ, chỉ bằng Zombie sơ cấp cũng không đập vỡ được cửa xe.

Dĩ nhiên, điều này cũng bao gồm nguyên nhân Zombie còn chưa đủ nhiều. Nếu tụ tập số lượng lớn, đừng nói thủy tinh trên xe, chính là vách tường cũng có thể bị mài xuống.

Song, khi gần đến thành phố A, có lần phát hiện chuyện một nhà người gác đêm kia thiếu chút nữa bị Zombie cắn chết trong xe.

Hai mươi mấy Zombie vây quanh chiếc xe kia.

Vấn do xe phía sau phát hiện bóp còi, mới giúp cho mọi người biết được tình huống.

Đêm đó sau khi Zombie tiếp cận, Đường Nhược đang bận rộn trong không gian cũng giật mình tỉnh lại, nhưng bị Bạch Thất kéo lấy. Hai người cho rằng người gác đêm sẽ phát hiện nhưng đợi hồi lâu cũng không có phản ứng, mắt thấy Zombie kia đã chuẩn bị đập vỡ cửa sổ xe người nhà kia, Bạch Thất không thể làm gì khác hơn bảo Điền Hải ẩn còi.

Tất nhiên sau đó hai người gác đêm kia bị tất cả mọi người chỉ trích một lần, sau đó bày tỏ niềm cảm tạ với Điền Hải đứng lên đi nhà cầu ‘ thấy ’ cảnh này mà kịp thời làm ra phản ứng.

Điền Hải được mọi người tạ ơn đỏ bừng cả khuôn mặt, xấu hổ vô cùng đứng ở trong đám người tỏ vẻ đây là chuyện phải làm.

Mọi người cảm thấy thẳng thóc này thật không tồi, làm tốt chuyện cũng sẽ không kiêu căng.

Mà bây giờ Điền Hải lại cảm thấy xấu hổ, bởi vì đêm đó cậu cũng ngủ say như chết, bị anh Bạch kéo tỉnh.

Điền Hải quay đầu nhìn Bạch Thất đứng một bên, chỉ thấy anh như ngọc trong suốt không tỳ vết đứng ở nơi đó, đột nhiên cảm giác sùng bái đối với Bạch Thất, trong nháy mắt liền tăng cao gấp mấy lần.

Kiểu người làm tốt chuyện không đề lại tên này, quả nhiên là mình nên chân thành đi theo.

Cứ như vậy cơ duyên xảo hợp, Bạch Thất cũng không biết mình có thêm một đứa em một lòng muốn đi theo mình.

Trải qua chuyện đêm đó người có dị năng dùng những kỹ năng hoa mỹ quét dọn Zombie, đoàn xe an tĩnh di chuyển cũng có chút thay đổi.

Thoạt đầu mọi người ngồi ở trong xe, đi theo đoàn xe cũng không cảm thấy có gì. Trước tận thế, dưới việc giáo dục thi cử mọi người đều có khuôn có dạng như nhau đều không thay đổi gì mấy.

Nhưng sau khi trải qua đêm đó, những người bình thường không có dị năng mới chính thức biết được trước mặt Zombie mình yếu kém cùng nhỏ bé thế nào.

Theo đó, người bình thường có chút tự ti hoặc là không có tự tin đều rồi quyết định tìm cho mình một núi dựa.

Trong xe của mình có người sở hữu dị năng liền hết thầy lấy hấn cầm đầu, nếu xe của mình không có người có dị năng, phải đi tìm những người có dị năng trong xe khác.

Già chút liền bán già, nhỏ liền bán manh, có chút vốn liếng thì bán rẻ tiếng cười.....

Tất nhiên, những ngày này cũng có mấy cô nương thỉnh thoảng tới đây ‘ vô tình gặp gỡ ’ Bạch Thất một chút.

Nhóm người đẹp trai lại có dị năng cường đại này, cho dù đường như đã có bạn gái, nhóm mỹ nữ vẫn nói liền không dứt hi vọng gặp gỡ hần.

Bạch Thất rửa mặt sẽ có người nói với anh ‘ chào ’.

Đánh răng sẽ có người tới nói ‘ cùng nhau ’.

Ngay cả đi bụi cò đi nhà cầu, đều có người chạy tới nói mình đau bụng.....

Chẳng qua là người đẹp có tâm nước chảy vô tình.

Ngay cả sắc mặt tốt Bạch Thất cũng chưa cho nhóm người này.

Anh nghĩ, nếu ngày hôm nay có người đi tới ‘ vô si ’ đối với mình một chút nữa, anh liền dẫn theo Đường Nhược thoát khỏi đoàn xe, trực tiếp đi vùng ngoại thành quốc lộ để tới thành phố A.

Anh tự tin, chỉ cần không gặp phải Zombie triều*(rất đông Zombie), ba người tự bảo vệ mình đến thành phố A sẽ không thất bại.

Đáng thương anh, kiếp trước trước khi tận thế, vẫn một mực đảm đương danh hiệu học bá Cao phú soái thành tâm quả dục.

Sau khi tận thế, vẫn một mực làm chim nhỏ yếu ớt thanh tâm quả dục.

Hai chữ ‘ tình thương’ này thật đúng là chưa từng có.

Gặp đôi ngộ đồng dạng, còn có Điền Hải.

Điền Hải không hiểu ám hiệu cong cong vẹo vẹo bên trong của mọi người, do nhìn thái độ Bạch Thất, dĩ nhiên lựa chọn học tập tinh thần của Bạch Thất, đối xử bình đẳng, tất cả đều không để ý!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Rung động

Mà hôm nay đúng lúc đến phiên Bạch Thất cùng một dị năng giả xe khác một trực đêm.

Bọn họ gác nửa đêm trước, từ 6 giờ chiều tới rạng sáng 0 giờ.

Gần đây Zombie tăng nhiều, khiến cho tất cả mọi người có chút sợ bóng sợ gió.

Đối với trách nhiệm gác đêm, trong ba năm tận thế thì Bạch Thất đã hết sức quen thuộc, cho nên đang ngồi trên lan can cao tốc bên cạnh xe của mình. Người có dị năng kia là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, đại khái ông chưa gác đêm bao giờ, nhìn thấy Bạch Thất thanh thần điềm đạm ngồi ở đó, đi tới chào hỏi nói: “Chàng trai tinh thần tốt, không giống chúng ta xương cốt già nua này, sợ là không chịu đựng được, xem, tôi còn mang theo thuốc lá nâng cao tinh thần, cậu có muốn không.” Vừa nói đưa lên một cây.

Bạch Thất lắc đầu từ chối: “Sẽ không.”

Người đàn ông trung niên nói: “Tôi tên là Phan Đại Vĩ, xem trên thống kê tư liệu kia thì cậu gọi Bạch Ngạn, phải không?”

Lúc trước, khi thống kê tư liệu, tất cả mọi người đều phải ghi tên lên.

Bạch Thất gật đầu.

Phan Đại Vĩ nghe được thanh âm Zombie ở xa, run vai, nói: “Người trẻ tuổi không nên lạnh lùng như vậy nha, chúng ta tán gẫu với nhau một chút nha, nếu không nghe tiếng những thứ quái vật kia, khiến cho người ta sợ hãi.”

Bạch Thất nghiêng đầu qua: “Tán gẫu cái gì.”

Phan Đại Vĩ ‘ hắc hắc ’ hai tiếng, cười tới, thấp giọng nói với Bạch Thất: “Tôi thấy gần đây rất nhiều mỹ nữ tìm đến cậu.....”

Bạch Thất nhìn đèn xe phía trước đoàn xe còn chưa tắt, nói: “Gần đây buổi tối Zombie tương đối nhiều, nói nhỏ đi, dù sao nhiều người như vậy đều phải dựa vào chúng ta gác đêm”

Cách dè dặt đề cập như vậy, làm sao ta lại mắc mưu đây. Phan Đại Vĩ vỗ vai anh: “Cậu cũng đừng có nghiêm túc như vậy nha, chúng ta chia sẻ chút kinh nghiệm nha, thật ra thì ông già tôi đây cũng là người từng trải, trên phương diện này có hiểu một chút, tôi đã nói với cậu rồi, phụ nữ thì nên.....”

Bạch Thất nói: “Vừa rồi tôi nhìn thấy ông Tần đi ra bãi cỏ phía sau rồi, có vẻ muốn đi ngoài, có lẽ sẽ đi qua đây.....”

Phan Đại Vĩ: “.....”

Ông Tần là ông lão già nhất trong đội xe, đồng thời cũng là bố vợ của Phan Đại Vĩ.

Nhà bọn họ gặp may, ba người trong nhà đồng thời trốn thoát, hôm nay đi thành phố A, cũng là đi tìm con gái đi học ở đó, chẳng qua nghe ý tứ trong cuộc gọi cuối cùng của cô con gái, cô đã ở lại trong trụ sở thành phố A. Cho nên một nhà Phan Đại Vĩ ngoài lo lắng còn có thể cười đùa một chút.

Phan Đại Vĩ sờ lỗ mũi, nói câu ‘ vẫn là trẻ tuổi tốt ’. Sau đó liền thật sự đi tới phía trước đoàn xe gác đêm. Ông cũng thật sự quá nhàm chán nên tới đây chào hỏi mà thôi, cũng không có chuyện gì không nên thảo luận đến.

Người ta đã mang bố vợ của mình ra rồi, để cho bố vợ biết mình tán gẫu chuyện đàn bà cũng không sao, nhưng nếu để cho vợ mình biết, vậy thật sự không xong!

Đoàn xe này an bài cũng rất tốt, đến phiên người nào gác đêm, mọi người liền để bọn họ lái xe đến phía trên đầu và phía sau cùng, sau đó cũng không cần đi ra ngoài, chỉ cần ngồi ở trong xe, nếu gặp phải Zombie, ấn còi nhắc nhở mọi người là được.

Phan Đại Vĩ tới xe của mình ngồi xong, Đường Nhựt đã đưa nước hạc đào đậu phộng ra ngoài: “Hiện tại bên ngoài lạnh lắm.”

Dù sao buổi tối đen kịt, bọn họ ở cuối cùng của đoàn xe, người ngoài cũng không nhìn được đây là thứ gì.

Bạch Thất nhận lấy nước đậu phộng ấm áp trên tay cô: “Trời lạnh, em đi ngủ sớm một chút.”

Đường Nhựt ghé vào bên cạnh cửa sổ xe: “Anh cũng tới ngủ đi.”

Bạch Thất biết Đường Nhựt có tính thần lực, không lo lắng vấn đề Zombie đánh lén, nhưng vẫn không đồng ý: “Ngoan chút nào, đi ngủ.”

Đường Nhựt biết Bạch Thất cự tuyệt là bởi vì không muốn khiến cho mình nuôi thành ‘phế’, nhưng vẫn muốn mặt dày mày dạn tranh thủ một chút, cho nên vĩnh viễn nhìn về phía anh tỏ vẻ mình không vui.

Cô đã muốn tỏ vẻ không vui từ rất lâu rồi, bởi vì gần đây nhìn thấy rất nhiều cô gái đến đến đi đi, cho dù người có ngốc, lòng có bao dung nữa, cô cũng nhìn ra gì đó.

Cũng may mắn, Bạch Thất thật sự không cho họ bất cứ sắc mặt gì, thậm chí bộ dáng còn vô cùng chán ghét.

Bạch Thất nhìn, vươn ngón trỏ đề cái miệng kia xuống: “Lớn như vậy rồi, ra vẻ dễ thương đáng xấu hổ.”

Ánh mắt Đường Nhựt mở thật to, mang theo một tia ý tứ không tin cùng khẩn cầu.

Em chỉ tỏ ra bất mãn một chút mà thôi, đã bị anh vô tình chèn ép rồi!

Tay của anh nhẹ nhàng lướt qua đôi môi mềm mại ướt át. Chỉ cảm thấy có một cổ rục rịch trong lòng, có thứ gì đó tràn ra từ trong lồng ngực.

Ngứa ngứa, ấm áp.....

Nhìn bộ dạng ‘ngốc nghếch’ này của cô, Bạch Thất rút tay trở về: “Ngoan, đi ngủ trước đi.”

Tiếp tục nhìn như vậy, anh không thể bảo đảm, có thể một hơi thuận theo hay không.

Đường Nhựt cảm thấy nơi tay anh vừa chạm qua dâng lên một loại cảm giác mềm mại.

Trái tim bỗng nhiên siết lại rồi liền mềm nhũn, một tầng lại một tầng rung động.....

Mà âm thanh trầm thấp kia, trong suốt, mang theo một chút xú từ tính, như hạt cát tinh tế dưới nước, ánh trắng nổi bật trong đêm tối.

Mềm mại đến mức làm người ta muốn chìm sâu trong đó.

Đường Nhựt khẳng định hiện tại cả khuôn mặt mình đang đỏ bừng!

Cô phản ứng như thế, đôi mắt lay động không gọn sóng của Bạch Thất cũng lộ ra ý cười, anh cười ngắn ngủi hai tiếng, tựa như tiếng ngâm trầm thấp dễ nghe.

Song, hai người cũng không kịp tâm tình, tán gẫu chuyện nhân sinh thì sắc mặt Đường Nhựt đã căng thẳng.

Ngay sau đó Bạch Thất đã nhìn thấy cô vội vã mở cửa: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ.....”

Bạch Thất không rõ ‘ừ?’ một tiếng.

Đường Nhựt cảm giác lời nói của mình cũng không mạch lạc được: “Zombie, phía trước rất nhiều, rất nhiều Zombie.”

Bạch Thất mặt trầm như nước: “Có bao nhiêu.”

Anh biết hiện tại tính thần lực của Đường Nhựt tăng mạnh, có thể cảm nhận Zombie ở phạm vi rất xa.

“Em đếm không hết, rất nhiều.....” Sắc mặt Đường Nhựt tái nhợt, nôn nóng như muốn phát khóc.

Bạch Thất ôm cô vào trong lòng ngực, sau đó vòng qua đầu xe, trực tiếp nhấn một tiếng còi dài trên tay lái.

Người trong đội xe tự nhiên cũng bị đánh thức.

Người đầu tiên bị đánh thức hỏi Bạch Thất chính là Điền Hải.

“Anh Bạch, có Zombie à?” Vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa xoa mặt hai cái, liền nhảy xuống xe.

Thật ra thì hiện tại rất nhiều người còn chưa ngủ, nghe được âm thanh tự nhiên vội vàng xuống xe.

“Zombie? Nơi nào.....”

“Có Zombie?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Zombie triều

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Người thứ hai tới đây hội họp chính là người được chọn làm đội trưởng tạm thời của đoàn xe, Hồ Hạo Thiên.

Trước tận thế anh ta là thanh niên nhà xí nghiệp nổi danh thành phố H, làm ăn liên quan đến lĩnh vực đại lý xe và bất động sản, cha anh là thị trưởng tiền nhiệm của thành phố H.

Sau tận thế, thân là ông chủ mà anh ta lại thức tỉnh dị năng hệ Thổ.

“Phương hướng nào, có bao nhiêu Zombie?” Anh hỏi Bạch Thất, mặc dù hiện tại không nhìn thấy, nhưng ý tứ nghiêm túc trên mặt Bạch Thất khiến anh cũng không cảm thấy Bạch Thất đang nói đùa.

Bạch Thất xoay người, nhìn con đường đi thông tới thành phố A trước mặt: “Ngay đằng trước thôi, cụ thể không biết có bao nhiêu, có lẽ là đoàn xe mấy ngày trước cũng muốn tới thành phố A rồi.”

Hồ Hạo Thiên quyết định thật nhanh, lập tức để cho người có dị năng tốc độ trong đội xe đi thăm dò phía trước.

Để đảm bảo an toàn cho đoàn xe tạm thời thành lập này, không thể bỏ qua công lao của Hồ Hạo Thiên, người có dị năng tốc độ cũng không hề bày ra vẻ mặt không nguyện ý, gật đầu một cái liền trực tiếp đi tới phía trước dò đường.

“Ài, cách thành phố A chỉ còn 300 cây số thôi, làm sao cứ lăm chuyện xảy ra như vậy.....”

“Thành phố A nhân khẩu dày đặc, chắc cũng có rất nhiều.....”

“VẬY ĐÃ ĐẾN THÀNH PHỐ A RỒI THÌ PHẢI LÀM SAO, NGÀN DẶM XA XÔI TỚI NƠI NÀY CHỊU CHẾT Ặ.....”

Mọi người bị sự kiện Zombie đánh bất ngờ buổi tối mấy ngày trước đây khiến cho có chút bất an, như đều muốn nói chuyện cho hết cảm giác bất an này đi, mọi người tụ tập ở một chỗ thấp giọng thảo luận.

Qua hai phút, người dị năng tốc độ đã trở lại rồi.

Lúc trước anh ta đi tinh thần vẫn là sung mãn, về đây lại là bộ dáng mờ hồ đầm đìa, sắc mặt tái nhợt: “Phía trước chừng 200m, rất nhiều rất nhiều Zombie, chỉ chút, nhìn đến mức chân ông đây đều mềm nhũn, thiếu chút nữa không về được.....”

Mọi người trầm mặc một lát, sau đó đều nhất trí nhìn Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên hỏi: “Những phương hướng khác còn nhìn thấy được, cũng chỉ có đường phía trước hướng tới thành phố A sao?”

Người có dị năng tốc độ gật đầu: “Tất cả đều ở trên đường cao tốc, có lẽ là đoàn xe lúc trước không thuận lợi thông qua, bị cuốn vào đó.”

Mọi người vẫn trầm mặc, đột nhiên có một cô gái kêu lên: “Đánh không lại, chúng ta chạy thôi, hiện tại quay xe về phía sau, không phải thành phố L cũng có trụ sở ư, chúng ta đi trụ sở thành phố L.....”

Hồ Hạo Thiên liếc cô gái kia một cái, ý bảo cô ta ngậm miệng.

Cô gái kia chưa dừng lại, kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh cô: “A Ninh, chúng ta đi thành phố L đi, tại sao phải vì người đàn bà kia đi thành phố A chứ, đi thành phố L không tốt sao, rất nhiều người đều thấy nơi đó có trụ sở, có quân đội, nơi đó an toàn hơn.....”

Người đàn ông gọi A Ninh kia quát khế liếc một câu: “Cô câm miệng. Người đàn bà trong miệng cô kia là người vợ được cưới hỏi đàng hoàng của tôi.”

Cô gái khóc lóc nói: “Anh cũng nhìn thấy nhiều người biến thành Zombie như vậy rồi, có lẽ cô ta cũng bị lây nhiễm, có lẽ đã sớm chết rồi, em toàn tâm toàn ý đi theo anh, hiện tại chẳng lẽ còn không bằng người chết à.....”

A Ninh lướt qua cô gái đang khóc kia, cách cô ta mấy bước.

Hồ Hạo Thiên cũng không còn tâm tư nghe người khác bát quái, hiện tại tình thế nghiêm trọng, vấn đề hiện tại chính là phải đối mặt với nhiều Zombie như vậy bằng cách nào.

“Đoàn xe nhiều người như vậy, trong vòng ba mươi giây tôi muốn mọi người biểu quyết, quay đầu trở về hay là ngăn cản Zombie, cũng phải nói cho tôi một câu.” Anh ta cao giọng, nói tiếp: “Nhưng là, nếu hiện tại chúng ta cứ quay về như vậy, sau này gặp khó khăn thì sợ, như vậy về sau, sẽ mất lòng tin. Trốn được hôm nay, trốn không được ngày mai, xã hội bây giờ nơi nơi đều là Zombie, chẳng lẽ sẽ có một nơi là tuyệt đối an toàn hay sao?”

“Tận thế, đối với mọi người mà nói, vừa là nguy hiểm lại là kỳ ngộ, chỉ cần có một tấm lòng dũng cảm, thì có thể thay đổi cuộc đời sau này, không bị người cười nhạo, mà được người kính trọng.....”

“Thế giới sẽ không vĩnh viễn chìm trong bóng tối, ánh sáng cuối cùng cũng sẽ tới, nhưng là trước khi ánh sáng tới, chúng ta vẫn phải cố gắng làm tốt nhất, là để chính mình sống sót.....”

“Nhưng nếu hiện tại có người muốn đi, tôi cũng sẽ không ngăn cản, nhưng sau này nếu có thời điểm các người trở thành một tồn tại như con kiến hôi, xin không nên oán giận trời cao không cho mình một cơ hội.....”

“Hiện tại xin cùng biểu quyết, là sống oanh oanh liệt liệt hay bị phỉ nhổ như con kiến hôi.....”

Hồ Hạo Thiên vốn là doanh nhân, lời nói mang cả nghĩa bóng nghĩa đen vừa thốt ra, cũng đã động rất nhiều người. Bọn họ cũng biết hiện tại chạy trốn không giải quyết được vấn đề. Thật ra thì quân đội cũng không đáng tin cậy, chỉ có thể dựa vào mình. Nếu quân đội có thể cứu viện, khi đó bọn họ cũng sẽ không phải tự mình lên đường. Thử nghĩ xem, rất nhiều người còn bị vây ở nhà, hoặc chết đói hoặc bị cắn thành Zombie.

Mà rất nhiều người sau khi thức tỉnh dị năng, chí khí ngút trời, hoài bão thật lớn, càng sẽ không lùi bước như vậy. Cho nên gần như tất cả người có dị năng đều quyết định ở lại đánh Zombie.

Người có dị năng đều ở lại, người bình thường trừ phi không muốn sống nữa, nếu không cũng sẽ không tự mình lái xe chạy trốn.

Cho nên thống kê hết lại, tất cả mọi người trong đoàn xe đều nói nguyện ý lưu lại chiến đấu.

Thời gian không thể trì hoãn, nếu biểu quyết xong rồi, đó chính là sắp xếp nhiệm vụ xuống dưới.

“Phân tổ, người có dị năng một tổ, không có người có dị năng một tổ. Trong những người không có dị năng, có thể dùng vũ khí đánh Zombie lại phân ra một tổ.....”

“Người có dị năng hệ Thổ đi lên phía trước 50m dựng một bức tường đứng thẳng ở đó.....”

“Người có dị năng hệ công kích tất cả đứng sau tường cách 5m chuẩn bị.....”

“Người không có dị năng, hãy lấy đèn pin cầm tay trong xe mọi người, nhắm vào chỗ Zombie tới được ở đằng trước, chiếu sáng, sau khi thấy Zombie, nhắm ngay đầu của bọn nó mà chiếu vào.....”

Mọi người rồi rít hành động

Đường Nhục đi theo Bạch Thất đi tới đội người có dị năng công kích kia.

Bạch Thất nhìn cô một chút, vươn tay nắm lấy tay cô.

Điền Hải nhìn Đường Nhục tới nơi này, rất lo lắng mở miệng: “Chị, chị đi ra phía sau đi, nếu không tại em không yên lòng.”

Đường Nhục lắc đầu.

Cô có tinh thần lực, đứng phía trước, chờ khi bức tường dị năng hệ Thổ chống đỡ không nổi, cô cũng có thể dùng tinh thần lực ngăn cản một phen.

Bạch Thất nói: “Yên tâm, không có chuyện gì, cùng lắm thì cùng chết thôi, dù sao anh chết em cũng sẽ không sống một mình.”

Điền Hải: “.....”

Đường Nhục: “.....”

Mọi người: “.....”

Trước khi đánh Zombie, còn muốn mạnh mẽ dứt cho mọi người ăn thức ăn cho chó, thật sự được sao.

Theo tính toán của người có dị năng tốc độ, bầy Zombie đã càng ngày càng gần.

Đoàn người nhìn chăm chăm trận địa phía sau tường đất sẵn sàng đón quân địch. Hiện tại cả đoàn xe đều im lặng, không ai phát ra một âm thanh nào, chỉ có từng đợt tiếng chân trầm trọng cùng tiếng gào hưng phấn từ phía xa truyền đến.

“Tới.....”

Không biết ai kêu một tiếng, phía trước đã nhìn thấy một mảnh bóng đen đông nghịt hướng tới bên này.

“Toàn bộ đèn pin cầm tay, nhắm ngay phía trước, bật lên.”

Theo một vùng đột nhiên đồng thời sáng lên phía trước, các loại dị năng liền bay ra trên không.

Lộng lẩy nhiều sắc màu.

Bạch Thất và Điền Hải cũng không giữ lại thực lực, một cái băng cầu lại một cái lôi cầu, ném ra ngoài hết sức nhanh chóng.

Đường Nhựt cũng là một thành viên trong số những người cầm đèn pin, nếu có Zombie bị người có dị năng bỏ sót muốn phóng qua tường, cô sẽ quấy nhiễu nó, khiến cho nó mất phương hướng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trong đêm tối vô tận, trên cao tốc mịt mờ, hàng trăm hàng ngàn con Zombie vẫn không có dấu hiệu giảm bớt.....

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Kết thúc

“Hệ Thổ xây dựng tường, dị năng tiêu hao quá độ, trước tiên lui ra phía sau, tiểu đội người có dị năng thứ hai nhanh lên bổ sung.....”

Rất nhiều người lui về sau, Bạch Thất bởi vì quan hệ tới nước suối trong không gian, dị năng tiêu hao không nhiều lắm, cho nên tiếp tục chiến đấu tuyến đầu tiên.

Mà Điền Hải sau khi thức tỉnh, cũng bởi ý chí chiến đấu quá mạnh mẽ, dị năng cũng đầy đủ hơn người khác, cũng tiếp tục chiến đấu ở tuyến đầu tiên.

Nhưng vì Zombie thật sự quá nhiều, bọn chúng ngã xuống một nhóm lại một nhóm, thi thể xếp ở bên ngoài tường đất, Zombie phía sau giẫm lên thân thể của bọn chúng, khiến cho người có dị năng hệ Thổ phải không ngừng gia cố tường đất thêm cao.

Nhưng dị năng cũng có lúc dùng hết, cũng tới thời điểm bức tường bị chen tới sập.

Sau đó, Zombie liền dừng mãnh tràn vào như dòng nước lũ.

Dị năng tinh thần của Đường Nhựt có hạn, đối mặt Zombie nhiều như vậy, thử mấy lần, vẫn ngăn không nổi lũ hồng kia, không thể làm gì khác hơn là dùng sức ‘bao vây’ Bạch Thất và Điền Hải.

Một người nếu ngã xuống, trong nháy mắt cũng sẽ bị cắn nuốt sạch.....

Mỗi lần thấy đồng bạn ngã xuống, lồng ngực kích động, cảm giác giống như bị không khí xé rách.

Hô ——

Tiếng hét trong lòng nổ tung.

“++! Liều mạng với bọn chúng!” Trong đó, có một người có dị năng hệ Hỏa đột nhiên rống dài một tiếng, lại có thể thổi ra một mảng lửa lớn ra phía trước.

Đây chính là thời khắc máu chốt, dấu hiệu dị năng tăng cường bộc phát.

Một tiếng hô này, khiến cho nhóm người có dị năng máu nóng tuôn trào, thân thể chấn động, liền chiến đấu hăng hái.

Đối mặt quái vật ăn thịt người như vậy, cho dù thật sự chết vì dị năng hao tổn vô ích, cũng không muốn bị bọn chúng ăn hết!

“Oanh.....” Một chiếc xe hơi bị người có dị năng hệ Kim nâng lên, trực tiếp ném về phía bầy Zombie.

Chiếc xe kia bị tung lên lộn một vòng trên không trung, mạnh mẽ đập xuống, phát nổ.

Sau một tiếng vang này, liền vang lên mấy tiếng nổ trong bầy Zombie.

“Phanh..... Oanh.....” Một đoàn lửa bùng lên trong đoàn Zombie.

Lửa lớn hùng hực dấy lên, theo xăng cháy ra từ xe hơi, ngay cả Zombie xung quanh cũng đều bị đốt theo.

Mọi người mới phát hiện không biết người nào ném mấy quả lựu đạn vào giữa bầy Zombie.

Lựu đạn này ném ra, mở ra một cuộc huyết nhục thịnh yển trong Zombie triều.

“Không nên ngăn người, tiếp tục phòng thủ! Người có dị năng hệ Kim, tiếp tục dùng xe đập..... Không có dị năng mau lấy vật tư trong xe ra.....”

Hồ Hạo Thiên rống lên một tiếng, nhưng tay vẫn không hề dừng lại, kéo chốt bảo hiểm, ném lựu đạn ra.

Thì ra là, đội trưởng còn có loại vũ khí hiệu suất cao như lựu đạn này!

Thì ra là, trong một chiếc xe khác của đội trưởng, đều là những thứ vũ khí nóng này!

Nếu như vậy, lần này nhất định có thể cố gắng trôi qua!

Lựu đạn này không thể nghi ngờ đã cho mọi người một viên thuốc an thần.

Mọi người càng thêm không chậm trễ, càng ra sức chém giết.

Hệ Thổ dâng tường lên, bổ sung thêm mặt tường đang bị chèn phá, người có dị năng tầm xa ném các loại dị năng, Đường Nhựt dùng khả năng tối đa, ngưng tụ tinh thần lực thành tường dựng trước những người ở phía trước.

Hồ Hạo Thiên ném xong lựu đạn, người đàn ông to cao phía sau anh sẽ đưa tới cho anh một viên, để cho anh tiếp tục ném. Người kia chính là vệ sĩ của anh trước khi tận thế, sau tận thế, vệ sĩ không thức tỉnh dị năng, thế nhưng ông chủ lại thức tỉnh dị năng.

Vệ sĩ là người có ánh mắt, lúc trước tận thế vì tiền đi theo anh, sau tận thế lại vì năng lực đi theo anh. Song, thân thủ của vệ sĩ quả thật cũng rất tốt, cho dù không có dị năng, đôi mắt Zombie cũng có thể đơn đả độc đấu, tay nghề điều luyện.

Hàn quang trên tay Bạch Thất thoáng hiện, mỗi lần kết băng đều có thể chuẩn bị cho Zombie một kích trí mạng.

Chẳng qua là, Zombie thật quá nhiều, một con ngã xuống, lại tới một con.

Loài người tức giận thở dốc, Zombie uy hiếp gầm nhẹ, trong không khí tản mát ra mùi vị nồng đậm.....

Sự đan xen khô khan mà lại hài hòa.....

Trời, từng chút từng chút sáng lên, mặt trời, cũng không biết trong lúc nào đã hé ra hoàn toàn.

Trận chiến này lại đánh suốt một đêm

Ánh mặt trời mãnh liệt chiếu xuống, Zombie phía sau cuối cùng không thể liều lĩnh ‘tre già măng mọc’.

Không có Zombie liên tục không ngừng, mọi người rốt cục nhìn thấy ánh rạng đông của trận chiến dịch này.

Chiến đấu hăng hái đến buổi trưa, giết chết một con Zombie cuối cùng, tất cả mọi người trực tiếp tê liệt ngã trên mặt đất.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Hiện tại, ngay cả sức nói nửa chữ với nhau cũng không có.

Có điều cảm giác còn sống quả thật rất tốt.

Bạch Thất, Điền Hải kiên trì cả đêm không có nghỉ ngơi, lúc này cũng mệt mỏi ngồi phịch trên mặt đất, chỉ có thể thở.

Đường Nhựt lập tức lấy hai chai nước từ trong balo ra cho hai người uống.

Nước này lúc trước khi bọn họ đang đánh Zombie cũng có bổ sung, mỗi lần uống hết cũng sẽ phát hiện dị năng có chút tăng lên. Chẳng qua tốc độ hồi phục nhỏ hơn tốc độ phát ra rất nhiều.

Bạch Thất và Điền Hải hồi phục đủ dị năng, liền trước sau đứng lên, quét dọn chiến trường.

Cái gọi là quét dọn chiến trường, dĩ nhiên là đi đào tinh hạch Zombie.

Điền Hải trải qua những ngày qua, cũng biết chỗ dùng của tinh hạch, thấy Bạch Thất đứng lên đi đào, cậu cũng cùng tới hỗ trợ.

“Mấy người trẻ tuổi các cậu thể lực thật là tốt, vẫn còn ở nơi này tầm bảo.” Ngồi phía sau, Phan Đại Vĩ ngã trên tường đất ôm đầu vừa hút thuốc lá vừa hâm mộ, “Anh già tôi thì yếu đến ngay cả xương cũng muốn gãy.”

Bạch Thất mắt nhìn thẳng một đào một tinh hạch.

Anh không biết mọi người phát hiện tác dụng của tinh hạch lúc nào, nhưng hiện tại cậu tuyệt không muốn nói cho mọi người kinh nghiệm ‘tiện nghi’ thế này.

Điền Hải nhìn Phan Đại Vĩ một cái, cũng không nói gì, đi theo cùng đào.

Tinh hạch hai người đào lên đều giao cho Đường Nhược, sau khi Đường Nhược nhận lấy thì dùng nước khoáng rửa.

“Nhớ ngày đó, anh già tôi theo đuổi con gái, khi đó mưa không nổi đồ tốt nên tự mình đào mấy viên đá cuội khoan lỗ.....”

“Hắc, cậu khoan hãy nói, đá cuội nho nhỏ kia xuyên thành một cái dây chuyền thật là xinh đẹp.....”

“Tôi đưa cho cô gái kia, gương mặt thẹn thùng của cô ấy.....”

Phan Đại Vĩ vẫn còn tiếp tục nhớ lại, đã nghe được ‘bốp’ một tiếng vang lên.

Phan Đại Vĩ ngã sấp, mặt sung phờ: “..... Lão bà..... Bà, bà tới rồi.....”

“Ông tặng đá cuội cho ai hả..... Ủ? Hồi tưởng lại còn rất đắm chìm vào đó.....”

“Lão bà, bà hiểu lầm, đó là hồi trẻ không hiểu sự đời, nào biết đâu..... Bà cũng biết tôi là con người ngay thẳng nhất..... Chúng ta đã đều là vợ chồng rồi.....”

“Ông còn biết ông là ông già nữa à, con gái cũng có thể lập gia đình đến nơi rồi, ông lại còn muốn tơ tưởng con gái mười tám nhà người ta.....”

“..... Tôi thề, tôi tuyệt đối không có.....”

Phan Đại Vĩ bị Phan đại tẩu lôi đi, tiếng nói chuyện với nhau cũng càng lúc càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Dị năng thăng cấp

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Cũng có những người có dị năng khác nhìn thấy những thứ màu xanh lấp lánh đó.

“Cái này là cái gì, thì ra trong cơ thể Zombie còn có vật như vậy.”

“Tốt nhất đừng động nó, Zombie ghê tởm, nhiều virus như vậy, ai biết cái đó có virus hay không đây.....”

“Rất xinh đẹp mà, có thể làm mặt dây chuyền đấy.....”

“Thôi đi, hiện tại cửa hàng vàng bạc nhà ai không phải là để anh mặc sức lấy, tùy tiện đi dạo một vòng, cũng có thể lấy đầy một túi kim cương, cầm cái này làm gì.....”

Ba người mất diếc tai ngo, tiếp theo tự mình làm việc của mình, hai đào, một rửa.

Trong đó, cũng có mấy người tới đây đào thử, nhưng nhìn đồ mình lấy ra từ óc Zombie, vụ chưa trong cổ họng nổi lên vẫn không thể nhin xuống được, trực tiếp phun ra.

Nhìn thấy một vài người ới ra, mọi người đối với ‘ thứ đồ ’ này lại càng không có hứng thú.

Nghỉ ngơi một lát, Hồ Hạo Thiên liền đứng lên để cho mọi người chỉnh đốn, sau đó tiếp tục lên đường.

Trải qua trận chiến thử thách thật sự này, tất cả mọi người đều im lặng hơn rất nhiều, giờ phút này ý nghĩ của mọi người, đều là muốn tìm một chỗ để thu xếp ổn thỏa.

Kiểm lại nhân số, phát hiện trong đội xe tổng cộng đã chết chín người, trong đó có hai là người có dị năng.

Nguyên bản đoàn xe cũng chỉ có năm mươi tám người mà thôi, trận chiến này đã mất đi gần một phần sáu.

“Hồ đội trưởng, chúng tôi tính quay đầu đi về thành phố L.....”

“Hồ đội trưởng, chúng tôi cũng đã thương lượng qua, tính quay về trụ sở thành phố L.....”

“Hồ đội trưởng, suốt con đường này cảm ơn anh đã chiếu cố, như vậy chúng ta từ biệt, nếu có duyên sẽ gặp lại thôi.....”

Còn có người mấy xe đi tới cáo biệt, trải qua trận chiến này, bọn họ cũng sinh ra cảm giác sợ hãi với thành phố A. Trên đường cũng đã như vậy, vậy sau khi tiến vào khu vực thành thị thì sao đây, không ai bảo đảm quân đội ở thành phố A đã không chế được cục diện, cũng không biết trụ sở thành phố A ở nơi đâu, lên đường không có mục tiêu như vậy, hiện tại đã là một loại tuyệt vọng.

Trong những người tới cáo biệt còn có A Ninh và người phụ nữ bên cạnh hắn lúc này.

Hồ Hạo Thiên cũng không có mạnh mẽ lưu lại bọn họ chỉ hơi nín lại, thấy bộ dáng kiên trì của họ, cũng cảm tạ bọn họ đã chiến đấu, sau đó dặn dò bọn họ dọc theo đường đi cẩn thận.

Anh có hai chiếc xe vật tư, hiện tại cũng không khách khí, để cho vệ sĩ trực tiếp lấy một xe phân ra cho mọi người.

Có thể sống sót, còn nhận được vật tư, tất cả mọi người cũng không nói thêm gì nữa, trận chiến bảo vệ này vốn chính là vì bản thân mình mà chiến đấu.

Người ta cho anh mấy thứ đồ này, cũng thật hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Lần này cộng lại cả chết đi cả rời bỏ, đoàn xe năm mươi tám người chỉ còn lại hai mươi tám người.

Mấy chiếc xe bị đập vỡ, dọn dẹp một chút, hai mươi mấy chiếc xe biến thành mười ba.

Bạch Thất và Đường Nhượng và Điền Hải trở lại trên xe.

Đường Nhượng thấy sắc mặt Bạch Thất vẫn luôn không tốt, không khỏi hỏi: “Không thoải mái à, anh muốn uống chút nước không?”

Bạch Thất lắc đầu, chậm rãi nói: “Có lẽ là sắp lên cấp rồi, cho nên mới có chút mệt mỏi.”

“Lên cấp?” Đường Nhượng đối với việc này thật đúng là không có khái niệm.

Bạch Thất cũng là người đã từng ‘ lên cấp ’, tự nhiên hiểu rõ năng lượng trong cơ thể mình khác thường. Vừa rồi sau khi hoàn toàn tiêu hao sạch năng lượng trong cơ thể, lại bổ sung thêm nước trong không gian, cảm giác ấy trở nên càng thêm rõ ràng.

“Đừng lo lắng, anh ngồi xuống chút sẽ ổn ngay.” Bạch Thất vừa nói xong liền nhắm mắt lại, cảm giác năng lượng trong cơ thể anh cũng muốn tuôn ra ngoài.

“Ừ, được rồi.” Đường Nhượng gật đầu liên tục, trực tiếp bao trùm hai tầng tinh thần lực trên người hắn, lại sợ không an toàn, trực tiếp bao trùm một tầng tinh thần lực lên xe của mình.

Mặc dù cô không biết lên cấp là dạng gì, nhưng cô xem mấy đại hiệp trong phim truyền hình, khi đột phá đều không thể bị quấy rầy.

Điền Hải ở phía trước lái xe, nghe được hai chữ ‘ lên cấp ’, cũng thấy kì lạ: “Chị, dị năng của chúng ta còn có lên cấp sao?”

Đường Nhượng chú ý đến Bạch Thất: “Phải, không chỉ có chúng ta, Zombie cũng sẽ lên cấp.”

Phản ứng của Điền Hải cũng không khác Đường Nhượng lần đầu nghe đến chuyện này mấy, vô cùng kinh ngạc nói: “Nếu như Zombie cũng sẽ lên cấp, vậy Zombie sau này không phải càng khó đánh hơn?”

Đường Nhượng gật đầu: “Ừ, Zombie sẽ càng ngày càng lợi hại, cho nên chúng ta phải nhanh chóng nâng cao thực lực của mình, mới có thể bảo vệ bản thân.”

Điền Hải quay đầu, còn thật sự nói: “Chị, em nhất định sẽ nâng cao thực lực của mình thật tốt, bảo vệ chị.”

Đường Nhược: “.....”

Không phải là cô khoe khoang, cô vẫn có tự tin, đối mặt Zombie, cô vẫn không cần người khác bảo vệ.

Tinh thần lực của cô bao vây một nhóm người thì không được, nhưng là bao lấy một mình cô thật sự là rất dễ dàng nha.

Có điều em trai nhà mình thật lòng nói muốn bảo vệ chị gái, quả thật cũng làm người ta rất vui mừng.

Loại cảm giác tự hào ‘ nhà ta có em trai sắp trưởng thành ’ vẫn rất rõ ràng.

Thời gian Bạch Thất lên cấp cũng không có bao lâu.

Dù sao cũng chỉ là lên cấp thứ hai, mà anh lại có kinh nghiệm, chỉ cần không có ai quấy rầy, nhất định anh sẽ thành công.

Chỉ thấy một tầng băng vô cùng mỏng bao lấy toàn thân anh, sau đó, băng kia từ từ hòa tan, tan thành bọt nước, sau đó bọt nước lại bị hấp thu vào trong lỗ chân lông của anh.....

Chỉ qua hai giờ, Bạch Thất đã mở mắt ra.

Đường Nhược vẫn chú ý đến anh thấy anh mở mắt, cũng không dám lên tiếng, rất sợ anh còn chưa khỏe, sau đó quấy rầy anh.

Cho đến khi anh khẽ mỉm cười nhìn cô, Đường Nhược mới vươn bàn tay run rẩy ra nắm lấy tay anh.

Vừa rồi, thật sự là lo lắng, vạn nhất tàu hỏa nhập ma giống như trong TV hay gì đó.....

Thật không dám nghĩ.

“Thành công không?” Cô hỏi một tiếng.

“Ừ.” Bạch Thất quay đầu, nhưng thấy khuôn mặt u sầu của Đường Nhược. Nghĩ lại, đại khái hiểu nguyên do trong đó. Trong lòng âm áp, anh nhẹ nhàng cầm tay cô, “Không cần lo lắng, trong tình huống dị năng đầy đủ thì lên cấp không có nguy hiểm gì lớn.”

Kiếp trước anh mất chừng bảy tháng mới lên cấp, giờ ngắn ngủn hơn nửa tháng đã lên cấp, thực sự đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Đường Nhược khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới: “Dị năng cấp hai có phải lợi hại hơn không? Phóng ra chút, cho em nhìn xem.”

Bạch Thất mở bàn tay, năm lưỡi dao băng trong nháy mắt xuất hiện ở trong lòng bàn tay anh.

Lưỡi dao trong suốt lấp lánh, giống như thủy tinh. Thứ này nhìn không giống công cụ giết Zombie, mà giống như một tác phẩm nghệ thuật trong cuộc triển lãm điêu khắc băng.

“Wow, lưỡi dao thật tinh xảo.” Đường Nhược đưa tay cầm lấy, thế mà cũng có thể cầm lấy một cái.

Chẳng qua là tách khỏi tay Bạch Thất, lưỡi dao hòa tan rất nhanh trong cái nóng giữa 12h trưa.

“Dị năng anh Bạch thật mạnh, lúc nào em cũng có thể lấy cầu sét cho chị Đường chơi như vậy.” Điền Hải ở phía trước, sau khi nhìn thấy qua kính chiếu hậu, không khỏi lộ ra bộ dạng mơ ước.

Đường Nhược: “.....”

Em xác định cầu sét có thể để chị cầm lấy, sẽ không bị điện giật chết người?

Dị năng lên cấp đến cấp hai, hơn nữa cảm giác uy lực còn mạnh hơn cấp ba hồi trước, Bạch Thất cũng có chút ngửa tay, cho nên, nhìn thấy Zombie bên ngoài nơi xa, anh liền thỉnh thoảng ném ra một lưỡi dao băng, xuyên thẳng đỉnh đầu Zombie.

Phan Đại Vĩ lái xe đi theo phía sau bọn họ, nhìn thấy lưỡi dao thỉnh thoảng bay ra từ trong xe bọn họ, nắm tay lái thờ dãi nói: “Trẻ tuổi thật là tốt, ngày hôm qua mới vừa đại chiến một đêm, hôm nay vẫn có thể đùa giỡn trên chóc bạn gái.”

Phan đại tẩu bên cạnh liếc ông một cái: “Ông già, ông yên tâm, nếu như tôi đây bên cạnh ông đổi thành mười tám cô gái như hoa, ông cũng có thể đùa giỡn như vậy.”

Phan Đại Vĩ: “.....”

Tâm thực mệt !

Tận thế rồi, lão bà còn lo lắng ta tìm nữ nhân bên ngoài, mặc dù người đàn ông già rồi, mị lực vẫn còn quá lớn! Làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: EQ bằng 0

Sau khi có cảm nhận rung động ngày hôm qua, Đường Nhược cũng không thể thoải mái lăn vào ngực đối phương như thường ngày được.

Không chỉ không có loại không câu nệ tiểu tiết này, ngay cả nhìn vào ánh mắt của anh, cũng đều mang theo chút ngưng ngững, thấy Bạch Thất nhìn cô, ngược lại sẽ quay đầu đi, làm bộ nhìn ngoài cửa sổ.

Bạch Thất nhìn ra sự khác thường, anh tựa như không để ý kéo Đường Nhược qua, giữ tay cô trong tay mình: “Anh thấy em đang lên nhìn anh.”

Đường Nhược: “.....”

Bầu không khí nói lời đường mật thế này đâu rồi ?

Không phải mọi người hẳn sẽ mất đưa mày lại trước sao!?

EQ của anh đâu rồi, ngược lại với chỉ số thông minh đấy à?

Bạch Thất nói: “Anh liền ngồi ở ngay đây, em muốn nhìn chỉ cần nhìn thẳng là được, không cần lên lên.”

Đường Nhược: “.....”

Cô đã xác định, Bạch Thất chắc không có EQ.

Đã như vậy.

Đường Nhược lộn chết không sợ nước sôi, cũng trình diễn liễu một phen hào khí can vân: “Em không nhìn vị hôn phu của mình cũng không được sao?”

Về mặt thể thảm không đành lòng nhìn như vậy, khiến Bạch Thất buồn cười.

Đáng tiếc, phía trước có người đang ngồi, nếu không thật ra có thể ăn cô luôn.

Dù sao cũng là của mình.

Bạch Thất đối với hai chữ ‘ của mình ’ này, thật sự là phi thường hài lòng.

Tay Đường Nhược bị Bạch Thất nắm trong tay, cô rõ ràng cảm giác được, ngón tay Bạch Thất đang vuốt ve chiếc nhẫn trên tay cô.

Anh cầm tay cô lên, đặt trên khoe miệng ấn xuống một cái hôn, lẳng lẳng nhìn cô: “Ừ, có thể, nếu là vị hôn phu, như vậy, thì càng phải quang minh chính đại mà nhìn.”

Trong nháy mắt đối mặt với gương mặt nghiêm túc đến mức khiến người ta rung động này, cảm giác tim đập đến mức muốn rơi ra ngoài, chỉ cảm thấy trong lòng đầy tràn ôn nhu.

Nhưng dưới tình huống như vậy, Đường Nhược lại không biết nên cư xử như thế nào, không thể làm gì khác hơn là nhếch miệng lên làm mặt quỷ với hắn.

Được rồi, cô chưa từng nói chuyện yêu đương, EQ của cô cũng là số lẻ!

Điền Hải ngồi ở phía trước lệ rơi đầy mặt.

Mặc dù cảm giác sự tồn tại của em tương đối thấp, nhưng là đầu gì cũng là bóng đèn a, có cần phải anh nhìn em, em nhìn anh, anh anh em em như vậy không hả.....

Tận thế rồi, làm một tài xế cũng thật dày vò!

Trải qua lần Zombie đại chiến này, mọi người trong đoàn xe cũng đều không có tâm tư dừng xe rồi, mọi người đều ở bên trong xe ăn bữa sáng bữa trưa. Chẳng qua, trên đường mọi người vẫn dừng xe nghỉ ngơi, nếu không lại gặp bầy Zombie, thì mất nhiều hơn được.

Lúc đi qua một chỗ rẽ, đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi ở chỗ này.

Bạch Thất mở bản đồ ra nghiên cứu một chút, nói với Điền Hải: “Chúng ta chờ đi xuống khỏi đường cao tốc.”

Nơi anh muốn đi chính là trụ sở tương lai xây dựng tại thành phố A, mặc dù không biết hiện tại quân đội có ở đó hay không, nhưng trước khi tận thế, nhà của anh cũng là ở bên trong khu vực mới giải phóng này.

Điền Hải nhìn phương hướng Bạch Thất chỉ: “Anh Bạch, nhưng xem ra bọn họ còn muốn tiến lên phía trước nữa.”

Bạch Thất nói: “Mặc kệ bọn họ, tự chúng ta ra khỏi đường cao tốc.”

Điền Hải gật đầu.

Sau đó, Bạch Thất xuống xe cáo biệt với Hồ Hạo Thiên.

“Cậu muốn đi tới khu vực mới quy hoạch ở ngoại thành phía Nam?” Hồ Hạo Thiên nghe xong, nhíu mày.

Bọn họ đều muốn đi tìm thân nhân trong quân đội, nhưng trụ sở quân đội ở khu phía Tây.

Bạch Thất gật đầu: “Tôi còn có căn nhà ở ‘Hoàng Đình’, đi tới đó cũng có chỗ đặt chân. Nơi đó là vùng mới quy hoạch, đoán chừng Zombie cũng không nhiều, buổi tối qua đêm ở đó cũng an toàn hơn một chút.”

“Như vậy, bây giờ qua đêm ở trên đường cũng quả thật không an toàn.” Hồ Hạo Thiên nhìn con đường thông đến thành phố A ở phía trước, suy nghĩ một chút nói: “Thật ra thì trong ‘Hoàng Đình’ công ty của chúng tôi cũng có chỗ phân tham dự, vài phòng nhỏ cũng còn giữ lại dưới danh nghĩa của công ty tôi, nếu như tất cả chúng ta đều đi qua đó, thật ra thì tất cả đều có thể ở lại.”

Bạch Thất nhíu mày.

“Chúng ta cũng có thể thuận tiện tiếp tục làm bạn đi Hoàng Đình.”

Bạch Thất không nói một lời.

Dù sao, anh chỉ đi vùng mới quy hoạch ở ngoại thành phía Nam.

Hồ Hạo Thiên tính toán lộ trình từ nơi này đi tới ‘Hoàng Đình’. Tính ra đại khái sau một canh giờ là có thể đã tới, nhanh chóng tập kết mọi người nói: “Mọi người, bây giờ chúng ta đã ở trong phạm vi thành phố A, nhưng hiện tại khu vực nội thành như thế nào, vẫn còn chưa rõ ràng, tình huống tối ngày hôm qua tất cả mọi người đều nhìn thấy, hiện tại ở ngoài đường không an toàn, cho nên chúng ta tính trú tại khu mới quy hoạch ở ngoại thành phía Nam, không biết ý kiến mọi người như thế nào.”

Có một chỗ đặt chân, mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, dù sao vật tư trên xe chỉ có thể kiên trì khoảng nửa tháng, hơn nữa mỗi ngày đều lên đường khiến cho tinh thần mọi người cũng mỏi mệt.

Cho nên rồi rít quyết định đi ‘Hoàng Đình’ nghỉ ngơi chỉnh đốn lại.

Mười mấy chiếc xe tạo thành đoàn xe, dọc theo đường đi tránh né các loại chướng ngại vật, chỉ ba giờ chiều đã ‘Hoàng Đình thự uyển’ ở khu Nam thành phố A.

Song, sau khi Bạch Thất nhìn bộ dạng ở nơi đây, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nơi này không có nhóm quân đội lớn kiếp trước đóng quân, cũng không có tường vây cao cao, hết thảy đều còn là bộ dáng ban đầu.

Chẳng lẽ bọn họ tới quá sớm, quân đội còn chưa tới đây?

‘Hoàng Đình thự uyển’ là khu nhà giàu phối trí cao cấp nhất trước khi tận thế, một căn biệt thự lớn cao ba tầng đứng sừng sững trong khu vườn lớn, Đường Nhược và Điền Hải nhìn đến hai mắt đều thẳng.

Cô không thể tin hỏi Bạch Thất: “Anh ở chỗ này có... có nhà?”

Đâu chỉ là nhà, đó là một tòa nhà nghiêm chỉnh, còn có cả vườn hoa, vườn hoa siêu cấp lớn.

Lại dùng ‘nhà’ để hình dung, quả thực khoe của khoe đến phát rồ!

Điền Hải cũng có chút lắp bắp: “Ta, chúng ta..... Sau này sẽ ở nơi này sao.” Nơi này còn lớn hơn cả căn nhà xi măng hai mẫu ruộng ở quê hân. Loại nhà ở này, cậu chỉ từng nhìn thấy trên TV, vốn tưởng rằng tiểu khu lúc trước ba cậu làm đã là cao nhất rồi.

Bạch Thất cũng không có để ý, vẫn chú ý đến tình huống chung quanh vừa nói: “Sau này sẽ không có diện tích lớn như vậy cho cậu ở, chính phủ sẽ sử dụng dị năng thô hệ tạo ra rất nhiều phòng ốc trên những căn nhà này.”

Diện tích trụ sở chính là chỉ có thế này, nhưng người tới đầu nhập vào lại càng ngày càng nhiều, cho dù chính phủ vẫn xây rộng ra bên ngoài, cũng không thể có tốc độ an trí từng người tới đầu nhập nhanh như vậy, cho nên sau lại sẽ để người có dị năng xây dựng phòng ở tạm thời ở chỗ này.

Mặc dù ‘ vị phạm luật lệ kiến trúc ’ như thế, trị an trong khu biệt thự cũng tốt hơn bên ngoài rất nhiều, khu cao ốc bên ngoài, cũng coi như có thể ở, nhưng khu lầu dựng ở phía ngoài cùng, liền hoàn toàn chỉ có thể coi là là khu dân nghèo rồi, bên trong dơ dáy bẩn thỉu, cái gì cũng có thể xảy ra.

Xem như đề xướng cho biệt thự kiểu mới, an toàn, thoải mái, công năng đầy đủ, nơi này đều đồng loại sử dụng khóa vân tay, thủy tinh công nghiệp, khóa mật mã chống trộm chờ xử lý an toàn.

Xe Hồ Hạo Thiên dẫn đầu, một đường chạy nhanh quan sát khu biệt thự, trong tiểu khu hoàn toàn không thấy bóng dáng bảo an, khu biệt thự cũng không có nhiều Zombie như khi gặp phải ở khu cao ốc trên đường đi tới đây, cơ hồ vào ‘ Hoàng Đình thự uyển ’ liền không nhìn thấy bóng dáng Zombie với người, điều này cũng giải thích được, khi tận thế tới, hầu như nơi này còn chưa có ai vào ở.

Một nhóm người mặc danh kiệu đi theo Hồ Hạo Thiên vào phòng hành chính trên tầng quan sát.

Hồ Hạo Thiên nhìn mọi người giải thích nói: “Bởi vì ban đầu khi xây nơi này, muốn tạo nên phối trí cao cấp nhất Hoa quốc, cho nên nơi này tất cả đều là khóa vân tay, không thể dùng vũ khí để phá, đành phải đưa mọi người tới nơi này, chọn vài căn còn chưa có chủ nhà, để mọi người ẩn vân tay.”

Hiện tại tầng không biệt thự lớn như vậy, mặc dù sau này cũng không có tác dụng gì, nhưng là mọi người vẫn rất vui vẻ. Chỉ là, đối mặt với căn nhà lớn như vậy, trong lòng mọi người vẫn còn có chút thấp thỏm.

Trước kia ở trong nhà lớn vậy gọi là hưởng thụ, nhưng hiện tại không có năng lực tự vệ, ở nhà lớn như vậy quả thực gọi là muốn chết, nếu gặp phải Zombie hay gì đó, không phải là kêu trời, trời không thấu, gọi đất, đất chẳng hay sao?

Trước kia còn có hàng xóm tốt bụng có thể hỗ trợ, bây giờ cầm cái loa kêu ra bên ngoài, đoán chừng ngay cả nhà đối diện cũng không nghe được. Cho nên trừ ba người Bạch Thất còn có đám người Hồ Hạo Thiên có một căn bất động sản ở nơi này ra, những người khác chỉ cần một căn để vào ở. Dù sao nhà lớn như vậy, nhiều gian phòng như vậy, hai người một gian cũng là đủ ngủ rồi.

Hồ Hạo Thiên biết bình ác-quy dự bị của phòng hành chính này ở chỗ nào.

Mở bình ác-quy, lưu tất cả vân tay vào, liền hoàn thành.

Giải quyết xong vấn đề nhà ở, mọi người lại chậm rãi đi ra khỏi đây, ‘ về nhà ’ riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Biệt thự

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Nhà của Bạch Thất là ông nội anh cho.

Thời điểm mới xây dựng khu quy hoạch này, ông nội đã đặt một căn nhà ở đây làm nhà cưới cho anh, sau này ông nội của anh qua đời, anh cũng không chú ý tới nơi này, chẳng qua nhớ mang máng nơi này kèm theo trang hoàng xa hoa, không cần phải mua thêm bất kỳ vật gì nữa.

Kiếp trước, lúc chỉnh trang xong nhà thì anh đã tới nơi này xem một lần, mặc dù vội vàng nhìn lướt qua, Bạch Thất cũng biết căn nhà của mình cụ thể ở nơi đâu nên cũng không lạc đường, trực tiếp lái xe đến chỗ biệt thự.

Lúc trước, Hồ Hạo Thiên cũng đã hỏi căn của Bạch Thất ở nơi nào, cho nên sau khi anh thấy căn nhà của họ cách khá xa, cũng đã rất hào sảng đổi sang căn nhà bên cạnh bọn họ.

Dù sao toàn bộ nơi này trống không, anh thích ở đâu thì ở.

Trong đội xe, hai nhóm người thực lực cao cường đều ở chỗ này nên những người khác cũng ở một căn biệt thự trên cùng đoạn đường đó.

Thế cho nên, thật ra thì ba nóc biệt thự chính là ở cùng một chỗ, nhưng là cái ‘ cùng một chỗ ’ này cũng thật sự cách nhau rất xa.

Giữa các căn biệt thự cũng không có phân cách, vườn tược trong khu làm rất tốt, những gì cần che lấp dùng thực vật để che, không cần phải có cửa lớn vững chãi.

Trực tiếp đỗ xe ở trong ga-ra, Bạch Thất mang theo Đường Nhục và Điền Hải từ ga-ra vào biệt thự.

So với thái độ thân nhiên của Bạch Thất, hai người nhà quê là Đường Nhục và Điền Hải không thể bình tĩnh được như vậy.

Trang hoàng trong biệt thự này còn đẹp hơn khách sạn năm sao Đường Nhựt từng thấy ở thế giới kia nhiều lần.

Biệt thự ba tầng, tầng hầm chia ra làm nhà kho, phòng chứa rượu, phòng trò chơi.

Tầng một trừ ga-ra liên tiếp bên ngoài, còn có phòng khách, phòng bếp.

Tầng hai có hai gian phòng khách, một gian phòng tập thể thao, còn có sân phơi, cùng một vườn hoa trên cao.

Tầng ba là nơi ở chính, suốt một tầng lầu đều là phòng ngủ, bên trong không khác tầng hai căn biệt thự của Bạch Thất ở thành phố H cho lắm, phòng rửa tay, phòng quần áo, thư phòng, thậm chí còn có một bể bơi nhỏ.

Căn biệt thự khoe của như thế này quả nhiên phù hợp phong cách ‘điệu thấp’ của Bạch Thất.

Thật hận giàu!

Đường Nhựt cảm giác đôi mắt chó hợp kim titan của mình cũng bị đâm mù.

Diễn Hải cảm giác mình đã xuất hiện ảo giác: “Chị, sau này chúng ta thật sự ở nơi này à?”

Nhìn lại Bạch Thất, người ta đang cầm lấy một thanh băng đao cắt thủy tinh trên biệt thự.

Đường Nhựt vô cùng đau đớn: “Anh làm cái gì vậy, ngại thủy tinh quá cứng rắn à.”

Bạch Thất chém mấy đao vào kính, thấy không bị vỡ, hết sức hài lòng: “Lúc trước nghe nói kính ở nơi này toàn bộ dùng nguyên liệu chống đạn cao cấp nhất, bây giờ xem ra, thật đúng là không có lừa gạt người tiêu dùng.....”

Đường Nhựt che ngực, cảm giác mình lại tiến thêm một bước trên con đường hận giàu.

Một cửa sổ cũng dùng thủy tinh chống đạn tạo ra, như vậy, như vậy giá nhà lúc trước, là phải bao nhiêu một mét vuông?

Quả thực quá phá sản!

Bạch Thất thấy cô nổi bệnh trung nhị đang trầm ngâm, cười cười, rốt cục nhìn không được, dấn vào mặt cô: “Chạy nhiều ngày đường như vậy, em không mệt mỏi à, trước đi lên lầu tắm rửa, sau đó ăn cơm”

Đường Nhựt lúc này mới tỉnh ngộ lại, lấy ra từng đồng nguyên liệu nấu ăn từ trong không gian ra, còn lấy cả bếp lò.

Diễn Hải: “.....”

Tình huống gì thế này, không phải là anh Bạch có dị năng không gian ư, sao lại biến thành chị Đường rồi.

Đường Nhựt nhìn Diễn Hải hóa ngọc hỗn độn trên không trung, buồn cười lấy đầu tây đưa tới, nói: “A Hải cũng không thể đem bí mật này nói cho người khác biết, nếu không, sau này chúng ta sẽ không còn đồ ăn rồi, có lẽ em còn không thể gặp được chị Đường của em nữa.”

Diễn Hải không có nhận lấy đầu tây mà ngược lại giơ lên ba ngón tay, nghiêm túc nói: “Em Diễn Hải thề, nếu nói ra dị năng của chị Đường Nhựt, em sẽ bị thiên lôi đánh xuống, không được.....”

Đường Nhựt vội vàng cắt đứt cậu, nhét cái khay đầu vào trong tay của cậu: “Được rồi, chị biết rồi, em không cần phải nói nữa.”

Diễn Hải nhìn đầu tây đỏ rực, rất là không nổi xuống tay: “Chị, đầu tây này tươi như vậy, chị ăn đi, em không ăn đâu mà cũng không đói.”

Đường Nhựt lấy thùng nước ấm trong không gian ra, đặt ở trên mặt đất: “Chị có rất nhiều nữa mà, em không cần không nổi, tắm rửa xong ăn nữa cũng được, đây là nước tắm”

Sau đó, chính cô cũng đi lên lầu tắm.

Ta yêu tắm, da đẹp đẹp!

Cho dù tận thế cũng muốn duy trì xinh đẹp!

Ở trong đoàn xe thật sự đã hơn một tuần lễ không có tắm rửa qua rồi.

Đến tầng ba, lại cảm thấy mí mắt co giật.

Phòng ngủ quá xa hoa, Đường Nhựt không dám nhìn.

Trong phòng tắm thứ công cụ gì cũng đầy đủ, ngay cả bồn tắm để trong không gian cũng không cần lấy ra.

Tắm rửa xong, tìm quần áo ở nhà mặc vào, Đường Nhựt xuống lầu gọi Bạch Thất đi tắm.

Tiếp theo, sau khi sấy khô mái tóc dài, cô đi xuống tầng chuẩn bị bữa tối.

Lúc cô xuống lầu, Điền Hải đã ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm tối rồi.

Điền Hải không biết sự thần kì của nước trong không gian của Đường Nhựt, nhìn phòng tắm rộng lớn hoa lệ như vậy, thật sự mắt tự nhiên vô cùng, liền hết sức nhanh chóng tắm rửa, sau đó thay bộ đồ lấy trong một cửa hàng quần áo nam nhìn thấy trên đường.

Đường Nhựt nhìn đầu tây trên bàn ăn giống như là vẫn chưa từng được động vào đặt ở đó. Có chút buồn cười, cầm lấy một quả bỏ vào trong miệng, sau đó bụng cái đĩa đi ra đằng sau cậu nhìn: “Đang nấu cái gì đây?”

Điền Hải không có xoay người, dao trong tay cẩn thận cắt thịt cá thành từng miếng từng miếng: “Em nấu canh cá cho anh chị, cái này để em làm.”

Cậu từ nhỏ lớn lên ở nhà cậu, cậu mẹ mở quán cơm ở quê, mỗi khi bận rộn, cậu sẽ giúp đỡ bọn họ, từng chút từng chút nhìn theo, ít nhiều cũng học được chút nghề.

“Hắc, cái này ngon, chị thích ăn.” Cũng rất lâu rồi Đường Nhựt không được ăn những món cay như thế này, trong lúc nằm trên giường bệnh, tất cả đều là cháo loãng nhẹ nhàng mà thôi, “Sao em không ăn đầu, rất ngọt đây.”

Điền Hải cười cười nói: “Chị ăn đi, cái kia, em thấy quý quá rồi.”

Đưa nhỏ thật thà này.

Đường Nhựt cầm lên một quả nhét vào trong miệng cậu, cười nói: “Chị gái em thương cho, không nên khách khí, anh Bạch Ngạn của em rất có tiền.”

Điền Hải miệng đầy đầu tây, mắt cong cong đầy ý cười.

Chị Đường và anh Bạch đối với cậu thật là tốt.

Sau khi tận thế, mất đi cha, lại có anh trai chị gái cảm giác thật sự rất ấm áp.

Khi Bạch Thất xuống lầu, liền nhìn thấy một hình ảnh như vậy.

Vị hôn thê của mình cầm đĩa đầu đứt cho một chàng trai khác. Mặc dù tên kia còn là một vị thành niên, nhưng hình ảnh này, dù thấy thế nào cũng không ổn, thấy thế nào cũng khó chịu.

Ừ, phải đánh một trận.

Ừ, đánh tên kia một trận.

Ừ, không cần đánh cậu ta, đổi tên kia thành mình là được.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Bạch Thất không chút do dự, đi qua gạt Điền Hải sang một bên.

Điền Hải đột nhiên bị người đẩy ra: “.....”

Đột nhiên tầm mắt Đường Nhựt chịu ảnh hưởng: “.....”

Điền Hải nhìn Bạch Thất một cái, nghi ngờ nói: “Anh Bạch, anh muốn mổ cá sao?”

Bạch Thất: “Cá cái gì.”

Điền Hải cầm lấy dao chỉ chỉ cá trên thớt.

Bạch Thất nhìn thịt cá tuyết trắng kia, vung tay lên: “Anh chỉ tới tìm Tiểu Nhựt thương lượng chuyện này, em tiếp tục làm cá đi.”

Cho nên Đường Nhựt bị lôi đi.

Điền Hải xoay người sang chỗ khác, tiếp tục nghiêm chỉnh chặt cá.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Cầu ấm giường

Bị người mang về mặt khó chịu dẫn tới ngồi xuống trên ghế sa lon trong phòng khách, Đường Nhược mở to mắt to liếc Bạch Thất.

Con người tôi như mực phản chiếu hình dáng mình

Hiện tại trong mắt, chỉ có một mình mình.

Trong lòng Bạch Thất cảm thấy thoải mái hơn chút.

“Chúng ta thương lượng chuyện gì?” Đường Nhược thuận tay cầm lên một quả dâu nhét vào miệng Bạch Thất.

Trong miệng Bạch Thất liền với tim, bị quả dâu này làm cho vừa ẩm vừa trơn.

Vị chua trong nháy mắt biến mất.

Anh sờ sờ kẹp tóc trên đầu Đường Nhược nói: “Chờ mấy ngày nữa, chúng ta đi ra ngoài một chuyến.”

Đường Nhược cũng không hỏi ra đi làm cái gì, gật đầu: “Được.” Sau đó liền ngừng đầu, hỏi, “Bữa tối anh muốn ăn cái gì, em đi làm?”

Bạch Thất kéo tay cô qua: “Không cần, để cho Điền Hải làm là được rồi.” Sau đó liền nhân tiện giải thích đưa cô đi ra ngoài làm cái gì, “Dị năng của em sắp lên cấp, cho nên phải đi ra ngoài, hơn nữa nhìn bộ dạng những người khác trong đội xe, cũng sẽ không ở nơi này ngây ngốc quá lâu.”

Đường Nhược lúc này mới nhớ tới: “Ồi, ý của anh là, chúng ta tiếp tục đi cùng bọn họ à.”

Căn nhà lớn như vậy sẽ bị vứt bỏ sao ?

Bạch Thất lắc đầu: “Không, chúng ta sẽ ở nơi này.”

Đường Nhược gật đầu, tỏ vẻ vừa lòng.

Cô mới làm thô hào một ngày, còn chưa thích đủ.

Thời gian đối với đôi trai gái đang trong thời kì yêu đương mà nói, luôn trôi qua đặc biệt nhanh, ở cùng một chỗ trò chuyện, cho dù không nói lời nào lãng lãng dựa vào nhau, cũng có thể dựa đến một loại ý cảnh ‘chân thành và thẳng thắn’.

Hai người cũng coi như vừa mới xác định tình yêu, một người là học bá EQ số lẻ, một người là người bạn thân của bệnh viện EQ số âm, quả nhiên, khả năng nói lời yêu thương của họ trúc trắc y như học sinh tiểu học vậy.

Tình yêu ngây ngô tuổi dậy thì, đẹp như cảnh sắc hoa lệ trong mơ, đơn thuần chân thành.

Cả đời này, nhất định gặp gỡ, đẹp đẽ như vậy.

Hai người nói một lát, Điền Hải bên kia cũng làm xong cơm tối rồi.

Ba người coi như là ăn bữa tiệc lớn tốt nhất mấy ngày qua.

Lúc trước sợ đưa tới phiền toái không cần tiết, cũng đã mấy ngày không ăn đồ ăn nóng rồi.

Sau đó là buổi tối đi ngủ, lầu ba một gian phòng ngủ, lầu hai cũng có hai gian phòng khách.

Đã có ba gian phòng, dĩ nhiên, Đường Nhược cũng thật không có loại can đảm lấn vào ngực đối phương kia.

Cho nên quyết định, ba người mỗi người một gian.

Tất nhiên nói lại, Bạch Thất làm sao có thể để Đường Nhược và Điền Hải ngủ ở tầng hai.

Như thế, ba người liền chia làm Đường Nhược ở phòng ngủ, Bạch Thất và Điền Hải mỗi người chiếm một gian phòng khách.

Buổi tối Đường Nhược ngủ, lại phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Không có Bạch Thất, thế mà cô lại có thể lăn trên giường, trực tiếp lăn xuống mặt đất!

Sau khi trải qua ba lần, Đường Nhược bắt đầu đi lấy đệm trong không gian ra, trải chăn đệm ở góc tường nằm dưới đất.

Bi thương không dậy nổi, đời trước thân thể này rốt cuộc là có tư thế ngủ như thế nào, cả đêm lại có thể rơi khỏi giường ba lần.

Ta quả nhiên là mệnh chó, ở biệt thự xa hoa cũng chỉ có thể ngủ trên mặt đất!

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Nhược ôm lấy người đi xuống lầu.

Điền Hải đang ở lầu dưới chuẩn bị bữa ăn sáng, nhìn thấy vẻ mặt Đường Nhược mỗi mệ, vô cùng khó hiểu: “Chị, tối ngày hôm qua ngủ không được ngon giấc sao?”

Đường Nhược roi vài đường hắc tuyến: “Đúng vậy, phòng ốc quá xa hoa rồi, không thích ứng a.....”

Bạch Thất cũng đứng lúc xuống lầu, nhìn thấy cô che cánh tay, đi qua kéo tay cô nhìn: “Sao lại bầm hết rồi?”

Đường Nhược đau khổ nhìn anh.

Em có thể nói, em lăn ba lần từ trên giường xuống đất sao?

Anh trai Bạch Ngan, cầu ấm giường!

Bạch Thất nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô xuất hiện một tầng hơi nước, đặc biệt đáng thương, đưa tay giúp cô vuốt vuốt cánh tay: “Buổi tối lăn xuống giường?”

Đường Nhược: “.....”

Nhất châm kiến huyết cũng rất đả thương người.

Thật ra thì cô cũng không muốn, ai biết được cơ thể này của cô ở trên giường nệm cũng có thể lăn xuống, sau nửa đêm càng khoa trương hơn, trực tiếp lăn xuống hồ bơi trong phòng, may là hồ bơi kia không có nước.

Buổi sáng tỉnh dậy, lại có thể phát hiện mình ngủ ở trong hồ bơi.

Loại tâm tình này, là một người bình thường đều chịu không được!

“Rốt cuộc là ngủ thế nào, giường lớn như vậy cũng có thể lăn xuống được?”

Bởi vì căn phòng này chuẩn bị làm phòng cưới, cho nên giường phòng ngủ cũng quả thật vô cùng to lớn.

Nhưng, trực ngủ của người nào đó cũng thật không phải là hư danh nói chơi.

Ba người ăn xong bữa sáng, Bạch Thất liền thoa dầu hoa hồng cho Đường Nhược vuốt vuốt mấu bầm.

Bởi vì gần đây ngâm nước trong không gian nên da Đường Nhược nhìn càng thêm trắng nõn, dẫn đến một khối máu ứ đọng nhìn hết sức rõ ràng.

Động tác Bạch Thất rất nhẹ, xoa đến trong tim Đường nhược cũng mềm nhũn: “Em nghỉ, sau này xây rào ở xung quanh giường, như vậy sẽ không ngã xuống nữa.”

“Ừ, lần sau có thể mang cái cũi trẻ em tới để ngủ.”

Đường Nhược: “.....”

Vừa rồi còn cảm thấy anh dịu dàng, thật là ảo giác!

Một lát sau, Hồ Hạo Thiên tới.

Kiến thức anh rộng rãi, nhìn thấy biệt thự này của Bạch Thất trang tu như vậy, cũng chỉ tầm tắc hai tiếng: ” Còn xa hoa hơn cả chỗ của tôi.” liền xoay qua chỗ khác nói đến việc chính.

Ý tứ từ đầu tới đuôi là, ngày thứ ba sau tận thế cha anh gọi điện thoại cho anh tiết lộ tin tức thành phố A thành lập một trụ sở tạm thời ở phụ cận khu Tây, anh muốn đi tới đó, hỏi mấy người Bạch Thất có đi đầu nhập vào quân đội hay không.

Mà những người khác trong đoàn xe, lần này bọn họ đến thành phố A, mục đích tất cả đều là vì tìm người, bất kể thành công hay thất bại, có thể tìm được hay không, bọn họ cũng phải biết đáp án.

Thành phố A phản ứng tương đối nhanh chóng, tận thế ngày thứ hai liền mở một trụ sở, để thị dân đi qua tìm nơi nương tựa, trong cuộc điện thoại giữa đoàn xe và các thân nhân, lộ ra ý tứ, tất cả đều là bọn họ đã đi đầu nhập vào quân khu, cho nên mọi người mặc dù lo lắng, rốt cuộc vẫn tin tưởng thực lực quốc gia, cho là thân nhân tạm thời không có nguy hiểm.

Bạch Thất lắc đầu tỏ vẻ ba người mình không có thân nhân ở bên kia, tính toán tạm thời dừng chân ở chỗ này.

Cho dù cả đời này quân đội thật sự không thành lập trụ sở ở chỗ này, dựa vào khả năng chịu va đập của biệt thự, trước khi phần lớn Zombie đều tiến

hóa thành cấp bốn, ở nơi này vẫn là không có vấn đề gì.

Hồ Hạo Thiên cũng không ép buộc, cho nên cáo biệt Bạch Thất, chính mình mang theo nhóm người muốn tìm quân đội nương tựa hoặc đến trụ sở thành phố A, chạy tới khu Tây.

Người của đoàn xe vừa đi, Bạch Thất liền mang theo Đường Nhược và Điền Hải cùng rời khỏi khu biệt thự, đi đến khu cao ốc phía trước càn quét Zombie.

Bọn họ cũng không còn chỗ để đi, vật tư đã đầy đủ ba người ăn, hiện tại vấn đề chủ yếu, tự nhiên là nâng cao thực lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tinh thần lực

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Điền Hải đi tuốt đằng trước.

Bạch Thất cầm tay Đường Nhược, theo ở phía sau.

Con đường ở khu biệt thự rất u tĩnh, cây cối ven đường đều đã trồng nhiều năm, ánh mặt trời chiếu xuống cành lá tươi tốt, bóng cây dường như che lấp hai phần ba mặt đường, dưới tàng cây mỗi hai ba mét lại có ghế dài để nghỉ ngơi.

Nếu không phải hoàn cảnh xã hội bây giờ không đúng, môi trường tự nhiên trong này, cũng là nơi tình nhân ước hẹn tán bộ tốt nhất.

Ba người đi tới khu cao ốc.

Hai khu nhà cách nhau rất gần, không cần lái xe, trực tiếp đi bộ cũng không mất bao lâu, bởi vì dọc theo đường đi cũng có Zombie tới lui, ngồi xe ngược lại sẽ quên mất những thứ Zombie này.

Nếu bọn họ tính toán ở lại nơi này lâu dài, trong trong ngoài ngoài đều sạch sẽ mới tương đối yên tâm.

Từ khi tận thế bắt đầu đến bây giờ đã một tháng, phần lớn Zombie cũng đã tạo thành tinh hạch trong đầu, ba người vừa đánh vừa đi vừa lấy, mà Bạch Thất đã lên cấp đến cấp hai, nhưng trước mắt mà nói, phần lớn Zombie đều còn là cấp một, cho nên ba người một đường đi tới, cũng rất là dễ dàng.

Đến khu cao ốc, liền thấy Zombie tăng nhiều hơn rõ ràng rồi, Zombie lác lác dưới lầu người thấy mùi ‘thịt’ liền lao tới chỗ ba người.

Thật ra thì, quy hoạch khu cao ốc cũng rất chỉnh tề, đi vào cửa chính là một vườn hoa rộng lớn.

Bạch Thất nhìn số lượng Zombie, nói: “Phải tìm chỗ nào có thể phòng thủ.”

Cũng may phân cách ở giữa khu cao ốc cùng khu biệt thự là song sắt lớn, phía sau song sắt còn có hàng loạt những bồn hoa. Cho nên ba người đang ngồi ở phía sau bồn hoa, hướng về phía Zombie, phóng dị năng.

Mấy ngày qua lời cầu của Điền Hải đã to lên không ít, mà cậu nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được dị năng của mình tinh tiến rất nhiều.

Bạch Thất đối với dị năng hệ Lôi không có nghiên cứu, nhưng anh có kinh nghiệm ba năm tận thế, không ăn thịt heo, cũng từng nhìn thấy heo chạy.

Thình thoảng cũng sẽ chỉ điểm cho cậu mấy câu.

Zombie càng ngày càng nhiều, cơ hồ vây kín song sắt. Bọn chúng vươn đôi tay rữa nát, chen chúc ở bên kia song sắt, cơ hồ cũng muốn nhét đầu của mình vào.

Bạch Thất nhìn Zombie càng ngày càng nhiều, trầm ngâm nói: “Ngưng tụ dị năng hệ Lôi, đặt lên trên song sắt.”

Điền Hải gật đầu, xuất ra lời cầu lớn lên trên song sắt. Sắt tuy là vật dẫn điện, nhưng một lời cầu như vậy cũng không tạo nên tác dụng gì lớn.

Bạch Thất nói: “Tiếp tục, nếu như có thể, liền hao hết toàn bộ dị năng trong cơ thể đi.”

Điền Hải làm theo.

Sau đó cậu phát hiện lõi cầu của mình biến thành lõi côn màu lam, này dòng điện màu lam sáng ngời ầm ầm tản ra trên song sắt!

Lõi điện quán quýt tán loạn, vòn quanh trên song sắt giữa hai khu nhà, ban ngày cũng có thể nhìn thấy ánh sáng màu lam, phát ra tiếng vang lớn!

Vô số lõi điện chuyển động trên lõi côn kia, tốc độ càng lúc càng nhanh, tất cả Zombie bên cạnh song sắt đều trong một lúc kia bị điện đánh bay.

Theo tiếng gầm Zombie, Lõi côn cũng dần dần biến mất trong tay Điền Hải.

Điền Hải hết sức lực ngồi dưới đất, cả người mồ hôi, như thể vừa mới vớt ra trong nước, lưng, đầu tóc, toàn bộ ướt đầm: “Không còn dị năng.”

“A Hải, chiều đó vừa rồi của em rất đẹp.” Đường Nhượng nhanh chóng lấy nước ra đưa tới. Nước này cũng là cất kỹ trong balo, ra bên ngoài, bọn họ đều theo thói quen lấy đồ ra từ trong balo.

“Đúng vậy, tự em cũng cảm thấy rất đẹp, đáng tiếc không có giết chết bọn chúng.” Điền Hải uống một hớp, hơi lấy lại chút tinh thần.

Một đám Zombie kia cũng không chết, chẳng qua là đều nằm vật xuống trên mặt đất, lấy tư thế cổ quái, làm động tác đứng lên.

“Chờ khi lên cấp, có lẽ là sẽ được thôi.” Bạch Thất thuận tay bắn chết mấy con, rồi nói với Đường Nhượng, “Thử quấy nhiễu của em xem.”

Đường Nhượng vừa rồi đã nóng lòng muốn thử, thấy Bạch Thất nói như vậy, lập tức gạt đầu, hướng về Zombie phía trước phóng tinh thần lực của cô ra.

Zombie ngoài song sắt vẫn đông đúc như cũ, bị dị năng hệ Lõi của Điền Hải kéo ở chung một chỗ cũng chưa có tản ra, bất quá sau khi bị điện giật qua, cũng an phận hơn rất nhiều, có điều động tác dị thường chậm chạp chen đến bên này.

Tinh thần lực của cô giống như một tấm lưới tinh mịn, dọc theo người đến trước mặt Zombie. Tiếp theo, bao lấy cả người Zombie, để loại lực lượng vô hình này điều khiển, khiến cho bọn chúng thay đổi phương hướng.

Những con Zombie bị điện giật thiếu chút nữa tử vong này, quả thật yếu hơn rất nhiều, bình thường chỉ có thể quấy nhiễu ba, bốn con, nhưng bây giờ lại có khả năng quấy nhiễu tận mười mấy con.

Chỉ thấy hơn mười con Zombie vịn vẹo đứng lên, đi tới phương hướng ngược lại với bọn họ. Bởi vì đình viện trống trải, cảnh tượng thế này lập tức có thể phát hiện.

Bạch Thất nhìn, nói tiếp: “Sử dụng hết toàn bộ dị năng đi, xem có thể phát sinh chuyện gì.”

Đường Nhượng cũng không tiết kiệm dị năng, buông toàn bộ tinh thần lực đến trên người Zombie.

Tấm lưới tinh mịn kia càng thêm dày đặc, bao lấy Zombie càng ngày càng nhanh, khiến cho Zombie đều đứng cũng không vững.....

Bộ dạng Zombie phía sau song sắt tựa hồ hết sức thống khổ gằm nhẹ, bọn chúng ngã trái ngã phải, thậm chí còn va đập mãnh liệt vào song sắt.....

Thật giống như nào có bàn tay vô hình nào đó vật lộn, dùng sức đè ép bọn chúng.

Đường Nhượng căng thẳng im lặng, Bạch Thất cũng không nói nửa chữ, khống chế tinh thần lực cần hết sức chăm chú, tập trung tinh thần.

Mặc dù Điền Hải không biết Đường Nhượng là dị năng gì, nhưng khi cậu nhìn hai người đều đang bày trận sẵn sàng đón quân địch nên cũng không đặt câu hỏi, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh nhìn mọi thứ phát sinh.

Song, quấy nhiễu tinh thần lực không trải qua được bao lâu thì Đường Nhượng ôm đầu ngồi xuống, lập tức lấy bình ra uống nước.

Đầu cô đau, đã nói lên dị năng toàn bộ tiêu tốn hết.

Loại cảm giác dị năng hao tổn hết này thật sự rất chán ghét, thật giống như một loại cảm giác bị áp bách không lối hướng tới thần kinh, xuất hiện cảm giác chóng mặt nghiêm trọng.

Ba người đi ra ngoài, hai người dị năng tiêu tốn hết, tất cả Zombie vừa rồi bị Đường Nhượng quấy nhiễu cũng chưa chết, sau khi tấm lưới kia tiêu tán, Zombie liền thoát khỏi trói buộc, tiếp tục lác lác tới đây.

Kế hoạch ban đầu chỉ muốn hai người luyện tập dị năng, nếu không còn dị năng, cũng không cần thiết phải ngóc ở trong này.

Bạch Thất nhanh tay lẹ mắt trực tiếp bắn ra năm lưỡi dao, nhanh chóng giải quyết sạch sẽ Zombie còn dư lại. Anh đỡ Đường Nhượng dậy nói: “Chúng ta đi về nghỉ ngơi trước.”

Trên đường, Điền Hải rốt cục nghi ngờ đặt câu hỏi: “Chị, chị có thể..... Không chế không khí?”

Đối với Điền Hải, Đường Nhượng cũng đã lựa chọn không kiêng dè: “Không, là một loại tinh thần lực.”

Diễn Hải chưa từng nghe tới loại dị năng này, cho nên Đường Nhựt cũng chỉ đem những lời Bạch Thất nói qua với cô, thuật lại một lần nữa cho hắn nghe.

Trở về tự nhiên là ăn cơm, tắm.

Nước suối không gian khiến cho dị năng tinh tiến, nhưng điều kiện tiên quyết để sử dụng phải là dị năng mãnh liệt tiêu hao.

Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, ba người chuẩn bị mỗi ngày đều phải tắm hai lần.

Điều này dẫn đến, buổi tối Đường Nhựt ở trong không gian nấu nước càng thêm cẩn thận.

Trở về ăn xong cơm trưa, ba người hấp thu tinh hạch, lại chạy vội tới khu cao ốc tiếp tục áp dụng kế hoạch đánh quái buổi sáng.

Hành động buổi chiều thuận lợi hơn buổi sáng rất nhiều, hiểu đại khái vị trí cùng kết cấu hai khu nhà, cũng biết thủ pháp luyện tập sử dụng dị năng, nếu như không có gì xảy ra, cuộc sống sau này cũng có thể trôi qua như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thiếu niên, cậu chết rồi!

Đợi đến trời đen kịt, ba người mới về đến biệt thự.

Sau một ngày mệt mỏi, động vào giường rồi sẽ không muốn dậy nữa.

Bạch Thất tắm trước, hôm nay cậu không có ý định phân phòng ngủ nữa.

Lấy danh nghĩa người nào đó hay lấn giường, danh chính ngôn thuận vào phòng ngủ chính nằm, đó là một cái cớ vô cùng tốt.

Bạch Thất tự nhiên sẽ không buông tha cho lý do này.

Đi ra ngoài nhìn thấy bộ dáng Đường Nhựt nằm như thi thể, đi qua vỗ vỗ mặt của cô: “Trước tắm rửa rồi hẵng ngủ.”

Đường Nhựt xoay thân, lẩm bẩm: “Để cho em nằm thêm một lát, chỉ một lát.”

Ban ngày cô liên tục hao tổn hết tinh thần lực, hao phí thể lực hơn so với sử dụng dị năng bình thường.

Bạch Thất không nói gì thêm, trực tiếp xoay Đường Nhựt lại, bắt đầu cởi y phục của cô.

Thời điểm cởi cái cúc áo đầu tiên, trong nháy mắt Đường Nhựt che cổ áo ngồi dậy: “Anh làm gì thế?”

Bạch Thất nói: “Giúp em tắm.”

Đường Nhựt: “.....”

Khi đùa bỡn lưu manh, có thể hay không, không nên dùng cái loại vẻ mặt cùng giọng nói hợp tình hợp lý như vậy.

Chàng trai, mặt của anh cùng nội dung của những lời này, toàn bộ hoàn toàn không hợp.

Bạch Thất nhìn bộ dáng quần bách của cô chỉ cười, sau đó từ từ ngang nhiên dựa vào phía trước: “Tại sao, cũng không phải là chưa từng nhìn hình ảnh em không mặc quần áo.....”

Khuôn mặt kia càng ngày càng gần, Đường Nhựt lập tức nhảy xuống giường tới: “Em, em đi tắm.....” Vừa trốn, trong miệng vừa tranh thủ lú rú một câu: “Người xấu.”

Nhìn bóng ảnh cô chạy trốn, một nụ cười rất nhỏ hiện lên trên khóe môi Bạch Thất.

Vừa rồi, không có làm được gì, cũng thật sự là, rất đáng tiếc mà.

Ngâm nước nóng tắm, mặc dù người thanh niên không ít, nhưng là ý niệm ‘ta muốn đi ngủ’ trong đầu làm sao cũng áp không nổi nữa.

Đường Nhựt trực tiếp đi tới góc ngày thường ngủ, mơ mơ màng màng lấy nệm chần ra, trực tiếp nằm vào, ngủ!

Bạch Thất ở trên giường cầm sách, yên lặng nhìn tất cả mọi việc phát sinh trước mắt, quả thực cũng tự tay móc mắt.

Đôi mắt giường lớn như vậy, đôi mắt mình khêu gọi như vậy, lấy chần đệm nằm dưới đất trong góc phòng là cái quỷ gì!

Thở hồng hộc sai bước đi qua, mới phát hiện cô nương này đã nằm trong chần ngủ mất rồi.

Thân thể cô khẽ co rúc, ngủ vô cùng an ổn, vẻ mặt buồn lòng, bộ dạng tựa hồ còn hơi hiện nụ cười.

Nhìn gương mặt đã sớm quen thuộc dưới ánh đèn yếu ớt này, ngũ quan xinh xắn, gương mặt trắng như tuyết chôn dưới gối, mái tóc đen nhánh tán ra, lộ ra vành tai nhỏ mượt mà, cổ trắng ngần, còn có đôi môi mềm mại như cánh hoa.

Hết lần này tới lần khác còn không tự biết, ngủ hết sức ngọt ngào.

Thật là một đứa nhỏ xinh đẹp nhu thuận.

Bạch Thất vươn tay, bế ngang cô lên, cùng cô nằm trên giường.

Đường Nhược lẩn lẩn, lẩn ngay vào trong ngực Bạch Thất.

Loại tư thế ngủ kiểu trực lẩn tự động này này, Bạch Thất rất hài lòng, một tay nâng mặt cô lên, lại dùng mu bàn tay còn lại chậm rãi xoa xoa trên gò má.

Nhưng là, chỉ như vậy, lại cảm thấy không đủ.

Lần trước, cảm xúc ôn nhuận giống như hoa hồng mà ngón tay lướt qua bên môi truyền đến, tựa hồ rất không tệ.

Rất cực, không nhịn được cúi đầu xuống hôn đôi môi kia.

Quả nhiên cảm giác tốt đẹp y như trong tưởng tượng, có trí mạng lực hấp dẫn.

Nhưng cũng chỉ có thể tới đây mà thôi.

Bạch Thất có chút nhụt chí.

Không biết ăn không đủ no thế này là tốt, hay là trực tiếp nhắm mắt làm ngơ không ăn mới tốt.

Nhìn mơ giải khát, cũng chỉ ôm cô, lại cọ cọ cằm cô tuyết trắng kia, từ từ ngủ.

Chàng trai thích cô gái là cảm giác gì, cho dù ở thời điểm đau khổ nhất cũng có thể nổi lên cảm giác động tâm.

Bạch Thất cảm giác mình bắt đầu hiểu một chút ý nghĩa trong đó.

Sau khi ngủ, Bạch Thất lại bắt đầu nằm mơ, trong mộng cô gái ngủ ở bên cạnh anh kia trắng nõn ngon miệng, chủ động dán lên lồng ngực của anh, da thịt trắng mịn cọ da anh, xúc cảm tuyệt đẹp rồi tỉnh rồi ngủ, kết quả đương nhiên anh liền tỉnh dậy ngược lên.....

Mặt trời đang mọc, Bạch Thất liền tỉnh.

Ngẩng lại giấc mộng ngày hôm qua, lại nhìn cô gái ngủ say bên cạnh, anh có chút hắc tuyến.

Nhìn mơ giải khát căn bản không thể giải quyết vấn đề, hôm nay nên đi chuẩn bị rào chắn bốn phía giường, trực tiếp phân phòng ngủ với cô!

Vốn kế hoạch còn muốn mấy ngày nữa ra ngoài phải thay đổi, chỉ vì, Bạch Thất tìm cái giường cho Đường Nhược.

Lúc trước ở thành phố H đã mua một quyển bản đồ cả nước, mở bản đồ kia ra tập trung vào một khu chợ đồ gia cụ lớn, lên kế hoạch xong lộ tuyến, ba người lên xe trực tiếp hướng đi tới hướng kia.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, nhưng là quá nắng, lại biến thành nóng cháy.

Nóng như thế này khiến cho ba người trong xe đều có chút trầm mặt.

Bên ngoài là Zombie tới lui.

Trước khi, những thứ này đều là đồng loại.

Hiện tại, biến thành quái thú đáng sợ.

Bạch Thất thấy Đường Nhược tựa hồ cũng không có tâm tình đối đầu Zombie bên ngoài luyện tập dị năng của mình, liền từ trong balo lấy một chai nước đưa tới.

Đường Nhựt nhận lấy, mới phát hiện nước này lạnh.

“Thì ra là dị năng hệ Băng còn có thể làm tù lạnh.” Cô cầm lấy bình nước áp lên mặt, cảm giác mát mẻ khiến trầm muộn trong lòng tiêu tán không ít, “Chợ gia cụ bên kia sẽ có giường lớn có rào chắn bốn phía sao?”

Trong làn sóng mắt lấp lánh chỉ chứa một mình mình, trong lòng Bạch Thất đấu tranh một chốc, lại yên lặng bỏ qua.

Quên đi, đôi mắt đơn thuần này.....

Vẫn là chờ một chút.

Dọc theo đường đi, quả nhiên là vừa thuận lợi vừa không thuận lợi.

Thuận lợi chính là trên đường không có gặp phải Zombie triều gi, ánh mặt trời rạng rỡ, khiến cho Zombie ảm núp đến chỗ tối tăm, không trực tiếp lác lác đi tới.

Không thuận lợi chính là, ở trong chợ gia cụ cũng không thể tìm được giường có rào chắn bốn mặt.

Đừng nói bốn mặt, ngay cả ba mặt cũng không có. Trừ phi thật sự là giường trẻ con.

Bạch Thất nhìn nhìn, cũng không có biện pháp, chỉ vào cái giường trẻ con kia nói: “Thu đi.”

Đường Nhựt bị dọa cho nhảy dựng: “Giường này quá nhỏ cho em.”

Bạch Thất nhìn cô một cái, hơi hột nói: “Chờ sau khi em sinh, cho đứa nhỏ, vừa vặn.”

Đường Nhựt: “.....”

Chàng trai, hình tượng của anh đã hoàn toàn tiêu tan rồi, anh làm vậy được sao!

Mặc dù không tìm được giường, cũng may có một loại lưới dạng vòng bảo hộ phòng ngừa trẻ nhỏ bò rơi xuống giường, lấy ra hơi che chắn một chút, cũng có thể sử dụng được.

Nhiệm vụ kết thúc, ba người cũng không có ý định tiếp tục ở lại.

Trở lại khu biệt thự dĩ nhiên là tiếp tục đánh quái luyện tập dị năng.

Về sau, sinh hoạt hằng ngày của ba người liền biến thành ăn cơm, ngủ, đánh Zombie, hấp thu tinh hạch.

Qua ba ngày, đại khái ba người đã đánh sạch một phần ba lượng Zombie ở khu này. Lấy ra tổng cộng hơn năm trăm viên tinh hạch.

Thi thể Zombie sau song sắt, trên mặt đất loang lổ vết máu, hết thầy ghi lại thành quả cuộc chiến đấu này.

Mùi hôi thối bắt đầu lan tràn, ruồi bọ bắt đầu gia tăng.

Tràng diện này, tràn đầy mùi vị khiến cho kẻ khác buồn nôn.

Ba người hoàn toàn không có cảm giác mừng rỡ cùng hưng phấn sau khi dị năng tăng lên.

Chỉ là đội xăng trước kia thu thập được lên thi thể, để cho chúng hóa thành tro tàn.

Phơi mình dưới ánh mặt trời giữa trưa, Đường Nhựt dùng tinh thần lực bao quanh ba người đi vào bên trong khu nhà. Hiện tại tinh thần lực của cô cường đại, có thể bọc lấy ba người mà ngăn cách Zombie.

Hơn nữa, cô phát hiện sau khi tinh thần lực của mình bao trùm, tia tử ngoại trong ánh mặt trời cũng có thể bị ngăn lại một chút.

Bọn họ đã giải quyết xong phần lớn Zombie ra khỏi cửa lớn, hiện tại tính toán dọn dẹp Zombie trên hành lang một chút.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, mặc dù có lúc có sinh ra cảm giác nghi ngờ cùng bất đắc dĩ, nhưng mà, mặt khác cũng không còn lựa chọn.

Đang đánh, ba người nghe được âm thanh xe chạy trên đường cái ngoài tường bên cạnh.

Quân đội tới?

Chỉ là nghe âm thanh, có lẽ số lượng xe không nhiều lắm.

Nhìn nhau, Bạch Thất nói: “Anh đi ra ngoài nhìn một chút.”

Còn lại hai người khẳng định cũng không còn tâm tư tiếp tục đánh, đều đi theo Bạch Thất rời khỏi nơi này, đi về phía đường lớn, tìm hiểu kỹ càng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ở lại

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Ra khỏi khu nhà cao ốc, đã nhìn thấy xe của đám người Hồ Hạo Thiên rời đi ba ngày trước quay về.

“Bọn họ không có tìm được trụ sở quân đội sao?” Điền Hải tò mò.

Thật ra thì, Điền Hải cũng hi vọng có người cùng ở lại nơi này, tóm lại cảm giác tốt hơn so với ba người phiêu bạt lưu lạc ở chỗ này.

Bạch Thất cũng không rõ ràng.

Hồ Hạo Thiên từ đằng xa đã nhìn thấy Bạch Thất, vẫn đứng ở tại đó chờ anh. Đợi ba người đến gần, ủ rũ nói: “Không có cách nào vào khu vực nội thành cả, suy nghĩ bao nhiêu biện pháp, cũng không thể đi vòng qua, mẹ kiếp, Zombie thật sự rất nhiều.”

Hơn nữa một số người trong đoàn xe sau khi nhìn thấy tình huống này liền đi mất, nói là quay lại đi tới trụ sở thành phố L.

Điền Hải nói: “Hồ đội, không phải là anh có rất nhiều lựu đạn ư, còn có nhiều súng như vậy.”

Hồ Hạo Thiên lúng túng nói: “Những thứ đó đều là lúc trước tôi đòi lấy bằng tất cả giá trị con người tôi đây chứ, chính phủ hạn chế, những thứ vũ khí nóng đó làm sao có thể có vô tận được, chẳng qua là lấy ra trên đường chạy thoát thân.”

Bạch Thất nói: “Vậy thì tạm thời ở chỗ này đặt chân đi, ít nhất hệ số an toàn của nhà ở còn cao hơn.”

Hồ Hạo Thiên nói: “Cũng chỉ có thể như vậy.”

Mọi người trong đoàn xe ở trên đường màn trời chiếu đất bốn ngày, sau khi trở về đều là ngả đầu đi ngủ, cũng không còn sức nào ôn chuyện với nhóm người Bạch Thất.

Buổi tối, ba người com nước xong.

Đường Nhược ngồi ở trên ghế sa lon cùng Bạch Thất nói chuyện phiếm: “Nhân khẩu thành phố A nhiều như vậy, nếu như trong nội thành đều là Zombie..., vậy những người may mắn còn sống sót có phải tất cả đều bị vây khốn ở bên trong hay không?”

Bạch Thất gật đầu: “Có điều ban đầu chính quyền thành phố A phản ứng cũng rất nhanh chóng, đã có rất nhiều người đi tìm quân đội để nương tựa rồi.”

“Quân đội trụ sở ở khu Tây, nhưng là hồ Hạo Thiên bọn họ còn không thể nào vào được khu Tây, vậy phải làm sao bây giờ, quân đội sẽ phái người đi ra ngoài tìm những người may mắn còn sống sót sao?”

Bạch Thất lắc đầu: “Không biết, có lẽ sẽ vậy. Nhưng bây giờ tình huống như thế, quân đội nhất định sẽ chuẩn bị dùng thủ đoạn bảo tồn toàn bộ để có thể mở rộng thêm nữa.”

Như vậy cũng là nói, quân đội vì bảo tồn thực lực, chắc sẽ không tiêu hao quá nhiều quân lực đi giải cứu cư dân bình thường bị vây khốn ở trong nhà.

Đường Nhược chợt hiểu ra.

Bạch Thất nói tiếp: “Thật ra thì em không cần lo lắng thay bọn Hồ Hạo Thiên, tự quân đội sẽ dời tới nơi này.”

“Gi..... Quân đội trở lại nơi này?” Đường Nhược ngồi xếp bằng.

“Ừ, nhiều người như vậy đầu phục quân đội, khu Tây vốn chính là căn cứ quân sự, nơi đó không thể nào ở nhiều người như vậy, hơn nữa nơi này rất nhiều phòng ốc vốn là của nhân viên chính trị quan trọng, hệ số an toàn đều rất tốt, hơn nữa khu này mới quy hoạch, phương tiện ở nơi này cũng đầy đủ, nếu muốn dời trụ sở, nơi này chính là lựa chọn tốt nhất.....”

Đường Nhược nói: “Thì ra là như vậy, vậy Hồ đội bọn họ ở chỗ này chờ là được rồi.”

Bạch Thất: “Đây cũng chỉ là suy đoán của anh mà thôi, nếu thật sự không tới cũng không thể bắt mọi người trong đoàn xe vẫn chờ đợi.”

Đường Nhược ngẫm lại cũng hiểu được điều này, không tiếp tục đặt câu hỏi.

Cô đối với nơi này, thậm chí vận mệnh của cái thế giới này đều không quen thuộc, không thể chỉ bằng ảo tưởng của mình, lại giúp cho thế giới nghênh đón một kết cục đại viên mãn tất cả đều vui vẻ.

Trong một thế giới như thế này, không phải để cô mỗi ngày ở đây đa sầu đa cảm vì người khác.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi ngày hôm qua, mọi người trong đội xe hơi khôi phục tinh thần, tận thế mới ngắn ngủn một tháng, nhưng là mọi người cũng đã nhìn quen sinh tử, thậm chí cũng có chút xem nhẹ sống chết của mình.

Hôm nay ở gần ba nóc biệt thự, vẫn có thể nhìn thấy một số người trong đội xe ra cửa hoạt động, chẳng qua là phạm vi hoạt động rất nhỏ, bọn họ chỉ tới cửa khu biệt thự mà thôi, xa hơn nữa chính là khu cao ốc, Zombie trong khu cao ốc quá nhiều, thỉnh thoảng một hai con lác lác đến khu biệt thự còn có thể đánh, sâu hơn vào bên trong, dị năng giả không kết đội với nhau, chính là tự mình muốn chết.

Điền Hải ăn xong điểm tâm, từ cửa sổ nhìn thấy người đang ở bên ngoài, cảm thấy cư xá trống rỗng những ngày qua cũng có chút ít sinh cơ. Cậu cũng mở cửa đi ra ngoài.

Cửa biệt thự số 5, Phan Đại Vĩ đang cùng dị năng giả tốc độ trong đội xe tán gẫu, nhìn thấy Điền Hải từ cửa đi ra ngoài, vẫy vẫy tay.

Điền Hải tăng nhanh bước chân, đi tới.

Phan Đại Vĩ nói: “Người trẻ tuổi, đoàn xe cũng coi như đối đãi cậu không tệ, cậu có thể đền đáp tổ chức, cống hiến vì mục tiêu lớn của tổ chức không?”

Điền Hải nhìn thoáng qua dị năng giả tốc độ đang hút thuốc bên cạnh, gật đầu: “Vâng, cháu có.”

Phan Đại Vĩ không chút do dự: “Đã như vậy, chỗ này của chú có một nhiệm vụ muốn giao cho cháu.”

Điền Hải nói: “Nhiệm vụ gì ạ.”

Phản ứng kiểu bé ngoan thế này, Phan Đại Vĩ hết sức hài lòng.

Phan Đại Vĩ chỉ chỉ hội sở giải trí chỉ có một tầng lầu của tiểu khu phía trước, nói: “Cháu nhìn xem, ở đó có hai mươi mấy con Zombie, Lưu Bình sẽ đi vào kéo một lớp, sau đó cậu ở phía sau đây giải quyết bọn chúng.”

Điền Hải ‘oh’ một tiếng, tỏ vẻ tiếp nhận.

Dị năng giả tốc độ Lưu Bình nhìn Phan Đại Vĩ nói: “Ông nói, dẫn xong một lớp này sẽ cho tôi mười gói mì tôm.”

“Yên tâm yên tâm, có có.....” Vừa nói, đẩy dị năng giả tốc độ ra.

Hội sở giải trí này xây ở giữa khu biệt thự cùng khu cao ốc, coi như là mọi người hai bên đều có thể tới nơi này tiêu tiền giải trí. Vào ở khu biệt thự căn bản không có mấy người, nhưng là khu cao ốc cũng đã không ít người, cho nên Zombie trong hội sở cũng thật sự không ít.

Dị năng giả tốc độ Lưu Bình ở bên trong chạy vài vòng, liền kéo ra một đàn Zombie, căn bản không phải hai mươi mấy con Zombie như trong miệng Phan Đại Vĩ.

“Tôi XX cả nhà ông Phan, ông già rồi, còn con mẹ nó không thành thực, nơi này chỉ có hai mươi mấy con ư, ông đây còn chưa kéo toàn bộ đâu, cứ một lớp như vậy.....” Lưu Bình vừa chạy vừa mắng, kéo cái đuôi thật dài chạy về hướng Phan Đại Vĩ với Điền Hải.

Zombie một chuỗi đi theo phía sau hắn, đi lại tập tễnh, chi chít, lại vẫn cảm thấy, tình cảnh này, lộ ra chút cảm giác buồn cười.

Phan Đại Vĩ ném ra mấy hạt mầm về phía trước.

Ông là dị năng giả hệ Mộc, dưới tình huống không có hạt giống cùng cây cối, không có cách nào sử dụng dị năng, nhưng từ sau khi ông thức tỉnh dị năng cũng góp nhặt lượng lớn hạt giống, cho nên lúc này cũng là lập tức ném hạt giống ra, phía trước mọc ra vài cây mây tạo thành bức bình phong cách ly mình với Zombie.

“Lưu Bình, kéo Zombie đi một lối rẽ khác, nếu không Zombie đều chạy tới chỗ bọn tôi.....”

“Mau mau mau, tiểu Điền, sử dụng lời cầu của cháu, tổ chức tin tưởng cháu như vậy, ngàn vạn không nên cô phụ kỳ vọng của tổ chức.....”

Điền Hải nhìn bên kia vài chục con Zombie, ý chí chiến đấu sục sôi, đưa tay ném ra hai lõi cầu lớn, trong nháy mắt đè chết năm con Zombie bị cây mây ngăn cách.

“Cố gắng lên.....” Phan Đại Vĩ tiếp tục ném hạt giống của mình, sau đó chỉ huy Điền Hải ném lõi cầu, “Nơi này..... Đúng đúng, nơi này có một lớp..... Đúng đúng, nơi đó, nơi đó cũng có một lớp.....”

Sau lại.....

Bởi vì cây mây trước Zombie đã bị quét dọn sạch sẽ, Phan Đại Vĩ giảm bớt số lượng hạt giống.

“Đúng đúng, chính là như vậy, tiếp tục, lời cầu, tiếp tục.....”

Sau nữa lại.....

Phan Đại Vĩ đã không ném hạt giống nữa.

“Luu Bình, cậu lại đây chút, Zombie đều đã chết, *****, cậu có thể đi hình chữ S hay không vậy, đánh LOL bao giờ chưa hả, cậu có thể là lời như chữ S hay không đây.....”

“Cố gắng lên! Điền Hải cố gắng lên..... Đúng đúng, chính là ném ra lời cầu như vậy, quá đẹp trai rồi, nhóc giỏi quá.....”

Loại hình ảnh kỳ dị này, một người già cầm lấy hàng mây tre chỉ huy hai thiếu niên đánh Zombie, cứ như vậy, trình diễn cho tới trưa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Phụ cận có siêu thị

Sau khi xác định bên trong hội sở không có Zombie, Phan Đại Vĩ mới đi qua vố vố Điền Hải đã tê liệt ngã xuống trên mặt đất, vẻ mặt tán thưởng nói: “Người trẻ tuổi quả nhiên không cô phụ kỳ vọng của tổ chức đối với cháu, giỏi lắm, tổ chức chính là cần nhân tài như cháu vậy.....”

Điền Hải thở hào hển hỏi: “Bên trong có cái gì, tại sao có thể có, nhiều Zombie như vậy?”

Phan Đại Vĩ nói: “Bên trong có bảo tàng, cháu chờ đó, chú đi lấy tới cho cháu, chú sẽ không bạc đãi cháu đâu.”

Điền Hải hết sức mong đợi chờ ở bên ngoài, ngay cả đào đầu Zombie cũng quên.

Luu Bình đi tới, cũng đứng tới anh ngồi xuống: “Tôi XX cả nhà lão Phan, bản thân chỉ huy thật bình tĩnh, chúng ta mệt gần chết, lát phải nói với ông ý, cho tôi hai mươi gói mì tôm”

Điền Hải nói: “Đồ vật bên trong có lẽ đối với đoàn xe mà nói, rất hữu dụng đi, một chút cũng không có gì, coi như luyện tập kỹ năng.....”

“Nhóc rất thật thà a, trừ ăn ra, chúng ta còn cần thứ gì, hiện tại muốn điện không có điện, muốn internet không có internet.....”

Luu Bình suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Không đúng, nhìn bộ dạng nơi này cũng không giống như có đồ ăn.....”

Điền Hải nói: “Có lẽ đồ không nhiều lắm đâu.....”

“Uh, chắc thế.....”

Hai người đang nói, đã nhìn thấy Phan Đại Vĩ hết sức cẩn thận kéo một giá sách đi ra.

Luu Bình nhìn một chút, bên trong tựa hồ tất cả đều là sách, không khỏi nhìn Phan Đại Vĩ với cặp mắt khác xưa: “Anh Phan, quả nhiên anh là phần tử trí thức, đã ăn không đủ no rồi, còn muốn học tập, thật là bội phục..... Xem trên việc anh hiếu học như vậy, tôi liền lấy của anh mười gói mì tôm là được rồi, định muốn lấy của anh hai mươi gói.....”

Hắn vừa nói, đột nhiên nhìn thấy Phan Đại Vĩ lấy ra một quyển tạp chí, vẻ mặt vui mừng nói: “Bộ sách quả nhiên là bậc thang tiến bộ của loài người.....”

Quyển tạp chí kia được đặt vào tay Luu Bình, sau đó Luu Bình cùng Điền Hải đều thấy được tên sách ——《Thục nam trang》.

Nhìn nội dung.....

Không, đều không cần nhìn nội dung, nhìn cô gái áo không đủ che thân trên trang bìa đã có thể nhìn ra đây là loại tạp chí gì.

Luu Bình: “.....”

Điền Hải: “.....”

Hai người nhìn nhau một cái, ý tứ hàm xúc trong mắt kia hết thảy cũng là một ý tứ: ta không muốn nói ta quen biết ông già bản thủ sa ngã này!

Lưu Bình nhìn lại nhìn, cuối cùng nhìn không được: “Tôi XX em gái ông Phan, ông TM có thể làm chuyện có ý nghĩa một chút hay không, vì một đồng tạp chí này, mà khiến cho ông đây cũng muốn trả bằng tính mạng luôn rồi, nha, tận thế rồi, mọi người muốn chết hết sạch, ông TM còn muốn xem những thứ này.”

Phan Đại Vĩ nhún nhún vai: “Cậu nhóc, tuổi cậu còn rất trẻ.....”

Lưu Bình hừ một tiếng.

Phan Đại Vĩ đem sách thả lại trên giá: “Chờ đến khi cậu đến tuổi anh già đây thì cậu sẽ hiểu.”

Tầm mắt Lưu Bình chuyển tới khu biệt thự.

“Người trẻ tuổi, nhìn mọi chuyện phải toàn diện một chút.”

Lưu Bình rốt cục quay đầu: “Nha, nếu như vậy, ông cũng nên nói cho tôi nghe một chút toàn diện.”

Phan Đại Vĩ tựa hồ đang ở chờ những lời này của cậu ta, đi về phía trước hai bước, dừng lại nói: “Thằng nhóc, nếu cậu đã thành tâm muốn biết, như vậy, tôi liền sẵn lòng trả lời.....”

Lưu Bình: “.....”

Cậu không phải cần nghe kể chuyện!

“Cậu mới vừa nói cái thế giới này tận thế rồi, người muốn chết hết sạch, nhưng cậu phải biết rằng, tận thế không phải chúng ta tạo thành, nghĩ lại là không phải chúng ta, ít nhất không phải là tôi.”

“Cho dù tận thế rồi, cuộc sống còn phải tiếp tục, người không thể chỉ sống trong bi thương, những người đã chết kia cũng đã chết rồi, cho dù cậu khóc đến chết, có thể đổi lấy cái gì. Tôi cũng có một đứa con gái tung tích không rõ, nhưng tôi cũng không thể mỗi ngày ngồi khóc cho qua ngày được.”

“Còn có, bộ sách là bậc thang tiến bộ của loài người, là lương thực cho tinh thần, vì để cho tôi có thể đủ giữ vững đầy đủ nhiệt tình cùng tinh thần, tôi dưới điều kiện đang trong giai đoạn đầu giải quyết vấn đề ẩm no, một lần nữa phát triển hứng thú của chính mình thì có làm sao!”

“Tiếp theo, nơi này Zombie nhiều như vậy, dưới tình huống các cậu có năng lực, giúp quốc gia giúp xã hội giúp tương lai người bình thường có thể tới nơi này, tiêu diệt một chút quái vật, không tốt sao?”

“Cuối cùng, sau khi các cậu đánh xong những thứ Zombie này, còn có thể tiến bộ một chút dị năng, đối với các cậu không có ích lợi sao?”

Lưu Bình: “.....”

Sau một hồi nói dài như vậy, Lưu Bình lại cảm thấy những thứ này ông Phan nói cũng đều có lý.

Ít nhất, mình vô pháp, vô lực phản bác!

Nếu có cơ hội, nhất định phải đọc sách tử tế, học cách cãi chày cãi cối!

Thời điểm ăn cơm buổi trưa, Điền Hải cảm về rất nhiều tình hạc, xấp xỉ chừng trăm viên.

Đường Nhục tò mò hỏi là ở nơi nào tới.

Điền Hải nhìn Đường Nhục một cái, kéo kéo khóe miệng, chỉ nói là lúc cậu ra ngoài đi dạo, đánh ở khu nhà phụ cận.

Đối với chuyện buổi sáng kia, chuyện ngu xuẩn như chạy đi quét Zombie ở hội sở vì tạp chí XX, cậu thật không muốn nói lại!

Ác! Chuyện cũ không nên nhắc lại!

Buổi tối Hồ Hạo Thiên tập trung mọi người lại một lần.

Biệt thự của Hồ Hạo Thiên không phải là biệt thự lúc trước của anh, mà sau này lựa chọn biệt thự mẫu bên cạnh Bạch Thất.

Trong căn biệt thự này rất nhiều phòng khách, lại cũng rất lớn, mười sáu người ngồi ở trong cũng không khiến cho phòng khách chật chội.

Vấn đề chủ yếu Hồ Hạo Thiên hôm nay tập hợp mọi người chính là một siêu thị ở gần đây.

Công ty của anh có tham dự xây dựng ‘Hoàng Đình’, biết nơi này có siêu thị rất lớn, cũng là dưới cò bọn họ.

“Siêu thị kia cũng chưa chính thức buôn bán, mới chỉ là trang hoàng xong, nhưng lúc trước nghe nói có một nhóm hàng đã tới, đang chuẩn bị đưa lên giá

rồi khai trương, chủ yếu nhất, người phụ trách kinh doanh lần đó là tôi, cho nên tôi xác định nơi đó có hàng.....”

Có hàng đã nói lên có vật tư, người ở đây còn chưa vào ở, khẳng định vật tư trong siêu thị vẫn được bảo tồn rất đầy đủ, cho nên đoàn người quyết định đi siêu thị phụ cận để thu thập vật tư.

Đường Nhược và Bạch Thất tuy có vật tư, nhưng vì tránh những suy đoán không cần thiết, bọn họ cũng quyết định gia nhập lần hành động này.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người trong đoàn xe liền tập hợp thật sớm ở khu đất trống giữa ba căn biệt thự, mặc dù tất cả mọi người vẫn còn vật tư, nhưng là đồ ăn thì dù là ai cũng không chê nhiều, không phải sao.

Hồ Hạo Thiên kiểm lại nhân số, lại an bài thành vài nhóm.

Còn dư lại mười sáu người, trong đó chỉ có bảy người sở hữu dị năng không bao gồm Đường Nhược.

Bảy dị năng giả, cộng thêm Đường Nhược, cộng thêm hộ vệ của Hồ Hạo Thiên, liền hợp thành đội ngũ xuất hành chín người.

Ý tứ của Hồ Hạo Thiên là người không có dị năng ở lại trong biệt thự, nhưng nhìn Bạch Thất nắm tay cô gái kia, chưa từng có ý định buông ra, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Người ta không phải sống chết có nhau sao, anh cần gì phải làm gây đánh uyên ương đâu.

Thời điểm phân tổ, Phan Đại Vĩ chủ động yêu cầu cùng một tổ với Luru Bình, Điền Hải.

Đối với thành công ngày hôm qua, Phan Đại Vĩ tỏ vẻ hết sức hài lòng.

Luru Bình, Điền Hải kéo kéo khoe miệng, tỏ vẻ mình thật không muốn cùng một tổ với ông ta.

Có điều phản đối không có hiệu quả.

Người ra ngoài tổng cộng có hai tổ, Bạch Thất, Đường Nhược, Luru Bình, Điền Hải còn có Phan Đại Vĩ đã bị phân ra một tổ.

Hồ Hạo Thiên cảm thấy Phan Đại Vĩ từng trải lão luyện, cho nên đem chức vụ tiểu đội trưởng tổ một giao cho hắn.

Luru Bình, Điền Hải tức thì toàn bộ tắc nghẹn.

Thật muốn khóc!

Đường Nhược Bạch Thất cũng đều cảm thấy bộ dáng của bọn họ đặc biệt mới lạ.

Phan Đại Vĩ bình thường chỉ là nói nhiều chút mà thôi, cũng không cần thiết phải thấy chết không sờn như vậy đi?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Siêu thị

Edit: Little Squirrel

Beta: Sakura

Siêu thị ở gần khu cao ốc, vẫn còn có chút khoảng cách tới khu biệt thự.

Dọc theo đường đi mọi người không hề dừng lại, người có dị năng ném các loại dị năng, sau đó để cho xe Hồ Hạo Thiên ở phía trước dẫn đường, chạy thẳng tới siêu thị.

Bởi vì siêu thị còn chưa buôn bán dẫn đến cửa cuốn, cửa thủy tinh ở cả siêu thị đều đang đóng chặt.

Hiển nhiên người ở quanh đây cũng cho rằng siêu thị trống không, cho nên cửa lớn siêu thị lại được giữ gìn hoàn hảo không tổn hao gì.

Lưu Bình nhanh chóng chạy một vòng, trở lại báo cáo, nơi này không có chỗ nào có thể trực tiếp đi vào, vẫn cần phá cửa mà vào.

Nếu như vậy. . . . .

Hồ Hạo Thiên bèn chọn một vị trí, sau đó, sử dụng dị năng hệ Thổ của mình phá cửa.

Mọi người nhìn anh đánh cướp siêu thị của mình, khí phách ngời ngời như vậy, không có chút cảm giác đau lòng nào, cũng rồi rít bắt đầu phá cửa.

Người ta là ông chủ cũng khích lệ ủng hộ, hơn nữa còn dẫn đầu làm tấm gương tốt rồi, dĩ nhiên mình càng không có chút cảm giác áy náy nào.

Đoàn người không có cảm giác áy náy, nhanh chóng phá mở cửa, từ nửa bên cửa mở chui vào.

Siêu thị còn chưa buôn bán, cho nên hàng hóa còn chưa bày lên giá, mọi người thấy một cái siêu thị cực lớn rộng tuếch, tự giác tập hợp ở hình trụ thạch đài bên cạnh kết hợp, đợi chờ chỉ thị kế tiếp của Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên tuy là một trong những ông chủ của siêu thị, nhưng mà cũng không rõ ràng cách sắp xếp trong siêu thị cho lắm, không thể làm gì khác hơn là đề nghị mọi người chia làm hai tiểu đội đi tìm kho siêu thị.

Nhưng siêu thị này không hề giống những siêu thị bình thường, sắp hàng chỉnh tề.

Bên trong nó là một hàng lang thật dài.

Không nghi ngờ chút nào, mọi người đều bị cái siêu thị theo ‘chủ đề cá tính’ này đánh cho hôn mê hết rồi.

“CMN, đáng lẽ ban đầu nên nghe lời bọn họ, làm hình vuông là được rồi, vòng tới vòng lui vòng cái rắm a, cửa cũng không tìm được.” Hồ Hạo Thiên vừa mắng vừa theo đồng đội mình lên lầu hai.

Không gian siêu thị này thật lớn, tổng cộng chia làm bốn tầng, dưới đất là bãi đậu xe, lầu một là gian hỗ trợ khách hàng và đại sảnh, đi lên lầu hai mới nhìn thấy một chút hàng hóa bày ở đó.

“Chúng ta đi bên kia. . . . .” Phan Đại Vĩ cũng chỉ huy nhóm người Bạch Thất lên lầu hai.

Phía sau mỗi người bọn họ đều đeo balo leo núi lớn, để dễ dàng lấy vật tư.

Nhưng lầu hai cũng rất lớn, vách tường màu xanh quân đội, trừ giá hàng hóa, bên trong một Zombie cũng không có, dĩ nhiên, một chút hàng hóa cũng không có.

“Nơi này thật lớn.” Điền Hải nói.

“Hơn nữa không có Zombie.” Luru Bình nói.

“Nơi này có Zombie.” Đường Nhượng nói.

Mấy người còn lại rồi rít quay đầu nhìn Đường Nhượng.

Đường Nhượng chỉ chỉ trên lầu: “Tôi nghe thấy tiếng bước chân trên lầu.”

Thật ra thì cô sử dụng tinh thần lực cảm thấy nơi này có Zombie mà thôi, trên lầu có lẽ có phòng ở của công nhân viên, dẫn đến số liệu Zombie trên lầu cũng không ít, tổng cộng có hai mươi mấy con, nhưng chắc là do đóng cửa, cho nên Zombie đều chỉ ở lầu ba, không đi ra ngoài.

Phan Đại Vĩ nói: “Người trẻ tuổi giỏi lắm, có thể nghe được tiếng bước chân trên lầu, đã như vậy, chúng ta phải đi lên lầu xem qua.”

Luru Bình nói: “Anh Phan, tôi cảm thấy được nhà kho phải ở dưới lầu, làm sao phải lên lầu trên tìm phiền toái a, chúng ta nên xuống lầu dưới tìm.”

Phan Đại Vĩ nói: “Chúng ta phải dùng cảm đối mặt khó khăn, tại sao có thể lâm trận bỏ chạy, vì hòa bình của thế giới, vì vật tư cho tổ chức, chúng ta nhất định phải lên lầu ba.”

Luru Bình: “. . . . .”

Nhất định phải đọc sách tử tế, học cách cãi chày cãi cối!

Thật ra thì hai mươi mấy con Zombie đối với tiểu đội bọn hắn mà nói, thật đúng là không nhiều lắm, Bạch Thất cũng không có ngăn cản, đi theo lên lầu ba.

Lên lầu ba, dễ thấy không gian nhỏ hơn rất nhiều.

Nhìn một loạt cửa, cảm giác thật đúng là không ít phòng.

Phan Đại Vĩ nhìn một chút, nói: “Đây là chỗ ở của công nhân viên.”

Mọi người không hện mà cùng gật đầu.

Phan Đại Vĩ nói: “Nếu nơi này là chỗ ở của công nhân viên, vậy thì chắc không có vật tư.”

Mọi người lại gật đầu.

Phan Đại Vĩ nói: “Nếu đã không có vật tư, chúng ta sẽ mở cửa từng gian phòng một, xử lý Zombie.”

Mọi người: “. . . . .”

Phan Đại Vĩ nhìn lướt qua bốn người một cái, nói với Lưu Bình: “Cho dù không có vật tư, bằng thân thủ của chúng ta, xử lý lũ Zombie này cũng là chuyện dễ dàng, nếu đã tiện tay thì nên làm thêm chuyện tốt cho xã hội, diệt trừ vài con Zombie, có cái gì không được đâu. Người trẻ tuổi không nên chỉ muốn đầu cơ trục lợi. . . . .”

Một câu nói sâu sắc vì đại nghĩa như vậy, bốn người khẳng định không có cách nào phản bác, như vậy, để cho một mình Lưu Bình mở cửa dẫn Zombie, sau đó Điền Hải ném lòi cầu đánh Zombie thôi.

“Đúng, chính là như vậy, đi hình chữ S, vô cùng tốt, giữ vững. . . . ., Lại đến, phong cách một chút, OK, OK, bên trái, sang bên trái, tốt, lại sang phải, vòng một cầu sau đó trở lại. . . . . Giữ vững. . . . .”

“Lôi cầu, lôi cầu, lớn hơn một chút, phóng tiếp, đúng đúng. . . . . Lại tới. . . . .”

Hình ảnh quỷ dị như thế, lại diễn ra một lần nữa.

Khi mới bắt đầu, Bạch Thất cũng sẽ ném lưỡi dao ra, giết mấy con. Sau đó, nhìn Phan Đại Vĩ chỉ huy hai người, trấn định tự nhiên, sau đó hai người dưới sự chỉ huy của ông ta cũng thành thạo, cho nên không ném dị năng nữa. Ngược lại vào phòng ngủ tìm kiếm vật tư cùng Đường Nhược.

Thật ra thì bọn họ tạm thời cũng không thiếu vật tư, có điều Bạch Thất kiếp trước làm thợ săn ba năm, trong chốc lát thật sự không thể thay đổi thói quen đi đâu cũng phải càn quét một lượt.

Trong phòng ngủ không có bao nhiêu đồ ăn, thỉnh thoảng cũng có thể tìm được mấy gói khoai tây chiên cùng mấy hộp bánh bích quy. Phòng ngủ trên lầu ba, toàn bộ quét sạch một lần, cũng phát hiện được hai mươi mấy cốc mì tôm, mười mấy túi khoai tây chiên cùng bánh bích quy còn cả đồ uống.

Hai người đặt những thứ đồ này ở lối đi nhỏ ngoài hành lang để Lưu Bình sắp xếp.

Lưu Bình bị Phan Đại Vĩ chỉ huy đã mệt đến ngồi phịch dưới đất, nhìn thấy những thứ này, thất lực không mỗi chân đã không đau, trực tiếp đứng lên mà bắt đầu cất đồ vào trong balo.

Bạch Thất cũng đi qua dùng lưỡi dao đào tinh hạch.

Phan Đại Vĩ đã vào tìm đồ trong các phòng ngủ. Không phụ kỳ vọng của ông, cũng tìm được vài cuốn tạp chí, cũng giống với những cuốn hôm qua hắn lấy được.

Quên đi, có còn hơn không, cho dù là hàng cũ lập lại, cũng là di vật trước tận thế rồi, về sau cũng là đồ cổ!

Lúc đi ra mấy người Bạch Thất đã đào xong tinh hạch, năm người làm xong chuyện riêng của mình, tiếp chính là xuống lầu lần nữa tìm kho siêu thị.

Năm người bên này vừa mới xuống lầu, đã nghe được thanh âm một người trong đội xe: “Bên này, dưới tầng hầm bên này, phát hiện kho hàng rồi!”

Một nhóm người gấp gấp lao xuống dưới tầng hầm.

Xuống dưới một tầng hầm, đã thấy cửa kho hàng siêu thị kia không khác gì cái lô cốt.

“Anh Hồ, không hồ là sản phẩm đầu tư từ Cảnh Thái , một siêu thị mà thôi, làm cho giống như một cái địa đạo, cửa kho hàng thì càng hay rồi, quả thực là giống hệt cửa phòng ngự căn cứ quân sự.”

Thật sự Hồ Hạo Thiên cũng rất buồn bực, ban đầu phụ tá của anh mang bản kế hoạch tới, đưa cho anh nhìn, anh còn cảm thấy siêu thị lấy chủ đề ‘ tàu ngầm ’ này rất mới mẻ độc đáo, không chỉ khen ngợi một phen, còn đề ra ý kiến, khiến cho nơi này phức tạp hơn chút nữa.

Hiện tại mình tiến vào, mới biết được quyết định ban đầu ngu xuẩn đến cỡ nào!

“Kho hàng hình như khóa rồi.”

“Vậy thì phá cửa!”

Ông chủ siêu thị chính nghĩa vô tư như thế, thẳng thắn đánh cướp chính mình, mọi người nào dám chậm trễ, rồi rít phông dĩ năng phá cửa.

Cửa kho hàng cũng chỉ là làm giống như cửa lô cốt mà thôi, không phải thật sự chế tạo giống hệt độ dày lẫn độ cứng, tất nhiên không được một lát, đã bị mọi người phá ra một lỗ hổng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Bình ắc quy

Bên trong từng dãy thùng xếp chỉnh tề ở đó, phía trên còn có phân loại, viết rõ ràng là vật gì.

“Ồ! Supermarket! Ta tới rồi!”

Vật tư nhiều như vậy, balo leo núi sau lưng mọi người thật sự bé nhỏ, bởi vì cái balo này ngay cả một thùng mì ăn liền cũng không bỏ đủ!

Hồ Hạo Thiên nhìn chung quanh một vòng, nhìn thấy cửa vận chuyển hàng hóa của kho hàng, là mở từ bên trong ra.

Tất cả mọi người cũng nhìn thấy, đứng ở cửa, nhìn về phía Hồ Hạo Thiên nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó thấy Hồ Hạo Thiên mở cửa ra.

Bên ngoài có Zombie, cũng may không nhiều lắm.

Cửa vừa mở ra, nhìn thấy Zombie, người có dĩ năng đánh xa sử dụng dĩ năng, sau một lần đánh phá, đã không còn nhìn thấy bóng dáng Zombie ngoài kia nữa.

“Đi tìm cái xe tải đến, chúng ta có nhiều xe như vậy cũng không mang đi được bao nhiêu thứ.” Hồ Hạo Thiên nói.

Mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, cho nên chia nhau làm hai tổ như lúc trước, đi tìm xe tải.

Vốn là gần kho hàng siêu thị cũng có xe tải, không bao lâu, tổ Hồ Hạo Thiên đã đi tìm một chiếc xe hàng hai tấn bốc xếp và vận chuyển.

Mở cửa xe hàng, phát hiện bên trong cũng không thiếu đồ uống chưa tháo dỡ.

Đã như vậy, vậy thì tiếp tục chất lên xe, cho đến không nhét được nữa mới thôi.

Chín người lại bắt đầu kiêm chức làm công nhân bốc vác siêu thị, tháo dỡ hàng mất hai giờ đồng hồ.

“Ngọa tào, trước kia còn cảm thấy một siêu thị, thuê những ba mươi công nhân bốc vác quả thực quá phí tiền, ai biết công việc thể lực này còn lao lực hơn cả công việc đầu óc.” Mặc dù Hồ Hạo Thiên thức tỉnh dị năng hệ Thổ, sức lực cũng không hề yếu hơn trước kia, tùy tiện chuyển mười mấy phút đồng hồ cũng không có chuyện gì, liên tục hai giờ thì thật sự cảm thấy chịu không nổi.

“Anh Hồ, hiện tại cũng không thể trả lương bằng cách tính tiền công cho đồng đảo lao động như trước kia, hại chúng ta.....”

“Đúng vậy, anh Hồ, chúng ta đều là công nhân viên tốt, hiện tại nếu đều bãi công, một mình anh vội không được.....”

Hồ Hạo Thiên vịn tường nói: “Sao có thể được, hiện tại các vị đầu phải công nhân viên của tôi, hiện tại chúng ta đều là anh em tốt, chỗ nào còn có tiền lương, dĩ nhiên là phải chia đều!”

Mọi người cũng chính là đang chờ những lời này, cho nên càng thêm ra sức.

Xe vận tải chất đầy, xe mọi người cũng chất đầy, mới chỉ mang đi một phần tư kho hàng, đoàn người quyết định đi về trước, xế chiều lại tới vận chuyển.

Hồ Hạo Thiên cho rằng chỗ đồ này đặt ở trong biệt thự, an toàn hơn để ở đây. Bởi vì bên trong biệt thự có một hệ thống bảo an, Ngay cả cửa sổ cũng là thủy tinh chống đạn công nghiệp, dĩ nhiên phải an toàn hơn những cửa hàng siêu thị này hơn rất nhiều.

Một nhóm người chậm chậm rãi rãi lái về ‘Hoàng Đình’.

Buổi sáng mọi người rời đi, đã quét sạch một nhóm Zombie lác lư tới đây, khi trở về, tự nhiên đuôi xe lại có một nhóm Zombie tư thế vận vẹo, mặt mày khó ưa bám theo.

Mọi người trong đoàn xe phối hợp với nhau hai tuần, cũng đánh ra kinh nghiệm rồi, không chỉ có tiểu tổ kỳ dị ba người Phan Đại Vĩ, còn có tổ bạo lực bốn người Hồ Hạo Thiên, còn có tiểu tổ hai người nghịch thiên Bạch Thất.

Mười mấy phút đồng hồ trôi qua, Zombie đuổi theo phía sau đã hoàn toàn nằm xuống.

“Anh Hồ, chúng ta dùng tường vây lại nơi này đi, nếu không mặc dù phòng ốc bền chắc, chỉ sợ vạn nhất a, vây tường lại cũng có thể để vợ con chúng ta ra ngoài đi lại trong sân một chút.” Đây là người có dị năng hệ Thổ trong tổ Hồ Hạo Thiên, La Tự Cường.

La Tự Cường lúc trước ở thành phố H cũng là một nhà quản lý bất động sản, sau tận thế, đưa theo vợ con trốn ra được, gặp Hồ Hạo Thiên nên vẫn luôn đi theo.

Hiện tại tạm thời mọi người cũng không thể đi tới chỗ quân đội ở khu Tây, phải đặt chân ở chỗ này rồi, tự nhiên muốn chuẩn bị an cho nơi này an toàn hơn chút nữa.

Hồ Hạo Thiên nhìn hoàn cảnh chung quanh một lúc.

Mặc dù khu biệt thự hầu như là không có ai ở lại, nhưng khu cao ốc bên này nhân khẩu lại rất cao, thỉnh thoảng sẽ có mấy con Zombie lác lư tới đây.

“Được, để com nước xong chúng ta đi siêu thị chở vật tư về, buổi tối chúng ta tập trung đến phòng của tôi triển khai cuộc họp, lập kế hoạch cho sau này.”

Đoàn người trở về nhà ăn cơm trưa, đoàn vật tư của mọi người vốn cũng không thiếu, chưa cần phân chia những thứ đồ mới chở về này

Ba người Bạch Thất bận rộn từ sáng sớm, com nước xong lại phải tập hợp. Không thể nhàn hạ thoải mái nấu ăn được, Đường Nhược trực tiếp lấy thức ăn nấu sẵn lúc trước, gọi hai người tới đây ăn.

Sau khi ăn xong, chính là thời gian lại đến siêu thị chuyên đồ.

Buổi chiều tới tới lui lui hết bốn lần, mới đem về hết mọi thùng hàng.

Trước khi đi, Lưu Bình còn đứng ở bên cạnh góc tường trong kho hàng nói: “Này bên cạnh có âm thanh.”

“Tiếng gì thế, Zombie ở đây đều bị giết sạch rồi mà.” La Tự Cường hết sức tò mò.

Mọi người đều quay đầu nhìn Hồ Hạo Thiên.

Không có biện pháp, ai bảo anh là ông chủ của nơi này, hiểu rõ nơi này nhất.

Hồ Hạo Thiên suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra nguyên do.

Đột nhiên, trong đầu vụt sáng: “Có phải âm thanh có cái gì chạy điện hay không?”

Lưu Bình nói: “Đúng, là tiếng máy phát điện đang chạy, không nghĩ tới nơi này của anh Hồ, anh tân tiến như vậy, còn có máy phát điện dự bị chạy thời gian dài như vậy.”

Hồ Hạo Thiên: “Ban đầu đều ấn theo quy cách cao nhất để chế tạo, cái bình ắc-quy này dường như còn không thuận tiện!”

Mạng lưới điện quốc gia đã bị ngắt, biệt thự không có điện, nếu có bình ắc-quy nối vào mạng lưới điện, cũng có thể tiết kiệm rất nhiều chuyện.

Lưu Bình tự nhiên hỏi: “Anh Hồ, bình ắc-quy của anh là dùng cái gì nạp điện a, năng lượng mặt trời?”

Hồ Hạo Thiên nhớ lại: “Hình như là nạp điện vào bình ắc-quy, không phải là năng lượng mặt trời.”

Mọi người ríu rít cảm thấy đáng tiếc, bình ắc-quy cũng phải thông qua nạp điện mới có thể sử dụng, như vậy lấy về, đoán chừng cũng không thừa nổi bao nhiêu điện.

Lưu Bình nói: “Không có chuyện gì, loại chuyện nhỏ nhoi này, sửa lại bên trong bình ắc-quy một chút, gắn tấm năng lượng mặt trời lên trên, là có thể nạp điện rồi, chỉ cần bình ắc-quy khá lớn là có thể cung cấp lượng điện dùng cho cả ba nóc biệt thự.”

Sửa lại một chút.....

Khóc miệng mọi người đều co rút

Hồ Hạo Thiên chỉ ra một sự thật: “Vấn đề hiện tại là, không ai biết, sửa lại một chút.....”

Lưu Bình cười cười nói: “Em có thể làm, chuyên ngành của em chính là cái này, tổ nghiên cứu của bọn em còn đang xin độc quyền nữa à, đáng tiếc còn chưa xong đâu, đã tận thế rồi.....”

Nhân tài.

Đã có nhân tài ở đây, vì để chất lượng cuộc sống của mọi người tốt hơn, nhất định phải tìm được bình ắc-quy kia.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Kỹ thuật Lam Quang

Edit+Beta: Sakura

Đáng tiếc chỗ này quá phức tạp, bàn đi bàn lại càng rắc rối hơn.

Hồ Hạo Thiên giận dữ: “Lúc trước ông đây điên rồ mới quyết định siêu thị làm theo chủ đề ‘Tàu ngầm’, ngầm cmn.”

Nếu là tàu ngầm thì loại như máy phát điện này chắc sẽ ở khoang thuyền cuối cùng. Nhỡ về sau thực không tìm thấy thì nghe chỗ nào có âm thanh thì phá tường.

Đối với loại phương pháp hung tàn bạo lực này thì mọi người đã làm nhiều lần rồi nên lần này vô cùng thuận tay.

Khi phá xong bức tường thấy đồ vật bên trong thì mọi người mới bắt đầu hồi hận.

Lưu Bình vô cùng đau đớn: “Bà mẹ nó, đây là phòng lạnh, còn là phòng lạnh chứa thực phẩm”

“Bị chúng ta đập thành hố to như thế giờ phải làm sao, hơi lạnh bay hết thì đến lúc đó đồ ăn hỏng hết rồi.”

Buổi tối tận thế vô cùng lạnh nhưng ban ngày lại cực kỳ nóng. Nếu không có hơi lạnh thì những đồ ăn này chỉ để được hai ngày là hỏng.

“Chạy nhanh đi lấy chăn bông nhét vào lỗ trước đây.” Hồ Hạo Thiên phản ứng nhanh chóng lập tức bố trí nhiệm vụ cho mọi người. “Lưu Bình đi vòng quanh xem bình ắc quy còn bao nhiêu điện.”

“Trên lầu có phòng ngủ, Zombie ở đó đã bị chúng ta thanh lý sạch sẽ rồi.” Diên Hải nói xong rồi mang theo một đồng người chạy lên lầu lấy chăn bông

và tấm ván gỗ.

Mọi người ríu rít hành động, Luru Bình cũng nhìn qua lượng điện: “Đại thái còn có thể chạy được ba ngày.”

Sau ngày thứ ba tận thế thì toàn bộ thành phố đều mất điện, cái phòng lạnh này dựa vào bình ắc quy chạy được một tháng là hết. Xui mà đến muộn thì nhóm thực phẩm trong phòng lạnh này chắc hỏng hết.

Hồ Hạo Thiên nói: “Chúng ta có thể trong vòng ba ngày tìm được tấm năng lượng mặt trời không?”

Bạch Thất lấy bản đồ cả nước từ trong balo ra rồi lật đến trang có khu nam thành phố A.”

Mọi người thấy anh lấy bản đồ ra: “...”

Thế nào là loại chuẩn bị, có bản đồ cả nước thì thôi đi hơn nữa từng địa điểm còn ghi chú rõ ràng.

Bạch Thất cẩn thận tìm một lát rồi nói: “Cách chỗ này khoảng 120km, chỗ kỹ thuật Lam Quang có.”

Kỹ thuật Lam Quang là một nhà xưởng lớn chế tạo tấm lưới năng lượng mặt trời.

Hồ Hạo Thiên cũng là người chạy hai đầu thành phố A-H, nghe Bạch Thất nói thế cũng nhớ tới vì vậy nói: “Đã thế thì ngày mai chúng ta đi đến đó lấy về.”

Luru Bình tính toán biệt thự dùng lượng điện hết khoảng 270 tấm.

“Đến lúc đó phóng trên nóc nhà, nếu như không đủ chỗ thì để ở trước sân, dù sao biệt thự lấy ánh sáng cũng khá tốt.

Đã có kế hoạch rồi nên mọi người tạm thời về nhà. Buổi tối ăn ở biệt thự của Hồ Hạo Thiên, hôm nay đạt được mùa thu hoạch nên mọi người cũng không khách khí đem hết đồ ăn của nhà mình ra. Lấy thực phẩm từ trong phòng lạnh ra để nấu lẩu.

Coi như trừ ba người Bạch Thất ra thì từ lúc xảy ra tận thế đến nay mọi người mới được ăn no đến vậy. tuy tình huống bên ngoài không lạc quan nhưng ít nhất mọi người vẫn còn sống, cố gắng sống thoải mái hơn.

Mới sáng sớm dĩ năng giả của đoàn xe tập trung ở cửa xuất phát đi kỹ thuật Lam Quang thành phố A. mọi người dự định đi mất một ngày qua đêm ở đó rồi hôm sau quay về.

Lần này ra ngoài vẫn là chín người cũ, còn bảy người không có dĩ năng sẽ ở trong biệt thự chỉ cần khóa chặt cửa lại là được.

Bình thường 120km đi mất khoảng 3h nhưng sau tận thế Zombie trên đường quá nhiều, sau khi tiêu hao hết dĩ năng mệt mỏi vô cùng mới thấy được trình độ tụ tập của Zombie thành phố A lúc buổi tối. Cho nên cảm thấy qua đêm ở chỗ an toàn tốt hơn đi suốt đêm.

Cầm cũng khá nhiều đồ đạc, các loại chần bông đều là thứ cần thiết, vì phòng ngừa vạn nhất nên cầm thêm rất nhiều lương thực cho vài ngày.

Mặc dù Đường Nhược có không gian nhưng vì không bị lộ nên ba người cũng mang theo rất nhiều vật phẩm.

Đêm qua đã nghiên cứu thảo luận vị trí cụ thể của kỹ thuật Lam Quang, cho nên lần này không cần Bạch Thất dẫn đường để cho xe của Hồ Hạo Thiên dẫn đầu. Đường nhiên cũng bởi vì xe của anh chịu được va chạm mạnh. Đằng sau là xe tải lái ra từ siêu thị.

Vùng ngoại thành khu nam thành phố A là khu công nghiệp mới phát triển, có rất nhiều công ty lớn tụ tập ở chỗ này, các công ty lớn tọa lạc ở hai bên đường nhưng giữa các công ty cách nhau khá là xa.

Trên đường có quá nhiều Zombie, mọi người chậm chạp dừng lại để càn quét đám Zombie phía trước nếu không với số lượng quá lớn này sẽ đụng ngã ô tô.

Có điều cũng may là đẳng cấp Zombie không quá cao thậm chí còn chưa tiến hóa, hơn nữa con đường này đi thông từ ngoại ô vào thành phố A nên Zombie liên tục lác lác đi vào trung tâm thành phố.

Mọi người có thể ứng phó nhưng cũng có lúc không chịu đựng nổi.

Phan Đại Vĩ mặc kệ hình tượng bám vào cửa xe thờ hồn hèn: “Không được, không được, già rồi, ném mấy hai giống thôi mà cũng tốn bao dĩ năng.”

Luru Bình ở bên người Phan Đại Vĩ thuộc về loại dùng xẻng công binh chém giết, dĩ năng tốc độ của cậu ta ở sơ kỳ nhanh hơn tí mà hồi còn lại rất yếu: “Ông phan, ông cũng cầm xẻng đi giết Zombie đi, giết nhiều thì thuần thục.”

Phan Đại Vĩ vắt hạt dưa hầu ra, nó mọc thành dây leo dài quấn trụ hai Zombie phía trước.

“Dĩ năng thật là tốn khiến người ta khó chịu, nếu như dùng mãi không hết thì tốt biết bao.”

Luru Bình vung xẻng công binh giải quyết hai Zombie: “Hi hi, nếu dùng mãi không hết thì vô địch thiên hạ rồi, cháu có thể từ nơi này chạy thẳng một mạch

đến thành phố H, thật sáng khoái.”

“À, cháu xem dây đăng của chú có thể mọc đến tận bầu trời không, như kiểu nắm Mario trèo dây leo lên bầu trời...”

Về mặt Luru Bình đại ra: “Chú định nói rằng chú leo lên bầu trời ăn tiền vàng chứ?”

Phan Đại Vĩ vắt thêm một hạt dưa hấu ra: “Ai biết bầu trời có cái gì...”

“Chú ngốc à, trên trời chỉ có tầng khí quyển thôi.”

Phan Đại Vĩ tròn mắt lên: “Đó là lúc trước, giờ ngay cả Zombie cũng có ai biết trên trời có cái gì đâu, không phát hiện ra máy bay không bay được trên trời à?”

“...” Luru Bình

Nhất định phải đọc thật nhiều sách học cách cãi chày cãi cối.

Hai người đó méo mó định thảo luận thêm nữa chứ.

Mà Zombie cũng không vì hai người thảo luận mà ngồi xồm dự thính.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Muốn tín nhiệm

Cách không xa Điền Hải nhìn bọn họ rồi ném một lỏi cầu lớn về phía Zombie rồi nhìn sang Bạch Thất hạ giọng nói: “Anh Bạch, em muốn...”

“Hả?” Bạch Thất một tay lỏi Đường Nhược còn một tay ném băng đao về phía đầu Zombie, thấy Điền Hải lấp bắp hỏi thì không khỏi nhìn sang.

Điền Hải móc ra một cái túi. Bạch Thất biết rõ đó là túi chứa tinh hạnh thể nên hiểu cậu ta muốn nói gì.

Bạch Thất quay đầu nhìn Đường Nhược: “Em thích đoàn xe này không?”

Đường Nhược đang cố gắng dùng tinh thần lực bao bọc vị bảo tiêu đang ra sức chém giết Zombie ở phía trước, nghe thấy Bạch Thất nói chuyện thì xoay đầu lại, gật gật đầu nói: “Thích chứ, mấy người này khá tốt.”

Không có lực đực với nhau, cũng không có lừa lọc lừa dối, tất cả mọi người đều cố gắng đánh quái vật. So với mấy sinh viên hồi trước thì thấy tốt hơn nhiều.

Bạch Thất ừ một tiếng rồi nói với Điền Hải: “Em đi chia đi, dù sao sớm muộn gì mọi người cũng biết, không bằng hiện tại nói cho bọn họ biết coi như làm việc tốt.”

Trải qua mấy lần đào thải thì mọi người trong đoàn xe có nhân phẩm đầy đủ, vì những người sợ chết chỉ lo cho mình đã lái xe tới căn cứ Biên Hòa rồi.

Đường Nhược thích đoàn xe này thì Bạch Thất cũng không ngại tín nhiệm đám người này. Nếu như những người này thực sự có thể tin tưởng thì anh cũng nguyện ý cùng mọi người thành lập đội lính đánh thuê.

Sau tận thế thì danh từ lính đánh thuê này sẽ lưu hành mọi căn cứ. Vì dĩ năng giả không thể một mình ra ngoài mà phải kết bạn mà đi mới an toàn. Thế nên sẽ thành hiện tượng mọi người tổ đội đi đánh quái. So với đội tạp nham ‘thợ săn’ thì lính đánh thuê an toàn cùng với hiệu suất cao hơn nhiều.

Điền Hải nở nụ cười vui vẻ gật đầu rồi chạy vội tới chỗ Luru Bình.

Đường Nhược bọc một tầng tinh thần lực cho Điền Hải, nhìn xem Bạch Thất cười cười: “Như thế đội của chúng ta sẽ lợi hại hơn nhiều.”

“Ừ” vui vẻ của cô lây sang Bạch Thất, đưa tay vuốt má cô: “Nếu như bọn họ phù hợp thì chúng ta sẽ ở lại đội xe này.”

Đường Nhược mặt mày vui vẻ nói: “Vâng”

Mặc dù có Bạch Thất và Điền Hải nhưng đây là một xã hội vẫn cần lực lượng của nhiều người. Bọn họ cũng không thể nghịch thiên chỉ dựa vào mình có thể chinh phục thiên hạ.

À chinh phục thiên hạ để làm gì vậy?

Lưu Bình giải quyết xong một con Zombie thì trông thấy Điền Hải tới, ngoắc ngoắc gọi: “Tiểu Hải, tới đây giúp chúng ta giết thêm mấy con, ông Phan chậm quá, quán cả buổi mới được hai con.”

Phan Đại Vĩ cũng không có dừng lại dị năng trong tay, hừ hừ một câu: “Anh bạn nhỏ, không kính già yêu trẻ là không có nhân phẩm đấy.”

Lần này Lưu Bình đã biết cãi cùn: “Chú đã thừa nhận mình già thì tốt rồi.”

Điền Hải đưa cho Lưu Bình một cái túi. Lưu Bình ngừng tay rồi hỏi: “Cái gì thế?”

Điền Hải nói: “Hết dị năng thì cầm lấy hấp khê là được.”

Phan Đại Vĩ đổ đồ trong túi ra. Đồ vật chính là tinh hạch màu xanh da trời mà bọn Bạch Thất đào từ trong đầu Zombie.

Lưu Bình ‘ah’ một tiếng rồi bị Phan Đại Vĩ bật mồm lại: “Cháu bé hòng đi, cháu muốn làm mình tinh miễn phí đi hấp dẫn Zombie à?”

Ông và Lưu Bình mỗi người một tinh hạch hít lấy, một cỗ lực lượng trong veo từ huyết mạch trên tay truyền vào trái tim, thử một chút quả thật cảm thấy dị năng sung túc hơn.

Phan Đại Vĩ nói: “Tiểu Điền à, cháu sai rồi, vì tổ chức vì nhân dân cháu phải nói cho chúng ta sớm hơn mới phải, ít ra phải nói cho chú biết trước, cháu như bây giờ là phá hoại tình bạn tốt đẹp giữa hai chúng ta, chú tin tưởng cháu như thế, vậy mà cháu không thể ý tới cảm thụ của chú.”

Điền Hải: “...”

Lưu Bình nói: “Chú Phan, không bằng chú trả nó cho cháu, sau đó coi như chú chưa nghe thấy bao giờ.”

Phan Đại Vĩ nói: “Sao được, cái gọi là biết tốt hơn là không biết, Tiểu Điền đã nói cho chú biết thì sao chú có thể coi như không biết, Tiểu Điền cháu yên tâm, nhất định chú sẽ lợi dụng hết cái ngọc xanh này...” Nói xong còn vỗ vỗ vai Điền Hải, “Nhóc con thật tốt bụng, tốt tốt, cháu và thằng nhóc họ Bạch kia cũng tốt bụng lắm, trẻ nhỏ dễ dạy.”

Ông cũng thừa biết nếu không có sự cho phép của Bạch Thất thì thằng nhóc ngốc Điền Hải chắc chắn sẽ không lộ bí mật.

Đã có tinh hạch bổ sung nhưng tốc độ của đoàn xe cũng không nhanh hơn bao nhiêu, bởi vì nhân số chỉ có vậy.

Có điều Bạch Thất cũng không có giữ lại mà giao ‘bí mật’ này cho Hồ Hạo Thiên. Hồ Hạo Thiên há hốc mồm ra, mãi sau đó mới bình tĩnh lại. Người ta phát hiện ra bí mật mà còn chia sẻ với mình, chẳng lẽ còn muốn ghét bỏ vì nói muộn hay sao.

Anh hiểu rõ lấy năng lực của Bạch Thất và Điền Hải thì không cần theo bọn họ, đi đâu cũng có thể sống tốt. So sánh đối lập rõ nét chính là bốn ngày trước bọn họ như người rừng châu phi trở về còn ba người Bạch Thất ở biện thự như đi nghỉ dưỡng.

Hồ Hạo Thiên đã biết tác dụng của tinh hạch nên cũng không có che giấu mang đi chia sẻ với mọi người trong đoàn xe. Mọi người ôm lấy Hồ Hạo Thiên hai mắt đầm lệ, nhưng nghĩ lại thì ba ngày trước bọn Bạch Thất đã đào tinh hạch rồi. Hồ Hạo Thiên cũng nói là do Bạch Thất chia sẻ. Vì vậy mọi người rất cảm kích Bạch Thất mặt than.

Kể tiếp mọi người trong đoàn xe càng cố gắng đánh Zombie. Dù sao đánh một con thì là một tinh hạch, một tinh hạch chính là một phần lực lượng.

Mọi người hào hứng vừa đánh Zombie vừa đào tinh hạch, trên đường đi mọi người cũng phát hiện ra một vấn đề chính là muốn hút là có thể hút. Hình như có hạn chế trong ngày, Hồ Hạo Thiên cùng Bạch Thất thảo luận vấn đề này.

Bạch Thất nói: “Tôi cũng không rõ lắm, lúc trước ngoài ý muốn phát hiện ra, lúc đó dị năng không mạnh lắm còn phải trốn trong rạp hát, mỗi ngày sử dụng cũng không nhiều, sau đó đi theo đoàn xe thì hình như mỗi ngày chỉ có thể hút 5 viên thôi.”

Hồ Hạo Thiên là doanh nhân khôn khéo đã hiểu ý Bạch Thất nói: “Ý của cậu là cái này không chỉ bổ sung dị năng mà còn có thể khiến dị năng mạnh hơn?”

Bạch Thất nói: “Có lẽ thế, dù sao tôi thấy dị năng hiện tại mạnh hơn lúc mới thức tỉnh nhiều.” Nói xong còn thả ra năm thanh đao băng giải quyết một đồng Zombie.

Nghe xong rồi lại thấy tận mắt thực lực của Bạch Thất thì mọi người sôi máu lên. Dị năng cường đại đại biểu cho cái gì, chỉ cần là đàn ông có nhiệt huyết thì không ai hy vọng mình có năng lực khiến mọi người phải nhìn lên.

Hơn nữa vừa rồi Bạch Thất thì triển ra dị năng thật sự rất mạnh mẽ lại đẹp trai nữa. Zombie trên đường cũng không cần nổi bước chân của mọi người, sau năm giờ mới tới cửa kỹ thuật Lam Quang.

Kỹ thuật Lam Quang là công ty lớn chuyên sản xuất đồ năng lượng mặt trời, đoán chừng bên trong có mấy nghìn công nhân.

Đám người ở cửa ra vào nhìn vào bên trong. La Tự Cường nói: “Chỗ nào là khu ký túc xá? Chúng ta tránh chỗ đó ra.”

Đường Nhược đứng ở cửa ra vào phóng ra tinh thần lực cảm thụ một phát thì phát hiện tòa nhà năm tầng tận cùng bên trong khu phía đông là khu ký túc xá.

Lưu Bình nói: “Loại công ty này thì ký túc xá phải 5-6 tầng, thấy cửa sổ hay ban công có phơi quần áo thì tránh đi.”

Mọi người thấy cũng đúng nên tự tách ra làm hai tổ nhỏ, cẩn thận bước vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Nhà kho

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Cửa lớn này vốn mở rộng, có lẽ hậu quả sau tận thế, người sống sót ở bên trong khi đi ra ngoài thì không quan tâm được đến cửa lớn nữa.

Dù sao đối với việc không cần phá cửa như trong dự tính, mọi người đều hết sức hài lòng, trực tiếp đứng ở cửa lớn đi vào bên trong thu dọn một lượt.

Dọn dẹp xong, để cho Lưu Bình đi vào quan sát một lượt.

Trước khi Lưu Bình đi vào, Đường Nhược cũng dặn dò một lần, bảo cậu đừng đi về phía đông.

Sau khi Điền Hải cho cậu tình hạch, cậu ta cũng noi theo Điền Hải coi Đường Nhược như chị mình, thấy Đường Nhược dặn dò cậu như vậy, tự nhiên nói: “Chị Đường, chị yên tâm, em nhất định sẽ nhớ kỹ.”

Đường Nhược sờ mũi một cái, hơi lúng túng.

Điền Hải nhỏ hơn cô thì gọi cô là chị cũng không có gì đáng trách, nhưng rõ ràng nhìn Lưu Bình còn lớn hơn cả Bạch Thất mà cũng gọi là chị sao?

Lưu Bình nhanh chóng chạy một vòng rồi trở lại, sau lưng còn có một đám zombie gặm gào đi theo ở phía sau.

“Nhanh nhanh nhanh, giúp em giải quyết hết mấy cái đuôi này.”

Đường Nhược dùng sức mạnh tinh thần bao bọc lấy cậu.

Hồ Hạo Thiên và La Tự Cường nhanh chóng dựng thẳng tường đất ở phía sau cậu.

Người có dị năng đánh xa vội vàng ra tay, ném kỹ năng của mình về phía zombie.

Một đám rất nhanh bị xử hết.

Lưu Bình thấy mình an toàn, tới báo cáo phát hiện của mình về vị trí ở bên trong: “Đi thẳng có thể trực tiếp đi đến nhà xưởng. Nhưng nhà kho ở góc tây nam, có lẽ chúng ta nên đi góc tây nam. Ký túc xá cũng ở phía tây, nhà ăn ở đây ở phía nam.”

Đã tới nơi này, nhất định phải cướp tẩm năng lượng mặt trời càn quét nhà ăn một lần, bằng không thì sẽ cảm thấy mình lãng phí xăng rồi.

Chỉ là còn có một vấn đề.

Hồ Hạo Thiên nói: “Nếu nhà ăn còn người sống sót, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Mọi người thương lượng một chút.

Đoàn xe là tạo thành tạm thời, nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy, mọi người cũng đều rất đoàn kết, ngoại trừ vài người ý chí không kiên định, tham sống sợ chết đã bỏ đi, hiện tại, đám người còn lại có thể nói là tương đối tin tưởng.

Vật phẩm cũng đều do mọi người tìm được, hiện tại nếu như lại thêm một nhóm người, nhất định sẽ lại phân một bộ phận đi ra ngoài.

Nhưng nếu thấy chết mà không cứu, tất cả mọi người hiện giờ đều không làm được.

Bạch Thất thấy bộ dạng đắn đo của họ, nói một câu phân tích vấn đề cụ thể, đặc biệt phù hợp tình hình thực tế hiện giờ: “Chờ nhìn thấy người sống sót trong nhà ăn, mấy người hỏi trực tiếp bọn họ có phải tốt hơn không?”

Đúng vậy, người còn chưa gặp được, có hay không vẫn là ẩn số, có bao nhiêu người cũng không biết, chính mình ở đây nói chuyện như ngốc vậy.

Mọi người cũng không còn suy nghĩ về vấn đề này, bắt đầu làm chính sự.

Chính là đi cướp tấm năng lượng mặt trời.

Lưu Bình dẫn đường, người có kỹ năng càn quét, hai tiểu đội tiếp tục phối hợp, nhanh chóng đi tới góc tây nam nhà kho.

Hồ Hạo Thiên để vệ sĩ của mình lái hết xe tải vào đây.

Kinh nghiệm thực chiến nhiều lần phá vòng vây zombie, cũng có sự phối hợp từ đồng đội mình, mọi người đã không còn cảm giác sợ hãi với zombie, mỗi người đều tinh thần phấn chấn tiến lên.

Đường Nhược tung sức mạnh tinh thần ra, hiện giờ sức mạnh tinh thần có thể giống như mạng lưới trong suốt, kéo dài đến 300m, quan sát hoàn cảnh bên trong một chút.

Trong kho hàng không có dấu hiện tồn tại sự sống, ngược lại có hai mươi mấy con zombie lác lác ở bên trong.

Không có Đường Nhược nhắc nhở, mọi người cũng vẫn rất cẩn thận tiến vào nhà kho.

Lưu Bình trước tiên nhanh chóng đi vào dạo qua một vòng, sau đó dùng phương pháp cũ hô hào lôi ra một đám zombie.

Dựa theo phương pháp vừa rồi, chưa tới vài phút đã giải quyết xong zombie ở trong.

Không có zombie, mọi người đứng ở cửa ra vào nhà kho, dò xét tình hình bên trong.

Lưu Bình nhìn một chút, bên trong có rất nhiều cells năng lượng ánh sáng mặt trời giấu ở trong, một chồng một chồng chồng chất ở bên trong, vẫn chưa được lắp ráp thành tấm điện.

Ngược lại bên ngoài đã được lắp ráp xong, chỉ cần trở về để trên nóc nhà là có thể sử dụng, nhưng từng này khẳng định vẫn không đủ chèo chống lượng điện sử dụng cho ba ngôi biệt thự. Vì vậy, nói: “Chúng ta chỉ nên lấy riêng tất cả cells về, tự mình lắp ráp.”

Dù sao tới nơi này, chính là muốn chứa vào xe tải đến mức không chứa nổi được mới bỏ qua, mọi người cũng đều không có ý kiến, chuyên là được.

Hồ Hạo Thiên đi vào bên trong đánh giá một chút, diện tích nhà kho ở đây khá lớn, khoảng năm sáu trăm mét vuông, ở bên trong còn có hai gian phòng làm việc. Anh ta nói: “Chúng ta qua đêm ở đây một hôm, phòng thì chỉ có hai gian, chúng ta có thể sắp xếp một chút.”

Chín người, hai gian phòng, rõ ràng không đủ, nhưng có hai kỹ năng hệ thổ ở đây, ngăn cách thành mấy gian cũng không có vấn đề gì lớn.

La Tự Cường nói: “Một đám đám ông cao to, vạm vỡ, đầu đội trời chân đạp đất, cần quái gì phân phòng. Dù sao cũng đều tự mang chăn theo, ngủ một đêm xong có thể trở về ngủ ở biệt thự lớn rồi, tất cả ngủ một gian thì tốt rồi.”

Hồ Hạo Thiên cũng thấy vô cùng hợp lý, hai phòng làm việc có phòng lớn hơn rất nhiều chứa được nhiều người, vậy thì chọn ở phòng đó đi.

“Em gái Đường là con gái, vậy cùng với cậu Bạch qua gian nhỏ ngủ đi.” Hồ Hạo Thiên lại nhìn Điền Hải, “Cậu cũng có thể theo chân bọn họ đi phòng nhỏ ngủ ....”

Cả người Điền Hải run lên, cảm thấy cả người đều không ổn: “Dĩ nhiên em sẽ chung phòng với mấy người.”

Từng có kinh nghiệm đến siêu thị nhỏ lần trước, lần này, quyết không thể tự gây họa!

Phân phòng xong, mọi người bắt đầu vận chuyển tấm năng lượng mặt trời.

Quá nhiều tấm điện, chuyển hai giờ vẫn chưa xong.

Buổi tối cho dù qua qua lại lại giữa kho hàng với cổng, mọi người cũng hiểu được không an toàn, dĩ nhiên, đến hơn bốn giờ sau, tất cả mọi người ngừng khuôn vác, đóng kỹ cửa kho hàng, chuẩn bị ăn cơm ngủ.

Trước đó mọi người đã mang riêng phần chăn của mình, thậm chí còn mang cả lều trại đấy ...

Mọi người trong phòng làm việc lớn nhiệt tình tăng cao bày chăn đệm của mình ra, Đường Nhược trong phòng làm việc nhỏ cũng đang xếp đệm lót.

Đối với việc buổi tối hôm nay không cần ngủ lăn lộn trên sàn nhà dưới đất, Đường Nhược vô cùng cao hứng.

Cho dù trước đó bị lưới bảo hộ vây quanh nhưng cô vẫn có thể vượt qua lưới bảo hộ lăn lộn trên mặt đất, đối với loại chuyện này, cô đã muốn ngửa mặt nhìn lên trời góc 45 độ luôn rồi!

Lúc cô tắm rửa, Bạch Thất không dám ngóc bên trong nữa.

Hình ảnh kia quá đẹp, anh không dám nhìn.

Vừa lúc Hồ Hạo Thiên ở sát vách cũng tìm Bạch Thất thương lượng kế hoạch sau này, nên nhường lại nơi này cho Đường Nhược tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Không biết

Hồ Hạo Thiên tìm mọi người thương lượng kế hoạch trở về, đường trở về nhất định sẽ gặp ngăn trở trên đường, hiện tại tận thế mới hơn một tháng, rất nhiều người giống như bọn họ đều tìm nơi nương tựa ở quân đội quốc gia.

Trên đường tới, xe cộ không nhiều, nhưng cũng thấy trên đường cái đối diện có rất nhiều xe dừng ở đó.

“Nếu vậy thì không còn cách nào, có thể vòng qua trấn nhỏ quanh đó.” Hồ Hạo Thiên cảm bản đồ nghiên cứu qua một chút, đưa nó cho mọi người.

Lưu Bình thở dài: “Tình hình giao thông trên đường như vậy, có lẽ lượng xăng không đủ cho ba ngày.”

Hồ Hạo Thiên chỉ vào một con đường ở vùng nông thôn phía nam, nói: “Chỉ bằng đi đường này, nhiều hơn 50 km mà thôi, nếu như tình hình giao thông tốt, có lẽ cũng chỉ thêm một ngày, nếu chặn đường càng thêm phiền phức, cũng không thể nhanh hơn được.”

Mọi người ngồi cùng một chỗ nghiên cứu thảo luận một chút, cảm thấy kế hoạch này cũng ổn, nếu mà so sánh, hiện tại cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Bạch Thất ngồi ở trên bàn làm việc, nhìn mọi người, kỳ quái nói: “Chạy ngược lại đường đi để về, không phải được rồi sao?”

Mọi người: “...”

Vì sao không nghĩ tới cái này!

Hoa quốc quản chế giao thông rất nghiêm khắc, đường tách ra hai làn, ngăn cách bằng hàng rào và một lượng lớn cây xanh.

Nếu ai không tuân thủ giao thông, không phải chỉ cần trừ điểm phạt tiền là xong việc. Luật pháp heo chó viết rõ ràng, trực tiếp điên cuồng bắt người bỏ tù, phán xử tù có thời hạn!

Đối với thói quen hai mươi thậm chí ba, bốn mươi năm, mọi người thật sự không nghĩ tới lái theo đường ngược lại để trở về.

Đã giải quyết xong vấn đề con đường, như vậy thì lại thương lượng một chút về vấn đề vận chuyển tám năng lượng mặt trời sau khi trở về, việc leo lên nóc nhà lắp đặt, còn có việc đi lấy tủ lạnh lắp đặt...

Lúc một đám đàn ông thương lượng kế hoạch thì Đường Nhược bên kia lại đang nước sôi lửa bỏng.

Cô vốn dĩ không định ở đây ngâm bồn tắm, về sau nghĩ, hôm nay chuyển hàng ra toàn mồ hôi. Và lại, nước trong không gian có tác dụng gia tăng dị năng, Đường Nhược lập tức lấy bồn tắm lớn ra.

Thoạt đầu cũng như thường ngày, nhưng sau đó, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Đây là tín hiệu dị năng tiêu hao quá độ, cô biết. Nhưng nếu có sử dụng dị năng vậy thì cũng thôi, nhưng bây giờ ngâm ở trong nước, tại sao lại xuất hiện loại chuyện này?

Dị năng lên cấp.

Đầu tiên Đường Nhược nghĩ đến cái này. Cô không dám chậm trễ, lập tức đứng lên mặc quần áo tử tế.

Nếu thật là lên cấp, vậy có phải cũng nên ngồi xuống thật tốt hay không?

Được rồi, cô chưa từng lên cấp, thật sự không hiểu.

Nhưng mà, ngồi xuống lên cấp dù sao cũng tốt hơn so với thân thể trần truồng ngâm trong bồn tắm.

Chờ sau khi vội vàng mặc quần áo xong, cũng không phải chỉ là đau đầu thôi, trong thân thể dường như có một nguồn sức mạnh như muốn xông ra

ngoài.

Rõ ràng, rõ ràng đáng về Bạch Thất lên cấp không phải vậy mà.

Đường Nhược nhanh chóng ngồi lên giường, dùng sức mạnh tinh thần vỗ về nguồn sức mạnh kia.

Đối với mọi chuyện không biết này, cô có chút sợ hãi, cũng có chút sợ hãi.

Nếu như hiện tại Bạch Thất ở chỗ này, có phải sẽ giảm bớt một chút cảm giác kinh hoàng này hay không.

Có điều giờ phút này, cũng không có thời gian để cho cô nghĩ tiếp, sức mạnh kia từ bốn phương tám hướng trong thân thể hội tụ lên đầu. Lúc này, mạch máu toàn thân cô co rút, khổ sở không chịu nổi, lại cảm thấy trận lạnh trận nóng trong cơ thể, như hàng vạn con kiến gặm nhấm, buồn nôn muốn nôn.

Đường Nhược sử dụng sức mạnh tinh thần đè ép sự rét lạnh kia. Như vậy có thể hơi khổ sở, nhưng chỉ sau một lát lại hóa thành hư ảo, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều, có thể giảm bớt một phần khổ sở, vậy thì cứ dùng sức mạnh tinh thần cản trở một phần đi.

Thời gian trôi qua, các loại âm thanh âm ỹ tiến vào lỗ tai của cô, có tiếng thảo luận sát vách, tiếng gầm của zombie ở phía xa xa...

Lúc cô dùng hết một phần sức mạnh tinh thần cuối cùng vẫn không thể loại bỏ phần khổ sở kia, thì đứng lên định đi sang bên cạnh tìm Bạch Thất.

Cho dù chết, cũng nên thấy mặt anh lần cuối cùng.

Không biết làm sao cả người cô đều run, tay chân không có sức, lảo đảo vài bước, dưới chân mềm nhũn, nhào về phía cửa: “Bạch Ngan...”

“Rầm...” Cả người đụng vào cửa thủy tinh, phát ra tiếng động.

Một tiếng rầm này, khiến cho Bạch Thất ở bên cạnh nghe thấy, hần lập tức đứng lên.

“Anh Bạch?” Những người khác đang thảo luận, không chú ý tới tiếng động ở bên cạnh.

“Mấy người cứ nói chuyện, tôi đi xem Tiểu Nhược.” Bạch Thất không dừng lại, gần như lập tức rời khỏi phòng.

Diễn Hải cũng đứng lên, nhanh chóng đi theo ra ngoài.

Mọi người nhìn anh, nhìn anh, cũng muốn đi sang phòng bên cạnh nhìn rõ mọi chuyện.

Hồ Hạo Thiên ngăn cản, nói: “Chuyện của người ta, có lẽ không muốn chúng ta nhúng tay vào, nếu cần thì sẽ báo chúng ta, chúng ta ngồi chờ thì tốt hơn, lỡ mắng đi qua ngược lại sẽ khiến đôi bên đều xấu hổ.”

Mọi người tưởng tượng, cũng cảm thấy có lý, nên không đi qua.

Cửa phòng làm việc nhỏ bị khóa trái, chỉ là những loại khóa này không làm khó được Bạch Thất, dễ dàng mở ra.

Nhưng, trông thấy Đường Nhược ngã trên mặt đất ở bên trong phòng, trái tim Bạch Thất nhảy lên một cái, bước nhanh tới đỡ cô dậy: “Đường Nhược?”

“Chị?” Diễn Hải cũng nhìn thấy Đường Nhược ngã trên đất ở trong phòng, vội vàng đi qua.

Bạch Thất nói: “Đóng cửa lại, khóa vào.”

Diễn Hải lại quay trở lại giữ cửa rồi khóa. Sau khi quay trở lại, Bạch Thất cũng đã ôm Đường Nhược mang lên giường.

“Bạch, anh Bạch, chị Đường sao vậy?”

Trong lòng Bạch Thất cũng không nắm chắc, cậu cũng không biết Đường Nhược làm sao.

Lần mò hơi thở, còn có nhịp thở, chỉ là khá yếu ớt. Bạch Thất lại sờ lên trán Đường Nhược, cũng không có dấu hiệu phát sốt.

Bạch Thất nhìn không ra lý do, anh ngẩng đầu, nói thẳng: “Cậu đi ra ngoài, sau đó nói cho bọn họ biết, chúng ta không sao, để bọn họ nghỉ ngơi.”

Diễn Hải chần chừ: “Anh Bạch, nhưng chị Đường...”

“Anh cần kiểm tra xem trên người cô ấy có vết thương gì không, cho nên cậu nhất định phải đi ra ngoài trước, hiểu chưa?”

Lúc này Diễn Hải mới đỏ mặt đi ra ngoài, chạy được một lát vẫn không yên lòng quay đầu lại: “Anh Bạch, có chuyện gì lập tức gọi em, hôm nay em ngủ ở cửa ra vào.”

Bạch Thất gật gật đầu.

Điền Hải vừa trở về, cũng bị đám người trong phòng làm việc lớn tra hỏi.

“Tiểu Đường làm sao vậy?”

“Có sao không?”

“Có cần giúp không?”

“Ở đây có dầu hồng hoa, dầu cù là, cần đưa qua không?”

Điền Hải nhất trí trả lời mọi người, ý tứ nói là, chị Đường đại khái là quá mệt mỏi, bị ngã, nhưng không có chuyện gì cả, cảm ơn ý tốt của mọi người.

Nhưng mọi người xem dáng vẻ vô cùng lo lắng của cậu ta, thế là lại bắt đầu an ủi cậu ta.

Chờ Điền Hải vừa đi, Bạch Thất khóa cửa lại coi hết đồ cho Đường Nhược.

Nếu hiện giờ Đường Nhược tỉnh dậy, đoán chừng sẽ muốn kêu to lưu manh.

Cơ thể trắng nõn ngoại trừ vết máu ứ đọng do lăn xuống giường, không có những vết thương khác, chỉ là vết máu ứ đọng này thật sự khá nhiều. Bạch Thất lúc trước vân vê cánh tay cô, so với hiện tại nhìn thấy, quả thực có nặng hơn chút.

“Tiểu Nhược? Tiểu Nhược...” Bạch Thất nghĩ không ra nguyên nhân cô hôn mê bất tỉnh, vậy mà cảm thấy mình còn có chút suy nghĩ lung tung.

Hiện tại, có thể tỉnh lại hay không...

Dù anh lo lắng, đến cùng vẫn không đánh mất lý trí.

Một đám người đông như vậy, chắc sẽ không đột nhiên cứ như vậy xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ là, ôm tay của cô lại không tự giác thu lại.

Vốn nghĩ rằng người này sẽ luôn an ổn ở bên mình.

Hiện tại...

Bạch Thất vui mặt thật sâu lên vai của cô, không nhúc nhích, tận đến bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Trời ban lương duyên, ở bên anh

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Phía đông dần sáng lên, mặt trời ló rạng phía chân trời.

Sau khi Đường Nhược tỉnh lại, cảm thấy chuyện đầu tiên là cổ hơi đau một chút.

Cô vừa tỉnh, Bạch Thất lập tức ngẩng đầu lên: “Em tỉnh rồi!”

Gọng anh có chút khàn, hốc mắt hơi phồng hờn.

Trong lòng Đường Nhược chấn động, cũng nhớ tới chuyện ngày hôm qua: “Bạch Ngan...”

“Anh đây.” Bạch Thất nhẹ giọng đáp lời.

“Hu hu ...Em tưởng em sẽ chết mất.” Đột nhiên Đường Nhược chui vào lồng ngực anh nức nở: “Em khó chịu lắm, anh lại không có ở đây, em muốn đi ra ngoài tìm anh, kết quả, em không còn sức lực gì, em tưởng, em sẽ không còn được gặp lại anh nữa...”

Kiếp trước cô chết không hề hay biết, nằm ở trên giường bệnh cũng không lo lắng không có người vương bận, thế mà kiếp này lại sợ hãi cứ như vậy mà chết đi.

Thế giới này rõ ràng vô cùng tàn nhẫn nhưng cô lại cực kì không muốn xa rời.

Bạch Thất nhẹ nhẽo vỗ lưng Đường Nhược, lắng lắng ôm lấy cô, chỉ cảm thấy mềm lòng, nhớ lại tình hình lúc trước, trái tim vẫn giống như bị kim đâm: “Không đâu, sau này anh cũng vẫn luôn ở đây.”

Đường Nhược khóc nức nở trong chốc lát, cũng thôi không khóc nữa.

Cô tâm rộng tính chậm, nói thật dễ nghe chút là tâm tư đơn thuần, nói khó nghe chút là người ngốc. Bất kể ngày hôm qua nhiều chuyện vất vả, qua rồi, cô sẽ quên đi đau đớn lúc trước. Nếu không thì kiếp trước, cô cũng không có khả năng một mình chống chọi một lần lại một lần hóa trị.

Mặt trời đã lên thêm chút, còn nữa, đèn điện sử dụng năng lượng mặt trời trước đó cũng chưa tắt.

“Trời đã sáng.” Cô nói, nhìn lại tư thế của hai người, cuống lên, “Trách không được thấy cổ có hơi lệch, thì ra là ngủ như vậy cả đêm.”

Cô vui trong ngực Bạch Thất, so sánh với vật nuôi cũng không khác là bao.

Nếu cô biết trước đó Bạch Thất từng trực tiếp cời sạch đồ của cô, có lẽ sẽ càng quýnh.

“Chỗ nào không thoải mái?” Bạch Thất giờ tay ra phía sau cổ của cô, “Đây à?”

“Ừm, xoa xoa.”

Tay Bạch Thất thon dài, đôi tay này trước tận thế mười ngón không dính bùn, ở kiếp này, vẫn rất hoàn mỹ như trước.

Bàn tay của anh khá lớn, gáy Đường Nhược cũng nhỏ, trùm lấy toàn bộ gáy cô, ngón cái còn có thể chạm đến gương mặt cô, xúc cảm mềm mại tựa như dòng điện chạm đến lòng bàn tay.

Đối diện nhau, mặt cách nhau rất gần, thậm chí anh có thể thấy được lông tơ nho nhỏ trên mặt cô, ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên người cô.

Làn da trắng nõn bóng loáng, không nhìn ra lỗ chân lông, bờ môi có hơi hé ra, lộ ra cánh môi hồng nhuận bóng láng.

Da như bạch ngọc, môi như chu sa.

Cô xứng đáng bốn chữ ‘Mặt như hoa đào’.

Cho dù dung mạo cô như Vô Diễm, chỉ cần cô là Đường Nhược, chỉ cần cô là người Bạch Thất nhận định ...

Người này, người này, người này thuộc về mình.

Tay Bạch Thất đỡ phần cổ của cô, cúi thấp đầu xuống đối diện với cô, dán môi của mình lên.

Anh đã muốn làm như vậy với cô, thật sự, từ lâu rồi.

Đường Nhược vừa định hỏi vì sao anh phải dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, sau một khắc, đã bị hôn lên, bờ môi lạnh buốt mềm mại dính sát lên, còn mang theo hơi lạnh, quanh chóp mũi đều là hơi thở của anh.

Rung động trong nháy mắt, khiến cô quên đi mọi thứ xung quanh.

Yên tĩnh đến vậy, tiếng hít thở và tiếng tim đập vang lên bên tai, cả người như rơi vào trống không, ngã vào đám mây.

Anh nhẹ nhàng hôn cô, nhẹ nhàng hôn môi của cô.

Sau đó ôm chặt cô vào lòng, dùng đầu lưỡi thăm dò khoang miệng cô, thâm nhập sâu hơn...

Từng lớp từng lớp thủy triều dâng lên trong lòng, càng lúc càng mạnh mẽ.

Tình cảm tới, là điên cuồng, là không lý trí, là mình không thể ngăn cản nổi.

Lông mi Đường Nhược thật dài mà cong lên, khẽ kháng chạm vào, lý trí không thể quyết định được điều gì, chỉ thấy trong lòng liên tục dâng lên ngọt ngào...

Nụ hôn này, quá dịu dàng cũng quá lưu luyến.

Cho đến khi Bạch Thất nhẹ nhàng buông cô ra, thuận tiện sửa sang lại tóc cho cô, nói: “Ngày hôm qua, vì sao lại bất tỉnh trên mặt đất?”

Đường Nhược phục hồi tinh thần, che miệng, tròn tròn mắt, lắp bắp nói: “Anh, anh vừa hôn em...”

Giờ mới nghĩ đến?

Trong mắt Bạch Thất lóe lên từng tia sáng ngời, trong mắt hẹp dài tất cả đều là ý cười: “Vị hôn thê của mình, không thể sao?” Kéo tay của cô ra, lại tiến đến khoe miệng của cô, “Rất ngọt cũng rất mềm...”

Đường Nhược cảm thấy miệng mình cháy rồi, mặt nóng lên.

Bạch Thất thế mà...

Thế mà lại hôn cô.

Hôn nữa, lần đầu tiên, lần đầu tiên của hai người chính là một nụ hôn ẩm ướt.

A, nụ hôn đầu của cô, quá nóng bỏng!

Lại là đáng về ngây ngốc này. Bạch Thất nở nụ cười, trước đó bởi vì lo lắng tạo thành u ám giờ tiêu tán không ít: “Không đứng dậy rửa mặt sao? Như vậy, chúng ta tiếp tục việc vừa rồi...”

Đường Nhược lập tức lăn xuống giường.

Bạch Thất đỡ một bên cô, lại lặp lại nghi hoặc trong lòng: “Vì sao hôm qua ngắt đi?”

Đường Nhược cũng không rõ ràng lắm, từ buổi sáng cũng không phát hiện chỗ nào kì lạ: “Hôm qua em tắm rửa, đau đầu, còn tưởng rằng là dị năng lên cấp, nên ngồi lên giường. Thế nhưng lại đau đầu, lúc lạnh lúc nóng, em dùng sức mạnh tinh thần xoa dịu cơ thể, mới cảm thấy thoải mái một chút, chỉ là, dường như vẫn không buông bỏ được sức mạnh kỳ quái kia, nên định đi tìm anh, kết quả cũng không biết.”

Bạch Thất cau mày, trầm ngâm một phen.

“Hiện tại thế nào, thân thể cảm giác như thế nào?”

Đường Nhược cảm nhận một chút, không phát hiện thân thể có cảm giác đau đớn: “Không cảm thấy chỗ nào lạ cả.”

Bạch Thất cầm lấy tay trái của Đường Nhược, nhìn hình xăm thực vật trên mu bàn tay cô: “Lúc ngắt đi, có tiến vào không gian nhìn một chút không?”

Đường Nhược cũng nhìn hình cô ba lá kia: “Không có, khi đó cảm giác gì đều không có, bây giờ còn chưa vào xem thử.”

“Sử dụng dị năng xem.”

Đường Nhược nhắm mắt lại cảm nhận một chút, bao quát dị năng, bao quát không gian.

Bạch Thất đứng trước mặt cô, lặng lẽ chờ.

Đến cùng vẫn không xua đi cảm giác bất an trong lòng.

Sinh hai lần, sống hai đời, vậy mà lại cùng một người như vậy, có thể khiến anh lo lắng đến vậy, làm anh điên cuồng đến thế.

Qua hồi lâu, Đường Nhược mở mắt ra: “Trong không gian không có gì thay đổi đâu, nhưng mà...”, sau đó vươn tay, mở lòng bàn tay ra. Bạch Thất khó hiểu nhìn xuống dưới, một ánh mắt khó hiểu xuống, một đám cầu nước từ trong lòng bàn tay cô bay lên.

“Đây là?” Bạch Thất lên tiếng hỏi.

Đường Nhược cười nói: “Nước, nước trong không gian, dùng sức mạnh tinh thần bọc một tầng ở bên ngoài, thì sẽ có bộ dạng như vậy.”

Sức mạnh tinh thần có thể biến hóa bất kì hình dạng gì, có thể bao bọc người, vật, thì ra có thể trùm một tầng bên ngoài nước, khiến cho nó không rò rỉ ra.

“Có phải rất thú vị hay không, có thể biến hóa thành rất nhiều hình dạng này.” Vừa nói vừa cho nó dựng đứng lên biến thành hình trụ, “Chỉ là, lớn một chút thì không được, cái này quá tinh vi, làm lớn một chút thì không thể một giọt cũng không lọt, đại khái còn phải lên cấp tiếp mới có thể, anh nói ngày hôm qua có phải là dị năng của em lên cấp hay không...”

Bạch Thất hơi nghiêng đầu, đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm cô: “Em không sao, vậy là tốt rồi.”

Cái khác, không quan trọng...

Vẩy cột nước trong tay, Đường Nhược chậm rãi, đưa tay ôm lấy Bạch Thất trước mắt. Cơ thể dần dần thả lỏng, khuôn mặt yên tĩnh dịu dàng, biểu lộ ý cười ngọt ngào.

Trời cao, thật sự đối với cô không tệ.

Lại một lần nữa, gặp được anh.

Trời ban lương duyên.

Ở bên anh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Dị năng hệ Thủy

Lúc hai người sắp xếp ổn thỏa đi ra, mọi người trong đội cũng khó khăn lắm mới rời giường, từng người đều đang rửa mặt.

Nhìn thấy hai người, đều thăm hỏi chuyện ngày hôm qua.

“Tiểu Đường, hôm qua không sao chứ?”

“Em gái Đường, nếu không hôm nay em cứ nghỉ ngơi thêm đi...”

“Những việc nặng này giao cho đám đàn ông bọn tôi là được rồi...”

Đường Nhược cười cười, nghiêng đầu nhìn Bạch Thất, thấy hắn cũng cười với mình, tâm trạng vô cùng vui sướng duỗi một tay về phía mọi người: “Về sau, tôi có thể cung cấp nguồn nước cho mọi người rồi.”

Sau đó chỉ thấy, trên tay của cô xuất hiện một cầu nước sáng lóng lánh.

Trở tay một cái, cầu nước lập tức tản ra bay về phía mọi người.

Cầu nước không lớn, tản ra diện tích rộng, sau khi bay tung tóe ra ngoài, trên mặt mọi người đều chỉ bị hắt tới một chút xiu.

Cái cảm giác mát lạnh này trong nháy mắt từ trên mặt mọi người chui vào tận trong lòng.

“Tốt, cái này thật sự là quá tốt.”

“Đúng lúc đoàn xe chúng ta đang buồn rầu vì tài nguyên nước, không ngờ em gái Đường đã thức tỉnh.”

Nói Đường Nhược thức tỉnh hệ Thủy, mọi người cũng đều rất ngạc nhiên, bởi vì bọn họ đều là sau tận thế ba ngày đã thức tỉnh dị năng. Đường Nhược này xem như hơn một tháng sau tận thế mới thức tỉnh, nếu như, dị năng không phải thức tỉnh ở một thời điểm thống nhất, vậy, có phải chứng tỏ người thân trong nhà mình, cho dù hiện tại không sở hữu dị năng, về sau cũng sẽ có cơ hội thức tỉnh hay sao?

Đối với vấn đề này, Đường Nhược và Bạch Thất cũng thương lượng qua, bọn họ quyết định lấy dị năng hệ Thủy mà Đường Nhược vừa thức tỉnh để che dấu sức mạnh tinh thần của cô, nên thương thảo một chút về thuyết pháp thức tỉnh dị năng ‘Trễ’ như vậy.

Vì vậy Đường Nhược nói: “Tôi cũng không rõ, nhưng Bạch Ngạn nói trước đó tôi cũng có phát sốt ba ngày, chỉ là ba ngày sau, tôi không có cảm giác nào, tôi cho là tôi không sở hữu dị năng, hôm qua đột nhiên đầu đau như muốn nứt ra, hôn mê bất tỉnh, buổi sáng tỉnh lại thì tôi phát hiện có thể ngưng tụ được cầu nước.”

Vừa nói như vậy, mọi người đều tin tưởng, vốn cũng không có điểm nào để nghi ngờ, nếu người ta muốn vụng trộm xài cho bản thân, mọi người đều không có phần để chia sẻ đâu. Thế lại cảm thán Đường Nhược may mắn, cũng cảm thán đội xe của mình may mắn, thật sự là thiếu cái gì đến cái đó, đội xe này càng lúc càng đáng tin cậy.

Mọi người đều không có vấn đề, kế tiếp dĩ nhiên là chuyển nốt tám năng lượng mặt trời còn lại của ngày hôm qua.

Đồ đạc thật sự nhiều, mà cũng chỉ có chín người, liên tiếp chuyển một buổi sáng, mới vất vả lấp đầy xe hàng.

Hồ Hạo Thiên để bảo vệ khóa cửa xe lại.

Công việc chủ yếu sau khi làm xong, là trở về thuận tay mang theo vật phẩm.

Một đoàn người đều nhìn về phía cửa lớn nhà ăn, lộ ra vẻ mặt sỏi thô tục.

Cửa lớn đóng chặt, nơi đó còn có zombie ở đó đập cửa. Điều này nói rõ, trong phòng ăn có người.

Chín người phân chia thành hai tiểu đội đi qua, trong nháy mắt giải quyết hết zombie ở cửa ra vào. Zombie chỗ đó cũng không nhiều, tinh hạch cũng đào được mười cái, còn chưa đủ nhét kẻ răng.

Hồ Hạo Thiên là đội trưởng đoàn xe, chuyện liên hệ ngoại giao với người sống này dĩ nhiên là giao cho anh.

Anh ta đi lên bậc thang, đập đập cửa, một giọng điệu lãnh đạo đi tuần tra công ty con phía dưới, nói: “Bên trong có người ở đây không? Zombie bên ngoài đã bị chúng ta dọn dẹp sạch sẽ, có thể đi ra, chúng ta tới giải cứu mấy người đây, hiện tại tận thế một tháng...”

“Giãn lược một chút, đừng thao thao bất tuyệt.” Phan Đại Vĩ ngậm thuốc lá, xen vào một câu.

“Cùng là người sống sót, có lẽ chúng ta nên nương tựa vào nhau, giúp đỡ lẫn nhau...”

“Đại chúng một chút.” Phan Đại Vĩ lại xen vào một câu.

Hồ Hạo Thiên rất nhanh quay đầu, cười mắng một câu: “Này, vậy chú đi, chú qua đây.”

“Việc nhỏ.” Phan Đại Vĩ phả hơi thuốc lượn lờ, bước nhanh đi lên bậc thang, đập đập cửa, “Chúng ta biết bên trong có người, mở cửa đi, sau đó thuận tiện lấy toàn bộ thức ăn bên trong ra đi”

Không chỉ không có ai lên tiếng, ngược lại nghe thấy bên trong có tiếng đồ vật cỡ lớn bị kéo ra chặn cửa.

Trước đó đã cảm giác phía sau cửa có gì đó cản trở, hiện tại lại cản thêm một khối...

Mọi người: “...”

Hồ Hạo Thiên đáp lão một cái: “Sao chú không nói thẳng là ăn cướp đi, chú nhìn hiện tại đi, người ta càng không dám đi ra ngoài.”

Phan Đại Vĩ nói: “Người trẻ tuổi, tư tưởng sao có thể cổ hủ như vậy, rõ ràng chúng ta đang giúp bọn họ, đương nhiên phải mang đồ ăn ra rồi. Tôi chỉ là dùng thuyết pháp giãn lược mà thôi, hơn nữa, anh nghĩ rằng chúng ta bắt chuột sao, còn phải ở cửa ra vào chờ bọn họ ra nữa.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Thật muốn đánh cho lão một trận để biết chuyện gì đang xảy ra!

Đội thật lâu, bên trong cũng không có ai lên tiếng.

Hồ Hạo Thiên sờ mũi: “Nếu không cần chúng ta giúp đỡ, vậy chúng ta đi.”

Bên trong vẫn không có người đáp lại.

Sau đó đi xuống cầu thang đối diện người trong đội xe, khoát tay, nói: “Được rồi, đã hơn một tháng, có lẽ cũng không có nhiều lương thực dư, dù sao bọn họ cũng không đi theo chúng ta, vốn đang nói không bỏ xuống được chủ nghĩa nhân đạo, hiện tại, người ta đều cảm thấy chúng ta là người xấu.”

Dù sao vật phẩm của bọn họ cũng đủ, ngược lại chỗ ngồi trên xe không đủ, người trong nhà ăn nếu không đi cùng bọn họ, bọn họ cũng không có ý kiến nào cả.

Mọi người tự nhiên nhấc chân rời khỏi nơi này.

Trong phòng ăn ẩn náu bốn người, ba trai một gái. Bọn họ trước đây đều là công nhân ở xưởng sản xuất khoa học kỹ thuật Lam Quang.

Người con gái hơn hai mươi tuổi, tận thế hơn một tháng, quần áo không còn được gọn gàng, trên người ngoại trừ máu còn có **** khô cạn, cô ta ghé cửa sổ nhìn mọi người rồi đi: “Bọn họ, thật ra bọn họ, có phải thực sự muốn mang chúng ta rời khỏi đây không?”

Một người con trai cao to, một phát kéo cô ta qua, bắt cô ta trở về: “Bọn hấn vì đồ ăn ở trong này mà thôi, đâu thể nào thật sự mang chúng ta rời khỏi đây chứ. A Ngưng, chuyện lần trước cô không được quên.”

Người con gái tên A Ngưng rũ mắt xuống: “Không, tôi không quên.”

Khi đó, tận thế vừa bộc phát, người trong nhà xưởng hoảng loạn, rất nhiều xe cấp lãnh đạo còn sở hữu dị năng, tất nhiên là lập tức lái xe rời khỏi nơi này, còn lại mấy người bình thường như bọn họ tụ tập cùng một chỗ, dựa vào mấy người có dị năng chiếm lĩnh nhà ăn.

Thoạt đầu mọi người cũng đều bình an vô sự, về sau lại có mấy người có dị năng từ phòng ngủ ở tầng bên kia tới, dựa vào việc là nhân viên tạp vụ ở một nhà máy, bọn họ mở cửa lớn cho mấy người kia vào.

Về sau ...

Vì vật phẩm, giết lẫn nhau.

Lại về sau, hết thầy đều phát sinh biến hóa, ở đây có bốn người, nhưng không phải là phương thức ở chung giữa bạn bè với nhau, mà đã biến thành phương thức ở chung giữa nô lệ và chủ nô.

Sở hữu dĩ năng chính là chủ, mà bọn họ đều là nô lệ.

Một mặt nhân tính âm u, tận thế mới một tháng, thế mà đã phát huy vô cùng triệt để, không lộ chút sơ hở ra bên ngoài.

Đoàn xe đi ra từ cổng chính nhà máy, cũng không cần đường vòng, trực tiếp thuận đường, quay ngược trở lại chạy về.

Đường Nhược ngồi trên xe, thắt chặt dây an toàn: “Có phải anh đã sớm biết người trong phòng ăn sẽ không đi theo chúng ta không?”

“Cũng chỉ là một loại suy đoán.”

Tận thế rồi, lòng người không còn đơn thuần, trong mắt những người kia, thật ra bọn họ không phải chúa cứu thế, có thể chính là trộm cướp.

Điền Hải cũng khó hiểu: “Nán lại bên kia có tác dụng gì đâu, đồ ăn sớm muộn cũng ăn hết.”

“Chị cũng không biết.” Đường Nhược thở dài một cái.

Bạch Thất nói: “Bọn họ cho rằng đi ra mạng sẽ càng ngắn.”

Đường Nhược và Điền Hải cũng á khẩu không trả lời được.

Mặc dù không thể nào hiểu được suy nghĩ của bọn họ, nhưng đó là lựa chọn của người ta, mình cũng không có cách nào chi phối được.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hình ảnh đen tối

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Ngày hôm qua zombie bị quét sạch trên đường, hôm nay lại tăng lên, giờ mọi người cảm thấy đám zombie này còn đáng yêu hơn kẹt xe. Đánh zombie đào tinh hạch đã thành thói quen.

Chỉ cần không phải là zombie triệu thì mọi cái khác đều không có vấn đề.

Lần này chỉ dùng bốn tiếng đồng hồ, là đến biệt thự Hoàng Đình.

Hiện tại đã là ban đêm, không thể lại đi lắp đặt tám năng lượng mặt trời lên nóc nhà, nhưng mà, trong xe có rất nhiều cells chưa được lắp ráp, có thể lắp đặt trong biệt thự.

Biệt thự của Hồ Hạo Thiên đã trở thành cứ điểm tạm thời. Mọi người dựa theo sơ đồ kết cấu của Luru Bình, nối các cells trên băng điện.

Đó là một việc cần kỹ thuật, tuy mọi người đều là nhân tài các giới, nhưng đối mặt với mấy việc cần kỹ thuật này vẫn không đụng đến, sắp xếp hồi lâu, cũng chỉ làm ba mươi mấy tám cells, trong đó có hơn một nửa đều là Luru Bình và Đường Nhược lắp ráp.

Bạch Thất chỉ muốn chửi thề với mấy cells này. Nhưng học vấn và tu dưỡng của anh vô cùng tốt, tận thế sống ba năm cũng không lấy đi tu dưỡng của anh, mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng vẫn cẩn thận lắp ráp đồ.

Hồ Hạo Thiên không có đủ kiên nhẫn nữa, đá văng tám cells, đứng lên: “Bà mẹ nó, đây không cho người ta sống mà, hơn một giờ mà vẫn chưa ra được một khối thành phẩm nào. Nhớ năm đó, vài phút đồng hồ của tôi đều không dưới mấy vạn, như vậy một giờ có thể đáng bao nhiêu tiền rồi.”

Mọi người cười rộ lên.

Mọi người mấy nay vì phiền muộn vui đầu trong gian khổ, trái lại trên mặt giảm đi chút mệt mỏi.

Luru Bình nói: “Không có cách nào, cái này vốn dĩ đều là do dây chuyền máy móc cỡ lớn làm, hiện tại lắp ráp thủ công nhất định rất phiền phức. Lắp tám năm mươi mấy khối chắc là đủ rồi.” Nói xong, nhìn về phía Đường Nhược, “Chị Đường, tay nghề của chị không tồi nha.”

Mặt Đường Nhựt đen lại.

Có thể bỏ chữ chị kia đi được không vậy!

Rõ ràng tôi nhỏ hơn anh mà, cho dù là kiếp trước cũng nhỏ hơn anh đấy!

Chỉ vì liên quan đến sức mạnh tinh thần, Đường Nhựt có thể điều khiển một vài bộ phận linh kiện nhỏ, cho nên thực ra cái này đối với cô không phải là rất khó.

“Ừ, tôi thấy mình vẫn làm được cái này.”

Lưu Bình nói: “Bình ắc-quy bên kia qua ngày mai sẽ hết điện, chúng ta nên làm suốt đêm cho xong!”

Một đám đàn ông đàn mặt ra, làm cách nào cũng không gỡ nổi một khối: “...”

Hồ Hạo Thiên nhìn đáng vẻ như bị nuốt phải ruồi của đồng đội, đành phải kiên trì đứng ra nói: “Cả đám đàn ông vụng về chúng ta làm cả đêm có lẽ cũng chỉ ráp được một khối, chúng ta hay là thôi đi, sáng sớm ngày mai chúng ta lên nóc nhà lắp tấm pin năng lượng mặt trời, công việc này chúng ta nhất định không chối từ!”

Lưu Bình nhìn những thành phẩm thâm không nổi nhìn trước mặt bọn họ, cũng cảm thấy Hồ Hạo Thiên nói có lý: “Ừ, vậy mấy người về nghỉ đi, ai muốn ở lại cùng lắp ráp, có thể ở lại cùng chúng ta nhé.”

Trong mười sáu người, có bảy người đều là người bình thường, trong đó kể cả ông Tần, còn có đám nhóc La Tự Cường, bọn họ cũng không có khả năng lắp ráp tấm điện suốt đêm.

Còn lại có em dâu La vợ La Tự Cường, chị dâu Phan vợ Phan Đại Vĩ, còn có chị Dư vợ Dư Vạn Lý đã từng quản lý chi nhánh của Hồ Hạo Thiên.

Những việc này thích hợp với con gái, nhưng vợ nhà mình đều ở đây suốt đêm, mấy người đàn ông cũng không thể gạt bỏ lương tâm mình đi nằm ngáy o..o..., tất cả đành phải cùng với Hồ Hạo Thiên ngã ra đất nằm nghỉ.

Tận thế rồi, chính mình còn khó sống, vợ cũng còn sống, dĩ nhiên muốn cẩn thận quý trọng.

Nhìn nhìn lại đôi tình nhân nhỏ trong đội kia, mỗi ngày người ta cực kì ngọt ngào trước mặt mọi người, cực kì cực kì ấy, quan hệ vợ chồng trong đội xe đều tăng lên.

Chính mình là người từng trải, càng thêm không thể tụt lại!

Chúng ta muốn nói cho đôi tình nhân nhỏ kia, hai người hôm nay cực kì ngọt ngào ấy mà, đều là những thứ trước kia chúng ta đã làm xong hết rồi đấy!

Bạch Thất cũng định ngủ qua đêm trên mặt đất, hần để Đường Nhựt ngồi bên cạnh anh lắp ráp cells.

Đương nhiên, vị hôn thê của mình làm suốt đêm rồi, bản thân chắc chắn phải vì cô chuẩn bị mấy thứ gì đó.

Anh đi về nhà mình, bụng chén tổ yến tối, để Đường Nhựt ăn khuya.

Đường Nhựt đương nhiên rất vui vẻ: “Lúc nào nấu vậy, không phải cái này cần ngâm sao?”

Bạch Thất nói: “Vừa trở về thì ngâm, vừa rồi đi nấu đấy.”

Đường Nhựt cầm chén ăn hết hai phần, tâm tình chợt cảm thấy sung sướng, múc một muôi, đưa tới trước miệng Bạch Thất: “Anh có muốn không?”

Bạch Thất giữ tay của cô ăn hết một miếng, đường phèn ngọt lập tức ngấm vào tận tim.

Đôi mắt anh sáng lên nhìn chăm chăm vào thiếu nữ trước mắt, càng muốn ăn cô hơn, nhưng thật ra là, muốn coi cô như thức ăn ngon trong miệng mà thôi.

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Kỳ thật hình ảnh trước mắt không hề có chỗ nào không ổn, nhưng mọi người lại thấy được Bạch Thất đang tràn đầy một loại cảm giác... Cấm dục ngàn năm.

Hình ảnh đen tối như vậy thật sự không thể nhìn được rồi!

Xem ra, nhóm người mình còn phải luyện thêm kỹ năng ‘Nhìn như không thấy’ này nữa.

Tận đến lúc rạng sáng, tất cả mọi người thật sự mệt mỏi không chịu nổi, mới từng người trở về phòng của mình đi ngủ. Toàn bộ đoàn xe hiện tại chỉ có mười sáu người, phân phòng cũng chỉ được bảy cái, thật sự không được thì mọi người chen chúc một chút.

Nhưng bọn Luru Bình và Đường Nhực vẫn chiến đấu ở tuyến đầu lấp rấp.

Trời vừa sáng, bọn người Hồ Hạo Thiên cũng không dám thờ ơ, trực tiếp rời giường lên trên nóc nhà xây dựng.

Loại việc tốn thể lực này, mới đầu mọi người cũng không muốn làm, nhưng vừa nghĩ tới có điện có thịt chính là cuộc sống tươi đẹp sau này, còn nghĩ tới không điện không thịt chính là cuộc sống thời nguyên thủy rồi, ý chí chiến đấu của mọi người lại bùng bùng.

Trong phòng, mấy người phụ nữ cẩn thận làm việc, ngoài phòng, trên nóc nhà, mấy người đàn ông làm việc nặng.

Ngược lại càng giống thời cổ nam cây nữ dẹt thêm mấy phần.

Một nhọc một ngày, cuối cùng cũng lắp đặt xong thứ này, còn lại lần phần việc của Luru Bình.

Mọi người thương lượng một chút, chuẩn bị hùng đông lần nữa sẽ chuyển máy phát điện trong siêu thị ra, sau đó tập hợp tất cả các loại tủ lạnh, thịt đông lại một chỗ...

Hai ngày này thật sự quá mệt mỏi, Đường Nhực vừa về tới phòng, lập tức bất động trên giường luôn.

“Tắm rửa rồi ngủ sẽ thoải mái hơn.” Bạch Thất đi qua nhẹ nhàng lay cô.

Chờ trong chốc lát, người nào đó vẫn bất động.

Một tay ôm lấy cô thả vào bồn tắm trong nhà tắm: “Còn không chịu tỉnh nữa... , anh không ngại tắm rửa giúp em đâu đấy.”

Nói xong, giờ tay ra cởi quần áo giúp cô.

Đối với kỹ năng cởi quần áo cho Đường Nhực này, Bạch Thất đã sớm luyện xong hơn nửa tùy thời có thể thăng cấp, bởi vậy, không tốn sức chút nào cởi sạch quần áo của cô.

Đường Nhực mơ màng màng mở to mắt, nhìn thoáng qua anh.

Cái nhìn này, chỉ càng khiến cho người ta cảm thấy nét quyến rũ vô biên giữa hai hàng lông mày, đầu óc trong vô thức đã có chút rung động.

“Đường Nhực...”

Đường Nhực hé miệng: “Dạ?”

Bạch Thất không nói thêm gì nữa, trực tiếp cúi đầu ngậm lấy môi cô, sau đó dịu dàng quấn lấy đầu lưỡi của cô.

Mọi thứ cứ tự nhiên như vậy.

Vốn dĩ chính là, vị hôn thê của mình.

Đường Nhực không nhúc nhích, tùy ý để cho bờ môi trơn bóng nóng bỏng của Bạch Thất chậm rãi dán lên, đầu lưỡi chậm rãi lướt qua cạy mở hàm răng, đụng chạm liếm láp môi lưỡi của mình.

Hôn rồi hôn, anh đè ép cô vào thành bồn tắm gốm sứ lớn.

“Àm!” Đầu đụng vào thành bồn tắm cứng rắn.

“AAA ——” Cuối cùng Đường Nhực cũng bùng tỉnh, đương nhiên, là do đau mà tỉnh đấy, “Anh muốn mưu sát à...?”

Bạch Thất: “...”

Cái nơi như bồn tắm lớn này quả nhiên vẫn quá cứng, không thích hợp để ‘làm việc’. Anh tự tay xoa xoa cái gáy của Đường Nhực, đến cùng cũng có chút ít đau lòng: “Vừa rồi nếu em sớm tự mình tắm rửa thì đã không xảy ra loại chuyện này rồi.”

Được tiện nghi còn khoe mẽ!

Nhìn thấy nửa người trên của mình đã bị cởi hết chỉ còn nội y, mặt Đường Nhực bắt đầu đen lại, đuổi người ra khỏi phòng tắm.

Tắm rửa xong cũng thật sự quá mệt mỏi, dính lấy giường nằm ngủ.

Bạch Thất tuy thầm nghĩ chiếm tiện nghi, đến cùng vẫn không đành lòng quấy rầy cô.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ân ái

Ngày hôm sau, dĩ nhiên là Bạch Thất tỉnh lại trước.

Thiếu nữ trên giường vẫn ngủ an ổn như trước, Bạch Thất cũng không tính đánh thức cô, sau khi rửa mặt thì tự mình đi xuống lầu.

Ngày hôm qua cũng đã tính toán xong, hôm nay một đoàn người xe muốn đi vận chuyển đồ ở siêu thị.

Điền Hải đã nấu xong điểm tâm, trông thấy một mình Bạch Thất, có chút nghi hoặc: “Anh Bạch, chị Đường đâu rồi?”

“Để cho cô ấy ngủ thêm một lát, chúng ta đi siêu thị trước.”

“Được.”

Hai người nhanh chóng ăn xong rồi đi ra ngoài.

Ngoài cửa, người trong đoàn xe cũng đã chờ ở đó được một lát. Nhìn thấy đại gia Bạch Thất cũng đều hỏi han vài câu, bản khoản sao không thấy Đường Nhược.

Bạch Thất nói: “Để cho cô ấy ngủ thêm một lát.”

Mọi người đều dừng đáng về ‘Tôi là người từng trải, tôi hiểu’ nhìn anh, nhìn vẻ mặt không hiểu gì của Bạch Thất.

Nếu quả thật có làm gì, anh cũng coi như chấp nhận, nhưng mà...

Anh vẫn không cam lòng ra tay mà!

Đội sau khi tất cả mọi người đều đã tập hợp, bảy chiếc xe nối đuôi nhau đi ra khỏi biệt thự, tiến về phía siêu thị.

Trước khi đi đã tìm hiểu rõ ngọn nguồn, hết thấy cũng đều có kế hoạch, mọi người cũng không tốn bao nhiêu công sức, trực tiếp để cho Lưu Bình tháo gỡ máy phát điện, sau đó phân một nhóm người đi vào chuyển hết tủ lạnh trong siêu thị ra.

Lần đầu tiên chỉ chuyển máy phát điện và mấy cái tủ lạnh...

Chuyến thứ hai lại chuyển tủ lạnh...

Chuyến thứ ba là các loại thịt đông...

Khi Đường Nhược tỉnh lại đã là mười giờ sáng, trong phòng trống trơn chỉ có mình cô, trên bàn cơm dưới lầu có sữa bò và cơm nắm, còn có tờ giấy mà Bạch Thất để lại: tự mình ăn cơm, chờ chúng ta về.

Cầm tờ giấy chậm rãi nở nụ cười, Đường Nhược chậm rãi ngồi xuống ăn điểm tâm.

Sau đó, ánh chừng đoàn xe đã vận chuyển đủ đồ, hiện giờ cũng có thể không cần năng lực nhỏ bé của mình nữa, vì vậy, cô ăn cơm xong thì trực tiếp đi vào phòng bếp làm cơm trưa.

Mình ăn hết điểm tâm tình yêu của vị hôn phu, cũng muốn chuẩn bị cơm trưa tình yêu giống vậy thì mới hiền lương thực đức chứ.

Lúc mọi người trong đoàn xe trở lại, mỗi người đều giống như được vớt từ trong nước ra, cả người trên dưới đều ướt sũng. Chỉ có Bạch Thất hệ Băng thì vẫn còn nhìn ra được hình người.

Lưu Bình kéo thân thể nặng nhọc xuống xe: “Không được không được, vẫn phải nhanh chóng phát điện, mở điều hòa. Đã quen cuộc sống có điều hòa, lúc không có điều hòa thật sự muốn chết muốn chết mà.”

Phan Đại Vĩ cầm dây dưa hầu trên mặt cô trải dài: “Này thanh niên, thầy cậu không dạy cậu làm người nên thành thật ư, trong miệng cậu mặc dù kêu chết đi chết lại, vẫn chưa chết đó thôi. Cậu lớn như vậy rồi còn không thành thật nữa.”

Hồ Hạo Thiên thấy Bạch Thất và Điền Hải cũng xuống xe rồi, lập tức bước nhanh đi qua: “Người anh em, tạo mấy khối băng tình chơi đùa đi này.” Nói xong, còn mang thùng nước đến.

Bạch Thất: “...”

Kiếp trước, tận thế ba năm đều không có cảm giác. Hôm nay mới cảm thấy, dị năng của mình thì ra có thể khôi hài đến vậy.

Bạch Thất cho Hồ Hạo Thiên một thùng băng, sau đó trông thấy, ánh mắt của tất cả mọi người phía sau đoàn xe đều trông mong nhìn hần.

Đội trưởng đoàn xe cũng có thể vô si lại thân nhiên đi qua đòi khối băng, mình càng không thể lạc hậu, nhất định phải đuổi kịp tiết tấu, tất cả đều theo ý của đội trưởng.

Bạch Thất đen mặt lại một chút, nhưng vẫn nói: “Cầm cái thùng ra, sau đó xếp hàng đứng yên.”

Mọi người lập tức tranh nhau trở về cầm thùng.

Đường Nhược thấy Điền Hải mở cửa phòng bếp tiến vào, đợi cả buổi cũng không nhìn thấy Bạch Thất, kỳ quái nói: “Bạch Ngan đâu rồi, không về cùng nhau sao?”

Điền Hải nói: “Anh Bạch ở trong sân phát khối băng cho mọi người.”

Đường Nhược: “...”

Đi ra ngoài sân nhìn xem, thật sự chính là...

Mọi người xếp thành đội ngũ chỉnh tề, từng người trông như tên ăn mày thời cổ đại đến nhận bánh bao ở gia đình quan to vậy.

Cửa bị mở ra, Bạch Thất thấy Đường Nhược thì đưa tay về phía cô: “Tĩnh dậy có ăn sáng không?”

Đường Nhược đặt tay vào trong tay ăm, sau đó, trực tiếp bị kéo qua, ôm vào trong lồng ngực anh.

“Giờ cũng giữa trưa, đương nhiên đã ăn rồi, còn làm xong cơm trưa nữa, chỉ là thấy anh mãi vẫn không vào cho nên ra xem.”

Bạch Thất hài lòng, thuận miệng hôn lên khóe miệng đối phương một cái.

Mọi người đang đứng xếp hàng: “...”

Thật muốn cầm chắc thùng nước trong tay, ném vào đôi cầu nam nữ kia!

Chúng ta tới vì muốn khối băng đấy, không phải xếp hàng đứng ở nơi này xem các người ân ái nhé!

Tận thế rồi, tự trọng cũng theo đó mất hết.

Muốn khối băng mà thôi, còn bị bắt ép cho ăn một miếng thức ăn chó nữa!

Bạch Thất làm chuyện tốt phát khối băng, Đường Nhược cũng không nhân rồi, đưa bóng nước cho những người chưa đến lượt ở phía sau.

Đối mặt với đôi vợ chồng nhỏ này, mọi người đều thể hiện lòng biết ơn và cảm kích.

Đã có bọn họ, chất lượng cuộc sống của đoàn xe hoàn toàn được nâng cao, nhất định phải cảm ơn rồi.

Sau khi phát xong nước và băng, mọi người thấy Phan Đại Vĩ vẫn đang giầy vò dây dưa kia.

Lưu Bình đi qua nhìn một đám dây leo, khó hiểu nói: “Chú Phan, chú đang làm gì đó, xanh hóa biệt thự này à?”

Phan Đại Vĩ không ngẩng đầu lên: “Định trồng dưa hấu, đợi chú trồng được sẽ đưa cho cháu ăn.”

Lưu Bình mừng rỡ: “Chú Phan, vẫn là cái dị năng này của chú tốt, sau này cháu sẽ tìm cho chú nhiều hạt giống hơn, mùi vị gì cũng được.”

Đứng bên cạnh bọn họ, ông Tàn cha vợ Phan Đại Vĩ cực kì chăm chú quan sát thực vật trong sân.

Xung quanh mỗi tòa biệt thự đều có lượng lớn thực vật xanh, có chuối tây, cây bạch quả, ngân hạnh, cây nhãn, cây cọ, hoàng giác lan...

Mặc dù hiện giờ không có người vào ở, nhưng thực vật vẫn tươi tốt như trước.

Hồ Hạo Thiên tới, cũng nhìn theo tầm mắt của ông: “Ông Tàn, sao vậy?”

Ông Tàn quay đầu, trông thấy Hồ Hạo Thiên: “Những thực vật này đều khô chết rồi.”

Hồ Hạo Thiên nói: “Nhìn lá cây vẫn rất xanh mà.”

Ông Tàn tiến lên hai bước, rút ra cây chuối tây nhỏ, chỉ thấy bộ rễ của nó đã mục nát, trong đất còn mang theo rất nhiều viên tròn màu trắng.

Hồ Hạo Thiên kỳ quái nói: “Vì sao gốc rễ đều mục nát, lá cây vẫn màu xanh lá vậy?”

Ông Tần thở dài: “Gốc rễ bởi vì ngạt thở nên chết, đã không thể hấp thu hơi nước được nữa, cây rất nhanh sẽ bị héo rũ, chất dinh dưỡng trong thân cây đều bị lá cây hấp thu hết, lá cây cũng sẽ khô.”

Chị dâu Phan vợ Phan Đại Vĩ ở bên cạnh, bà biết rõ cha bà trước kia là viện trưởng viện nông nghiệp, những kiến thức này sẽ không sai: “Cha, ý của cha là không chỉ người biến thành zombie, về sau thực vật cũng đều khô hết?”

Ông Tần nói: “Cha chưa chắc chắn, cha muốn làm thí nghiệm xem sao.”

Phan Đại Vĩ cũng ngẩng đầu: “Cha, dưa hấu con trồng này còn có thể thành không?”

Ông Tần nhìn nhìn, cầm dây dưa nghiên cứu thử một chút, trầm ngâm nói: “Cũng khó mà nói, cái này chủ yếu dựa vào sức mạnh dị năng của con, nếu tăng thêm sức mạnh, có lẽ trong ngày có thể kết quả.”

Lập tức, Phan Đại Vĩ lại hào hứng lần nữa, vui đầu nghiên cứu.

Ông Tần muốn làm thí nghiệm, mọi người cũng không có tâm tư ở biệt thự ăn cơm, từng người một cầm chai nước uống, sau đó gặm bánh bích quy hoặc chân gà coi như cơm trưa.

Dù sao ăn cơm ở đâu cũng rất nóng, hương vị cũng đều như nhau cả.

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Cuối cùng đã có điện rồi

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Mọi người thấy ông Tần đi tới đi lui hồi lâu trên mặt đất, sau đó ông đưa ra kết luận đất đã bị ô nhiễm, không thể trồng trọt tiếp.

Hồ Hạo Thiên kinh hãi: “Vậy làm sao bây giờ? Ông Tần, ý của ông là, sau này chúng ta ăn một bữa sẽ ít đi một bữa, ăn hết thì không còn đồ ăn nữa sao?”

“Về sau không thể gieo trồng, vậy thực vật sinh tồn tự nhiên cần phải làm gì bây giờ?”

“Không có thực vật phủ xanh, trái đất khác gì sao Hỏa chứ?”

Mỗi người nói một kiểu, trong thoáng chốc, mong ước về cuộc sống tương lai tốt đẹp của buổi sáng hôm nay lập tức bị phát hiện này làm bay biến hết.

Như vậy, không có hệ thực vật sinh tồn trong tự nhiên, mình cũng chỉ là tham sống sợ chết, sống một ngày tính toán một ngày mà thôi.

Ông Tần chậm rãi đứng lên, nói: “Có thể tự mình gieo trồng trong nhà kính, tiến hành khử độc bùn đất, cũng có thể ở trong nhà ầm tiến hành gieo trồng không cần đất. Nhưng, chỉ bằng vào chúng ta, sợ là muốn làm cũng khá lâu.”

Đã có hi vọng, so với không có gì cũng tốt hơn. Ông Tần đã nói thế rồi, như vậy nhất định quốc gia cũng có thể giải quyết được.

Giải quyết xong chuyện thực vật, mọi người cùng vào nhà ngồi một chỗ thảo luận sắp xếp cho sau này.

Buổi chiều, lại là thời gian chuyển hàng.

Dây dưa đến bốn giờ ba mươi gần xế chiều mới sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Đương nhiên, khi máy phát điện chuyển về, Lưu Bình không đi theo đoàn xe chuyển hàng, trực tiếp ở trong biệt thự lắp ráp cải tạo máy phát điện.

Nhóm đàn bà con gái ở bên cạnh đưa dụng cụ bưng nước cho cậu ta.

Một khắc đèn điện trong phòng được bật sáng lên, gần như tất cả mọi người đều lệ nóng tràn hốc mắt.

Một đoàn xe mười sáu người, loại cảm giác này thật giống như, dựa vào chính mình, lại cố gắng thấp sáng cả một gia viên.

Thật sự có loại hào hùng ‘Cho ta một que diêm, ta có thể thắp sáng toàn bộ trái đất’.

Hồ Hạo Thiên nhìn ngọn đèn sáng ngời phòng khách, hào khí vượt mây nói: “Buổi tối hôm nay mọi người cùng nhau ăn lẩu uống bia, không say không về!”

Mọi người cùng hoan hô.

Vì vậy một đám phụ nữ ở trong phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, một đám đàn ông phân đội ở trong phòng khách đánh bài.

Phan Đại Vĩ nhìn cả lờ phát phơ, nhưng lại không có hứng thú với bài bạc, ngồi xõm trong góc tiếp tục nẩy mầm hạt giống dưa hấu của lão. Luru Bình thấy ông kiên nhẫn như vậy, hết sức chuyên chú, đi qua nói: “Lão Phan, tinh thần của chú đáng giá để cháu học tập.”

Phan Đại Vĩ đang sử dụng tới đa khả năng của dị năng: “Đi, cách xa chú ra một chút, đừng quấy rầy đến dưa này...”

Luru Bình sờ mũi một cái lại đi chuyển tới bên cạnh Bạch Thất.

Bạch Thất đang đọc sách, là cuốn sách hiếm thấy ‘Bách khoa toàn thư về bảo hành sửa chữa điện gia dụng’.

“Tiểu Bạch, nhà của cậu có cái gì hỏng vậy, trực tiếp tới tìm tôi sửa cho này, cái này tôi lành nghề.”

Một tiếng Tiểu Bạch này khiến Bạch Thất phải nhìn cậu ta một cái, khép sách lại: “Ừ, cái vọt muỗi bằng điện trong nhà tôi bị hỏng, ngày mai sẽ lấy tới cho cậu.” Sau đó, cầm sách trên tay đưa qua, “Ồ trên trang 235 đã viết, chỉ là tôi cũng không phải vừa rồi mới rõ.”

Cứ vậy, sai bước đi thẳng.

Luru Bình cầm sách hóa đá: “...”

Mẹ nó, thằng này chính là ngồi ở đây chờ mình chui đầu vào lưới đây mà!

Năng lực quản lý của Hồ Hạo Thiên tốt, trình độ chơi bài rất kém cỏi, hai bên trong lúc đó thành tương phản, sau một giờ, thua đến mì tôm cũng hết, lại thua tiếp, về sau đến độ chỉ cạp đất mà ăn, đành phải đi ra nhường vị trí cho người khác.

Lúc này Bạch Thất đã không đọc sách nữa, đang ở bên cạnh bàn cầm sạc pin điện thoại nhìn bản đồ.

Ông Tần ở bên cạnh anh, đang cùng anh thảo luận vị trí của nhà máy gia công thủy tinh.

Luru Bình ngồi ở một bên đưa ra vấn đề về kiến thức điện lực.

Ba người đang thảo luận có thể làm cách nào để xây dựng một cái nhà kính gieo trồng thực vật ở chỗ này.

Bạch Thất: “Ở giữa tầng hai nhà tôi có một phòng làm hoa viên, trước đó không có ai ở đó, cũng không có dụng cụ gieo trồng gì cả, muốn mời ông Tần qua nhìn thử xem, hiện giờ có thể ở bên trong tiến hành gieo trồng được hay không.”

Hai mắt ông Tần sáng lên: “Tôi đang nghĩ để cho các cậu thu xếp một phòng trong biệt thự, để tôi thí nghiệm thử xem khả năng gieo trồng cây nông nghiệp không thành đến khoảng nào, không ngờ chỗ cậu lại có.”

Sau đó, ông Tần lại hỏi Bạch Thất một vài vấn đề về bố trí hoa viên trong biệt thự.

Bạch Thất cũng trình bày từng cái một, vấn đề nguồn nước, bố trí, ánh mặt trời chiếu đến đều trả lời.

Ông Tần vô cùng cao hứng, lúc này nói ngày mai sẽ đi nhìn một chút, sau đó nếu như có thể sẽ bắt đầu thí nghiệm ở bên trong.

Hồ Hạo Thiên đi qua cũng ngồi xuống: “Thảo luận cái gì thế? Chúng ta đợi sau khi ăn xong bữa tối có thể thảo luận, xác nhận lại kế hoạch ‘Tuồng vậy’ luôn.”

Chỉ cần buổi tối ở chỗ Hồ Hạo Thiên ăn cơm, tất cả mọi người đã hình thành thói quen không quay về ngủ.

Dù sao phòng ở đây cũng nhiều, mang đầy đủ chăn, màn là được rồi.

Nhưng mà bên ngoài chỉ cần rào tường xây lại..., buổi tối có thể tự do đi lại giữa ba tòa biệt thự, không thể nghi ngờ là sẽ an toàn hơn nhiều, ban ngày, người bình thường không sở hữu dị năng cũng có thể đi ra đứng trong sân chơi đùa đi dạo còn có thể đi qua nhà nhau chơi.

Nói lên kế hoạch ‘Tuồng vậy’ này, tất cả mọi người không đánh bài nữa, tất cả đều tùm lại, bày mưu tính kế, thảo luận tình hình cụ thể của kế hoạch này.

Dù sao đánh bài cũng chỉ là giải trí, chính sự vẫn quan trọng hơn, hơn nữa mọi người trước đây cũng đều là tinh anh xã hội các ngành, không phải dân cờ bạc.

“Tôi cảm thấy dù sao ở đây cũng lớn, có thể vây thành hình tròn đấy, về sau có chuyện gì cũng có thể nhìn một phát là thấy hết, không sợ ai hay cái gì

trốn trong góc.” La Tự Cường phân tích.

Mọi người tưởng tượng, ồn ào cảm thấy đề nghị này không tệ.

Vì vậy Dư Vạn Lý lấy giấy bút trên bàn phác thảo bản vẽ quy hoạch ban đầu ra, đối với phương diện kiến trúc, bọn họ đều không phải nhân tài chuyên nghiệp, tuy sản nghiệp của Hồ Hạo Thiên liên quan đến bất động sản, nhưng thật sự không hiểu rõ chuyện kiến tạo nền móng này.

Nhưng cũng may, chỉ là xây cái tường mà thôi, không cần kĩ năng quá tốt, lại càng không cần nữ quan gì cả, chỉ cần dùng bèn là được.

Trong phòng bếp, phụ nữ cũng rất náo nhiệt, nhưng phụ nữ đều có bản năng chói lọi của người mẹ đầy, chủ đề trò chuyện dĩ nhiên cũng không rời khỏi con cái nhà mình. Bọn họ lúc trước ngân dậm xa xôi đến thành phố A cũng chính là vì tìm kiếm người thân của mình, bây giờ nói đến cái đề tài này cũng là cảm giác rất đau đớn, nhất là bây giờ bản thân dường như cũng không tệ lắm, mà người thân con cái của mình lại không rõ tung tích.

Đường Nhượng cũng không biết phải an ủi những người khác như thế nào, đành phải mang suy đoán của Bạch Thất ra, nói: “Có lẽ quân đội sẽ tự mình tới đây với chúng ta.”

“Thật vậy ư?”

“Tiểu Đường, vì sao quân đội lại tự mình qua đây?”

Đường Nhượng mang hết toàn bộ mọi chuyện Bạch Thất khi đó nói với cô ra, cái gì mà ở đây vốn dĩ chính là phòng ở của một vài nhân viên chính trị quan trọng, hệ thống nhà cửa cũng tốt, còn có nơi này là khu mới quy hoạch, phương tiện đều đủ, cái gì mà căn cứ bên kia không có nhiều gian phòng đến vậy, nếu muốn lựa chọn, nhất định sẽ ưu tiên tới nơi này.

Nhưng mà, cô cũng bảo nên suy nghĩ thoáng một chút, cái này chỉ là suy đoán, không nhất định trở thành sự thật.

Mấy chị dâu nghe xong, phân tích qua một chút đạo lý trong đó, cũng đều vô cùng vui vẻ, bất kể như thế nào, cô gái nhỏ người ta có lòng tốt như vậy, tốt bụng tự an ủi mình, còn cẩn thận phân tích nguyên do trong đó cho nhóm người mình, mặc kệ là thật là giả, cũng làm cho mình có cái hi vọng.

Mà, chỉ cần chi tiết này cũng có thể nhìn ra nhân phẩm cô gái nhỏ này quả thực không tồi.

Bữa tiệc này, khách và chủ đều vui mừng, trong lúc ăn cơm, mọi người cũng mời rượu đôi vợ chồng son. Đường Nhượng bụng chén lên uống một chút, Bạch Thất cũng không ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tuyệt thế có giai nhân

Đợi cho lúc tiệc rượu chấm dứt, rất nhiều người cũng đã say.

Kiếp trước, Đường Nhượng vốn dĩ cũng thuộc người không dính tới rượu, kiếp này, cơ thể vị thành niên này trước kia cũng không được phép uống rượu, vì vậy, Đường Nhượng uống một chút cũng hơi say.

Ở chỗ Hồ Hạo Thiên còn có một phòng có buồng vệ sinh cho khách ngủ, dĩ nhiên bọn họ cũng nằm ngủ ngay ở chỗ này.

Đường Nhượng say không có nghĩa là Bạch Thất cũng say, về mặt anh tinh táo mang cô đi vào gian phòng của mình trước, mở cửa phòng bật đèn điện ở bên cạnh lên, sau đó hơi nghiêng người dìu Đường Nhượng để cô vào phòng trước.

Đường Nhượng lão đảo một bước, đi vào.

“Lách cách”, một tiếng dứt khoát, cửa phòng phía sau bị Bạch Thất khóa lại.

“Răng rắc”, hình như là tiếng khóa rơi.

Đường Nhượng chưa phát hiện ra quay đầu lại xem Bạch Thất vì sao phải khóa cửa, lại cảm giác eo bị xiết chặt, thân thể lập tức bị trói buộc tiến vào một vòng ôm mạnh mẽ, hơi thở nóng bỏng từ sau dán lên, sau đó, chỗ cổ truyền đến cảm giác dịu dàng ẩm ướt.

Cực nhẹ cực nhẹ, tư vị mềm mại ngọt ngào, tinh tế tê tê tiến vào trong cổ họng.

“Bạch Ngạn...” Đường Nhượng trầm thấp thì thầm gọi anh, cảm giác hơi ngứa khiến tay chân cô nhũn ra, không nhận được mà nhẹ nhàng run rẩy.

Nụ hôn dày đặc một đường hướng lên, Đường Nhượng bị chuyển qua chống đỡ trên cửa, những gì muốn nói đều bị nuốt vào trong nụ hôn tràn đầy tình ý,

lưỡi lạnh lạnh trơn trượt lên vào trong miệng, tham lam cướp lấy hơi thở thuộc về cô.

Nụ hôn kia giống như nước, nhẹ nhàng nhấn chìm người ta.

Nụ hôn này, tràn đầy sự dịu dàng không dứt, là tiếp tục chân tình kiếp này.

Hôm nay.

Thiên thời. Địa lợi. Nhân hòa.

Bạch Thất sao có thể lại bỏ qua.

Tiếp tục nhìn con mụ nó nữa, dù thế nào anh cũng không thể coi mình là chính nhân quân tử.

Đường Nhược nhẹ nhàng chậm rãi, giống như tơ liễu trong gió yên lặng thẳng thắn.

Dù không phải lần đầu hai người hôn môi, nhưng mà, trong nụ hôn của Bạch Thất lúc này khiến cô có cảm giác không giống như ngày thường.

Nụ hôn này quá mãnh liệt, quá nóng bỏng, dường như muốn cắn nuốt hết lấy cô.

Đường Nhược cảm thấy mình sắp hít thở không thông, theo bản năng muốn đẩy ra một chút, thế nhưng không có tác dụng gì, ngược lại càng khiến người nào đó áp chế mạnh hơn.

Cô chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, có chút sợ hãi, kêu từng tiếng khe khẽ: “Bạch, Ngan...”

“Anh ở đây...” Trầm thấp, mà nhu hòa kiên định.

Đối phương là Bạch Thất, như trong suy nghĩ. Đường Nhược dần thả lỏng, sợ hãi trong lòng giảm đi, từ từ đưa tay ôm eo anh.

Có anh ở đây, trái tim em trở nên yên bình.

Một động tác này như cổ vũ cho Bạch Thất, tăng thêm quyết tâm hoàn toàn biến người này thành của mình.

Kỳ thật vừa rồi, anh nhìn Đường Nhược hơi say ở bên cạnh, ánh đèn chiếu lên trên gương mặt tinh xảo, thậm chí cảm thấy có ánh sáng long lanh óng ánh. Gương mặt tuyết trắng lại lộ ra một màu hồng phấn cực nhạt, tựa như cánh hoa quỳnh trắng, lại điểm tuyết sắc ửng đỏ.

Đúng là, trang sức được bao bọc bằng màu đỏ.

Mà hôm nay, lúc găm cắn trên da mịn màng, lại ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người cô, vương vấn mãi không tan.

Rượu không say người tự say.

Bạch Thất rung động, ôm chặt lấy cô, hai má của anh cọ cọ lên gáy Đường Nhược, khẽ thở dốc: “Tiểu Nhược, chúng ta ở bên nhau nhé.”

Ngày tốt cảnh đẹp trời biết làm sao.

Nhân sinh khó được vài lần say.

Đôi mắt Đường Nhược trong vắt, giật mình trông thấy đèn thủy tinh chói lọi kia: “Chúng ta, luôn luôn ở bên nhau mà.”

Hôn môi dày đặc lại lần nữa đánh tới, như gió táp mưa giông khiến Đường Nhược trở tay không kịp, trong đầu cô trống rỗng, như si mê như say sưa.

Người nọ, nếu là Bạch Thất, cô không muốn từ chối.

Giờ phút này đèn tỏ nệm ấm, hai người dùng cơ thể chống lại cái lạnh.

(phía dưới tình lược một vụn chữ một vụn chữ!)

Một khắc xuân tiêu, đáng giá ngàn vàng.

Bạch Thất tỉnh lại trong tia nắng ban mai sáng sớm, tinh thần anh no đủ, thần thái sáng láng.

Đường Nhược vẫn còn ngủ, dáng ngủ xinh đẹp, thật an ổn.

Bạch Thất đứng dậy cúi xuống nhìn cô.

Mắt, môi, mũi, mọi phần trên gương mặt Đường Nhược, miêu tả một lần lại một lần.

Ánh mắt như sóng nước, sung sướng vui mừng.

Ngày hôm qua (...), vui mừng không thể tả. Nơi tiêu hồn đó, đơn giản không thể dùng ngôn ngữ miêu tả.

Nhìn hồi lâu, thấy cô còn chưa bị ánh mắt sáng rực của mình thức tỉnh, vì vậy cúi đầu xuống, ở trên gương mặt vì nhiệt độ mà hơi ửng hồng của cô, cắn một cái.

Thế nhưng, cũng không thể gọi dậy thiếu nữ trên giường.

Tối hôm qua, quả nhiên cô cũng quá mệt rồi.

Giờ phút này cảm thấy trong phòng vẫn còn lưu lại chút dư vị, mang đến hương vị tràn ngập cõi lòng.

“Trời ban lương duyên...”

Một bên thì thảo, một bên vừa hôn những dấu hôn mình cắn trên gương mặt mịn màng nhỏ nhắn của cô.

Từ mặt đến miệng, một đường đều không buông tha.

Thật sự là người tình trong mắt hóa Tây Thi.

Lớn như vậy, sáng sớm còn chưa đánh răng, Bạch Thất cũng có thể hôn ngon lành đến vậy.

Quả nhiên, Đường Nhược cũng bị hôn tỉnh, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn Bạch Thất, lại nhắm lại, tới gần hần, đưa tay ra ôm hần, gương mặt vui vào trong lồng ngực của hần: “Bạch Ngạn...” Giọng nói rất nhỏ, còn lộ ra buồn ngủ vô cùng.

“Ừ, anh ở đây.” Đôi mắt Bạch Thất hẹp dài nhẹ nhàng như sóng lên, đưa tay ra ôm lại cô, mùi hương nồng nàn cơ thể như ngọc, cảm thấy mỹ mãn.

Người thẳng nhân sinh, không gì hơn cái này.

Khi Đường Nhược tỉnh lại lần nữa, mặt trời đã lên rất cao. Cả người từ trên xuống dưới (...) còn cùng người nào đó ôm nhau.

Đường Nhược: “...”

Miệng còn chưa mở, môi đã bị người nào đó lấp kín.

“A...”

Nụ hôn này kéo dài rất lâu sau đó mới được người nào đó buông ra.

“Chào buổi sáng.” Bạch Thất nở nụ cười nhẹ, đưa tay vuốt tóc của cô.

Đường Nhược ngược mắt lên nhìn anh.

Cả khuôn mặt Bạch Thất lộ ra vui vẻ, đáng vẻ dịu dàng không thể che hết tràn đầy khoe miệng đuôi lông mày.

Bạch Thất như vậy, chỉ thuộc về mình.

Nhớ tới chuyện tối hôm qua, Đường Nhược đỏ bừng mặt, đầu cúi xuống: “Chào buổi sáng...”

Chọn quần áo là việc phiền phức nhất hôm nay. Trong phòng vệ sinh, nhìn tấm gương trước mặt, Đường Nhược thấy một vài dấu vết kia trên người mình, nhẹ nhàng thở dài.

Trên người coi như xong, trên cổ làm thế nào che được đây.

Tối tới lui cũng không che được, dứt khoát không quan tâm, chọn áo sơ mi hình bướm bướm cổ dựng thẳng buộc lại mặc vào.

Có thể chặn một điểm thì chặn một điểm thôi.

Mở cửa, trông thấy Bạch Thất đang gấp... Ga giường?

Đường Nhược bước nhanh đi qua, nhìn nhìn, thật sự chính là vậy, hơn nữa còn có ý định cất giấu như đồ quý.

“...”

Trách không được, sáng sớm muốn mình đưa anh cái rương màu đen lúc trước, vốn đang cho rằng anh muốn cất quần áo, thì ra là định cất giữ cái ga giường này!

Cái ga giường này thật sự là đồ trắng giao nhau, cái gì cũng có nha!

“Cái này, anh không định cầm lấy mang đi giặt sao?”

Bạch Thất quay đầu nhìn vết đỏ không thể che hết trên phần cổ trắng nõn của Đường Nhục, tâm tình sung sướng nói: “Giấu nó ở trong không gian của em, nó có thể chứng kiến tình yêu đến khi già đi đầu bạc trắng của chúng ta.”

Đường Nhục: “...”

Người có EQ bằng 0 nói lời tâm tình say lòng người đến vậy sao?

Cô luôn cảm thấy đáng về bây giờ của Bạch Thất, có thể đứng hát ở bên đường: Em là gió còn anh là cát được rồi.

Thật sự thích một người, là cảm giác như thế nào?

Chính là, cho dù đối phương điên rồi, mình cũng cam tâm tình nguyện ở bên cạnh điên loạn cùng anh.

Vì vậy Đường Nhục áp chế tim đập thành thịch, yên lặng cùng Bạch Thất bỏ cái ga giường kia vào rương cất vào không gian.

Môi Bạch Thất nhẹ hôn lần lượt lên lọn tóc của Đường Nhục, ôm lấy cô: “Tiểu Nhục, trời cao mang em đến bên anh, anh rất vui mừng.”

Đường Nhục ôm lại hắn: “Em cũng vậy.”

Sao lại may mắn vậy, gặp được anh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tường

Edit: Nếp

Beta: Sakura

Bởi vì ngày hôm qua tất cả mọi người đều say nên sáng nay tất cả mọi người dậy tương đối trễ, chỉ có Diên Hải rời giường sớm giúp chị dâu Phan chuẩn bị bữa sáng cho mọi người.

Bạch Thất vô cùng khoan khoái dễ chịu đưa Đường Nhục tới ăn điểm tâm cùng mọi người.

Sau khi ăn điểm tâm, tinh thần thoải mái bắt đầu kế hoạch tường trước đó.

Trước khi làm tường còn một việc muốn làm, phân phối đến siêu thị mang các loại vật phẩm về.

Hồ Hạo Thiên nhìn vật phẩm đầy hai biệt thự, cảm thán nói: “Trở thành chủ tịch Cảnh Thái lâu như vậy, tôi cảm thấy quyết định chính xác thoả đáng nhất chính là để cho siêu thị này mở cửa buôn bán vào tháng chín.”

Tháng chín mở cửa, cho nên tháng tám cũng đã chuẩn bị xong các loại vật phẩm.

Nếu trước đó buôn bán, người khác cũng sẽ phát hiện nơi này có vật phẩm, không chờ bọn họ đến, siêu thị cũng đã trống rỗng rồi. Buôn bán quá trễ, vậy nhà kho cũng sẽ không chứa nhiều đồ nữa.

Phan Đại Vĩ nhẹ gạt đầu: “Còn có cái chủ đề kia của siêu thị, cũng quả thực rất mới lạ, thật khiến cho người ta cả đời khó quên.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Quá khứ đen tối có thể xóa sạch được không, còn có thể làm anh em tốt không vậy!

Vật phẩm của Bạch Thất và Đường Nhục còn rất nhiều, cho nên Bạch Thất chỉ cần lấy một ít thịt, cùng toàn bộ sữa chua.

Hồ Hạo Thiên cực kỳ ngạc nhiên: “Hai người định mỗi ngày uống sữa chua ăn thịt đấy à...”

Bạch Thất nói: “Những thứ khác có thể từ từ góp nhặt, dù sao chúng ta cũng sẽ đi ra ngoài luyện dị năng, nhưng loại sữa chua này uống một hũ lại ít đi một hũ, vậy nên cứ chuẩn bị nhiều hơn chút.”

Bánh bích quy và mì tôm không phải cũng ăn một túi ít đi một túi sao?

Hồ Hạo Thiên hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của Bạch Thất.

Quay đầu, lại trông thấy Đường Nhượng cười tựa hoa nở, khỏe mắt đều nhiễm sự vui vẻ. Thiếu chút nữa, chỉ nhờ vào mắt thường, thì có thể trông thấy bong bóng phấn hồng bay lên từ người cô.

Hồ Hạo Thiên lập tức hiểu.

Tình cảm, vợ chồng thẳng thóc này chính là có tình thì sửa lạnh cũng no bụng đây mà.

Thì ra trong lúc bất tri bất giác, lại thấy hai người này ân ái một lần.

Hồ Hạo Thiên vì vậy càng thêm nhớ đến vợ mình ở trong căn cứ thành phố A.

Vợ à, em mau quay lại đi, đến một người thừa nhận anh cũng không có...

Sửa chua so với các vật phẩm khác, mọi người nhất định sẽ chọn lấy thứ lấp đầy bụng, cho nên, việc ‘Chia của’ này cũng vô cùng hài hòa mà kết thúc.

Chia xong vật phẩm, mọi người bắt đầu đẩy nhanh tốc độ bắt đầu xây tường.

Mặc dù Bạch Thất biết kiếp trước thành phố A này chính là căn cứ tương lai, nhưng cũng không ngăn cản ý định vây ba tòa biệt thự thành một cửa mọi người.

Anh không biết lúc nào quân đội mới tới đây, cũng không biết kiếp này và kiếp trước có sai lầm không.

Vây tường, mặc dù không giải quyết được căn bản của vấn đề, nhưng ít ra, sẽ làm cho hoàn cảnh ở đây an toàn hơn một chút.

Đã có lợi, chắc chắn anh sẽ không ngăn cản.

Tính tỉ lệ dị năng trong đoàn xe, thì hệ Thổ nhiều nhất tổng cộng có ba người, Hồ Hạo Thiên, La Tự Cường, còn có Dư Vạn Lý trước kia quản lý chi nhánh cho Hồ Hạo Thiên.

Dựa theo bản vẽ nháp chữ như gà bới trước đó, bọn họ bắt đầu dùng một ít vôi thô phác họa phạm vi đại khái trên mặt đất.

Đã có kế hoạch tổng thể.

Dị năng hệ Thổ đứng ở những vị trí khác nhau, từng hàng tường đất cao thêm, sau khi cao thêm được ba mét, lại bắt đầu thêm tường đất ở phía sau.

Dị năng hệ mộc Phan Đại Vĩ ở bên cạnh dùng dây leo gia cố.

Người không sở hữu dị năng cũng đều đi ra kiến tạo nền móng hoặc hỗ trợ.

Mặt khác, người có dị năng không có việc cũng nhàn rồi, vô lương tâm trực tiếp tháo dỡ tòa biệt thự bên cạnh luôn!

Ngay cả gạch, ngay cả tường, ngay cả thủy tinh, đều chuyển đến nơi đây cho nhà mình xây tường vây ở bên trên.

“Quá hung tàn rồi, mấy người cứ thế mà lấy mất khối tài sản hơn một ngàn vạn của người ta.” Hồ Hạo Thiên vừa nhìn vừa lắc đầu, tuy miệng nói vậy, tay lại không dừng lại, trực tiếp gỡ cái cửa của căn biệt thự kia xuống, lắp đặt cho tường vây nhà mình.

Lưu Bình nói: “Này, anh Hồ, anh đừng nói thế. Trước kia, tôi vẫn cho rằng người làm ăn không có ai tốt, ngoại trừ lợi ích lớn, mặc kệ chất lượng công trình thế nào. Bây giờ phá hủy biệt thự xây bởi công ty dưới tay anh, mới phát hiện, đồ ở đây thật tốt, ít nhất cái nhà này vẫn có giá trị, một đám người có dị năng như chúng ta hủy đi căn này mất hơn ba giờ, nếu không phải có bằng tính của anh Bạch và lời cầu của Điền Hải, có lẽ cũng không hủy đi được!”

“Ha ha, người anh em cũng không nhìn một chút, nơi đây xây cho ai ở chứ, đều là quan to trong giới chính trị trong quân đội đấy, chắc chắn chất lượng phải tốt rồi!” Hồ Hạo Thiên không dừng lại, cầm cửa lớn.

Đường Nhượng thuộc về bên hậu cần, nói trắng ra là đưa cơm cho mấy người đàn ông này.

Giữa trưa ăn mì thịt bò, chén mì sợi lớn và chén thịt lớn.

Nhưng hiện tại rau xanh đã không có, tuy trong không gian của Đường Nhượng có, nhưng lúc này thật sự cô cũng không dám lấy ra.

Hồ Hạo Thiên bụng mì sợi hít một cái: “Một chút thực phẩm xanh cũng không có, thật sự không khỏe mạnh đâu.”

La Tự Cường nói: “Nhìn xem, hiện tại thể mà còn đòi hỏi, quả nhiên cuộc sống quá tươi đẹp rồi...”

Phan Đại Vĩ bung túi một lọ màu xanh rửa sạch, đặt trước mặt hẳn: “A, thực phẩm xanh.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Đậu xanh rau má, nó chỉ là vỏ bọc màu xanh thôi!!!

Cho đến khi mặt trời lặn ở phía tây, mọi người mới thiết kế xong cái móng tường. Vốn định tường cao ba mét, trước mắt chỉ chừng một mét, nhưng đây đã là cực hạn của ba người có dị năng hệ Thổ ngày hôm nay, nếu tiếp tục làm trong đêm, ‘huong thịt’ của một đám người có thể mang tới rất nhiều zombie thích lang thang vào đêm.

Ngày đầu tiên chưa làm xong, ngày hôm sau đương nhiên phải tiếp tục làm.

Trải qua năm ngày cố gắng, cuối cùng tường vây chắc chắn cũng chuẩn bị xong, không chỉ có cửa lớn còn có một nhà để xe thuận tiện ô tô ra vào, quả thực là đại viện ‘Hoàng Đình’.

Không chỉ thế, sau khi Bạch Thất thảo luận với ông Tần về nhà kính, hôm sau ông Tần tự mình đến nhà nghiên cứu thí nghiệm.

Bạch Thất không quan tâm, cực kỳ tin tưởng giao nhà kính cho ông Tần. Ông Tần vui đầu nghiên cứu, có đôi khi cũng sẽ trực tiếp ở lại phòng khách tầng hai của bọn họ.

Không lâu sau, ông Tần kết luận được, chỉ cần có đất sạch và nguồn nước, có thể ở chỗ này gieo trồng!

Hiện tại, trong đoàn xe, điện đã có, thịt đã có, tường đất cũng có, thực phẩm màu xanh lá, dưới sự nỗ lực gieo trồng của ông Tần cũng có thể xuất hiện trong tương lai, kế tiếp chính là đánh zombie thăng cấp, nếu có thể, thật muốn từ nơi này trực tiếp đánh tới quân đội khu tây nơi đó đi, sau đó giải cứu người thân nhà mình.

Sử dụng tinh hạch, để dị năng của mọi người đều mạnh lên một chút, tuy chưa thể tăng cấp, nhưng năng lực so với trước cũng mạnh hơn không ít.

Trong đó, dị năng của Điền Hải tăng đến cấp hai.

Cậu bỏ ra hơn một tháng, tăng đến cấp hai. Không thể không nói đến tác dụng mấu chốt khó có thể thay thế do nước lấy ra trong không gian của Đường Nhược, chỉ là trừ hai người Bạch Thất, Đường Nhược, mọi người trong đoàn xe đều không biết tính thần kỳ của nước thần này.

Bọn họ đều cho rằng không ngờ tác dụng của tinh hạch lớn vậy, nhiệt tình đánh nhau với zombie cũng tăng vọt chưa từng có.

Mọi người trong đoàn xe chia làm hai tiểu đội chung sức hợp tác, đám zombie trong cao ốc phía trước, chỉ tốn một tuần lễ đã tiêu diệt hơn phân nửa.

Đương nhiên, Phan Đại Vĩ cũng đạt tới mức dày công tôi luyện chỉ huy hai người Điền Hải & Lư Bình.

Khiến cho đám người Hồ Hạo Thiên không có kiến thức về lối đánh này thờ dài thật lâu: để cho đám mềm yếu chúng ta hiểu được tàn nhẫn, ánh mắt hung hăng bỏ qua đồng đội bị thương kia.

Lúc xử lý khu cao ốc, phát hiện rõ ràng bên trong còn có người sống sót. Dù mọi người trong đoàn xe không thể không quan tâm, nhưng cũng không nghĩ cách thu nạp những người sống sót này vào trong đội xe.

Chỉ cho bọn họ dọn dẹp mấy gian phòng, sắp xếp bọn họ ở đó.

Thứ nhất, vật phẩm đoàn xe có hạn, cũng không biết lúc nào mới có thể tìm được siêu thị tiếp theo.

Thứ hai, những người này ngay từ lúc bắt đầu tận thế đã không đi ra khỏi nhà, mà lựa chọn ẩn núp trong nhà, như vậy ý chí chiến đấu của bọn họ cũng đã mất hết, đoàn xe cũng không cần người bình thường không có ý chí chiến đấu

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Quân đội đến rồi

Cơm tối hôm nay lại ăn ở biệt thự của Hồ Hạo Thiên.

Hiện tại mọi người đã quen, chỉ cần Hồ Hạo Thiên tìm mọi người thảo luận kế hoạch, mọi người ngay cả ăn ngủ cũng đều tới đây.

Nhưng mọi người cũng sẽ không keo kiệt đến mức chỉ ăn vật phẩm của Hồ Hạo Thiên, mình cũng sẽ mang theo rất nhiều đồ ăn, lại để cho vợ hỗ trợ chuẩn bị bữa tối.

Hồ Hạo Thiên triệu tập cuộc họp, nội dung chủ yếu kỳ thật vẫn vây quanh làm cách nào để vượt qua nội thành, triển khai việc đến khu tây tụ họp với quân đội.

Phan Đại Vĩ nói: “Mỗi ngày quét sạch đường một chuyến, thế nhưng mà chỉ cần trở về qua một đêm, ngày hôm sau trên đường lại một đám zombie đông hơn từ trên trời rơi xuống chứ.”

Mọi người cũng đều cảm thấy như vậy, đối với cái kế hoạch đi đến căn cứ quân đội này thật sự cảm thấy xa không với tới được.

Nhưng nếu trực tiếp lái xe đi ra ngoài, ở bên ngoài qua đêm, lại cảm thấy bên ngoài thật sự quá nguy hiểm.

Thương lượng hồi lâu, cũng không ra được kết quả gì.

Bạch Thất nói: “Dị năng thăng cấp rồi, như vậy có lẽ sẽ trải qua dễ dàng hơn chút.”

Hồ Hạo Thiên kinh hãi: “Cái gì? Anh Bạch, dị năng còn có thể thăng cấp?”

Mặc dù anh biết tinh hạch có thể cường hóa dị năng, nhưng không nghĩ tới dị năng còn có thể thăng cấp.

Bạch Thất nói: “Có thể, tôi và Điền Hải đều đã thăng cấp rồi.”

Mọi người nhất định sẽ nhao nhao hỏi han: làm sao để thăng cấp, có điều kiện gì không, có nguy hiểm gì không.

Gần đây mọi người trong đoàn xe đều vừa uống vừa dùng nước cung cấp từ không gian của Đường Nhược. Dị năng hệ Thủy của cô là nguồn cung cấp nước cho mọi người. Hơn nữa hấp thu tinh hạch, rõ ràng cảm giác được dị năng mạnh lên không ít, nếu như còn có thể thăng cấp...

Bạch Thất cũng không giấu, trực tiếp để cho Điền Hải nói lên cảm giác thăng cấp.

Điền Hải hồi tưởng một lần, nói: “Cái lúc cảm giác trong cơ thể có nguồn năng lượng như muốn thoát ra, đó chính là tín hiệu dị năng thăng cấp đấy. Chỉ cần ngồi xuống kiên nhẫn xoa dịu dị năng trong cơ thể một chút, có thể đến cấp hai. Sau đó, nguồn năng lượng như muốn thoát ra khỏi cơ thể sẽ biến mất không thấy gì nữa, kế tiếp sẽ có cảm giác trong cơ thể rất trống trải, không ngừng muốn hấp thụ càng nhiều năng lượng. Lúc đầu tôi chính là như vậy.”

Lưu Bình để cho Điền Hải thể hiện một ít dị năng cấp hai.

Tuy gần đây đều cùng một tổ đội đánh quái, nhưng mỗi lần cũng chỉ xem Điền Hải như mọi khi, cầm lõi cầu ném ra mà thôi.

Thật sự chưa từng gặp qua hình dạng của dị năng hệ lõi cấp hai.

Điền Hải cảm thấy không gian ở đây quá nhỏ, nếu phá hủy chỗ này sẽ không tốt.

Mọi người cùng đi theo Điền Hải đến trong sân.

Hồ Hạo Thiên chỉ vào tường vây, nói: “Tiểu Điền, đánh cái tường này đi.”

Điền Hải nói: “Không tốt đâu, tường hư mất, còn phải sửa đấy.”

Lưu Bình chỉ vào một cây cỏ thụ to, nói: “Nhắm ngay cái kia thử xem.”

Gốc cây cỏ thụ kia đã héo rũ, nhưng thân cây to lớn vẫn thẳng tắp như trước, thân cây hình trụ đoán chừng hai người mới có thể ôm hết.

Điền Hải nhẹ gạt đầu, sau đó bắt đầu ngưng tụ dị năng.

Chỉ thấy, trên người cậu có vô số lõi điện chuyển động, sau đó, trên tay hình thành một cột sáng màu xanh da trời, sau khi cột sáng tăng vọt, Điền Hải bỏ về phía cây cỏ thụ, cây cỏ thụ lập tức đổ rầm xuống đất.

Sau khi cây cỏ thụ kia đổ xuống, nhất thời đất tung bụi mù, hai mắt khó mở ra.

Đêm lạnh như nước.

Trong sân nhất thời im ắng, trong lòng mỗi người đều chấn động.

Đây là dị năng hệ Lôi cấp hai đã lợi hại như thế, như vậy, cấp ba, cấp bốn sẽ ra sao?

Hơn nữa, rốt cuộc thì cái dị năng này chia làm bao nhiêu cấp vậy.

Mọi người đều có được như sức mạnh như vậy, rốt cuộc thế giới này sau này sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Đàn ông có nhiệt huyết, cũng có dã tâm.

Người có dị năng ở cái thế giới tận thế này, thế nhưng thật sự chính là một may mắn lớn.

Cho đến khi Lưu Bình ngơ ngác nói một câu: “Hải này, thì ra cậu lại lợi hại đến vậy.”

Mọi người mới từ trong yên lặng tỉnh lại.

Sức mạnh dị năng, theo đuổi sức mạnh.

Về mặt của những người đàn ông trong đội xe kia đều có chút cuồng nhiệt.

Sau khi phát hiện dị năng có thể thăng cấp, nhiệt tình của mọi người đều là một lớp sóng lại dâng lên một lớp, quả thực điên cuồng.

Nếu không phải do thể lực có hạn, thật sự có thể từ nơi này đánh tới căn cứ khu tây ấy chứ.

Sau một tuần lễ, không chỉ zombie khu cao tầng bị diệt, zombie ở một vài tiệm sách và cơ quan khoa học kỹ thuật gần đó đều bị diệt sạch, ban ngày trong khu nhà còn có thể trông thấy cảnh tượng rất nhiều người chạy ở bên ngoài tìm kiếm đồ ăn.

Hiện tại đã là đầu tháng mười, ban ngày cũng đã chuyển mát, kỳ quái chính là, ban đêm lại không chuyển sang dấu hiệu lạnh lẽo, ngược lại có xu thế nóng hơn.

Buổi tối, Đường Nhượng ăn cơm, ngồi ở trên ghế sa lon ngưng tụ thủy cầu sức mạnh tinh thần.

Điền Hải giẫm lên dép lê, đi tới trước mặt cô, đặt dưa hấu lên bàn: “Thời tiết này sao càng ngày càng quái dị vậy, ban ngày biến thành mười sáu, mười bảy độ, buổi tối biến thành hai mươi lăm, hai mươi sáu độ...”

Dưa hấu ở trong không gian của Đường Nhượng, mỗi ngày sau bữa cơm chiều, ba người đều ăn hoa quả.

Cũng đã hình thành một loại tập quán.

Diện tích đất gieo trồng trong không gian tuy chỉ có hai mẫu, nhưng đồ sản xuất ra vẫn khá nhiều đủ cho ba người ăn. Chỉ do không gian này quá mức kỳ quái nên ba người cũng không có ý nghĩ chia sẻ hoa quả cho mọi người trong đoàn xe.

Gần đây dị năng của Phan Đại Vĩ tiến bộ khá nhiều, một hạt dưa hấu ông cũng có thể trồng thành một quả dưa hấu, cho nên chỉ cần có hạt giống thực vật, trong đội xe coi như không thiếu hoa quả ăn.

Dù sao gần đây cuộc sống của mỗi người đều rất thoải mái, nếu không phải ban ngày thể lực tiêu hao quá nhiều, có lẽ mỗi người đều thêm chút thối.

Đường Nhượng ngưng tụ ra một hình người nhỏ, đặt nó lên bàn trà phía trước, thuận tay cầm miếng dưa hấu đưa cho Bạch Thất ở bên cạnh: “Đúng vậy, thời tiết kỳ lạ, về sau sẽ không phải ban ngày tuyết rơi, ban đêm như bếp lò chứ.”

Bạch Thất không tiếp lời, cắn miếng dưa hấu trên tay Đường Nhượng: “Đúng vậy, sau này sẽ là thời tiết như vậy đấy.”

Đường Nhượng thấy Bạch Thất ăn hết dưa hấu, mình cũng cắn lên dấu răng kia: “Vậy sau này sẽ biến thành ban ngày mặc áo lông, buổi tối mặc áo lót ư?”

Điền Hải ngồi ở bên cạnh ăn dưa hấu: “Anh Bạch chị Đường, hai người có phát hiện ra không, gần đây muỗi cũng giống như biến đi nhiều rồi, cũng biến lớn hơn rồi.” Nói xong một cái ném cầu điện nhỏ qua, điện giật chết hai con muỗi.

Cậu có một thói quen tốt, chỉ cần Bạch Thất và Đường Nhượng chưa nói cho cậu biết bí mật thì cậu sẽ không hỏi, cũng không nói ra ngoài.

Cũng tương tự như lần này, tại sao Bạch Thất lại biết rõ về thời tiết sau này vậy.

Nếu Bạch Thất không nói, cậu cũng không hỏi.

Điền Hải vừa nói như vậy, Đường Nhượng cũng nghĩ tới: “Đúng vậy, chị cũng thấy thế, cho nên chị đã mắc xong màn trong phòng rồi.” Nói xong lại lấy ra từ không gian trên đỉnh đầu, đặt ở trên bàn trà, “Buổi tối em cũng treo lên.”

Muỗi trong phòng Đường Nhượng cũng không có mấy con, lúc trước Bạch Thất đưa vọt muỗi điện cho Lưu Bình sửa xong, đặt trong phòng suốt cả đêm, có thể điện giật chết rất nhiều muỗi, nhưng gần đây lúc giết muỗi, nhìn xác muỗi chết cũng thấy lớn hơn nhiều rồi.

Mối quan hệ hiện tại giữa ba người giống như người một nhà vậy, Điền Hải cũng không khách khí, cầm màn nói: “Cảm ơn chị Đường, em đang muốn cái này đây.” vừa gặm dưa hấu vừa lên lầu mắc màn.

Bạch Thất, Đường Nhượng thì ăn dưa theo kiểu anh một miếng em một miếng giải quyết chỗ dưa hấu còn lại, cũng định lên lầu ngủ.

Đối với mật ý nồng đậm của tối nay, vận động tăng tình cảm đôi bên, mỗi lần Bạch Thất đều có thể rất tích cực.

Đương nhiên, anh còn có thể danh chính ngôn thuận nói với người nào đó, anh đã rất tiết chế rồi.

Một người đàn ông hai mươi mấy năm hôm nay khó khăn lắm mới được ăn mặn, không có chuyện gì có thể ngăn cản anh hưởng thụ mỹ thực.

Anh thích thấy dáng vẻ Đường Nhượng bất lực chỉ có thể quán lấy anh, sau đó cùng anh trầm luân...

Ngày hôm sau khi Đường Nhượng vẫn còn ngủ, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng súng.

Mở mắt phát hiện Bạch Thất đã tỉnh, tiếng hít thở ngay bên tai, rõ ràng có thể nghe thấy.

“Bên ngoài có tiếng súng.” Quy mô cũng lớn đấy...”

“Ừ.” Bạch Thất lên tiếng, thử hôn khoe miệng hôn môi của cô.

Đường Nhượng muốn rời giường đến bên cửa sổ tìm hiểu thực hư, mới phát hiện trên dưới người mình vẫn...

Từ sáng sớm ngày đó vô ý thức lăn vào lồng ngực của anh sau đó bị ôm ngủ một trận, người nào đó thật sự vô cùng mưu cầu cái vụ ngủ này.

Cho dù sau đó có vào phòng tắm rửa qua, vẫn phải thẳng thắn tiếp tục ngủ như vậy.

Nếu cố gắng nói lý với anh, anh cũng có thể như người vô tội nói ra một đồng lý do.

Bạch Thất ra tay thần kì ám muội với cô, mỗi lần đều làm cho Đường Nhượng mặt đỏ tai nóng, lúc động tình đâu còn có thể tiếp tục so đo được nữa, đành phải theo ý anh.

Vì vậy, cái thói quen này được duy trì ổn định tới nay.

Bên ngoài, tiếng súng vẫn không dứt, trong phòng ái tình không ngừng.

Đường Nhượng thấy Bạch Thất sóng nước dập dờn, lại hôn nữa thật sự sẽ bùng cháy mất, đành phải đẩy anh ra: “Tiếng súng càng ngày càng gần rồi.”

Gương mặt phấn hồng nhàn nhạt, thật hấp dẫn, Bạch Thất nhìn, dáng vẻ giờ phút này của cô hình như cũng không phải giả.

Lần nữa thăm dò hôn ai đó một trận, cũng quả thật bắt đầu mặc quần áo.

Hai người đến cửa sổ sát đất phía trước, kéo rèm ra một chút xem thử, tại sao bên ngoài lại truyền ra tiếng súng trên quy mô lớn đến vậy.

“Quân đội đến rồi.” Đường Nhượng thật cao hứng.

Như vậy, người trong đội xe người có thể nhìn thấy người thân.

“Ừ, bọn họ không cần tới khu tây nữa.” Bạch Thất ôm lấy cô, chỉ mỉm cười.

Vốn dĩ anh không để ý quân đội thật sự tới hay không, nhưng thấy người con gái của mình vui sướng như vậy, giọng nói xinh đẹp dịu dàng mang theo chút chân tâm thật ý chờ đợi ấy, cũng sinh ra cảm tình tốt với quân đội tới

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Vệ Lam

Edit: Nayuki

Beta: Sakura

Bên ngoài cửa sổ

Từng dãy xe bọc thép đi vào cư xá, cùng với bộ đội cơ giới đánh chết Zombie xung quanh.

Đây là bộ đội tinh anh, ưu tiên đến đây để tiêu diệt toàn bộ Zombie, dọn đường để nhân viên chính trị quan trọng và thương gia giàu có đi tới.

Mở đầu tận thế, các nhân viên quan trọng của thành phố A, thương gia và một ít người bình thường trong quân đội định rút lui về căn cứ miền tây, nhưng

virus Zombie không ngừng phát tán, tất nhiên không phải là cảm cúm bình thường, nó đã trực tiếp uy hiếp đến sự sinh tồn của nhân loại, chính vì vậy những nhân viên chính trị quan trọng tập trung lại bàn bạc hoàn thiện quyết định sách lược thành lập một trụ sở tạm thời.

Bàn bạc suốt nửa tháng chọn đi chọn lại mới được khu vực mới quy hoạch này.

Chỗ này cũng gần quân đội, ba phía xung quanh là nước, hệ thống xây dựng cơ bản đã hoàn thiện, mật độ dân cư cũng thấp, phụ cận còn có diện tích đất lớn đang khai thác.

Bên trong bờ tường của biệt thự người đoàn xe cũng đã nghe được tiếng súng, vội vàng nhao nhao ngó qua cửa sổ.

“Quân đội đến rồi.” Vợ chú Phan nhìn thấy cảnh này kích động mừng rơi nước mắt, “Tiểu Đường không nói sai, đúng là quân đội chọn chỗ này làm căn cứ, như vậy chúng ta có thể tìm được Huyền Huyền rồi.”

Tuy nhìn Phan Đại Vĩ không đáng tin cậy cho lắm, nhưng thực tế vô cùng nhớ con gái của mình: “Đúng rồi, như vậy quá tốt, còn tưởng đánh đến khu Tây, không ngờ bọn họ lại tiến về đây thật, đợi bọn họ ổn định xong chúng ta đi qua hỏi thăm xem sao.”

Ông Tần nói: “Đừng vội, bây giờ đang là tận thế, mọi thứ phải cẩn trọng, trước tiên nên thương lượng cùng Bạch Ngạn và Hồ Hạo Thiên đã.”

Phan Đại Vĩ gật đầu, đi qua biệt thự của Hồ Hạo Thiên.

Trong biệt thự của Hồ Hạo Thiên, mọi người còn đang bàn bạc.

“Anh Hồ, quân đội đến rồi, chúng ta nên làm như thế nào bây giờ, hay đợi một lúc nữa mới đi ra ngoài?”

Hồ Hạo Thiên cũng không biết.

Nhìn thấy quân đội tuy mọi người ai cũng vui mừng, bản thân anh ta cũng rất xúc động, nhưng vẫn cần phải có kế hoạch cẩn thận.

Đến tận thế, những thứ tự tồn tại trong xã hội trước đó để không thể sử dụng được.

Trong quân đội hiện tại đang có tiêu chuẩn gì, không ai biết cụ thể. Bọn họ ở đây đã không có tin tức hơn nửa tháng.

Quân tiên phong vừa đến cư xá “Hoàng Đình” cảm thấy hết sức kỳ lạ.

Cư xá quá sạch sẽ, không có bóng của một con Zombie nào cả.

Nhưng dù như thế, bọn họ vẫn phát loa thông báo đã ghi âm sẵn: Trong nhà có người treo vải trắng hoặc quần áo trên cửa sổ, trong nhà có Zombie đang bị cách ly treo vải đỏ hoặc quần áo đỏ. Buổi chiều sẽ có binh sĩ giúp thanh lý, căn hộ không có biểu hiện gì sẽ bị quân đội cưỡng chế trung thu.

Bạch Thất tìm được một cái khăn lông treo lên cửa sổ xong đi ra ngoài, sau đó thấy Hồ Hạo Thiên ở đối diện đang vẫy anh lại.

Đường Nhược cũng nhìn thấy: “nhóm anh Hồ bảo bọn họ sẽ đi qua đây.”

“Uh, vậy em đi rửa mặt trước đi.” Bạch Thất vuốt nhẹ mái tóc của cô.

Đường Nhược không hề lè mề, nhanh chóng rửa mặt, thay đồ rồi cùng Bạch Thất đi qua biệt thự của Hồ Hạo Thiên.

Ba tòa biệt thự này được xây tường vây kín, căn bản Zombie không thể vào được.

Hồ Hạo Thiên thấy Bạch Thất kéo Đường Nhược tới, Điền Hải đi theo phía sau, tiến đến chào hỏi: “Nhà cậu treo vải trắng trên cửa sổ à?”

Bạch Thất gật đầu.

Bốn người đi đến phòng khách rồi ngồi xuống.

Đội xe 16 người đều đã tập hợp ở đây.

Quân đội đến sớm, trong đội xe có người còn chưa kịp ăn sáng, nhưng ai cũng coi như đây là nhà mình, vừa ăn vừa họp cũng không có vấn đề gì cả.

“Trong lòng tôi vừa vui mừng lại vừa lo lắng.” Hồ Hạo Thiên nói với mọi người.

Bạch Thất lấy bình sữa đậu nành và com nắm đưa cho Đường Nhược ăn sáng, Đường Nhược mở màng bọc giữ ấm ra, đưa cho Bạch Thất cắn một cái rồi mới bắt đầu ăn.

Hồ Hạo Thiên liếc qua cặp vợ chồng son này, nhìn mãi cũng thành quen quay qua chỗ khác nói tiếp: “Vui mừng vì dĩ nhiên chúng ta không cần phải đi khu Tây rồi, nhưng lo lắng thì có thể quân đội cũng thiếu của cải vật chất gì đó, luật pháp xã hội trước đó không còn nữa, nếu lỡ may họ đến cướp đoạt đồ của mình thực sự tôi cũng không muốn.”

Ông Tần bảo: “Có lẽ sẽ không cướp đoạt, nhưng trật tự xã hội không còn nữa, nghe nội dung thông báo vừa rồi cũng biết chính phủ muốn giành lại thành phố A, cho nên chúng ta cũng không cần lo lắng quá.”

“Nhưng bây giờ tất cả các dây chuyền sản xuất đã ngừng hoạt động rồi, tất nhiên quân đội cũng thiếu thốn vật chất, nhìn tình thế như vậy muốn đi giành lại cũng không dễ gì.”

“Đúng vậy, nếu bọn họ không có của cải, làm sao nuôi người thường được?”

“Cho nên, chắc chắn sẽ phải giao nộp gì đó.”

Lưu Bình nói: “Thực ra chúng ta bàn qua bàn lại cũng không được gì, cứ đợi đến buổi trưa quân đội tới xem sao.”

Hồ Hạo Thiên cuối cùng quay lại bảo với Bạch Thất: “Chú Bạch, chú có ý kiến gì không?”

Bạch Thất vói tay Đường Nhượng lại cắn một miếng cơm nắm.

Hồ Hạo Thiên: “...”

Đang lúc nói chuyện nghiêm túc, có thể nghiêm túc một chút được không!

Bạch Thất chậm chậm nuốt xong mới nói: “Mở đầu tận thế, trong quân đội chắc chắn cũng có người bị nhiễm virus, cũng chắc chắn có người sẽ có dị năng, chỉ cần chính phủ nhận ra được tầm quan trọng của người có dị năng sẽ không làm chuyện quá đáng, chúng ta cứ yên tâm chờ là được.”

Nếu đã vậy mọi người cũng không cần phải bức bối vội vàng.

Nhưng vẫn lo lắng quân đội sẽ cưỡng chế đi vào điều tra vật tư, dù sao trong ba căn biệt thự tất cả đều là năng lượng điện mặt trời, xung quanh còn xây dựng tường cao vây bọc quá nổi bật, chính vì vậy mọi người đều di chuyển vật tư xuống hầm ngầm.

Nhìn phòng khách đã trống trải nhưng Hồ Hạo Thiên vẫn chưa yên tâm: “Vẫn còn có chút lo lắng, cảm giác này khó chịu quá.”

La Tự Cường nói: “Anh Hồ à, không phải cha của anh cũng là quân nhân sao, chắc nể mặt cha anh cũng không đến nỗi cướp đoạt của chúng ta đâu.”

Thực ra mọi người lo lắng cũng có lý, thời điểm mà công nông nghiệp và khoa học kỹ thuật kém phát triển thế này, chỉ cần còn mạng, dù quân đội tới sẽ có hi vọng, nếu không có gì cũng sẽ không sợ mất đi.

Nhưng bây giờ trong phòng không chỉ có điện còn có vật tư, nếu quân đội tới chỉ sợ bị cưỡng chế cướp đi thôi. Tuy chính mình là người có dị năng, nhưng đối mặt với súng ống đạn dược vẫn là song quyền nan địch tứ thủ – đấu sao lại đây...

Nhưng dù như thế nào thì đến chiều, người nên đến cũng vẫn đến thôi.

Dẫn đầu quân đội đến đây là một sĩ quan trẻ tuổi – Vệ Lam, anh ta cầm kính viễn vọng nhìn về khu biệt thự Hoàng Đình, phát hiện bên này có một khu bị tường đất vây quanh.

“Bên kia là cái gì? Trên bản đồ lúc trước không thấy có khu này.” Vệ Lam hỏi phụ tá của mình.

Phó quan kia nhìn cũng bảo: “Không biết nữa, nhưng nhìn qua giống như tường đất của dị năng hệ Thổ xây nên.”

Quân đội cũng có binh sĩ thức tính dị năng, đối với những người này gọi chung là dị năng hệ Thổ.

“Ra là những người có dị năng ở lại...” Vệ lâm trầm ngâm: “Bảo sao Zombie trong cư xá ít như vậy.”

“Thiếu tướng Vệ, nếu ở đây có người sở hữu dị năng, vậy đưa họ vào quân đội là được rồi, lần này chúng ta bị đưa ra làm quân tiên phong, chết không biết bao nhiêu anh em, đều vì đại tá Chu bảo vệ con mình, xem chúng ta không giống người, chỉ sợ sau này ông ta lại tìm cách diệt trừ chúng ta.”

Vệ Lam tiếp tục dùng kính viễn vọng quan sát: “Này, cậu nói ở đó có bao nhiêu người có dị năng?”

Sĩ quan phụ tá nói: “Tường đất xây cao như vậy, chắc chắn số lượng người có dị năng không ít, phạm vi xây dựng lớn như vậy số lượng người cũng không ít được.”

Vệ Lam gật đầu: “Ồ đây chắc có tư liệu đăng ký của các hộ gia đình, đã nắm được chưa?”

“Buổi sáng đến chỗ cơ sở dữ liệu đã lấy được tất cả thông tin các hộ gia đình sở hữu, khu biệt thự cũng có nhưng vẫn phải đợi buổi chiều đi từng cái để xác minh mới được.”

Vệ Lam gật đầu lần nữa: “Vậy để người đi đến từng khu cao ốc đăng ký đi, chúng ta qua khu biệt thự được xây tường kia nhìn một chút xem.”

Sau khi đến gần cái tường đất kia, Vệ Lam cùng sĩ quan phụ tá và binh lính đều kinh ngạc.

Một cái tường đất phòng ngự cao như vậy, dày như vậy, xung quanh lại không có chỗ nào để đi vào, đi hết một vòng mới tìm thấy cửa vào khu biệt thự.

Quay qua nhìn thấy một cái biệt thự khác đã bị phá đi chỉ còn một nửa.

Sĩ quan phụ tá đầu đầy vạch đen.

Có khi nào cái chỗ này là nhà của chính trị viên quan trọng nào đó, đã bị dỡ xuống như vậy rồi, đến lúc người tìm đến ở thì phải giải thích như thế nào bây giờ.

Cửa lớn bị đóng chặt, cũng không có chuông cửa, lại cách bên trong quá xa, một binh sĩ đứng ở đây kêu gào cũng không thấy ai nghe tiếng.

Nhưng cũng may, Hồ Hạo Thiên đã dẫn Lưu Bình thỉnh thoảng chú ý bên ngoài, nên khi cậu ta thấy có binh sĩ đến gần đây liền kêu Lưu Bình đi mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hạnh ngộ

Tiểu binh vừa gọi: bên trong có người ở hay không?

Bên này, Lưu Bình đã nhanh chóng mở cửa, nhìn sơ qua đội người này: “Các người là quân đội đóng ở khu Tây thành phố A phải không?”

Vệ Lam nhìn tường vây xung quanh bốn phía, đi thẳng vào trong: “Có bao nhiêu người ở đây?”

Tiểu binh phía sau vội đưa một tờ giấy ra để Lưu Bình xem.

Lưu Bình nhìn sơ qua tờ giấy.

Trên đó ghi nội dung rất đơn giản, giới thiệu vắn tắt về quân đội thành phố A, một số việc cần lưu ý khi tận thế:

“Quân đội muốn đến đây đóng quân à?” Lưu Bình nhìn tờ giấy ghi công việc hỏi lại.

Vệ Lam đi về phía trước khu biệt thự: “Nếu không có gì ngoài ý muốn thì đúng vậy.”

Lưu Bình lại hỏi: “Vậy những người tìm đến khu Tây nương tựa vào quân đội cũng sẽ chuyển đến phải không?”

Vệ Lam gật đầu: “Nếu quân đội tới đây, những người kia nhất định cũng sẽ tới.”

“Vậy thì tốt quá.”

Cậu hai của Lưu Bình cũng ở ngay trong căn cứ quân đội thành phố A, cậu ta đi đến thành phố này cũng là để tìm người đã tự tay nuôi lớn cậu.

Hai người đi đến phía trước biệt thự của Hồ Hạo Thiên, vì cửa của biệt thự Hồ Hạo Thiên ở gần nhất.

Hồ Hạo Thiên cũng đã đứng chờ ở biệt thự đầu tiên, đứng đợi cùng anh ta còn có Hà hộ vệ.

Tuy cha của Hồ Hạo Thiên đã đến thành phố A làm nhân viên chính trị cầm quyền, nhưng anh ta trước đó cũng không tòng quân, không nhận ra được người trẻ tuổi trước mặt là Vệ Lam, chỉ nhìn quân hàm trên quân trang mà đoán được cấp bậc của hắn ta trong quân đội không thấp nên đưa mọi người tới chào đón: “Xin chào, tôi là Hồ Hạo Thiên, cha tôi là Hồ Hành Sâm.”

Vệ Lam nói: “Tôi cũng có nghe qua về anh, nhà xí nghiệp ở thành phố H.” Sau đó đưa tay ra bắt, “Vệ Lam”

Hồ Hạo Thiên mỉm cười thông dong: “Đây là là chuyện ngày xưa rồi.”

Bây giờ là tận thế, chỉ có dị năng mạnh mẽ mới quyết định được địa vị tồn tại.

Vệ Lam cũng không tiến hành điều tra ngay tại chỗ, chỉ để cho binh sĩ tuần tra thoáng qua, thấy ở đây không có Zombie, sau đó kiểm tra xem mọi người có vết thương nào hay không, rồi đưa cho họ mấy tờ kê khai, sau khi điền xong nộp lại.

“Ngày mai, người trong căn cứ sẽ chuyển đến, cha của anh cũng sẽ theo quân đội đến đây.” Vệ Lam đi ra cửa, nhìn hai căn biệt thự ở kế bên, “Ai ở bên kia?”

Hồ Hạo Thiên nói: “Đều là anh chị em trong đoàn xe, kể cả tôi, tổng cộng có 16 người.” Sau đó mang theo một đội đi đến hai tòa biệt thự bên cạnh.

Thật ra, anh ta cũng rất lo lắng, tuy nhìn qua Vệ Lam là người thẳng thắn, nhưng không biết tính tình thật sự như thế nào, nếu xảy ra cái gì ngoài ý muốn thì mình ở đây cũng có thêm nhiều trợ giúp.

Lúc nghĩ vậy, Hồ Hạo Thiên cũng bị hình tượng vĩ đại của mình làm cho mình tự cảm động

Làm đội trưởng của đoàn xe, chính mình cũng chuyên nghiệp ra phết.

Căn nhà thứ hai là của Phan Đại Vi.

Những người ở trong căn nhà này, số người không có dị năng cũng là nhiều nhất, tổng cộng có ba gia đình.

Vệ Lam lại kêu binh sĩ đưa mấy tờ đơn cho họ, nói ngày mai sẽ có người đến thu.

Tiếp đến là căn biệt thự của Bạch Thất, lúc này bọn họ đang dọn vệ sinh.

Nếu không thấy quân đội tới, chắc chắn ba người bọn họ sẽ ra ngoài luyện tập dị năng.

Bây giờ ở nhà, như vậy thì cứ quét dọn một chút đi, ít nhất sẽ không nhàm chán vì nhàn rỗi.

Điền Hải cầm đồ lau nhà ra mở cửa, đón người vào.

Mọi người nhìn thấy như vậy bộ dạng vô cùng đau đớn.

Hiện tại nước rất là đắt, các người không biết hay sao, lại còn lãng phí đem một thùng nước đi lau nhà!

Hồ Hạo Thiên giới thiệu Vệ Lam với Bạch Thất.

Bạch Thất nghe được cái tên Vệ Lam này nhủ mày: “Hân hạnh”

Cái tên này kiếp trước anh cũng đã từng nghe qua.

Khi đó anh mới đến căn cứ thành phố A không lâu, nghe được chuyện một thiếu tướng bị điều đi thu hồi một nhà máy quân sự mà hi sinh ở đó. Vốn dĩ chuyện này cũng rất bình thường, nhưng về sau lại nghe được vị thiếu tướng này thực ra cực lực phản đối Tào tiến sĩ thực hiện thí nghiệm nghiên cứu trên người sống nên mới bị các đảng phái loại bỏ, nên thảm kịch đẩy mới phát sinh.

Bởi vì nhiệm vụ đưa binh lực cho Vệ Lam đến nhà máy quân sự kia mà nói, căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Nếu chuyện này là thật, thì Bạch Thất không ngại kết giao với sĩ quan trẻ tuổi này. Dù sao Tào tiến sĩ có dị năng tinh thần lực kia cũng coi như là cái gai trong lòng anh.

Người trước mắt là ai cũng không biết, đừng nói là hiểu rõ, hiện giờ đang ở căn cứ thành phố A rồi, đương nhiên càng muốn biết người biết ta. Nếu không đối với tác phong của Tào tiến sĩ ở kiếp trước, nếu như phát hiện được dị năng của Đường Nhược, chắc chắn sẽ bị chú ý, bởi vậy Đường Nhược sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu như có thêm người hỗ trợ, về sau cũng có thể bảo đảm hơn một chút.

Vệ Lam nhìn thấy Bạch Thất cũng giới thiệu bản thân và quân đoàn 34 một lần.

Anh ta nhìn thấy Bạch Thất cũng không giống những người khác.

Bạch Thất rất điềm tĩnh, lạnh nhạt, nhưng lại có chút hào phóng, xem như là loại người thích hợp sinh tồn ở thời tận thế này.

Người như vậy nếu có thể làm thuộc hạ của mình chắc chắn sẽ hỗ trợ cực lớn.

Vệ Lam vừa đi xong, Hồ Hạo Thiên gọi người trong đoàn xe tụ tập lại ở biệt thự của mình cùng điền bảng kê khai.

Bảng kê khai này nội dung thật ra vô cùng đơn giản, chỉ cần điền tên tuổi, có loại dị năng nào, có loại năng khiếu nào, nghề nghiệp trước khi tận thế là gì.

Đến khi tận thế, chứng minh nhân gian, quê quán, địa chỉ nhà đều không có tác dụng gì cả.

“Bây giờ điền những thứ này cũng chỉ để làm công tác thống kê cơ sở xem ai có thể cống hiến được cái gì. Cũng bởi vậy mà chúng ta có thể yên tâm một chút, ít nhất có giá trị thì quân đội sẽ không đuổi tận giết tuyệt.” Hồ Hạo Thiên điền bảng kê khai xong thở dài nói.

Lưu Bình nhìn bảng kê khai lại nói: “Chắc chúng ta cũng không phải làm lao động miễn phí chứ, ít nhất phải có chút tiền công.”

La Tự Cường nói: “Tôi sợ là sẽ cưỡng chế. Mọi người nói xem, để xây dựng một trụ sở, cái cần nhất là gì, cần nhân lực à nha. Nếu tất cả mọi người không ai giúp đỡ, chắc chắn quân đội sẽ làm không xong.”

Lưu Bình nói: “Nếu như quốc gia chiêu mộ binh lính, mọi người có đi không?”

Phan Đại Vĩ: “Bên ngoài tất cả đều là Zombie, cái đầu tiên cần xây dựng chính là tường ở bên ngoài.” Nói xong nhìn qua ba người Hồ Hạo Thiên: “Mọi người không ai thoát được đâu, tự tìm cách giải quyết thôi à.”

Hồ Hạo Thiên bảo: “Anh không cần nói, ông Tần chẳng bảo bây giờ cây cối đều chết hết rồi hay sao, như vậy người trong quân đội chắc chắn cũng biết, chủ thuộc hệ Mộc chắc chắn trốn không thoát.”

Phan Đại Vĩ bi ai rên một tiếng: “Chúng ta cùng cống hiến vì đất nước thôi, đáng thương cho lão già lom khom như chú còn phải bán mạng cho quốc gia.”

Ông Tần liếc Phan Đại Vĩ nói: “Nếu mày là lão già lom khom, thì tôi đây chẳng phải mồ yên mã đẹp à?”

Phan Đại Vĩ: “...”

Sao tự nhiên quên mất bố vợ cũng đang ngồi ở đây!

Phan Đại Vĩ: “Cha à, cha là càng già càng dẻo càng dai mà.”

Mọi người điên xong báng khai rồi, Hồ Hạo Thiên chiêu đãi mọi người bữa tối, tuyên bố với mọi người nếu thật sự gặp nguy hiểm, mọi người phải cùng đoàn kết lại suy nghĩ.

Thực ra mọi người cũng đều tự nguyện giúp chính phủ trùng tu xây dựng căn cứ, dù sao đây cũng là quốc gia của mình.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chính phủ không hại bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Tiểu kịch trường - Tào Tiến Sĩ

Thời gian xảy ra khi quân đội chưa tới biệt thự, mọi người trong đoàn xe đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như tường đồng vách sắt đánh Zombie, cùng đào tinh hạch, cùng tăng thực lực vào lúc ấy.

Ngày ngắn đêm lạnh, trăng mờ gió mát.

Bên ngoài mọi người trong đoàn xe đang đánh Zombie chưa kịp trở về biệt thự.

Nhưng mà muộn như vậy Bạch Thất càng thích.

Gần đây anh phát hiện có một điều làm cho anh cực kỳ sung sướng, đó là Đường Nhượng không biết bơi lội.

Chính vì vậy Bạch Thất để Đường Nhượng đổ đầy nước trong không gian vào bể bơi trên lầu ba.

Phần đẹp nhất của nó chính là: ngâm nước trong không gian sẽ giúp dị năng thăng cấp, bơi lội sẽ giúp rèn luyện thân thể.

Bể bơi của biệt thự được bố trí cao cấp xa hoa cho nên có thêm tính năng đun nóng.

Đoàn xe hiện tại không thiếu điện nên có đun nóng chút nước trong bể bơi cũng coi như có chút lòng thành (năng lượng điện mặt trời nói: cảm ơn đã coi trọng ta!!)

Tự nhiên suối nước nóng cũng như bể bơi cứ vậy mà xuất hiện.

Bạch Thất đứng trong bể bơi gọi: “Lại đây.”

Đường Nhượng hồi nhỏ cũng có bơi lội qua, nhưng trong một lần bị đuối nước, bây giờ không bơi lội gì cả nên càng không dám: “Hay là trước đó chúng ta lấy cái phao đã, rồi anh hãy dạy em?”

Bạch Thất nói: “Mang nó theo thì mãi mãi em không học được đâu, đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

Bạch Thất nói “Có anh ở đây” luôn luôn là thứ Đường Nhượng tin tưởng nhất.

Động lòng, không chỉ là tình yêu.

Yên tâm, đây mới là điều quan trọng nhất.

Chỉ cần có Bạch Thất ở đây, Đường Nhựt sẽ không sợ.

Vì vậy, cô chậm chậm đi tới, rồi đưa tay cho Bạch Thất.

Tay vừa bị cầm chặt một cái, “ùm”, Đường Nhựt bị kéo rơi xuống hồ, nước văng tung tóe lên mặt, cả miệng cũng bị bắn đầy nước.

“Bạch Ngạn...” Đường Nhựt giật tái mặt, anh không nhắc cô một tiếng, khi rơi vào nước, cô lại nhớ tới bóng ma tâm lý hồi nhỏ.

“Anh đến đây.” Bạch Thất ôm mặt cô, cúi đầu xuống hôn tới tấp lên mặt cô.

Nước ấm bao bọc, khoảnh khắc này, tình cảm này, sự dịu dàng có chút ấm áp.

Trong phòng không có gió, tâm trí hai người dao động.

Tay Bạch Thất trượt theo khuôn mặt ra phía sau...

Đường Nhựt nhận ra anh muốn cởi chỗ nào, sự nhu mì biến mất, đầu đầy vạch đen đẩy anh ra: “Anh định làm cái gì vậy?”

Bạch Thất bị đẩy ra cũng không buồn bực, vẫn mỉm cười, khoe miệng nhếch lên hơi nheo mắt, nói: “Cái áo tắm này, nhìn được đấy.”

Áo tắm trên người Đường Nhựt quả thực đen trắng đến 3 ngàn mét.

Trước đó cô không lấy áo tắm trong cửa hàng, nên khi ai đó nói cô cần học bơi lội, tìm được bộ áo tắm màu đỏ trong vali.

Nhưng cái bộ áo tắm này...

Vì sao, tại sao lại là 3 chấm nhỏ một chấm to, hình vân báo nha!

Cô mới thay quần áo ở phòng thay đồ xong, thấy dáng vẻ của mình trong gương, nhìn đúng là không nhận được muốn làm chuyện ấy...

Bởi vậy cô mới quần một cái khăn tắm thật lớn, hi vọng có thể ngăn cản bớt.

Chỉ có điều, bị dụ dỗ bất ngờ, khăn tắm vừa bỏ ra nhìn sơ là thấy hết rồi.

Đường Nhựt nước mắt tràn mi.

Bạch Thất từ từ tới gần, trong đôi mắt đen có ánh lửa nhảy nhót: “Tiểu Nhựt...”

Đường Nhựt lùi lại một bước: “Không được lộn xộn! Dạy em bơi lội, nếu không em sẽ mặc quần áo...”

Bạch Thất: “...”

Không lẽ trên mặt anh ghi rõ là muốn làm chuyện ấy rõ ràng như thế sao?!

Đỡ lấy cô, dưới sự uy hiếp của cô, Bạch Thất cũng thật sự bắt đầu “cẩn thận” dạy Đường Nhựt tập bơi.

Vốn dĩ tập đứng nước, rồi lại học nín thở, nhả khí, rồi lại tập thở.

Umh, đúng lúc tập thở, mỗi lần cô vừa ngẩng đầu, ai đó sẽ chạm vào môi, rồi sau đó lại để cô “thở”!

Bạch Thất thích nhất là thời điểm Đường Nhựt mở to hai mắt.

Đôi mắt sáng như sao, trong đó có chút ngượng ngùng, lại có chút khát vọng, thêm vài phần nhiệt tình... Tất cả hòa vào cùng một chỗ, sáng đến chói mắt, biến thành một loại hấp dẫn khó có thể kiềm chế được.

Nên thời gian tập bơi không được bao lâu, địa điểm tập cũng dời đến giường ngủ.

Đường Nhựt thấy Bạch Thất từ trên đầu giường ngủ lôi một hộp nho nhỏ màu hồng phấn ra mới nhớ tới hình như cô không biết chỗ này có vật như thế. Lần trước cùng anh càn quét siêu thị nhớ rõ là không có thứ nào như vậy, Bạch Thất có thể lấy được nó từ đâu ra?

Mới nghĩ vậy xong, lên tiếng hỏi: “Cái này...”

Nhưng mà, thật sự cảm thấy vô cùng khó mở miệng ra hỏi.

“Sao?” Bạch Thất không chờ được cô hỏi hết câu, nghĩ cô không thích cái này nên đổi cái khác, “Vị cam? Hay mùi hoa hồng?”

Đường Nhược: “...”

Thế này là thế quái nào?!

Đường Nhược khỏ sở hỏi: “Cái này lấy được từ đâu vậy?”

Bạch Thất nghiêng người tựa vào cô, giải thích: “Ồ siêu thị của Hồ Hạo Thiên.”

“Khi nào...”

Nửa câu sau”...thì lấy được” bị nuốt mất.

Umh... Nồng tình mật ý, cần tập trung không được phân tâm...

Ngày hôm sau, nhân lúc Bạch Thất đang tắm, Đường Nhược mở tủ đầu giường.

Không nhìn thì thôi, nhìn xong hết hồn.

Nguyên một cái tủ đầu giường tràn ngập thứ ấy!

Bạch Thất quần khăn tắm đi ra, thấy vị hôn thê của mình đang chủ động chọn lựa trong tủ, bước nhanh qua bế cô lên rồi cười gian: “Hôm nay em chủ động như vậy, anh rất vui.”

Người này hôm nay được bồi dưỡng cẩn thận, nụ cười với môi hồng răng trắng phong tình vô biên.

Tuy bị sắc đẹp dụ dỗ nhưng Đường Nhược cũng không quên hỏi: “Nhiều như vậy, các anh đi lấy lúc nào?”

Bạch Thất: “Một buổi trưa nào đó.”

Đường Nhược: “Các anh... một đám đàn ông?”

Bạch Thất: “Tất nhiên, đây là thứ không thể thiếu được, tình hình hiện tại như vậy, Tiểu Nhược, tạm thời chúng ta chưa thể có con được.”

Sinh con gì đó, Đường Nhược chưa từng nghĩ tới, sống ở thời tận thế như bây giờ, không thể tính toán được cẩn thận.

Nhưng mà...

Những lời Bạch Thất vừa nói, tự nhiên...

Đường Nhược ngẫm nghĩ phân tích.

Một đám đàn ông cứ thế...

Trời quang mây tạnh Bạch Thất cùng Hồ Hạo Thiên đưa ra quyết sách, La Tự Cường khôn khéo... còn có Phan Đại Vĩ, Lưu Bình...

Một đám đàn ông cùng ngồi lại...

Chia mớ đồ XX...

Anh một cái, tôi một cái, Điền Hải còn vị thành niên, cũng giữ lấy một cái đi!

Híc!

Ai có thể cứu vớt một chút được không, cứ như hình ảnh cả vạn con Alpaca chạy qua vậy!

Edit: Nayuki

Beta: Sakura

Ngày hôm sau, trời vừa sáng từng chiếc xe quân dụng đi dần vào trong cư xá.

Từ cửa lớn của khu biệt thự nhìn thấy những nhân viên chính trị đã từng xuất hiện trên TV lần lượt đi xuống.

Bọn họ theo quân đội từ khu Tây đến khu Nam, nhưng trong một ngày không thể thu xếp được hết, nên cho quân tiên phong dọn sạch trước, bọn họ thì ở lại một đêm trong khu trường học gần đây.

Sau khi những binh lính kia đi vào khi biệt thự, tất cả những biệt thự chưa có người ở đều sắp xếp lại, sau khi chỉnh đốn xong, còn cẩn thận tiêu độc.

Vốn dĩ ở đây có một số biệt thự của chính trị viên và thương gia. Các lãnh đạo, quân nhân còn lại thì được đưa đến phòng điều hành lấy vãn tay, rồi phân về các biệt thự chưa được bán. Có một số người cùng đi đều được chia vào những phòng này, chịu trách nhiệm quản lý chúng, nhưng khu biệt thự vẫn còn dư không ít phòng trống.

Cùng lúc ấy, khu nhà cao tầng của cư xá cũng được sắp xếp rất nhiều người.

Trong số họ một ít người có dịp năng tìm đến quân đội làm chỗ dựa, cũng có một số người bình thường.

Khu cao tầng nhiều phòng, có thể chứa được hơn một ngàn hộ gia đình, nên cho dù sắp xếp hết chỗ ở cho họ cũng còn dư lại rất nhiều phòng.

Cùng lúc ấy, một số cư xá, bệnh viện, trường học cũng được cẩn thận từ từ sắp xếp lại.

“Chỉ cần một ngày mà đã có thể sắp xếp ổn thỏa hết cho toàn bộ số người này, hiệu suất quả thực rất cao.” Đường Nhượng và Bạch Thất đứng trên lầu ba nhìn xuống dưới.

Trong khu cư xá rất cục có nhiều người còn sống đi lại như vậy, dù đang tận thế cũng có thể làm cho mọi người có thêm lòng tin.

Tin rằng có thể xây dựng lại đất nước.

Có điều lần này quân đội có hiệu suất cao như vậy, đội xe cũng không tới hỗ trợ, nếu không phải do đoàn xe trước đó đã giết sạch Zombie trong ngoài cư xá, thì bọn họ cũng không thể vào ở nhanh đến thế.

Những chính trị viên ở dưới lầu đang theo đường chính đi qua, có một cô gái lọt vào tầm mắt của Đường Nhượng, thực ra điều làm cô chú ý tới là vì trang phục của cô gái kia khác hẳn mọi người.

Một bộ đồ trắng muốt, bên dưới là một chiếc váy, đi một đôi giày cao gót.

Thời tận thế mà còn mặc đồ như vậy nếu không phải là người có chức vị cao có thể để cho người ta phục tùng, thì cũng phải có dịp năng cực cao khiến người ta kính phục.

Đường Nhượng hỏi Bạch Thất: “Cô gái mặc đồ trắng kia là ai vậy, là người của chính trị gia nào hay là đại minh tinh?”

Bạch Thất ôm cô rồi nhìn qua lác đầu: “Không rõ, nhưng có lẽ không phải đại minh tinh đâu.”

Vốn dĩ một số ít minh tinh trước khi tận thế đến, Bạch Thất biết được cũng rất ít.

Bây giờ tận thế đã diễn ra, dù là minh tinh mà không có dịp năng cực mạnh, cũng sẽ không được đối xử như vậy, có cả đội quân bảo vệ xung quanh.

“Ồ...” Đường Nhượng đột nhiên xoay người lại, nhìn qua phòng trong một lần, lại quay lại nhìn xuống dưới lầu cùng mọi người, “Dị năng Tinh Thần lực...”

“Thật sao?” Bạch Thất không rõ lắm, nhưng anh sẽ chú ý, “Có người dùng năng lực tinh thần dò xét chúng ta hay à?”

“Đúng vậy, vừa quét qua đây xong.”

Bạch Thất hỏi: “Em có thể nhận ra được dịp năng của người ta, như vậy người ta có thể phát hiện được em không?”

Đường Nhượng suy nghĩ một chút trả lời: “Em cũng không rõ, nhưng thấy quét qua như vậy, không có khả năng phát hiện được dịp năng của em. Hơn nữa...” Cô cẩn thận cảm nhận lại lần nữa rồi nói tiếp: “Dị năng của người đó yếu hơn em nhiều, vừa rồi khi quét qua, em cảm thấy mình có thể che chắn không cho người ta thấy được.”

Chỉ là vừa rồi cô sợ người ta phát hiện được nên mới không làm như vậy.

Từ sau lần thăng cấp dịp năng ở công ty khoa học kỹ thuật Lam Quang, Đường Nhượng cảm thấy tinh thần lực của mình đã mạnh lên nhiều.

Hiện tại, cô có thể tự mình điều khiển tinh thần lực, giống như nước vậy, cô có thể dùng tinh thần lực bao trùm lấy nước rồi biến nó thành bất kỳ hình dạng nào đều được.

Tuy nhiên, lần thăng cấp ấy có chút nguy hiểm, có điều đó cũng là một niềm vui lớn.

Bạch Thất nghe vậy mới yên tâm: “Như vậy thì có thể biết được là ai đang sử dụng dịp năng tinh thần lực sao?”

Đường Nhượng: “Để em thả tinh thần lực dò thử xem.”

Tinh thần lực của cô không chỉ có thể cảm nhận được như vậy mà còn có thể kéo dài ra để thăm dò giống như dịp năng sức mạnh, có thể tự nó lại một chỗ.

Tiếp theo cô dùng tinh thần lực của mình vươn dài ra, mục đích không phải là để dò xét những người dưới lầu mà để tiếp xúc với tinh thần lực của người kia một chút xem là ai đang phát ra loại dị năng này.

Cảm giác quét qua vừa rồi dự đoán có lẽ luồng dị năng tinh thần lực đang hướng về phía trước, Đường Nhượng nhanh chóng phóng tinh thần lực đuổi theo.

Luồng tinh thần lực này cũng chưa đi xa lắm, vẫn còn quanh quẩn trong tòa nhà của Hồ Hạo Thiên.

Cảm nhận luồng tinh thần lực này, Đường Nhượng nhận ra được người thả ra nó.

“Hóa ra là cô ấy.” Đường Nhượng thu lại tinh thần lực của mình, “Là cô gái mặc đồ trắng lúc này.”

Bạch Thất khẽ nhún mày.

Người có được dị năng tinh thần lực là Tào tiến sĩ, rốt cuộc thì hôm nay đã thấy tận mắt.

Sau khi quân đội sắp xếp nhân sự ổn thỏa, công việc chủ yếu là thống kê nhân khẩu và số lượng dị năng giả.

Buổi chiều có binh sĩ đến lấy bản kê khai ngày hôm trước. Đồng thời cũng thông báo một số công việc cần chú ý: xung quanh bệnh viện vẫn là khu vực nguy hiểm cao, còn những chỗ khác thì có thể tự do đi lại, quân đội không hạn chế việc hoạt động của mọi người, nhưng muốn báo cáo ở công khu cư xá. Sau khi việc thống kê nhân khẩu hoàn tất, có thể đến căn cứ lâm thời đổi thẻ chứng minh nhân dân.

Người trong đội xe thấy quân đội đã trú đóng ổn thỏa, người cũng đã sắp xếp xong mới lần lượt đi ra ngoài tìm kiếm người thân của mình.

Bọn họ cũng đã đợi quá lâu, điều cần kíp là chứng thực người thân của mình không xảy ra chuyện gì.

Trong đội xe Hồ Hạo Thiên là người đầu tiên tìm được cha và vợ của mình, buổi sáng khi đứng ở cửa sổ biệt thự nhìn ra ngoài đã trông thấy trong các nhân viên chính trị có ông Hồ đi từ trên xe xuống.

Vì vậy giữa trưa anh ta đi thẳng đến biệt thự kia là tìm thấy cha và vợ của mình.

“Cha...” Hồ Hạo Thiên xúc động gọi, “Con tìm thấy hai người rồi.”

“Hạo Thiên...” Ông Hồ cũng rất xúc động, bản thân ông không cảm thấy gì cả khi quay lại căn cứ quân đội ở thành phố A, nhưng đứa con trai này đang ở thành phố H làm ông vô cùng lo lắng, nhiều lần đều muốn phái người đi tìm.

Chỉ là sau tận thế, ông không có dị năng, quyền lực bị suy yếu, không tránh được việc gặp phải nhiều khó khăn trắc trở, rốt cục cũng không đủ khả năng phái người đi tìm. “Con không sao cả, quá tốt, con có thể một mình đến được thành phố A...”

“Hạo Thiên.” Vợ của Hồ Hạo Thiên cũng rất kích động, bay đến ôm lấy anh ta, “May quá, em rất lo cho anh.”

Hồ Hạo Thiên là thương gia trẻ mới 30 tuổi, kết hôn với Dương Lê được có nửa năm, còn chưa kịp sinh con, nên tất nhiên thời gian nồng tình mật ý chưa nhiều, với lại nửa tháng này ở trong đội xe bị cặp tình nhân kia tình tình tứ tứ đến đỏ cả con mắt.

Thấy được vợ của mình không khác gì gặp được ốc đảo giữa sa mạc.

Dĩ nhiên phải tranh thủ ôm lấy: “Vợ yêu, anh cũng rất nhớ em, ngày nhớ đêm mong.”

Dương Lê thẹn thùng rời khỏi Hồ Hạo Thiên một chút: “Người ta đang ngó kìa.”

Nhìn lại, thấy thật đúng là còn rất nhiều binh sĩ đang gác ở trong biệt thự.

Rốt cục Hồ Hạo Thiên cũng không học được Bạch Thất chỗ nào cũng “không biết xấu hổ”.

Đành phải rời khỏi vợ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tô Tiêm Ảnh

Sau đó, hai người hỏi Hồ Hạo Thiên sao lại ở chỗ này.

Hồ Hạo Thiên nói: “Không phải một mình con ở đây, trên đường đi con gặp một nhóm người, nhân phẩm rất tốt, tổ chức lại thành một đoàn xe, vốn định đi đến khu Tây để tìm mọi người, không ngờ quá nhiều Zombie, đành phải ở tạm chỗ này trước, trùng hợp quân đội lại chọn chỗ này làm căn cứ.

Ông Hồ và Dương Lê đều tấm tắc khen Hồ Hạo Thiên may mắn.

Nhưng Hồ Hạo Thiên lại cảm thấy không phải số mình may mà là do cặp đôi của Bạch Thất đem lại may mắn cho đoàn xe mới đứng.

Nếu không phải do bọn họ, đoàn xe sẽ không dừng lại ở chỗ này, nếu không có họ, đoàn xe cũng sẽ không có nước dùng thoải mái như vậy, càng không có phương pháp tăng sức mạnh của dị năng.

Sau khi nói về chuyện của Hồ Hạo Thiên xong, ông Hồ bắt đầu nói về tình hình trong quân đội.

“Hiện tại tình hình rất hỗn loạn, trong quân đội chia làm nhiều phe phái lắm, tướng Chu đã thức tỉnh dị năng mà người luôn đối đầu với ông ta là tướng Vệ lại...”

Hồ Hạo Thiên hỏi: “Ông ấy bị sao ạ?”

“Biến thành Zombie, một phát súng bắn xuyên đầu.”

Hồ Hạo Thiên im lặng một chút rồi nói: “Vậy tiểu đội ngày hôm qua do Vệ Lam dẫn đầu tới, chính là con trai của đại tướng Vệ ả?”

Ông Hồ gật đầu: “Đúng vậy, tướng Vệ chết rồi, cấp dưới của ông ấy đều theo Vệ Lam, thằng nhóc này cũng là người có năng lực, bên trên có nhiều người chen ép như vậy mà vẫn có thể nắm giữ được quyền lực trong quân đội, chỉ có điều hai nhà Chu- Vệ tranh giành lâu như vậy, bây giờ đến thời tận thế chỉ sợ tai họa rất nhiều.”

“Dị năng của Vệ Lam là gì?”

Dương Lê trả lời: “Là hệ Kim (kim loại).”

Hồ Hạo Thiên định nói, nhưng thấy xung quanh nhiều lính như vậy cũng không tiện bàn bạc chuyện gì, đành bảo với cha mình: “Cha à, để con về chỗ đoàn xe tập hợp, buổi tối chuẩn bị làm cơm mừng cha từ xa đến nha.”

Ông Hồ cười vui vẻ, vỗ vai anh ta: “Cái thằng nhóc này, đến địa bàn của cha nó mà đến lượt nó làm cơm mời khách, được đấy.” Đứng dậy chuẩn bị về biệt thự của Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên: “Cha, Tiểu Lê, hay hai người mang hành lý qua chỗ con ở luôn đi.”

Chỗ đó so với nơi này tốt hơn nhiều, không kể có điện có nước, cũng không có nhiều người ngoài như ở đây.

Ông Hồ: “Cái này có lẽ là không thể được rồi.”

“Tại sao?”

“Tiểu Lê, con cho Hạo Thiên xem dị năng đi.”

Dưới cái nhìn khó hiểu của Hồ Hạo Thiên, trên lòng bàn tay của Dương Lê xuất hiện một luồng ánh sáng.

Chùm sáng này màu trắng xóa không giống hệ Lôi cũng không giống hệ Băng của Bạch Thất.

“Đây là...”

Ông Hồ lấy một con dao rồi đưa vào tay, máu tươi trào ra.

Hồ Hạo Thiên ngạc nhiên: “Cha.”

Dương Lê đưa chùm sáng trên tay vuốt qua vết thương, ngay lập tức miệng vết thương tự động khép lại, ngay cả vết sẹo cũng không có.

“Hệ trị liệu...” Rốt cục Hồ Hạo Thiên hiểu tại sao ở đây có nhiều binh lính đến như vậy.

Vợ của mình thức tỉnh loại dị năng này, chắc chắn là người chủ chốt thuộc hậu cần quân đội, chắc chắn họ sẽ không để cô ấy tự ý rời đi.

Ông Hồ thở dài: “Đây là con bài tẩy trong quân đội, nếu không phải Tiểu Lê thức tỉnh loại dị năng này, có khi chúng ta đã rơi xuống tầng thấp nhất rồi.”

Ngoại trừ cha con và vợ Hồ Hạo Thiên bên này được đoàn tụ, từng người trong đoàn xe cũng đi tìm người thân ở mỗi tầng cao ốc.

Bọn họ cũng không biết người thân của mình được bố trí ở chỗ nào, những người tìm đến quân đội để nương tựa cũng đến cả vạn.

Nếu không phải chính phủ có biện pháp sắp xếp ổn thỏa, ba ngày trước đó phát các loại tin tức an ủi dân chúng, số người đến xin nương tựa có khi còn nhiều hơn nữa.

Hiện tại mới quy hoạch trong vùng, khu cao ốc Hoàng Đình dành cho người có dị năng ở, các cao ốc phía trước đều để dành cho người thường.

Nhưng mà, Phan Đại vĩ may mắn, ngay khu cao ốc phía trước, tìm hơn 100 hộ gia đình thì thấy con gái.

“Cha.” Phan Hiểu Huyền vui mừng khi thấy Phan Đại Vĩ, vội nhào qua ôm lấy. “Con biết cha sẽ tới tìm con mà.” Quay đầu nhìn ra cửa hỏi “Còn mẹ con đâu? Ông ngoại đâu? Mọi người có sao không? Bây giờ đang ở đâu?”

Đối với các câu hỏi liên tiếp của con gái, Phan Đại Vĩ chưa trả lời ngay mà ngấm cô, rồi nhìn lại căn phòng này.

Những người có dị năng không phải mỗi người một phòng, cũng là một hình thức ở chung, không những vậy mỗi phòng còn có đến ba bốn người đang ngủ, một phòng cả chục người.

Hoàn cảnh như vậy ở thời tận thế này cũng đã không tệ rồi, nhưng so với khu biệt thự bên kia thì kém quá xa. Nếu bản thân mình đã ở biệt thự chắc chắn sẽ đưa con gái theo.

“Con có hành lý gì không, chúng ta quay về, gặp mẹ với ông ngoại của con, sau đó mình ở lại.”

Phan Hiểu Huyền gật đầu liên tục: “Cha cũng được phân phòng ở chỗ này à, để con nói lại với bạn cùng phòng một tiếng rồi đi nhé.”

Mấy cô gái cùng phòng thấy Phan Hiểu Huyền tới chào tạm biệt đều đứng dậy bắt tay cô, không muốn cũng đành nói: “Hiểu Huyền, bây giờ cậu sẽ ở đâu, phòng ở đã được chia xong chưa, nếu cậu đi như vậy, đến lúc ấy phải đăng ký làm sao đây?”

“Có lẽ không có chuyện gì đâu...” Tuy là bạn học cùng trường của Phan Hiểu Huyền, nhưng cũng không quá thân quen, thấy vẻ mặt này của cô ta cũng đành chịu: “Ngày mai mới thống kê chính thức, về sau mình có thể tự đi đăng ký.”

“Anh Vân Giang nói muốn thành lập một đoàn đội chính thức, sau khi đăng ký xong, ngày mai chúng ta sẽ tìm người bàn bạc, sau đó đi đăng ký ngay, được không?”

Phan Hiểu Huyền nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Xin lỗi, mình sẽ ở với cha mẹ, nên sẽ không tham gia vào đoàn đội của các cậu được, ngại quá.”

Cô gái kia cup mắt cúi đầu xuống, nắm chặt tay rồi nói: “Hiểu Huyền, chúng ta đã cùng chung hoạn nạn với nhau, không lẽ cậu muốn mỗi người một ngã hay sao?”

Phan Hiểu Huyền đành bảo: “Cũng không phải là mỗi người một ngã, cùng căn cứ đi ra cửa là có thể thấy nhau rồi mà.”

Thật ra cô cũng không thích tính cách của cô gái kia, hiện tại cô chào tạm biệt với họ cũng chỉ là theo phép lịch sự mà thôi, vì vậy có chút ngại ngần nói: “Việc chung hoạn nạn gì gì đó... thực ra chúng ta cũng đâu có thân thiết đến vậy?”

Cô với cô gái kia chỉ là học cùng trường, sau đó cùng ngồi trên một cái xe bus đến trụ sở này mà thôi.

Nếu như có ở cùng nhau thì chỉ là lúc đi mua đồ ở siêu thị, cô ta nói không mang theo tiền nên mượn tiền của cô, đến bây giờ vẫn còn chưa trả.

Phan Hiểu Huyền nhìn Tô Tiêm Ảnh.

Thấy cô ta nước mắt lưng tròng, bộ dạng khổ sở, trong lòng thờ dài.

Thật ra, cho dù cô không thích bộ dạng hơi một chút lại như nói “Mình đang bị bắt nạt” của cô ta, nhưng tiền trước khi tận thế giờ không còn dùng được nữa, vậy thì cũng coi như cho luôn đi.

Cô nghĩ như vậy xong, lại thấy Tô Tiêm Ảnh hít hít mũi, nghẹn ngào nói: “Hiểu Huyền, nếu cậu nhất định phải đi, vậy xin cậu mang những đồ lần trước bọn mình lấy được để lại cho mình đi.”

“Cái gì...” Phan Hiểu Huyền cảm giác như mình vừa nghe nhầm.

Cô vừa mới tốt bụng nghĩ sẽ không đòi tiền người ta, vậy mà người ta lại tát cho cô mấy cái.

Hóa ra lòng tốt của cô đối với người ta chẳng có giá trị gì hết, không cảm ơn lại còn phải đi xin lỗi?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Làm cố vấn

Edit: Nayuki

Beta: Sakura

Tô Tiêm Ảnh nói: “Khi đó chúng ta cùng đi mua đồ, chính là lần trước khi ra khỏi trường đến siêu thị đó.”

Phan Hiểu Huyền không tin nổi: “Tô Tiêm Ảnh, cậu nói lại lần nữa, cậu nói lần cùng nhau đến siêu thị mua đồ sao?”

Tô Tiêm Ảnh gật đầu: “Đúng vậy, sau khi chúng ta từ trường học trốn ra, rồi cùng đi siêu thị mua rất nhiều đồ, vì cậu thức tỉnh dị năng không gian nên đồ mình mới để ở chỗ của cậu, bây giờ cậu đi rồi thì tất nhiên phải để lại.”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Phan Hiểu Huyền rất giận, nếu không phải được dạy dỗ tốt, chắc chắn không nhịn nổi tát cho một cái: “Tô Tiêm Ảnh cô vừa vừa phải phải thôi, lần trước đi siêu thị mua đồ không phải tôi không chia đồ cho cô...” Gạt tay cô ta ra rồi cách xa hai bước, “Chắc cô quên rồi, lần mua đồ đó, cô không bỏ một đồng nào cả, sau đấy, mỗi ngày lại dựa vào đồ ăn tôi đưa cho, bây giờ còn đòi chia đồ, cô lấy gương mà soi lại mình đi, dựa vào đâu mà đòi hỏi.”

“Hiểu Huyền, cậu không thể như vậy được, sao có thể nói ác độc như vậy, rõ ràng về sau mình đã đưa tiền cho cậu rồi... Cậu không thể dựa vào việc cậu có không gian, không lấy đồ của mình ra...” Nói xong, nước mắt cô ta rơi lã chã, “Uống công trước đây mình tin cậu như vậy, cậu không thể như thế được, cảm xong còn không trả lại cho người ta...”

Phan Hiểu Huyền lùi lại hai bước, những lời cô nói lọt vào tai Phan Đại Vỹ.

Con gái của mình cãi nhau với người ta, tất nhiên làm cha phải đi tới hỏi han: “Huyền Huyền, sao vậy con?”

Phan Hiểu Huyền quay đầu lại: “Không có việc gì đâu cha ạ, chúng ta đi thôi.”

“Hiểu Huyền, cậu thật sự lật lọng như vậy được sao?” Tô Tiêm Ảnh đứng tại chỗ mắt ầng ậc nước, “Được rồi, nếu cậu không muốn trả thì thôi, dù sao chúng ta cũng vẫn là bạn tốt...”

Phan Hiểu Huyền muốn phát điên, nếu bây giờ có súng, chắc chắn muốn bắn chết người này: “Đừng bày ra bộ dạng khổ sở như vậy với tôi, mỗi lần nói chuyện với người khác cứ giả vờ như vậy cô không mệt à, nếu tôi có nhiều đồ, không ngại đưa cô một chút, nhưng trên người tôi không có gì nữa, và lại lần đó cô nói cô trả tiền ấy à, lần đó cô đưa mấy cái vòng tay bằng bạc, có khi mua không nổi nửa gói mì tôm ấy chứ...”

Cho dù chỉ nghe được một nửa, Phan Đại Vỹ cũng hiểu được vấn đề đang cãi nhau.

Đối với đồ đạc, hiện tại ông cũng không thiếu, cô gái này cũng sáng sủa ưa nhìn, mặc dù muốn dạy dỗ, nhưng không phải con cái nhà mình, lớn lên như thế nào, ông cũng chẳng muốn quan tâm.

Hiện tại, ông cũng không còn làm ở chỗ trại lao động cải tạo nữa.

Chỉ là, con gái của mình bị sỉ nhục, không thể cho qua như vậy được.

Nhưng ông cũng là người hay bao che khuyết điểm.

Cầm một hạt dưa hấu, Phan Đại Vỹ bắt đầu dạy dỗ Tô Tiêm Ảnh: “Cháu gái, ăn có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bậy được nha. Cái tội danh lật lọng này rất là lớn đấy. Thầy cô không dạy cháu à, cái từ này chỉ có thể dùng với bạn bè người thân. Cháu và Huyền Huyền nhà chú hiện tại cãi nhau cái gì chú không rõ..., nhưng nhìn cháu như vậy làm như Huyền Huyền đánh cháu không bằng. Khóc lóc đến mức này, nếu là đánh thật thì không nói, nhưng mà còn chưa kịp chạm vào cháu cái nào, chính vì vậy, chú và Huyền Huyền để xứng với tội danh vừa rồi, thẳng tay đánh cháu một trận, đến lúc đấy chắc mặt cháu không chỉ có nước mắt đâu nhì, còn đầy đủ màu sắc trắng xanh vàng đỏ nha, có lẽ con gái không ai muốn mặt mình biến thành như vậy đâu đúng không...”

Tô Tiêm Ảnh: “...”

Cái ông chú hết thuốc chữa này là bố của Phan Hiểu Huyền thật à?

Cô ta kéo Phan Hiểu Huyền lại cũng đã suy tính cẩn thận rồi.

Cô ta đã quan sát kỹ, Phan Hiểu Huyền là dạng con gái ngoan ngoãn, hoàn cảnh gia đình khá tốt, cha mẹ dạy dỗ cẩn thận nên rất tốt, lễ phép lại không nỡ làm đau người khác, có khó chịu cũng chỉ để trong lòng.

Về sau thấy cô ấy có dị năng không gian, so với dị năng của chính mình, dị năng của Phan Hiểu Huyền càng được coi trọng hơn, chính vì vậy cô ta nghĩ tạo quan hệ bạn bè chị em thật tốt với Phan Hiểu Huyền, sau này có thể sống yên ổn ở trong căn cứ.

Nhưng hôm nay, Phan Hiểu Huyền không bị mình lừa gạt, mà còn xuất hiện một người đàn ông như vậy!

Cô ta há mồm tròn mắt nhìn Phan Đại Vĩ, sợ ông ta thật sự tát mình một cái, nhưng mà nghĩ lung tung một lúc, lại thấy trên tay mình tự nhiên nặng nặng, nhìn xuống thấy tay tự nhiên có một hạt dưa hấu nhanh chóng dài ra rồi lại nhanh chóng kết quả thành một trái dưa hấu.

Tô Tiên Ảnh cầm dưa hấu mà giật mình.

Phan Đại Vĩ hào phóng nói: “Cho cháu, đừng so đo việc khác nữa, còn trẻ mà đông dài lắm nhảm như vậy dễ bị già đi lắm đấy.”

Tô Tiên Ảnh: “...”

Rõ ràng ông chú mới đông dài đấy.

Phan Đại Vĩ kéo con gái mình ra khỏi cửa.

Quay đầu lại thấy Tô Tiên Ảnh nhìn theo mà sắc mặt tái nhợt, mới thờ dài.

Quả nhiên người có tuổi dễ mềm lòng. Nếu không vừa rồi cho cô bé kia 1 cái còng số 8, rồi dạy dỗ lại về giá trị nhân sinh quan, về tư tưởng phẩm giá đạo đức chính trực.

Quay lại nhìn con gái của mình, trong lòng Phan Đại Vĩ vui vẻ quên luôn Tô Tiên Ảnh.

Con nhà người ta như thế nào, mặc kệ đi, chỉ cần để ý con gái mình thôi.

Trên đường, Phan Hiểu Huyền bày bỏ lòng lòng tôn kính với cha mình giống như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không dứt.

Phan Đại Vĩ vô cùng thích thú, rồi cũng hỏi xem người bạn cùng phòng kia là ai.

Cô ta tên là Tô Tiên Ảnh, Phan Hiểu Huyền tám mãi cũng không hết chuyện.

“Con với cô ta không quen nhau, lúc ở trường học cùng với một số người nữa cảm thấy có gì đó không đúng, nên khi lên xe bus, chỉ ngồi cạnh nhau mà thôi, sau đấy con cùng cô ta đều đến căn cứ báo danh nên được phân về cùng một phòng ở...”

Sau khi kể lể cho Phan Đại Vĩ nghe xong thì đến bức tường vây ở phía trước.

Phan Hiểu Huyền thấy tường vây hỏi: “Cha, chúng ta ở chỗ này à?”

Phan Đại Vĩ khoanh tay trước ngực: “Uh, chúng ta ở căn biệt thự này, mỗi người một phòng, không cần ở chung với người khác.”

Người không có dị năng trong đội xe cũng đang đứng ở cửa hết trông lại ngóng.

Di Phan và ông Tàn thấy Phan Hiểu Huyền vui mừng quá mức: “Huyền Huyền, mẹ rất nhớ con.”

Ôm nhau ở cửa ra vào mãi mới chịu vào trong phòng.

Những người khác thấy Phan Đại Vĩ tìm được con gái của mình lại càng có thêm hi vọng tìm được người thân.

Đến tối, Hồ Hạo Thiên đưa cha và vợ của mình qua, cùng người trong đoàn xe làm một bữa cơm mời người từ xa tới, tất nhiên ăn cơm tối còn còn thể bàn bạc việc quân đội thông báo nhiệm vụ.

Ngoài Lưu Bình chưa tìm được cậu của mình, những người khác đều đã tìm được người thân từng ở tại căn cứ A.

Ba người Bạch Thất buổi chiều ra ngoài đánh Zombie, đào tinh hạch, tối về dĩ nhiên cũng bị Hồ Hạo Thiên gọi tới.

Hồ Hạo Thiên giới thiệu Bạch Thất với ông Hồ, cũng nói đùa rằng, thiết bị lắp đặt ở tòa biệt thự bên kia còn không bằng số lẻ của nhà Bạch Thất.

“Bạch Ngan...” Ông Hồ thì thầm một chút, chợt nhớ, ông ngoại cháu là Thi Thế Doãn.”

Bạch Thất gật đầu: “Đúng ạ.”

Ông Hồ nhìn ngắm anh cẩn thận rồi chợt buồn buồn bùi ngùi: “Cháu cũng đã lớn như vậy rồi, lúc trước tham mưu trưởng Thi nói với chú về cháu, lúc đấy thật sự rất muốn gặp cháu, nhưng sau đấy lại nghe nói cháu ra nước ngoài rồi...”

“Hóa ra cậu là cháu ngoại của tham mưu trưởng Thi.” Hồ Hạo Thiên ngạc nhiên nói.

Ngẫm nghĩ một chút cũng hiểu ra.

Đúng vậy, nếu không có gia thế chính trị, làm sao có biệt thự ở chỗ này được.

Nói chuyện về ông ngoại của mình, Bạch Thất đành gượng cười.

Nếu lần trọng sinh này có gì đó để nuối tiếc, như vậy cái anh tiếc nuối nhất chính là không trở lại được thời điểm ông ngoại còn sống.

Cho dù chỉ gặp mặt được lần cuối cùng cũng tốt.

Đường Nhược thấy ông Hồ nhắc về ông ngoại Bạch Thất, anh không được vui lắm.

Vì thế nhẹ nhàng cảm tay anh.

Cho dù động tác này không thể an ủi anh thì cũng có thể giúp anh chút ít.

Bạch Thất ngẩng đầu nhìn cô.

Đôi mắt trong sáng linh động nhìn mình.

Trong ánh mắt ấy có chút lo lắng.

“Không có chuyện gì đâu.” Anh nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt cô.

Ông ngoại anh chết vì ung thư, cho dù có trở về kịp lúc, cũng không có năng lực làm cho ông ngoại khỏi hẳn.

Và lại thời gian ông ngoại rời xa anh đã quá lâu rồi, nếu có đau lòng cũng đã trải qua. Vừa rồi trong lòng anh có chút xót thương mà thôi.

Đã trọng sinh một đời, đâu có yếu đuối đến như vậy.

Có lẽ kiếp này trời cao cho anh sống lại là vì cô.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Nhà họ Chu

Bữa cơm tối mọi người ăn chủ yếu thức ăn gia đình, ban ngày trời càng dần càng lạnh, tối lại càng ngày càng nóng nên ăn lẩu không hợp, chính vì vậy chuẩn bị rất nhiều thức ăn trong gia đình.

Những thức ăn này đội xe cũng đã ăn quen. Nhưng những người đến từ căn cứ khu tây lại lâu lắm rồi chưa được ăn thức ăn như vậy.

Lúc trước ở trong căn cứ quản lý món ăn, nếu muốn phải trả giá bằng sức lao động, người có dị năng sẽ tốt hơn một chút, mà bình thường cũng chỉ được ăn bánh bao chay mà thôi, làm gì được nhìn thấy thịt với hoa quả trong bữa ăn.

Đường Nhược khi ăn thường im lặng, đây là thói quen tốt được hình thành sau nhiều năm cô nằm trên giường bệnh, ăn không nói ngủ cũng không nói.

Hơn nữa, hiện tại mỗi bữa đều có thể ăn được thức ăn trước kia không được ăn, nên Bạch Thất và Đường Nhược đều rất trân trọng.

Nhưng mà, cô luôn cảm thấy khi cô ăn cơm có người vẫn nhìn mình.

Sờ sờ lên mặt rồi ghé qua hỏi Bạch Thất: “Có phải trên mặt em có dính gì không?”

Bạch Thất ngẩng đầu nhìn kỹ mặt cô. Sau đó quay qua ăn cơm: “Ừ, trong mắt em có anh.”

Đường Nhược: “...”

Đột nhiên cảm thấy đầu gối nhức nhức.

Đường Nhược nhìn nhìn Phan Huyền Huyền, nhỏ giọng nói: “Không hiểu sao con gái của chú Phan cứ nhìn em chăm chăm?”

Bạch Thất ngẩng đầu liếc Phan Huyền Huyền: “Vậy chút nữa em có thể hỏi cô ấy.”

Trên bàn, Hồ Hạo Thiên phân tích thế lực trong quân đội theo thông tin cha mình nói: “Sau tận thế, quân đội thay máu, vì tướng Vệ bị biến thành Zombie bị giết, làm cho phe Nguyên chủ tịch lúc trước bị chèn ép, hiện tại nắm quyền hành trong quân là đại tướng Chu, bởi vì ông ta đã thức tỉnh dị năng hệ Hỏa. Hiện tại các phe của chủ tịch Nguyên đều đứng về phía bên kia.”

Trên báo giải trí đưa tin, mỗi ngày Chu công tử đều trái ôm phải ấp, Chu Thụ Quang, có phải là con trai của đại tướng Chu không ạ?” Lư Bình hỏi.

Hồ Hạo Thiên nói: “Đúng vậy, Chu Thụ Quang thức tỉnh dị năng hệ Hỏa, trong quân đội được đề bạt làm thiếu úy rồi.”

Ông Tần nói: “Nếu sau này bọn họ nắm giữ quyền hành, căn cứ thành phố A thống nhất rồi sẽ thành thế nào?”

Ông Hồ: “Chu Kinh Minh là người lòng dạ hẹp hòi, lại hay bao che khuyết điểm, nếu như căn cứ bị thống trị bởi lão, sợ là tai họa ngập đầu.”

Đám người La Tự Cường kinh hãi la o: “Nghiêm trọng như vậy?”

Ông Hồ thở dài: “Những người thế hệ trước như chúng ta không thức tỉnh dị năng, quyền lực trong tay đều suy yếu, chúng ta như vậy cũng coi như xong, chỉ sợ qua ít ngày nữa rất nhiều tướng lĩnh sẽ bị tước đoạt quân quyền.”

Lư Bình nói: “Tôi đọc báo thấy công tử họ Chu kia ăn uống gái gú bài bạc đều biết hết, người như vậy cũng được đề bạt làm thiếu úy?”

Ông Hồ nói: “Trong quân đội bây giờ, người có dị năng mới là quân chủ lực, tướng Chu lấy nó làm cái cớ, thu một nhánh quân quyền về cho mình.”

Ông Tần: “Nếu vậy, sau này chúng ta cần phải cẩn thận với Chu gia.”

Mọi người cũng đều có ý này, khi họ mới đến, trước đó cũng không phải nhân viên quân đội quan trọng, không biết về việc các đảng phái tranh chấp, đánh phái yên lặng theo dõi diễn biến.

Về sau, Ông Hồ nói trong căn cứ sẽ tuyên bố nhiệm vụ.

“Hội nghị cấp cao sẽ cải tạo khu giải trí trở thành sân chơi nhiệm vụ, hiện tại đang tu sửa suốt đêm.”

Mọi người đều hỏi, sân chơi nhiệm vụ là gì, nơi đã từng là khu giải trí nằm ở đâu.

Phan Đại Vĩ nói: “Khu giải trí tôi biết, tôi đã từng cùng Tiểu Điền dọn dẹp bên trong đấy.”

Đối với việc từng đến khu giải trí lấy được tạp chí XX, Điền Hải và Lư Bình đều cúi đầu vào ăn cơm.

Ông Hồ giải thích vì lần này virus lan ra mọi người đều trở tay không kịp, trụ sở này cũng chỉ là tạm thời thành lập thôi, tất cả các thiết bị đều chưa hoàn thiện, những nhiệm vụ bên ngoài muốn hoàn thành không thể chỉ dựa vào quân đội, nên thành lập sân chơi nhiệm vụ, tuyên bố một số nhiệm vụ, để những người có dị năng dốc sức vì đất nước.

Tất nhiên sau khi hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng cũng sẽ khác nhau, thực phẩm, xăng dầu cho đến súng ống đạn dược đều thành phần thưởng.

“Chúng ta có thể đổi trang bị súng ống đạn dược à?”

“Súng ống đạn dược đều được chính phủ đưa ra sử dụng tự do rồi à?”

Ông Hồ nói: “Đúng vậy, virus hoành hành, quá nhiều Zombie, kho súng ống của căn cứ thành phố A đều mở cửa rồi.”

Mọi người dò hỏi Ông Hồ hé lộ một chút về nhiệm vụ sẽ được quân đội công bố.

Ông Hồ bảo: “Hiện tại quy hoạch căn cứ cần kiến tạo tường đất bên ngoài là cái đầu tiên, điều này không tránh được việc sẽ trưng dụng toàn bộ người có dị năng hệ thổ. Sau này có lẽ sẽ đến nhà máy điện hạt nhân ở thành phố A, trước mắt, đây là hai nhiệm vụ lớn nhất.”

“Nhà máy điện hạt nhân?” Hồ Hạo Thiên thấy có chút kỳ lạ nhưng nghĩ lại một lúc lại thấy bình thường.

Xây dựng căn cứ cần lượng điện rất lớn, không kể việc sinh hoạt bình thường hay quân sự đều không thể thiếu điện năng được.

Ông Hồ nhìn đèn sáng trong biệt thự: “Điện trong nhà là ai lắp ráp vậy? Mọi người sống phách lối như vậy, chỉ sợ mai sẽ có quân đội đến tháo dỡ những tấm năng lượng mặt trời và bình ắc quy thôi...”

Mọi người xôn xao mỗi người một câu: “Bà mẹ nó, còn là người không!”

Nhớ lại ngày đấy, bọn họ vì những tấm năng lượng mặt trời này bỏ sức lực chín trâu hai hổ, bây giờ người đi trước trồng cây, người đi sau hưởng bóng mát. Biến thành đồ thừa dụng cho quân đội, tất nhiên không ai đồng ý.

Với lại, dị năng của bọn họ đều khá mạnh, người thân cũng đã ở cạnh mình, trong lòng không cần vũ khí nhiều, cũng không muốn tự xây dựng căn cứ, hay làm chúa cứu thế.

Bất kể lấy vũ khí gì đến đối với bọn họ, bọn họ cũng không hẳn sẽ đồng ý nha.

Nhưng tình huống hiện tại cũng chưa được rõ ràng, chỉ là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn thôi.

Ông Hồ nói xong những chuyện này, vợ của Hồ Hạo Thiên là Dương Lê cẩn trọng đưa cho Hồ Hạo Thiên thứ gì đó.

Ngồi ở đây, Hồ Hạo Thiên đã coi bọn họ là người một nhà nên đồ vợ đưa cho mình cũng không giấu giếm mà đưa thẳng ra xem.

Hóa ra là một viên tinh hạch lấp lánh.

Dương Lê thấy chồng mình không cố kỵ gì cả mà đưa ra cho mọi người cùng xem nên đều nói tất cả những gì mình biết.

“Đây là đại tướng Chu cho đấy, em cũng không biết là gì, nhưng cái này có thể giúp khôi phục dị năng đã bị tiêu hao, nếu không phải dị năng của em đặc biệt, cần lượng lớn để trị liệu cho họ, chưa chắc họ đã cho em thứ này đâu, hiện tại trong căn cứ, số người trong quân đội biết được công dụng của viên năng lượng màu lam này cũng không nhiều lắm...”

Thứ mà mỗi người trong đoàn xe đều sử dụng, lại bị vợ mình nói ra tựa như thứ rất bí mật, Hồ Hạo Thiên cũng không nói gì mà trực tiếp mang một cái túi đồ thẳng lên trên bàn bày ra một đồng tinh hạch.

Dương Lê giật mình: “Cái này, cái này...”

“Hạo Thiên, nhiều lam tinh như vậy con lấy được từ đâu?” Ông Hồ cũng giật mình.

Loại Lam tinh này, quân đội cung cấp cho Dương Lê chỉ có năm viên, nếu không phải cô giấu diếm tiết kiệm, một viên cũng chưa chắc thấy được, cô vốn dĩ muốn để dành cho Hồ Hạo Thiên dùng khi gặp nguy hiểm cận kề, ai mà ngờ được anh ta có cả một túi, đồ ra đếm cũng không hết.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đường Nhược này, Đường Nhược kia

Edit: Nayuki

Beta: Sakura

Mọi người thấy Hồ Hạo Thiên lấy mấy viên Lam Tinh ra, lại nghe Dương Lê kể lại, cũng đoán ra được vấn đề.

Đại khái là quân đội đã biết được tác dụng của tinh hạch, nhưng không công bố trực tiếp cho dị năng giả trong căn cứ, mà chỉ cung cấp cho những người có tác dụng với họ hoặc là dùng cho người của họ mạnh lên trước.

Chủ yếu cho lực lượng của mình mạnh trước.

Đối với việc sử dụng tinh hạch, người trong đội xe đã biết từ lâu, gần đây giết quá nhiều Zombie, nên ai cũng giữ không ít.

Hồ Hạo Thiên: “Tinh hạch này lấy được từ trong đầu của Zombie, do cậu Bạch nói cho chúng ta biết đấy, chúng ta dùng nó cũng được hơn nửa tháng rồi, không những thế, dị năng của chúng ta đều tăng lên nhiều.”

“Trong đầu Zombie...” Ông Hồ lẩm bẩm, “Chả trách cha con họ Chu treo giải lấy xác Zombie, cha còn tưởng là dùng cho tiến sĩ Tào nghiên cứu cơ đấy.”

Nhắc đến tiến sĩ Tào, Bạch Thất đang đưa cho Đường Nhược đĩa rau thấy hứng thú ngẩng đầu hỏi: “Chú Hồ, tiến sĩ Tào mà chú nhắc đến là cô gái mặc đồ trắng lúc sáng à?”

Ông Hồ: “Đúng rồi, chính là cô ấy, tiến sĩ Tào vốn là cháu ngoại của Chu Kinh Quốc, hiện tại thức tỉnh một loại dị năng vô cùng hiếm có, nên tiến sĩ Tào càng được coi trọng.”

Bạch Thất gật đầu, không hỏi nữa.

Phe tiến sĩ Tào và Chu Kinh Quốc, mình cũng cần có phương pháp để tâm đến hành động của họ.

Sau khi ăn xong, việc cũng đã được bàn bạc, mọi người đều quay lại nhà của mình, chỉ là sau khi đi ra, Đường Nhược lại cảm thấy Phan Hiểu Huyền đang nhìn mình.

Nếu không biết được nguyên nhân chắc hôm nay sẽ khó ngủ, Đường Nhược định đến hỏi.

Nhưng mà Phan Hiểu Huyền ở bên kia cũng đã hỏi chuyện của Đường Nhược.

“Cha, cô gái ở trong đoàn kia tên gì ạ?”

Phan Đại Vĩ: “Con nói Tiểu Đường à, tên là Đường Nhượng.”

“Cô ấy có phải là sinh viên Đại học F không?”

Vấn đề này Phan Đại Vĩ lại không biết, thấy Đường Nhượng và Bạch Thất vừa tới, nên nói: “Kìa, cô ấy vừa tới, con có thể tự mình đi hỏi, hơn nữa tuổi tác bọn con cũng gần bằng nhau, trong đoàn cũng chỉ có hai đứa sần sần, như vậy cũng có thể kết bạn được.”

Sau đấy Phan Hiểu Huyền thấy Đường Nhượng.

Cô ấy cảm thấy hơi xấu hổ một chút, cứ như đang nói xấu sau lưng người khác thì bị người ấy bắt gặp vậy.

Tất nhiên, cô ấy không nói xấu Đường Nhượng, cho nên cũng không quá xấu hổ.

Đường Nhượng cũng có chút ngại ngùng, cô không biết vì sao người ta cứ luôn nhìn mình. Hơn nữa cái kiểu nhìn đó làm cho cô có cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Không lẽ người này biết mình trước kia hay sao?

Chỉ là mình không nhớ gì cả, nếu như người ta thật sự biết mình lúc trước, không biết có bị lộ hay không nữa?

Nhưng mà...

Bây giờ là tận thế rồi, cho dù người ta biết mình mất trí nhớ thì cũng không có gì to tát cả, chẳng lẽ còn muốn mách bố mẹ mình hay sao?

Thân thể này cũng không còn liên lạc với cha mẹ nữa rồi.

Còn về việc tố cáo với Bạch Ngạn...

Umh, Bạch Ngạn vốn đã biết rồi mà.

Nghĩ xong Đường Nhượng không còn do dự nữa, cô tươi cười hỏi: “Chào bạn, bạn là Huyền Huyền à, mình thường nghe di Phan nhắc đến bạn đấy.”

“Chào bạn, bạn là Đường Nhượng à?”

Không khí trở nên hòa thuận hơn một chút.

Sau đó, Đường Nhượng hỏi vấn đề mình vừa thắc mắc: “Vừa rồi, lúc ăn cơm, hình như bạn có gì định nói với mình à?”

Phan Hiểu Huyền hơi ngượng: “Mình cảm thấy hình như bạn giống một bạn học lúc trước của mình, nhưng khi thấy bạn lại dường như không phải, thực ra không phải mình cố ý nhìn bạn chăm chăm như vậy đâu.”

Đối với cô gái thành thật như vậy Đường Nhượng cũng có cảm tình, đại khái cũng có kiểu yêu ai yêu cả đường đi, cô cảm thấy mọi người trong đội xe đều tốt. Tuy Phan Đại Vĩ tác phong lung tung, hay nói nhảm, không để ý chuyện nhỏ, nhưng thực ra cũng là người chính trực, mỗi lần có tình huống xảy ra lại thể hiện năng lực, cùng mọi người càn quét Zombie sạch sẽ.

Kỳ thật, chú ấy cũng là người làm cho người ta cảm thấy quý mến.

Đường Nhượng tò mò hỏi: “Mình rất giống cô ấy sao?”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Ở đâu ra mà giống chứ, rõ ràng cô ấy và cô cùng là một người mà!

Nhưng mà, Đường Nhượng trước mặt, cùng người ở đại học F kia khác quá nhiều.

Vấn đề rõ nhất là ở quần áo, cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc một cái áo sơ mi trắng, mặc một cái váy dài, trên cổ áo sơ mi còn có một cái nơ bướm xanh da trời, tạo thành hình ảnh sinh viên trong sáng so với người học đại học F trước tận thế kia cảm giác quá khác nhau.

Đối với Đường Nhượng, Phan Hiểu Huyền cũng chỉ là bạn học, nếu như không phải cô quá nổi danh ở đại học F thì cô ấy cũng không biết cô là ai.

Hiện tại trở thành đồng đội, cô ấy nghĩ, không cần phải nhắc lại chuyện ngày xưa nữa, cho nên vấn đề “Cô và cô ấy quá giống nhau” Phan Huyền Huyền cũng bỏ qua.

Cô ấy thấy Bạch Thất và Đường Nhượng tay trong tay, cười nói: “Anh này là...”

Nói thật, cô ấy cảm thấy Bạch Thất và Đường Nhượng không phải là quan hệ nam nữ bình thường, cho dù người ta có nắm tay, trước đó khi ăn cơm

cũng rất thân mật, cô cũng không thấy lạ.

Bởi vì, nguyên nhân Đường Nhược nổi danh tại đại học F là do...

Cô ấy cực kỳ táo bạo trong việc theo đuổi đàn ông!

Mức độ táo bạo ấy nổi tiếng đến mức cả trường đều biết.

Mỗi ngày đều diễn màn kịch máu chó cho người ta xem.

Hơn nữa, nghe nói không phải Phạm Văn Giang sẽ không lấy ai.

Đường Nhược: "..."

Việc chuyển chủ đề thô thiển như vậy, cô ấy cho rằng mình không để ý sao.

Nhưng mà, người ta đã không muốn nói, Đường Nhược cũng không muốn ép.

Huống chi, biết được nguyên nhân Phan Hiểu Huyền nhìn mình, về việc bạn của cô ấy, cô cũng không tò mò quá mức, chính vì vậy cứ chuyển chủ đề theo ý cô ấy đi: "Anh ấy là chồng chưa cưới của mình, Bạch Ngạn."

Phan Hiểu Huyền: "..."

Cảm giác tự tát mình một cái quả thực quá tệ!

Cô ấy rất rất muốn hỏi người ta thế còn Phạm Văn Giang kia đâu, cô không theo đuổi nữa à? Còn cái cô Tô Tiêm Ảnh kia nữa, cô không vạch mặt cô ta nữa à?

Nhưng mà, vấn đề này quả thực cũng không hợp cho người ngoài như cô hỏi đến.

Có lẽ người ta cũng đã thông suốt.

Hơn nữa, hoàn cảnh xã hội bây giờ, chỉ cần người ta sống thoải mái, mình cũng sống tốt là được rồi.

Không những vậy, dường như Đường Nhược hiện tại nhìn vừa mắt hơn nhiều, ít nhất không đến mức óc chó cùng những người óc chó diễn trò nữa.

"Hình như mình có đọc được tin tức của hai người trên báo." Phan Hiểu Huyền nghĩ lại, chợt nhận ra. Nhìn lại hai người, cảm thấy bọn họ có loại cảm giác ngọt ngào hạnh phúc không diễn tả được.

Cô ấy không ngại tán dương: "Hai người rất xứng lứa vừa đôi, có tướng phu thê nha."

Không thể nghi ngờ, những lời này làm Bạch Thất cực kỳ hài lòng, hơi cười cười nói: "Xem ra, cô thẳng thắn hơn cha mình nhiều."

Đường Nhược: "..."

Phan Hiểu Huyền: "..."

Người vô tội bị trúng đạn Phan Đại Vĩ: "..."

Là do anh mong người ta thẳng thắn mà.

Giới thiệu sơ qua về mọi người xong, quay về đi ngủ.

Tắm rửa xong, Đường Nhược ngồi sấy tóc ở bên giường, nhớ lại những lời Phan Hiểu Huyền vẫn thấy có gì đó lạ lạ.

"Người mà Phan Hiểu Huyền biết kia có phải là mình không nhỉ?"

Bạch Thất lấy máy sấy trên tay cô, ngồi xuống giường: "Đối với em, biết rõ việc này, có gì quan trọng không?"

"Không ạ." Đường Nhược nói: "Chỉ là có chút tò mò."

"Đường Nhược giống với bạn của cô ấy" vấn đề này đối với cô cũng có chút quan trọng, nếu thật thì quả là không tốt rồi.

Nhìn biểu hiện của Phan Hiểu Huyền, cảm giác như người kia từng làm chuyện gì đó xấu thì phải.

Bạch Thất bảo: "Vậy cần gì phải để tâm đến chuyện ấy."

Đường Nhược cũng hiểu vấn đề này, nên bỏ qua không để ý đến nữa.

Sau đấy, cô hỏi về dị năng trị liệu của Dương Lê.

Loại dị năng này cô chưa từng gặp, cả dị năng không gian của Phan Hiểu Huyền, cô cũng rất có hứng thú, nếu không phải trời đã muộn, không khí không thoải mái lắm, có lẽ cô cũng cùng cô ấy nghiên cứu một chút.

Bạch Thất sấy tóc cho cô, thỉnh thoảng sẽ nói vài câu.

Thời tận thế rất ít cô gái để tóc dài, việc thiếu nước khiến người ta chỉ muốn cạo trọc đầu. Mà tóc của Đường Nhược lại đen mượt như lụa, sáng bóng óng ánh.

Tóc khô, Bạch Thất đặt máy sấy lên đầu giường.

Đường Nhược dùng tay vuốt tóc qua một bên, lộ ra cái cổ trắng như sứ...

Bạch Thất thấy cơ thể mình bắt đầu nóng lên...

Động tác gạt tóc còn chưa xong, Bạch Thất đã đè lên cô.

Tay nhẹ nhàng lướt từ eo xuống dưới, kề sát bên cô, kề môi bên tai cô nhẹ nhàng liếm mát, “Trời cũng đã muộn rồi, em còn có thời gian để nói chuyện về người khác, hay là mình làm chuyện gì đó có ý nghĩa hơn đi...”

Đường Nhược: “...”

Lăn giường là chuyện có ý nghĩa à!

Dưới ánh đèn Bạch Thất ngấm cô.

Gương mặt đỏ bừng, sáng lấp lánh óng ánh như thịt quả lựu.

Mái tóc đen dài tán loạn trên giường, tầng tầng lớp lớp, giống như ngàn sợi tơ quấn lấy tim mình.

Con người ướt át xinh đẹp, sóng nước lưu chuyển, có chút dịu dàng quyến rũ từ sâu thẳm bên trong.

Bạch Thất tự mình say đắm, không nhận nổi nữa, cúi đầu hôn cô.

Những chỗ mẫn cảm của Đường Nhược anh rõ như lòng bàn tay, chỉ một lúc sau cô đã coi anh như phao cứu sinh duy nhất.

“Bạch Ngạn...”

Cứ như vậy, trong đầu cô chỉ biết có mình anh.

Anh cười khê: “Uh, anh ở đây.”

Trong phòng, hai người hòa làm một, vòn múa như đôi bướm.

Bên ngoài, ánh trăng mờ ảo, gió mát hiu hiu thổi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Công việc của căn cứ

Sáng sớm ngày thứ hai, có binh sĩ tới thông kê nhân khẩu.

“Có tổng cộng mười tám người, ở trong ba căn biệt thự.” Binh sĩ mặc quân phục phẩy phẩy giấy đăng ký nói, rồi cấp cho mỗi người một cái thẻ, “Tám thẻ này có thể giúp mọi người đến đại sảnh nhiệm vụ đổi thẻ chứng minh thân phận của căn cứ, sảnh nhiệm vụ nằm ở phía Đông Nam khu căn cứ, đã có dấu chỉ đường rồi, chỉ cần đi theo nó là được.”

Mấy lời dặn dò cũng không chỉ có nhiều đó.

“Mỗi nhà trong căn cứ đều phải nộp thuế cá nhân, tốt nhất mấy người cũng nên đi nộp cho đầy đủ, nếu không đến lúc bị cưỡng chế trưng thu, lại nói tôi không nhắc mấy người.”

Hồ Hạo Thiên không tin nổi hỏi lại: “Cái phòng này trên danh nghĩa vốn thuộc về tôi cũng phải nộp thuế à?”

“Quân đội bảo đảm nhà cửa các người an toàn, ra sức người thì mấy người phải giao của là đúng rồi.” Nhưng mà Hồ Hạo Thiên cũng là người có hậu thuẫn nên binh sĩ nói thêm: “Các người có thể mang giấy tờ sở hữu bất động sản, chứng minh được chỗ này là tài sản trước tận thế của mấy người, như vậy thuế phí cũng sẽ được giảm rất nhiều.”

“Ngoài ra, sánh nhiệm vụ còn có một cửa để đổi các đồ vật trước khi tận thế, nếu mọi người có vàng bạc châu báu tiền mặt đều có thể đến đây để đổi, hôm nay là ngày đầu tiên nên đồ đổi được khá nhiều, qua vài hôm nữa cũng không được như vậy đâu.”

Dựa vào việc gặp tiểu nhân giữa đường, “đắc tội quân tử chớ đắc tội tiểu nhân”, “trước cửa nhà người khác, không thể không cúi đầu” Hồ Hạo Thiên mang một hộp trà cảm ơn binh sĩ đến truyền lời.

Sau đó, hỏi thăm thêm những vấn đề của mình.

Hồ Hạo Thiên ở Hoàng Đình có rất nhiều cổ phần, biệt thự thuộc danh nghĩa công ty của anh ta cũng rất nhiều, cho nên, anh ta muốn biết nếu như những người trong căn cứ tìm đến xin nương tựa, những phòng ốc này có thể cho thuê rồi thu tiền không?!

Không hổ xuất thân là thương gia, trước tận thế có thể nghĩ phương pháp, sau tận thế vẫn có thể dùng được.

Thứ trà này, trước tận thế là quà biếu cao cấp, sau tận thế lại càng là hàng xa xỉ phẩm, binh sĩ vốn thích bất nạt kẻ yếu, vì vậy bảo: “Nếu có thể chứng minh được những bất động sản này thuộc về mình, sau khi giao nộp thuế cho căn cứ, có thể tự mình cho thuê được.”

Hồ Hạo Thiên cảm ơn không ngớt, còn tự mình tiễn người lính kia ra ngoài.

Lúc đi ra, binh lính còn có lòng tốt nhắc nhở: “Quân đội sẽ cưỡng chế những dị năng giả hệ Thổ để xây tường, nhưng hiện tại cũng không hạn chế việc đi ra ngoài, chỉ cần làm thẻ căn cứ xong thì có thể tự do đi lại.”

Những lời này cũng rất rõ ràng.

Nếu không muốn bị cưỡng chế đi làm lính, chỉ cần cầm được thẻ chứng minh thân phận ở căn cứ.

Buổi chiều, người trong đoàn xe đến sánh nhiệm vụ để đổi thẻ chứng minh thân phận của căn cứ.

Trước đó bản kê khai cũng đã được tổng hợp đầy đủ, tốc độ của quân đội rất nhanh, thống kê được toàn bộ dị năng giả. Nhưng khi cấp thẻ căn cước, còn cần phải đổi chiếu lại lần nữa.

Những người có dị năng lần lượt đi vào phòng kiểm tra để thể hiện dị năng cho binh sĩ đối chiếu.

Thẻ căn cước được chia làm ba loại:

Người có dị năng là vòng tay màu xanh da trời, một số nhân viên nghiên cứu khoa học là vòng tay màu vàng, còn những người không có năng khiếu hay người thường thì là vòng tay màu trắng.

Như ông Tần là lão nông về hưu của viện nghiên cứu, sau khi quân đội kiểm tra xong thì có vòng tay màu vàng.

Lúc kiểm tra dị năng, Đường Nhượng dùng tinh thần lực bao bọc thả nước ra.

Việc kiểm tra này cũng không có dụng cụ chuyên dụng gì cả, chỉ là vài quan quân dùng mắt thường mà nhìn rồi phán đoán thôi.

Cho nên Đường Nhượng được xác định là có dị năng hệ Thủy.

Đổi xong thẻ căn cước, mỗi người lại được phát một tờ giấy A4.

Hai mặt giấy đều được in kín thông tin.

Binh sĩ phát giấy, vừa phát trả vừa nói: “Tờ giấy này cần giữ cẩn thận, xem xong vui lòng nộp lại.”

Giấy của căn cứ có hạn, nên những thứ này không thể thoải mái tiêu hủy lãng phí như trước tận thế được.

Trên giấy A4 có rất nhiều thông tin, nhưng cũng đầy đủ rõ ràng.

Giống như binh sĩ nói lúc sáng, căn cứ ra yêu cầu cưỡng chế, tất cả mọi người đều phải tham gia xây dựng căn cứ.

Mỗi công việc đều có quy định về tiền công rõ ràng.

Tiền công ở đây không phải tiền tài, mà là ngày được ăn ba bữa, lại còn có thể mang nước, lương thực, ngoài ra có thêm điểm tích lũy nữa.

Đối với việc sử dụng điểm tích lũy, bên trên cũng ghi rõ.

Điểm tích lũy cũng có thể ví như một loại tiền trong căn cứ, dùng để đổi được hầu hết mọi thứ, cũng có thể dùng trực tiếp được.

Xem qua một lần, mọi người trong đoàn xe xác định việc mình muốn làm xong.

Dù sao, hiện tại họ cũng không có ý đi ra ngoài.

Xây dựng căn cứ, không phải là khác với việc sửa chữa nhà cửa.

Tham gia sửa lại nhà cửa, mỗi người đều có trách nhiệm, công việc, hiện tại giúp quốc gia cũng không có gì sai.

Hồ Hạo Thiên và ba đệ năng gia hệ Thổ đi xây tường bao quanh, ông Tần và Phan Đại Vĩ tham gia xây dựng nông nghiệp.

Lưu Bình thấy Bạch Thất còn đang cầm giấy xem, vì vậy ghé đầu qua hỏi: “Abg Bạch, anh chọn cái nào?”

Từ khi gọi “Tiểu Bạch” lắp điện mất mấy ngày về sau, Lưu Bình sửa cách xưng hô thành “Anh Bạch”!

Bạch Thất ngẩng đầu nhìn Lưu Bình, lại cúi xuống, chỉ thấy trên giấy có ghi một thứ: “Cái này.”

Lưu Bình nhìn thấy chỗ đó ghi việc cung cấp nguồn nước cho căn cứ.

Nghĩ về đệ năng của Bạch Thất và Đường Nhược, anh ta hiểu lựa chọn này cũng hợp lý.

Nhìn về phía Điền Hải, anh ta hỏi: “A Hải, cậu định làm gì.”

Điền Hải sờ đầu: “Tôi cũng không biết nữa, trước kia đều chỉ đi học, không có sở trường gì cả, cũng không biết có thể cung cấp cho căn cứ cái gì.”

Bạch Thất chỉ vào dòng phía dưới: “Có thể làm cái này.”

Mọi người nhìn thì thấy ghi là công trình điện lực.

Điền Hải không hiểu: “Anh Bạch, cái này phải làm như thế nào đây?”

Bạch Thất bảo: “Truyền điện của cậu vào trong bình ắc quy, sau đó dùng bình ắc quy để giữ làm nguồn phát điện.”

Mọi người: “...”

Đệ năng hệ Lôi còn có thể dùng như vậy à?

Vậy sao không chịu nói sớm!

Chúng ta còn phải đi xa ngàn dặm để tìm tấm năng lượng điện mặt trời!

Bạch Thất dường như nhìn thấy ánh mắt tức giận của mọi người mới nói tiếp: “Tôi cũng chỉ đoán vậy thôi, nếu như không chế không được, có thể làm bình ắc quy nổ.”

Thực ra cũng không hẳn là do anh suy đoán, đời trước có người đã làm như vậy rồi, chỉ là yêu cầu mức độ khống chế đối với đệ năng gia hệ Lôi rất cao, nếu không cẩn thận là bình ắc quy nổ ngay.

Bạch Thất nói như vậy, mọi người mới thấy thoải mái hơn.

Kỳ thật, bọn họ cũng cũng chỉ hơi bất mãn chút thôi, lượng điện sử dụng cho ba căn biệt thự chắc chắn không thể chỉ dựa vào một mình Điền Hải mà đủ được.

Lưu Bình nhìn lại tờ giấy, thấy trên đó có một danh từ mới xuất hiện.

Đó là: “Thợ săn tận thế.”

“Nhìn qua có vẻ rất tàn bạo.” Cầm lấy rồi tiếp tục xem thấy thợ săn cũng không khác gì lính đánh thuê, có thể ra ngoài thu thập đồ đạc, lấy được đồ về nộp cho căn cứ một phần ba, còn lại có thể tự giữ.

Hồ Hạo Thiên nói: “Chờ sau khi chúng ta giúp căn cứ hoàn thiện một chút, chúng ta có thể ra ngoài làm thợ săn.”

Mọi người gật gật đầu.

Bọn họ biết rõ đệ năng sẽ thăng cấp, tất nhiên muốn đi ra ngoài để thu thập tinh hạch.

Luru Bình nghĩ: “Tôi cũng muốn đi ra ngoài cùng mọi người, nhưng còn chưa tìm được cậu hai nên ở lại vậy.”

“Hiện tại nhóm người này chưa có, vậy đợi một thời gian xem, có thể cậu hai của cậu ở nhóm tiếp theo.”

“May mắn của chúng ta đều có thừa, tất nhiên sẽ không chừa cậu ra.”

“Cậu là một người lương thiện mà.”

Mọi người đều ồn ào an ủi, trong lòng Luru Bình thấy dễ chịu hơn nhiều, nếu không phải có người trong đội xe, có lẽ anh ta cũng không chịu được đến bây giờ.

Cầm lấy giấy tờ, mọi người đều điền thông tin công việc mình muốn vào đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Hay tùy tiện

Edit: Nayuki

Beta: Sakura

Sau đó mọi người đến chỗ cửa quy đổi, nơi đổi tiền mặt vàng bạc trước khi tận thế.

Chỗ đó toàn người là người, một hàng dài, xem ra phải xếp hai ngày hai đêm mới đến lượt mình.

Chỉ cần nhìn thấy đã mệt chết đi được.

La Tự Cường ngó thấy nói: “Vốn muốn đem đồng hồ của mình đi đổi một chút, thế này bỏ cho rồi...”

Dur Vạn Lý nhìn lướt qua đồng hồ của mình rồi bảo: “Cái đây của cậu chả đáng bao nhiêu tiền, thứ trên tay của em Đường với anh Bạch kia mới đáng giá kia.”

Hồ Hạo Thiên thuận theo, cũng nhìn lướt qua tay hai người: “Chắc chắn, toàn bộ là hàng cao cấp đặt riêng nha, chắc cũng phải mấy trăm vạn, đúng là kẻ có tiền.”

Phan Đại Vĩ bảo: “Đừng làm như cậu nghèo lắm nha, không phải một cái đồng hồ cũng trên dưới mấy vạn sao.”

Luru Bình: “Thẻ ngân hàng của tôi có tiền của bằng phát minh sáng chế, có thể dùng để đổi không?”

Phan Đại Vĩ: “Ai biết được, tôi còn có chứng nhận bất động sản của thành phố H, trước khi tận thế còn một ít cổ phiếu bị khóa, tôi cũng muốn đổi xem sao.”

Hồ Hạo Thiên nói: “Tôi thì còn toàn bộ văn bản tài liệu cổ phần của tập đoàn Cảnh Thái, tình trạng hiện giờ, nếu chính phủ hỗ trợ thu mua công ty của tôi? Chết khát đến 70% cũng được.”

Bạch Thất chỉ vào bàn bên kia rồi nói: “Nếu muốn hỏi, mọi người có thể qua kia, còn nếu muốn đứng đây khoe của thì cứ thoải mái.”

Lúc này mọi người mới cảm thấy mình có chút thái quá rồi, đứng ngay cửa đại sảnh mà chậm rãi nói chuyện.

Thực ra bọn họ cũng vẫn như vậy, những bất động sản, công ty, đồng hồ đều không để ý nhiều. Nhưng cũng vì thời gian gần đây mọi người trong đoàn xe đều sống rất thoải mái, có nguồn nước dồi dào nên vẫn giữ được bộ dạng trước khi tận thế xảy ra.

Quần áo chỉnh tề, người trông cũng ra dáng.

Một đám người như vậy mà đứng tại cửa trò chuyện thì đúng là có chút giống như đang khoe của.

Đến khi tận thế, nhìn cách ăn mặc của một người là có thể biết được họ giàu có cỡ nào.

Thấy người ta nhìn mình chăm chăm, trước đó không để ý thì không sao, giờ thấy vậy mới có chút ngại ngùng, nên đều rũ nhau rời khỏi chỗ này.

Nhưng còn chưa kịp đi thì đã có người đến đưa cho mấy trang giấy.

Trên tờ giấy A4 có ghi vài nội dung được viết bằng tay, nhìn chữ cũng rõ ràng sáng sủa.

Viết rằng: các đoàn đội tình anh đang tuyển dị năng giả.

Sau đó bên dưới giới thiệu một số đoàn đội tình anh.

Lưu Bình không rõ hỏi: “Đây là cái gì vậy.”

Loại đoàn đội này sau khi tận thế thực ra rất phổ biến, Bạch Thất cũng không có gì ngạc nhiên, nhìn lướt qua rồi định quay về.

Người phát đơn kia vốn định đưa xong đi ngay, nhưng thấy nhóm người này ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, nên quay lại bảo: “Chào mọi người, tôi là một đoàn đội tình anh này, tôi tên Trương Dịch, hoan nghênh mọi người gia nhập đoàn đội của tôi, hiện tại đoàn đã có mười hai dị năng giả, khoảng hai ngày nữa chúng tôi sẽ tiến hành phỏng vấn tuyển người, cho nên hiện tại mọi người tham gia ngay là tốt nhất.”

Phan Đại Vĩ: “Đoàn đội kiểu này là kiểu gì, cần phải đến đại sảnh đăng ký à?”

Phan Hiểu Huyền ở trong quân đội một thời gian nên cũng hiểu biết hơn một chút so với đám hai lúa cha mình vì vậy giải thích: “Cái này cũng cần phải đi đăng ký à, sau này nếu cần đi ra ngoài không cần lần lượt đi đăng ký mà chỉ cần ghi tên của đoàn đội là được, ngoài ra đoàn đội cũng gần giống lính đánh thuê, cần cứ hoặc người khác có thể dùng vật tư để thuê đoàn đội ra ngoài làm nhiệm vụ. Đoàn đội nhiều người như vậy cũng coi như loại biên chế thứ hai, cho nên cần cứ cũng ủng hộ việc thành lập các đoàn đội.”

Hồ Hạo Thiên vỗ đùi: “Đúng vậy, chúng ta cũng thành lập một cái đoàn đội đi, đi nào đi nào, chúng ta nhanh đi đăng ký một cái.”

Trương Dịch: “...”

Chẳng lẽ tại mình nhắc nhở bọn họ, biến thành Lôi Phong rồi à?

Mọi người trong đoàn xe bắt đầu từ lúc trên cao tốc đến giờ đều cùng kẻ vai chiến đấu, bây giờ ở cùng một chỗ, cũng giống như anh chị em cùng một nhà, tổ chức thành đoàn đội không ai có ý kiến khác, chính vì vậy cùng Hồ Hạo Thiên cùng quay lại, đến căn cứ đăng ký một cái tên cho đoàn đội.

Trước khi cho phép Đường Nhục cung cấp nước trong không gian cho mọi người, cũng đã xem bọn họ là người nhà rồi, bây giờ chỉ đăng ký một cái tên nên chắc chắn cũng không từ chối.

Nhưng vấn đề là đặt tên gì, ai cũng góp ý.

Hồ Hạo Thiên bảo: “Đặt tên là Cảnh Thái đi, dù sao cũng là công ty đã có tên trên thị trường.”

Phan Đại Vĩ: “Thôi đi, cái công ty đó trước đây chúng tôi làm gì có phần đâu.”

La Tự Cường: “Đặt là Tự Cường đi, không ngừng vươn lên, là một cái tên hay đấy.”

Dư Vạn Lý: “Thế sao không gọi Vạn Lý đi, hướng xa vạn dặm, như vậy tương lai sáng lạn nha.”

Lưu Bình: “Mọi người không biết xấu hổ à, nếu đã vậy sao không đặt là Đoàn Thần Bình đi.”

Hồ Hạo Thiên chen ngang: “Con nít biết cái gì, qua bên kia nghịch bùn đi.”

Bạch Thất quay qua hỏi Đường Nhục: “Em muốn đặt tên đoàn đội này là gì.”

Đường Nhục nghĩ một lúc: “Tùy tiện à, chỉ là một cái tên thôi mà, không sao đâu, chỉ cần mọi người ở cùng nhau là được rồi.”

Bạch Thất gật đầu, đi qua chỗ nhân viên đăng ký rồi ghi hai chữ.

Mọi người vẫn còn đang mồm năm miệng mười tranh cãi thì lập tức ngừng lại nhìn qua.

Chỉ thấy...

Hai chữ to uyển trên giấy “Tùy Tiện”

Đường Nhục: “...”

Mọi người: “...”

Vì sao anh có thể tùy tiện như vậy!

Chữ của Bạch Thất rất đẹp.

Hai chữ “Tùy Tiện” viết như rồng bay phượng múa, chỗ nào cũng hiện ngang khí phách hào hùng.

La Tự Cường ngơ ngác nhìn mới thốt ra: “Thật đúng là...”

“Khí thế cao cao lên tận trời...” Dư Vạn Lý nói.

Lưu Bình tiếp lời: “Hơi lạnh thấu đến thung trời xanh...”

Hồ Hạo Thiên quyết định: “Nếu mọi người đều hài lòng, thì cứ quyết định như vậy đi.”

Đường Nhược: “...”

Cứ đi theo như vậy à!

Hồ Hạo Thiên đăng ký tên đoàn đội xong, Bạch Thất kéo Đường Nhược đang trợn tròn mắt lại, cười cười bảo: “Cho dù chúng ta đặt tên gì, thì bọn họ đều đồng ý cả thôi.”

Đường Nhược không hiểu: “Tại sao ạ?”

Bạch Thất: “Bọn họ cứ tranh luận qua lại kéo dài như vậy chủ yếu là vì muốn chúng ta chọn tên thôi.”

“Nhưng dù có như vậy thì cái tên “Tùy Tiện” cũng được?” Vừa hỏi Đường Nhược cũng dần hiểu được nguyên nhân của vấn đề này.

Cô nghĩ một lúc, khoe miệng giật giật, nhưng trên mặt người đoàn xe không hề có gì bất mãn.

Cô cảm thán một câu: “Em nghĩ, em thật là người may mắn.”

Cho dù đang ở một thế giới tận thế ích kỷ như vậy, nhưng trên đường đi không gặp chuyện gì ác độc hèn hạ, ngược lại còn gặp được Bạch Thất, biết Điền Hải, quen biết được những đồng đội tốt.

Ánh mắt Bạch Thất dịu dàng, vuốt lên khoe môi Đường Nhược, cười nhẹ: “Cô bé ngốc”

Trước khi tận thế, rất nhiều người sẽ nghĩ “Số may mắn” là “Nhân phẩm quá tốt”

Tất nhiên anh không tin cô là người có số may mắn.

Nếu không có lòng tin của cô, sự kiên cường của cô, bản thân anh cũng sẽ không kết bạn mà đi cùng cô, cũng không có tình thâm sâu đậm như vậy.

Nếu không phải cô ra tay giúp đỡ Điền Hải, cũng sẽ không nhận được sự đối đãi chân thành như thế.

Người trong đoàn xe cũng không phải kẻ ngu, ai thật lòng đối với ai nhìn là biết.

Cô vô ý làm những chuyện mình không quá để ý, nhưng lại là điều ảnh hưởng nhiều nhất đến thái độ mọi người đối với mình.

Đó là sự y lại hay đề phòng, sự tán thưởng hay phản cảm, sự tín nhiệm hay hoài nghi, là cần gì được nấy hay tránh né.

Thái độ của họ đối với hai người bây giờ, nếu không phải vì sự thiện lương của cô, vì nhân phẩm của cô tích lũy từng chút một thì chưa chắc đã như bây giờ...

Nhìn Đường Nhược ở bên cạnh, Bạch Thất lần đầu tiên cảm thấy vì cô, anh cũng muốn tích góp từng chút nhân phẩm lại.

Mà bên kia, Phan Hiểu Huyền cũng đang băn khoăn: “Cha, đội xe đối xử với Bạch Ngạn và Đường Nhược đều rất tốt nha.”

Tốt đến mức để cho bọn họ lấy cái tên “Tùy Tiện” như vậy luôn cơ mà.

Phan Đại Vĩ nhìn cười cười, “Nên như vậy.”

Nếu không phải gặp được đôi tình nhân này, chắc chắn đoàn xe không được như bây giờ.

Từ lúc trên cao tốc, chắc gì đã có chuẩn bị trước để đánh Zombie.

Sau khi về ở trong biệt thự, sẽ không “trùng hợp” mà lựa chọn được “Hoàng Đình” nơi quân đội đóng quân.

Nếu không có nguồn cung cấp nước, cuộc sống cũng không được chất lượng đến vậy.

Việc tăng dị năng cũng không tiến xa được như thế.

Phan Đại Vĩ im lặng cười cười.

Khả năng gặp được người có nhân phẩm, đoàn xe này, thực sự là quá may mắn.

Thực ra, trong lòng mọi người ai mà không nghĩ như vậy đâu nào.

Chỉ có điều, dùng một cách khác để thể hiện lòng biết ơn họ mà thôi.

Sau khi Hồ Hạo Thiên đăng ký xong, cái tên tùy tiện như “Đoàn đội Tùy Tiện” được thành lập như vậy.

Nó chễm chệ ngay trên bảng nhiệm vụ của căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Sợ gì gặp nấy

Việc gì cần cũng đã làm xong, cũng không có thời gian dư thừa mà giải trí.

Sắp tới rồi, ra ngoài đánh Zombie không an toàn. Nhìn lại khu cư xá, cũng có tiếng người ồn ào. Đối với nhóm người suốt một tháng chỉ có vài người cùng một đồng Zombie sinh hoạt, nhìn thấy cảnh náo nhiệt như vậy cũng có chút nhớ nhung.

Nếu chỉ nhìn mỗi nơi này, không khác gì so với trước khi tận thế.

Vì vậy mọi người quyết định đi dạo trụ sở một vòng.

Khu biệt thự rất có trật tự, người đi lại vẫn có nhưng cũng không nhiều, khác hẳn với khu cao ốc.

Cái bồn hoa lúc trước Bạch Thất dẫn mọi người đánh Zombie hiện tại đã biến thành một cái quảng trường nhỏ.

Có người đi lại truyền đơn, còn có một đầu phố đầy quầy hàng để trao đổi đồ đạc.

Đúng là náo nhiệt như chùa miếu phố xá cổ đại.

Tuy nhân loại gặp một trận tai họa ngập đầu như này, nhưng năng lực thích ứng lại cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần có đường sống, tất cả mọi người sẽ hết sức cố gắng để chính mình sống sót.

Chợ vỉa hè hiện tại cái gì cũng đều bán.

Nhưng phần lớn đều là đồ người đoàn xe không dùng được, ví dụ như đồ trang điểm, thời trang trẻ em, váy, đồng hồ, tiền mặt trước tận thế...

Bạch Thất là người đã từng sống qua tận thế, những thứ này anh đã thấy vô số lần. Hiện tại bán chúng cũng là lẽ thường tình, sau này, ở tiểu khu kia hàng vỉa hè thật sự thứ gì cũng có.

Cả nhóm người chủ yếu đi dạo, thấy xe của quân đội chở rất nhiều người đi ra, dừng lại ở cửa vào khu cao ốc. Người trên xe đi xuống chủ yếu là người bình thường, không phải dị năng giả cũng không phải là người của quân đội.

Trước khi căn cứ mở rộng cửa, rất nhiều người đều tìm đến để xin nương tựa, mỗi ngày tới tới đi đi ai cũng đã thấy bình thường.

Mọi người tìm một lúc, không thấy cậu của Lưu Bình, an ủi anh ta xong quay lại đường lớn về nhà.

Bữa tối vẫn ăn ở nhà Hồ Hạo Thiên, tất nhiên ông Hồ và Dương Lê cũng tới cùng.

Bọn họ ban ngày thì ở biệt thự bên kia, Dương Lê thì đến làm công tác hậu cần căn cứ, ông Hồ thì tham gia bàn bạc ở các hội nghị, cho nên không thể tham gia được vào trong đoàn đội.

Ăn cơm gần xong, ông Hồ tiết lộ một số việc của căn cứ vào ngày hôm sau.

Đầu tiên là việc xây tường quanh căn cứ.

“Lãnh đạo quyết định ngày mai sẽ bắt đầu khởi công, kế hoạch hiện tại, bản kế hoạch xây dựng căn cứ đã cho người làm suốt đêm giờ đã xong.”

Việc này ai cũng đã có chuẩn bị nên không có dị nghị gì cả.

“Ngoài ra bên trên còn quyết định thành lập các tổ nhỏ phụ trách an toàn trật tự của căn cứ, nói đơn giản thì cũng giống như cảnh sát ngày xưa, nhưng

là...” Ông Hồ thở dài, “đội trưởng của đội này lại là Chu Thụ Quang.”

Mọi người cảm giác như họng bị nghẹn lại.

Đây không khác gì mấy người bán hàng rong, còn đối thủ thì lại là mấy người giữ trật tự đô thị của khu vực này.

Hồ Hạo Thiên nói: “Đúng là sợ cái gì thì gặp cái đó.”

Phan Đại Vĩ: “Có tiền bạc nhà cửa thực sự không được tốt cho lắm, khi trên mình lại là kẻ lưu manh.”

Kẻ chân trần không sợ đi giày, nhưng bây giờ người trong đoàn xe chẳng khác gì người đi giày da ở tầng trên rồi.

Buổi tối khi vừa nói đến vấn đề này xong thì ngày hôm sau phiên phức đã tìm đến.

Mấy người có dị năng trong đoàn xe cũng đã ra khỏi biệt thự để đến khu nhiệm vụ báo cáo.

Bạch Thất và Đường Nhục, một người hệ Băng một người hệ Thủy, tất nhiên đến chỗ cung cấp nước.

Đối với nước trong không gian của Đường Nhục, dĩ nhiên họ thống nhất không chia sẻ nó. Nếu không cẩn thận, bị người ta phát hiện sự bất thường trong nước, kết quả là rước họa vào thân chứ không được chuyển gì tốt cả.

Cũng may trước đây khi vào trong siêu thị đã gom góp rất nhiều nước khoáng, sau khi phát hiện tác dụng của nước trong không gian, hai người đã bỏ nước của siêu thị qua một bên, bây giờ muốn dùng dị năng “biến” ra nước cho căn cứ sử dụng thì cũng có thể đối phó một thời gian.

Hôm qua đội xe cũng đã thỏa thuận xong, đại khái là làm khoảng nửa tháng, sau khi hoàn thiện căn cứ cơ bản rồi sẽ “tự chức”, đi ra ngoài làm thợ săn.

Bọn họ cũng không phải là dân chuyên nghiệp, chỉ là tạm thời giúp đỡ một chút mà thôi.

Nội dung hỗ trợ của hai người rất đơn giản, chỉ cần phóng nước và băng vào trong thùng là được.

Nhìn nhìn bên cạnh cũng thấy mấy người có dị năng, đại khái phóng ra cũng được một thùng nước hoặc một thùng băng, vì vậy, hai người cũng quyết định không chơi trội, chỉ dùng đúng một thùng nước và một thùng băng nộp lên.

Nên thời gian rảnh rồi, hai người ngồi tâm sự về cuộc sống, Bạch Thất còn thừa cơ động chân động tay với cô.

Quả thực là quá mức tốt.

So với sự thoải mái của hai người, thì ba người phía Hồ Hạo Thiên thì phiền toái hơn một chút.

Dù sao phạm vi xây dựng của căn cứ rất lớn, hơn nữa ba người cũng không hiểu rõ cho lắm, bản vẽ xây dựng này là do người có chuyên môn vẽ ra đấy.

“Tôi chưa từng nghĩ, sẽ có ngày mình có cơ hội đến công trường làm thợ xây nhà.” Lúc nghỉ ngơi, Hồ Hạo Thiên ngồi bệt xuống đất mở nắp chai nước ra uống.

“Đội trưởng Hồ, nhìn anh cười áo, vắt khăn trên vai, càng giống đấy.” La Tự Cường cũng ngồi bên cạnh uống nước.

Dư Vạn Lý nói: “Người xưa nói không sai, ra cửa lẫn lộn là tất yếu, tôi còn tưởng cả đời này mình chỉ ngồi bàn giấy thôi.”

Đối với xã hội khi trước họ là trí thức, bây giờ thì chẳng khác gì mấy anh nông dân công nhân ngồi đầu tường.

Hồ Hạo Thiên uống hai phần, sau đó cất bình nước đi: “Tôi đi tìm Tiểu Đường xin ít nước uống, cái này khó nuốt quá.”

Căn cứ cung cấp nước cho các dị năng giả làm việc, cũng bao luôn ba bữa ăn.

“Không biết cặp vợ chồng son bên kia như thế nào.” La Tự Cường cũng bỏ bình nước trong tay xuống.

Bọn họ đều bị nước do Đường Nhục cung cấp hình thành một loại khẩu vị riêng, nước của căn cứ sau khi tiêu độc xong dùng để uống đối với bọn họ chẳng khác gì nước súc miệng.

Dư Vạn Lý lấy chén trà trong túi của mình ra: “Tiểu Bạch kia chỗ nào cũng có thể thân mật được, chẳng lẽ mấy người rất nhớ hay sao?”

Hai người đều lập tức lắc đầu, ý nói không muốn nhìn!

“Bà mẹ lão Dư, không biết xấu hổ gì hết, vậy mà còn mang cả nước trà, sao không nói cho bọn tôi biết hả!” Hồ Hạo Thiên bước nhanh qua, bá vai: “Cho tôi với.”

La Tự Cường cũng không tụt lại: “Cũng để dành cho tôi chút ít nha!”

“Hai người các người đừng có quá đáng nha, ngu ngốc không mang theo nước thì cũng đừng đòi của tôi. . .Ah. . .Đồ đồ bây giờ!”

Ba người giành giật của nhau, nhìn thấy Lưu Bình chạy như bay từ phía xa tới: “Đội trưởng Hồ, đội trưởng Hồ...”

Trong lòng Hồ Hạo Thiên hắt một cái, bắt lấy Lưu Bình hỏi: “Làm sao thế...”

“Chúng ta, nhà của chúng ta bị họ... Có người tới đòi phá những tấm năng lượng mặt trời!”

Ba người lao xao chửi thề một câu.

Hồ Hạo Thiên bảo: “Đền chỗ cung cấp nước kéo Tiểu Bạch về, nhanh lên...”

Lưu Bình không dám thờ ơ, liên tục gạt đầu rồi chạy đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Danh bất hư truyền

Edit: Hứa Minh Nguyệt

Beta: Sakura

Hồ Hạo Thiên trực tiếp mang La Tự Cường và Dư Vạn Lý đi ” Xin phép nghỉ “.

Nhân viên công tác của căn cứ không cho nghỉ, Hồ Hạo Thiên không nói nhảm, trực tiếp dứt cho hắn hai bao thuốc lá, sau đó thuận lợi xin nghỉ.

“Bà mẹ nó, nơi này chẳng khác nào căn cứ quý, nếu không phải có người thân ở chỗ này, ông đây chắc chắn sẽ không đến! ”

” Tôi còn tưởng rằng ngày đầu tiên chung quy sẽ không xằng bậy...”

” Thật sự là cmn quá tuyệt rồi, còn có thể giữa ban ngày ban mặt cường đoạt! ”

” Đừng để cho ông mày gặp phải một mình nó, đánh gãy một chân nó đã là nhẹ nhàng. ”

Ba người vừa chạy vừa mắng, chạy thẳng tới biệt thự của mình.

Căn cứ xây dựng trên phạm vi rộng, từ tường vây bên kia chạy đến khu biệt thự bên này cũng phải bỏ ra trọn vẹn gần nửa tiếng.

Lúc ba người chạy tới, một đám phụ nữ trong đoàn xe đang ở trong đình viện giằng co với bọn đàn ông.

” Như thế nào, như thế nào giữa ban ngày ban mặt còn bắt nạt phụ nữ và trẻ em chưa trưởng thành. ” Hồ Hạo Thiên gạt đám người, đi tới. Mắt anh quét qua, phát hiện... đây cũng không phải cách ăn mặc của người quân đội, “Làm sao, có chuyện gì hãy nói với tôi. ”

“Chúng tôi chỉ tới lấy lại đồ vật của mình mà thôi. “Cầm đầu là một người đàn ông cao to khoảng chừng ba mươi tuổi, ngậm thuốc lá trong mồm, một đầu tóc lộn xộn, chẳng ra cái gì cả

” Cái gì của các anh? Chỗ chúng tôi ở đây đều có bất động sản chứng nhận, đừng có ăn nói bừa bãi. ” Hồ Hạo Thiên nhún mày.

“..., mấy cái trên nóc nhà các anh đều là của chúng tôi đấy ” Người đàn ông kia chỉ vào những tấm pin năng lượng mặt trời, cao giọng, ” Tôi chính là đại cổ đông của khoa học kỹ thuật Lam Quang, các anh sở hữu những tấm pin năng lượng mặt trời kia là của chúng tôi, tôi lấy về là hợp lý hợp pháp đấy. ”

” Đúng, hoàn toàn hợp lý hợp pháp...”

” Đúng, nên trả thứ đó lại cho chúng tôi. ”

Người đàn ông mang theo người ở một bên ồn ào.

” Ha ha. ” Hồ Hạo Thiên gặp chuyện không hề nóng nảy, “Những tấm pin này không phải sản phẩm của khoa học kỹ thuật Lam Quang, mà là sản phẩm của công ty Tế Vi. ” Anh thần nhiên nói, mặc dù trọn tròn mắt nói dối thì cũng có thể biểu lộ ra một loại cảm giác tin tưởng, “Cho nên, các vị ở đâu tới mời quay về chỗ đó. ”

” Nói láo! “Người đàn ông kia nhổ thuốc lá ra, “Tôi khẳng định các anh lấy tại nhà máy của tôi, các anh có dám đem xuống đây cho chúng tôi kiểm tra

không?”

Hồ Hạo Thiên cũng không yếu thế: “Các anh lấy ra chứng cứ nói các anh là người của khoa học kỹ thuật Lam Quang đi!”

Dư Vạn Lý nói: “Đúng vậy, tất cả mọi chuyện coi trọng chứng cứ, dựa theo ý của anh thì chính phủ trung dụng Cảnh Thái nhiều bất động sản như vậy, chúng tôi không chỉ không cần nộp lên cấp trên vật tư mà còn có thể được một khoản tiền lớn rồi hả?”

“Đừng nói sang chuyện khác, cái này không liên quan tới căn cứ, nếu các anh có bản lĩnh thì tháo những tấm pin năng lượng mặt trời xuống cho chúng tôi kiểm tra...”

“Các anh có bản lĩnh đưa ra chứng cứ nói các anh là người của khoa học kỹ thuật Lam Quang...”

“Các anh nhất định là chột dạ, không để cho chúng tôi xem thì chúng tôi tự mình đi lên xem.”

“Anh dám, đây là phòng ốc của chúng tôi, có nộp phí hợp pháp đấy, anh như vậy là cường đoạt!”

Hai bên tranh chấp mãi không dừng.

Không biết người bên nào ra tay trước, kết quả là dị năng tươi đẹp rực rỡ bay đầy trời. Vốn là một cái dị năng hệ Hỏa, phút chốc lại bị một cái dị năng Thổ tiêu diệt, tiếp theo là một dị năng hệ Băng, lại bị một cái dị năng hệ Thổ khác diệt mất...

Chỉ chớp lát sau, mọi người trong đoàn xe đã nhìn thấy bốn người đàn ông lưu manh đến đây khiêu khích, bị ba người Hồ Hạo Thiên dị năng hệ Thổ, bức ép tiến vào một phân mộ do dị năng hệ Thổ xây nên.

Mà ngay cả đầu bọn họ cũng không lộ ra!

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Những người vây xem: “...”

Người ta tới khiêu khích là không đúng, nhưng trắng trợn chôn sống người ta...

Đám người này quá tàn nhẫn, quá bạo lực, thật là đáng sợ!

Ngần vạn lần không thể đắc tội!

Cùng lúc đó ở lầu ba biệt thự bên kia...

Một người đàn ông cầm kính viễn vọng quan sát xem chuyện xảy ra trong tường vây.

“Ngu xuẩn.” Người đàn ông đứng phía xa chứng kiến cảnh này, trực tiếp ném kính viễn vọng xuống.

Cấp dưới đứng bên cạnh đi lên nhặt kính viễn vọng cũng nhìn một lần: “Chu thiếu, mấy người kia nhìn qua trông rất mạnh, không bằng nghĩ biện pháp đưa bọn họ vào bên trong đội của chúng ta?”

Người đàn ông được gọi là Chu thiếu này là đội trưởng đội tuần tra tạm thời của căn cứ Chu Thụ Quang, “Tìm mấy người tới mang đám ngu xuẩn kia về đây.”

Cấp dưới “dạ” một tiếng rồi lui xuống dưới chấp hành mệnh lệnh.

Vì vậy đoàn xe ở phía trong tường vây lại được nghênh đón mấy vị tuần tra viên: “Có chuyện gì mà ồn ào như vậy, không sợ ảnh hưởng tới người khác sao?”

Đương nhiên vào thời điểm này, Hồ Hạo Thiên đã thả mấy người kia ra ngoài.

Anh thực không muốn thả đám người này ra, nhưng mà bây giờ đang ở trong căn cứ, có nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, cũng không nên làm lớn chuyện, bằng không dư luận lại chia về mình, đối với mình và mọi người trong đoàn xe không có lợi.

Anh trước kia là thương nhân, chuyện gì đều có thể cân nhắc đến lợi ích lớn nhất.

“Các đồng chí tuần tra viên, các anh tới vừa đúng lúc, những người này giữa ban ngày ban mặt không những muốn cường đoạt, còn muốn động thủ đánh người.” Người xử sự khéo léo như La Tự Cường, thấy tuần tra viên lập tức tiến lên cáo trạng.

Đám lưu manh: “...”

Rõ ràng là các người còn muốn giết người diệt khẩu nữa kia!

Bọn hắn đang muốn cãi lý một phen, nhưng nhìn thấy ánh mắt của ba người Hồ Hạo Thiên, nghĩ đến ban nãy nhóm của mình suýt chút nữa bị chôn sống,

trong bóng tối hoàn toàn bất lực, thân thể không tự chủ được lại mềm nhũn ra.

Nhưng tuần tra nhân viên vốn chính là người bên kia, như thế nào cũng sẽ đứng về phía bọn lưu manh: “Nhìn xem hình như là bọn hần bị các cậu bắt nạt mà.”

Dư Vạn Lý nói: “Đó là bọn họ tài nghệ không bằng người, ăn cướp đá trúng thiết bản rồi, hơn nữa bọn họ cũng không có bị sao cả, vừa rồi chỉ là tay chúng tôi trơn trượt một chút thôi.”

Đám lưu manh: “...”

Trơn trượt cái mẹ nhà anh, suýt chút nữa bị biến thành một phần mộ để người ta thăm viếng rồi.

Hồ Hạo Thiên nói: “Nếu như chúng tôi không trở về, không dám nghĩ những người già, phụ nữ và mấy em nhỏ này sẽ có kết cục như thế nào, sau này mà đồn ra ngoài sự tình hôm nay xảy ra trong căn cứ, không khỏi khiến trái tim mọi người nguội lạnh. Chúng tôi luôn luôn tin tưởng quốc gia chính phủ, kết quả là, trên đường lang thang còn sống tốt đẹp thế mà đến căn cứ lại mất mạng...”

Lúc này, Lưu Bình mang theo Bạch Thất, Đường Nhược cũng đã tới, đồng thời còn có Phan Hiểu Huyền mang đến Vệ Lam.

Lúc tranh chấp, ông Tần còn chưa đi làm, nhìn một phen tình cảnh trước nhà, biết được người gây sự đều sở hữu dị năng, vì vậy để cho Phan Hiểu Huyền đi tìm Vệ Lam.

Trước đó Phan Hiểu Huyền từng đi dạo trong căn cứ, ước chừng biết rõ văn phòng Vệ Lam ở nơi nào, tự nhiên chọn hướng nhanh nhất mà đến.

Bạch Thất và Vệ Lam tại cửa ra vào gặp nhau, gật đầu chào nhau, cùng đi vào.

“Ngày hôm qua vừa mới nộp lên cấp trên vật tư, muốn căn cứ bảo vệ chúng tôi bình an, hôm nay lại gặp phải cảnh này, nếu không có bảo đảm thì sau này chúng tôi làm thế nào sống được ở căn cứ đây...” Đối với diễn thuyết, Hồ Hạo Thiên vĩnh viễn sẽ không cạn kiệt ngôn từ, quả thực có thể hạ bút thành văn, nội dung muốn khích động có khích động, muốn tình cảm có tình cảm.

Chuyện cười, anh đã từng làm chủ tịch công ty đã được đưa ra thị trường chứng khoán!

“Chúng tôi đều là người ngay thẳng, không phải của chúng tôi thì nhất quyết không động vào, nhưng nếu là của chúng tôi thì cho dù có liều mạng cũng không để cho người khác có cơ hội động vào, cho dù tận thế nhưng vẫn cần phải có nhân tâm, nhân tính, không thể dựa vào chính mình muốn làm gì thì làm...”

“Nhiều người đứng xem như vậy, con mắt quần chúng đều sáng như tuyết, trước kia chính phủ đã từng nói, nếu ý kiến của mình không giống ý kiến của những người khác, thì phải làm sao để họ coi trọng ý kiến của mình, mà không thể vì mọi người không tán thành với ý kiến của mình mà ra tay với họ...”

“Nếu như không cho chúng tôi một câu công bằng, chúng tôi liền đến làm ầm ĩ với người đứng đầu nơi đây, tai nạn tận thế đã khó sống rồi, nếu như chính phủ chúng tôi tin tưởng tin nhiệm nhất cũng không thể cho chúng tôi công đạo thì không phải toàn bộ thế giới chỉ còn lại cảnh hoang vu sao...”

“Thế giới này hôm nay đã sụp đổ ngay trước mặt của chúng tôi, chẳng lẽ lại phải để cho cái căn cứ này trở thành một đồng đồ nát, tường vây ở bên trong mỗi mảnh phiến gạch đều được chúng tôi tự tay xây dựng lên, chúng tôi nhất định phải mở to mắt thấy rõ, nói lời nói có căn cứ, không thể để cho những kẻ tà ác kia có thể lợi dụng...”

Lưu Bình vừa chạy tới nghe Hồ Hạo Thiên thuyết giảng thao thao bất tuyệt, lời lẽ sắc bén tron tru, không khỏi người ngây ra như phỗng.

Hồ đội quả nhiên là danh bất hư truyền, thật cường hãn, nhất định phải cùng Hồ đội học tập thật tốt, để phản biện lại chú Phan!

Những người khác trong đội xe phản ứng cũng không khác Lưu Bình bao nhiêu.

Thì ra lời nói làm nhảm cũng có thể lợi hại như vậy, miệng lưỡi Hồ đội quả nhiên sắc bén.

Hơn nữa, trong ngôn từ chính nghĩa để lộ ra một chút say mê.

May mắn...

Người miệng lưỡi sắc bén này là thuộc về đoàn đội mình.

Đồng tình đối phương, thấy mình may mắn cũng là lẽ thường tình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Sâu hiểu đạo này

“Sao thế, sao lại tụ tập ở đây thế.” Vệ Lam cũng thật sự không nghe nổi nữa, phần phía trước anh còn cảm thấy có thể nghe một chút, phần sau toàn bộ đều rất kích động, vì vậy trực tiếp ngắt lời Hồ Hạo Thiên đang thao thao bất tuyệt, “Mấy người có phải tuần tra viên không vậy, vẫn còn đứng đó nghe người khác diễn thuyết à, cần các người để làm gì, còn đứng ngốc ra đây?”

Thực ra tuần tra binh rất oan uổng.

Bọn hắn cũng bị mấy lời này làm choáng váng mà!

Hồ Hạo Thiên không chỉ nói chuẩn tiếng phổ thông, phát âm rõ ràng, giọng nói còn có thể trầm bổng du dương, khiến cho người nghe vô cùng say mê.

Vệ Lam vừa lên tiếng, quần chúng vây xem ngược lại hướng Hồ Hạo Thiên vỗ tay.

Ai nói không phải đâu, đến căn cứ mọi người xác thực cũng muốn được bảo đảm an toàn, cho nên tận thể rồi vẫn nguyện ý nộp thuế lên chính phủ, nộp phí tổn cho căn cứ hiện tại.

Nhưng mà, nếu như căn cứ không thể cho mình bảo đảm, thì mình ở chỗ này khác gì lang thang bên ngoài.

Đối mặt với tiếng vỗ tay của mọi người, Hồ Hạo Thiên vẫn thản nhiên, vươn tay đi theo quần chúng quơ quơ, giống như là đang trên giảng đài đại học diễn thuyết.

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Tuần tra binh: “...”

Da mặt của người này, có phải tùy thời đều có thể ném vào bồn cầu xối đi mất hay không?

Vệ Lam không thuộc về phái đội của Chu thiếu, nhưng đã từng cùng Chu thiếu có giao thiệp.

Tuần tra viên biết rằng không thể để những tên lưu manh này rơi vào trong tay Vệ Lam. Vì vậy cũng không dừng lại ở chỗ này nữa, trực tiếp kéo bọn họ lên: “Đi một chút, theo chúng tôi đến đại sảnh nhiệm vụ ghi chép đi.”

Hồ Hạo Thiên nhếch miệng, cũng không định truy cứu nữa.

Trong chữ ‘Quan’ có hai cái miệng, từ sớm anh đã biết được hàm nghĩa trong đó, hiện trong triều không có người cầm quyền, trước hết không được nổi nôi.

Vệ Lam mặc kệ đám tuần tra trị an này, nhìn người bị mang đi, cũng không thể làm gì được. Hiện tại anh không thể chính diện chống lại Chu Thụ Quang, nhưng mà, sớm muộn gì cũng sẽ tiêu diệt cái kẻ hung hăng càn quấy kia.

Trong đoàn xe xảy ra chuyện như vậy, mọi người cũng không có tâm tư đi làm nhiệm vụ nữa rồi, bọn họ cũng không thích bị ngược đãi.

Đuổi mọi người đi rồi đóng cửa lại, Hồ Hạo Thiên ngồi yên trong phòng khách ừ ừ: “Thực ghen uất. Ngày đầu tiên đã phải chịu ức hiếp như vậy, không biết về sau còn xuất hiện bao nhiêu loại người như thế này nữa.”

Dư Vạn Lý nói: “Bọn họ là thế, tự biên tự diễn tự diễn cả đấy, ai cũng nhìn ra đám người kia cùng cái đám tuần tra binh nhất định là cùng một giuộc.”

“Tôi cũng biết, nhưng mà còn có thể làm được gì, sao chúng ta sánh được với bọn họ người đông thế mạnh đây.”

Ông Tần nói: “Nhà họ Chu không có khả năng nắm giữ toàn bộ căn cứ, bọn họ làm ra chuyện vượt quá giới hạn, chắc chắn sẽ có người thấy bọn họ không vừa mắt...”

Lưu Bình nói: “Bọn họ đã thu mua mấy người kia cả rồi, sẽ không có ai nói gì đâu.”

Bạch Thất nói: “Vậy thì đem tấm màn che này vén lên.”

Mọi người cùng nhau nhìn về phía Bạch Thất.

Hồ Hạo Thiên cũng già đời, nghe xong lời này, ngay lập tức hiểu ý trong đó: “Đừng vậy bọn họ che giấu lại, chúng ta cũng có thể làm cho bọn họ lại lộ ra lần nữa, cho dù thật sự không có, chúng ta cũng sẽ bịa ra cho có.”

Thế nhưng nói thì nói vậy, kế hoạch còn phải bàn bạc kỹ lưỡng đã. Hồ Hạo Thiên lại đưa mắt về hướng Bạch Thất.

Hiện tại anh có cảm giác bản thân đã dưỡng thành một thói quen, có việc gì đều xem thử ý kiến Bạch Thất trước tiên.

Bạch Thất nói: “Dư luận mạnh như hổ.”

“Cậu nói là...”

Bạch Thất gật đầu: “Như suy nghĩ của anh.”

Trong lòng Hồ Hạo Thiên đã định: “Tốt, cứ làm như thế đi.”

Mọi người ở một bên ngồi nghe nhìn nhau, trong lòng thầm mắng câu “Oh~ Shit”.

Hai người này lại chơi trò bí hiểm, khinh thường chúng tôi ít học!

Đường Nhưộc cũng không hiểu ý nghĩ của bọn họ, dưới ánh mắt của mọi người trong đoàn xe, đành phải thay mọi người hỏi: “Các anh đang bàn bạc kế hoạch gì?”

Bạch Thất sờ sờ mặt cô: “Tìm người chế tạo dư luận nhằm vào nhà họ Chu.”

Đường Nhưộc: “Nói như vậy, có phải nhà họ Chu sẽ biết chúng ta đối phó bọn họ?”

Lưu Bình nói: “Đúng vậy, bọn họ là người lòng dạ hẹp hòi, nếu biết rõ việc này là chúng ta làm, về sau không phải sẽ tiêu diệt hết chúng ta à?”

Tuy nói dị năng của mọi người không kém, nhưng nếu gặp phải súng pháo các loại thì phải chết là điều chắc chắn.

Hồ Hạo Thiên nói: “Cho nên, chúng ta cũng phải tìm một thế lực trong triều đình.”

Phan Đại Vĩ nói: “Cậu muốn tìm ai, không lẽ là chú Hồ?”

Hồ Hạo Thiên lườm Phan Đại Vĩ một cái, ánh mắt kia giống như đang nói: làm phiền chú xem lại tuổi tác của mình, gần bằng tuổi ba tôi rồi còn không biết xấu hổ gọi ba của tôi một tiếng ” chú “?

Có điều Phan Đại Vĩ không thể đọc được ý tứ trong mắt Hồ Hạo thiên, chỉ thấy anh nhìn mình trầm ngâm một phen, phân tích quan hệ trong đó: “Chú Hồ không có nắm giữ quân quyền trong tay, sợ rằng không phải thế lực mạnh, không đủ làm hậu phương cho chúng ta.”

Hồ Hạo Thiên buông tha lại để cho Phan Đại Vĩ biết số tuổi của mình: “Không, còn có một người, chúng ta có thể bảo ba tôi tiến cử.”

Mọi người tự nhiên nhao nhao muốn hỏi: Ai?.

Hồ Hạo Thiên nhìn xem Bạch Thất nói: “Tiền Kim Hâm”

Mọi người lẩm bầm cái tên này, đưa ra kết luận người này là một người không thiếu tiền thiếu vàng.

Hồ Hạo Thiên nói tiếp: ” Ông ta đảm nhiệm chức trưởng đoàn trong quân đoàn số 3, quân đoàn 3 là quân đoàn tồn tại độc lập, ông ta ở bên ngoài không phụ thuộc vào bất kì kẻ nào, mà trước kia ông ta là học sinh đặc ý của Thi Cố vấn, ba tôi nói ông ấy coi Thi Cố vấn như cha mình.”

Nhắc tới ông ngoại mình, Bạch Thất giương mắt, từ từ nói: “Cần tôi làm cái gì.”

Người quang minh chính đại không nói vòng vo.

Hồ Hạo Thiên rất ưa thích tính cách này của Bạch Thất, đối với người tín nhiệm cũng không làm làm bộ làm tịch, thẳng thắn vô cùng.

Cho dù là đối xử với Đường Nhưộc, trước mặt mọi người trong đoàn xe, anh muốn ân ái thế nào thì ân ái.

Hồ Hạo Thiên nói: “Hôm nay tôi liên hệ với ba tôi thử xem có thể mang người tới đây cho các anh gặp mặt một lần hay không.”

Đương nhiên, gặp mặt một chút, cũng không phải chỉ là gặp mặt một lần không thôi.

Bạch Thất cũng là người hiểu chuyện, vì vậy nhẹ gật đầu.

Hồ Hạo Thiên phụ trách bắc cầu, Bạch Thất phụ trách giật dây.

Trợ giúp lẫn nhau để cho đoàn xe có hậu phương che chở, cũng giúp cho nhóm người mình có thể ngẩng cao đầu mà làm việc ở nơi này.

Có thể bàn bạc tốt chuyện hậu phương, còn có một kiện chuyện quan trọng hơn.

Hồ Hạo Thiên nói: “Tìm ai tàn dư luận, chúng ta ở chỗ này cũng chưa quen lắm.”

Bạch Thất nghĩ lại nghĩ đến một người.

Người này chính là nhà văn mạng ở khu bình dân trong căn cứ- Phương Thanh Lam.

Trước kia anh ta là đại thần sáng tác, fans hâm mộ vô số, còn xuất bản ra rất nhiều cuốn tiểu thuyết. Đương nhiên, những cuốn tiểu thuyết này, Bạch Thất chưa từng tiếp xúc qua, là sau tận thế ở trong căn cứ nghe chính miệng anh ta nói.

Sau tận thế, Phương Thanh Lam đã thức tỉnh dị năng Tốc độ, nhưng dị năng này tại trong đoàn đội làm tác dụng bìa đỡ đạn, vì vậy anh ta vứt bỏ nghề thợ săn, từ đó phát huy trí thông minh hơn người của mình, dùng dị năng tốc độ thăm dò một ít tin bất quá, tăng thêm thu nhập của mình, cứ như vậy trở thành một tay thuyết giảng ở tận thế, dựa vào mồm miệng kiếm tiền.

Mà người này lại khéo léo đưa đẩy lỗi đời, tận thế lâu như thế anh ta luôn ở trong căn cứ truyền bá cái gì bất quá, vậy mà lông tóc không hao tổn gì thì chứng tỏ cũng rất có năng lực.

Bạch Thất biết mặt Phương Thanh Lam nhưng lại không biết người này, bây giờ chắc là đã chuyển đến căn cứ thành phố A rồi, anh chỉ nhớ lúc ấy Phương Thanh Lam địa ở phòng 802 cao ốc khu 2.

Bạch Thất nói: “Cái này giao cho tôi đi trước tìm kiếm thử xem, đương nhiên, không bảo đảm nhất định sẽ thành công.”

“Đã như vậy...” Phan Đại Vĩ nói: “Chúng ta cũng đều thử đi ra ngoài tìm thử xem, nhưng cũng không thể ở trước mặt người ngoài tách ra, mặc dù tôi cũng có năng lực, nhưng không đành lòng tranh công lao với các cháu, dù sao... danh nhân như tôi đây, cũng rất tôn trọng danh dự của người khác...”

Mọi người: “...”

Chú Phan, chú đừng ngừng uống thuốc!!!

Đã thống nhất muốn thông qua dư luận loan truyền tin tức, đương nhiên phải có mẫu.

Đối với việc ghi lại mặt xấu xa của chính quyền, người chuyên môn như Dư Vạn Lý cũng hiểu khá rõ, cho dù anh không viết ra được, bên cạnh vẫn còn có Phan Đại Vĩ cùng với Hồ Hạo Thiên đây.

Cho nên mẫu rất dễ dàng đã viết xong.

Chủ yếu là viết cụ thể sinh động về hình tượng một kẻ hung ác tay ôm quyền hành, chiếm đoạt thành quả của người lao động, rồi sau đó ham hưởng lạc làm cho nhân dân kêu thán, cuối cùng muốn diệt trừ hắn ta.

La Tự Cường cầm bản mẫu, nhìn từ đầu tới cuối: “Quả nhiên là phong cách văn học mạng, thực cầu huyết!”

Dư Vạn Lý run rẩy nhìn thành phẩm của mình, lo lắng: “Đòi người cầu huyết khắp nơi, chân trời góc bể đều có, nếu như không có áp bức đâu có chiến tranh, thì lấy đâu ra tiếng bom đạn. Cho nên những điều này đều là vô bực bên ngoài, vô bực bên ngoài, hiểu hay không?”

Mọi người: “...”

Thật tình nhìn không ra người chính trực như Dư Vạn Lý vậy mà cũng am hiểu đạo lý này!

Nhóm người đang bàn bạc, bỗng nhìn thấy Vệ Lam từ bên ngoài viện lớn đi vào, đứng cạnh cửa sổ thủy tinh trước biệt thự, lấy ngón tay gõ gõ vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Thương thảo phản kích

Edit: Hứa Minh Nguyệt

Beta: Sakura

Lưu Bình kinh ngạc: “Anh ta vào đây bằng cách nào, chúng ta đã khóa cửa rồi cơ mà.” Nhưng Lưu Bình rất nhanh lại nghĩ tới đám người ban sáng tới khiêu khích, “Móa, dị năng hệ Kim thật là bảo bối mở cửa vào nhà ăn cắp.”

Vệ Lam đúng là lợi dụng dị năng hệ Kim mở cổng đại viện rồi đi vào, khóa cửa của khu biệt thự làm từ khóa điện tử, không phải làm từ kim loại nên anh ta không mở được.

“May mà khóa cửa chỗ mình khó mở.” Hồ Hạo Thiên vừa nói lại vừa để cho Lưu Bình cách đó không xa mở cửa ra.

Vệ Lam chân dài, Lưu Bình vừa mở cửa thì anh ta đã bước đến phòng khách, toàn thân mặc quân trang, nhìn mọi người: “Mấy kẻ tới khiêu khích phản vô tội, được thả ra rồi.”

Chuyện này chỉ là vấn đề thời gian, nhưng thực ra mọi người không ai nghĩ nó nhanh như vậy.

Vì một câu nói này, mọi người bắt đầu ồn ào.

Hồ Hạo Thiên nhìn xem Vệ Lam nói: “Anh tới là muốn giúp chúng tôi biểu dương chính nghĩa?”

Vệ Lam: “Không.”

Phan Đại Vĩ nói: “Vậy cậu tới nói với chúng tôi làm gì, cầu tiền boa hay muốn khen thưởng?”

Vệ Lam: “...”

Quy định thứ nhất trong nội quy đoàn đội của bọn anh chính là không biết xấu hổ hả!

Vừa rồi anh thuận tiện đi qua đại sảnh nhiệm vụ, xem một chút những đội đăng ký tên, rồi tại đó chứng kiến mọi người mở rộng tầm mắt hai chữ ”Tùy tiện”

Trên đường, anh luôn nhú mày, cũng do dự có nên hợp tác với đám người Hồ Hạo Thiên này không.

Có điều là, nghĩ đến trong đoàn đội này có Bạch Thất, nên anh lại có chút tin tưởng.

Anh tin tưởng ánh mắt của mình, Bạch Thất người này có tầm nhìn sâu sa, cũng có năng lực, chỉ cần anh ta thức thời, Vệ Lam sẽ không để ý mà tiến hành hợp tác với đoàn đội này.

Vì vậy, anh vô ý thức, quay đầu nhìn Bạch Thất.

Bạch Thất tay phải ôm cả người Đường Nhượng, lại để cho cô dựa vào trước ngực mình, tay trái đặt ở trên cái cổ trắng nõn của cô đánh đàn ‘piano’. Đường Nhượng kéo tay anh xuống, anh thấp giọng cười cười rồi lại giơ tay lên, lặp lại động tác vừa rồi...

Địch thị là một bộ dáng kẻ xấu xa đùa bỡn con gái nhà lành.

Vệ Lam: “...”

Mặt Vệ Lam giống như vừa bị ăn phải một cái tát.

Bộ dáng anh như vừa đụng phải tường, mọi người trong đoàn xe không hiểu sao.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Không biết cái vị thiếu tướng quân đội này đang làm gì thế, ban đầu thì kiên định sau lại mơ màng, tiếp theo lại tuyệt vọng, biểu cảm quả thực phong phú.

Bị thần kinh?

Hồ Hạo Thiên nhìn theo ánh mắt Vệ Lam, lại đặc biệt bình tĩnh thu hồi lại: “Vệ thiếu tướng, vô sự không lên điện tam bảo, có chuyện gì anh cứ nói thẳng ra đi.”

Vệ Lam tức giận, chậm rãi hít sâu một hơi, nói: “Tôi đến tìm các anh hợp tác.”

Hồ Hạo Thiên nhú mày: “Vì sao phải theo chúng tôi hợp tác?”

Vệ Lam khôi phục bộ dáng trước đây: “Chu Thụ Quang.”

Hồ Hạo Thiên đã trầm mặc một lúc, sau đó lại nhìn Bạch Thất, thấy Bạch Thất gật đầu, nói: “Chúng ta có thể ngồi xuống bàn bạc một chút thật chi tiết tí mi.”

Hai người ngồi xuống, Hồ Hạo Thiên cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Vệ thiếu tướng muốn cùng chúng tôi hợp tác như thế nào?”

Vệ Lam nói: “Tôi phía sau, các anh trước.”

“Chúng tôi làm bia đỡ đạn?” Hồ Hạo Thiên nhìn hắn, “Vệ thiếu tướng mượn đao giết người, có lẽ cũng nên hỏi xem đao có muốn hay không.”

Vệ Lam nhẹ giọng cười cười: “Anh Hồ đúng là người ngay thẳng nói lời ngay thẳng, tôi cũng không thích nói nói nhảm, thứ cho tôi nói thẳng, các anh tuy có ông Hồ*, nhưng tùy tiện chống lại Chu gia tất nhiên không có phần thắng, nếu tôi giúp đỡ các anh giúp một tay, tỉ lệ thành công ngược lại lớn rất nhiều.”

[*]: ông Hồ là ba của Hồ Hạo Thiên

Tính toán này của anh đáng ăn đòn, mình cần chìm đầu đàn, ngược lại tôi nói là giúp người khác một tay.

Hồ Hạo Thiên là doanh nhân, nếu như là trước đây, đối với loại tình huống này thì chọn cách bức bách, phân tích phần thiếu hụt của đối phương, khuyếch đại những điểm tốt mình có thể cung cấp cho đối phương, do đó đạt được lợi ích lớn nhất.

Nhưng bây giờ là tận thế.

Trước kia pháp luật cũng không màng, không còn lựa chọn nào khác.

Vì vậy, Hồ Hạo Thiên nói: “Xin lắng tai nghe.”

Vệ Lam nói: “Để cho mọi người trong căn cứ biết được Chu Thụ Quang ý thế hiếp người, cái này chính là nhiệm vụ của các anh.”

“Sau đó thì sao, anh làm gì?”

Vệ Lam nói: “Tôi chỉ đảm bảo làm bọ ngựa bắt ve.”

“Ý của anh, những chuyện khác anh cũng không thể đảm bảo có đúng không?” Hồ Hạo Thiên nói.

Vệ Lam nói: “Tôi chỉ có thể nói, tôi sẽ cố gắng hết mức có thể.”

Hồ Hạo Thiên trầm mặc trong chốc lát, lúc sau nói: “Vệ thiếu tướng, đề nghị của anh thì chúng tôi muốn thương lượng một chút.”

“Xin cứ tự nhiên.” Vệ Lam đứng lên, đi tới cửa, “Như vậy, tôi đi trước.”

Vệ Lam đi rồi, Dư Vạn Lý nói: “Anh ta mua bán không tốn tiền, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ngồi ngư ông đắc lợi là được rồi, thật là tốt quá.”

La Tự Cường nói: “Chúng ta không còn cách nào khác, anh ta đây là khinh thường chúng ta trong triều không có người chống lưng, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.”

“Chưa hẳn.” Bạch Thất nói, “Kỳ thật chúng ta có thể cùng anh ta thương lượng một phen.”

“Thật sự có thể?” Hồ Hạo Thiên gấp gấp không chịu nổi, “Cậu nói chúng ta có thể cùng Vệ Lam tranh luận lấy lợi ích gì?”

Bạch Thất từ từ nói: “Vợ của anh, Dương Lê.”

Hồ Hạo Thiên bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng vậy, tại sao tôi không có nghĩ đến, tôi muốn cho vợ của tôi đi theo chúng ta, không thể để bị nhà họ Chu bắt giữ lấy.”

Vợ chồng Bạch Thất đầm ấm hạnh phúc, còn mình lại phải làm người cô đơn, cho nên sống chết cũng muốn đem vợ mình về!

Phan Đại Vĩ nói: “Như vậy, cũng có thể xem xem Vệ Lam có thật sự muốn hợp tác với chúng ta hay không.”

Hồ Hạo Thiên gật đầu: “Vậy tôi đi tìm ba tôi, sau đó lại để cho ông dẫn Tiền Kim Hân tới cho chúng ta gặp mặt một chút.”

Đã như vậy.

Phan Đại Vĩ nói với mọi người: “Chúng ta đi tìm người biết ăn nói, lại là người không có bối cảnh gì.”

Mọi người vội vã đi ra ngoài.

Bạch Thất mang Đường Nhượng tới khu cao ốc, đương nhiên, cùng đi còn có Điền Hải.

Theo khu biệt thự đi ra khó khăn lắm mới tới được quảng trường lớn của khu cao ốc, cảm giác như là có một cỗ nhiệt huyết bùng lên.

So sánh với cảnh tượng trước kia, bây giờ quảng trường càng thêm hỗn loạn, bày bán hàng trên vỉa hè, nhân số tăng gấp đôi, bên đường còn có cả người đánh nhau chửi nhau, cũng có người vi phạm luật kiến trúc mà chuẩn bị trồng trọt...

Nhân sinh muôn màu dường như cũng có thể chứng kiến ở khu cao ốc này.

Mỗi ngày đều có người bên khu căn cứ phía Tây bị quân đội đưa sang bên này, mà nơi này cũng cách đường cao tốc không xa, rất nhiều đoàn xe tìm nơi nương tựa cũng đi vào.

Cảnh tượng hỗn loạn không tả nổi thế này khiến cho Bạch Thất nhũn mảy, anh nhìn nhìn Đường Nhượng đang ở bên cạnh, lo lắng cô gái này có chán ghét tình cảnh này không, mới biết cô đang hết sức chăm chú nhìn thẳng vào phía trước.

“Làm sao vậy?” Bạch Thất nắm thật chặt tay hai người.

Anh biết rõ chắc chắn cô gái này đang lo lắng chuyện gì, nếu không thì sẽ không nhú mày.

Đường Nhược nói khẽ: “Hình như có người theo dõi chúng ta.”

Bảo trì khoảng cách vô cùng tốt, nhưng mà bởi vì tốt quá mới khiến cô sinh ra hoài nghi.

Ánh mắt Bạch Thất lạnh lùng, quay đầu nhìn Điền Hải nói: “Tách ra đi, cậu đi luẩn quẩn vài vòng, sau đó trở về.”

Điền Hải gật gật đầu: “Anh Bạch, chuyện tìm người phiên anh phải tự mình đi xem rồi.”

“Ừ.” Bạch Thất lên tiếng, “Thuận tiện đi tìm những người khác trong đoàn, bảo bọn họ chú ý kéo có người theo dõi.” Sau đó xoay người một cái, kéo Đường Nhược vào một cái ngõ.

Cái này ngõ là một điểm đặc sắc của khu cao ốc, tòa nhà san sát tạo nên mấy con hẻm thế này.

Về sau, nơi đây trở thành một chỗ đặc biệt, đánh nhau ẩu đả, chỉ cần căn cứ không thể giải quyết giúp, cũng có thể lên tới nơi này giải quyết.

Bên kia, Điền Hải không dám chậm trễ, trực tiếp hướng phía trước chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nữ phụ

Đối với cách bố trí của nơi này, kỳ thật, Bạch Thất rõ ràng hơn mấy người kia.

Dù sao hai đời cộng lại, anh dạo chơi ở chỗ này cũng lâu hơn người khác.

Đường Nhược bị kéo vào sâu trong ngõ, sau đó trở tay một cái, liền bị ép lên vách tường.

“Mặc dù không thích lúc hôn em lại bị phân tâm, nhưng là vì tìm ra kẻ sát phong cảnh, cũng chỉ đành nhịn một chút...” Thấp giọng nói xong, tại lúc Đường Nhược không thể tin được, cả người áp tới, cúi đầu xuống hôn lên môi của cô.

Đường Nhược: “...”

Lợi dụng việc tìm người để ăn đậu hũ của mình, người này thật là quá vô sỉ.

Lúc đầu chỉ là cánh môi bị mút thỏa thích, về sau, Bạch Thất bắt đầu xâm nhập vào bên trong công thành đoạt đất.

Đằng sau là vách tường lạnh như băng, phía trước là thân thể nóng bỏng, Đường Nhược không còn cách nào khác, đành phải ôm lấy Bạch Thất, sấp vào phía trước.

Động tác này khiến Bạch Thất rất hài lòng, ôm cô chặt hơn chút nữa.

Anh thích Đường Nhược ôm anh như vậy, anh thích Đường Nhược dựa vào lồng ngực mình, anh thích hôn Đường Nhược đến ý loạn tình mê.

Hai người ở chỗ này hôn nhau, chỗ quẹo vào sâu trong ngõ truyền đến tiếng thở gấp, “Uh ah... đừng...anh Đông Húc, không nên ở chỗ này...”

“Tiểu yêu tinh... em thật là làm cho anh ngạc nhiên... không nghĩ tới em có thể mê người như vậy...”

“Uh.. anh Đông Húc... Chúng ta về trước đi...”

“Tiêm Ảnh... bảo bối... đến nha... lấy đồ đặc của anh cũng không thể như lần trước, như vậy quá miễn cưỡng rồi...”

Âm thanh này khiến Bạch Thất động tình. Miệng hôn càng thêm mãnh liệt.

Đường Nhược đầu đầy hắc tuyến, đẩy Bạch Thất ra.

Những ngày lần ga giường, cô đâu có không nhìn ra ánh mắt biến hóa của Bạch Thất, hơn nữa, tay anh vừa rồi còn muốn duỗi đi nơi nào đó.

Đây là địa phương quý giá gì, tới cái ngõ nhỏ mà cũng có thể gặp được chuyện bản thủ kia!

Bạch Thất bị đẩy nhưng cũng không giận, khoe miệng cong lên, con mắt màu đen ẩn sáng nhìn Đường Nhược: “Thẹn thùng?”

Đường Nhược xấu hổ, tai nóng.

Mặc dù hai người lẩn ga giường cũng không biết lẩn bao nhiêu lần rồi, nhưng mà đối mặt với giọng điệu lãnh đạm, khuôn mặt nhu tình mật ý của Bạch Thất, Đường Nhược vẫn không thể chống đỡ được, đành phải cố gắng lườm anh, bày ra bộ dáng nếu không nghe lời thì về quỳ gối trên tấm giặt quần áo.

Bạch Thất biết nghe lời, ôm cô xin lỗi: “Anh sai rồi, về sau cùng em làm chuyện này, anh chỉ làm ở nhà.

Đường Nhược: “...”

Ở một nơi bên trong ngõ nhỏ, hai người ôm nhau, Đường Nhược dùng tinh thần lực cảm nhận xem có người theo dõi bên ngoài hay không, Bạch Thất lại lợi dụng tranh thủ hôn lên mặt, hôn lên trán, sờ bàn tay nhỏ bé của cô,...

Chỉ chốc lát sau, từ bên trong ngõ hẻm có một nam một nữ đi ra.

Nam mặt bóng nhoáng, dáng người trắng kiêu, nữ trông yếu ớt như cây liễu trước gió, dịu dàng, nhẹ nhàng.

Hai người Bạch Thất cũng không phải người hay tò mò, đối với loại giao dịch này thì cũng không có hứng thú tìm tòi chuyện bọn họ.

Tuy nhiên, bọn họ không chú ý đến người khác không có nghĩa là người khác cũng không chú ý đến bọn họ.

Một nam một nữ kia đi qua, đúng lúc nhìn thấy Đường Nhược đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Nam tên Đông Húc thấy cô gái này rất là đẹp, so với mấy cô gái trong căn cứ, liền có cảm giác đối phương là tiên nữ hạ phàm, giống với lời kịch trong phim điện ảnh: như hoa như ngọc.

Hắn luôn thích những cô gái xinh đẹp duyên dáng, nếu không phải Tô Tiêm Ảnh ở bên cạnh có khuôn mặt vừa mắt hắn thì hắn cũng không năm lần bảy lượt biết rõ cô gái này lấy đồ đạc của mình mà vẫn đâm đầu vào.

Xem lại, đem cô gái đang được người đàn ông áo đen ôm trong ngực kia so sánh cùng với Tô Tiêm Ảnh, Đông Húc lại có cảm giác Tô Tiêm Ảnh bây giờ, ừ, chính là nhạt nhẽo vô vị.

Mà Tô Tiêm Ảnh nhìn Đường Nhược, là vì cảm thấy cô rất quen mắt, Tô Tiêm Ảnh cảm thấy cô gái đang được người đàn ông áo đen ôm trong ngực hình như bạn học cũng trường của mình, nhưng xem kĩ lại thì hoàn toàn không giống.

Trực giác cho thấy, cô nhớ rõ rằng Đường Nhược không có làn da trắng nõn như vậy, hơn nữa trang điểm rất đậm, cũng không có ăn mặc nhã nhặn, sạch sẽ như thế này.

Thấy hai người này đi quá chậm, Bạch Thất có cảm giác ánh mắt của bọn họ không có ý tốt, lạnh lùng quay đầu lườm hai người một cái.

Ánh mắt kia tràn ngập sát khí, làm cho Đông Húc không tự chủ được sợ run cả người, hồn vĩa lên mây.

Vì vậy bỏ đi ý niệm muốn tiến lên chào hỏi, kéo Tô Tiêm Ảnh đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Mà Tô Tiêm Ảnh ở bên cạnh thấy Bạch Thất quay đầu lại, chỉ bằng cái nhìn kia ánh mắt liền bị định trụ rồi, trong lòng không khỏi sinh ra một tia kinh ngạc.

Hôm nay, Bạch Thất mặc một áo khoác màu đen, cổ áo bẻ xếp làm cho anh có một vẻ đẹp quý tộc cao ngạo lạnh lùng, rất có khí chất.

Người đàn ông như vậy, nhưng lại ôm lấy một người rất giống Đường Nhược.

Đường Nhược là ai? Chỉ là một bại tướng dưới tay Tô Tiêm Ảnh!

Đường Nhược đúng là cô gái ngu xuẩn, chỉ vì Phạm Vân Giang mà hao hết tâm tư, cuối cùng Phạm Vân Giang bị mình dễ dàng thu vào trong tay, đối với mình chung thủy một lòng.

Mà hôm nay...

Cô gái lớn lên cực kì giống Đường Nhược lại được một chàng trai phong thái lồi lạc như vậy ôm vào ngực.

Lại nhìn gã đàn ông bên cạnh mình...

Ánh mắt Tô Tiêm Ảnh hiện lên một tia hận ý không rõ ràng.

Sau đó, chống lại ánh mắt lạnh lùng của Bạch Thất.

Nghĩ lại ban nãy mình với Đông Húc có hành vi trợ trề, có lẽ đã bị chàng trai ưu tú này nghe thấy hết rồi, thoáng chốc ánh mắt Tô Tiêm Ảnh biến thành

bối rối.

Nhưng cô diễn rất giỏi, rất nhanh thu lại cảm xúc bối rối của mình, nhìn Bạch Thất, vành mắt có chút đỏ lên.

Cùng lúc đó, cô giãy dụa lắc tay Đông Húc đáng kéo mình đi, dùng hành động này chứng minh bản thân không tình nguyện.

Tô Tiêm Ảnh tự nhận cô gái như mình số mệnh không tốt, nhưng rất có duyên với đàn ông cho nên mắt cao hơn đầu, cho dù là chàng trai băng lãnh vô tình chỉ cần cô chủ động nhìn nọt thì về sau cũng sẽ cùng cô nói vài câu.

Nhất là bộ dáng của cô như vậy, có thể nói chưa từng bại trận qua.

Cô tự nhận, bộ dáng mình như vậy khiến người ta vừa gặp đã yêu tiếc, có thể làm cho bất cứ người đàn ông nào cũng sinh ra ý muốn bảo vệ.

Chỉ có điều, khác hoàn toàn với suy nghĩ của Tô Tiêm Ảnh, Bạch Thất không những sắc mặt không biến đổi mà trong tay anh còn xuất hiện băng tinh.

“Biến!” Giọng nói chứa đầy hàn ý của Bạch Thất vang lên. Nguyên bản Đường Nhượng không muốn chú ý đến hai người kia cũng phải đem ánh mắt dời về hướng bọn họ.

Ngay cả cô cũng có thể cảm giác được lồng ngực Bạch Thất thấm ra một cổ lạnh ý.

Bạch Thất từ nhỏ đến lớn, rất là quen thuộc ánh mắt của nữ nhân, anh rất ghét những cô gái khác nhìn mình kiểu đó.

Càng chán ghét khi thấy tên đàn ông như heo kia nhìn vợ chưa cưới của mình!

Đông Húc trông thấy băng tinh trong nháy mắt liền xẹt qua khóe mắt mình, run rẩy lôi kéo Tô Tiêm Ảnh chạy ra khỏi ngõ hẻm.

Hắn chính là dị năng giả hệ Băng nên càng thêm rõ ràng dị năng giả trước mặt mình mạnh bao nhiêu, hiện tại căn cứ tuy có nhân viên tuần tra, nhưng tùy tiện đánh cho ”bản thân bất toại”, cũng là chuyện rất bình thường.

“Chướng mắt.” Bạch Thất quay mặt lại, vùi đầu vào cổ Đường Nhượng, buồn bực nói: “Tiểu Nhượng, anh phải giấu em đi.”

Đường Nhượng bắt đầu dĩ: “Thì sao, sao lại tức giận như vậy.”

“Tên đàn ông kia nhìn em.”

Đường Nhượng đầu đầy vạch đen, trong giây lát phản bác: “Cô gái kia vẫn còn nhìn anh đây này.”

Bạch Thất ngẩng đầu, trực tiếp bịt lại miệng của cô, tinh tế hôn trong chốc lát. Anh ôm lấy mặt Đường Nhượng, nói nhỏ: “Em chỉ có thể là của anh, anh cũng chỉ là của em đây, biết không?” Thời điểm nói xong mấy chữ cuối cùng, giọng nói trầm bổng rất có lực hấp dẫn.

Đường Nhượng khẽ cười, ôm lấy anh nói: “Ừ, quyết không phụ lẫn nhau.”

Cái tay này, cả đời cũng không buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Bạch Thất

Edit: Hứa Minh Nguyệt

Beta: Sakura

Thẻ non hẹn biển xong hai người mới làm chuyện đứng đắn.

Bạch Thất kéo Đường Nhượng vào sâu trong ngõ: “Có mấy người?”

Đường Nhượng: “Hai người, hình như là dị năng giả Tốc độ.”

Chỗ sâu nhất trong hẻm đương nhiên là ngõ cụt, nếu không thì vừa rồi đôi nam nữ kia cũng không đi ra ngoài từ hẻm.

Nhưng Bạch Thất biết rõ, ngõ nhỏ này là chỗ nào.

Bên kia tường là con phố, mà cửa vào chính là đường bọn họ vừa đi.

Trong lòng bàn tay anh chậm rãi ngưng ra hai thanh băng đao, đâm vào vách tường phía trước hai người, bản thân giẫm lên băng đao, một bước hai bước, nhảy lên trên, ngồi xổm xuống đưa hai bàn tay ra: “Dùng tinh thần lực bao phủ bên ngoài, cẩn thận giẫm lên.”

Việc giẫm băng đao treo tường đối với Đường Nhượng rất mới lạ, bây giờ lại có dũng khí, giống như đại hiệp võ nghệ cao cường. Đường Nhượng dùng tinh thần lực bao bọc bên ngoài, chuẩn bị giẫm lên băng đao

Tay cô vừa bắt lấy tay Bạch Thất thì đã bị Bạch Thất dùng lực kéo vào vòm ngực rộng lớn của anh.

“Ôm chặt.” Bạch Thất nói.

Đường Nhượng không hiểu cho lắm, nhưng là lời Bạch Thất nói. ..., cô sẽ không hoài nghi. Thân thể phản ứng nhanh hơn não, vô ý thức đem cánh tay vòng qua ôm lấy eo anh.

Lập tức, Bạch Thất ôm Đường Nhượng từ trên tường nhẹ nhàng nhảy xuống dưới.

Đường Nhượng cảm thấy mình như đang bay vậy.

“Cái này, anh làm sao làm được?” Có cảm giác như đây chính là một thế giới võ hiệp.

”Đem băng đao ngưng kết dưới lòng bàn chân, giẫm lên băng đao từng tầng từng tầng xuống là được.” Sau khi nhảy xuống, Bạch Thất vẫn không quên bưng lấy mặt người nào đó hôn một cái.

Thử hỏi, người đàn ông nào không muốn trước mặt cô gái mình yêu thích biểu diễn một hồi “đại anh hùng”.

Dù cho người có tính cách lạnh nhạt như Bạch Thất, cũng muốn làm thử một lần.

Ý tưởng giẫm lên băng đao đương nhiên không phải do anh nghĩ ra, mà là kiếp trước xem một dị năng giả hệ băng cấp 5 làm, có điều Bạch Thất hiện nay chỉ là dị năng cấp 2 nhưng lại có cảm giác mạnh hơn bản thân kiếp trước là dị năng giả cấp 3 rất nhiều, vì vậy hôm nay mới triển lãm bản lĩnh như vậy.

Nhưng mà, anh chỉ tùy tiện đùa bỡn chơi, lại để cho Đường Nhượng dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, xác thực là rất hưởng thụ đấy.

Đường Nhượng phát hiện kỹ năng mới: “Tinh thần lực của em cũng có thể có hình dáng như vậy sao.”

Bạch Thất suy nghĩ một chút: “Hắn là có thể, chỉ cần tinh thần lực có thể ngưng tụ thành vật thể để em giẫm lên được.”

Điều này thật quá tốt, Đường Nhượng quyết định mình nhất định phải thực hiện nó.

Hai người ra phố nhỏ, quay lại đầu ngõ nhỏ kia.

Bạch Thất đoán được chắc chắn Chu gia sẽ phái người theo dõi, phải cho đối phương một cái cảnh cáo.

Đầu hẻm có hai người đang dựa vào tường mà đứng.

Một người nghe thấy trong ngõ nhỏ tựa hồ không có âm thanh nào cả, hỏi một đồng bạn khác: “Thuận Tử, sao lại im lặng vậy?”

Thuận Tử cười nói: “Hắc hắc, có lẽ đang ở bên trong thoải mái một phen, anh Lục, anh xem cô gái kia rất xinh đẹp, hiện tại các cô gái trong căn cứ không có một ai có thể so với cô ấy, nhìn thôi đã rung động.”

Anh Lục tương đối thận trọng, hẳn không tin đối phương ở bên trong làm ra loại sự tình này: “Chúng ta vào xem.”

” Anh Lục, bên trong là ngõ cụt ra không được đấy, bọn họ chắc chắn đi ra từ cuối hẻm. Trước đó chẳng phải một đôi nam nữ đi ra sao, cho nên chúng ta chờ ở chỗ này là được rồi. Bằng không cứ thế đi vào, không biết sẽ hù dọa bao nhiêu đôi tình nhân.”

“Vẫn vào xem, Chu thiếu có vẻ rất để ý chuyện này đấy.” Anh Lục vẫn không yên lòng, muốn đích thân vào xem.

Hai người từng bước một đi vào trong ngõ nhỏ, bọn họ vốn dĩ không e ngại Bạch Thất, dựa vào dị năng Tốc độ của mình tiến vào bên trong.

Trước đó bọn họ có xem qua tài liệu ở chỗ Chu Thụ Quang, hai người bọn họ một nam một nữ, một người là dị năng giả hệ Băng, một người là dị năng giả hệ Thủy.

Người nam trông như công tử ăn chơi, không màng thế sự, nói dễ nghe một chút là mỹ nam đào hoa, nhưng theo bọn họ nghĩ thì chính là một “tên ẻo lả”.

Dị năng hệ Băng tuy rằng không tầm thường, trước đây ở khu tây, có không ít dị năng giả hệ Băng được làm thủ lĩnh một tiểu đội. Mà bình thường dị năng giả Tốc độ tại trong đội ngũ thường làm cũng chỉ là ra ngoài tìm hiểu tình hình giao thông hoặc tình hình quân địch tiên phong mà thôi.

Có điều, vậy thì sao.

Bọn hắn có Chu thiếu cho Lam Tinh, chỉ cần hấp thu khoảng một trăm viên, dị năng của bọn họ mạnh hơn những dị năng giả khác rất nhiều.

Rất nhiều dị năng giả hệ công kích trong căn cứ đã từng không biết cái gọi là mắt chó không biết nhìn người, không phải bị bọn hắn đánh cho mặt mũi bầm dập, hoa rơi nước chảy đầy sao.

Bọn hắn tự tin, dựa vào dị năng của mình, cũng có thể áp chế Bạch Thất và Đường Nhục.

Cho dù đánh không lại đối phương, dùng tốc độ của mình, chẳng lẽ còn không trốn được?

Bọn hắn men theo đường trong ngõ nhỏ, rẽ vào khúc ngoặt, nhìn về chỗ cuối cùng, lại phát hiện bên trong không có một bóng người.

Thuận Tử kinh hãi: “Chuyện gì xảy ra, bọn họ chạy trốn kiểu gì thế?”

Anh Lục thấy không đúng, bước nhanh qua, kiểm tra một vòng, nhưng không có phát hiện cái gì.

Trước đó băng đao Bạch Thất lưu lại đã tan hết.

Nước từ trên tường chảy xuống mặt đất, đa phần đều bốc hơi, còn lại cũng chỉ có một chút dấu tích không rõ ràng.

Ở đây không có lối thông ra nơi khác, mặt tường rất cao, chừng ba mét...

Đối phương làm thế nào biến mất?

Đột nhiên, anh Lục cảm giác được không khí đằng sau có điểm không đúng, Thuận Tử còn chưa ra ngoài, hơn nữa yên tĩnh như vậy lại để cho người ta có chút không tự nhiên.

Hắn rất nhanh xoay người về phía sau.

Liền trông thấy người đàn ông mặc đồ đen mình muốn theo dõi đang dùng chân đạp lên lồng ngực Thuận Tử, tay chỉ vào yết hầu hắn, tay còn lại ôm eo Đường Nhục.

Người đàn ông hình như cảm nhận được ánh mắt anh Lục, hướng đầu về phía hắn, mỉm cười.

Nụ cười này, để cho đồng tử anh Lục co rút, không tự chủ được lùi về phía sau một bước.

Giữa cột trong lòng vừa rồi lập tức không thấy, chỉ còn lại tiếng tim đập rầm rầm.

Chàng trai có tướng mạo tuấn mỹ, nhưng nhìn anh ở khoảng cách gần, lại chỉ chú ý tới một thân khí thế, giống dù cho Thái Sơn sụp đổ trước mặt cũng không thể đánh bại khí thế ấy.

Sát khí, âm lãnh, tàn nhẫn, nguy hiểm,... đều có thể trông thấy trên người chàng trai này.

Ban này thế nào sẽ cảm thấy anh ta chỉ là tên ảo lả!

“Lục, anh Lục...” Thuận Tử gian nan hô một tiếng.

Chàng trai chậm rãi đưa ngón trỏ chặn miệng hắn, làm một động tác im lặng.

Động tác này như nước chảy mây trôi, đặc biệt có mỹ cảm, ánh mắt trời chiếu vào mặt anh tựa tác phẩm điêu khắc, đường nét rõ ràng. Cả người phong thần tuấn lãng, trong đó lại toát ra sự cao quý, quả thực đạt đến trình độ cao nhất!.

Trên mặt anh còn mang theo nụ cười nhẹ nhàng, nguy hiểm lại cuộn cuộn không dứt lao qua.

Sắc mặt Thuận Tử lúc trắng lúc xanh, như rơi vào hầm băng.

“Anh muốn làm gì, không bằng trực tiếp nói điều kiện.” Anh Lục đứng cách đó không xa, ý muốn kéo dài thời gian, tranh thủ xem xét lại lợi thế của mình.

Chàng trai kia lại bỏ qua câu nói của hắn, ánh mắt rơi trên người cô gái, mang theo yêu thương nồng đậm cùng cung chiêu, sau đó lại giờ giọng dụ dỗ, nói: “Ngoan, ôm chặt anh, nhắm mắt lại.”

Thuận Tử bị chân đạp lên lồng ngực, khó khăn nuốt xuống một miếng nước bọt.

Nếu không phải đã từng nhìn qua khí thế âm lãnh tàn nhẫn không thể khinh nhờn của Bạch Thất. Giờ này khắc này, hắn sẽ cho rằng chàng trai trước mặt rất tao nhã, rất dễ nói chuyện.

Nhưng mà hắn không dám động, cũng không dám nói nửa chữ, mồ hôi lạnh toát ra trên trán, hắn cũng không còn cảm giác được rồi. Chỉ nghe được tiếng hít thở ồ ồ của chính mình.

Người đàn ông này vừa rồi không một tiếng động áp chế mình trên tường, ánh mắt mang theo sự tàn bạo, thật sự hù chết hần rồi.

Như là con sâu con kiến mặc sức cho người ta nghiền ép, cảm giác không hề tốt!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hiểm thấy

Đường Nhược mơ hồ đoán được Bạch Thất muốn làm gì.

Cô vừa rồi cũng nghe thấy câu nói của dị năng giả tốc độ trước mặt ‘Cô gái kia vừa nhìn đã cảm thấy rung động’. Người lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo như Bạch Thất, khẳng định không thể làm ra bộ dáng giả vờ không nghe được.

Cô nâng mắt nhìn anh, gương mặt đẹp như tạc quý phái khiến mình yêu mãi không thôi.

Người này, một ánh mắt thì có thể khiến mình vì anh coi bỏ áo giáp xông pha khói lửa.

Đường Nhược nhắm mắt lại, vùi mặt vào trong ngực Bạch Thất. Cô tin tưởng, Bạch Thất sẽ không vì vậy mà giết người.

Tuy nhiên, cô cũng biết chắc đạo lý ‘tiểu nhân khó chơi’ [1].

[1]: kẻ càng ti tiện bỉ ổi càng không nên trêu chọc

Nhưng cho dù...mặc kệ Bạch Thất làm cái gì, dù dùng hình tra tấn, dù xuống Địa ngục thì cô vẫn sẽ theo anh.

Đường Nhược nhắm mắt lại, anh Lục đã nhìn thấy trong tay Bạch Thất ngưng ra một thanh băng đao. Băng đao sáng long lanh, dù cho trong ngõ hẻm không có ánh mặt trời làm nổi bật nhưng cũng có thể trông thấy lưỡi đao sắc bén.

Chàng trai gọn gàng dứt khoát ngay cả lông mày cũng không có nhúc nhích, càng không có động tác rườm rà, trực tiếp đâm vào đùi Thuận Từ. Một đao kia quá sâu và rộng đoán chừng khiến Thuận Từ thành thái giám rồi.

Đùi phải bị phé, dị năng tốc độ cũng không khác bỏ đi là bao nhiêu.

Động tác Bạch Thất quá lưu loát, chỉ đâm vào, lại không có ý tứ rút ra. Buông băng đao, bàn tay theo đó khẽ động, hướng người trong ngõ nhỏ phóng ra một...

Đây là vật gì!

Anh Lục mờ to hai mắt, chỉ kịp nhìn một chút, bay tới phía hần là một đóa hoa Bạch Liên. Đóa hoa Bạch Liên lại phân chia thành từng thanh băng đao lao tới hần.

Hần là dị năng giả Tốc độ nhưng lại cảm thấy trốn không thoát nhiều băng đao như vậy. Chúng giống như sao băng, lao vùn vụt, nháy mắt đã cắm vào vách tường bên cạnh anh Lục, mũi đao chui vào bên trong, cách hần chỉ có nửa tấc!

Tám thanh băng ngay ngắn quay chung quanh hần, giống như gánh xiếc thú trình diễn tuyệt kỹ phi đao, đem hần cố định trên vách tường. Mặc dù hần lông tóc không tổn hao gì, toàn thân lại như nhũn ra, mồ hôi lạnh thẳng tuôn ra như suối.

Thật đáng sợ, có thể giết người vô hình, đáng sợ!

Nhưng giữ lại cho hần một mạng, càng chứng minh người đàn ông này đáng sợ.

Giống như là tuyên bố, dùng hành động chứng minh: mình đối với hần đến tư cách làm đối thủ cũng không có!

“Nếu như có lần sau, để mạng ở lại.” Thân thể Bạch Thất thon dài thẳng tắp, ôm Đường Nhược nghênh ngang rời đi.

Mãi đến khi hai người ra khỏi ngõ nhỏ, Thuận Từ mới cảm thấy trên đùi truyền đến cảm nhận sâu sắc.

“Ah ——” Tiếng hét của Thuận Từ mang theo run rẩy, vừa bi thương vừa ảm nhẩn.

Đời này điều hần làm sai nhất, chính là động vào người đàn ông này.

Đi trên đường, Đường Nhược nghiêng đầu nhìn Bạch Thất.

Bạch Thất cảm nhận được ánh mắt của cô, duỗi tay xoa đầu cô: “Tiểu Nhược, chúng ta sau này còn rất nhiều lần phải đối mặt với loại tình cảnh như ban này, cho nên anh muốn em nhanh thích ứng.”

Tìm Đường Nhược đập mạnh một cái, có chút cảm giác khó chịu.

Thế giới này trước mắt không yên bình, tình hình đất nước nguy cấp tới nỗi lửa sém lông mày, vậy mà những người kia vẫn còn tranh quyền đoạt lợi, tự giết lẫn nhau.

Bạch Thất giống như nhìn ra ý nghĩ của Đường Nhược, siết chặt tay cô, khẽ thở dài một cái: “Lòng tham chưa đủ mới là kẻ địch lớn nhất của nhân loại.”

Mỗi người đều có thể tự do lựa chọn quyền lợi, đều muốn mình làm ra lựa chọn đúng đắn, nhưng đồng thời phải chấp nhận hậu quả mà nó mang đến.

Đa phần mọi người đều mê muội, chỉ vì ở bên trong núi này, mà nhìn không ra bên cạnh là núi non trùng điệp.

Bạch Thất sống lại một đời người, đứng xem với tư cách là người ngoài cuộc, ngược lại thông suốt rất nhiều chuyện.

Đường Nhược làm sao không hiểu rõ điều Bạch Thất vừa nói? Mặc dù cô không phải kiểu người không lo xong cho bản thân, nhưng cũng vô lực lo lắng thay người khác.

Cô nghiêm mặt nhìn Bạch Thất, chậm rãi nói: “Mọi người âm lạnh tự biết, em không thể giúp người khác lựa chọn. Nhưng mà đối với anh, cho dù chết em cũng không buông tay đi.”

Giọng nói nhỏ, nhưng từng chữ từng chữ lại lọt vào trong tai Bạch Thất, anh dừng bước lại, trước mặt người đến người đi trên đường, ôm cô.

Bên kia tường, ở trong Điện Hải rốt cuộc cũng tìm được hai người Phan Đại Vĩ và Lư Bình.

Hai người bọn họ, Phan Đại Vĩ ngồi trên mặt đất, Lư Bình dựa trên thân cây.

Lại nhìn lên trên xem, dây leo bên thành một cái lưới lớn, trong lưới có hai người, bộ dạng hết sức thống khổ.

Điện Hải bước nhanh qua: “Anh Lư, chú Phan...”

Phan Đại Vĩ xoay đầu lại, hướng cậu ngoác ngoác: “Tiểu Điện tới đây, Tiểu Bạch và Tiểu Đường đâu?”

” Anh Bạch cùng chị Đường ở phố thứ hai.”

Quân đội đem nơi này đổi thành căn cứ, quy hoạch khu đường đi, đặt tên lại một lần, bắt đầu từ phố một đến phố mười ba, đều đặt tên đơn giản nhất theo những con số.

Điện Hải đi đến đứng cạnh Lư Bình: “Em đang định nhắc các anh là có người theo dõi đấy, không nghĩ tới các anh đã phát hiện.” Ngắc đầu, khó hiểu, “Các anh làm gì bọn họ vậy, bộ dáng bọn họ giống như rất khổ sở.”

Lư Bình chỉ chỉ Phan Đại Vĩ: “Chú Phan tiến hành dạy dỗ bọn họ...” Sau đó làm ra một bộ dáng ‘Cậu tự hiểu được’.

Đối với cái ‘dạy dỗ’ của Phan Đại Vĩ, Điện Hải cũng là người chịu đủ tàn phá, thật sâu hiểu rõ thống khổ trong đó, yên lặng đáp lại Lư Bình ‘anh vất vả rồi’.

Sau đó, trong lòng thầm thấp hai cây nến cho hai người trên cây.

Điện Hải đến, giống như còi bỏ gánh nặng trong lòng hai người.

“Van cầu các anh, chúng tôi nguyện ý nói tất cả cho các anh biết, cam đoan về sau không bao giờ ... làm chuyện loại này nữa, cầu, cầu anh buông tha chúng tôi...”

” Xin anh thương xót, tha cho chúng tôi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp...”

Phan Đại Vĩ đứng lên: “Người trẻ tuổi, trình độ nông cạn đến mức nào mới có thể tin tưởng ba cái thứ truyền thuyết Quỷ Thần như vậy. Kỳ thật hiện tại ngày còn sớm, chúng ta còn có rất nhiều thời gian, không bằng, chúng ta lại tâm sự chuyện đời?”

Phía trên, người nọ học máu, nói: “Ông, tôi về sau tuyệt đối không dám, tôi thề, tôi nhất định tuân theo pháp luật, làm một công dân tốt.”

Bọn họ là dị năng giả lực lượng, không phải người trong quân đội, trong căn cứ cũng có một đoàn đội, trong đoàn đội có người cùng một tuyến với nhà họ Chu, vụng trộm giúp nhà họ Chu xử lý một số ít quân đội mà không thể danh chính ngôn thuận ra tay.

Trước kia ở khu căn cứ phía tây, bọn họ cũng đã từng làm không ít, sau khi hoàn thành thuận lợi, Chu gia sẽ cho bọn họ một số Lam Tinh cần thiết.

Nhưng hôm nay lại gặp hai người hiếm thấy!

Chỉ theo dõi thôi, đây vốn là nhiệm vụ rất đơn giản, nhưng mới ở sau lưng theo dõi không lâu đã lập tức đã bị ông lão dẫn đầu phát hiện.

Tiếp theo, dưới tình huống không biết, bước vào cái bẫy của bọn họ, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một người, không kịp phản ứng, người nọ đã cầm một đoạn dây leo vẩy lại...

Dây leo dài thêm nữa, mảnh khảnh, dệt thành một tấm lưới, hai người bị bắt lấy tư thế chồng cây chuối treo lên ngọn cây.

Lại về sau...

Cứ như vậy trong hai giờ đồng hồ... Nhớ lại, hắn đã hoàn toàn không muốn nhớ lại!

Điền Hải nhìn về mặt hai người trên cây cũng phần nào hiểu được, trong lòng lại không nở, chú Phan ‘dạy dỗ’ quả thực có thể xếp bên trên mười loại cực hình.

“Chú Phan, không bằng chúng ta áp tải bọn họ về biệt thự để cho đội trưởng Hồ kiểm tra.”

Vì vậy, ba người mang hai người trong tấm lưới trở về biệt thự.

Bạch Thất và Đường Nhượng giải quyết xong hai người theo dõi, đi thẳng đến tòa nhà cao ốc ở khu 2.

Hôm nay không có điện, thang máy không thể sử dụng, hai người phải đi thang bộ từ tầng một tới tầng tám.

Tận thế, hai người luôn luôn tập thể hình, đi bộ 8 tầng cũng không phải vấn đề lớn gì.

Hai người mười ngón đan vào nhau, một tầng một tầng quẹo vào tòa nhà.

Ở tầng này toàn bộ là dị năng giả, người bình thường đều được sắp xếp ở một chỗ khác trong khu căn cứ, dị năng giả không nhiều, sắp xếp theo tầng thứ nhất bắt đầu hướng lên trên, càng lên cao, trong hành lang người lui tới càng ít.

Đi tới tầng 7, lại nghe được ở góc rẽ truyền đến âm thanh lâm bẩm hờn dỗi: “Vân, Vân Giang, ở đây người đến người đi, không nên ở chỗ này...”

Giọng nói kia kiều mị nũng nịu, rất động lòng người.

Nhưng, cũng hết sức quen thuộc.

Quả nhiên, hai người đi lên liền sáng tỏ, nhìn thấy cô gái bị người đàn ông đặt ở trên tường, áo trượt đến một nửa kia lại là người trước kia nhìn thấy trong hẻm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cầu huyết

Edit: Hứa Minh Nguyệt

Beta: Sakura

Nhưng đàn ông lại là người khác, người đàn ông này thân cao chân dài, bao trùm toàn bộ cô gái trong khuỷu tay.

“Tiêm Ảnh, anh rất muốn em... Buổi tối, bạn cùng phòng anh không có ở đây, đến phòng anh...” Người đàn ông thâm tình chân thành, cúi đầu vào vai cô gái, động tình gặm cắn.

“Vân Giang, uh...”

Tiếng kêu kiều mị chán ghét mang theo chút ít ngọt ngào sung sướng. Trong chốc lát, Tô Tiêm Ảnh cảm giác có người đi qua hành lang, nửa mắt mở ra.

Đột nhiên tròn tròn mắt lên, gần như là vô ý thức đẩy người đàn ông bao trùm trên người mình r

Ánh mắt cô lướt qua người đàn ông, gắt gao nhìn đối diện với Bạch Thất ở góc ngoặt tới, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Chính mình cùng Phạm Vân Giang ở chỗ này... lại bị anh bắt gặp được.

Ban này, cũng bởi vì cảm thấy gặp được một người đàn ông có thể phó thác cả đời, mới quyết định rời xa cái loại sinh hoạt lúc trước này.

Tham khảo kiểu quần áo của cô gái bên cạnh anh, cảm thấy người đàn ông mặc đồ đen thích thiếu nữ nhu thuận, mặc đồng phục học sinh, vì vậy Tô Tiêm Ảnh mới lên lầu thay áo sơ mi váy dài, ý muốn đi lại trên đường vô tình gặp được Bạch Thất, không nghĩ lại gặp Phạm Văn Giang.

Trước khi tận thế, cô vốn không cho Phạm Văn Giang đáp án rõ ràng. Tận thế, thấy Phạm Văn Giang đã thức tỉnh dị năng hệ Băng, từ người đứng đầu đám sinh viên trường đại học F, cô cũng miễn cưỡng tiếp nhận, cho phép Phạm Văn Giang theo đuổi. Nói như thế nào, Phạm Văn Giang thật lòng với mình, hơn nữa cô xác thực rất thích cảm giác bị một đám con gái bên trong đoàn đội hâm mộ ghen ghét.

Mà hôm nay, đem Phạm Văn Giang so sánh với người đàn ông ở trước mắt, Tô Tiêm Ảnh mới cảm thấy mình tiếp nhận Phạm Văn Giang mà bỏ lỡ cái gì.

Theo câu nói trên mạng lưới internet trước tận thế ..., chính là: người đàn ông trước mắt này mới là đồ ăn của Tô Tiêm Ảnh cô.

Phạm Văn Giang không nhìn ra tâm trạng bối rối của Tô Tiêm Ảnh, chỉ thấy cô bất an tím váy, giống như là sắp khóc, ánh mắt lại lướt qua mình, nhìn ra đằng sau, nhưng lại nhanh chóng quay đầu lại.

Bạch Thất đã kéo Đường Nhược hướng tầng 8 mà đi, Phạm Văn Giang vừa quay đầu, cũng chỉ thấy được bóng lưng hai người. Hắn nhú nhú mày: “Tiêm Ảnh, em quen biết bọn họ?”

Tô Tiêm Ảnh đưa ánh mắt quay lại xem Phạm Văn Giang, trong lòng nhảy dựng, sợ động tác của mình vừa rồi bị hắn hiểu lầm, vì vậy nhẹ nói: “Vân Giang, cô gái kia, hình như là Đường Nhược...”

Về mặt Phạm Văn Giang biến đổi: “Làm sao có thể...” Hai tay lần nữa bấu vào bả vai Tô Tiêm Ảnh, “Tiêm Ảnh, anh chỉ thích một mình em, em cũng biết, anh chưa từng thích qua người khác, là cô ta không biết xấu hổ quần quít lấy anh.”

Tô Tiêm Ảnh không yên lòng, nhẹ gạt đầu.

Đương nhiên cô cũng tin tưởng cô gái không phải là Đường Nhược, bởi vì trước tận thế một ngày, Đường Nhược đi thành phố H rồi, về sau tận thế bùng lên, nhiều Zombie như vậy, cô ta không có khả năng đến thành phố A, càng không có khả năng có người đàn ông phong độ, tư thái lỗi lạc như vậy ở bên cạnh.

Hiện tại, Tô Tiêm Ảnh trong đầu đều là suy nghĩ, làm thế nào để mình và Bạch Thất vô tình gặp được, sau đó thay đổi ấn tượng trong suy nghĩ của anh.

Về phần anh đã có bạn gái, Tô Tiêm Ảnh hoàn toàn không để ý.

Không có bạn gái, đàn ông không chứng minh được mị lực của bản thân, loại chuyện cướp bạn trai này, cô cũng không phải chưa từng làm.

Bên này, Đường Nhược đã lên tầng 8, hồi tưởng lại cảnh mình vừa chứng kiến, đen mặt.

Cô vốn không phải người thích xem chuyện người khác, nhưng hôm nay chứng kiến sự tình thật sự hiếm thấy. Bình thường đi đường, hai lần gặp chuyện kia cũng thôi đi, đằng này lại cùng là một người!

Thật đúng là giống câu nói của Dư Vạn Lý: đời người khắp nơi là máu chó, máu chó vô cùng tận

Cô gái kia cũng thật sự là liều mạng, trong một ngày rốt cuộc muốn tiếp bao nhiêu khách đây? Lại còn tùy lúc tùy chỗ, chẳng phân biệt được địa điểm.

Bạch Thất đi bên cạnh thấy cô về mặt phiền muộn, cười cười, buông tay ra, cánh tay vòng ra, trực tiếp ôm cô: “Người không liên quan để ý làm gì.”

Đường Nhược buồn bực nói: “Có chút bản mặt.”

Bạch Thất cười ra tiếng, vỗ vỗ đầu cô: “Về sau sẽ còn nhiều nữa... Bản mặt đấy, thấy nhiều sẽ thành thói quen.”

Về sau, trong căn cứ, loại phụ nữ như vậy thật sự sẽ rất nhiều, không sở hữu dị năng, không có vật tư. Mà không chỉ có phụ nữ ngồi mát ăn bát vàng, đàn ông cũng rất nhiều.

Đến phòng 802, lại thật sự tìm được Phương Thanh Lam.

Lúc này, Phương Thanh Lam hơi khác bộ dáng kiêu trước, nhưng Bạch Thất liếc qua vẫn có thể nhận ra đối phương.

Phương Thanh Lam bị bạn cùng phòng kêu đi ra, nói có người tìm, nhìn thấy Bạch Thất, có chút kỳ quái: “Mấy người tìm tôi?”

Bạch Thất gạt đầu: “Tìm một chỗ nói chuyện?”

Phương Thanh Lam nhìn hai người quần áo tuy đơn giản, nhưng trước khi tận thế đều là đồ xa xỉ. Lại nhìn mức độ sạch sẽ cùng với khí chất của hai người, cảm giác đối phương sẽ không ham muốn cái gì của mình, liền mời hai người vào phòng ngủ.

Phương Thanh Lam đóng cửa lại, cảm thấy hai người này quá mức sáng chói, luôn luôn nghĩ hay là mình nghèo quá sinh ảo giác.

Chẳng lẽ thật sự muốn “Tư là phòng ốc sơ sài, duy ta đạo đức cao sang”[1]?

[1]: phòng ốc sơ sài chật hẹp, chỉ có phẩm hạnh mình ta cao sang.

Vì vậy, lại đi đến bên giường dùng tay phui qua, nói câu: “Ngồi ở đây đi, phòng nhỏ, mong hai người đừng chê.” Gian phòng này cũng chỉ có hơn mười mét vuông, trải hai giường một cao một thấp, tổng cộng bốn người ở.

Bạch Thất cũng không có khách khí, trực tiếp ôm lấy Đường Nhượng ngồi xuống.

Phương Thanh Lam ngồi xuống đối diện bọn họ, nói: “Hai người có chuyện gì?”

” Giao dịch với anh.” Bạch Thất ra hiệu Đường Nhượng lấy ra đồ vật trong balo.

Đường Nhượng cúi xuống balo phía sau lưng, đổ ra một đống đồ ăn vặt. Balo của cô nhìn không lớn, nhưng bên trong đồ ăn vặt lại rất nhiều, chocolate, chân gà, đồ hộp...

“Cái này...” Phương Thanh Lam có chút giật mình.

Ồ tận thế, vật tư chính là tiền, hành động kia của Đường Nhượng không khác gì người giàu mới nổi.

“Đây là tiền đặt cọc.” Bạch Thất nói, “Sau khi chuyện thành công, còn có chín phần vật tư.”

Phương Thanh Lam nhẹ ho hai tiếng, làm giảm phản ứng của mình khi nhìn thấy nhiều đồ đạc như vậy: “Hai người biết tôi?”

Bạch Thất nhẹ gật đầu: “Tôi từng xem qua anh viết văn, rất hay.”

Nét mặt anh bình thản, nhưng Phương Thanh Lam lại nghe ra một cổ cảm giác thoải mái, hân hoan xoa xoa đôi bàn tay, muốn nói khoác một phen, nhưng nhớ đến tình cảnh bây giờ, lại cười khổ một tiếng: “Quyển ‘tôi ngồi trong nhà xí nuôi hoa khô’ còn chưa hoàn thành mà đã tận thế rồi, aiz,.. ký hợp đồng đóng phim nữa cơ, thật sự tai bay vạ gió.”

Đường Nhượng: “...”

Người này đặt tên sách như thế... tại sao hắn không bị độc giả đánh chết.

Bạch Thất cười cười nói: “Tái ông mất ngựa làm sao biết không phải phúc[2], có lẽ sách của anh ở chỗ này có thể phát triển lớn mạnh.”

[2]: Xưa có ông lão tên là Tái Ông sinh sống ở vùng biên giới phía Bắc Trung Hoa. Ông rất giỏi việc nuôi ngựa. Ngày kia ngựa của Tái Ông xổng chuồng chạy sang nước Hồ lân cận. Hàng xóm láng giềng hay tin đã đến an ủi nhưng Tái Ông lại cười mà rằng: “*Tôi tuy mất ngựa, nhưng đó có thể lại là điều tốt.*”

Vài tháng sau, con ngựa mất tích đột nhiên trở về cùng một con tuần mã. Thấy thế, hàng xóm đến chúc mừng, tuy nhiên Tái Ông cau mày nói: “*Tôi được ngựa quý, sợ rằng đó chẳng phải là điềm lành.*” Con trai ông thích cười con ngựa quý, một hôm anh ta ngã ngựa gãy chân và trở thành tàn tật. Hàng xóm đến khuyên nhủ ông đừng quá nghĩ ngợi, Tái Ông điềm nhiên: “*Con trai tôi tuy gãy chân, nhưng đó chưa hẳn đã là điều không may.*” Khi đó hàng xóm nghĩ rằng ông lão quá đau buồn nên bị quần trí. Một năm sau, nước Hồ láng giềng đưa quân sang xâm lược. Tất cả thanh niên trai tráng đều phải tòng quân và hầu hết đều bị tử trận. Con trai ông vì tàn tật nên được ở nhà và thoát chết. Lúc này hàng xóm láng giềng mới thấy rằng những lời của Tái Ông quả thật rất thâm thúy.

Thành ngữ “Tái Ông thất mã” được dùng để an ủi người đang gặp khó khăn. Họa có thể biến thành phúc, và phúc có thể trở thành họa.

“Aiz, hiện tại mạng lưới internet cũng không có, làm thế nào cho người khác xem.”

Bạch Thất đem bản thảo của Dur Vạn Lý đưa tới: “Mạng lưới internet không có, nhưng còn có truyền miệng cũng là lựa chọn không tồi.”

Phương Thanh Lam cầm bản thảo nhìn qua, đảo qua một lần, lập tức muốn mắng chửi.

Nội dung nát như vậy, hắn đã sống tám trăm năm không viết loại văn này rồi!

Nhưng nghĩ lại, bản thảo này là của đối phương đấy, đành phải so sánh, uyển chuyển nói: “Nội dung như bộ đồ già vậy, hai người muốn tôi sửa giúp?”

Bạch Thất nói: “Nếu như anh có thể sửa nội dung càng thêm đặc sắc thì tốt, chỉ có một điều, cái này không phải là tiểu thuyết, nó là tin đồn cá nhân, anh phải nói với mọi người, đây là căn cứ vào sự kiện có thật mà viết nên.”

Phương Thanh Lam nghe xong đây là tin tức thật sự, cảm giác muốn mắng chửi vừa rồi đột nhiên biến mất, nhanh chóng đi nhìn bản thảo lại một lần nữa: “Yên tâm, không có vấn đề, tuyệt đối sẽ không cách xa thực tế.”

Bạch Thất gật đầu: “Hi vọng cái này có thể phổ biến trong toàn bộ căn cứ.”

Phuong Thanh Lam cũng không phải kẻ ngu dốt, nghe xong câu này, cũng lập tức hiểu ra.

Trong đầu hần nhanh chóng dạo qua một vòng.

Bản thân trước mắt ở bên trong đoàn đội có chức vị cũng không tốt, chứ đừng nói đến tương lai, nếu lại một lần nữa làm nghề cũ, lấy việc viết tiểu thuyết mà sống, cũng không có gì không tốt.

Hơn nữa, xem khí thế của người đàn ông này, để anh ta làm hậu phương cho mình, khẳng định tốt hơn mình bây giờ ở trong đoàn đội nhiều.

Phuong Thanh Lam động tâm, chắc chắn sẽ không cự tuyệt, lập tức đáp ứng.

Nhiệm vụ hoàn thành, Bạch Thất cảm thấy cũng không còn sớm, đương nhiên là trở về biệt thự.

Lúc xuống đến tầng năm, hai người nghe thấy trong hành lang có tiếng nước nở nghẹn ngào, thấm thiết ưu tư, rất khổ sở.

Nhưng đối với mấy việc kì lạ, hai người cũng không có tâm trạng quan, trực tiếp xuống tầng.

Lại không nghĩ, mới đặt chân xuống, trong hành lang có tiếng khóc, có bóng ma bất ngờ đánh tới

Việc này không hề báo hiệu, khiến cho dưới chân Đường Nhược không có cái gì đỡ, thiếu chút nữa ngã lăn xuống cầu thang.

Bạch Thất nhanh tay, kéo cô vào trong ngực.

Hai người bởi vì việc này mà động tác dừng lại một chút, làm cho bóng ma đó bắt được góc áo Bạch Thất.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Nghiệt duyên

“Ô ô... Làm, làm ơn cứu cứu tôi...” Bóng ma ngửa mặt lên, vành mắt đầy nước, đôi mắt sưng đỏ như hạnh đào[1], bộ dáng thê thảm kia, giống như vừa bị người ta bắt nạt.

[1] : hạnh đào là quả óc chó ý J

Đây chính là cái người họ vừa gặp ở hành lang, Tô Tiêm Ảnh.

Tô Tiêm Ảnh vừa ngửa đầu lên, Đường Nhược nhìn thấy khuôn mặt đối phương, chính là...

Nếu như dùng một câu để hình dung tâm tình hiện tại của cô, đó là: sợ ngây người.

” Cầu xin anh cứu cứu tôi, tôi vừa rồi bị người, bị người...” Tô Tiêm Ảnh còn chưa nói xong, đã bị một bàn chân đạp ra.

Bạch Thất dường như cảm thấy tay của cô ta bắn đến nỗi không dám nhìn thẳng, nhú chặt lông mày nhìn chằm chằm góc áo của mình, vẻ mặt như muốn đem nó trừ độc một lần.

Tô Tiêm Ảnh bị Bạch Thất không hề lưu tình đạp ngã xuống đất, giống như nhận lấy một cái kinh hãi tột độ, bả vai rụt rụt, khóc ròng nói: “Tôi vừa rồi đều là bị bọn họ bức bách... Cầu xin anh cứu, cứu tôi... Xin anh nghe tôi giải thích...”

Đường Nhược bĩu môi.

Được rồi, cô cũng thừa nhận người đàn ông của mình rất hấp dẫn, phong độ nhẹ nhàng.

Nhưng cô gái này, một lần rồi lại một lần bị người ta nhìn thấy đang làm cái chuyện kia, sao cô ta còn có dũng khí tới kéo góc áo Bạch Thất thế!

Rốt cuộc, là ai cho cô ta phần tự tin đó!

Chẳng lẽ trên mặt Bạch Thất viết: ai đến tôi cũng không cự tuyệt, bụng đói ăn quàng sao?

Chẳng lẽ trên mặt Đường Nhược cô viết: tôi ngu ngốc, hoan nghênh cô đến nạy góc tường[2] sa

[2]: nạy góc tường giống kiểu cướp bạn trai ý

Tô Tiêm Ảnh làm bộ đáng thương, vừa nói vừa khóc, khiến cho người khác thông cảm, mắt nhắm lại, nước mắt theo gò má chảy xuống: “Mẹ tôi, mẹ tôi không biết bây giờ đang ở đâu, bọn họ đồng ý giúp tôi tìm kiếm mẹ tôi... Tôi, tôi không cho phép bọn họ đối với tôi như vậy... Thế nhưng mà vừa rồi, tôi không có khả năng chống cự lại bọn họ...”

Đường Nhược ngửa đầu, nhích lại gần ngực Bạch Thất.

Bạch Thất hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đau đầu.”

Đề cô mặt dày cãi láo một chút.

Không nghĩ rằng, mình đã xem qua một vở kịch máu chó như vậy, thật sự rất là đau đầu.

Những y tá kia ...thật không lừa cô.

Quả thật, một khi xuyên không, khắp nơi có thể gặp được những chuyện hiếm thấy.

Hóa ra, cùng là người nhưng lại có cách suy nghĩ không giống nhau như vậy!

“Bí quyết làm bẽ mặt” của mấy y tá kia, một chiêu Đường Nhược cũng không học được, những câu mắng chanh chua, châm châm gắp huyết, cô cũng sẽ không làm

Nhưng mà, cô nhớ rõ y tá có nói, về mặt cảnh giới cao nhất.

Không bằng!

Trực tiếp biểu lộ ra thực lực của mình, làm cho đối phương hiểu rõ khoảng cách giữa hai người, không có tư cách ghen ghét, mới là cảnh giới cao nhất.

Đường Nhược vừa nói xong, Bạch Thất bế cô lên: “Nhà này chương khí mù mịt, về sau sẽ không cần phải tới nơi này nữa rồi.”

Anh dáng thẳng chân dài, ôm Đường Nhược chậm rãi bước xuống lầu.

“Cầu xin hai người giúp tôi một chút, tôi không muốn sống cuộc sống như trước kia nữa...” Tô Tiêm Ảnh cũng đứng lên, muốn đuổi theo hai người xuống lầu. Thế nhưng mà, khi cô bước xuống cầu thang... cầu thang này lại không có bậc.

Trọng tâm lún xuống, nhưng mặt đất vẫn bằng phẳng, bỗng nhiên, cả người lún xuống cầu thang.

Ngẩng mặt lên nhìn hai người phía trước, cô gái được Bạch Thất ôm ngang đang dùng tay ôm lấy cổ anh, đem đầu tựa ở vai anh, mặt quay về phía mình, nhếch miệng cười.

Sắc mặt Tô Tiêm Ảnh tối sầm lại, móng tay suýt nữa đâm rách bàn tay của mình.

Đường Nhược xem hình dạng của cô ta, trong lòng sinh ra cảm giác châm biếm.

Cảm giác thương cảm trào phúng!

Tô Tiêm Ảnh cảm thấy, phảng phất trên người mình có chứa một loại hương vị buồn nôn, không ngừng bốc lên, tỏa ra ngoài.

Sao cô có thể bị cô ta khinh bỉ!

Đứng lên lần nữa, Tô Tiêm Ảnh chuẩn bị thò tay tóm góc áo Bạch Thất

Đột nhiên bị nước giội vào người.

Nước theo mặt chảy vào trong cổ áo, cả người lạnh như băng

Tô Tiêm Ảnh ngẩng đầu nhìn hằm hằm

Phía trên, Đường Nhược nhìn nhìn tay mình rồi lại cúi đầu xuống, cùng Tô Tiêm Ảnh bốn mắt nhìn nhau: “Không có ý, trượt tay một chút.”

Không thể dễ dàng tha thứ, không thể dễ dàng tha thứ!

Tô Tiêm Ảnh im lặng cúi mặt xuống, che lại oán độc trong mắt.

Cô nhất định phải chen ép đứa con gái thấp kém này đến tầng dưới chót nhất, cũng muốn lại để cho cô ta trải nghiệm cảnh ngộ của chính mình hôm nay!

Bạch Thất nhìn Đường Nhược trong ngực, lộ ra biểu cảm vi diệu, bộ dạng có chút buồn cười.

Vừa rồi, tinh thần lực khiến người ta lẫn cầu thang, sau đó là nước rơi xuống...

Anh đều nhìn thấy hết.

Tuy nhiên, cái bình dấm này quật ngã cũng không có ý nghĩa, nhưng có vẻ vì mình mà phát ra vị chua, cảm giác lại rất tốt.

Bạch Thất cúi đầu xuống, trực tiếp há miệng hôn Đường Nhượng một cái, nói: “Anh rất vui.”

Đường Nhượng chớp mắt mấy cái, bấu môi với anh.

Cái tên này, đi ra ngoài cũng kèm theo hào quang thu hút hoa đào!

Bạch Thất hôn Đường Nhượng khiến Tô Tiêm Ảnh đuổi kịp, cô thấy người đàn ông mình ngưỡng mộ ôm một cô gái khác trong lòng, chân giống như là bước trong mây vậy, chậm chạp nặng nề, sắc mặt tái nhợt.

Buông tha sao?

Không thể nào!

Hai người đi ra khỏi khu 2, ở trên đường gặp được Phan Hiểu Huyền.

Phan Hiểu Huyền trông thấy Đường Nhượng bị Bạch Thất ôm ngang, đi tới: “Làm sao vậy?”

Đường Nhượng có chút ngại ngùng, cô chỉ định cho cô gái thanh tú kia nhìn xem cảnh ân ái mà thôi, bây giờ trên đường trở thành tiêu điểm, cũng thật sự hơi ngại ngùng, vì vậy để cho Bạch Thất thả cô xuống.

Bạch Thất buông xong thì Đường Nhượng nói: “Vừa rồi có hơi không thoải mái.” Sau đó nhìn Phan Hiểu Huyền, hỏi, “Cậu tới mua đồ sao?”

“Uh, tớ giúp ba ba tớ mua ít hạt giống, trước kia tớ biết rõ ai có bán, hôm nay tới đây mua hàng tồn.”

Phan Hiểu Huyền cùng Đường Nhượng nói chuyện được một lúc, nhìn thấy cách đó không xa Tô Tiêm Ảnh theo hành lang chạy xuống.

Đương nhiên lúc này, Tô Tiêm Ảnh đã sửa sang lại quần áo, hăng hái chuẩn bị chiến đấu lần nữa.

Tô Tiêm Ảnh trông thấy Phan Hiểu Huyền, giống như rất vui vẻ, bước nhanh hơn về phía họ.

Phan Hiểu Huyền mấp máy miệng, có chút ghét bỏ nói: “Thật sự là nghiệt duyên!”

Đường Nhượng còn chưa hiểu chuyện gì, đã nghe thấy Tô Tiêm Ảnh mềm mại yếu ớt nói: “Hiểu Huyền, thật tốt, có thể ở chỗ này nhìn thấy cậu.”

Quả nhiên là nghiệt duyên!

Đường Nhượng thầm khen Phan Hiểu Huyền, nhích lại gần Bạch Thất.

“Hiểu Huyền, bọn họ là bạn của cậu sao? Chúng ta cũng là bạn, cậu giúp mọi người giới thiệu một chút đi.” Tô Tiêm Ảnh sửa sang tóc của mình cùng lần vấy, nhìn về phía Bạch Thất.

Bạch Thất chân bước không ngừng, tay vòng qua eo Đường Nhượng, nửa ôm nửa vịn, đi về phía khu biệt thự.

Trên đường, trước mắt bao người, kỳ thật anh sẽ không ngại đập Tô Tiêm Ảnh một cước nữa. Nghĩ tới, Phan Hiểu Huyền cùng cô ta là bạn bè, anh phải nể mặt Phan Đại Vĩ.

Lúc này, Phan Đại Vĩ đang tiến hành giáo dục hai người theo dõi, hắt xì một cái.

Thật kỳ quái, rõ ràng đang là ban ngày, mặt trời còn đỏ, sao lại cảm thấy có chút lạnh lạnh.

Phan Đại Vĩ nhìn chung quanh. Cảm thấy, thời tiết quả nhiên trở lạnh rồi.

Bên này Phan Hiểu Huyền quay đầu ánh mắt Tô Tiêm Ảnh, theo ánh mắt của cô ta thấy Bạch Thất, lại đánh giá quần áo cô ta đang mặc, lập tức hiểu Tô Tiêm Ảnh muốn làm gì.

Ở cùng cô ta hơn một tháng qua, cô cũng khá hiểu con người Tô Tiêm Ảnh.

Thì ra, Tô Tiêm Ảnh để ý Bạch Thất!

Nghĩ tới đây, Phan Hiểu Huyền lập tức nổi lên một tảng da gà, suýt chút nữa nôn hết bữa cơm tối hôm qua ra.

Mẹ nó thật sự là chậu máu chó to.

Lúc trước, hai người ở trường học cùng đề ý một người đàn ông.

Hôm nay, hai người ở căn cứ lại cùng đề ý một người đàn ông!

Cô thật muốn hỏi: Bạn học Tô Tiêm Ảnh, cô có phải đi dạo phố cũng có thể đề ý một người đàn ông hay không.

“Hiệu Huyền, hai người trò chuyện, chúng tôi đi trước.” Đường Nhược và Bạch Thất giống như gặp được ôn thần, đi nhanh đến mức không thấy bóng.

Phan Hiệu Huyền: “...”

Cô lập tức bị thương chảy thành sông: Tôi một chút cũng không muốn trò chuyện với cô ta!

Rõ ràng đối tượng của cô ta muốn xé bức là cậu, tại sao bắt tôi đối mặt với cô ta chứ!

Quả thực tàn nhẫn!

Mất thấy Đường Nhược kéo Bạch Thất chuẩn bị rời khỏi, Tô Tiêm Ảnh cũng muốn kéo Phan Hiệu Huyền nhanh đuổi theo.

Có điều là, Phan Hiệu Huyền đã bước sang bên cạnh, để cho Tô Tiêm Ảnh chụp vào không khí.

“Tôi cũng phải đi về rồi, gặp lại.” Phan Hiệu Huyền không có dừng lại, trực tiếp lách qua Tô Tiêm Ảnh, hướng khu biệt thự đi.

Nhưng mà Tô Tiêm Ảnh sao lại bỏ qua cơ hội tốt để tìm hiểu Bạch Thất là ai, lúc này quán chặt lấy cô.

Tô Tiêm Ảnh là dị năng giả Lực lượng, Phan Hiệu Huyền thân là dị năng giả Không gian căn bản thoát không được.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Trò chuyện nhân sinh

Edit: Hứa Minh Nguyệt

Beta: Sakura

“Cô muốn thế nào?” Phan Hiệu Huyền lửa giận ngút trời, rất muốn giữa đường tát Tô Tiêm Ảnh một cái.

“Hiệu Huyền, sao cô có thể trở mặt như vậy, rõ ràng chúng ta vài ngày trước vẫn là chị em tốt...” Tô Tiêm Ảnh chực khóc, nước mắt nói đến là đến, hoàn toàn không cần công tác chuẩn bị.

Bên đường đã có người dừng bước lại, nhìn về phía hai người.

Phan Hiệu Huyền hít sâu một hơi mới miễn cưỡng đề xuống lửa giận trong lòng: “Bạn học Tô, hai người họ đã là một cặp, vì sao cô còn muốn chen chân vào làm kẻ thứ ba. Bọn họ cũng không phải chỉ là bạn bè qua loa, mà là chính thức đính hôn rồi, lên cả báo chí đấy. Xin cô thương xót, thu hồi tâm tư không có chỗ của cô đi.”

“Tôi, tôi chỉ muốn biết bọn họ...” Giọng nói Tô Tiêm Ảnh có chút u oán, nước mắt cuộn cuộn, nhưng lại không rơi xuống, “Tôi không có muốn chia rẽ bọn họ, chẳng lẽ muốn có nhiều bạn bè cũng không được sao?”

Phan Hiệu Huyền dừng lại, nghĩ nghĩ hồi lâu, thăm dò nói: “Cô không biết bọn họ?”

Mình và Đường Nhược là bạn cùng học, lần thứ nhất gặp mặt cảm thấy Đường Nhược khác trước rất nhiều, không có nhận ra cũng là chuyện thường tình. Nhưng mà, người mỗi ngày trước tận thể tranh giành với Đường Nhược – Tô Tiêm Ảnh cũng không có nhận ra?

Chờ một chút...

Vừa rồi xem phản ứng của Đường Nhược, mặc dù tránh Tô Tiêm Ảnh như rắn rết, nhưng mà như vậy, lại không phải người hung hăng càn quấy gặp được Tô Tiêm Ảnh sẽ cãi nhau với cô ta...

Đột nhiên, Tô Tiêm Ảnh nói: “Tôi, tôi biết bọn họ sao?”

Phan Hiểu Huyền âm thầm nhủ mày, kịp thời thay đổi chủ đề: “Cô lợi hại như vậy, hóa ra cũng có người không quen biết sao?”

Tô Tiêm Ảnh túm lấy Phan Hiểu Huyền kéo đến một nơi hẻo lánh, trong bao nhỏ lấy ra mấy túi rong biển, nhét vào trong tay cô: “Tôi chỉ muốn biết người đàn ông kia, xem xét chúng ta là chị em tốt, cô sẽ giúp tôi chứ.”

Phan Hiểu Huyền cười lạnh một tiếng, nhìn quanh bốn phía, thấy không có người đi tới bên này, liền đem toàn bộ rong biển chuyển vào trong không gian: “Không muốn, tôi cũng không biết người đàn ông kia, thật sự là không giúp được cô.”

“Cô...” Tô Tiêm Ảnh tức giận, “Sao cô có thể không coi trọng chữ tín như vậy, rõ ràng nhận đồ của tôi, lại không đáp ứng chuyện tôi của tôi...”

“Tại sao nhận đồ của cô lại phải đáp ứng chuyện của cô...” Phan Hiểu Huyền quơ quơ cánh tay bị Tô Tiêm Ảnh bắt lấy, “Cô mau mau buông ra, nếu không tôi ở đây kêu to cô ăn cướp...”

“Cô...”

Phan Hiểu Huyền nhìn thấy bên đường có mấy tuần tra viên đi qua, lấy hơi chuẩn bị hô to.

Đương nhiên Tô Tiêm Ảnh cũng thấy, liền buông tay Phan Hiểu Huyền ra: “Cô chờ đấy, căn cứ rộng lớn như vậy, chúng ta nhất định sẽ lại gặp nhau!”

Cái từ ‘Chúng ta’ cũng không biết là nói Phan Hiểu Huyền cô và Tô Tiêm Ảnh hay nói Tô Tiêm Ảnh và Bạch Thất.

Phan Hiểu Huyền bĩu môi, cũng không muốn hỏi tiếp.

Bây giờ cô chỉ muốn tìm Đường Nhược hỏi xem, Đường Nhược có nhận ra Tô Tiêm Ảnh hay không.

Đường Nhược và Bạch Thất còn chưa tới biệt thự, ba người Phan Đại Vĩ, Hồ Hạo Thiên, Điền Hải cùng những người khác đã trở về. Bọn họ đang thăm vấn hai người theo dõi bị trói bằng dây mây trên mặt đất.

Kỳ thật cũng không cần thăm vấn như thế, bởi vì khi Phan Đại Vĩ ở bên ngoài tiến hành giáo dục thì bọn họ đã khai toàn bộ ra.

Bọn họ là người của đoàn đội ‘Hồng trần’, Chu thiếu dùng Lam Tinh làm thù lao, để cho bọn họ đi theo dõi cái đoàn đội ‘Tùy Tiện’ này.

Phan Đại Vĩ ra hiệu cho Hồ Hạo Thiên tạo ra một tường đất.

Mặc dù Hồ Hạo Thiên không hiểu nhưng cũng làm theo.

Phan Đại Vĩ nói với hai người: “Dùng hết tất cả dị năng của hai người, đánh nát nó thử xem.”

Dưới ánh mắt của mọi người trong đội xe, dị năng giả lực lượng đánh một chưởng vào tường đất. Chưởng kia đánh ra, uy phong lẫm lẫm, mạnh mẽ oai hùng, thế nhưng tường đất chỉ vỡ ra mấy cái khe hẹp, vẫn đứng vững không sụp đổ.

Mọi người trong đoàn xe không hề tỏ ra ngạc nhiên, nhưng hai dị năng giả Lực lượng lại há mồm tròn mắt, cả người ngốc trệ: “Chuyện này, sao có thể...”

“Không có khả năng...” Người kia cũng dùng sức đánh một chưởng ở phía trên, tường đất cũng chỉ nứt ra mấy cái khe nhỏ, không sụp đổ.

Hồ Hạo Thiên Xùy~~ cười một tiếng: “Các anh chỉ có chút năng lực như vậy còn muốn đi làm người xấu, đem giá trị của mấy người xấu hạ xuống cả rồi.”

“Không thể nào!” Một dị năng giả Lực lượng kêu lên: “Chúng tôi rõ ràng hấp thụ hơn 100 viên Lam Tinh rồi, tại sao lại không thể đánh nổi một cái tường đất bình thường như vậy...”

Lam Tinh, hơn 100 viên...

Mọi người đoàn xe giống như là nghe được tin động trời.

“Đây chính là việc tôi muốn nói với cậu.” Phan Đại Vĩ nói với Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên nhìn Phan Đại Vĩ, cũng không hỏi lại lần nữa.

Trong khoảng hơn nửa tháng, bọn họ cũng hấp thụ chừng một trăm viên tinh hạch, nếu như tinh hạch cũng làm tăng lên dị năng thì lẽ ra hai dị năng giả lực lượng cùng với bọn họ sức mạnh cũng không khác nhau là mấy, nhưng mà...

Tình huống hôm nay xem ra, những người trong đội xe của bọn họ có dị năng mạnh mẽ người khác hơn nhiều!

Tại sao lại như vậy?

Hôm nay mọi người trong đội xe phối hợp rất ăn ý, trước mặt có người ngoài, tất cả đều là Hồ Hạo làm đại biểu, đoàn đội lén lút thương lượng thế nào cũng không có vấn đề, bên ngoài, vẫn là Hồ Hạo Thiên kiến thức rộng rãi làm chủ.

Đúng lúc này, Bạch Thất và Đường Nhược theo tường vây bên trên khu biệt thự, dùng vân tay mở cửa, đi vào.

Hồ Hạo Thiên lập tức tiến lên phía trước nói: “Em Bạch, nghe Tiểu Điền nói các cậu cũng bị theo dõi rồi, những người kia đâu?”

Bạch Thất nhìn thoáng qua trong sân thấy có người lạ, nói: “Thả.”

“Như vậy, không phải là thả hổ về rừng sao?, tiểu nhân khó chơi, lại thả đi...” Ngược lại tưởng tượng, Hồ Hạo Thiên tỉnh lại: Mẹ nó, nếu không thả thì tí nữa sẽ có người đến đòi.”

Bạch Thất nhìn chung quanh một vòng: “Cái nhà này rất lớn...”

“Hả?”

Mọi người còn không có kịp phản ứng.

Hai dị năng giả Lực lượng kia đã quỷ bịch xuống: “Tôi, chúng tôi đã cải tà quy chính, chúng tôi cam đoan sẽ không làm gì với các anh nữa, tôi, chúng tôi còn có thể thay mọi người trong đoàn đội cam đoan...”

“Giáo dục” của Phan Đại Vĩ đã khiến bọn họ thống khổ không chịu nổi, người đàn ông áo đen này có vẻ còn tàn ác hơn, giống như là giết người diệt khẩu, sau đó giấu xác đi!

Phan Đại Vĩ nói: “Mỗi lần làm nhiệm vụ, Chu thiếu cho các người thù lao là bao nhiêu Lam Tinh?”

Người nọ trung thực trả lời: “Tất cả là 50 viên, cảm về mọi người trong đoàn đội chia đều, mỗi người khoảng 10 viên.”

Hồ Hạo Thiên từ trong túi lấy ra một cái bọc màu đen, ném tới trước mặt hai người, cái túi tản ra, bên trong tinh hạch màu xanh da trời rơi là tả trên mặt đất: “Ồ đây có chừng 200 viên, ngày mai mời mọi người đứng đầu đoàn xe các anh tới đây gặp chúng tôi...”

Lam Tinh trên mặt đất khiến cho hai dị năng giả không khỏi mở to mắt.

Thì ra, đoàn đội ‘Tùy Tiện’ cũng có loại vật này, hơn nữa bộ dáng kia giống như là dùng không hết vậy!

Chẳng trách dị năng của đối phương mạnh mình hơn nhiều!

Hắn không khỏi ngẩn đầu, hỏi: “Các anh muốn làm gì?”

Hồ Hạo Thiên cười nhạt một tiếng: “Cho các anh Lam Tinh, còn không muốn sao?”

Người nọ do dự: “Thế nhưng mà Chu thiếu...”

Lam Tinh đương nhiên là thù lao, thế nhưng làm việc cho Chu Thụ Quang còn được hắn làm hậu phương đằng sau.

Bây giờ không phải xã hội trước kia, trong triều có người mới dễ làm việc, bọn họ đều thông hiểu đạo lý đó, cho nên mới lựa chọn làm việc cho Chu Thụ Quang.

“Chu Thụ Quang như thế nào...” Phan Đại Vĩ ngồi chồm hổm xuống, thấy bọn họ muốn nói lại thôi, “Không bằng, chúng ta lại đến tâm sự nhân sinh?”

“Không không không...” Người nọ lập tức trả lời chi tiết, “Chu thiếu đằng sau có Chu Đại tướng làm chỗ dựa, nếu như chúng tôi phản bội hắn, chắc chắn hắn sẽ tìm cơ hội diệt trừ chúng tôi.”

“Đừng nghĩ chúng tôi sẽ không diệt các anh.” Lưu Bình dư dư nắm đấm, uy hiếp, lại thấy hai người họ căn bản không có sợ mình, liền liếc mắt với Phan Đại Vĩ vài lần.

Phan Đại Vĩ đứng lên, nhìn bộ dạng Lưu Bình, ngắt lời cậu ta, nói: “Người trẻ tuổi, cậu quá không có có lễ phép rồi, thăm vấn là thăm vấn a, lộ ra bộ dáng ” Đóng cửa thả Phan Đại Vĩ ” để làm gì, xem ra cậu lâu ngày không được ăn đòn nên khó chịu rồi...”

Phan Đại Vĩ là kiểu người có tư duy khác biệt, có lẽ một khắc trước vẫn còn nói tư tưởng chính trực, chuyện đời người đúng đắn, một khắc sau có thể bàn về việc trên tạp chí XX cô gái chân dài tỉ lệ nào có rất hoàn mỹ.

Lưu Bình: “...”

Đã nói kẻ địch trước mặt phải giữ vững sự đoàn kết, thống nhất ý tưởng đấy!

Hai người trên mặt đất vui mừng, cho rằng không phải nghe Phan Đại Vĩ giáo dục: “Chú, thật sự không cần trò chuyện nhân sinh sao?”

Hồ Hạo Thiên ngồi chồm hổm xuống: “Kỳ thật, tôi cũng có thể cùng các anh tâm sự nhân sinh đấy...”

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Hai người trên mặt đất: “...”

Cảm giác thấy, người này tới càng thêm không tốt rồi!

Nhưng mà, trước vẻ mặt ”bảo trọng” của mọi người trong đoàn xe, hai người kia thật sự bị Hồ Hạo Thiên trói lại mang đến biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tiền Kim Hâm

Trừ Hồ Hạo Thiên ra, bây giờ mọi người cũng không có chuyện gì, cho nên bọn họ chuẩn bị ra sân hóng mát, thuận tiện đợi Hồ Hạo Thiên ra họp.

Hiện tại buổi tối rất nóng, đại khái đã lên tới 27-28 độ, trong sân còn có thể chịu được, nhưng ở trong phòng thì chỉ muốn nhanh nhanh ra sân cho đỡ nóng. Thế nhưng, Bạch Thất lại đề cho Điền Hải tới phòng bếp nhà mình hâm tổ yến cách thủy, để Đường Nhượng ăn nhẹ trước khi tới bữa tối.

Một lúc sau, Phan Hiểu Huyền cũng trở về, cô bước vào sân nhỏ, Phan Đại Vĩ hướng cô ngoắc ngoắc tay, ý muốn cô tới ngồi cạnh mình. Phan Hiểu Huyền giao hết hạt giống mình mua được cho Phan Đại Vĩ, sau đó lại nhìn Đường Nhượng, muốn nói lại thôi.

Một lát sau, bố của Hồ Hạo Thiên cùng Dương Lê mang theo một người đàn ông trung niên mặc quân trang đi vào trong sân. Người đàn ông trung niên kia thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, đôi mắt phát ra tia lạnh, để cho người khác vừa nhìn đã có cảm giác đối phương là người nguy hiểm, vạn người cũng khó địch lại.

Mọi người nhìn trước ngực ông đeo quân chương, đoán được người đàn ông trung niên này có lẽ chính là Tiền Kim Hâm, vì vậy tất cả mọi người cùng giả bộ đứng lên nghênh đón.

Không thể làm khác, bọn họ còn có việc nhờ người, chắc chắn phải dùng lễ đối đãi.

“Hạo Thiên đâu?” Ông Hồ nhìn chung quanh một lần, mở miệng hỏi mọi người.

Phan Đại Vĩ chỉ chỉ biệt thự của anh ta: “Hạo Thiên ở bên trong cho người làm công tác tư tưởng

Ông Hồ buồn bực: “Từ lúc nào mà nó trở nên nhiệt tình như vậy rồi?”

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Bọn họ dám dùng mì tôm thè, chắc chắn không phải đội trưởng Hồ nhiệt tình!

Hồ Hạo Thiên không ở đây, ông Hồ cũng không thể gọi con trai mình vào trong sân, trực tiếp giới thiệu người đàn ông trung niên đứng bên cạnh mình cho Bạch Thất, nói: “Đây là Tiền Đại tướng, hôm nay nghe tôi nhắc đến cậu, không thể chờ được, muốn tôi đưa anh ấy tới đây gặp cậu.” Lại quay đầu giới thiệu Bạch Thất, “Đây chính là người mà tôi nói với anh, cháu ngoại Tham mưu trưởng Thi, Bạch Ngạn.”

Tiền Kim Hâm tiến lên một bước, vỗ vai Bạch Thất: “Tiểu Thất.”

Cái vỗ này, bả vai mọi người trong đoàn xe đều theo đó mà run rẩy. Có vẻ như, Tiền Kim Hâm dùng lực rất mạnh.

Ngày mai, bả vai Tiểu Bạch có sưng lên không vậy!

Ôm cái đùi này, cũng phải trả một cái giá lớn đấy.

Tiền Kim Hâm cùng Bạch Thất lại giống như không có cảm giác.

Tiền Kim Hâm nghiêm nghị, mang theo cả quan tâm nồng nhiệt: “Cháu có thể tới A thành phố thật sự là quá tốt, trước kia nghe nói cháu đính hôn, tôi thật muốn tức khắc bay tới thành phố H, nhưng tạm thời có chút việc không thể bỏ lỡ, may mà cháu tới thành phố A rồi, bằng không thì tôi sẽ hối hận cả đời...” Tiền Kim Hâm nói liên miên, giống như là đã quen Bạch Thất từ rất lâu rồi.

Kỳ thật ngoại trừ lúc Bạch Thất học năm nhất đại học mới gặp qua một lần, còn lại không gặp nữa.

Nhưng mà Tham mưu trưởng Thi có ân bồi dưỡng với ông, giống như cha mẹ tái sinh, với lại ông không quên lời dặn dò chiếu cố cháu ngoại tiểu Thất họ Bạch trước khi Thi cố vấn chết.

Coi Bạch Thất như con ông, mà ông lại không con, ông coi Tham mưu trưởng Thi như cha... , xem Bạch Thất là con cũng là việc nên làm.

Bạch Thất cười khẽ, đợi Tiền Kim Hâm nói xong, mới kéo Đường Nhược ở đằng sau: “Đây là vị hôn thê của cháu, Đường Nhược. Chú Tiền không tới được thành phố H tham dự lễ đính hôn, bây giờ lại mời chú Tiền ở lại đây ăn cơm một bữa, chỉ mong chú Tiền không chê đồ ăn đạm bạc...”

Mọi người: “...”

Nếu như không phải đã nhìn quen bộ mặt than của Bạch Thất, tất cả mọi người sẽ nghĩ rằng anh chính là một ” đại công tử thế gia “.

Người này thật sự quá xấu xa, với đồng đội thì keo kiệt bủn xỉn, với người nhà thì hào phóng.

Đường Nhược nhu nhu gọi một tiếng ” Chú Tiền”, Bạch Thất lại giới thiệu mọi người trong đoàn xe với Tiền Kim Hâm: “Bọn họ là bạn của cháu cùng tới thành phố A, cũng là những người cùng chung hoạn nạn tụ hội lại thành một đội.”

Mọi người trong đoàn xe lập tức vứt bỏ suy nghĩ khinh bỉ ý kiến của Bạch Thất, toàn bộ lộ ra bộ dáng tươi cười ấm áp như ánh mặt trời: “Chú Tiền.”

Tiền Kim Hâm “...”

Người khác gọi tôi một tiếng ” chú ” cũng còn chấp nhận được, vì sao cái người nhìn qua xấp xỉ tuổi tôi cũng gọi tôi là “chú ”!

Hai bên giới thiệu xong, mọi người ngồi xuống sân.

Trong sân sắp xếp hợp lý, mấy người vợ xúm lại nấu cơm.

Trong bữa cơm, Tiền Kim Hâm hỏi thăm tình hình của Bạch Thất trước khi tổ chức lễ đính hôn, sau lại hỏi thăm chuyện bọn người Bạch Thất đến thành phố A, cảm ơn sự may mắn của anh.

Đổi mặt nhiều Zombie như vậy, không chỉ không chết, còn có thể kết bạn với nhiều người tốt như vậy.

Bạch Thất luôn luôn mỉm cười: “Đúng là cháu may mắn, lúc ấy bởi vì khu tây Zombie quá nhiều, liền nghĩ đến mọi người ở chỗ này cũng có phòng ở, nghĩ rằng ông ngoại trước tận thế mua khu biệt thự cũng kiên cố, ít nhất có thể có chỗ đặt chân đấy, nào biết đâu rằng vừa vận quân đội chọn đúng nơi đó quy hoạch căn cứ.”

Tiền Kim Hâm tiếp tục nói: “Các cậu tổng cộng là 16 người, vậy mà có thể biến nơi này thành như vậy, quả nhiên đều có bản lĩnh.”

Ánh mắt Bạch Thất tối sầm lại: ” Khu Tây luôn luôn không đi được, rồi quy hoạch lại chỗ này để cho mình ở đây có thể thoải mái hơn. Lúc lấy đi mấy tấn pin năng lượng mặt trời, thật ra là do chúng cháu giết Zombie rồi không cẩn thận đi vào trong Khoa học kỹ thuật Lam Quang mà thôi, bây giờ nghĩ lại, thiếu chút nữa là có đi mà không có về, may mà hiện tại có chút thành tựu, để cho mọi người thoải mái một chút.”

Tiền Kim Hâm nghĩ trước đó bọn họ gặp phải nguy hiểm trong lòng còn chút lo sợ, an ủi nói: “Yên tâm, bây giờ nơi này đã trở thành căn cứ, quân đội có ý định coi đây là trung tâm để mở rộng phạm vi ra bên ngoài, tương lai sẽ có rất nhiều ngày rảnh rỗi thoải mái.”

Về mặt Bạch Thất càng thêm ảm đạm: “Thực không dám giấu diếm, chú Tiền, chúng cháu đang thương lượng, khoảng hai ngày nữa sẽ rời căn cứ đi làm thợ săn, công tác xây dựng căn cứ sợ là phải dừng lại rồi.”

Tiền Kim Hâm ngạc nhiên, hỏi: “Vì sao?”

Bạch Thất nhún mày, bộ dáng giống như rất muốn nói, lại có phần do dự.

Biểu lộ trầm thống này lại càng làm cho người khác cảm thấy anh có vô số uất ức khó nói.

Đường Nhược: “...”

Mọi người trong đoàn xe: “...”

Tiểu Bạch, biểu hiện của cậu, chúng tôi cho điểm tối đa!

Đậu xanh rau má, quả nhiên đội xe hội tụ toàn người tài, giỏi có người giỏi hơn.

Phan Đại Vĩ, Hồ Hạo Thiên tính là gì, trực tiếp bị chụp chết trên bờ cát!

Không tìm được đáp án từ chỗ Bạch Thất, Tiền Kim Hâm chuyển ánh mắt về phía mọi người trong đoàn xe.

Mọi người nhao nhao thở dài một hơi, trên mặt lộ ra bộ dáng xoắn xuýt.

Thật ra vốn đã xoắn xuýt.

Chúng tôi bị cướp, không có chỗ dựa, không thể thoải mái trở về.

Đúng vào lúc này, Hồ Hạo Thiên mang theo hai dị năng giả lực lượng đi ra.

Vừa ra khỏi phòng, trông thấy một đám người ngồi trong sân, lại nhìn người đàn ông bên cạnh ba anh, quân chương hiển hách, cảm giác được hào khí trong đó, Hồ Hạo Thiên lập tức xắn tay áo đi tới: “Móa nó, bọn họ khinh người quá đáng, đâu chỉ cướp pin năng lượng mặt trời mà còn muốn đuổi tận giết tuyệt, con tức này tuyệt đối không thể nhịn!”

Đằng sau, hai dị năng giả Lực lượng cùng đi ra, run rẩy: “...”

Nói dối, rõ ràng chúng tôi chỉ theo dõi! Theo dõi!

Ông Hồ đứng lên, đối với hai người xa lạ có chút nghi hoặc: “Hạo Thiên, bọn họ nói vừa rồi con ở trong phòng cho người làm công tác tư tưởng, chính là cho hai người họ làm công tác tư tưởng?”

Không khí chung quanh ngưng trọng, Hồ Hạo Thiên cũng ngưng trọng theo: “Đúng vậy ạ, trước đó tụi con chưa đến căn cứ còn tốt đẹp đấy, đâu ngờ rằng quân đội tới giống như kẻ trộm tới, ngày đầu tiên đã gặp phải sói vầy đuôi rồi...” Chỉ chỉ hai dị năng giả lực lượng, “Ban ngày ban mặt tới ăn cướp, cướp không thành lại sử dụng thủ đoạn thâm độc, xem, tụi con đi ra ngoài còn phải người theo dõi đấy, đây mới chỉ có hai người, còn có mấy người bị Bạch Thất thả đi rồi...”

Ông Hồ nói: “Còn có người dám ban ngày ban mặt giờ trò cướp bóc trong căn cứ?”

Mọi người trong đội xe thở dài, không nói lời nào.

Hồ Hạo Thiên từ từ đi tới, đợi ông Hồ ngồi xuống: “Cha, trong căn cứ này, tụi con rất ngại khuất, đến mấy người tới cướp đồ không những không có chuyện gì, còn được cho là vô tội thả ra, bây giờ bắt được hai người này, không hỏi không sao, vừa hỏi thật sự đã giết mình, thì ra đối phương là muốn đuổi tận giết tuyệt, tụi con đều không biết mình từ lúc nào gây ra cừu hận lớn như vậy...”

Ông Hồ ngắt lời anh, giới thiệu anh với Tiền Kim Hâm.

Hồ Hạo Thiên vội vã nói mình không có ý tứ, xúc động quá lớn, lại dùng khả năng ăn nói trên thương trường của mình nói nịnh nọt.

Về sau, Tiền Kim Hâm cũng từ chỗ mọi người trong đoàn xe hỏi ra được tình huống.

Hồ Hạo Thiên lười rục rờ như hoa sen, từ đầu tới cuối kể lại tất cả mọi chuyện mà mọi người gặp phải thật chi tiết.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chân thành đối đãi

Edit: Pethuong

Beta: Sakura

“Sau khi có được bản năng lượng mặt trời này, đại khái hơi quá rồi nên đã làm người khác ghen tỵ, nhưng nếu muốn cái năng lượng mặt trời này thì không nói, tại sao bọn hắn còn muốn đuổi tận giết tuyệt, vì lý do gì?” Lưu Bình đứng lên, kích động nói.

Hiển nhiên bị Hồ Hạo Thiên chặn chèn rồi.

Đồng dạng kích động còn có Điền Hải.

Hồ Hạo Thiên liếc nhìn cha Hồ, rồi lại nhìn Tiền Kim Hâm, xong đưa mắt nhìn về Bạch Thất.

Bạch Thất quay đầu, nói với Tiền Kim Hâm: “Chú Tiền, kỳ thật lần này để chú Hồ mời chú đến là vì chuyện này, lúc trước ở căn cứ chúng cháu vô tình có được món đồ, hôm nay bị người thêm thuồng, mà hình như bọn hắn còn muốn đuổi cùng giết tận, cho nên mời chú Tiền tới đây nể tình ông ngoại cháu, mà che chở cho chúng cháu một chút.”

Trong lòng Hồ Hạo Thiên cho điểm khen và tặng quà vì lời nói này của Bạch Thất.

Đối với loại người của Tiền Kim Hâm này thì không cần quanh co dài dòng, có thể ngồi trên ghế này thì sóng gió thủ đoạn nào mà chưa gặp qua.

Nhóm mình trải qua biết nhiều vất vả, cố gắng không ít, diễn kịch cũng không ít, hít ngum khí lớn, cũng không bằng một câu nói ‘mong chú giúp đỡ’ của Bạch Thất.

Tiền Kim Hâm đã cùng cha mình tới gặp Bạch Thất, có nghĩa xem Bạch Thất là cháu của người bạn cũ. Rồi thẳng thắn nói ông ta là mình cần ông ta, chưa chắc đối phương đã không đồng ý, nhưng mà nếu cứ khóc lóc kể lể sẽ khiến ông ta ngửa mặt.

Quả nhiên đúng thế, Tiền Kim Hâm nghe Bạch Thất nói những lời này xong thì lòng mảy buông lỏng, nói: “Hôm nay, mặc dù nhân loại gặp nạn, nhiều phương tiện cơ sở còn chưa hoàn thiện, đất nước vẫn còn, nếu chính phủ muốn khôi phục lại đất đai thì cũng sẽ trừng trị những người vi phạm pháp luật.”

Cha Hồ nói: “Đúng thế, quy tắc vẫn là quy tắc, Hạo Thiên, con hỏi bọn chúng người đứng sau bọn chúng là ai chưa?”

Hồ Hạo Thiên gật đầu, đập một cước lên hai người: “Nói, người sau lưng hai người là ai?”

Hai người kia vốn bị Phan Đại Vĩ “giáo dục” gần 2 tiếng, giờ lại bị Hồ Hạo Thiên “giáo dục tư tưởng” thêm hai tiếng nữa sắc mặt còn khó coi hơn cả gan heo.

Nên không im lặng nữa, khai ra Chu Thụ Quang.

“Nhà họ Chu à..” Tiền Kim Hâm nhủ mảy, “Xem ra ở tận thế, thế mà bọn chúng còn thoải mái hơn lúc trước.”

Về sau quả nhiên đáp ứng với Bạch Thất đi tới nhà họ Chu.

Ông không thuộc bất cứ đẳng phái nào cả, nhưng mà quốc gia cùng với căn cứ thì ông sẽ không khoanh tay mà đứng nhìn.

Nếu nhà họ Chu trắng trợn như thế thật, coi như người bình thường bị bắt nạt thì ông cũng can thiệp, huống chi ông coi Bạch Thất như con trai của mình.

Mọi chuyện đã giải quyết, tất cả đều vui mừng ăn cơm, bữa cơm này làm mọi người vui vẻ sảng khoái.

Sau đó, Tiền Kim Hâm nói muộn rồi phải về.

Bạch Thất để cho Điền Hải từ trong nhà đưa ra hai túi thịt heo cùng với túi thịt bò, Phan Đại Vĩ cũng không có keo kiệt, đưa cho ông hai trái dưa hấu.

Tiền Kim Hâm có chút kinh ngạc, mặc dù mấy nay nghe nhóm người của bọn họ may mắn thu thập ít vật tư từ siêu thị, nhưng ngạc nhiên hơn vẫn là hai trái dưa hấu. Bên trong quân đội mặc dù có dị năng hệ Mộc, nhưng trực tiếp đưa ra hai trái dưa hấu thì bên bọn họ hoàn toàn không có.

“Đây là.. dị năng hệ Mộc.”

Phan Đại Vĩ gật đầu.

Bạch Thất nói: “Đúng vậy, lúc trước chúng cháu phát hiện trên đầu zombie có tinh hạch, cầm lên nhìn thì thấy nó có khả năng khôi phục dị năng, về sao này càng phát hiện nó còn có thể nâng cao dị năng của mình.”

Tiền Kim Hâm lấy ra một cái túi, từ bên trong lấy ra mấy cái tinh hạch màu xanh: “Cháu nói những cái này à.”

Bạch Thất gật đầu: “Đúng rồi ạ, trong đầu những con zombie có những cái này.”

Tiền Kim Hâm lạnh mặt nói: “Chúng ta còn tưởng những cái này là do Tào tiến sĩ nghiên cứu mà có được, lúc trao đổi còn coi như nợ cô ta một nhân tình nữa.”

Cha Hồ nói: “Chú cũng vậy, vì trả giá những viên tinh thạch này mà Tiểu Lê phải kí hiệp ước không bình đẳng nữa.”

“Khinh thường quá đáng rõ ràng dám đem chúng ta ra đùa giỡn!” Tiền Kim Hâm nổi giận.

Cha Hồ quyết tâm rèn sắt khi còn nóng, cùng Tiền Kim Hâm vừa đi vừa nói về nhà họ Chu ý thế hiếp người.

Mọi người đưa Tiền Kim Hâm cùng cha Hồ ra ngoài, nhìn hai người rời đi.

Hai người vừa đi, Hồ Hạo Thiên kêu Dư Vạn Lý và vệ sĩ của mình mang hai người dị năng vào trong biệt thự.

“Tiểu Bạch, cậu có biết mấy cái tinh hạch này, kỳ thật tinh hạch không phải con đường chủ yếu giúp chúng ta lên cấp?” Bây giờ chỉ còn nhóm người bọn họ cho nên Hồ Hạo Thiên cũng không quanh co nữa, nói thẳng hoài nghi trong lòng ra.

“Hả?” Bạch Thất nói: “Vậy đó là cái gì?”

Hồ Hạo Thiên nói: “Cậu thật sự không biết?”

Bạch Thất nhìn Đường Nhược ở bên cạnh.

Đường Nhược: “..”

Cô yên lặng quay đầu đi, hành động này nói lên không muốn xem hành động giả dối của anh.

Bạch Thất quay đầu lại, rồi lắc đầu.

Hồ Hạo Thiên: “Chúng ta hoài nghi là do dị năng hệ Thủy của Đường Nhượng giúp chúng ta tiến bộ.”

“Hả, có thật vậy không?” Bạch Thất nói.

Hồ Hạo Thiên chỉ vào bức tường trong sân: “Nhìn đi, đây là sức mạnh của người có dị năng lưu lại, bọn hắn đã hấp thụ hơn 100 lam tinh rồi, nhưng lực của bọn hắn chỉ lưu lại chỉ có như vậy thôi.”

Bạch Thất lúi kéo tay Đường Nhượng, rồi nhìn bức tường kia: “Ừm, quả thật rất yếu.”

Hồ Hạo Thiên không nói gì nữa, anh nhìn Bạch Thất hồi lâu, từ từ nói: “Nước bên trong kia.. không có vấn đề gì sao?”

Bạch Thất nhìn hắn, cười rộ lên, như mùa xuân: “Miễn sao mọi người không nói thì không có vấn đề gì?”

Sau đó anh mang theo Đường Nhượng cùng với Điền Hải trở lại biệt thự của mình.

Dư Vạn Lý theo Hồ Hạo Thiên từ biệt thự đi ra, thấy anh nghiêm túc nhìn Bạch Thất với bộ dạng kính nể, sau đó nói: “Làm sao vậy?”

Phan Đại Vĩ nói: “Hình như Bạch Thất đã sớm biết tác dụng của dị năng hệ Thủy của Tiểu Đường.”

“Ừm” Hồ Hạo Thiên nói: “Nhưng mà cậu ấy lại lựa chọn tin tưởng chúng ta, nguyện ý chia sẻ bí mật này với chúng ta.”

Lập tức, Dư Vạn Lý cũng giật mình, lấy cái ly nước ra khỏi túi, lắc nó: “Không biết hệ Thủy khác có tác dụng này hay không.”

Phan Hiểu Huyền ở khu căn cứ phía tây, từng chứng kiến rất nhiều hệ Thủy, theo cô phân tích được, nói: “Không đâu, chỉ là nước bình thường, hơn nước cũng rất khan hiếm, một ngày chỉ có được hai thùng.”

Hồ Hạo Thiên và những người khác nhìn vào biệt thự của Bạch Thất trở nên nhiệt tình hơn.

Ở thời tận thế cảm giác giống như con người đang sống trong bóng tối, được người khác tiếp cho cây đuốc.

Con đường phía trước được chiếu sáng, trái tim cũng được chiếu sáng.

“Cho nên.” Lưu Bình ngờ ngác nói: “Tiểu Bạch dùng quốc sĩ đối với mình thì chúng ta cũng phải dùng quốc sĩ đối với cậu ấy. Về sau chúng ta đem Tiểu Bạch làm lão đại.”

Nửa ngày, mọi người nhón nhào: “Móa, tiểu Lưu, người không có văn hóa như cậu cuối cùng cũng nói được tiếng người.”

Lưu Bình: “..”

Mẹ nó, mấy người mới không có văn hóa, cả nhà mấy người mới không có văn hóa!

Ông đây tốt nghiệp ở đại học Học Lý Công Nam!

Ông Tần tổng kết lại nói: “Người ta dùng chân thành đổi đãi, chúng ta nhất định không thể cô phụ người ta được.”

Mọi người đều gật đầu.

Cái tốt gì bọn họ đều không cần, lâu ngày mới biết được lòng người, bọn họ tin mình sẽ không nói ra thì đối phương cũng sẽ hiểu thiệt tình của nhóm mình.

Về phần nước của Đường Nhượng có tác dụng với sự lên cấp của dị năng, nếu hai người bọn họ không nói thì mình cũng không biết.

Nếu bọn họ tự nói với mình, vì phần nhân tình này thì mọi người thay bọn họ giữ bí mật là đều dĩ nhiên.

Đối với đôi vợ chồng này cùng mọi người chia sẻ bí mật, vừa tốt bụng vừa khôn ngoan, vì nếu ở chung thời gian dài thì tất nhiên bọn hắn cũng sẽ biết.

Người ta mang ý tốt, làm sao chúng ta lấy oán báo ơn.

Phan Hiểu Huyền theo Phan Đại Vĩ trở về biệt thự, tắm rửa xong thấy Phan Đại Vĩ ngồi trước bàn nghiên cứu chén nước, đi tới: “Cha..” nhìn nhìn, lại hỏi, “Cái này là nước của Đường Nhượng.”

“Ừm” Phan Đại Vĩ cười cười nói, uống một ngụm hết chén nước: “Mọi người đã đối xử ta như vậy, tất nhiên ta báo đáp lại, dùng quốc sĩ đối với chúng ta thì ta sẽ dùng quốc sĩ báo đáp lại.. Lưu Bình nói không sai.”

Phan Hiểu Huyền nhìn chén nước kia, nhấp nháy môi.

Suy nghĩ một chút, cô chuẩn bị nói chuyện của Tô Tiêm Ảnh cho Đường Nhượng biết.

Sau đó nói: “ Cha.. con đi tới nhà Đường Nhượng một lát.”

Phan Đại Vĩ nói: “ Có chuyện gì à?”

“ Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chân tướng

Khi Phan Hiểu Huyền đi vào biệt thự của Bạch Thất, thì Đường Nhượng cũng vừa tắm xong đang ngồi sấy tóc.

Điền Hải ra mở cửa, thấy Phan Hiểu Huyền muốn tìm Đường Nhượng, vì vậy đứng đầu thang la lên: “ Chị ơi, chị Phan tìm chị.”

“Ừm.” Đường Nhượng lên tiếng, rất nhanh đi xuống lầu.

Lúc này buổi tối thường rất nóng, mà Bạch Thất cũng không tiết kiệm điện, đang mở điều hòa.

Gió thổi phát phơ, Phan Hiểu Huyền nhìn thấy Đường Nhượng từ trên lầu đi xuống.

Tóc dài đen nhánh ở bên trên cái cây kẹp tóc hình vương miện, kẹp lấy một ít tóc, cô mặc váy chấm bi màu hồng nhạt bằng bông, trên chân mang đôi dép lê băng trúc, lộ ra đôi chân trắng nõn.

Cả người cô như một tinh linh từ trên lầu xuống.

Phan Hiểu Huyền có chút sững sờ, trước khi tận thế lúc còn ở trường, cô chưa từng thấy Đường Nhượng đẹp như vậy. Hiện tại, cứ như hình poster đang quảng cáo vậy.

“Ngại quá, để cậu chờ lâu như vậy, tớ mới sấy tóc xong.” Đường Nhượng cột tóc lại, đi đến trước mặt Phan Hiểu Huyền, thấy cô đang chớp chớp mắt nhìn mình, có chút khó hiểu hỏi: “Hiệu Huyền?”

Phan Hiểu Huyền phục hồi tinh thần lại: “Mình, có chút việc muốn nói với cậu.”

“Ừm.” Đường Nhượng mang cô đi đến ghế sa lon ngồi xuống. “Cậu muốn uống gì?”

Cô vừa nói xong, Điền Hải đã bung hai ly sữa nóng lên, một ly đặt lên bàn trà: “Chị Phan uống sữa tươi.” Còn một ly đầy, đưa đến tay cho Đường Nhượng, “Chị, này.”

“Cảm ơn.” Phan Hiểu Huyền nhìn ly sữa, muốn nói lại thôi.

Cô vừa rồi muốn suy nghĩ nói đối phương về chuyện của Tô Tiêm Ảnh, nhưng vừa tới bên miệng thì có chút e sợ.

“Kỳ thật, đêm này mình tới đây là vì ban ngày nhìn thấy, cái kia.. Tô Tiêm Ảnh...” Phan Hiểu Huyền nghĩ tới hậu quả của chuyện này.

“Ừm.” Đường Nhượng cầm ly sữa bò, ánh mắt chờ mong nhìn cô ấy, đợi cô nói.

Lúc này Phan Hiểu Huyền nhìn thấy Bạch Thất từ trên lầu đi xuống.

Nhìn tướng mạo trang nghiêm, bộ áo ngủ màu xám không thể che đi phong thái của anh.

Bạch Thất đi từ từ xuống lầu, sau đó đến bên cạnh Đường Nhượng, cầm tấm chăn mỏng che lên đùi của cô.

Đường Nhượng xóc tấm chăn lên: “Hôm nay trời rất nóng không cần đắp.”

“Hửm, không đắp?” Bạch Thất ngồi xuống bên cạnh cô, lần nữa đắp lên đùi của cô.

Đường Nhượng biết được tính tình của anh, mặt mày đẹp đẽ, hình dáng đang hoàng, nhưng kì thật bên trong rất bá đạo.

Vì vậy cô liền bấu môi, không xúc lên nữa, tay cầm ly sữa đưa tới.

Bạch Thất không cầm ly, mà trực tiếp uống luôn ly sữa trên tay cô.

Nhìn hai người rất hài hòa.

Cảm giác này..

Trong giờ phút này Phan Hiểu Huyền cảm thấy, cô thật ghen tị với tình yêu nam nữ.

Hình ảnh hài hòa ấm áp, cô thật muốn cho Tô Tiêm Ảnh nhìn thấy cảnh này, nhất định tức đến hộc máu.

Trước khi hai người ở trường học, Tô Tiêm Ảnh lúc nào cũng chiếm thượng phong, tính cách táo bạo Đường Nhượng lúc nào cũng tô điểm thêm cho tính cách yếu đuối vô tội của Tô Tiêm Ảnh. Mà đàn ông, thì lúc nào cũng thích dịu dàng, mềm mại đáng yêu, trong mắt có thể cảm thấy mình có thể che chở cho người con gái này, cho nên lúc hai người tranh cãi thì Phạm Văn Giang càng thiên vị Tô Tiêm Ảnh hơn.

Phan Hiểu Huyền nhìn hai người uống sữa đến ngẩn người.

Bên này Đường Nhượng nhìn cô, có chút kỳ quái: “Hiểu Huyền, không phải cậu muốn nói gì về cái tên Tô...” Nghĩ nghĩ mãi mới ra, “Tô Tiêm Ảnh đúng không?”

Phan Hiểu Huyền ngồi trên ghế sa long nhìn nhìn, nhìn ba người bọn họ. Trầm mặt một lát rồi nói: “Mình có thể nói chuyện riêng với cậu một chút được không?”

Đường Nhượng nhìn hai người đàn ông ở nơi này, cảm thấy hai người phụ nữ cần nói chuyện riêng. mà hai người đàn ông ngồi đây không thích hợp, vì vậy: “Chúng ta lên lầu đi, chỗ đó ông cậu trông rất nhiều thứ, mình dẫn cậu đi xem.”

Hai cô nương cầm tay dắt lên lầu để lại Bạch Thất cùng với Điền Hải đối mặt với nhau.

Nhìn đều chán ghét.

Điền Hải gãi gãi đầu, rồi tìm một chủ đề để nói: “Anh Bạch, chị Phan tìm chị Đường có chuyện gì vậy.”

“Ai mà biết được, có lẽ hỏi thăm chuyện đi cả.” Bạch Thất vừa nói vừa bước chân lên lầu.

Điền Hải: “?”

Di cà là cà gì?

Chị Phan còn có người thân thích nữa sao, sao không nghe chú Phan nói tới?

Ở trên lầu Đường Nhượng mang theo Phan Hiểu Huyền đi thăm phòng hoa cỏ do ông Tần quản lý, ngồi lên ghế dài bên cạnh.

Thời gian không còn sớm, giờ này chỉ còn có hai người, Phan Hiểu Huyền cũng không quanh co nữa, trực tiếp hỏi Đường Nhượng: “Đường Nhượng, cậu không biết Tô Tiêm Ảnh sao?”

Đường Nhượng nghĩ nghĩ nói: “Mình phải biết cô ấy sao?”

“àch..” Phan Hiểu Huyền dừng một lát nói: “Như vậy, cậu có thể nghe mình kể một câu chuyện không?”

Đường Nhượng gật đầu nói: “Được chứ.”

Vì vậy Phan Hiểu Huyền bắt đầu kể chuyện: “Trước kia mình có người bạn học chung đại học, mình có biết cô ấy ở trong trường, cô ấy chính là thiên kim đại tiểu thư, nghe nói cô ấy còn có một người chị cùng cha nhưng khác mẹ, nhưng mẹ kế đối xử cô ấy rất tốt..trông..” Cô nhìn Đường Nhượng rồi nói tiếp. “Cô ấy giống cậu đấy.”

Đường Nhượng: “...”

“Cô ấy vừa tiến vào đại học F, trước tận thế cô ấy học năm nhất, nghe nói cô ấy thích một người tên là Phạm Văn Giang, nên cố ý thi vào đại học F, nhưng anh ta lại không thích cô ấy, anh ta nói mình chỉ thích người tên là Tô Tiêm Ảnh, lại nói cô ấy không được lại gần Tô Tiêm Ảnh...”

Đường Nhượng hỏi: “Sau đó thì sau, cô ấy buông tha cho người đó rồi bỏ đi?”

“Không” Phan Hiểu Huyền nói: “Cô ấy không chỉ không buông tha cho, mà ngược lại càng tức giận

càng bắt nạt chế nhạo Tô Tiêm Ảnh, nói cô ấy là bạch liên hoa, chuyên môn đi cướp bạn trai người khác

, chỉ có điều Tô Tiêm Ảnh luôn tỏ ra là nhu nhược, không nói lại. Vì vậy cô ấy luôn dùng vũ

lực giải quyết, mỗi lần đều đem Tô Tiêm Ảnh đánh tới nhập viện.”

Đường Nhược : “...”

Đường Nhược ; “Đã như vậy, cô gái kia không bị kiện sao?”

“Đương nhiên là có, nhưng cô ấy chỉ cần nộp tiền bảo lãnh là được thả ra, sau đó lại đi áp bức Tô Tiêm

Ảnh, tiếp tục cầm đầu đánh người, cô ấy cứ thế ra vào cục cảnh sát, tiếp tục được nộp phạt bảo lãnh ra

sau đó thì cứ luôn như vậy...”

Đường Nhược: “...”

“ Rồi đến lúc cô ấy được mười tám tuổi, sau đó trên báo đài nói, cô ấy có một vị hôn phu, đó cũng là

một gia đình giàu có, họ Bạch, hai nhà trước kia từng có hôn ước, chỉ cần hai nhà liên hôn thì hai nhà

càng lúc càng phát triển, tài sản lớn hơn gấp đôi. Hôn nữa, cô ấy ở trong nhà rất được xem trọng

, chỉ cần kết hôn thì cô ấy có thể hưởng hết tài sản của ông ngoại, cho nên cô ấy không còn cách nào ...”

Đường Nhược : “ Vậy cô ấy ngoan ngoãn đi đính hôn rồi à.”

Phan Hiểu Huyền lắc đầu: “ không, đương nhiên cô ấy sẽ không ngoan ngoãn mà đính hôn, ngày đó cô ấy, đi tới trường đại học F lôi kéo người con trai kai thề non hẹn biển, nói muốn đi thành phố H, là tại bữa tiệc đính hôn đâm chết vị hôn phu ấy, cùng người bạn trai ấy tiếp tục tình yêu, hai người cùng nhau bỏ trốn ...”

Đường Nhược: “..”

Phan Hiểu Huyền cẩn thận quan sát nét mặt của cô ấy: “ Tiệc đính hôn, không biết cuối cùng có thành

công không?”

Đường Nhược yên lặng nuốt ngụm nước miếng : “ Ừm, đương nhiên là thành công, hiện cô ấy đang

cùng vị hôn phu sống rất hạnh phúc.”

Phan Hiểu Huyền gật gật đầu, lần nữa mở miệng nói : “ Vậy còn một câu chuyện khác muốn nói với cậu.”

Đường Nhược: “..”

Sự tình đã như vậy, chắc dưới lầu không nghe thấy, Đường Nhược cũng không tiện từ chối, chuẩn bị tiếp nhận một đả kích mới: “ Ừm, cậu nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Câu chuyện

Edit: Pethuong

Beta: Sakura

Phan Hiểu Huyền nói : “Ngày hôm sau cô ấy tới đại học F, trên thế giới tự nhiên xuất hiện một loại virus, bạn mình cảm thấy loại virus này lây lan có chút không đúng, vì vậy không tiếp tục ở trường đại học nữa, mà tìm tới căn cứ phía tây của quân đội, lúc trên xe gặp Tô Tiêm Ảnh, tuy nhiên lúc trước cả hai người đều không biết, nhưng bởi vì cùng đi quân đội để đưa tin, bạn của mình cùng Tô Tiêm Ảnh phân đến cùng kí túc xá.”

“Ừm”

“Đã không có cô ấy (DN) cản trở, Tô Tiêm Ảnh cùng Phạm Văn Giang đã ở bên nhau, lúc này Phạm Văn Phàm lại thức tỉnh dị năng hệ Băng, ở trong trường học liền xuất hiện một đám người, tất cả đều thức tỉnh dị năng giống như hạc ở giữa bầy gà, về sau Tô Tiêm Ảnh liền tập trung tất cả lực lượng mọi

người phát triển vô cùng tốt, cô ta (TTA) còn dễ dàng qua lại với những người đàn ông còn có thể làm cho Phạm Văn Giang không phát hiện ra, rồi làm cho mỗi người đàn ông đều yêu cô ta.”

Đường Nhược gật đầu nói: “Sau đó thì sao?”

Phan Hiểu Huyền: “Về sau ở khu trụ sở phía tây, mình cùng bạn mình đã tìm được người nhà nên ra khỏi kí túc xá. Nhưng hôm nay mình cùng bạn của mình gặp lại Tô Tiêm Ảnh trên đường, rồi nhìn thấy Tô Tiêm Ảnh đang mền mộ một người đàn ông nào đó trong căn cứ. Quen biết Tô Tiêm Ảnh cho tới bây giờ, thì phát hiện Tô Tiêm Ảnh luôn có tính kiên trì nhẫn nại, đồ vật nào không có được trong nay thì sẽ luôn quần quít không buông.”

Cô nhìn Đường Nhược, yên lặng nhích mông mình ra một chút, cùng cô ấy giữ chút khoảng cách: “Mà người hôm nay mình nhìn thấy là người đàn ông kia vừa vặn là vị hôn phu muốn chộc chết ở thành phố H mà không thành, vị hôn phu ấy ngược lại về sau đính hôn với một người con gái cũng không tệ lắm...”

Đường Nhược: “...”

Phan Hiểu Huyền cẩn thận nhìn xem thái độ của Đường Nhược.

Cảm giác này, cảm thấy giờ phút mình giống như bị thiêu đốt trong nhiệt độ bốn mươi độ C, cảm giác bồi hồi muốn cháy hồng cả đầu, không khỏi từ trong không gian lấy ra một cái quạt đưa tới.

Đường Nhược rất nhanh tiếp nhận, mở ra, quạt quạt cho mình mấy cái, rồi tiếp tục phe phẩy..

Cô ấy vừa tắm ấy tóc thổi lên theo gió, giờ phút này ánh mắt của Phan Hiểu Huyền giống như ánh mắt của bệnh nhân bị tâm thần đang ngồi nhìn bạn cùng phòng.

Phan Hiểu Huyền đứng lên, nhìn nói: “Câu chuyện mình đã nói xong, thôi, mình đi trước đây...”

“Hiểu Huyền.” Đường Nhược hít một hơi, cầm quạt, đứng lên, cố gắng bình tĩnh rồi nở nụ cười nhẹ nhàng: “Cậu từng nói, cô gái kia ở đại học F, mỗi lần đánh Tô Tiêm Ảnh xong đều bình an vô sự đúng không?”

Nhìn cô như đang mỉm cười, nhưng sắc mặt lại u ám, còn có chút dữ tợn. Dịu dàng giao thoa điên cuồng khác hẳn hoàn toàn hình ảnh vừa đi xuống lâu lúc này.

Phan Hiểu Huyền yên lặng lui về sau một bước nói: “Đứng, đứng Tô Tiêm Ảnh đối với ... Ừm, hình như bị đánh hoài nên rất kinh nghiệm, cho nên cái kia, muộn rồi, mình đi trước đây...”

Đường Nhược tự mình đưa Phan Hiểu Huyền ra tận cửa, nhìn Phan Hiểu Huyền ra khỏi cửa, Đường Nhược nói: “Hiểu Huyền, cảm ơn cậu.”

Phan Hiểu Huyền nhìn kỹ bộ dáng của cô ấy, hoàn toàn tỉnh táo, nở nụ cười: “Chúng ta là đồng đội, hơn nữa còn là bạn bè, mặc dù là chuyện trước kia của cô ấy...”. Rồi cô chỉ chỉ vào đầu mình, “không được thông minh cho lắm nhưng mình cũng rất thích cô ấy chỉ cần một lời không hợp thì đánh, tính cách cũng rất nóng nảy.”

Đường Nhược: “..”

Đầu không được thông minh cho lắm không phải mình, không phải mình.

Trong đầu cô không ngừng mặc niệm chuyện này ba lần, cười nói: “Ừm, cảm ơn câu chuyện này của cậu.”

Đưa tiễn Phan Hiểu Huyền xong rồi đi lâu rồi trở về phòng ngủ với Bạch Thất, trong lòng Đường Nhược có chút bức bối liền lấy cây quạt, mở ra, liên tục quạt đi quạt lại...”

Bạch Thất: “..”

Anh ngồi tựa đầu giường, cầm lấy cái quạt của Đường Nhược quạt quạt vài cái: “Nóng?”

Đường Nhược chấp tay sau lưng đi vòng vòng trong phòng, quay đầu thấy Bạch Thất luôn đi theo cô, đề lại bức tức trong lòng.

Nghĩ tới cũng đúng, Tô Tiêm Ảnh là tự mình đa tình, không liên quan gì tới mình và Bạch Thất, do cô gái kia tự mình làm, mình còn thấy chán ghét, huống chi là Bạch Thất.

Nếu như mà còn vô sỉ mà tới nữa, mình cứ trùm bao bố mà đánh cho một trận.

Đường Nhược nghĩ thông vấn đề này, giống như đệ tử tiên gia tu thành chánh quả, trong đầu lập tức thanh thản.

Nhưng mà...

Đường Nhược đi tới giường ngồi xuống: “Cái kia, Bạch Ngạn, có một chuyện em chuẩn bị nói với anh.”

“Ừm, em nói đi.” Bạch Thất đi tới ngồi xuống giường, đưa tay vuốt mặt cô. “Cho dù em có hồng hạnh xuất tường, anh cũng trèo qua tường mà chờ em.”

Đường Nhược “..”

Vì vậy Đường Nhược kể lại chuyện của Phan Hiểu Huyền nói cho Bạch Thất nghe.

Lúc trước có một cô gái, vì bạn trai mà vào đại học F, đánh nhau với cô gái họ Tô, rồi về nhà gặp vị hôn phu của mình, cô ấy nói dứt khoát muốn giết bị hôn ấy rồi cùng bạn trai mình bỏ trốn.

...

Rồi sau đó, cô gái họ Tô ấy muốn nương nhờ quân đội, rồi vào căn cứ ở, hiện còn nhìn trộm vị hôn phu của cô gái kia.

Bạch Thất nghe thấy xong, chậm rãi nói: “Ừm, vậy cô gái muốn giết vị hôn phu, muốn trốn cùng tình nhân kia người đó em có biết không?”

Đường Nhược quả quyết nói: “Em không biết cô ấy.”

“Ừm.” Bạch Thất nói: “Vậy chuyện này cũng không quan hệ gì với chúng ta, mà chuyện này em chỉ cần nghe một chút thôi là được rồi.”

Chuyện này đã kể với Bạch Thất, trong lòng Đường Nhược cũng nghĩ thông suốt, kể tiếp nên đi ngủ rồi.

Bạch Thất đưa tay ôm lấy cô kéo vào trong lòng mình, xoa người chặn lấy cô: “Hôm nay, bộ dáng em ghen rất đáng yêu.”

Đường Nhược nhỏ giọng: “Ban ngày em đã nói anh là của em, mà lại muốn cùng em cướp người, nhất định sẽ cho cô ấy biết mặt.”

Bạch Thất cười rộ lên, cúi đầu hôn lấy: “Tiểu Nhược, anh rất thích sự tin tưởng em dành cho anh.”

Quần áo thoát ra, tay chân quần quýt.

Một người vì anh mà nỏ rộ, điên đảo chúng sinh.

Một người vì cô mà rơi vào lưới tình, vạn kiếp bất phục.

Dục vọng dưới đáy mắt, hai trái tim quyến luyến.

Ánh nắng chiếu vào, Bạch Thất tỉnh dậy, nhiệt độ ngày đêm ở đây khác nhau, anh có thói quen dậy là quay sang nấp chăn cho Đường Nhược.

Chỉ có điều là nay vừa mở mắt, thì bóng dáng nhỏ bé trong ngực mình đã không thấy đâu.

Bạch Thất kinh hãi, trực tiếp rời giường khoát áo ngủ lên.

“Tiểu Nhược..” Bạch Thất trong phòng ngủ gọi cô.

Tìm tất cả phòng ngủ trên lầu ba, bể bơi, phòng tập thể thao trong phòng ngủ. Bạch Thất đi qua tám bình phong bằng ngọc, trong thư phòng thấy Đường Nhược đang trong phòng đang tập trung đọc sách.

Cô ngồi trước bàn sách, cứ như vậy, ước gì mình chôn luôn vào cuốn sách.

“Tiểu Nhược.” Bạch Thất đi qua gọi cô một tiếng, “Sớm vậy em đang đọc cái gì?”

Đường Nhược đem vở để xuống: “Em học một ít kỹ năng mới.”

Bạch Thất giật giật lông mày, đem quyển sách rút ra hỏi: “Kỹ năng gì.”

Đem cuốn sách ấy lật lên, sáu chữ “Muốn nói lời ác độc dễ dàng” đập vào mắt của Bạch Thất.

Bạch Thất..”

Bạch Thất bình tĩnh để sách lên bàn, nhặt quyển sổ trên tay Đường Nhược ra “Sao lại chép cái này?”

Đường Nhược nhỏ giọng nói: “Em nghĩ kĩ rồi, sau này khó bảo đảm là không gặp Tô Tiêm Ảnh, cho nên em phải học một chút.”

“Haha.” Bạch Thất lấy vở ra để trên bàn, “Tại sao phải dùng miệng, dùng tay cũng được mà.”

Đường Nhược nói: “Em là người đọc sách, nên dùng tri thức! Vũ lực không giải quyết được vấn đề đâu, chúng ta theo hướng tốt, không nên đi vào con đường đen tối.”

Bạch Thất: “...”

Bạch Thất nói : “ Câu này từ quyển sách đó à?”

Đường Nhược gật đầu.

Bạch Thất xúc động ôm trán.

Đội chút nữa phải đốt quyển sách này!

Bạch Thất nói: “ Lỗi của anh.”

Đường Nhược nghi hoặc.

Bạch Thất ôm lấy Đường Nhược, mang cô đi tới giường: “ Nhất định do hôm qua anh không đủ cố gắng, nên em mới có thể dậy sớm làm những chuyện như vậy.”

Đường Nhược: “..”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Đoàn xe Hồng Trần

Edit: Hứa Minh Nguyệt

Sáng sớm hôm sau, đã nhìn thấy có rất nhiều người của quân đội đứng ở cổng biệt thự.

Hỏi qua mới phát hiện bọn họ đều là bộ đội ba thứ quân[1], mọi người trong đoàn xe vốn đang hoang mang liền thở ra một hơi, sau đó cảm thán một chút hiệu suất làm việc của Tiên đại tướng.

[1]: bộ đội 3 thứ quân gồm có lục quân, không quân, hải quân. Trong đó, lục quân là quân chủng thường hoạt động trên mặt đất, không quân hoạt động trên không, hải quân hoạt động trên biển.

Hôm qua mới đưa ra yêu cầu vậy mà sáng nay đã có thể thực hiện xong rồi.

Hồ Hạo Thiên tập hợp mọi người vào họp ở trong biệt thự của anh.

Nội dung của hôm nay chính là bàn bạc, bọn họ chuẩn bị đi theo hai người lần trước theo dõi bọn họ sau đó bị bắt, đi tới chỗ của họ để bàn bạc điều kiện.

Theo như những gì bọn họ khai ra, bọn họ là người của đoàn xe Hồng Trần, cũng không phải người độc ác gì, chỉ là giúp Chu thiếu đi theo dõi mà thôi, nếu có thể thu đoàn đội này về phục vụ dưới trướng mình, để bọn họ ngược lại đi theo dõi Chu thiếu cũng là ý kiến không tồi.

“Thu cho mình dùng.” Bạch Thất trầm ngâm một tiếng, “Như vậy có lẽ sẽ phải làm phiền dị năng của bà xã anh một chút.”

“Tại sao?” Hồ Hạo Thiên hỏi.

“Không có gì.” Bạch Thất nói: “Chỉ là hôm qua, tiện tay đâm người theo dõi một đao.” Hồ Hạo Thiên: “...” Sao anh không trực tiếp giết người diệt khẩu, không sợ sau này người ta có cơ hội sẽ tìm đến anh báo thù sao?

Bạch Thất giống như nhìn ra suy nghĩ của Hồ Hạo Thiên, từ từ nói: “Dễ dàng như cắt thịt gà, không có cảm giác gì cả.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Quả nhiên, đồng đội của mình lần lộn một chỗ với chú Phan lâu rồi, tất cả đều không bình thường!

Bàn bạc tốt nhiệm vụ hôm nay, từng người trong đoàn xe lại đi đến cơ sở xây dựng của căn cứ báo danh, tiếp tục ‘Xin phép nghỉ’.

Đương nhiên, nếu như căn cứ không xử lý bốn người đàn ông tới khiêu khích kia cho ổn thỏa, bọn họ quyết định sau này, mỗi ngày đều ‘bãi công’.

Mọi người trong đoàn xe cuộc sống giàu có, toàn bộ đều không cần căn cứ cung cấp cơm ba bữa. Trước kia, vốn là vì đền đáp quốc gia mới tham gia xây dựng căn cứ, hôm nay đền đáp không thành ngược lại biến thành thanh lý tài sản của mình, người bình thường còn khó có thể nhận được, bọn họ

cũng không phải là người nào tàn dễ trên chọc.

Thu phục được đoàn xe Hồng Trần, để bọn họ sau này làm việc cho mình, như vậy, cũng có thể tìm lão bà nhà mình chữa trị cho bọn họ, biểu đạt một chút thành ý của mình.

Có điều, nếu như đối phương không thật lòng hợp tác với mình thì đành buông tha, trực tiếp xóc sào huyết đối phương.

Dù sao hôm nay nhóm người mình đã có hậu đài, lưng cũng có thể thẳng lên rồi!

Hồ Hạo Thiên đi tới chỗ Vệ Lam, cùng Vệ Lam đi bộ tới khu hậu cần, gọi Dương Lê ra ngoài.

Dương Lê ở trong quân đội làm công tác hậu cần, không lệ thuộc trực tiếp vào nhà họ Chu, chỉ vì nhà họ Chu cung cấp Lam Tinh, thời điểm cần dùng dị năng trị liệu sẽ ưu tiên cho nhà họ Chu mà thôi, vì vậy Vệ Lam mượn người cũng không tốn bao nhiêu tâm tư.

Nhưng Vệ Lam có điểm không hiểu: “Anh vội vã mang bà xã đi như vậy, đoàn xe các anh có phải có chuyện gì không?”

Hồ Hạo Thiên dám nói với Vệ Lam là bởi vì Bạch Thất đâm người khác một đao, hiện tại muốn dẫn lão bà nhà mình đi chữa trị cho người ta được không nào?

Thật ra, Hồ Hạo Thiên đúng là dám.

Vì vậy anh cũng thành thật: “Ha ha, chỉ là không cẩn thận đâm người khác một đao, hiện tại muốn chữa trị cho anh ta mà thôi.”

Vệ Lam: “...”

Dẫn theo lão bà nhà mình, đồng thời cảm ơn Vệ Lam, mọi người trong đoàn xe mang theo hai dị năng giả lực lượng tập hợp ở khu cao ốc.

Trên đường, đoàn xe muốn ra ngoài cũng rất nhiều, một đám người đi trên đường cũng không có nhường đường cho những người khác, ghé mắt nhao nhao.

Chỗ của đoàn xe Hồng Trần chính là một căn phòng ở khu cao ốc.

Nhưng mà, giờ phút này mọi người trong đoàn xe Hồng Trần cũng vừa một đêm không ngủ.

“Cậu nói xem, tiểu Minh bọn họ đi một đêm rồi mà chưa về, có phải đã...” Một người đàn ông trung niên ở trong phòng khách đi qua đi lại, biểu lộ rất lo lắng.

Anh Lục ngồi ở một chỗ, vẫn không nhúc nhích: “Không biết, nhưng có lẽ sẽ không sao đâu.”

Người đàn ông trung niên xoay người: “Vì sao?”

Anh Lục chậm rãi giương mắt: “Bọn họ tha cho tôi và Thuận Tử, nên có lẽ cũng sẽ không giết hai người tiểu Minh đâu.”

“Nhưng mà, Thuận Tử bị phế thành như vậy...” Người đàn ông trung niên thò tay chỉ vào một căn phòng, “Họ có thể đem phế Thuận Tử thành như vậy, tại sao lại không thể đem tiểu Minh cũng phế thành như vậy.”

Anh Lục muốn mở miệng nói, hồi lâu, vẫn tin tưởng: “Bọn họ sẽ không giết bọn tiểu Minh đâu, nếu không phải Thuận Tử nói lời không nên nói, đoán chừng người đàn ông kia cũng sẽ không đánh Thuận Tử bị thương.”

Người đàn ông kia có thực lực rất mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức không cần từ trên thân người khác tìm cảm giác tồn tại.

Hai người đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Người đàn ông trung niên và anh Lục nhìn nhau, lại đi tới phía sau cửa, qua lỗ nhòm trên cửa nhìn nhìn, trông thấy tiểu Minh cùng Nhị Lạc ở bên ngoài, lập tức mở cửa.

Vừa mở cửa ra, mới nhìn rõ đằng sau hai đồng đội nhà mình còn có một đoàn người.

Tiểu Minh vừa nhìn thấy đội trưởng nhà mình, nước mắt lập tức chảy ra, từng giọt ‘lộp bộp’ rơi xuống: “Đội trưởng...” Bọn họ ở cùng Phan Đại Vĩ và Hồ Hạo Thiên đã bị đối xử ‘tàn bạo’, giờ phút này gặp lại đội trưởng nhà mình, có cảm giác như cả một đời đã trôi qua.

Phòng ở trên lầu 2, trên đường lại có nhiều người lui tới, đứng ở đây thực sự không thích hợp để nói chuyện.

Để Hồ Hạo Thiên dẫn đầu, mọi người mang theo hai người lách vào bên trong.

Người đàn ông trung niên bị lách vào liền lùi lại vài bước, ngơ ngác nhìn một đám người giống như thủy triều trào vào bên trong phòng của mình.

Đóng cửa lại, Hồ Hạo Thiên nhìn chung quanh phòng một lượt rồi nói: “Cái người hôm qua bị tiểu Bạch đâm một đao đầu rồi, có chết hay không?”

Người đàn ông trung niên: “...”

Anh Lục: “...”

“Anh muốn làm gì?” Mặt người đàn ông trung niên lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn Hồ Hạo Thiên, lại ngoảnh đầu nhìn về phía đồng đội tiểu Minh, hi vọng bọn họ có thể cho mình một đáp án.

Có điều, tiểu Minh cũng không có đáp án cho ông ấy, hẳn đã hoàn toàn bị đối phương tẩy não thành công.

Hồ Hạo Thiên nhìn lướt qua bên kia, thấy Bạch Thất mang Đường Nhược tự nhiên đi tới ghế sofa nhà người ta ngồi xuống, quay lại mà nói: “Nếu người nọ không chết thì mang ra đây, chúng tôi giúp cậu ta chữa trị, sau đó đôi bên ngồi xuống thương lượng một chuyện.”

“Các anh có thể cứu cậu ấy?” Người đàn ông trung niên cực kì vui mừng, sau một lát suy nghĩ lại nghi ngờ nói, “Là các anh đánh cậu ấy thành ra như thế, tại sao các anh còn muốn chữa trị cho cậu ấy?”

“Đừng lái nhài lắm điều, chúng tôi trước đó bị các anh theo dõi, bây giờ vẫn còn muốn tìm các anh hợp tác đây.”

“Hợp tác?”

Anh Lục tin tưởng phán đoán của mình, bởi vì hôm qua người đàn ông có thực lực mạnh mẽ kia không giết chết mình, cho nên mình tin tưởng đối phương làm người sẽ không vì chuyện này mà cố ý tới nói dối.

Vì vậy vào trong phòng đỡ Thuận Tử vẫn còn đang sốt và hôn mê đi ra: “Tôi thay Thuận Tử xin lỗi anh, cậu ấy bình thường chính là như vậy đấy, không biết giữ mồm giữ miệng gì cả, nhưng xin các anh hãy chữa trị cho cậu ấy, nếu không thì nửa đời sau của cậu ấy liền bị hủy.”

Mặc dù đã tận thế rồi, rất nhiều người thân cũng đã không còn, nhưng ai lại không muốn mình sống tốt chứ, thức tỉnh dị năng cũng không phải là xuyên việt, người chết rồi còn có thể sống lại, đương nhiên không thể không lo cho tính mạng.

Phan Đại Vĩ nói: “Có thể cứu cậu ta, nhưng tôi muốn các anh không được giúp Chu Thụ Quang làm những việc ngu xuẩn kia nữa, sau đó...” Ông cười hắc hắc hai tiếng, “Giúp chúng tôi theo dõi hắn.” Người đàn ông trung niên: “...”

Về mặt bí ối này của ông nhìn thế nào cũng thấy không đúng!

Trị liệu cũng không mất bao nhiêu thời gian, có điều bộ vị kia cũng bị thương, may mắn Dương Lê là người đã kết hôn, nhắm mắt một chút, cũng đã chữa xong rồi.

Phan Đại Vĩ nhìn miệng vết thương của Thuận Tử, chắc chắn hai tiếng: “Quá tàn nhẫn, sao đánh hông tiểu đệ của người ta thế, còn không bằng trực tiếp giết chết người ta đây này...” Lưu Bình nói: “Nếu như tôi bị đối xử như vậy, trực tiếp tìm người nọ liều mạng cho rồi...”

Trong tay Bạch Thất ngưng ra một thanh băng đao nhỏ, thông thả cầm vòng qua vòng lại hai cái.

Phan Đại Vĩ nhìn thoáng qua, quay đầu đi: “Uầy, hôm nay thời tiết thật đẹp!”

Lưu Bình: “Đúng vậy, vạn dặm không mây.”

Phan Đại Vĩ: “Khi về có thể ăn dưa hấu.”

Lưu Bình: “Ồ, đề nghị này rất được đấy.”

Đường Nhược: “...”

Những người khác trong phòng: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Quân đại viện

Edit: Hứa Minh Nguyệt

Beta: Sakura

Chữa trị xong xuôi, mọi người ngồi xuống bàn bạc kế hoạch hợp tác đôi bên rồi.

Nói thật, Hồ Hạo Thiên hoàn toàn không lo lắng đối phương trở thành cò đầu tường (gió thổi chiều nào theo chiều nấy).

Bọn họ có hậu đài rồi, mà hậu đài này còn rất vững chắc đấy, hợp tác cùng đối phương chẳng qua chỉ là có thêm một cái bảo đảm thôi.

Có điều, lời nên nói thì vẫn phải nói.

Phong diện ăn nói từ trước tới giờ đều chưa từng làm khó được Hồ Hạo Thiên.

Chỉ cần phân tích lại tình hình hôm nay một phen, rồi phân tích tình hình tương lai một lần, tiếp dùng mấy câu đại loại như “Thời gian tàn khốc, đời người ngắn ngủi, chẳng lẽ các anh lại muốn cả đời để cho người ta lấy làm bia đỡ đạn, để cho tính mạng không chịu nổi một đòn yếu ớt mới hải lòng sao.” Những lời này vừa thốt ra, cũng khiến đối phương lâm vào trầm tư.

Hơn nữa, nếu thù lao là tinh hạch, thật sự đoàn xe cũng có rất nhiều.

Buổi sáng bọn họ cũng đã bàn bạc tốt, muốn nói tác dụng của tinh hạch cho những dị năng giả ở trong căn cứ, để cho mọi người cùng biết.

Nếu không, khó bảo đảm rằng sẽ không có người nghi ngờ nguyên nhân thắng cấp dị năng của người trong đoàn xe mình, lại nghi ngờ đến nguồn nước Đường Nhược cung cấp.

Sau khi nói xong những lời này, Hồ Hạo Thiên hào phóng ném ra một túi Lam Tinh lên mặt bàn: “Cái kế phản gián này, tôi sẽ nói với các anh sau.”

Năm người của đoàn xe Hồng Trần hai mặt nhìn nhau, cuối cùng, chỉ nói một câu: “Để chúng tôi bàn bạc kĩ lưỡng một chút, ngày mai sẽ cho các anh câu trả lời thích hợp, có được không?”

Thật ra, bọn họ cũng đã động lòng rồi.

Như những gì ban nãy Hồ Hạo Thiên phân tích, tại hôm nay, trong thế giới này, chân lí chính là, ai mạnh hơn liền đi theo người đó.

Những gì đám người Hồ Hạo Thiên biểu lộ ra giống như muốn nói “Tôi đây chính là kẻ xấu xa thích bắt ép người khác như vậy đấy, lợi hại như vậy đấy, nếu anh không phục đến đây thử xem!”, bọn họ đều có thể cảm nhận được.

Chỉ có điều bọn họ muốn cân nhắc cẩn thận một chút, dù sao chuyện này cũng liên quan đến tương lai của đoàn đội mình. Mặc dù cái đoàn đội này tổng cộng mới chỉ có năm người.

Hồ Hạo Thiên cũng không ép buộc, mang theo đồng đội nhà mình rời khỏi đây.

Trên đường, Hồ Hạo Thiên nói: “Chú Phan, mấy thằng nhóc của đoàn xe Hồng Trần sau này sẽ giao cho chú phụ trách.”

Anh tin tưởng năng lực của Phan Đại Vĩ cũng như cái miệng lưu loát kia, giao người cho chú ấy chắc chắn sẽ không có vấn đề.

Phan Đại Vĩ khoát khoát tay, từ chối: “Người trẻ tuổi, rõ ràng cậu mới là đội trưởng, loại chuyện này sao có thể giao cho tôi, cậu đã đảm nhiệm chức vụ đội trưởng, đương nhiên phải làm tròn trách nhiệm của một đội trưởng, loại chuyện này dĩ nhiên phải để cho cậu làm rồi, làm sao có thể chối bỏ trách nhiệm của mình, làm khó...”

Hồ Hạo Thiên nói: “Ồ chỗ tôi có một cái máy tính bảng, trong máy tính hình như có lưu giữ rất nhiều chân dung Tương Tương Chi, không chỉ thế, hình như còn có Tiểu Diễm Diễm đấy, hắc, chú cũng biết, chân Tiểu Diễm Diễm cực kì dài nhé...”

Phan Đại Vĩ nghiêm túc nói: “Loại chuyện dạy dỗ mấy em nhỏ này, sao có thể làm phiền đến người mà một ngày kiếm bạc tỷ như đội trưởng Hồ chứ, dân chuyên nghiệp như tôi mới có thể làm tốt chuyện này, cam đoan dạy dỗ bọn họ tới nơi tới chốn, ngoan ngoãn nghe lời, hoàn toàn không có vấn đề.” Đi vài bước đến bên cạnh Hồ Hạo Thiên, nhỏ giọng, “Có thể thi thoảng cho tôi mượn xem một lúc được không?”

“...”

Một đoàn người đi đến khu biệt thự nhà mình trong căn cứ, trông thấy cha Hồ còn có Tiền Kim Hâm đã đợi trong sân.

“Cha, sao hôm nay cha cũng tới?”

Ban ngày cha Hồ đều tham gia các loại hội nghị bàn bạc, hôm nay có thời gian đến đây, quả thực rất kì lạ.

Tiền Kim Hâm nhìn Bạch Thất nói: “Tiểu Thất, theo chú tôi tòa biệt thự số 18 tham gia hội nghị của căn cứ một chút.”

Bạch Thất nhìn mọi người, gật đầu.

Đường Nhược nhỏ giọng nói: “Em ở nhà đợi anh về.”

Bạch Thất nắm tay của cô không buông, nói: “Em cùng đi với anh.”

Trong mắt Đường Nhược lộ ra một tia kinh ngạc.

Dù sao đây là hội nghị chính trị...

“Không sao đâu.” Bạch Thất cười rộ lên, hỏi Tiền Kim Hâm đang đứng ở bên cạnh, “Chú Tiền, Tiểu Nhược có thể đi cùng với cháu, đúng không?”

Cái này đúng là bộ dáng đôi vợ chồng nhỏ, Tiền Kim Hâm cũng rất vui mừng: “Đương nhiên, hai người keo sơn gắn bó, như hình với bóng, người làm chủ đây cũng rất cao hứng.”

Tiền Kim Hâm cũng đã từng lo lắng, trước đây Bạch Thất không hài lòng vị hôn thê này.

Dù sao trước đây, cô bé này đều bị báo chí hình dung là không tốt, bộ dáng khó coi.

Chẳng qua bây giờ xem ra, nội dung trên báo chí không phải cái gì cũng có thể tin.

Mặc dù Tiền Kim Hâm mới gặp Đường Nhược hai lần, nhưng cảm giác cô gái này luôn đối xử tốt với mọi người, là người ngoan ngoãn lễ phép, ngược lại với ấn tượng ban đầu.

Cha Hồ có đồng minh, mà bây giờ con trai ông đã ở trong căn cứ rồi, con dâu cũng không bị lệ thuộc vào nhà họ Chu, lực lượng cũng đủ mạnh, vì vậy nói: “Hạo Thiên, con cũng đi cùng cha, hôm nay đem hành động của bốn người kia nói ra trong hội nghị, để cho mọi người biết hành động vô sỉ của bọn họ.”

Hồ Hạo Thiên cũng gật đầu.

Vì vậy ba người theo Tiền Kim Hâm cùng cha Hồ đi đến nơi làm việc của chính phủ, tham gia hội nghị.

Đằng sau, những người còn lại trong đoàn xe chỉ biết đưa mắt nhìn đoàn người rời đi.

“Thật hâm mộ, tiếp tục như vậy không biết chừng sẽ tiến vào tầng cao của xã hội.”

“Đúng vậy, thật muốn đi theo những chính trị gia kia họp chính trị đây.”

“Tôi chưa từng vào trong trụ sở lớn thăm quan.”

“Nếu như họp xong mà bên trên không hài lòng, liệu có kéo bè kéo lũ đến đánh nhau như đám xã hội đen không, sau đó lại tra ra chúng ta là người viết ra kịch bản kia?”

Phan Đại Vĩ lườm Lưu Bình một cái: “Cậu đang đùa tôi sao, với thân thủ kia của tiểu Bạch, cần gì phải kéo bè kéo lũ tới đánh nhau.”

Điền Hải không nói gì, cũng đi theo quân đội.

Lưu Bình rất nhanh đi qua bắt lấy cậu: “Cậu đi đâu vậy? Có lẽ cậu còn không được vào phòng họp đâu.”

Điền Hải nói: “Em chỉ đi theo bọn họ đến cửa ra vào thôi, anh Bạch có chuyện gì sẽ bảo em một tiếng.” Nói xong chỉ chỉ những binh lính đằng sau Tiền Kim Hâm, ra hiệu mình giống như binh lính, đứng ngoài là được rồi.

Lưu Bình thở dài một tiếng: “Cậu quả nhiên là một người thật thà!”

Điền Hải nói: “Hai người họ là anh chị của em.”

Mạng cậu là do hai người đó cứu, bây giờ lại được họ coi như người nhà, hai người họ có đồ vật gì cũng chưa từng quên mình, đương nhiên cũng muốn cho đối phương những gì tốt nhất của mình.

Nhưng mà hôm nay cậu cái gì cũng không có, nên chỉ có thể lấy ra tấm lòng của mình mà thôi.

Dư Vạn Lý đi tới nói: “Thật ra chúng ta cũng không có chuyện gì làm, chỉ bằng cùng đi ngồi góc tường hóng mát đi.”

Phan Đại Vĩ nói: “Ông anh lớn tuổi rồi sẽ có cảm giác mình bị thiếu can-xi, trụ sở quân đội là nơi nhận được ánh sáng tốt nhất, thích họp hóng mát sao?”

La Tự Cường nói: “Vậy thì đi sang bên đó phơi nắng?”

“Đề nghị không tẻ lắm.”

Cứ như vậy, một đám người đều đi đằng sau đám binh sĩ tới tòa biệt thự số 18.

Bạch Thất kéo Đường Nhược theo Tiền Kim Hâm đi đến cửa tòa biệt thự số 18, nơi này cũng giống biệt thự của đoàn xe Bạch Thất, hơn nữa có cả tường cao vây quanh, đem mấy tòa biệt thự xung quanh phân ra, tách biệt.

Một đoàn người tiến vào trong viện lớn, thông thường đều phải tiến hành kiểm tra.

Tất cả mọi người dừng lại ở cửa, để mặc cho đám binh sĩ cầm máy cái dụng cụ kiểm tra đảo qua đảo lại trên người mình

Một lát sau, một chiếc ô tô màu trắng phóng tới, dừng ở trước cửa của sân lớn.

Đường lối trong khu biệt thự này cũng rất rộng rãi, nhưng hiện tại quân đội đã lấy nơi này làm căn cứ, từ đó tới giờ chưa từng có ai dám trực tiếp lái xe trong tiểu khu như thế này.

Cha Hồ nhìn thấy cái xe kia, quay đầu hừ một tiếng: “Sĩ diện.”

Cửa xe mở ra, hai người đàn ông bước xuống, một người hơi trẻ, ước chừng khoảng 27- 28 tuổi, người còn lại già hơn, nhìn bộ dáng hai người giống như cha con.

Sau đó mọi người lại trông thấy người đàn ông trẻ tuổi kia đi vòng sang bên kia mở cửa xe, một người phụ nữ mặc đồ màu trắng, chân đi giày cao gót bước ra.

Lần đó ở trên lầu cũng chỉ nhìn thoáng qua, mà hôm nay, nhờ có cuộc hội nghị này Bạch Thất mới có dịp thấy rõ tướng mạo của Tào tiến sĩ.

Trên khuôn mặt trái xoan đeo một cái kính đen, tóc buộc cao lên tận đỉnh đầu, làm lộ ra một bộ dáng trí thức giới giang.

Nhưng ở trong mắt Bạch Thất, ngoại trừ Đường Nhược thì những người con gái khác đều có vẻ bề ngoài giống hệt nhau đấy, vì vậy chỉ nhìn thoáng qua một chút lại đảo mắt trở về.

Ngược lại, Đường Nhược nhìn thấy Tào tiến sĩ, nhỏ giọng đứng bên cạnh Bạch Thất nói: “Thì ra trên đời này còn tồn tại người vừa xinh đẹp lại có trình độ học vấn cao thâm.”

Cho dù giọng nói Đường Nhược rất nhỏ, Tào tiến sĩ vẫn liếc mắt sang bên này.

Đường Nhược lập tức ý thức được đối phương cũng có tinh thần lực, có lẽ cũng nghe thấy những lời mình nói ban nãy rồi.

Có điều, vừa rồi mình cũng không có nói xấu gì đối phương, cho nên không cần phải xấu hổ.

Vì vậy thản nhiên đón nhận ánh mắt của Tào tiến sĩ, mỉm cười.

Nụ cười này của Đường Nhược lại khiến cho Tào tiến sĩ hoảng hốt sững sờ.

Trực giác cho cô cảm nhận được, trên người Đường Nhược có một loại hạnh phúc từ trong xương tủy, ản ản hiện hiện ra bên ngoài...

Trong lúc Tào tiến sĩ còn đang sững sờ, Chu đại tướng ở bên kia đã đi tới bắt chuyện với Tiền Kim Hâm.

“Tiền đại tướng, mới một ngày không gặp đã cảm thấy tinh thần của Tiền đại tướng tốt lên không ít, có chuyện gì vui sao?”

Trên mặt Tiền Kim Hâm mặc dù không tươi cười, nhưng nhìn qua vẫn nhận thấy có vài phần bình thản: “Người gặp việc vui thì tinh thần thoải mái, hôm qua thật sự là có một chuyện vui lớn.”

“Ồ? Chỉ bằng Tiền đại tướng nói ra để Chu mỗ cùng vui mừng.”

Tiền Kim Hâm chậm rãi nâng mắt, nhìn Chu đại tướng nói: “Ngược lại là hôm nay Chu đại tướng trông có vẻ tiêu tụy mệt mỏi quá.”

Hai người đang nói, đột nhiên binh sĩ cầm dụng cụ kiểm tra tới: “Tiền đại tướng, Chu đại tướng, ngại quá, phiền hai vị giờ tay lên cho chúng tôi kiểm tra một chút.”

Hai người tạm thời không tán dóc nữa, sau khi giờ tay lên cho binh sĩ kiểm tra liền đi vào trong đại viện.

Lại thấy một đám người nhao nhao muốn đi vào đại viện cùng bọn họ.

Thời điểm bọn họ đi vào trong đại viện, binh sĩ luôn luôn lặp lại câu: “Trong đại viện, không được sử dụng bất cứ dị năng gì, nếu không lập tức xử bắn, xin các vị hãy ghi nhớ.”

Đến phiên bọn Điền Hải và Phan Đại Vĩ đi vào, binh sĩ thay đổi một khẩu hiệu khác: “Nơi bàn bạc việc quân, người không có phận sự, không thể đi vào.”

Phan Đại Vĩ: “...”

Tiền Kim Hâm quay đầu nhìn thoáng qua, lại quay lại nhìn Bạch Thất: “Đồng đội của cháu cũng không tệ.”

“Vâng.” Bạch Thất cười, “Xác thực rất không tồi.”

Tiền Kim Hâm quay đầu nói với binh lính kia: “Nếu như kiểm tra bọn họ không có vấn đề thì để họ đi vào đi, đều là người của tôi.”

Binh sĩ kia nghe vậy, lấy dụng cụ kiểm tra cho bọn Điền Hải rồi cũng để họ đi vào trong.

Tiểu kịch trường.

Xưa kia Hoàng đế XX xây dựng nghiệp lớn, mà nửa đường lại chết, chỉ lưu lại một đứa con.

Quần thần đề cử hần lên ngôi.

Thiếu niên Bạch Ngạn, hào phóng, đoan trang, thông minh mà hiếu học, từ khi đăng cơ đến nay, quần thần đều không ngừng tán thưởng.

Nhưng, có duy nhất một điều bất mãn.

Hậu cung không có một bóng người, trừ Hoàng hậu nương nương ra, thì không có bất cứ ai cả.

Quần thần thập phần sợ hãi, cảm thấy cần phải lo nghĩ trước cho vận mệnh của thiên hạ.

Bọn họ cử một người yết kiến Bạch Ngạn, tâu rằng: “Hậu cung của bệ hạ trống không, con nói dối ít ỏi, sao bệ hạ không tổ chức một đợt tuyển tú, chọn ra mấy mỹ nhân cùng chia sẻ ưu tư với Hoàng hậu nương nương...”

Bạch Ngạn xoay người nói: “Hậu cung hoàng gia không cần người ở đó khoa tay múa chân.”

Sau đó hạ lệnh: “Kéo người này ra ngoài chém.”

“Bệ hạ...” Vị trung thần kia vô cùng đau đớn, “Bệ hạ cứ tiếp tục như vậy sẽ bị người đời khinh thường...”

Mấy ngày sau lại có một trung thần dâng tấu nói: “Trong nhà vi thần có một tiểu nữ, tên Tiêm Ảnh, thông tuệ hiền đức lại sở sở động lòng người, bệ hạ...”

Bạch Ngạn hạ chỉ: “Người này dẫn dụ thánh ý, hồ ngôn loạn ngữ, kéo ra ngoài chém.” cúi đầu, lại nói, “Đem nữ nhân trong miệng hần cũng lôi ra Ngọ môn chém.”

“Bệ hạ...” Vị trung thần khóc rống lên, nước mắt chảy ào ào, “Người thiên vị như vậy, không nói lý lẽ như vậy, sẽ khiến giang sơn ta suy thoái, dân chúng ta lâm than...”

Mấy ngày sau, lại có người tâu rằng: “Bệ hạ, hậu cung phi vị vốn là gắn với giang sơn tiền triều, dùng để thu mua nhân tâm quần thần. 3000 giai lệ cứ coi như vật bài trí cho hậu cung, nếu không thì coi như cùng Hoàng hậu nương nương giải sầu cũng rất tốt mà.”

Chủ yếu là: nếu không có hậu cung, kịch cung đấu sẽ không có cách nào viết tiếp! Trăm vạn chữ của ta phải dùng như thế nào! Trên sử sách chuyện hậu cung tranh giành để vương phải viết như thế nào

Bạch Ngạn trầm ngâm một lát: “Ái khanh nói có lý, một mình Hoàng hậu ở hậu cung cũng quá mức tịch mịch.”

Vị trung thần kia cực kì mừng rỡ: “Ngô Hoàng anh minh.”

Bạch Ngạn phân phó: “Sau này tất cả tấu chương trên triều đều đem đến tẩm cung của Hoàng hậu đi.” Mắt thấy vị trung thần kia còn đứng ngây ra không chịu đi, khoát tay nói, “Kéo hần ra ngoài chém.”

“Bệ hạ...” Vị trung thần kia sống chết nguyên rủa: “Ngài mu muội vô tri như vậy, sớm muộn gì triều đại này cũng bị ngài làm cho diệt vong.”

Đến tận lúc này, sự tình Hoàng đế vì Hoàng hậu huyết tẩy cả triều đình đã truyền khắp kinh thành.

Một ngày nọ, một vị Vương gia của hoàng thất đang ngồi trong nhà mình ăn dưa hấu.

Một vị trung thần cầu kiến, nói: “Vương gia, bệ hạ chỉ độc sủng một mình Hoàng hậu, toàn bộ hậu cung trở nên vô dụng, cực kỳ bất lợi cho giang sơn xã tắc của triều ta, mong rằng Vương gia đi khuyên nhủ bệ hạ...”

“Ái khanh chớ lo...” Phan vương gia êm tai nói: “Tối hôm qua bốn vương đã xem tình tượng rồi, nhìn thấy Tử Vi Tinh xuất hiện, chính là điềm báo đại cát...”

“Vương gia, bây giờ bệ hạ không người kế tục, làm sao Tử Vi Tinh có thể xuất hiện... Vương gia, hay là ngài đi khuyên nhủ bệ hạ một chút đi, để cho bệ hạ...”

“Người dám hoài nghi thuật chiêm tinh của bốn vương, người đâu... lôi hần ra ngoài chém cho ta...”

“Vương gia...” Vị trung thần kia khóc rống không thôi, “Xin Vương gia nhất định phải cân nhắc việc khuyên nhủ Hoàng thượng, việc này liên quan đến an nguy của đất nước...”

Lại là một ngày ăn dưa.

Người hầu chạy vội từ cửa vào, há mồm thở dốc nói: “Phan vương gia, không tốt rồi không tốt rồi, quân khởi nghĩa quy mô lớn tiến vào Hoàng cung, chiếm lĩnh Kim Loan điện rồi.”

Phan Đại Vĩ quăng miếng dưa hấu đi: “Cái gì! Rõ ràng ta bói ra điềm lành lại trở thành điềm vong rồi sao?”

Một lát sau, lại cầm một miếng dưa hấu khác: “Quên đi, theo chế độ quân chủ lập hiến[3] cũng được.”

[3] : hay quân chủ đại nghị là một hình thức tổ chức nhà nước giữ nguyên vai trò của vua hay quốc vương từ thời phong kiến nhưng vị quân vương không nắm thực quyền . (Nguồn : wekipedia)

Lại mấy ngày nữa.

“Cái gì! Thế chế quân chủ lập hiến không phù hợp với tình hình của triều ta?”

“Được rồi, vậy thì chuyển qua chủ nghĩa xã hội tư bản.”

Lại mấy ngày nữa.

“Cái gì! Giai cấp tư sản bị giai cấp vô sản lật đổ?”

“Được rồi, vậy thì đi vào chủ nghĩa khoa học xã hội đi.”

Mấy ngày nữa.

“Cái gì! Chủ nghĩa khoa học xã hội lên núi, xuống nông thôn vận động để cho kinh tế quốc gia thụt lùi hai mươi năm?”

“Được rồi, vậy thì kiên trì trở về với chủ nghĩa khoa học xã hội thời kỳ sơ cấp, phù hợp với tình hình đất nước.”

Đảo mắt lại qua mấy ngày.

“Cái gì! Chủ nghĩa khoa học xã hội thời kỳ sơ cấp còn không duy trì được trăm năm, tận thế đến rồi?”

“Được rồi, đã như vậy, mọi người cứ tiếp tục chờ truyện ra đi nha.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Hội nghị

Đại viện của đoàn xe cùng đại viện ở đây nhìn bề ngoài thì giống nhau nhưng bên trong lại có rất nhiều điểm bất đồng, trụ sở của quân đội có tổng cộng 5 tòa biệt thự, bên ngoài bao gồm rất nhiều đất đai, trên đất trồng lại dùng hệ thống xây dựng rất nhiều nhà một tầng.

Từng phòng ốc đều phải phân loại, phía trên có các dấu hiệu dựng lên cho dễ nhận biết.

Trước tận thế, những người trong đoàn xe cũng chưa từng nhìn qua trụ sở lớn của quân đội, bây giờ tới xem, mặc dù cảm thấy mới lạ, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có vậy, đất đai sử dụng một cách eo hẹp, có vẻ như còn không tốt bằng đại viện nhà mình, vì vậy ngừng lại ánh mắt dò xét, theo mọi người đi đến tòa biệt thự số 18 bên kia thì dừng lại.

Bên trên tòa biệt thự số 18 có gắn một tấm bảng “Nghị sự đường”.

Tiền Kim Hâm chỉ vào ghế dài bên ngoài nói: “Các cậu phải ở chỗ này đợi một lát, nhiều người như vậy, không thể mang tất cả vào được.”

Nói xong mang theo bọn người Bạch Thất đi vào tòa biệt thự số 18.

Trong sảnh lớn của biệt thự, có một bàn hội nghị bằng gỗ lim cực lớn, mà vốn một số đồ nội thất dùng để bày trí cũng bỏ cũ thay mới.

Đường Nhược mở to mắt xem xét, phát hiện mới có hai ngày trôi qua, nơi này đã được bố trí lại không khác gì với phòng họp của chính phủ mà kiếp

trước cô thấy trên TV.

Đương nhiên, ngoại trừ một việc là nơi này nhỏ hơn rất nhiều.

Có rất nhiều người mặc quân phục đã ngồi sẵn ở đó.

Tiền Kim Hâm cùng cha Hồ cũng đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Đám người Bạch Thất đi theo bọn họ, thấy trước mỗi ghế ngồi đều có bảng tên, có lẽ những bảng tên này đã được gắn cố định, vì vậy không dám ngồi xuống bên cạnh mà chỉ đứng ở đằng sau.

Rất nhanh, có binh sĩ chuyển thêm mấy cái ghế vào để cho ba người Bạch Thất ngồi phía sau Tiền Kim Hâm.

Bên kia, Chu đại tướng và Chu thiếu cũng có một vị trí trên bàn hội nghị, Tào tiến sĩ thì giống với bọn Bạch Thất, để binh sĩ chuyển ghế tới mới ngồi xuống.

Một lúc sau, tất cả những nhà chính trị của thành phố A còn sống, quan chức quân đội cũng đến đông đủ.

Thời điểm Vệ Lam đi vào, thấy ba người Bạch Thất ngồi ở phía sau Tiền Kim Hâm, đầu tiên là sững sờ, sau lại thấy Bạch Thất cúi đầu chào, vì vậy cũng cúi đầu đáp lại, coi như là chào hỏi lẫn nhau.

Sau khi mọi người đến đông đủ, chủ hội nghị- Nguyên Chủ tịch vẫy vẫy tay về phía sau, binh sĩ phía sau được lệnh liền bung lên một xấp giấy A4 phát ‘Truyện đơn’ cho mấy người đang ngồi.

Tiền Kim Hâm cầm tờ giấy xem một lúc rồi truyền ra phía sau cho Bạch Thất.

Những người ngồi ở đây cũng làm y như vậy, xem xong rồi thì truyền cho người ngồi phía sau mình.

Bạch Thất cầm tờ giấy nhìn nhìn, phát hiện ở phía trên ghi số nhân viên tổn thất, đạn dược cùng với số lượng Zombie giết chết được khi quân đội tấn công một bệnh viện.

“Hiện tại tình hình không khả quan cho lắm, ngày hôm qua chỉ đi đánh chiếm một bệnh viện mà đã tổn thất hơn 100 nhân lực, số lượng đạn dược tổn thất cũng tăng thêm đáng kể... Cứ tiếp tục như vậy, nhân lực và vũ khí sẽ trở thành vấn đề khó khăn nhất của chúng ta.” Nguyên Chủ tịch thấy mọi người cũng đã xem qua nội dung trên tờ giấy một lần, liền bắt đầu hội nghị, “Trận chiến này không biết phải đánh tới khi nào mới dừng lại, tình huống như vậy đối với chúng ta mà nói cực kỳ bất lợi, xem ra trước kia chúng ta vẫn chưa chuẩn bị đủ.”

Chu đại tướng nhíu lông mày: “Trước kia ở khu Tây, còn bàn bạc nói muốn lấy nơi này làm trung tâm, tập trung binh lực chiếm lại nội thành, thoát nhìn tình hình hôm nay, muốn chiếm lại được nội thành chỉ sợ là rất khó khăn.”

“Làn hành động này hi sinh nhiều người như vậy, là do chúng ta đánh giá thấp số lượng Zombie trong bệnh viện, hay là do các chiến sĩ còn chưa kịp thích ứng?”

“Về kế hoạch đánh chiếm lại nội thành, bây giờ còn phải tinh táo suy nghĩ một chút, không nên lại cứng rắn xông vào, toàn bộ thành phố có khoảng 500 vạn người, cũng không biết được có bao nhiêu người còn sống sót... Giả dụ như không có ai còn sống, thì muốn chúng ta đối mặt với khoảng 500 vạn Zombie trong tình huống binh lực của chúng ta chỉ còn khoảng 4 vạn, dùng một chỗ đứng một trăm chính là cùng đi đến chỗ chết...”

Trước đó trong quân đội cũng có không ít chiến sĩ bị nhiễm virus, sau khi tập hợp tất cả lại ở trụ sở quân đội bên phía khu Tây, mới phát hiện ra thành phố A chỉ còn lại hơn 4 vạn binh lực.

Nguyên Chủ tịch gật đầu: “Bây giờ cũng chỉ có thể củng cố lại căn cứ, sau lại suy nghĩ thêm về kế hoạch đánh chiếm lại nội thành.” Nói xong nhìn chung quanh một vòng, phát hiện Tiền Kim Hâm dẫn theo hai gương mặt mới, cũng không lộ ra biểu cảm ngạc nhiên gì, chỉ tiếp tục bàn bạc những việc khác.

Nội dung chủ yếu của phần việc tiếp theo là nhiệm vụ ở nhà máy điện hạt nhân, Nguyên chủ tịch hỏi có đại tướng nào ở đây muốn nhận nhiệm vụ này không.

Nhưng câu trả lời nhận được lại là sự trầm mặc của tất cả mọi người.

Tình hình bây giờ không rõ ràng, các đại tướng này khẳng định không muốn để cấp dưới của mình đi ném đá dò đường, tự tìm chỗ chết.

Sau khi thương lượng nhiều biện pháp, cũng không tìm được một biện pháp nào thích hợp.

Chu đại tướng nói: “Ba ngày sau thì tường vây của căn cứ có thể xây dựng xong, nội bộ sẽ an toàn tuyệt đối, nếu không thì ngày mai chúng ta lại tới bàn bạc một lần nữa, bây giờ nhân lực khan hiếm, cũng có thể thông báo nhiệm vụ ra bên ngoài, để cho dị năng giả trong căn cứ tham gia vào nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này.”

Nguyên Chủ tịch mấp máy miệng, trên mặt giống như vừa bôi một lớp mực, hơi đen lại.

Nhưng ông ấy cũng không phản bác lại ý kiến của Chu đại tướng, bây giờ nhân lực dưới tay ông tổn thất nghiêm trọng, không thể chống lại Chu đại

tướng được.

Nếu không thì Chu đại tướng làm sao dám đập lên mặt mũi của ông.

Ngược lại, cha Hồ nghe được lời này, cười lạnh một tiếng: “Chu đại tướng cũng biết bây giờ nhân lực khan hiếm sao?”

Nguyên Chủ tịch quay đầu nhìn cha Hồ.

Ông xác thực cũng rất tò mò, điều gì có thể khiến cho Hồ bí thư bình thường luôn im lặng hôm nay lại lạnh giọng với cấp trên.

“Hồ bí thư, ông có ý gì...” Chu đại tướng cau mày nói, “Nghe giọng điệu của ông giống như là rất bất mãn đối với tôi, chúng ta đều là người đem sức lực phục vụ cho đất nước, mọi người có chuyện gì thì cứ nói thẳng, không cần phải ngại.”

Cha Hồ cũng không sợ việc xé tầng da mặt này, nói: “Chu đại tướng, người sáng mắt không nói tiếng lòng, ban nãy Nguyên Chủ tịch cũng đã nói hiện tại nhân lực khan hiếm, Chu thiếu thân là tuần tra viên của căn cứ, hôm nay có người ở trong căn cứ gây gỗ, tại sao không bắt mấy người đó mà lại thả ra, đây không phải là cổ vũ kẻ xấu làm càn sao?”

“Ồ?” Nguyên Chủ tịch quay đầu sang nhìn Chu thiếu, hỏi: “Có chuyện này?”

Mặc dù binh lực của ông tổn thất nghiêm trọng, quyền lực suy yếu, nhưng tốt xấu gì vẫn là người lãnh đạo cả một quốc gia, uy nghiêm trước đây vẫn còn.

“Tôi...” Dù sao Chu thiếu cũng là sau khi tận thế xảy ra mới tham gia vào chính quyền hội nghị quân sự, trước đó ở trong hội nghị đều sẽ im lặng, chưa từng lên tiếng bao giờ, đột nhiên bị Nguyên Chủ tịch khí định thần nhân hỏi, trong đầu thoáng cái phiếu lên, thiếu chút nữa không nói ra được.

“Thụ Quang, thật sự có chuyện như vậy?” Chu đại tướng hỏi.

Cha Hồ nói: “Chẳng lẽ tôi rảnh rỗi tới mức ở trong hội nghị nói giỡn với các ông?”

“Có phải cấp dưới chưa có sự cho phép của con đã làm việc không đúng đắn hay không?” Chu Đại tướng hạ cho con trai mình một bậc thang.

Chu thiếu lập tức phản ứng kịp: “Đúng, con cũng không biết chuyện này, hôm qua con lúc nào cũng tuần tra ở tường ngoài bên kia, đến tối mới trở về đại sảnh của căn cứ, cấp dưới cũng không thông báo chuyện này cho con...”

Chu đại tướng nói: “Quản lý lại cấp dưới của con cho tốt đi, bây giờ con cũng là một Thiếu úy rồi, không thể lại làm việc lỗ mãng được.”

Chu thiếu biết vâng lời: “Vâng.”

Vì vậy Chu đại tướng ngẩng đầu nhìn Nguyên Chủ tịch nói: “Khi trở về tôi sẽ cho người điều tra thêm, tình hình bên ngoài không rõ, vật tư thiếu thốn, căn cứ vừa mới thành lập, mọi người còn chưa tìm hiểu rõ nội quy, khó tránh khỏi sẽ có một số kẻ bí quá hóa liều mà phạm pháp, coi thường pháp luật.”

Nguyên Chủ tịch miễn cưỡng gật đầu: “Hôm nay tất cả công trình thiết bị của căn cứ vẫn còn đang trong giai đoạn xây dựng, lòng người chưa ổn định, không cần thiết phải làm việc lỗ mãng, các cậu đều là những người gương mẫu, nếu như các cậu chấp pháp không nghiêm, như vậy sau này tất cả mọi người sẽ không coi đạo đức pháp luật ra gì rồi.”

Hồ Hạo Thiên nhìn về phía Bạch Thất, bĩu môi.

Hành động này chính là muốn nói với Bạch Thất, bản thân không hài lòng với kết quả này.

Nhưng anh cũng biết, lời nói của bọn họ ở nơi này tạm thời không có trọng lượng, có thể bằng mấy câu nói của cha Hồ mà đạt được kết quả như vậy, cũng được rồi.

Bạch Thất nhìn thấy ánh mắt Hồ Hạo Thiên, mỉm cười.

Bình tĩnh một chút, không cần vội.

Hồ Hạo Thiên cảm thấy mình đọc được ý tứ này từ cái mỉm cười của Bạch Thất.

Vì vậy anh lại bình tĩnh ngồi xuống.

Chuyện này qua đi, mọi người lại bàn bạc một chút về việc xây dựng căn cứ, lấp đặt thiết bị.

Cái gì mà xây dựng một cái rạp lớn, gieo trồng rau quả, rồi thì loại bỏ độc tố trong nước...

Bọn Hồ Hạo Thiên nghe mà đầu óc đau nhức..., những điều này đối với bọn họ mà nói, tựa như nghe một chút công thức toán học chuyên nghiệp vậy.

Thật sự, làm người đứng đầu chính phủ không dễ dàng gì, so với việc làm dân chúng bình thường thì khó hơn gấp mấy lần.

Câu nói này coi như không tề, ‘tổ quán thất cái lại tổ quan’ (làm ăn mãi thành thói quen rồi nên không muốn làm quan)

Nếu như được chọn lại, vẫn sẽ làm một người tự do tự tại.

Bản bạc xong mọi chuyện, Chu đại tướng lại để cho binh sĩ phân phát cho mỗi người một tờ giấy A4 khác.

“Trong tờ giấy này là nội dung một tháng nghiên cứu Zombie của Tào tiến sĩ.” Chu đại tướng nói, “Tào Mẫn, cô đứng đây giải thích cho mọi người một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tân Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Bỗng nhiên nổi tiếng

án, thú vị sao?”

Bọn người Hồ Hạo Thiên: “...”

Tiền Kim Hâm không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng quả nhiên là bỗng dưng nổi tiếng.

Bên này Tiền Kim Hâm vẫn còn tiếp tục nói: “Nếu tôi đã đem chuyện này nói ra, ông nên theo câu chuyện nói cho xong. Con người tôi nhìn vấn đề, đứng không cao thấy cũng không xa, cho nên Chu đại tướng cũng đừng cùng tôi nói cái gì mà nhìn xa trông rộng, hôm nay tôi chính là muốn lấy hạng lục xử lý xác Zombie đây.”

Lúc này, đến phiên Chu đại tướng bồi thêm một lớp phấn lót màu đen lên mặt.

Nhiệm vụ xử lý xác Zombie kia chính là nơi chủ yếu bọn họ kiểm tra tinh hạch, hiện tại bị người ta không công đoạt mất, đương nhiên không chịu.

Và lại, Chu đại tướng biết rõ mục đích muốn lấy tinh hạch của Tiền Kim Hâm chỉ là một điểm nhỏ mà thôi, mục đích chủ yếu có lẽ là trả thù, hiện tại ông cũng đã nhìn ra, bọn người Hồ Hành Sâm này xem chừng đã vào phe của Tiền Kim Hâm rồi.

Nguyên chủ tịch ngược lại thật sự tò mò: “Hạng mục xử lý xác Zombie này có chỗ nào đặc thù, lại có thể khiến cho hai ông tranh nhau sút đầu thế này.”

Chu đại tướng nheo nửa con mắt nhìn về phía Tiền Kim Hâm.

Cho dù không nghĩ tới sẽ bị người ta phát hiện ra tác dụng của tinh hạch sớm như vậy, nhưng ông cũng không phải là người gốc nghềch, lúc trước lợi dụng Lam Tinh lôi kéo được một đám người, dĩ nhiên đã nghĩ đến biện pháp ứng đối khi bị người ta vạch trần.

“Nếu Tiền đại tướng đã có hứng thú với hạng mục này như vậy, tôi cũng không sợ nói thẳng, hạng mục này đúng thật là tôi không thể giao cho ông, hi vọng ông có thể hiểu cho điểm khó xử của tôi, nếu ông có cần gì, có thể tới tìm tôi, tôi nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình, thỏa mãn nhu cầu của Tiền đại tướng đây.”

Tiền Kim Hâm đứng lên, ‘Bốp’ một tiếng, đập quân chương lên bàn: “Hôm nay, ông không giao cũng phải giao! Chu Kinh Quốc, tôi hi vọng ông có thể trong vấn đề này hiểu rõ tình thế của mình, tự giải quyết cho tốt, đến lúc xé rách da mặt, đừng trách tôi vô tình.”

Chu đại tướng cũng không sợ: “Tiền đại tướng, tôi cũng đã nói rất rõ ràng, tôi sẽ tận dụng hết khả năng của mình, cho ông đồ vật ông cần, vì sao ông cứ phải ở chỗ này ép buộc.”

Nguyên chủ tịch vươn tay trấn an: “Có gì thì cùng ngồi xuống nói chuyện, vấn đề gì lại không thể giải quyết trên hội nghị, nếu không phải như vậy, mấu chốt bây giờ là mọi người phải hiểu lẫn nhau, các ông đều là nguyên lão, đại tướng, cần phải dẫn dắt, làm gương cho mọi người.”

Tiền Kim Hâm vươn tay về phía Bạch Thất.

Mặc dù ông không nói gì, Bạch Thất vẫn biết rõ ông muốn làm gì. Lấy ra một cái túi đen bằng nhung tơ, đưa cho ông.

Tiền Kim Hâm suy nghĩ một chút, ước chừng bên trong có mấy trăm viên tinh hạch, cũng không có mở ra nhìn kỹ, ném về phía Chu Kinh Quốc phía bên kia, nói: “Chu đại tướng, ông đem hạng mục xử lý xác Zombie cho tôi, mỗi tháng tôi cung cấp cho ông một ngàn tinh hạch, như thế nào đây?”

Túi nhung tơ màu đen rơi trên mặt bàn, từ miệng túi rơi ra vô số tinh hạch màu xanh da trời.

Nhớ ngày đó, Chu đại tướng có thể chỉ dùng khoảng 500 viên mỗi tháng là đổi được nhân tình của Tiền Kim Hâm.

Hôm nay nhân tình không còn, lại biến thành cừu hận, ông thật sự nguyện ý dùng một ngàn Lam Tinh, trước mặt mọi người giẫm nát thể diện của Chu

Kinh Quốc.

“Cái này...”

“Lam Tinh!”

“Tiền đại tướng, làm sao ông lại có vật này?”

Mọi người ngồi đây nội tâm kích động một phen, loại tình cảnh này giống như một cánh rừng gặp phải trận gió to lửa lớn, phanh một tiếng liền bốc cháy lên.

Giờ phút này, trong mắt mỗi người đều đỏ bừng.

Đã từng có qua Lam Tinh, ai lại không biết tác dụng của Lam Tinh.

Nếu như mỗi ngày được cung cấp số lượng vô hạn, nếu như không cần vì vật này mà chịu sự quản chế của nhà họ Chu, nếu như dị năng của mình đủ lớn mạnh...

Tất cả mọi người cực kỳ cực kỳ muốn biết đáp án.

Tiền Kim Hâm và Chu Kinh Quốc đồng thời liếc nhau một cái.

Chu Kinh Quốc cũng đứng lên: “Đúng vậy, Lam Tinh này thật sự là được đào ra từ trong đầu Zombie đấy, chỉ là hạng mục xử lý xác Zombie này tôi vẫn không thể giao cho Tiền đại tướng, mà vật này cũng không phải là không có tác dụng phụ, tôi cung cấp Lam Tinh cho tất cả mọi người, đều sẽ thông qua nhiều lần thử nghiệm rồi loại bỏ trong phòng thí nghiệm, như vậy mới có thể đảm bảo hấp thu Lam Tinh không xảy ra vấn đề.”

Tiền Kim Hâm quay đầu nhìn Bạch Thất một cái.

Bạch Thất khẽ lắc đầu.

Ý tứ này rất rõ ràng: bọn họ chưa từng trải qua cái gì mà tinh luyện Lam Tinh rồi mới hấp thu năng lượng.

Tiền Kim Hâm cảm chén trà trước mặt ném về phía Chu Kinh Quốc, chén trà theo giọng của ông nổ tung ra: “Về với ông nội mày đi Chu Kinh Quốc, ông đây đi lên chiến trường, lái qua máy bay, giết qua địch nhân, đánh qua Zombie, nhưng mà chưa từng nghe qua lời nói dối nào, con mẹ nó mày cho ông đây lên khóa nhất, mày tuyệt lắm!”

Tất cả những người ở đây đều nghe qua Tiền Kim Hâm là người bình tĩnh, nhưng lại không ngờ bình tĩnh thành bộ dạng như vậy.

Như thế mới là đàn ông chân chính!

Cục diện có chút hỗn loạn, nhưng những người ở đây lại không có lên tiếng.

Vào thời điểm này, ai có binh quyền, người ấy mới là Vương chủ, thực lực và quân quyền mới là chính quyền, có chính quyền thì lời nói mới có trọng lượng.

Hơn nữa, thấy người nhà họ Chu kinh ngạc, kỳ thật trong nội tâm mỗi người cũng thấy thoải mái!

“Ông...” Chu Kinh Quốc mặt đen như đáy nồi, hừ mũi vài cái, nói: ”Được, được, được, các ông lại cho rằng tôi lừa gạt các ông, đến lúc đó các ông sẽ phải hối hận. Nếu Tiền Kim Hâm muốn lấy hạng mục xử lý xác Zombie, tôi cho ông là được, bây giờ đất nước đang trong tình thế nước sôi lửa bỏng, ông lại phải ở chỗ này tranh chấp với tôi, ông thật là... không phụ sự kỳ vọng của nhân dân, làm tròn trọng trách của mình!”

Tiền Kim Hâm nhìn chằm chằm Chu Kinh Quốc, sau lại đem quân chương trên bàn cầm lên, đeo trước ngực: “Nếu ông đã nói như vậy, hạng mục xử lý xác Zombie kia tôi cũng không cần nữa.”

Chu Kinh Quốc: “...”

Nguyên chủ tịch tiếp tục hoà giải: “Các ông quyết định xem ai là người phụ trách hạng mục xử lý xác Zombie đi, sau đó chúng ta cũng có thể thảo luận một chút về Lam Tinh.”

Có thể làm tới chức Chủ tịch nước thì sao lại là nhân vật đơn giản, trước kia không biết lai lịch của tinh hạch, bị nhà họ Chu đi trước một chút, bây giờ đã nắm giữ mạch máu đối phương, đương nhiên phải một kích đâm trúng.

Vì vậy kết quả bàn bạc xuống là: xử lý xác Zombie vẫn để cho nhà họ Chu phụ trách, nhưng là mỗi lần đều phải cẩn thận kiểm tra đối chiếu số lượng Zombie và số lượng tinh hạch, sau đó sẽ chia đều cho các chính trị gia trong căn cứ.

Đối với kết quả này, tất cả mọi người không có ý kiến, cho dù nhà họ Chu có ý kiến, đối mặt với quyền lựa chọn dân chủ, ông ta cũng không thể lên tiếng phản bác.

Chương 88: Nhân gian bất sách (Không bắt nạt người có khó khăn)

“Ngày mai bắt đầu, định ra danh sách thành viên nhận nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân, nhiệm vụ lần này quan trọng, không được phép có sơ suất, từng binh đoàn đều phải cử ra 200 chiến sĩ, còn nữa, ngày mai tôi sẽ cho người dán nhiệm vụ này lên bảng nhiệm vụ, để cho các dị năng giả trong căn cứ cùng tham gia...” Nguyên chủ tịch tổng kết lại nội dung cuối cùng của hội nghị, sau đó tuyên bố giải tán.

Hội nghị lần này diễn ra trong cả một ngày. Com trưa đều là do binh sĩ bung lên rồi ăn trực tiếp tại phòng họp.

Dĩ nhiên Tiền Kim Hâm và cha Hồ đều đã quen, nhưng ba người Hồ Hạo Thiên lại cực kỳ không quen kiểu ăn này!

Bọn họ đã quyết định: sau này nhất định không thêm đến mấy cái hội nghị chính trị này nữa.

Không chỉ lãng phí thời gian, bản thân cũng không có được lợi ích gì.

Nội dung của hội nghị, cha Hồ cũng là người truyền lời, chỉ cần lúc ăn cơm tối, ông tổng kết rồi nói lại cho mọi người trong đoàn xe một chút, cũng được rồi.

Hồ Hạo Thiên vuốt vuốt cái cổ đau nhức, đi ra khỏi phòng họp.

Sau lưng là Bạch Thất và Đường Nhục.

Bên ngoài đã trời tối, Hồ Hạo Thiên nhìn bầu trời bên ngoài một chút, lại quay đầu nhìn bốn phía một lượt: “Không phải là đám người chú Phan trở về rồi đây chứ?”

Bạch Thất cũng nhìn xung quanh một chút, nói: “Có lẽ vậy.”

“Chúng ta cũng trở về thôi, bọn họ đã lớn như vậy, ở trong căn cứ cũng không sợ đi lạc.”

“Ừ.”

Ba người theo Tiền Kim Hâm đi ra ngoài đại viện.

Bỗng nhiên một giây sau, một hồi âm thanh ”xôn xao ——” truyền vào tai mọi người.

Theo hướng tiếng phát ra, bên cạnh, một đám người đang vây quanh một cái bàn đá, tụ tập nghe ngóng cái gì đó.

Trong đám người đó, có binh sĩ trong đại viện, cũng có dị năng giả ngoài đại viện.

Những dị năng giả kia...

Lại chính là người của đoàn xe!

Trong đầu Hồ Hạo Thiên nặng nề giống như vừa bị người ta đập vào một lần nữa.

Anh lập tức đi qua, trực tiếp hỏi Lưu Bình: “Các cậu đang làm gì ở đây vậy?”

Lưu Bình nhìn nhìn Hồ Hạo Thiên, hưng phấn nói: “Đội trưởng Hồ, các anh ra rồi, mau tới nghe, chú Phan đang kể về mối tình đầu của chú ấy, rất là cảm động...”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Hồ Hạo Thiên đi qua Lưu Bình, vỗ vỗ vào bàn đá: “Giải tán, giải tán, đều giải tán hết cho tôi.”

Hai binh sĩ kia ngẩng đầu nhìn Phan Đại Vĩ, lại nhìn sang Hồ Hạo Thiên. Bỗng thấy Tiền Kim Hâm đứng đằng sau Hồ Hạo Thiên, mới biết được hội nghị hôm nay đã kết thúc, lập tức đứng lên, hướng về phía Tiền Kim Hâm chào một cái, chạy bước nhỏ đến cửa lớn của đại viện, đứng ngay ngắn.

Một đám người của đoàn xe thì ngược lại, không thỏa mãn đứng dậy, La Tự Cường và Dư Vạn Lý thì khá bình tĩnh, chỉ ít bọn họ là những người từng trải, đối với câu chuyện giả tưởng về mối tình đầu của Phan Đại Vĩ cũng chỉ là ngồi nghe một chút giết thời gian thôi.

Nhưng Lưu Bình và Điền Hải, hai chàng trai trẻ này hoàn toàn bị Phan Đại Vĩ làm cho mê muội luôn rồi, dùng một từ để miêu tả thái độ của hai người họ đối với Phan Đại Vĩ bây giờ, chính là ‘ sùng bái ’.

Hai mắt Lưu Bình nhìn Phan Đại Vĩ đều tỏa sáng: “Chú Phan, khi nào về nói lại một lần nữa cho chúng cháu nhé, A Hải, A Hải, buổi tối tới chỗ chú Phan qua đêm đi.”

Điền Hải nhìn nhìn Bạch Thất, lại nhìn Đường Nhược một chút, cũng chậm chậm gật đầu.

Đường Nhược: “...”

Cô thật sự tò mò về mối tình đầu của Phan Đại Vĩ rồi.

Điền Hải nghe lời như vậy, là người có trách nhiệm như vậy, mà cũng có thể vì câu chuyện kia, một đêm không ngủ trong nhà của mình.

Hồ Hạo Thiên mang theo một đám người trong đoàn xe cáo biệt với hai người Tiền Kim Hâm.

Chỗ ở của cha Hồ và Tiền Kim Hâm không xa, đương nhiên hai người cùng nhau đi về.

Trên đường mọi người trở về, Lưu Bình vẫn còn chiêm ngưỡng câu chuyện của Phan Đại Vĩ.

Hồ Hạo Thiên nhìn về mặt giả bộ bình tĩnh, giấu đầu hở đuôi của Phan Đại Vĩ, vươn tay nắm lấy vai ông, nói: “Chú Phan, kể cho tôi nghe với được không.”

“Được chứ, không thành vấn đề.” Phan Đại Vĩ nói.

Hồ Hạo Thiên nói tiếp: “Ừ, ngày mai tôi cũng kể cho chị dâu nghe một chút.”

Dưới ánh trăng, trên gương mặt sáng loáng kia, lộ ra biểu cảm vô cùng cụ thể, sinh động.

Ông già, xem tôi làm sao chinh chết ông, chúng tôi ở trong chịu đủ mấy cái nội dung chính trị tồi tàn, ông lại ở ngoài này làm người được sùng bái!

Phan Đại Vĩ: “...”

Vạch trần bộ mặt người khác là đáng xấu hổ đấy!

Hồ Hạo Thiên nói: “Đúng nha, nhất định là chị dâu chưa từng nghe qua, không chừng sau khi chị dâu nghe xong, sẽ ghi nhớ chú cả đời đây này.”

Phan Đại Vĩ nghiêm túc nói: “Hồ đội, ban này chúng tôi chỉ là ngồi một chỗ cùng nhau giải trí thôi. Vừa rồi tôi thấy mấy người trẻ tuổi không có tiết mục giải trí nào, ngồi ở chỗ kia khổ đợi khổ chờ, vì vậy mới bịa đặt ra một vài câu chuyện vớ vẩn làm canh gà tâm hồn cho bọn họ nghe thôi, đối với tôi thì vợ tôi mới là chân ái, tôi không có cô ấy thì sống không nổi...”

Dưới ánh trăng, bóng hai người kéo thật dài, phẳng phất như đang ngâm xướng hí kịch tới đoạn cao trào.

Ừ, trong đó, một cái có sắc thái bi thương.

Buổi tối đương nhiên Điền Hải cũng không có qua đêm ở biệt thự của Phan Đại Vĩ, không phải cậu không muốn, mà là Phan Đại Vĩ cự tuyệt cực kì cao siêu.

Chú ấy đứng ở cửa nhà mình nhìn nhìn ánh trăng, yếu ớt nói với Điền Hải: “Tôi sẽ không tiếp tục nói về tình yêu đã qua, bởi vì tôi yêu vợ của tôi, tình sâu như biển, vĩnh viễn không hối hận.”

Điền Hải lần nữa bị cảm động, tình cảnh này đối với cậu mà nói, thật sự có cái loại ý cảnh ‘người yên lặng bi thương’ hiện ra.

Cậu nghẹn giọng, nói với Phan Đại Vĩ: “Chú Phan, cháu từng nghĩ rằng tình cảm của anh Bạch với chị Đường đã tốt nhất đẹp nhất rồi, vậy mà bây giờ mới biết được, thì ra chú Phan mới là người si tình nhất.”

Đưa trẻ nghiêm túc như vậy, ngoan ngoãn như vậy...

Đột nhiên Phan Đại Vĩ ho khan hai tiếng, phát phát tay với Điền Hải, nói: “Trời tối rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.”

Lúc Điền Hải trở về biệt thự, Đường Nhược đã chuẩn bị xong đồ ăn từ lâu.

Ba người ngồi ăn cơm, trông Điền Hải dường như vẫn còn buồn bực không vui.

Bởi vậy, Đường Nhược liền hỏi điều nghi hoặc trong lòng mình: “A Hải, chú Phan kể cho em nghe chuyện gì vậy?”

Có thể làm cho em thành cái bộ dạng này...

Điền Hải ngẩng đầu nhìn Đường Nhược, nói: “Là một câu chuyện tình yêu rất ấm áp, chan chứa ánh mặt trời.”

Đường Nhược nói: “Có thật không, kể cho chị nghe với nhé?”

Điền Hải nói: “Chú Phan kể là, khi chú ấy còn trẻ đã có người ái mộ, nhưng lại luôn luôn không nói cho chú ấy biết, yên lặng để trong lòng, về sau vì chú Phan mà bỏ ra rất nhiều thứ, kể cả tính mạng, chú Phan còn nói, cả đời chú ấy cũng không thể quên mất người con gái đó.”

Đường Nhược nói: “Tại sao cô ấy phải vì chú Phan mà bỏ ra nhiều thứ, kể cả tính mạng?”

Điền Hải giương mắt muốn giải thích, cuối cùng chỉ gãi gãi đầu: “Chú Phan nói rất nhiều, em cũng không thể kể hết ra, tóm lại là rất phức tạp.”

Đường Nhược: “...”

Được rồi, ‘nhân gian bất sách’.

Nếu em trai nhà mình thực sự đã bị tổn thương, cô cũng sẽ không vạch trần lời nói dối này làm gì.

Lúc ngủ, Đường Nhược hỏi Bạch Thất một chút nội dung trên hội nghị hôm nay.

“Chúng ta như vậy không phải là trực tiếp công khai chống lại nhà họ Chu rồi hả?”

Bạch Thất sờ sờ đầu của cô: “Ừ, coi là vậy đi.”

Đường Nhược nói: “Bởi vậy, chúng ta phải cẩn thận một chút vì nhà họ Chu có thể ngầm ngầm sử dụng ám chiêu phải không?”

Còn có tác dụng của tinh hạch kia, đã bị các chính khách trong căn cứ biết, nhưng vẫn có thể nghi ngờ nguyên nhân thăng cấp dị năng của đám người mình không chỉ vì tinh hạch.

Dĩ nhiên còn có vị Tào tiến sĩ kia.

Hôm nay ở trong hội nghị nói ra việc dị năng giả có thể thăng cấp, chẳng lẽ thật sự chỉ là muốn cho mọi người phần chần một chút, an ủi nhân tâm?

Ở đó có nhiều chính khách trước đó đã từng sử dụng qua tinh hạch như vậy, khẳng định sẽ liên tưởng đến việc tinh hạch có thể làm tăng cấp dị năng đấy đấy.

Hay nhà họ Chu cố tình để cho Tào tiến sĩ nói ra, sau đó lại muốn dùng tinh hạch để câu dẫn mọi người một lần nữa, nào đâu ngờ rằng đã bị Tiền Kim Hâm biết trước, không đạt được mục đích lại còn khiến bản thân ê mặt?

Bạch Thất ôm lấy cô, nằm cùng một chỗ trên giường với cô, cũng trả lời cho cô tất cả những gì anh biết.

Muốn coi chừng nhà họ Chu thì cũng phải để đến khi căn cứ được xây dựng xong, trước mắt nhà họ Chu nhất định sẽ bận tâm đến mấy điều lệ trong căn cứ, sẽ không dám làm xằng làm bậy

Về phần tinh hạch thì có thể giải thích được, đội xe bọn họ, một đoàn người ở chỗ này giống như là ngăn cách với mọi người lâu như vậy, mỗi ngày đều là đánh Zombie thu thập tinh hạch, thăng cấp dị năng cũng là chuyện bình thường.

Dị năng không chỉ dựa vào việc hấp thụ tinh hạch để thăng cấp mà còn có thể dựa vào ý chí nghị lực của bản thân mà thăng cấp theo.

Còn có Tào tiến sĩ.

Hành động nói ra việc dị năng giả có thể tăng cấp của Tào tiến sĩ ở trong hội nghị rốt cuộc đã gián tiếp hủy đi hậu đài của nhà họ Chu, hay còn vì nguyên do khác, Bạch Thất cũng không rõ ràng lắm.

Cuối cùng anh chỉ có thể nhắc nhở Đường Nhược: “Ồ kiếp trước, tuy nói Tào tiến sĩ nghiên cứu ra rất nhiều đồ đặc, nhưng cũng không phải hạng người tốt đẹp gì, cho nên sau này nhìn thấy cô ta thì em hãy chú ý một chút.”

Đường Nhược gật đầu.

Ngủ một đêm, ngày hôm sau, thật sự có tuần tra viên trong căn cứ tới mời bọn người Hồ Hạo Thiên đi qua làm ghi chép.

Nói là hôm trước để xổng mất mấy phần tử phản động, để bọn chúng chạy thoát khỏi vòng pháp luật bây giờ đã bắt lại được rồi, chỉ cần bọn người Hồ Hạo Thiên cung cấp đầy đủ thông tin, chứng cứ xác thực, mấy người này nhất định sẽ bị nghiêm trị.

Đối với loại chuyện giải thích tiền căn hậu quả này, Hồ Hạo Thiên từ lâu đã luyện tới mức độ thuần thục siêu phàm rồi. Chỉ một lát sau là đã xử lý xong chuyện này, sau đó lại trở về đại viện của đoàn xe.

Sự việc đã giải quyết xong, vậy có phải hay không cũng nên tính toán một chút những việc cần làm sau này với mọi người.

Dư Vạn Lý nói: “Bên ngoài tường chúng ta cũng không có khu kiến trúc nào tốt đâu, lại tiếp tục quay về làm công việc cũ à?”

Hồ Hạo Thiên trầm ngâm một tiếng, nhìn về phía Bạch Thất: “Nước của hai người vẫn còn đủ chứ?”

Bạch Thất nói: “Không có vấn đề gì.”

Đang nói, cửa ga ra của đại viện bị kéo lên, Vệ Lam từ ngoài tiến vào.

Người của đoàn xe lại nhao nhao trong lòng chửi mề.

Cho dù cậu có dị năng hệ Kim, gõ cửa rồi mới vào không được hay sao?!

Tự ý xông vào nhà dân, nhất định phải tố cáo cậu ta tự ý xông vào nhà dân!

Vệ Lam bước đến trước mặt mọi người, mắt lại nhìn Bạch Thất, nói: “Tôi nghĩ đoàn xe các anh có thể gia nhập nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thật đáng ghét

Edit: Hứa Minh Nguyệt

Beta: Sakura

Hồ Hạo Thiên nói: “Tại sao chúng tôi phải gia nhập, hôm qua đã nói hung hiểm như vậy, không phải là chính phủ muốn chúng tôi đi làm pháo hôi đấy chứ.”

Vệ Lam nói: “Đây là lần đầu tiên căn cứ thông báo nhiệm vụ cỡ lớn, điểm tích lũy và chế độ ban thưởng rất không tệ, sau khi hoàn thành, chắc chắn sẽ thưởng không ít, các anh có thể cân nhắc một chút.”

Hồ Hạo Thiên nghĩ nghĩ, chỉ một lượt, nói: “Thật ra, trông chúng tôi cũng không có vẻ là thiếu thốn gì...”

Vệ Lam theo đầu ngón tay của anh hướng chung quanh nhìn nhìn, mặt đen lại một chút.

Đoàn xe này dưới tình huống không có sự trợ giúp của quân đội lại có thể biến nơi này trở thành bộ dạng như vậy, thật đúng là, thật đúng là đáng ghét!

Nhưng anh cũng lập tức nghĩ ra đồ vật mình có thể dùng để trao đổi điều kiện với đoàn xe.

Vệ Lam: “Không bằng chúng ta đi vào bàn bạc điều kiện một chút, tôi có thể cung cấp đồ vật cho các anh?”

Đồ vật Vệ Lam có thể cung cấp cho người của đoàn xe dĩ nhiên là súng ống đạn dược.

Súng ống đạn dược công nghệ cao.

Hồ Hạo Thiên cũng không có lập tức đáp ứng, chỉ nói, chúng tôi cần bàn bạc với nhau một chút.

Sau khi Vệ Lam đi khỏi, để lại một khẩu súng nhỏ tinh xảo: “Có thể cầm chơi, có điều phải cẩn thận một chút, loại vật này toàn bộ Việt Quốc cũng không có nhiều, nếu không phải là vì lần này virus đến quá hung mãnh, loại đồ vật vẫn còn trong quá trình nghiên cứu chế tạo này không thể đem ra đâu đấy. Suy nghĩ thật kỹ một chút, tôi đợi câu trả lời của các anh.”

Anh ta vừa đi, người của đoàn xe liền vây quanh bàn xem xét khẩu súng ngắn này một chút.

“Cái này, có phải hay không là súng bắn nước.” Lưu Bình nói.

Phan Đại Vĩ gật đầu: “Ừ, hai mươi khối tiền một khẩu, cầm chơi đi.”

Lưu Bình: “...”

Phan Đại Vĩ quay sang nhìn cậu ta, biểu lộ ra vẻ mặt ‘không thể cứu chữa được’: “Tiểu Lưu, cậu đừng tưởng rằng mình có một khuôn mặt trẻ con thì mỗi lần đều có thể danh chính ngôn thuận nói ra lời nói có chỉ số thông minh thấp như vậy, nếu cậu còn tiếp tục chắc chắn sẽ có ngày lộ ra bản chất thực đấy.”

“...”

Cậu chỉ muốn đánh dấu sự hiện diện của mình trước mặt mọi người mà thôi!

“Tôi cũng chưa từng nhìn thấy loại vũ khí này đấy.” Hồ Hạo Thiên cũng không dám cầm, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì sao, không hiểu rõ nó thì vẫn nên cẩn thận một chút, “Vệ sĩ Hà, cậu có từng sử dụng hay thấy qua loại súng này chưa?”

Vệ sĩ Hà xem xét kỹ một lượt, cũng lắc đầu: “Chưa thấy qua.”

“Đây là súng hydro ion.” Bạch Thất vươn tay ra, dưới con mắt của tất cả mọi người, cầm lên, “Nguyên lý hoạt động chính là thông qua việc phóng i-on hydro để tạo ra lực công kích.”

Kiếp trước, sau hai năm tận thế xảy ra anh mới có thể thấy được loại vật này, không nghĩ tới bây giờ quốc gia cũng đã phát minh ra.

Hơn nữa còn có điểm khác biệt, đó là hôm nay loại súng này nhỏ hơn hai năm sau rất nhiều.

Dĩ nhiên, cũng là bởi vì sau tận thế, các mặt hàng súng ống căn cứ cung cấp đều là loại thấp nhất.

Chỉ thấy anh bấm một cái nút nhỏ trên thân súng, một đạo ánh sáng màu xanh da trời từ họng súng phóng ra, bắn thẳng đến vách tường trong phòng.

“Phanh...” Một tiếng, vách tường lập tức biến ra một lỗ hổng lớn.

Lập tức, gió từ ngoài tường chui vào, phát ra tiếng vù vù, lao thẳng vào người bọn họ.

Rèm cửa bị thổi tung lên, xoắn lại một chỗ.

Giấy trên bàn bị thổi bay, rơi đầy đất.

Bạch Thất: “...”

Đường Nhược: “...”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Mọi người: “...”

“Ha ha.” Hồ Hạo Thiên nhìn lỗ hổng lớn trên vách tường, xoay người lại, “Cảm ơn tiểu Bạch đã ở trong biệt thự của tôi biểu diễn một phen cách dùng của loại súng này, tôi cảm thấy, có được đồ vật công nghệ cao như thế này, có lẽ tất cả mọi người nên thử dùng một lần, vậy thì những lần tiếp theo, chúng ta đổi địa điểm, tới biệt thự của tiểu Bạch, luân phiên dùng thử một lượt!”

Bạch Thất: “...”

Anh nhớ rõ ràng, súng ion hydro mà kiếp trước anh dùng điểm tích lũy đổi lấy không có uy lực mạnh như vậy, chỉ mạnh hơn súng laser xạ kích một chút, cùng lắm cũng chỉ đánh nát một cái bình hoa thôi.

Vì cái gì mà đồ vật nhìn nhỏ xinh như súng bắn nước này lại có uy lực mạnh đến thế.

Trong lòng Bạch Thất cũng muốn hỏng mất, nhưng mà bề ngoài...

Anh bình tĩnh xoay người, cất súng vào trong túi áo: “Thật ra lượng hydro ion bên trong vật này rất nhanh sẽ cạn kiệt, cho nên nếu không phải tình huống nguy hiểm, không nên đem ra tập luyện rồi, bây giờ đã gần giữa trưa, chúng ta về ăn cơm trước rồi sau đó tới bàn bạc.”

Toàn thân Hồ Hạo Thiên đều tỏa ra mùi ‘Không được đi, nhất định phải quyết chiến đến hừng đông’ của chủ nhà!

Nhưng mà lúc xế chiều, Tiền Kim Hâm đã tới.

Ý của ông cũng rất rõ ràng, để cho đoàn xe tham gia nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này.

“Hôm nay cấp trên vừa mới hạ lệnh, cần lực lượng của mười dị năng đoàn, cộng thêm binh lực trong quân doanh, nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ dù có chết cũng phải hoàn thành, bất luận là kẻ nào cũng không được phép chống đối, nếu không lập tức xử bắn, hơn nữa thân nhân gia quyến cũng sẽ bị liên lụy, nếu không tuân theo, xử phạt nhẹ nhất chính là sau này không được nhận sự che chở của quân đội.”

Bọn người Hồ Hạo Thiên sững sốt một chút.

Sau khi nheo mắt, cũng hiểu được.

Tận thế xảy ra cũng đã hai tháng, căn cứ quân đội ở khu Tây hoạt động lâu như vậy, xem ra đã tiêu hao quá mức lượng điện bên trên cung cấp.

Chỉ bằng loại vật như pin năng lượng mặt trời này, muốn chèo chống cho lượng điện tiêu thụ cho khoảng mười vạn nhân khẩu trong căn cứ, rõ ràng là không thể nào, vì kế hoạch hôm nay, hiển nhiên sống chết muốn đánh chiếm lại nhà máy điện hạt nhân.

Tiền Kim Hâm nói tiếp: “Nhiệm vụ lần này, không chỉ thành phố A đồng ý cung cấp binh lực, toàn bộ khu Hoa Nam chỉ cần có thể liên lạc với căn cứ đều chủ động cung cấp binh lực, tôi không thể tự mình tham gia, cho nên muốn các cậu thay thế tôi, cùng với cấp dưới và binh sĩ của tôi tham gia nhiệm vụ.”

Tiền Kim Hâm cũng không để cho người trong đoàn xe tay không đi chiến đấu, bảo cấp dưới mang ra vài khẩu súng.

“Trước mắt thì đây là những đồ vật tân tiến nhất trong quân đội, mặc dù bây giờ căn cứ chủ động mở kho súng ống cho mọi người sử dụng, nhưng những thứ đó đều là đồ đã bị loại bỏ, đồ vật này trong tay tôi cũng không có nhiều, tôi phải phí bao nhiêu nước bọt mới được đồng này, hãy dùng tiết kiệm.”

“Mặt khác súng ống cỡ lớn cũng không thể lấy ra cho các cậu dùng được, các cậu đều chưa từng trải qua huấn luyện bắn tỉa súng ống, sợ rằng trong thời gian ngắn không thể thích ứng ngay được. Lại nói, sau khi tôi xem qua dị năng của các cậu, khẳng định cũng không có vấn đề gì.”

Lúc gần ra về, lại nói một câu: “Không thể sử dụng loại vật này lung tung, cấp trên đã hạ lệnh, nếu phát hiện có người sử dụng trong căn cứ, lập tức xử bắn.”

Ngoài cửa sổ, ánh trăng như nước, chiếu lên cánh cửa sổ thủy tinh, toàn bộ thế giới như được trạm ngọc.

Người của đoàn xe ngồi trong biệt thự của Hồ Hạo Thiên, bàn bạc xem có muốn đi đánh chiếm lại nhà máy điện hạt nhân cùng quân đội hay không.

Đương nhiên, cái lỗ thủng trên tường kia đã dùng dị năng hệ thổ chặn, lấp, bịt rồi.

Bạch Thất cũng đã bồi thường.

Bây giờ lượng điện trong căn cứ có hạn, rất nhiều hạng mục đều chưa chính thức triển khai, mở rộng.

Nhiều người tập trung ở đây như vậy, nếu như cũng không đủ trợ cấp, quân đội trong căn cứ cũng không đủ lực lượng, như vậy, nơi này bị Zombie tấn công cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Trước đó quốc gia cho xây dựng cao ốc Hải Hòa cũng đã bị sập, còn lại mấy nhà rom rạ này cũng không chắc chắn an toàn, dưới tình huống trời đất bao la bốn bề là Zombie thì bọn họ biết đi nơi nào.

Cho nên, mọi người trong đoàn cũng quyết định tham gia nhiệm vụ lần này.

Vì quốc gia, cũng vì chính mình.

Hơn nữa, đối với lần đánh Zombie này, Tiền Kim Hâm đều cho bọn họ trang bị, hơn nữa là trang bị cao cấp, trang bị cộng với dị năng, mọi người cũng tin tưởng đoàn xe mình ra ngoài đánh Zombie cấp một sẽ không có vấn đề gì đâu.

Loại súng Tiền Kim Hâm cho cũng không khác của Vệ Lam, có lẽ là sợ thời điểm làm nhiệm vụ mọi người không biết sử dụng, còn giới thiệu kĩ càng, có điều là cái này sử dụng còn dễ hơn súng ống nhiều, chỉ cần dùng sức nhấn cái nút kia một cái là được rồi.

Hôm nay bàn bạc nhiệm vụ đi nhà máy điện hạt nhân, đương nhiên không chỉ có người trong tòa biệt thự của Hồ Hạo Thiên.

Trong tòa biệt thự số 25, Chu đại tướng ném tờ giấy trong tay: “Thời điểm tìm người làm chuyện này, tại sao không tìm cha bàn bạc một chút, tự mình chủ trương như vậy, bây giờ con báo cha phải thu thập cục diện rồi rảnh này cho con như thế nào.”

Chu thiếu đứng ở một bên, động cũng không dám động: “Con, con cũng không biết tại sao bọn họ lại có thể lên chung một thuyền với Tiền Kim Hâm... Cha, cha nhìn cái Tùy Tiệp, đoàn đội Tùy Tiệp này (thật là khó dùng mở miệng!), bộ dáng của những người kia, tuyệt đối không thể chỉ có một chút vật tư, pin năng lượng mặt trời bọn hắn cũng có nhiều như vậy, huống chi là những vật tư khác.”

Chu đại tướng nói: “Mặc dù vậy, con cũng phải điều tra rõ ràng rồi mới làm việc, hấp tấp lỗ mãng như vậy, sau này cha làm sao dám giao quân quyền trên tay cho con!” Ngồi xuống ghế sa lon, ông thờ dài, “Hôm nay bốn người này bị Vệ Lam bắt giữ, cũng chỉ có thể vứt đi, đáng tiếc cho dị năng của những người này... Con mau đi tìm người bịt miệng bọn chúng cho tốt, loại chuyện này cũng không còn cần cha phải dạy cho con.”

Chu thiếu liên tục gật đầu: “Biết rõ biết rõ... Chỉ là cha, dị năng của đám người trong đoàn đội Tùy Tiệp kia có vẻ không kém, bây giờ bọn hắn theo phe Tiền Kim Hâm, đối với chúng ta sau này chính là bất lợi rất lớn”

Chu đại tướng quay đầu về phía Tào tiến sĩ: “A Mẫn, cô thử tính xem, nếu chúng ta hấp thụ Lam Tinh từ những ngày đầu tiên của tận thế, có thể có tốc độ tăng tiến dị năng như bọn họ hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Phú Sinh

Tào tiến sĩ ngoảnh đầu lại, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, mộ bộ dạng không đếm xỉa tới, nói: “Tôi không được chứng kiến, cũng không có sổ liệu cụ thể, phân tích không được.”

Chu thiếu bước nhanh tới, ngồi cạnh Tào tiến sĩ, dùng tay giúp Tào Mẫn hình dung tình cảnh khi đó hẳn thấy Hồ Hạo Thiên sử dụng dị năng hệ thổ trong biệt thự: “Anh đã từng thấy dị năng của bọn họ, là như thế này... sau đó một cái tường đất dựng lên... là như thế này...”

Tào tiến sĩ đưa ánh mắt từ ngoài cửa sổ kéo trở về, đảo qua mặt Chu thiếu, lại rơi lên trên người Chu đại tướng: “Chú Chu, bây giờ không còn sớm, cháu đi về trước.” Nói xong đứng lên, cầm lấy túi muốn đi gấp.

Chu Thụ Quang thoáng xấu hổ thả tay xuống, đứng lên theo Tào tiến sĩ: “A Mẫn, ở chỗ này em cũng có phòng riêng mà, đêm nay ngủ luôn ở đây đi, tới phòng thí nghiệm nhiều ngủ không được ngon.”

Tào Mẫn nói: “Buổi tối tôi còn có một thí nghiệm cần phải làm.” Xoay người nhìn về phía Chu đại tướng, nói: “Chú Chu, phòng thí nghiệm trên hòn đảo kia chú đã đáp ứng cháu, không thể nuốt lời.”

“Yên tâm, sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này, chú sẽ cho người quét dọn sạch sẽ phòng thí nghiệm ở trên đảo Tự Tâm kia cho cháu, chú Chu biết rõ những thí nghiệm của cháu thực hiện ở đó sẽ an toàn hơn, trong căn cứ Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều, hơn nữa gần đây Vệ Lam và Tiền Kim Hâm đều nhìn chăm chăm, chú cũng lo lắng.”

Tào tiến sĩ hạ lông mi xuống che lại cảm xúc trong mắt: “Như vậy, cháu đi trước, chú Chu.”

Chu đại tướng nói: “Vậy ngày mai cháu cũng phải chuẩn bị cho tốt, không phải cháu nói cũng muốn tham gia nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này à.”

“Vâng.” Tào Mẫn lên tiếng, sau đó đi khỏi tòa biệt thự số 25.

Trong bóng đêm, cô mặc một thân áo trắng càng lộ ra sự cô đơn.

Tào Mẫn vừa đi, Chu đại tướng khoát khoát tay với Chu Thụ Quang: “Con cũng lên lầu ngủ đi.”

Chu Thụ Quang đứng im trong chốc lát, vẫn cố lấy dũng khí nói: “Cha, khi đó cha nói muốn gả Tào Mẫn cho con đấy, bây giờ lại giao phòng thí nghiệm trên đảo Tự Tâm cho cô ấy, sau này không phải là con sẽ không thể gặp mặt cô ấy sao?”

Chu đại tướng cẩn thận nhìn con trai mình một chút, thở dài: “Bỏ đi, con vẫn nên bỏ cuộc đi thôi, xem ra cô ấy không có tình cảm gì với con, dưa hái xanh không ngọt, bây giờ Tào Mẫn đối với chúng ta vẫn có giá trị lợi dụng, không thể bức ép cô ấy phản lại chúng ta.”

“Thế nhưng mà...” Chu thiếu còn muốn nói.

“Còn có, nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này, con cũng phải tham gia.”

Chu thiếu nhỏ giọng nói: “Nhiệm vụ lần này nguy hiểm như vậy...”

“Ài, nếu lần này Vệ Lam ở trên đường làm lung lạc lòng người, đối với chúng ta đều là bất lợi...”

Chu thiếu nói: “Nói không chừng anh ta còn có thể vì nhiệm vụ lần này mà chết mất xác kia...”

Chu đại tướng lắc đầu, phát tay đi lên lầu.

Chu Thụ Quang thấy hai người đều là một bộ dáng không thèm đếm xỉa đến hẳn, phần nộ nằm vạt ra ghé sổ pha.

Lúc này, sĩ quan phụ tá đi tới, đưa cho hắn một tờ giấy trắng: “Chu thiếu, đây là khẩu cung mấy người kia đưa cho Vệ Lam.”

Chu Thụ Quang vung tay hất tờ giấy xuống: “Tạo sao anh không tra được là cái đoàn đội Tùy Tiện kia cùng một phe với Tiền Kim Hâm, đề cho tôi ở trước mặt cha và Tào Mẫn ném đi mặt mũi lớn như vậy.”

Sĩ quan phụ tá cúi đầu xuống: “Cái đoàn đội Hồng Trần chúng ta phải đi theo dõi kia hình như đều bị phát hiện cả rồi. Hôm qua cũng không thấy đến báo cáo tin tức gì cho tôi. Trái lại tôi tự mình đi tìm thì hẳn mới nói với tôi, muốn giải trừ hợp tác với chúng ta.”

“Giải trừ hợp tác...” Chu Thụ Quang cười lạnh một tiếng, “Có thể, để cho bọn chúng lấy mạng thay cho tiền bồi thường vì dám làm trái với hợp đồng!”

Sĩ quan phụ tá nhủ mày, nhẹ giọng nhắc nhở: “Chu thiếu, ở trong căn cứ cấp trên muốn hạ lệnh giết người, là điều không thể...”

“Ai nói phải ở trong căn cứ, chẳng lẽ bọn hắn có thể vĩnh viễn không ra ngoài sao.” Chu Thụ Quang ngắt lời sĩ quan phụ tá, nói, “Ở bên ngoài có nhiều

Zombie như vậy, lợi hại như vậy, ai có thể bảo đảm dị năng giả đi ra ngoài rồi có thể an toàn trở lại căn cứ cơ chứ.”

Một lúc lâu sau, sĩ quan phụ tá nói: “Tôi đã biết nên làm thế nào.”

“Còn nữa, cái đoàn đội Tùy Tiệp kia...” Chu thiếu nói, “Ai cũng không thể thay bọn hấn cam đoan, bọn hấn có thể hoàn hảo không hao tổn gì trở về sau nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này a.”

“Chu thiếu, chuyện này...” Sĩ quan phụ tá nói, “Chúng ta có nên xin phép Chu đại tướng một chút hay không.”

“Tại sao phải xin phép cha tôi, nếu như bọn hấn chết ở bên ngoài, ai có thể nói là do chúng ta làm, ai có thể chứng minh là do tôi sai khiến nào?” Chu thiếu trầm ngâm một hồi, tiếp tục vạch ra kế hoạch, “Trần áp mấy người đang bị giam giữ, trước khi Vệ Lam đi lại tìm mấy người bình thường thay thế vào, lại sắp xếp cho bọn họ vài thứ, để cho bọn họ có mặt nhìn một chút, thời điểm nào cần ra tay thì ra tay.”

Sĩ quan phụ tá cúi đầu xuống, ‘vâng’ một tiếng.

Tào tiến sĩ đi đến phòng thí nghiệm của mình, để túi xách lên trên bàn, sau đó cởi áo khoác.

Thời tiết bây giờ quá khác thường, ban ngày thì lạnh buổi tối lại nóng, cô chỉ mặc một cái áo khoác dài tay thôi mà cũng đổ rất nhiều mồ hôi rồi.

Phòng thí nghiệm này dù sao cũng chỉ là tạm thời xây dựng lại mà thành, là một biệt thự nằm ở tận cùng của khu biệt thự, bên cạnh đó chính là nơi xử lý xác Zombie.

Bên trong biệt thự này, tất cả những thiết bị điện đều bị người người ta đổi thành thiết bị cần thiết chuyên dùng cho phòng thí nghiệm, không chỉ như thế, trong đây còn có một hình trụ cỡ lớn bị một miếng vải đen trùm lấy.

Tào Mẫn xoay người nhìn chằm chằm vào miếng vải đen xem trong chốc lát, lại xoay qua chỗ khác, cầm lấy bình nước lạnh trên bàn, cũng không có rót vào trong chén, trực tiếp dốc xuống miệng uống.

Sau khi uống hết hơn phân nửa nước trong bình, mới đi qua giặt tắm vải đen kia xuống.

Thứ mà miếng vải đen kia trùm lên là một bình hình trụ bằng thủy tinh, bên trong thủy tinh chứa một lượng nước lớn, trong nước nổi lơ lửng một người, một người đàn ông khoảng 27- 28 tuổi.

Người đàn ông kia mặc dù thân thể không mảnh vải lại cực kỳ bình tĩnh trôi lơ lửng bên trong khối thủy tinh.

Nhưng nhìn kỹ, có thể nhìn thấy trên cánh tay trái của anh có một dấu răng làm cho bị thương, người đàn ông này mặc dù trúng virus của Zombie, lại không có biến dị thành Zombie, như trước đây bảo trì được hình dạng bên ngoài của một người bình thường.

“Phú Sinh.” Tào Mẫn áp tay lên mặt thủy tinh, “Vài ngày nữa là em phải rời khỏi đây rồi, chờ em trở lại, em sẽ mang anh tới một chỗ mới...”

Tào tiến sĩ cười rộ lên: “Anh nhất định phải chờ em, em sẽ chữa trị cho anh thật tốt, đem những gì em thiếu anh đều trả lại cho anh...”

Cô nhìn người đàn ông ở phía trong lớp thủy tinh luôn luôn mỉm cười, cũng nở nụ cười thật lâu, cuối cùng ngồi bệt xuống đất, mãi cho tới khi nước mắt chảy ra.

Ngày hôm sau, trong đại sảnh nhiệm vụ lập tức truyền ra thông báo về nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân.

Yêu cầu báo danh là: đoàn đội phải có ít nhất hai mươi thành viên là dị năng giả trở lên.

Nhiệm vụ không chỉ dán lên bảng lớn, còn mời người chuyên môn đứng ở trong sân lớn của khu cao ốc diễn thuyết đầy.

Cái người diễn thuyết kia đại khái cũng là ‘ngàn dặm mới tìm được một nhân tài’, cầm loa phóng thanh đồng dạng nói một hồi:

Mọi người dùng máu của chính mình để thức tỉnh ý thức của công chúng, tôi lấy tính mạng của mình để xây dựng tường thành cho quốc gia.

Chỉ cần lòng người vẫn còn, thắng lợi nhất định sẽ là của chúng ta!

Mọi người đều là anh hùng, chết có là gì!

Ban ngày rực rỡ chúng ta hãy lao ra khỏi bóng tối!

—— đem những lời này đều nói hết ra.

Sự thật chứng minh làm như vậy có hiệu quả rất tốt, đám dị năng giả nhao nhao, nhiệt huyết sôi trào.

Trước đây bọn họ đã từng có một gia đình êm đẹp rực rỡ, vậy mà bây giờ bốn phía đều là khói lửa, gia đình không còn, sự thật như thế, không muốn quan tâm đến cũng không được.

Một ngày một đêm trôi qua, dị năng giả trong căn cứ tranh nhau chứng minh tư tưởng ‘Lòng yêu nước, chúng tôi đều có’, toàn bộ các tổ đội đều đi báo danh tham gia nhiệm vụ lần này.

Đại sảnh nhiệm vụ chật kín người.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân chính là, tầng lớp lãnh đạo cũng để cho người đem tác dụng của tình hạch thông báo ra, còn gián tiếp biểu đạt ý tứ, tình hạch có thể sử dụng như tiền, lưu hành trong toàn bộ căn cứ.

Trong căn cứ, thời điểm dán tờ đơn này lên bảng, đã tạo nên một hồi ‘sóng to gió lớn’.

Cùng ngày, có rất nhiều đoàn đội đi ra ngoài đánh Zombie, đào tình hạch.

Sau khi đám người dị năng giả hấp thụ năng lượng tích trữ bên trong tình hạch, cơ hồ mỗi người đều kích động vô cùng. Giống như là thấy được ‘hi vọng’ trong tương lai, giống như là thấy được ánh bình minh nóng bỏng tươi đẹp, bao phủ lấy toàn thân bọn họ, thậm chí là toàn bộ căn cứ, toàn bộ quốc gia.

Bởi vậy, nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân lần này, số lượng đoàn đội tham gia tăng lên không ít.

Một ngày mới lại đến, trong hai ngày này, bất kể là người của đoàn xe, hay là dị năng giả trong căn cứ, đều sắp xếp lại bọc hành lý của mình, vì nhiệm vụ đánh chiếm lại nhà máy điện hạt nhân mà chuẩn bị.

Đường Nhục ở bên trong biệt thự đã chuẩn bị kỹ, thật ra ở bên trong không gian của cô cái gì cũng không thiếu, nhưng ‘thuật che mắt’ thì bọn họ vẫn cần phải làm.

Chỉ có điều hai ngày này, có một việc khiến cho cô cực kỳ cực kỳ đau đầu.

Cô cảm thấy Bạch Thất gần đây giống như là đã mắc phải loại quái bệnh ‘khao khát da thịt’ rồi.

Buổi tối...

Cả đêm lăn ga giường...

Cô cũng có thể nhìn ngược lưng.

Nhưng là, buổi sáng hôm nay lại ôm, lại sờ, lại hôn, lại gặm...

Thật sự không thể nhìn nổi nữa!

Đường Nhục đẩy người đàn ông đang đè trên người mình: “Anh, đủ rồi...”

Bạch Thất dùng miệng nhẹ nhẹ cọ lên gương mặt trắng mịn của thiếu nữ, mang theo giọng nói đầy ủy khuất: “Không đủ đâu, đợi đến ngày mai, sau khi ra ngoài rồi anh sẽ phải nhìn rất lâu...” Tiếng nói thanh nhã lại có chứa tí ti gọi cảm, hơi thở anh ấm áp thổi khẽ bên tai cô, “Ngoan, nghe lời một chút, anh cam đoan chỉ một lần...”

“Không... không được!... A..... anh... a.....”

Có điều là, bé thô trắng làm sao có thể thoát khỏi ma trào của lão sói xám chứ.

Còn không phải tất cả đều để cho Bạch Thất định đoạt!

Mặt trời dần nhô lên từ phía Đông, toàn bộ căn cứ đều được chiếu sáng.

Trên quảng trường của khu cao ốc, binh sĩ đứng ngay ngắn thành từng dãy.

Bọn họ sóng vai nhau, một đám người ngẩng đầu ưỡn ngực, quân chương đeo trước ngực lóe sáng.

Đường Nhục và Bạch Thất mỗi người đeo một cái ba lô, theo mọi người trong đoàn xe đi đến quảng trường của khu cao ốc.

Đúng vậy, hôm nay chính là ngày khởi hành.

Khó có được lúc mọi người trong đoàn không cùng nhau đùa giỡn âm ỉ, mà là luôn luôn yên tĩnh theo dòng người đi lên phía trước.

Gió thổi tới, cũng thổi tới tiếng ca của những chiến sĩ phía trước:

Tình yêu, tình yêu của tôi.

Thù hận, thù hận của tôi.

Đất nước, đất nước của tôi.

...

Tiến lên, tiến lên —— tiến về phía trước...

Yêu nước, chúng tôi đều có!

Lúc hát đến câu cuối cùng, tất cả dị năng giả đều dốc hết toàn lực, hô đến mức đất rung núi chuyển.

Đường Nhược nhỏ giọng hỏi: “Cái này...”

“Là quốc ca.” Bạch Thất nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời rộng vô biên.

Đường Nhược lập tức hiểu rõ: cho dù Bạch Thất trọng sinh, nhìn thấu rất nhiều tình cảm ấm lạnh của con người, nhưng thật ra vẫn vô cùng yêu mến đất nước của mình đây.

Bạch Thất như vậy...

Khiến Đường Nhược càng thêm động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Biển di

Edit: Hà My

Beta: Sakura

Cho dù có lưu luyến bao nhiêu, đến lúc rời đi vẫn là phải đi.

Nhà máy điện hạt nhân cách thành phố A không sai biệt lắm 1000km.

Mọi người ngồi lên chiếc xe Jeep mà lúc trước lái hướng đến thành phố A.

Hồ Hạo Thiên nhìn xe của Bạch Thất, nhíu mày: “Đồ đạc thì không nhiều, nhưng lại không nhét được toàn bộ vào, nếu có cơ hội đi qua thành phố H, chúng ta vào lấy mấy chiếc xe tới.”

Lưu Bình kỳ quái: “Đội trưởng Hồ, sao phải qua thành phố H lấy?”

Giờ này cậu hai của Lưu Bình còn không có tìm thấy, nhưng lúc trước Kim Hâm cũng đáp ứng, sẽ phái người đi tìm người giúp cậu, cho nên nhiệm vụ lần này Lưu Bình cũng đi theo đoàn xe của mọi người ra ngoài.

Hồ Hạo Thiên nói: “Địa phương khác tôi không biết, nhưng thành phố H đã từng là địa bàn của tôi, tôi biết rõ ở đâu có xe tốt, công ty con của tôi có xe địa hình mới nhất!”

Đối với việc ăn cướp sản nghiệp của Hồ Hạo Thiên, mọi người không có bất kỳ dị nghị gì, một điểm áp lực tâm lý đều không có.

Nhưng những điều này phải chờ đến lúc đến thành phố H mới có thể làm.

Mỗi đoàn đội dị năng giả đi ra khỏi căn cứ đều bị nhắc nhở lần nữa. Mang tốt thẻ CMND trong căn cứ, nếu không có thẻ CMND, sau khi trở lại căn cứ phải giao nộp lượng lớn phí tổn mới có thể tiến vào.

Tường vây của trụ sở này do tất cả dị năng giả hệ Thổ cùng mọi người trong quân đội ngày đêm không ngừng cố gắng sau đã hình thành quy mô.

Tổng cộng có 4 cổng, trong đó cổng chính đối diện nội thành thì bị phong kín.

Số người trong nội thành quá khổng lồ, hiện tại cả tòa thành thị đều có thể gọi là thành Zombie, vì ngăn ngừa đưa tới Zombie vây thành công kích nên cái cổng này đã bị phong kín.

Cổng Bắc trực tiếp bị phong kín.

Cổng Nam, cổng Đông dùng để dị năng giả ra ngoài, đồng thời để cho người sống sót chạy đến.

Cổng Tây là đường quân dụng.

Nhiệm vụ lần này, tất cả mọi người đều đi ra bằng cổng Tây.

Xe bọc thép quân dụng đi đầu tiên, xe của dị năng giả theo sau, từng chiếc từ cổng Tây đi ra ngoài, lái qua tường vây và hào, ra căn cứ.

Rất xa, đã nhìn thấy đông nghịt một mảnh ở phía trước, tất cả đều là Zombie.

Mấy ngày nay có rất nhiều người sống sót đến khu tây, căn cứ tại thành phố A hôm nay trong mắt Zombie như là một miếng thịt to.

Cũng may Zombie còn chưa tiến hóa đến cấp 4, bằng không thì với cảm giác của Zombie cấp 4, xa xa đều có thể ngửi thấy được mùi thịt, mà đến vậy công căn cứ, hay gọi Zombie triều.

Đoàn xe của Bạch Thất đi theo sau xe vật tư của quân đội, đi đầu đoàn xe của dị năng giả.

Quân đội vì bảo tồn đạn dược, không có tùy tiện lấy đạn ra bắn trên đường. Thời điểm này, dị năng giả thuộc quân đội là quân chủ lực, bọn họ ngồi chung trên mấy chiếc xe tải quân dụng, phóng thích các loại dị năng quét sạch Zombie trên đường. Nhóm dị năng giả còn lại bởi vì đi theo sau quân đội, trên cơ bản cũng không có cơ hội xuất thủ.

Vì vậy tất cả mọi người ngồi trên xe nhìn Zombie ở bên ngoài không ngừng ngã xuống, nhóm dị năng giả Tốc độ đi theo bên cạnh đào lấy tinh hạch.

Một bên đào một bên còn muốn đuổi kịp đoàn xe, cho dù xuất động toàn bộ dị năng giả Tốc độ, vẫn không thể đào hết tinh hạch Zombie ở dọc đường.

Quân đội đi ra ngoài thời điểm quy định, dị năng giả chính mình đánh chính mình đào là không cần nộp tinh hạch lên trên, phân phối theo đoàn xe của mình.

Giữa trưa, đoàn xe tại một địa phương tầm mắt khoáng đạt đỗ xe lại chỉnh đốn.

Sau khi dừng lại, Phan Hiểu Huyền đi từ phía sau tới, gõ cửa kính bên ghế lái phụ.

Điền Hải mở khóa xe. Phan Hiểu Huyền ngồi vào ghế lái phụ. Quay đầu đối với Đường Nhược ở đằng sau nhẹ nhàng cười: “Mình có một tin tức tốt nói cho cậu biết đây.”

Đường Nhược hiểu kỳ: “Tin tức tốt gì?”

Phan Hiểu Huyền nói: “Hắc hắc, Tô Tiêm Ảnh cũng tham gia nhiệm vụ lần này, mình vừa mới nhìn thấy cô ta ở phía sau đây này.”

Sở dĩ cô thích nghe ngóng cái sự tình cầu huyết này, chủ yếu cũng là bởi vì lần trước tại biệt thự của Bạch Thất, thấy rõ tình cảm giữa hai người họ.

Loại này liền chen vào không lọt mà lại cứ thích chen vào, sao Tô Tiêm Ảnh có thể chen vào.

Cho nên, cô mới sung sướng đùa cợt với Đường Nhược.

Đường Nhược bị chẹn họng, nhìn Phan Hiểu Huyền cười vô lại, vì vậy ở trong đầu tìm ra một lời nói ác độc trích ra từ sách: “Hiểu Huyền, cậu có thể nói lại lần nữa, mình cam đoan sẽ không đánh chết cậu đâu.”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Cô nương, từ khi hai ta thân thiết hơn thì cậu đã không còn đáng yêu nữa rồi!

Hai người đang trò chuyện, thấy Tào tiến sĩ mặc một áo khoác trắng từ trên xe quân đội đi xuống.

Lần này Tào tiến sĩ mặc áo khoác màu áo trắng, cũng không đi giày cao gót nữa, trên chân đeo một đôi giày đế bằng màu trắng.

Cô cầm một camera đang quay chụp ảnh thực vật bên cạnh con đường, chụp xong, còn muốn dặn dò gì đó với trợ thủ bên cạnh.

Dặn dò xong, trợ thủ liên tục gạt đầu, tại trên máy vi tính ghi chép.

Phan Hiểu Huyền xem trong chốc lát, cảm thán một câu: “Những tiến sĩ này thật kiên nhẫn, thời gian ăn cơm nghỉ trưa còn phải tranh thủ làm nghiên cứu.”

“Mỗi công việc đều có chuyên môn khác nhau.” Đường Nhược nói một câu, nghĩ đến ngày đó Bạch Thất đánh giá Tào tiến sĩ, liền thuận tiện thả tinh thần lực của mình đi ra ngoài.

Đối với loại chuyện nghe lén này, cô nên vụng trộm làm là được.

Bởi vì khoảng cách khá xa nên Đường Nhược đành ngưng tụ tinh thần lực của mình kéo dài không ngừng ra.

“Thể tích to ra, có điểm báo biến dị, mang mỗi thứ một tí để vào trong thùng mang về cho Tôn tiến sĩ nghiên cứu ...”

“Còn có những con kiến này, cũng mang trở về, kết cấu ở giữa ngực bụng chúng không bình thường, có biến hóa cực lớn...”

Tào tiến sĩ nói xong, nhướn mày: “Ai?”

Cô quay đầu tìm một vòng, lại không có cảm nhận được cái gì, lại từ từ quay lại.

“Tào tiến sĩ, làm sao vậy?” Trợ thủ hỏi cô.

Tào Mẫn lắc đầu.

Có phải quá mệt mỏi hay không làm cho mơ hồ.

Trong nháy mắt vừa rồi cô cảm giác như có người đứng tại bên cạnh mình. Bên này thu hồi tinh thần lực xong thì Đường Nhượng cũng có chút hoảng hốt.

Không hổ là một tiến sĩ sử dụng trí tuệ, tinh thần lực tiến bộ nhanh chóng như vậy.

Vài ngày trước còn cảm giác tinh thần lực của mình có thể lập tức nghiền áp cô ấy, mới thời gian vài ngày, lại phải lau mắt mà nhìn.

Đột nhiên, cô lại nghĩ tới nội dung lần trước Chu Đại tướng nói tại hội nghị, bọn họ có thể tinh luyện tinh hạch...

Cho dù đối phương không phải tinh luyện tinh hạch, nhưng là, có thể thật sự nghiên cứu ra một loại phương pháp có thể đề cao dị năng hay không, giống như nước không gian của mình vậy.

Vì vậy, sau khi Phan Hiểu Huyền đi, Đường Nhượng mang theo vấn đề này hỏi Bạch Thất.

“Em nói là, trong mấy ngày ngắn ngủn, cô ta có thể cảm giác tinh thần lực của em rồi hả?” Bạch Thất hỏi.

Đường Nhượng nghĩ nghĩ: “Có phát giác ra một điểm khác thường, chắc không có cảm giác đến tinh thần lực của em.”

Bạch Thất lâm vào trầm mặc.

Nếu như trên tay Tào tiến sĩ có nghiên cứu ra đồ vật tương đương với loại nước không gian trên tay Đường Nhượng, cái kiếm 2 lưỡi này, anh nhất định phải nghĩ cách biết rõ.

Đường Nhượng lần nữa nói nội dung mình nghe được cho Bạch Thất: “Bọn họ nói bộ rùa và những con kiến kia đều đang biến dị.”

“Uh” Bạch Thất nói, “Thể tích của chúng sẽ càng ngày càng lớn, không chỉ hai loại này, côn trùng khác càng là như thế, hiện nay năng lượng hạt nhân đã rò rỉ ra bên ngoài, có điều nhân loại trước mắt còn chưa phát hiện ra, chờ đến nhà máy điện hạt nhân thì sẽ biết rõ thôi.”

Lần này không chỉ Đường Nhượng, ngay cả Điền Hải cũng quay ra hỏi: “Anh Bạch, anh nói là, về sau trong không khí mà chúng ta hô hấp cũng có vật chất phóng xạ?”

“Uh”

Đường Nhượng nói: “Thân thể chúng ta kỳ thật đều đã bị phóng xạ ô nhiễm rồi hả?”

Tuy rằng phương diện này cô không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, cũng biết rằng năng lượng hạt nhân bị rò rỉ, tế bào của mình sẽ bị tổn thương, từ đó bị ung thư, loại bệnh ung thư này tại kiếp trước thế giới kia của cô, là bệnh nan y.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Bát quái

Bạch Thất nói: “Thể chất dị năng giả đều đã được cải biến, có bức xạ hạt nhân cũng không cần sợ hãi, về sau quốc gia sẽ dải tấm cách ly phóng xạ trên mặt đất, cho nên người bình thường chỉ cần không ra căn cứ, cũng sẽ không có vấn đề.”

Đường Nhượng và Điền Hải có chút trầm mặc.

Thật sự là trời mưa cả đêm phòng nhà bị đột, gặp được virus Zombie không nói, còn rò rỉ năng lượng hạt nhân nữa.

Địa phương qua đêm đều đã lên kế hoạch thật kỹ lưỡng.

Lần này người tham gia nhiệm vụ rất nhiều, tăng thêm dị năng giả quân đội, ước chừng có khoảng 1600 người.

Quy mô “kho thịt di động” lớn như vậy, tùy tiện ở bên ngoài mở lều vải khẳng định không an toàn.

Như là Tào tiến sĩ đã nói, hiện tại Zombie đã đạt tới cấp 1, đang tiến tới Zombie cấp 2, so với thời điểm nhóm người Bạch Thất tìm nơi nương tựa thành phố A, phạm vi Zombie cảm giác được cùng với lực hành động khẳng định tiến bộ rất nhiều.

Lần này địa phương được tuyển đề qua đêm là một thôn trang nhỏ.

Từng dị năng giả Tốc độ phải đi ra dò đường tìm hiểu một phen sau đó, tới báo cáo: “Bước đầu đoán chừng có hơn 2000 Zombie phân bố tại từng phòng, nhìn một vòng, không có nhìn thấy người sống sót.”

Vệ Lam cầm tư liệu của thôn này trước tận thế gật đầu: “Theo công tác thống kê một năm trước tận thế, thôn này ước chừng chỉ có 689 người, trong đó ước chừng còn có 360 người là công tác ngoại tỉnh, như vậy tính ra Zombie tại đây là từ nơi khác tới...”

Sĩ quan phụ tá nói: “Thời kỳ đầu chính xác là còn người sống sót tại đây...”

Vệ Lam im lặng một lát. Nghĩ đến hình ảnh những người sống sót đau khổ chờ đợi ở trong phòng, đợi đến lúc không phải là cứu viện mà là Zombie thì không thể nói tiếp đề tài này được nữa.

Đau lòng cũng không thể khiến người chết sống lại, hiện tại nên làm là phải sống sót thế nào.

Vệ Lam phân phó xuống dưới, triệu tập binh sĩ trong quân đội cùng dị năng giả trong căn cứ đi thanh trừ sạch sẽ Zombie trong thôn trang này.

Dị năng giả vùng dị năng, quân đội dùng súng ống, nhanh chóng thanh lý sạch sẽ thôn trang này.

Lối vào dùng xe bọc thép vây quanh toàn bộ, như vậy có thể an tâm ở chỗ này vượt qua một đêm.

Có điều phòng ở quá ít, tổng cộng đếm cũng chỉ có 89 gia đình, trừ những nơi ở xa, còn có phòng ốc không an toàn, như vậy cũng chỉ còn lại 48 nhà trệt.

Quân đội chọn lựa vùng lộ tuyến ngoại thành này cũng là trải qua tính toán kỹ càng đấy, hiện tại mới là sau tận thế không quá ba tháng, trên đường rất nhiều người muốn tìm nơi nương tựa quân đội, giữa bị chặn trên đường hoặc trấn an những người sống sót khác trên đường, còn không bằng trực tiếp đi vùng ngoại thành, tránh đi lượng lớn Zombie, cũng có thể tránh đi lượng lớn người đến nương tựa.

Gần 1600 người, dùng 48 căn phòng...

Như thế, ước chừng là 33 người ở tại một căn phòng qua đêm.

Bên quân đội cùng một chỗ, dị năng giả bị phân công cùng một chỗ.

Như vậy đoàn xe của mọi người và đoàn đội khác kết nhóm ở chung qua đêm.

Tin tức tốt là, chuyện cầu huyết cũng không có phát sinh, đương nhiên, chuyện cầu huyết chính là ở cùng với đoàn đội của Tô Tiêm Ảnh.

Tin tức xấu là, bọn họ ở cùng với Tào tiến sĩ trong một phòng.

Nhưng thực ra là Tào tiến sĩ chủ động tới ở bên này.

Bọn Đường Nhược ở bên cạnh trốn mất há hốc mồm thương thức xong trận tuồng này.

Trận khai mạc là như thế này.

Vệ Lam cầm một cái túi ngủ, đi tới nói với Bạch Thất: “Không ngại tôi trải chăn đệm nằm ở chỗ này chứ?”

Bạch Thất nói: “Không sao cả.”

Dù sao mười mấy người chen vào một cái phòng như vậy, ai cùng ai thật đúng là không sao cả.

Sau đó đợi mọi người trải tốt chăn đệm xuống đất, Tào tiến sĩ lại từ bên ngoài tới, nói với Vệ Lam: “Không ngại tôi trải đệm ở đây chứ?”

Vệ Lam nói: “Tôi ngại.”

Tào tiến sĩ nói: “Uh.”

Sau đó mở túi ngủ của mình mang đến, tự trải xuống bên cạnh Vệ Lam.

Mọi người trong phòng: "..."

Tuy rằng bọn họ cũng không phải người thích bát quái, nhưng mà hai người không nên tại trước mặt mọi người diễn ân ái...

Đây là muốn làm cái gì?!

Ránh rồi quá sao?!

Đương nhiên Bạch Thất và Đường Nhược ngủ chung một cái túi ngủ.

Hai người ngoại trừ lần ở siêu thị trước, cũng xác thực không có tại trước mặt nhiều người ngủ chung, còn ngủ giường lớn.

Nhưng mà hiển nhiên, những ánh mắt thế tục của mọi người đối với Bạch Thất mà nói, đều là mây bay.

Hôm nay anh đã như tiên nhân mọc cánh, một mình một thế giới, mèo khen mèo dài đuôi rồi.

Đúng vậy, người địa cầu trước mắt đã không cách nào ngăn cản kỹ năng không biết xấu hổ của Bạch Thất rồi.

Anh ngồi ở trên túi ngủ đã trải xong, ngoắc Đường Nhược: "Tới đây."

Đường Nhược đang hơi do dự, đảo mắt xem xét, Hồ Hạo Thiên và Dương Lê cũng nằm chung một cái túi ngủ, dựa vào nhau thấp giọng nói chuyện đầy.

Đã như vậy, Đường Nhược cũng không ngượng ngùng, trực tiếp nằm xuống.

Vừa nằm xuống, đã bị Bạch Thất ôm vào ngực.

Tay trái Bạch Thất ôm lấy cô, đắp chăn mỏng cho hai người xong, hôn trán cô một chút: "Ngủ đi, ngày mai còn tiếp tục đi."

Đường Nhược vốn tưởng rằng cái hôn trán này là ra hiệu đi ngủ.

Nào biết đâu rằng...

Anh còn hôn một đường từ trán xuống dưới!!!

Đường Nhược: "..."

Đường Nhược đầu đầy vạch đen đẩy anh ra, im lặng nổi giận: "Đây đang là bên ngoài!"

Bạch Thất thấp giọng cười cười, quả nhiên không hề trêu chọc cô, dùng tay sửa sang tóc đen như lụa của cô: "Tốt, không đùa em nữa, ngủ đi."

Đường Nhược gạt đầu, đang định nhắm mắt ngủ, lại không cẩn thận nhìn thấy một đạo ánh mắt.

Nếu không là ánh mắt kia quá mức nóng bỏng thì cô cũng không chú ý tới.

Nhìn sang, Tào tiến sĩ nằm ở trong túi ngủ bên trên nhìn mình.

Tào Mẫn trông thấy Đường Nhược phát hiện ánh mắt của mình, đồng thời giống lần thứ nhất thấy Đường Nhược, không có lộ ra thần sắc xấu hổ gì.

Ngưng mắt, đối mặt.

Sau đó, Tào tiến sĩ cười nhạt một tiếng với cô, không đợi Đường Nhược phản ứng, nhắm mắt lại, không hề nhìn cô nữa.

Cái nụ cười kia, Đường Nhược không hiểu rõ lắm.

Trong đôi mắt kia có cảm giác thê lương, bên trong nụ cười như gần như xa...

Đường Nhược cảm giác rõ ràng bên trong mắt Tào tiến sĩ muốn nói lại thôi.

Không khỏi đánh rùng mình.

"Làm sao vậy?" Bạch Thất sờ mặt cô, phát hiện có chút lạnh, ôm cô chặt hơn, "Lạnh?"

"Không có việc gì" Đường Nhược dúi đầu vào ngực Bạch Thất, không nói thêm gì nữa.

Dù sao khoảng cách gần như vậy, Tào tiến sĩ nhất định có thể nghe được hai người đối thoại, còn không bằng không nói lời nào.

Hôm nay tinh thần lực của Đường Nhượng tịnh tiến, nửa đêm nếu có một động tĩnh nhỏ, đều có thể làm cô bừng tỉnh.

Vì vậy, thời điểm Tào tiến sĩ nửa đêm rời giường, Đường Nhượng đã tỉnh.

Đương nhiên, cô không dám động, còn rất chú ý cẩn thận bọc mình một tầng tinh thần lực, sợ bị đối phương phát hiện.

Dưới tình huống không mở mắt, cô trông thấy Tào tiến sĩ ngồi xuống sau đó cẩn thận nhìn chăm chăm vào Vệ Lam đang ngủ bên cạnh.

Sau đó, không biết cầm cái gì, đổ vào miệng Vệ Lam một giọt.

Đường Nhượng rất kinh ngạc, loại kinh ngạc này như chính mình phát hiện ra một bí mật to lớn mà không thể kể cho người khác.

Qua một đêm, trời sáng.

Đường Nhượng và Bạch Thất cùng nhau rời giường sửa sang túi ngủ, không khỏi vô ý thức nhìn về phía Tào tiến sĩ.

Tào tiến sĩ đang nói chuyện cùng Vệ Lam: “Tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

Vệ Lam cũng không ngoài đầu lại, chăm chú gấp túi ngủ của mình: “Uh”

Vì vậy Tào tiến sĩ cười rộ lên, rất rục rờ.

Bát quái ah, bát quái, vô tình nhìn thấy một bát quái rất lớn ah.

Cảm giác độc chiếm bí mật thực không tồi, hay là tìm người chia sẻ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Tuồng

Edit: Hà My

Beta: Sakura

Khi tâm tư của Đường Nhượng đang vượt qua vạn khe núi Thiên Sơn, Phan Hiểu Huyền đi tới, lấy bánh bao ngày hôm qua mẹ mình làm từ trong không gian ra đưa cho cô: “Tiểu Bạch nhà cậu thật tốt ah, lúc ra ngoài còn mang bữa muối theo, cậu không phát hiện, hôm qua có thật nhiều người bị muối đốt thật thê thảm...”

Phan Hiểu Huyền người nói vô tình, Đường Nhượng người nghe cố ý.

Hôm nay muối đang tiến hóa, các loại virus, không phải là có thể truyền qua đường máu?

Vô ý thức, Đường Nhượng lại đưa ánh mắt dời về phía Tào tiến sĩ, bởi vì cô tin tưởng, thời điểm Phan Hiểu Huyền nói lời này với mình thì cô ta cũng đã nghe được.

Quả nhiên, tiến sĩ Tào đứng ở nơi đó, thu hồi nụ cười, nhanh chóng nhìn xung quanh một vòng, cũng không cùng Vệ Lam nói tiếp, mà trực tiếp ra cửa, xuống lầu.

Bạch Thất thu thập xong túi ngủ cùng bữa muối các loại đồ đạc, cầm chén nước đi đến. Một bên đưa tới, một bên tiếp nhận bánh bao trong tay Đường Nhượng: “Phải đánh răng rửa mặt trước, sau đó ăn sáng.”

Cứ như vậy, hai người Đường Nhượng và Phan Hiểu Huyền rửa mặt tại ban công trên gian phòng tầng hai.

Đây là một tòa nhà hai tầng ở nông thôn, bên ngoài có tường vây, lúc đứng trên ban công tầng hai, vẫn có thể trông thấy sự tĩnh khác bên ngoài, đương nhiên, phía lầu hai khác cũng có thể thấy bọn họ ở đây.

“Ai ai... Cậu xem cậu xem...” Đột nhiên, Phan Hiểu Huyền dung khuỷu tay chạm Đường Nhượng đứng ở một bên.

Đường Nhượng chuyển mắt nhìn lại, thấy Phan Hiểu Huyền miệng đầy bọt kem đánh răng, lại đối với mình mồm miệng nói không rõ, không khỏi đưa ly nước trong tay mình cho cô: “Cậu muốn nói với mình, là vừa rồi cậu nuốt phải kem đánh răng à?”

Phan Hiểu Huyền trực tiếp dùng mu bàn tay lau bọt kem đánh răng bên ngoài miệng, hất đầu sang bên cạnh: “Cậu quản bọt kem đánh răng cái gì ah, mau

xem bên kia, bên kia bên kia...”

Đường Nhược:...”

Cô gái à, chẳng lẽ cô không phát hiện ra từ lúc hai ta thân thiết hơn thì cô ngày càng phóng khoáng rồi đó.

Đường Nhược nhìn cái tay đầy bọt vô cùng thâm, yên lặng tránh đi, sau đó cũng nhìn theo phương hướng Phan Hiểu Huyền chỉ.

Đó là cái sân bên cạnh bọn họ, rất nhiều người ở trong sân rửa mặt, hoặc nấu bữa sáng, hoặc ăn sáng...

Nhưng mà, có một đám người ở trong sân tranh luận cái gì. Nhìn kỹ cô gái bị vây ở giữa một chút...

Đột nhiên Đường Nhược phát hiện ra, cô thấy được một cô gái kỳ ba, Tô Tiêm Ảnh.

Cô ta đang được một người đàn ông ôm vào trong ngực, roi lệ đầy mặt.

Mà người đàn ông mặt mũi tràn đầy đau lòng ôm chặt lấy cô ta, cùng người ở phía trước giằng co.

Cùng bọn họ giằng co là một người phụ nữ chừng 30 tuổi, mặt mũi hung dữ chỉ trích cái gì.

So sánh bộ dáng của người phụ nữ kia với Tô Tiêm Ảnh đang thút thít nỉ non, càng thêm nổi bật dáng người nhu nhược của Tô Tiêm Ảnh.

Kỳ thật Đường Nhược có tinh thần lực, nghe thấy đối thoại bên kia cũng là chuyện dễ dàng.

Nhưng hiển nhiên cô không cần làm loại chuyện này.

Chỉ thấy Phan Hiểu Huyền miệng đầy bọt kem đánh răng đứng đó phiên dịch: “Tô Tiêm Ảnh, mày đoạt ai không được tại sao lại tới đoạt chồng của tao, mày không chịu được cô đơn à... Lão nương không đánh chết mày thì tao không gọi XXX... Mày có bản lĩnh trốn ah... Mày đồ hồ ly tinh... Mày là đồ đàn bà không biết xấu hổ, mỗi ngày bán thân mà sống, mày...”

Đường Nhược:”...”

Phan Hiểu Huyền tiếp tục:”Bây giờ là Phạm Văn Giang nói: Cô không nên nói lung tung, Tiêm Ảnh chỉ có một người đàn ông là tôi, cô cứ ngậm máu phun người như thế, coi chừng tôi tát một cái đánh chết cô, cô mới là tiện nhân, Tiêm Ảnh là cô gái đơn thuần, thiện lương nhất mà tôi từng gặp...”

Đường Nhược:”...”

“Kế tiếp Tô Tiêm Ảnh nói: Anh Văn Giang, anh không nên tranh chấp với bọn họ, em thanh giả tự thanh, chỉ cần anh tin tưởng em không có làm việc đó, em đã đủ hài lòng, em may mắn cỡ nào mới có thể kết bạn với anh, thích anh, sau đó ở bên anh...”

Đường Nhược:”...”

“Tiếp theo là Phạm Văn Giang nói...”

Đường Nhược cảm giác nếu mình nghe tiếp, khẳng định phải chịu trọng thương, vì vậy lên tiếng nói sang chuyện khác: “Hiểu Huyền, cậu hiểu môi ngữ à?”

Phan Hiểu Huyền cầm bàn chải đánh răng, tiếp tục hoàn thành đại kế đánh răng.” Loại chuyện này cần biết môi ngữ làm gì ah, chỉ cần nhìn xem đều có thể đoán được, trước cậu... Úc, không, là lúc ở đại học F, bạn gái Phạm Văn Giang với Tô cô nương toàn như thế, giống như đúc đấy, kế tiếp Tô cô nương sẽ nói cô gái kia mang ra chứng cứ, nói mình lúc nào câu dẫn bạn trai cô ta, nếu như không có chứng cứ, cô ta sẽ đi XX cục cáo cô gái kia phi bang, còn khỏi tỏ cô ấy...”

Đường Nhược:”...”

Giống như ngực bị trúng tên, rót vụn điểm HP.

Dùng xong bữa sáng, tiếp tục đi ra.

Bên Tô cô nương, các cô cũng chỉ đứng trên ban công nhìn một trận đùa giỡn miễn phí mà thôi, không gọn nổi sóng lớn.

Ngược lại là Phan Hiểu Huyền chắc nển giận Tô cô nương lâu rồi, hơn nữa bởi vì hai người đã trải qua tường của Tô cô nương, kèm thêm người vốn dĩ phải là đối tượng tranh cãi với Tô cô nương nay lại trở thành người xem như mình thì Phan Hiểu Huyền cảm thấy hai người có điểm giống nhau kỳ lạ.

Cho nên, cô xem hết tường vui này vẫn rất hưng phấn theo từ trong phòng ra đến xe, kéo tay Đường Nhược đi trên đoạn đường này.

“Cậu xem cậu xem, những binh lính kia giống như bị muối cắn vậy, mặt sưng cả lên...”

“Còn có, cậu xem, bên trên chồng chất nốt muối đốt, thật đáng thương...”

“Ài, có người còn gãi rách cả ra, mặt đầy sẹo thì sao bây giờ, hiện tại mới đi nắng Trị liệu đến chữa một lần nhưng là rất quý đấy...”

Hiện tại mặt mày xấu xí cũng không có phiền toái như trước tận thể còn phải đi phẫu thuật thẩm mỹ, giờ chỉ cần một hệ trị liệu là xong không lưu lại sẹo.

Trên đường đi Đường Nhược đều lẳng lặng nghe, đợi lúc mình muốn lên xe, đột nhiên mỉm cười, rất khuyếch thành rồi nói: “Hiệu Huyền, rốt cục mình tin cậu là con ruột của chú Phan rồi.”

Phan Hiệu Huyền: “...”

Úc!

Rãnh máu đã cạn, đập phát chết luôn rồi!

Đối với sự kiện con muỗi này, Đường Nhược vẫn còn có chút lo lắng, tranh thủ lúc ở trong xe kể chuyện này cho Bạch Thất nghe.

Bạch Thất nghe xong, từ từ nói: “Buổi tối mấy người chúng ta đừng tách ra, không để cho người khác lại gần.”

Đường Nhược đã hiểu: “Ý anh là, những người bị mấy con muỗi kia đốt sẽ lây virus, biến thành Zombie?”

Bạch Thất nói: “Sau tận thể xác thực có thể như vậy, nhưng tình huống bây giờ anh cũng không rõ ràng lắm, cái virus gây bệnh này cũng muốn đạt tới lượng nhất định mới có thể, trước mắt mà nói, anh cũng không thể trăm phần trăm khẳng định.”

Điền Hải xoay đầu lại: “Anh Bạch, ý của anh là về sau chúng ta phó tay với mấy con muỗi này ư, thế nhưng mà muỗi nhỏ như vậy, lại để cho người khó lòng phòng bị, nên làm cái gì bây giờ?”

Bạch Thất nói: “Đi nắng giả cũng không cần quá lo lắng, mọi người phát sốt xong đã cải biến thể chất, cho nên chỉ cần không phải bị cắn tổn thương quá nặng, tìm đi nắng giả Trị liệu trị hết một lần là được.”

Bạch Thất vừa nói như vậy, bọn họ mới có chút yên lòng.

Nhưng mà quân đội cũng không phải tất cả đều thức tỉnh đi nắng giả, hiện tại trong đội ngũ 1200 chiến sĩ ở bên trong chỉ có 200 đi nắng giả, còn lại đều là binh lính bình thường.

Ba người đợi ở trong xe gần một giờ, lại thấy xe quân đội ở phía trước còn không có dấu hiệu khởi động.

Đi nắng giả ở đằng sau đều xuống xe hỏi thăm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Cầm thú

Điền Hải cũng khó hiểu: “Phía trước phát sinh chuyện gì sao?”

Đường Nhược nghĩ nghĩ nói: “Vừa rồi Tào tiến sĩ chắc cũng nghe thấy Hiệu Huyền nói, em đoán cô ấy đang kiểm tra binh lính bị muỗi đốt.”

Đường Nhược vừa nói xong, quả nhiên có binh lính vội vàng chạy hướng về phía đoàn xe đi nắng giả bên này, sau đó xin hết đi nắng giả Trị liệu đi qua, Dương Lê cũng ở trong đó.

Chuyện này vừa xảy ra, nhóm đi nắng giả thảo luận càng lớn.

“Đây là gặp chuyện gì rồi, điều hết hệ trị liệu qua đó?”

“Mới đi có một ngày thôi, đã xảy ra chuyện rồi, cái nhiệm vụ này kế tiếp nên làm sao bây giờ?”

“Đừng vậy, nghe nói theo như kế hoạch là muốn tập hợp tại thành phố S sau 5 ngày, mà cứ chờ đợi như thế này thì bao giờ mới có thể đến thành phố S đây.”

Tất cả mọi thành viên trong đoàn xe theo Hồ Hạo Thiên từ phía sau đi tới.

Hồ Hạo Thiên gõ cửa kính bên Bạch Thất.

Bạch Thất mở cửa xe cùng Đường Nhượng đi xuống.

“Hình như trong quân đội phát sinh chuyện lớn gì rồi, hỏi mấy người lính kia thì họ không nói, mà trực tiếp đưa Tiểu Lê đi qua bên kia.” Hồ Hạo Thiên nói.

Bạch Thất nhìn phía trước, nói: “Đội vợ anh trở về, hỏi một chút có lẽ có thể biết.”

“Uh.” Hồ Hạo Thiên gật đầu.

Quân đội giải quyết vấn đề nội bộ, dĩ năng giả cũng không có chuyện gì làm, vì vậy đoàn người bày ghế xuống ven đường, ngồi tại chỗ đợi quân đội giải quyết xong vấn đề.

Hiện tại ban ngày mát, Bạch Thất ngồi bên cạnh Đường Nhượng trực tiếp ôm vào trong ngực.

Sau đó, động thủ động cước với cô!

Mọi người trong đoàn đối với hai người tú ân ái, bắt đầu từ lúc trước không thể chịu đựng được, đến bây giờ tùy ý tự nhiên, thật có thể nói là thần tốc tiến bộ, thế cho nên hiện tại mọi người đối mặt với tình huống đột nhiên phát sinh đều bình tĩnh rất nhiều.

Đã không cần được, vậy thì thần nhiên tiếp nhận đi!

Không người phát hiện Bạch Thất người ta đang đem nhiệm vụ này phát dương quang đại đến toàn bộ thế giới!

Uh, vợ chồng ân ái cũng có thể xúc tiến quốc gia hài hòa phát triển!

Quân đội cùng dĩ năng giả cộng lại thành một khối “thịt lớn” dừng lại trên đường, để cho đám Zombie ở phụ cận ngửi thấy mùi mà đến.

Tại hoàn cảnh đông dĩ năng giả, còn có lượng lớn súng ống, tự nhiên đám Zombie sẽ một đám ngã xuống một đám tiến lên.

Nhưng trên đường lớn, Zombie thật sự quá nhiều, trước đã ngừng một đêm, hôm nay số lượng có thể nói là liên tục không ngừng.

Đoạn mọi người trong đoàn ngồi cũng có một vài Zombie lần lượt tiến tới.

Chỉ có điều, những chuyện như vậy hôm nay đã không cần mọi người tự mình động thủ.

Diễn Hải cậu bé thật thà này tại thời điểm zombie còn ở thật xa, sẽ ném ra một quả cầu lôi lập tức để cho đám zombie hóa thành thây khô.

“Quá tàn nhẫn, rõ ràng ngay cả thân thể huyết nhục đều không lưu lại cho bọn chúng...” Lư Bình ngồi trên ghế chắc chắn hai tiếng. Hiện tại không cần cậu dụ quái nữa rồi, giờ phút này rất nhân nhã.

“Tôi rất thích Tiểu Hải đưa bé chất phác nhé.” Hồ Hạo Thiên cho mọi người trong đội tại một địa phương xa một chút dựng tường đất, “Ài. Tiểu Bạch, em trai này cậu từ nơi nào được thế, nếu tôi có con gái, tôi sẽ cho cậu ta làm con rể rồi...”

Bạch Thất nhìn Đường Nhượng cười cười, không trả lời.

“Đội trưởng Hồ, giữa ban ngày cậu đừng có nói mơ.” Phan Đại Vĩ lấy điều thuốc, “Nhưng mà tôi không giống cậu, tôi có một con gái như hoa như ngọc bằng tuổi Tiểu Điền, bà mối này có thể làm...” Nói xong đứng lên, “Tiểu Điền, lại đây lại đây, ném cái quả lôi nhỏ là được rồi... Đứng đây đứng đích, lại ném quả lớn hơn chút, rất tốt rất tốt, còn có bên kia, có năm con đang lách vào cùng một chỗ, phải ném cái lớn một chút, đứng đúng, chính là như vậy, quả thực quá đẹp trai xuất sắc rồi... Đứng đúng, ném một cái xa hơn phía bên kia...”

Trong tay ông cầm điều thuốc lá, kèm theo giọng nói run run...

Tàn tro như bông liễu (1), bởi vì gió bắt đầu thổi, toàn bộ bay tới trên mặt Lư Bình.

Lư Bình lau mặt một cái, lại một đồng tro bay tới, cậu không thể nhịn được nữa, nhảy xuống ghế. “Lão Phan, chú có chút ý thức công cộng tí đi, chuyên gia nói rồi, chúng ta hút thuốc lá là muốn giảm thọ đấy!”

Phan Đại Vĩ đột nhiên kịp phản ứng, trực tiếp ném thuốc lá, nắm cổ áo cậu ta rồi đẩy ra: “Mau mau, Tiểu Điền đang cố gắng ở đó như vậy, cậu còn ở chỗ này tát nước, cậu quá cô phụ tín nhiệm của đoàn đội rồi... Chạy nhanh đi qua dụ quái cho tôi...”

Lư Bình: “...”

Vừa rồi tại sao phải tiện miệng!

“Lư Bình, hiện tại phương hướng không đúng, cậu chạy hình chữ S cái rắm ah, không phải đội trưởng Hồ đã dựng tường sao, Tiểu Điền cường đại như vậy, trực tiếp chạy thẳng, chạy thẳng hiểu hay không ah...”

“Cậu này đồng đội ngu như heo, chạy nhanh, tới điểm ah... Chạy xa như thế làm gì... Lại để cho quái vật tụ tập, lại để cho kỹ năng của Tiểu Điền hiệu

suất lớn nhất ah...”

“Đứng đứng, cái kỹ năng này của Tiểu Điền thật tốt, tiếp tục, lại ném một cái, chỗ đó có một lớp, tiêu diệt hết tiêu diệt hết...”

Hồ Hạo Thiên mở ba lô, lấy ra một bao hạt dưa, hỏi Bạch Thất: “Hạt dưa không.”

Bạch Thất lắc đầu, cúi đầu hỏi Đường Nhược: “Muốn nước không?”

Đường Nhược nói: “Vừa uống rồi, hiện tại không khát.”

La Tự Cường hỏi Hồ Hạo Thiên: “Có đậu phộng không?”

Hồ Hạo Thiên mở túi hạt dưa: “Không có.”

Dư Vạn Lý mở túi mình ra: “Có ô mai, cậu lấy không?”

La Tự Cường nhận xong rồi nói: “Đây không phải là Cửu Chế hay sao?”

“Ben trên có lẽ có ghi.”

“Tôi đã nói với cậu, ô mai của Cửu Chế mới ngon nhất.”

“Vậy sao, tôi thích ăn nhất ô mai Trân Châu.”

“Ài, cậu còn cái hạt dưa kia không, chia tôi ít...”

“Tôi nói với anh, hạt dưa ăn ít chút, ăn nhiều không tốt...”

Một đám người, cắn hạt dưa cắn hạt dưa, động thủ động cước tiếp tục động thủ động cước, chia sẻ ô mai thì tiếp tục thảo luận công nghệ chế tác ô mai.

Ba người bên cạnh...

“Lư Bình, cậu đấy, huấn luyện lâu như vậy, có thể dụ quái được hay không, càng dạy càng ngốc a... Thật là một cái cách đi cầu thi ah...”

“Tiểu Điền, không cần lo cho nó, đứng đứng, mình cũng có thể dụ quái, thật sự quá tuyệt vời...”

“Tốt tốt, bên trái còn có một lớp đã tới, cẩn thận một chút...”

“Lư Bình, không được trốn đằng sau tường, chạy xa như thế làm gì, quái đều mất dấu rồi á...”

Lần đầu Phan Hiểu Huyền nhìn thấy tình cảnh này, ngón ngang trong gió.

Đằng sau một ít đoàn đội dị năng giả đồng thời đánh zombie: đám bọn họ nhìn xem như vậy quý dị họa phong, đều trực tiếp mộng ép.

Cmm, đây là đoàn đội gì thế!

Tất cả đều không nhân tính như vậy, từng người ngồi xem cuộc vui, để cho hai người đồng đội nhỏ nhất chạy vào trong đồng xác chết!

Mặt người dạ thú!

Theo chân bọn họ làm đồng đội quả thực là tám đời xui ve!

Đương nhiên cũng có dị năng giả mất sắc chứng kiến dị năng của Điền Hải, mỗi lần thời điểm điện quang ngưng tụ đều phát quang lóe lóe, ầm ầm vang một lời cầu xuống, lập tức có thể làm mười zombie ngã xuống.

Lại nhìn dị năng giả Tốc độ kia, nhìn xem tựa hồ rất gấp gáp nóng nảy chạy trốn, nhưng nhìn kỹ, cũng có thể nhìn ra dị năng kia kỳ thật rất thành thạo luyện tập kỹ năng kéo zombie.

“Ài ài, mọi người nhìn bên cạnh...”

“Bọn họ là đoàn đội gì, có vẻ rất mạnh.”

“Không biết...”

“Tôi cảm thấy được, đoàn bọn họ có lẽ chỉ có cậu nhóc hệ Lôi mạnh một chút.”

“Cũng đúng, những người kia đều nhìn không giống bộ dáng sẽ đánh zombie.”

“Cậu chó đùa, người không có dị năng sẽ ra ngoài làm nhiệm vụ sao?”

Một bên Tô Tiêm Ảnh đang trốn sau lưng Phạm Vân Giang nghe được những dị năng giả kia nói chuyện, ngoảnh mặt lại.

- *Bông liễu bay trong gió: bông liễu có to, có thể bay trong gió.*

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Gặp kích thích

Edit: Hà My

Beta: Sakura

Tiếp đó, cô nhìn thấy gương mặt mà mấy trước giờ ngày nhớ đêm mong.

Ngay lập tức, mắt chợt lóe sáng, Tô Tiêm Ảnh định tiến lên vài bước, muốn đi tới bên Bạch Thất chào hỏi.

Thế nhưng lại nhìn thấy Đường Nhược ở trong ngực anh.

Ánh mắt cô âm ỉ, cắn khóe miệng.

Tại sao lúc nào người đàn ông này với ả kia như hình với bóng thế?

Cô cũng từng muốn trên đường đi vô tình gặp được đối phương, nhưng từ ngày đó về sau, cô lẩn lút trên đường vài ngày nhưng không có nhìn thấy Bạch Thất. Về sau, cô muốn đến khu biệt thự của Bạch Thất, nhưng muốn vào biệt thự phải có thẻ CMND, người bình thường đều không cho phép tùy tiện đi vào. Tô Tiêm Ảnh đành phải tạm thời tiếc nuối buông tha.

Mà hôm nay, cô thật vất vả lại nhìn thấy anh...

Cùng một cái nhiệm vụ, có phải có cơ hội rất lớn hay không...

Tô Tiêm Ảnh đi lên phía trước hai bước, zombie vốn bị Phạm Vân Giang áp chế nhào về phía cô.

“Tiêm Ảnh...” Phạm Vân Giang tay mất lạnh lẽo bắn ra một mũi tên băng, kéo Tô Tiêm Ảnh lại, “Em làm sao vậy, sao lại như mất hồn mất vía?”

“Không có...” Tô Tiêm Ảnh gục đầu xuống.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác màu xanh nhạt, quần áo sang màu, càng thêm thân hình đơn bạc.

Phạm Vân Giang là chủ lực của đoàn dị năng giả này, dừng lại một lúc như vậy, công kích của zombie khiến cho mọi người trở tay không kịp, lập tức có chút luống cuống chân tay.

Đoàn đội bên trong vốn khó chịu với Tô Tiêm Ảnh, giờ phút này tự nhiên bắt lấy cái sai lầm này.

“Tô Tiêm Ảnh, cô làm cái gì vậy, dị năng giả hệ sức mạnh không đánh zombie thì thôi, còn ở đây thêm phiền cho bọn tôi.”

“Đúng vậy, cô nhu nhược cho ai xem đâu, thế nhưng cô là dị năng giả có lực lượng lớn vô cùng.”

“Đã gia nhập vào cái đoàn đội này, nên tuân thủ điều lệ đội, cô trốn sau lưng đội trưởng làm gì?”

Phạm Vân Giang cau mày nói: “Các người đừng bảo Tiêm Ảnh đánh zombie, tôi giết nhiều mấy con, làm phần của em ấy là được rồi.”

Mấy cô gái khác đều quệt miệng im lặng.

Trong mắt Tô Tiêm Ảnh đầy nước mắt: “Cảm ơn anh Vân Giang, bọn chúng tuy là zombie, nhưng là trong mắt em, bọn họ vẫn là con người như chúng ta, em... em không thể hạ thủ...”

“Uh.” Phạm Vân Giang cười cười, tiếp tục kéo cô ta ra sau, cho cô ta một con dao, “Cho dù không đánh, em cũng cầm lấy, phòng ngừa vạn nhất.”

Tô Tiêm Ảnh gật gật đầu, cảm dao.

Cô ta thấy Phạm Văn Giang đã đem lực chú ý ở zombie đằng trước, vì vậy vô ý thức quay đầu về phía Bạch Thất bên kia.

Bạch Thất đang cầm một hột ô mai, nhét vào miệng Đường Nhục.

Đường Nhục ngậm ô mai xong rồi liếm liếm mép ngoài bị ô mai dính vào.

Bạch Thất nhướn mày, không quan tâm xung quanh, trực tiếp cúi đầu, hôn lên miệng cô.

Tô Tiêm Ảnh: "..."

Hai mắt cô ta đỏ bừng, tựa hồ nhận phải kích thích lớn.

Giờ phút này, bên cạnh Phạm Văn Giang lại xuất hiện một con zombie xấu xí.

Nhìn zombie phía trước mở miệng lớn dính máu, giống như trông thấy đôi môi của cô gái kia được Bạch Thất hôn.

Tô Tiêm Ảnh giữ dao trong tay, cứng nhắc tiến lên, vung một đường, đâm vào đầu zombie.

Máu vẩy ra, tung tóe bắn hết lên quần áo của Tô Tiêm Ảnh.

Máu tung tóe khiến cho Tô Tiêm Ảnh càng thêm dùng lực chém giết zombie phía trước.

"Tiêm Ảnh?" Phạm Văn Giang ngơ ngác nhìn Tô Tiêm Ảnh đang chém mỗi một đao là một kích trí mạng với zombie, "Em, em làm sao vậy?"

Nhưng, Tô Tiêm Ảnh giống như không có nghe thấy, chỉ từng bước từng bước chém giết zombie phía trước, trơ mắt nhìn hai người phía bên kia,

Cô ta trông thấy Bạch Thất bị Đường Nhục đẩy ra,

Lại trông thấy Bạch Thất trầm thấp cười rộ lên, vỗ đầu Đường Nhục.

Cô ta trông thấy Đường Nhục quay đầu đi.

Cô ta lại trông thấy Bạch Thất xoay mặt Đường Nhục, cọ xát vào mặt cô.

Cô ta trong cơn giận dữ, rất muốn lôi ra cô gái để mình thay vào.

"Không phải vừa nói cái gì, đều là con người không hạ thủ nha,"

"Đúng vậy, hiện tại giết hung ác hơn mọi người."

"Cô ta diễn cử thuận buồm xuôi gió như vậy?"

"Ai biết cô ta bị kích thích cái gì đây này."

Một câu "bị kích thích" để cho Phạm Văn Giang cũng theo đường nhìn của Tô Tiêm Ảnh nhìn lại.

Sau đó, hần cũng nhìn thấy một đoàn đội Tùy Tiện ngồi, cùng đôi nam nữ bên trong đoàn đội.

"Người kia..." Phạm Văn Giang cảm giác mình rốt cục đã hiểu nguyên nhân, "Người kia không phải Đường Nhục à..."

Hần biết rõ Tô Tiêm Ảnh trước kia luôn so sánh với Đường Nhục, vì thế còn nhiều lần bị Đường Nhục đánh tiến vào phòng y tế, đương nhiên có thể hiểu được tâm tình Tô Tiêm Ảnh nhìn thấy Đường Nhục.

Vì vậy, hần càng thêm đau lòng Tô Tiêm Ảnh, giờ tay ôm lấy cô ta: "Tiêm Ảnh, em yên tâm, anh nhất định sẽ không bỏ em đâu."

"Đường Nhục?" Tô Tiêm Ảnh rốt cục nghe thấy lời nói của Phạm Văn Giang, thu con dao máu chảy đầm đìa, hỏi: "Anh Văn Giang, anh cảm thấy người kia thật Đường Nhục?"

Phạm Văn Giang lại nhìn kỹ một chút, "Tuy quần áo có chút cải biến, chắc có lẽ không sai đâu, dù sao anh cùng cô ta cũng coi như từ nhỏ lớn lên bên nhau đấy, hơn nữa người đàn ông bên cạnh cô ấy chính là Bạch Ngạn trên báo chí."

Tâm Tô Tiêm Ảnh thoáng cái chìm xuống.

Chắc Đường Nhục biết rõ cùng mình tranh đoạt Phạm Văn Giang không có kết quả, do đó trở về ngoan ngoãn dính hôn sao?

Nhưng là, nếu cô gái kia là Đường Nhục, thì vĩnh viễn chiếm thượng phong là mình sao có thể bại bởi cô ta!

Không, tuyệt đối không thể.

Vì cái gì chính mình lại tiếp nhận kẻ kém cỏi Phạm Văn Giang, đưa Bạch Ngan giò giang cho Đường Nhược?!

Không cho phép, tuyệt đối không cho phép.

Nhất định phải đòi lại!

Cô ta dẫn theo dao, nước mắt óng ánh, ào ào rơi xuống: “Anh Văn Giang, nhất định Đường Nhược đang giận em, cho nên khi đó tại thời điểm nhìn thấy chúng ta trên hành lang, cũng không chào hỏi chúng ta, cô ấy giận chúng ta ở bên nhau, giận em đoạt anh từ trên tay cô ấy tới, đã như vậy, chúng ta chia tay đi, em không thể làm tổn thương trái tim Đường Nhược...”

Phạm Văn Giang đau lòng ôm lấy cô ta: “Tiêm Ảnh, chúng ta sống của chúng ta, không cần cô ta chào hỏi chúng ta, hơn nữa cô ta không đến chúng ta càng vui hơn...” Nhưng là tình huống bây giờ không lạc quan, đứng trong đồng xác chết nói chuyện yêu đương như thế, đoàn đội bọn họ còn không có năng lực làm chuyện đó, hẳn cũng chỉ có thể buông Tô Tiêm Ảnh ra, “Tiêm Ảnh, không bằng em lên xe trước nghỉ ngơi một chút, bọn anh trước giải quyết những zombie này, anh lại đi cùng em.”

Thân thể Tô Tiêm Ảnh có chút lắc lư: “Anh Văn Giang, em sẽ cùng mọi người sống vai chiến đấu, em nghĩ thông rồi, em cũng muốn đối diện với mấy cái đồ vật đáng sợ này, bọn họ nói rất đúng, những zombie này đã không phải là đồng loại của chúng ta rồi, cho nên em muốn cố gắng khiến cho mình thích ứng điều này.”

Cô cũng muốn để cho mình trở nên cường đại, cường đại đến để cho người đàn ông ưu tú kia chú ý đến mình, cường đại đến tiếp tục dẫm nát Đường Nhược dưới lòng bàn chân.

Nhưng là...

Muốn cái biện pháp gì mới có thể khiến Bạch Ngan hiểu được.

Lại để cho anh hiểu được: kỳ thật Đường Nhược yêu Phạm Văn Giang, do không đoạt được từ tay mình, nên mới có thể tùy tiện đánh hôn với anh thôi.

Cô còn muốn cho Đường Nhược mất mặt mũi hoàn toàn trước mặt mọi người, lại để cho Bạch Ngan phỉ nhổ cô ta, tránh cô ta như rắn rết!

Nghĩ đến mình có thể đứng chung với Bạch Ngan, nghĩ đến Đường Nhược tiếp tục bại dưới tay mình thì tâm tình Tô Tiêm Ảnh mới hơi chút chuyển biến tốt đẹp một chút.

Phạm Văn Giang không biết cách nghĩ chân thật trong nội tâm Tô Tiêm Ảnh, nghe được cô ta nói muốn sống vai chiến đấu với mình thì cười rộ lên: “Tốt, em có thể suy nghĩ cẩn thận thật sự quá tốt.”

Việc đỗ xe buổi sáng này, trực tiếp mất khoảng hai giờ.

Không có dấu hiệu giết chết zombie, cho nên khi quân đội bắt đầu dùng loa tuyên bố thời điểm có thể đi, tất cả mọi người không hề lưu luyến lên xe.

Dương Lê vừa về đến nơi, Hồ Hạo Thiên cao thấp dò xét cô: “Không có bị thương chứ?”

Dương Lê cầm trên tay lam tinh, vừa hấp thu vừa nói: “Không có, là trong quân hôm qua có người gác đêm bị muỗi cắn, mời chúng ta qua đó trị liệu.”

“Bị muỗi cắn cũng cần hệ trị liệu đi qua chữa? Không phải chỉ cần bôi dầu gió thì tốt rồi nha.” Lưu Bình kỳ quái.

Phan Hiểu Huyền nói: “Quả nhiên là muỗi, buổi sáng trong lúc vô tình em đoán được chân tướng.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Phan Hiểu Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Xem cuộc vui

“Mọi người không phát hiện ra con muỗi đốt đau hơn rất nhiều nha, hơn nữa cái kia đốt một cái đầu chỉ một nốt nhỏ ah, cái miệng vết thương kia giống như bị lỗ kim to đùng chọc vậy.”

Dương Lê nói tiếp: “Đúng vậy, thời điểm lúc em nhìn thấy cũng hiểu được không thể tưởng tượng nổi, vết muỗi đốt to lắm, nghe nói hiện tại Tào tiến sỹ đang nghiên cứu muỗi, không biết con muỗi này đốt phải có chứa virus lây bệnh không.”

Mọi người trong đội trầm mặc một hồi, tâm tình cắn hạt dưa vừa thoáng cái cũng biến mất.

Bạch Thất nói: “Lên xe trước, quân đội đã chú ý tới, khẳng định có biện pháp giải quyết, xe đằng trước đã khởi động rồi.”

Vì vậy, tất cả mọi người trong đoàn ngồi trên xe của mình tiếp tục đi theo xe quân đội.

Trên đường đi, Đường Nhược lại đem việc mình hôm qua nhìn thấy, chuyện Tào tiến sỹ làm đối với Vệ Lam nói ra.

“Em nói là tiến sỹ Tào cho Vệ Lam uống cái gì đó?” Bạch Thất hỏi.

Đường Nhược gật đầu: “Đúng vậy, hơn nửa đêm qua tựa hồ ngồi cạnh anh ta thật lâu.”

Bạch Thất ôm cô vào ngực: “Tối hôm qua em không ngủ sao, lại đây dựa vào anh chốc lát ah.”

Đường Nhược hắc tuyến: “Em nói trọng điểm không phải cái này, anh không hiểu kỳ vật kia của Tào tiến sỹ là gì sao?”

Bạch Thất nói: “Đồ của cô ta là cái gì, chúng ta tạm thời không cần biết rõ, dựa vào vẻ mặt Vệ Lam lúc sang đòi giường cũng không tệ lắm, hẳn không phải là độc dược trí mạng. Hiện tại chúng ta có hai phỏng đoán, tiến sỹ Tào là dị năng giả Tinh thần lực, thời điểm cô ta nửa đêm đòi giường anh không cảm giác đến, cho nên có khả năng, Vệ Lam cũng không cảm giác được. Còn có chính là thời điểm cô ta bắt đầu nhìn Vệ Lam, kỳ thật Vệ Lam biết rõ nhưng là tại tình huống hẳn biết rõ, nuốt vào nước thuốc của tiến sỹ Tào.”

Đường Nhược nói: “Tại sao anh lại cảm thấy Vệ Lam có cảm giác được Tào tiến sỹ nửa đêm đòi giường?”

“Vệ Lam là thiếu tướng quân đội, quan quân được huấn luyện từ lâu, anh không tin tính cảnh giác của anh ta sẽ thấp như vậy.” Bạch Thất sờ đầu Đường Nhược, “Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán, có lẽ anh ta cũng không biết.”

Phân tích như vậy, Đường Nhược cảm giác thấy chuyện này càng khó bề phân biệt: “Quan hệ của tiến sỹ Tào và Vệ Lam sẽ là như thế nào đây? Bọn họ một người bộ dáng rất lạnh lùng, một người bộ dáng lại giống như muốn nịnh hót đối phương...”

Bạch Thất dùng tay bao trùm lên ánh mắt của cô: “Ngoan, nằm một lát thôi, những chuyện như thế này, thời điểm nên biết đều sẽ biết, không cần chúng ta biết đến, chúng ta biết đến cũng vô dụng.”

Mắt Đường Nhược bị bao trùm, tựa trong ngực Bạch Thất, yên tĩnh.

Cô không cách nào biết được ý nghĩ của người khác, càng không có khả năng nắm giữ thế cục tương lai, nhưng cô cùng Bạch Thất có thể tăng thực lực của mình lên, mặc kệ âm mưu dương mưu đều không cần kiêng kỵ.

Nghĩ thông suốt điểm này Đường Nhược nhắm mắt lại, trong vòng ôm áp quen thuộc, chậm rãi ngủ.

Hệ trị liệu không chỉ có một mình Dương Lê, đoàn đội khác cũng có dị năng giả Trị liệu, bị mời đi trị liệu đấy.

Một truyền mùi, mười truyền tram, rất nhanh mọi người đều biết chuyện muối biển dị.

Đã mọi người đều biết chuyện này, như vậy ngày hôm sau đi ngủ không có tùy tiện như ngày đầu tiên như vậy.

Trong quân nghiêm khắc hạ lệnh, quy định buổi chiều đầu tiên tổ chức như thế nào thành đoàn đi ngủ, về sau cũng muốn dựa theo cái này bố trí.

Còn trực tiếp để cho người làm đăng ký.

Đêm nay qua đêm vẫn là tại thôn trang, hôm nay trên đường còn gặp rất nhiều người muốn tìm nơi nương tựa quân đội thành phố A.

Nhưng mà những chuyện này cũng không cần làm phiền bọn Bạch Thất, quân đội tự nhiên sẽ OK.

Cái thôn trang này đã từng là thôn trang kiểu mẫu, trong thôn phòng ốc đều là thống nhất thiết kế, mỗi tòa nhà mỗi tầng đều là cách cục giống nhau.

Chiều dùng biện pháp cũ, tập trung mọi người ở cùng một phòng ốc thanh lý sạch sẽ, đem xe quân dụng bọc thép bao bọc ở quanh lối vào, làm cái điểm đậu xe tương đối an toàn.

Từng có lần thứ nhất trọn mắt há hốc miệng, mọi người trong đoàn xe đối với việc Tào tiến sỹ đến cũng không còn phản ứng lớn vậy nữa rồi.

Chính mình nên làm gì vẫn làm việc đó.

Cái thôn này đều xây theo như một tầng, không có tầng hai cũng không có sân thượng.

Bạch Thất dài chân đệm xuống dưới đất ở vị trí trong cùng, anh trải giường chiếu, Đường Nhược ở bên cạnh cắm điện cho sấy muối.

Cái sấy muối này do Lưu Bình sửa, cũng chỉ dùng năng lượng mặt trời bổ sung điện.

“Tiểu Nhược Tiểu Nhược...” Hai người đang sửa soạn, Phan Hiểu Huyền từ bên ngoài chạy như gió tới, “Mau tới mau tới, Tô cô nương lại tranh chấp....”

Đường Nhược: “...”

Kỳ thật cô thật không có hứng thú gì với Tô cô nương ah.

Nhưng mà Đường Nhược không có hứng thú không có nghĩa là những người khác không có hứng thú.

Dù sao buổi tối vào đêm sớm, mọi người trong đoàn xe cũng không có chuyện gì tiêu khiển, vì vậy mọi người quyết định cùng đi ra xem trận tuồng này.

Cái thôn này quy hoạch hài hòa khoa học, phòng đều dùng xi – măng là bằng phẳng, bốn phía vây quanh thành một đại viện.

Chỗ đoàn đội của Tô Tiêm Ảnh cùng đoàn đội Tùy Tịch là tựa bên cạnh nhau, chung một cái đại viện.

Bên ngoài, rất nhiều người đã chiếm được vị trí tốt, mỗi người đều đồng dạng hưng phấn cùng xem hiện trường trực tiếp.

Không có biện pháp, là người đều sẽ có lòng bất quãi, mà hôm nay lại không có bất kỳ hạng mục giải trí nào.

Tựa như hôm nay là một cuộc chiến tranh chấp, mọi người cũng thể hiện ra dục vọng hào hứng bùng bùng.

Trong đại viện người xem thấy thời điểm đoàn đội Tùy Tịch cùng Vệ Lam đi ra, ngược lại đều rất tự giác mà mở ra một khe hở cho bọn họ.

Bởi vì buổi sáng đã được chứng kiến thực lực của đoàn đội này.

Nhường đường chỉ là một loại phản ứng bản năng.

Người có dị năng giả cường đại, ở chỗ này có thể đại biểu một loại địa vị.

Tận thế còn không qua ba tháng, nhưng một ít quy củ ở “Tân thế giới” tương lai đã chậm rãi tại lòng mọi người hình thành.

Về sau, loại quy củ này chỉ càng ngày càng thâm căn cố đế.

Đứng đây xem quá mệt mỏi, rất nhiều người vốn chính là ngồi trong sân hóng mát đây, mọi người xem thấy chút ít cuộc vui, vì vậy cũng từng cái đều đi chuyển ghế đi ra ngồi xuống.

Bạch Thất nắm tay Đường Nhược lờm những người xung quanh đang liếc qua, nói với Điền Hải: “Đi vào trong chuyển cái ghế tới.”

Chỉ chốc lát sau Điền Hải chuyển hai cái ghế dựa đi ra, không chỉ Điền Hải, Lưu Bình cũng chuyển hai cái.

Loại ghế dài này có thể ngồi rất nhiều người, đoàn đội Tùy Tịch đều có thể ngồi xuống.

Chính giữa “sân khấu” Tô Tiêm Ảnh như trước được Phạm Văn Giang ôm vào ngực, khóc không thành tiếng.

Hai giọt nước mắt tròn vo, theo vành mắt của cô ta lăn ra, giống như dung nhập vào trong bóng đêm: “Chị dâu Triệu, tại sao chị phải nhắm vào tôi, tôi rõ ràng không có làm gì, vì sao mỗi lần chị đều muốn oan uổng tôi...”

Người phụ nữ kia thò tay muốn bắt tóc của Tô Tiêm Ảnh: “Mày cái đồ trong ngoài không đồng nhất, mày bề ngoài kỹ nữ, vì cái gì còn muốn lập đền thờ trinh tiết cho mình, để cho người khác đều cho rằng tao bắt nạt mày...”

“Cô không nên quá phận nhé, rõ ràng là chồng cô động thủ với Tiêm Ảnh trước, bị tôi đánh một quyền còn lật lọng vu oan Tiêm Ảnh.”

Lưu Bình không biết từ nơi nào móc ra một gói óc chó đến: “Cái này chiếu tiếp đoạn buổi sáng xem rồi à?”

Phan Hiểu Huyền từ trong không gian lấy ô mai ra: “Ồ, cậu cũng thấy đoạn buổi sáng ư, xem ở đâu vậy?”

Buổi sáng, cô cũng xem như đã hiểu rõ đoàn đội mình thực lực cường đại.

Hỗn độn qua đi cũng đã tiếp nhận cuộc sống xa hoa bây giờ của mình

Lúc giả bộ mà không giả bộ mới là ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Ân oán

Edit: Hà My

Beta: Sakura

Lưu Bình cắn hạt óc chó răng rắc: “Ồ sán nhỏ lúc sáng, tôi cho rằng có chuyện gì nên mới đi xem. Cái nội dung này buổi sáng diễn qua một lần, tại sao buổi tối lại diễn nữa.”

“Ai biết được.” Phan Hiểu Huyền đưa cả hộp ô mai cho Đường Nhược nói: “Có lẽ người ta rảnh rồi đến hoàng nên muốn biểu diễn một chút, anh không biết à, Tô cô nương là sinh viên khoa biểu diễn của trường em đấy.”

Lưu Bình nói: “Không trách được, khóc là khóc luôn.” Nhét hạt óc chó vào miệng, lại đưa mấy hạt cho Điền Hải: “Em nói chúng ta đi đùa giỡn cái khác, bọn họ có thể diễn vở khác không? Cái vở này đã diễn rồi có chút không thú vị ah.”

“Anh Lưu, hình như bọn họ không phải đang diễn trò, bọn họ đang cãi nhau...” Điền Hải nhận hạt óc chó, bắt đầu lột vỏ.

“Vậy sao.” Lưu Bình lại giương mắt đi nhìn.

“Ô ô ô...” Tô Tiêm Ảnh đang trình diễn khóc thút thít ni non, khóc thê lương trầm bổng, giống như tiếng than địa ngục.

Ả đảo mắt, thấy được Bạch Thất và Đường Nhược mà mình đang chờ.

Vì vậy, chuyển bước chân nhào tới chỗ đó.

Đoàn đội Tùy Tiệp tuy ngồi ở vị trí đầu tiên nhưng vẫn cách xa hiện trường sự cố, Tô Tiêm Ảnh bỏ nhào về phía trước vốn không thể trực tiếp bỏ nhào vào bọn họ, ả lại chống thân thể chạy chậm về phía trước một khoảng.

Hồ Hạo Thiên trông thấy một người nước mắt đầm đìa chạy về hướng bọn họ, lập tức run tay vẫn còn bóc hạt dưa, dựng tường đất ngay trước mặt ả: “Cô gái, chạy sai rồi chạy sai rồi, bên này là chỗ xem.”

Quần chúng vây xem: “...”

Lời nói ác độc vô hình trí mạng!

Rõ ràng coi đối phương thật sự là con hát rồi!

Tô Tiêm Ảnh nghe Hồ Hạo Thiên nói vậy, nhìn nhìn về mặt mọi người bên cạnh cũng là về mặt “Cô mau trở về diễn tiếp”, thân thể có chút không vững, nước mắt rơi tí tách trên mặt đất: “Vì cái gì, vì cái gì các người đối với tôi như vậy, đến cùng tôi đã làm cái gì?”

Hồ Hạo Thiên không hiểu: “Cô làm tốt vô cùng, cống hiến thời gian rảnh vì mọi người...”

Nữ chính số 2 từ “sân khấu” đã chạy tới, muốn kéo Tô Tiêm Ảnh, bị Phạm Vân Giang đang chạy tới áp chế ngừng lại: “Chị Triệu, tôi xem chị là đàn bà mới hạ thủ lưu tình đấy, chị còn cố tình gây sự tiếp, đừng trách tôi trở mặt không nhận người.”

Người phụ nữ chửi bới: “Rõ ràng là ả khiêu khích trước đấy chứ, cô ta bị tâm thần, anh còn yêu thầm thiết cô ta, chắc cũng bị tâm thần.”

Tô Tiêm Ảnh nhìn Phạm Vân Giang, lại nhìn chằm chằm vào Đường Nhược, thẳng thắn nói: “Đường Nhược, tại sao cậu lại đối với mình như vậy, có phải do anh Vân Giang yêu mình, cho nên cậu mới làm bộ không biết mình? Nếu quả thật bởi vì anh Vân Giang, mình trả anh ấy lại cho cậu ah, cậu yêu anh ấy như vậy, tại sao lại làm lơ anh ấy, cậu rõ ràng yêu anh Vân Giang, trước không phải nói không phải anh ấy không lấy chồng sao? Sao cậu lại hà tiện như vậy gặp một người yêu một người...”

“Ha ha!” Thời điểm nghe tới câu nói sau cùng, Đường Nhược vươn tay, trực tiếp ném ra một quả cầu nước.

Quả cầu nước này to gấp đôi lúc tay tron ném ra kia ...

Đủ để chứng minh Đường Nhược rất giận.

Trước kia, cô không biết Tô Tiêm Ảnh, vì vậy lúc cô nhìn thấy ả muốn đến gần Bạch Thất, cô cũng chỉ là dùng thái độ cảnh cáo.

Mà hôm nay cô đã sớm hiểu được ân oán trước kia của hai người.

Như Tô Tiêm Ảnh nhắc tới chuyện trước khi cô đến, Đường Nhược cũng nhin, dù sao sự tình chủ trước đã làm không thể xóa nhòa.

Nhưng cô ta lại nói cô gặp một người yêu một người..

Nói như vậy tựa hồ nói tình cảm Đường Nhựt cô với Bạch Thất như là tìm người tùy tiện ngủ vậy!

Như vậy, đương nhiên Đường Nhựt sẽ giận.

Con thỏ nóng nảy đều sẽ cắn người, huống chi Đường Nhựt còn không phải thỏ!

Nhưng mà tên băng của Bạch Thất còn nhanh hơn cầu nước một bước, nó bắn xuyên thẳng qua sát miệng Tô Tiêm Ảnh, khiến khoe miệng chảy máu.

Theo sau tên băng bay vọt ra cùng lúc còn có bóng ảnh màu đen của Bạch Thất, chỉ thấy bóng dáng màu đen lướt qua tường đất Hồ Hạo Thiên dựng tay áo theo gió bay lên, đến trước mặt Tô Tiêm Ảnh, nhắc chân trực tiếp đạp ả xuống mặt đất.

Ánh trăng chiếu lên người Bạch Thất, như sương như tuyết.

Anh từ trên cao nhìn xuống, như nhìn một con sâu cái kiến nhìn ả.

Ngay cả nói đều lười nói với ả.

Cái tay kia vừa giơ, một đoàn kiếm trực tiếp từ không trung hình thành!

“Tiểu Bạch!”

“Không được!”

“Tiểu Bạch, bình tĩnh một chút!”

Hồ Hạo Thiên là người thứ nhất hét lên, thứ hai chính là Đường Nhựt, sau cùng là Phan Đại Vĩ.

Bọn họ thấy Bạch Thất bay vút đi, lại xuất đao trong tay, cũng biết Bạch Thất muốn làm gì.

Ba người đồng thời lên tiếng, mục đích cũng chỉ có một.

Hạ kiếm lưu người!

Đương nhiên, bọn họ cũng không phải vì Tô Tiêm Ảnh chết cảm thấy đáng tiếc, mà là bên này qua lại nhiều người như vậy, trước mặt bao người, giết người không tốt công đạo với mọi người.

Quy tắc xã hội dù đã không còn tồn tại, điều lệ căn cứ vẫn phải tuân thủ.

Cho dù ở đây không phải căn cứ, nhưng có nhiều người của căn cứ đi ra đấy.

“Tiêm Ảnh...” Phạm Văn Giang đứng ở nơi đó, vốn định đi lên, lại bước không nổi chân, hấn kiến thức thủ đoạn của Bạch Thất, trong lòng e sợ.

Tại sao lại có thể như vậy?!

Sao lại không dám bước lên trước rồi...

Rõ ràng hấn yêu Tô Tiêm Ảnh như vậy, vì sao lại không dám vì cô dốc sức liều mạng với người đàn ông kia?

“Bạch Ngạn, không được.” Đường Nhựt vòng qua tường đất rất nhanh đi đến bên cạnh, giữ chặt tay Bạch Thất, “Không đáng làm bẩn tay anh.”

“Anh...” Tô Tiêm Ảnh trong lòng run run, ả không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng Bạch Thất vậy mà ở trước mặt mọi người, đối với mình như thế.

Ả lựa chọn buổi tối hôm nay đến náo loạn, tự nhiên là đã suy nghĩ đầy, khi ả phát hiện mình và bọn Đường Nhựt ở cùng một sân thì đã muốn trước mặt mọi người diễn như trên.

Lúc đến, nhiều người như vậy, ả tin tưởng đoàn đội Tùy Tiện sẽ không đối với mình thế nào.

Thứ hai, nhiều người như vậy, có thể để cho tất cả mọi người biết rõ, Đường Nhựt thật tình yêu thích là Phạm Văn Giang!

Bạch Thất bị Đường Nhựt kéo, Phạm Văn Giang lập tức tiến lên bắt đầu giúp đỡ Tô Tiêm Ảnh, hấn muốn nói một câu: Anh không được quá can rờ, cho dù tận thế, giết người cũng là phạm pháp đấy.

Thế nhưng, nhìn mặt Bạch Thất lạnh lùng đến muốn kết băng, như thế nào cũng không nói ra được.

Vì cái gì, đồng dạng là dị năng giả hệ Băng, mình lại kém hơn anh ta nhiều như vậy.

“Vì cái gì, tại sao anh lại tốt với Đường Nhược như vậy, anh lại vì cô ta mà đối xử với em như thế, rõ ràng cô ta không yêu anh...” Tô Tiêm Ảnh nghiêng mắt nhìn Bạch Thất, môi trên tuôn ra máu tươi, “Cô ta yêu Phạm Văn Giang ah...”

“Bộp~” Bạch Thất trực tiếp sử dụng đao xẹt qua mặt ả, đậm mực mở miệng: “Mặc kệ trước cô ấy thế nào, hôm nay cô ấy là của Bạch Ngạn tôi thế là đủ rồi!”

Tô Tiêm Ảnh có cảm giác đau nhức trên mặt, nhưng lại cảm giác được trên mặt có đồ vật ấm áp chảy xuống.

Dùng tay che mặt mình, cảm nhận được cơn tức sâu sắc đánh úp lại, mặt mũi ả tràn đầy nước mắt, gào khóc nói: “Tại sao anh lại đối xử với em như vậy, em ở đâu không sánh bằng Đường Nhược, lại một lần nữa làm tổn thương em...”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Diên cuồng

Phan Hiểu Huyền đứng lên: “Tô Tiêm Ảnh, cô không nên đi hỏi người khác tại sao phải đi làm tổn thương cô, cô nên hỏi một chút chính mình, vì sao tất cả mọi người không sao, mà chỉ mình cô lại phát sinh loại chuyện này. Nếu như cô thanh giả tự thanh, vì sao mỗi người nhìn rồi không có việc gì đi nhục nhả cô chứ?”

Người phụ nữ bên kia nói tiếp: “Đúng, nếu cô thật không có bi ối đến tình trạng kia, tại sao tôi phải nắm chặt cô không buông, còn buổi sáng nữa, nếu cô dám nói cô không có ý cầu dẫn chồng tôi, nếu cô nói không có, tôi cắt bỏ đầu mình cho cô!”

“Không có, tôi không có, sợ dĩ mỗi ngày bị các người bắt nạt...” Tô Tiêm Ảnh kêu lên: “Là vì tôi nhường nhịn các người, các người lại từng bước một tác lại một tác tiến đến!”

“Cô còn dám nói cô không có, tốt, cô gièm pha tôi trước mặt mọi người còn chưa đủ, cô là nhảy xuống Hoàng Hà cũng không chết đúng không...” Người phụ nữ nói, đi vào trong đám đông kéo một người đàn ông đi ra, “Anh nói, rốt cục anh với con đi này có chuyện gì, hôm nay nếu anh còn che chở cô ta, trước mặt nhiều người như vậy em thế, trở về để cho bác em chặt anh...”

Người đàn ông kia run rẩy nhìn về phía Tô Tiêm Ảnh, lại nhìn về phía người phụ nữ: “Lão bà, anh thật sự oan uổng ah, anh cũng không biết buổi sáng hôm nay vì sao cô ta lại cời quần áo trước mặt anh ah... Buổi tối hôm nay càng khoa trương, không phải anh...”

Tô Tiêm Ảnh nhào tới: “Anh ngậm máu phun người... Sao anh lại có thể như vậy...”

Cánh tay người đàn ông bị nắm chặt, bởi vì Tô Tiêm Ảnh là dị năng giả hệ sức mạnh, cánh tay đều bị nắm bầm tím: “Tiêm Ảnh, cô không nên lại náo loạn nữa, về sau chúng ta cũng đừng gặp nhau, chia tay đi, những vật kia tôi đưa cho cô... Coi như tiền chia tay a...”

Tuy lão bà hấn hung giữ buu hấn chút, nhưng cô ta có một người bác làm quan ở căn cứ ah, sau này mình còn phải nhờ toàn bộ vào bác cô ta phù hộ.

Hơn nữa cho dù Tô Tiêm Ảnh xinh đẹp, cũng không thể đem làm cơm ăn ah, lại nói hẳn biết sau lưng Tô Tiêm Ảnh cũng không hẳn chỉ có một người đàn ông là hẳn...

“Anh ah...” cả người Tô Tiêm Ảnh đều run rẩy, muốn nói chút gì đó lại không được, ả không nghĩ qua người đàn ông này sẽ thật sẽ thừa nhận quan hệ với mình.

Phan Đại Vĩ nhăn mày, hành vi nghề nghiệp thường ngày của ông hiện ra: “Cô gái, nghe anh già một câu, mặc kệ cô làm chuyện gì, đều phải hiểu được quay đầu lại là bờ. Giống như trên chiếu bạc, kỳ thật thua vài lần không coi vào đâu, sợ là thời điểm nên nhận thua không nhận thua, lún sâu càng bởi càng lớn. Nói thông tục chút, không làm không chết, đạo lý này, cô hiểu chưa?”

Phạm Văn Giang khó chịu ôm Tô Tiêm Ảnh vào trong ngực: “Tiêm Ảnh, chúng ta đi thôi, không cần xem người khác nghĩ thế nào, chỉ có thể giới hai người chúng ta, không phải là điều em muốn sao?”

Phan Hiểu Huyền nhìn Phạm Văn Giang thương hại: “Yêu một người, đối với một người tốt không sai, nhưng là mời anh nhìn rõ ràng, người bên cạnh anh không có giá trị đến mức anh đối xử như vậy với cô ta.”

Tô Tiêm Ảnh nhìn Phan Hiểu Huyền, run rẩy bả vai kịch liệt, nước mắt như nước sông vỡ đê.

Ả nghĩ mãi không rõ, vì cái gì có người như vậy đứng ra nói giúp Đường Nhược, rõ ràng là Đường Nhược đứng núi này trông núi nọ, chần chừ.

Cô ta không yêu Phạm Văn Giang nữa, như vậy đêm nay mình diễn như vậy còn có ý nghĩa gì.

Ả xoay người, khăn giọng nói với Đường Nhược: “Đường Nhược, con đi này, đồ đàn bà hai mặt, mày phụ anh Văn Giang như vậy, mày sẽ xuống địa

ngục.”

Đường Nhựt giận quá hóa cười, hơi lạnh bắn ra: “Như vậy hai ta tuyệt sẽ không gặp nhau, tôi nhất định sẽ nhìn cô lên thiên đường trước đây.”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Đợi đến cậu mang lên vương miện cao lãnh là lúc quân lâm thiên hạ...

Mình mới biết được, nguyên lai trước đó.

Là mình cần rồi!

Hai chữ “thiên đường” trong miệng Đường Nhựt vừa mới rơi xuống, Tô Tiêm Ảnh đã thấy một mảnh sáng rọi trước mặt mình.

Ánh sáng màu trắng, một mảng mênh mông.

Tiếng động xung quanh toàn bộ đều biến mất, yên tĩnh cực điểm.

Tô Tiêm Ảnh không cách nào phân biệt chùm sáng này tốt hay xấu, cũng không cách nào phân biệt vị trí chính mình.

Trước mắt ả cảnh tượng thay nhau xuất hiện.

Hồ nước. Con đường. Cây liễu...

Sau đó là một căn phòng cũ nát.

Ả trông thấy một cô bé, cô bé kia trốn trong tủ chén, vụng trộm nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài, mẹ cô bé cùng một người đàn ông lẫn lộn trên giường, mẹ cô còn phát ra tiếng kêu sung sướng.

Người đàn ông kia, không phải bố cô, tuy nhiên cô bé cũng không biết bố cô bé là ai, nhưng cô bé biết rõ ràng người kia không phải bố cô bé.

Đen trắng bóng râm thay đổi, cô bé thấy người đàn ông cùng mẹ mình lẫn lộn trên giường đi đến trước mặt mình, ngồi xổm xuống nói với cô bé: “Cô bé, cháu rất nhanh sẽ biến thành một người đàn bà đấy...”

Ả trông thấy cô bé kia bên dưới người đàn ông kia kêu lên sợ hãi, gào rú, thút thít ní non, nhưng mà lại bất lực.

Buổi tối, mẹ cô trở về, nhìn thấy người cô bé đầy vết thương, chỉ nói một câu: “Thật là ngu xuẩn.”

Cái này khuất nhục đến quá mãnh liệt, vì làm nền tảng sau từng bước kinh tâm động phách.

Lại chuyển đến thời điểm, là thời điểm tốt nghiệp trung học, nam sinh mà cô bé ái mộ đã lâu chủ động thổ lộ.

Đây là sự tình làm cho người ta sung sướng cỡ nào ah, đáng tiếc đêm đó cô bé bị một đám nữ đồng học chặn trong ngõ hẻm đánh bầm dập mặt mũi.

“Con đi, giồng hết mẹ mày, mày như vậy, dựa vào cái gì tranh giành với tao...”

Dựa vào cái gì tranh giành với cô ta?

Đương nhiên là có.

Ả mang theo thân thể tàn phá ở trong căn nhà nhỏ cùng hoàng tử của mình nước sữa hòa nhau

Ả thống hận ký ức lúc nhỏ, mặt khác hưởng thụ làm thế nào khổng chế dục vọng đàn ông.

Từ đó cô ta bị tâm thần phân liệt chia thành hai nhân cách để an ủi mình

Chị em, bạn bè, người yêu, cô hết thấy không có.

Chỉ cần đàn ông là đủ rồi.

Duy nhất đồ vật làm ả nhớ kỹ là câu nói kia của mẹ ả, “Phải đem giá trị thân thể của mày, hóa thành lợi ích lớn nhất...”

Giấc mộng này tiếp tục thời gian quá lâu, sống hay chết, yêu cùng đau nhức, hy vọng cùng tuyệt vọng một mực tràn ngập.

Rốt cục đến thời điểm, ả nhìn thấy Đường Nhựt.

Cô gái khiến ả điên cuồng ghen ghét!

Đường Nhựt đứng lại nơi ánh sáng trắng xóa, lộ ra vẻ thương hại với ả: “Cuộc đời của cô, hóa ra là bộ dạng như vậy.”

Bộ dạng như vậy?

Thống khổ cũng tốt, tốt đẹp cũng tốt, liên quan gì đến cô?

Vì cái gì, vì cái gì cô xinh đẹp như vậy, vì cái gì cô có thể như nàng công chúa bình thường được người khác nâng trong lòng bàn tay, vì cái gì mình lại bị trào phúng như vậy...

Cơ thể Tô Tiêm Ảnh chết lặng, khó thở.

Dây cung, rốt cục bị căng gãy...

“Vì cái gì?” Tô Tiêm Ảnh ôm đầu, đụng vào người đàn ông bên cạnh: “Anh đồ ma quỷ, anh một bên chiếm hữu cơ thể tôi luôn miệng nói yêu tôi, một mặt lại cùng người phụ nữ khác ân cần trước mặt tôi, nguyên lại anh đáp ứng tôi muốn giết lão bà mình rồi ở bên tôi hóa ra đều là giả dối, giả dối...”

Ả là dị năng giả sức mạnh, một đầu đụng vào trên người đàn ông xong khiến người đàn ông đột nhiên lui về phía sau vài bước.

“Anh muốn giết tôi, anh vì người đàn bà chỉ có bề ngoài này mà muốn giết tôi... Tôi muốn giết anh...” Người phụ nữ họ Triệu nghe được lời nói của Tô Tiêm Ảnh... trong cơn giận giữ, nắm một cây dao dùng để chém zombie từ không gian của mình ra, cầm theo tiến lên, “Tôi còn định tha thứ cho anh, hóa ra tôi mới là đồ ngốc bị anh lừa dối...”

“Bà xã, bà xã... Em đừng nghe cô ta nói bậy, anh chưa từng nói như vậy...” Người đàn ông khăn trương bước về phía sau.

“Các người đều là rác rưởi tanh tưởi, thời điểm trên giường cùng tôi thì ngoan ngoãn phục tùng, thời điểm trở mặt so với ai đều hung ác...”

Tô Tiêm Ảnh chửi bới người đàn ông, Phạm Văn Giang lại muốn ôm lấy ả: “Tiêm Ảnh, em làm sao vậy?”

Vì cái gì một phút sau lại biến thành bộ dạng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Đến thành phố S

Edit: Hà My

Beta: Sakura

Nhưng Tô Tiêm Ảnh lại gạt bỏ tay Phạm Văn Giang: “Anh cũng giống như vậy, anh chỉ làm bộ rất yêu tôi, thật ra anh chỉ yêu chính bản thân mình mà thôi, là hư vinh của anh mà thôi, được ah, hiện tại tôi cho anh biết, tôi đã ngủ với tất cả bọn họ, anh còn có thể yêu tôi sao? Được ah, nói cho tôi xem, lại nói anh yêu tôi chân thành đi...”

“Tiêm Ảnh...” Phạm Văn Giang cau mày kéo ả lại, hẳn không muốn ở lại chỗ này mất mặt tiếp, bình thường hẳn có thể nói năng hùng hồn đầy lý lẽ rằng Tô Tiêm Ảnh vô tội, nhưng hôm nay đến cả người trong cuộc đều nói mình không phải người vô tội đấy, vậy hẳn kiên trì thế nào.

Cho nên rất nhanh Phạm Văn Giang tiến lên vài bước muốn mang Tô Tiêm Ảnh về.

Nhưng lực lượng của Tô Tiêm Ảnh lớn hơn hẳn vô cùng, Phạm Văn Giang kéo thế nào đều không được.

Hai người lôi kéo nhau, Tô Tiêm Ảnh bởi vì quán tính, ngã ra sau.

Thật sự chỉ là trong chớp mắt.

Thời điểm trong nháy, đã thấy một thanh đao xuyên qua thất lưng ả, mũi đao xuyên đến trước ngực...

Tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Thời điểm Bạch Thất thấy cây đao kia xuyên qua lưng Tô Tiêm Ảnh, ôm Đường Nhựt lại, nhanh chóng bịt kín mắt cô.

Người đàn bà này chết thì anh rất vui, nhưng không vui lại để cho Đường Nhựt thấy hình ảnh như thế.

Người phụ nữ họ Triệu cầm chuỗi đao kinh sợ buông tay ra: “Tôi... Tôi, tôi... Chính là cô ta tự định tới! Không phải là tôi... Tôi không nghĩ muốn giết cô ta...”

Đường Nhựt thò tay cầm lấy tay Bạch Thất, nhẹ nói: “Chúng ta rời nơi này đi.”

“Ừ.” Bạch Thất lên tiếng, sau đó đưa cô vòng qua nơi này, mới buông tay đang trùm lên mắt cô.

“Tiêm Ảnh, Tiêm Ảnh...”

“Mau gọi dị năng giả trị liệu đến...”

“Không phải tôi, không phải tôi giết cô ta...”

Âm thanh đằng sau cũng không liên quan đến chuyện của bọn họ.

Một hồi hải kịch vụng về như vậy, cuối cùng dùng tính mạng của cô ta mà hạ màn chấm dứt để kết thúc.

Rốt cuộc là quá ngu xuẩn, hay vẫn quá đáng thương, cũng thật sự đều không liên quan đến bọn họ.

Bạch Thất và Đường Nhựt đi xuyên qua đám người đến cái sân nhỏ này. Nhưng lại không chú ý tới ánh mắt của Tào tiến sĩ sau lưng.

Một loại ánh mắt chứa vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Tại thôn trang nhỏ này, hai người Bạch Thất tự nhiên không có khả năng đi đến chỗ rất xa. Chỉ tới một góc tường phòng nhỏ, thì ngừng lại.

Bạch Thất nhìn Đường Nhựt, giọng tay sờ lên mặt cô: “Vì cái chết của cô ta mà đáng tiếc?”

Đường Nhựt thoáng dừng một chút, không có trả lời.

Xuyên qua thế giới này đến nay, tuy cô đã gặp rất nhiều zombie cùng hình ảnh huyết tinh, nhưng quả thật lần này là lần đầu tiên trông thấy một người sống chết trước mắt mình.

Bạch Thất ôm cô, ôm cô vào trong ngực: “Không cần tiếc, loại người như cô ta cho dù hiện tại không chết, tính cách như vậy ở cái tận thế này cũng không sống lâu đâu.”

Đường Nhựt rốt cục nói: “Em không có tiếc cho cô ấy, chỉ là em cảm thấy cái chết của cô ta, có lẽ em cũng muốn gánh một chịu phần lớn trách nhiệm”

Bạch Thất: “Là cô ta tự tìm đường, như thế nào lại trách em”

Đường Nhựt đem tinh thần lực bao bọc hai người lại vào trong: “Trước khi tiến vào đầu óc cô ấy... Giống như có thể khống chế suy nghĩ của cô ấy, em còn thấy được ký ức từ nhỏ đến lớn của cô ấy...”

Bạch Thất buông Đường Nhựt ra, có chút kinh ngạc: “Em vừa nói có thể khống chế được suy nghĩ của cô ta?”

Anh không nghĩ rằng tinh thần lực của Đường Nhựt có thể phát triển nhanh đến vậy, anh tưởng khống chế tư duy của người khác như thế nào cũng phải chờ tới tinh thần lực đã ngoài cấp 4 mới có thể sử dụng với người khác, mà hôm nay Đường Nhựt mới cấp 2 đã có thể khống chế được suy nghĩ của người khác rồi...

Đường Nhựt nghĩ nghĩ nói: “Cũng không thể khống chế hoàn toàn, chỉ là can thiệp trong nháy mắt, về sau lúc cô ấy điên cuồng, em thì không làm được rồi.”

“Ừm.” Bạch Thất nói: “Đợi đến cấp 3 mới có thể càng tùy ý một chút, về sau có thể luyện tập khống chế cái tinh thần lực này.”

Đường Nhựt lập tức không có thương cảm như vừa rồi, có chút dở khóc dở cười nói: “Em muốn tìm ai luyện tập, anh sao?”

Bạch Thất hôn khẽ miệng Đường Nhựt, nở nụ cười: “Cũng có thể.”

Lúc hai người trở về, sự tình trong nội viện cũng đã giải quyết.

Tô Tiêm Ảnh bị thương quá nặng, không cứu được. Người phụ nữ họ Triệu tuy chỉ ngộ sát, cũng coi như thành lập nên tội giết người, nhưng tình huống bây giờ đặc thù, cũng cho phép cô ta lấy công chuộc tội.

Phan Hiểu Huyền giảng giải cho Đường Nhựt nội dung tiếp theo.

Cuối cùng, cô tổng kết một câu: “Ác nhân cũng thật sự có ác báo ah.”

Đối với vấn đề Tô Tiêm Ảnh ác hay không, Đường Nhựt không bình luận.

Bởi vì thế giới quan của Tô Tiềm Ảnh bị lệch từ nhỏ đến lớn, tự nhiên không đường ra được nhân sinh quan chính xác.

Trong mắt cô ta, như vậy là chính xác. Nhưng trong mắt người khác, cô ta như vậy là sai lầm.

Đêm nay Đường Nhượng ngủ không an ổn, hôm nay lần đầu tiên cô tiến vào đại não của người sống, vốn dĩ tinh thần lực tiêu hao nghiêm trọng, mà nửa đêm, mặc dù Tào tiến sỹ không có cho Vệ Lam uống nước thuốc lần nữa, nhưng vẫn như trước ngồi xuống nhìn Vệ Lam.

Đường Nhượng cảm giác mình như vậy nữa, sẽ suy nhược thần kinh mất.

Tối hôm qua thiếu chút nữa một đêm không ngủ, ngày hôm sau sắc mặt cũng không tốt theo.

Bạch Thất biết rõ nguyên nhân, rời giường xong trực tiếp ôm lấy cô vào trong xe mình.

Liền đồ đạc trên mặt đất trong phòng cũng là Điền Hải thu dọn đấy.

Phan Hiểu Huyền không biết nguyên nhân, trông thấy Đường Nhượng ngay cả bữa sáng cũng không ăn mà đã lên xe, đi qua thông qua cửa sổ xe đưa cho cô mấy cái bánh gạo, vốn muốn nói vài câu nhưng Bạch Thất hoàn toàn cho thấy nét mặt “Xin miễn tiếp khách” đến, cho nên cũng chỉ có thể rời đi.

Phan Hiểu Huyền vừa đi.

Bạch Thất để cho Đường Nhượng dựa vào mình ngủ.

Đường Nhượng cũng thật sự mệt muốn chết rồi, không có nói thêm cái gì, trực tiếp tựa vào người Bạch Thất nằm ngủ.

Ngày hôm qua mọi người đã biết sự lợi hại của muỗi, lần này nhân viên gác đêm cũng có chuẩn bị, vì vậy sáng sớm hôm nay tiếp tục lên đường bình thường.

Lần này quân đội đi liên tục 5 ngày mới tới thành phố S.

Vệ Lam làm trưởng quan chấp hành nhiệm vụ lần này, quân đội đến trụ sở khác làm giao tiếp tự nhiên cũng là anh ta.

Lần này có thể liên lạc với căn cứ tổng cộng có 4 cái, thành phố Biên Hòa, thành phố S cùng thành phố H và thành phố A của Vệ Lam.

Tổng cộng 3700 tên lính, khoảng 900 dị năng giả, trong 3700 lính cũng có khoảng 800 chiến sỹ là dị năng giả.

Thành phố S kiến thiết sớm hơn thành phố A, thời điểm bọn người Bạch Thất đi qua cổng bắc, từng người còn phải làm đăng ký, trừ độc cho xe, chỉ định đến các loại địa phương ở kho hàng lớn lần lượt trải qua kiểm tra mới có cho tiến vào căn cứ thành phố S.

Thành phố A nguyên nhân bởi vì ở xa nhất, thời điểm bọn họ đến, binh sỹ thành phố khác cũng đã tập trung lại đây.

“Thật không tiện, Vệ Lam, chậm trễ thời gian của các cậu.” Thị trưởng thành phố S nghênh đón Vệ Lam “Chủ yếu là con virus này thật lợi hại, còn có thể truyền nhiễm thông qua muỗi, không thể không kiểm tra nghiêm mật.”

Vệ Lam vươn tay cùng hắn bắt tay một chút: “Không có việc gì, mọi người làm theo luật, chúng tôi có thể hiểu được. Nói đến muỗi đốt, Tào tiến sỹ đang nghiên cứu, cô ấy nói có thể tinh luyện ra một loại vắc – xin phòng bệnh, để cho người bình thường sinh ra kháng thể đối với con muỗi này.”

“Thật vậy chăng? Kìa thật sự là quá tốt, trước chúng tôi bên này không biết, bị sau cũng không để ý, trong căn cứ đột nhiên xuất hiện một đám zombie, làm ở đây tổn thất thảm trọng, nếu như có vắc – xin phòng bệnh, vậy thì xử lý tốt rồi...”

“Lần này mọi người tổn thất bao nhiêu người...”

Hai người vừa đi vừa nói, thị trưởng mang Vệ Lam đi phòng họp gặp những trưởng quan chấp hành tới từ những trụ sở khác.

Phụ tá của Vệ Lam theo từ thành phố S an bài tốt nhóm các binh sỹ cùng dị năng giả chỗ ở chung.

Cái chỗ ở này là trên quảng trường dựng lều vải tạm thời, nhân viên quá nhiều, căn cứ căn bản không an bài được, đành ở trên quảng trường, để cho người nhận nhiệm vụ tới nhà máy điện hạt nhân ở chỗ này chen lấn.

Vì vậy mọi người trong đoàn xe cầm lều vải mình mang đến, dựng trên quảng trường.

Đất trống cũng có hạn, lều vải được dựng lên cũng chỉ là loại lều nhỏ hai người mà thôi.

Chưa đến một giờ, tất cả mọi người đều dựng tốt lều trại, có chút đoàn đội là còn chậm đấy, còn có người từ quân đội đến hỗ trợ.

Đoàn xe Tùy Tiệm đem vây lều trại thành hình tròn, chính giữa để một khoảng đất trống, để cho mọi người có thể ngồi cùng một chỗ với nhau nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Tô cô nương

Dựng xong lều vải là đến giờ cơm chiều, không gian của Phan Hiểu Huyền tăng lên đến khoảng 20m², có thể mang rất nhiều đồ vật, cho nên thời điểm mọi người đi ra, trừ đồ đạc mang trên xe, còn lại đều chất đầy trên xe của cô ấy.

Bếp lò, nồi sành bát đĩa đều lấy ra, có thể nấu cơm ngay tại chỗ.

Trước khi đi theo quân đội, tuy có cơm ăn, nhưng căn bản đều là đồ ăn sẵn.

Quả hạch, óc chó cái gì, bánh đậu xanh, thịt kho đóng gói chân không...

Một đoàn người cũng đã lâu không được ăn cơm nhà

Bữa nay mọi người nấu mỳ sợi, trực tiếp gấp từ nồi cho vào bát mình.

Đương nhiên bên trong có rất nhiều nguyên liệu, lập xưởng hun khói, trứng mặn cái gì...

Mọi người đang ăn, một giọng nói kinh hi truyền tới: “Bạn Bạch...”

Đương nhiên, họ Bạch có rất nhiều, cho nên, tiếng gọi bạn Bạch này cũng không có khiến cho Bạch Thất xoay đầu lại.

Nhưng mà người họ Bạch cảm thấy gặp được người quen ở chỗ này là việc vô cùng may mắn, lập tức chạy tới, “Bạn học Bạch Ngạn, nhìn thấy bạn ở đây thật sự là quá tốt.”

Bạch Thất ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hứa Bản Minh đã từng gặp ở CLB khoa học kỹ thuật.

Hiển nhiên, Bạch Thất đã quên mất nhân vật như thế. Anh lễ phép “Uk” một tiếng, cúi đầu tiếp tục kẹp thức ăn cho Đường Nhược.

Nhưng đã từng làm tiếp đón sinh viên đại học S Hứa Bản Minh, sao lại không gặp loại chuyện này, lập tức ngồi vào bên cạnh Bạch Thất: “Mọi người không có việc gì thật sự là quá tốt, lần trước mọi người đi thu thập vật tư, còn vừa đi không trở lại, làm bọn mình lo lắng gần chết.”

Bạch Thất đầu đều không nâng.

Hứa Bản Minh nhìn bọn họ đều đang ăn mì, không để ý đến mình, chuyển chủ đề nói: “Bạn học Đường, nhìn thấy bạn ở đây cũng thật tốt quá, cậu cùng bạn Bạch thật là lợi hại, luôn ở bên nhau...”

Đường Nhược ngẩng đầu nhìn anh ta một cái.

Cảm giác, những lời này, là lạ đấy.

Ngoại trừ Đường Nhược liếc sang, mọi người đều không để ý đến Hứa Bản Minh.

Hứa Bản Minh cảm giác dù sao mình cũng đã ngồi xuống thì nói tiếp: “Mọi người thả gia vị gì vào nồi vậy, thơm quá ah.”

Ngoại trừ Phan Đại Vĩ thỉnh thoảng phát ra tiếng khi ăn mì, lại không nghe thấy tiếng của người khác.

“Đây không phải là mì nấu trứng gà sao? Mì nấu trứng gà, màu sắc vàng óng ánh, trông rất ngon...”

Động tác hút mỳ của Phan Đại Vĩ vang lên.

“Loại trứng gà này có mùi thật thơm, còn có thuần mùi thơm tinh bột lúa mì, quả thật là già trẻ đều thích hợp...”

Phan Đại Vĩ uống canh phát ra tiếng ừm ừc.

“Nhìn xem sợi mỳ mềm mại, nhẹ nhàng, khoan khoái ngon miệng, hình như dinh dưỡng rất phong phú...”

Phan Đại Vĩ đánh ợ một cái.

Hứa Bản Minh còn muốn nói tiếp cái gì đó.

Phan Đại Vĩ bỏ bát xuống, tán thưởng nói: “Trước kia tôi còn không biết món này ngon như vậy, cháu giảng một hồi, đột nhiên chú cảm thấy món này

thật ngon vô cùng.” Nói xong vỗ bả vai Hứa Bản Minh, “Người trẻ tuổi không tệ, không tệ có tài ăn nói.”

Hứa Bản Minh: “...”

Tôi nói lâu như vậy, các người không có nghe ra ý tưởng chính của tôi là cũng muốn một bát ư!

Mì đều đã ăn xong, cũng không có phần của Hứa Bản Minh, anh ta đành phải đứng lên: “Vậy thì mình đi trước, bạn học Bạch, có rảnh qua đội của bọn tôi bên kia ngồi một chút ah, các bạn cùng trường đại học S và đại học D đều ngồi bên trong, Vũ Vi cũng bên đó đấy.”

Bạch Thất “ừm” một tiếng, ôm cả người Đường Nhược khom mình tiến vào trong lều.

Lúc ở trên xe Đường Nhược chưa ngủ đủ, hiện tại ở trong lều vải của bọn họ, nhất định phải để cho cô ngủ nhiều một lát.

Tự tìm mất mặt, Hứa Bản Minh cũng không có lộ ra vẻ mất hứng.

Tận thế đã đến hơn hai tháng, hùng tâm tráng chí lúc ban đầu thức tỉnh dị năng đã biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại kinh nghiệm tang thương khéo đưa đẩy tại tận thế.

Tại cái dạng xã hội này, nếu như không muốn xem sắc mặt người khác, như vậy cần có năng lực đầy đủ cường đại!

Hứa Bản Minh trở về vị trí đoàn đội bọn họ, rất tự nhiên nói ra việc mình nhìn thấy Bạch Thất.

“Cái gì, Bản Minh, cậu nói thật sao, cậu nhìn thấy Bạch Ngạn rồi hả?” Tô Vũ Vi có chút kích động, thiếu chút nữa kéo Hứa Bản Minh mang mình đi tìm Bạch Thất.

Cô rất kích động, vốn tưởng rằng Bạch Thất ngày đó ra cửa thu thập vật tư, cũng sẽ trở lại CLB Khoa học kỹ thuật, cho dù không trở lại CLB Khoa học kỹ thuật, cũng sẽ tìm đến căn cứ quân đội thành phố H.

Nào biết đâu rằng một đi là hai tháng đều không nhìn thấy đối phương. Hai tháng, nếu như tại trước tận thế, cô còn tin tưởng sẽ có ngày mình còn gặp lại anh, nhưng hôm nay bên ngoài nhiều zombie như vậy, Bạch Thất còn phải bảo vệ Đường Nhược không có dị năng...

Cô chò chờ, đều cảm giác đối phương có khả năng táng thân trong bụng zombie.

Bây giờ nghe Hứa Bản Minh nhắc tới, đương nhiên không chỉ vui như thế.

Hứa Bản Minh nhìn bộ dạng của cô, có chút âm thầm nói: “Đúng vậy ah, còn nhìn thấy vị hôn thê của anh ta là bạn học Đường nữa.”

Đồng Cẩm Cẩm nghe xong ở một bên, ngạc nhiên nói: “Vị hôn thê của Bạch Ngạn đúng là da dày ah, không có dị năng còn dám tới đây làm nhiệm vụ, không sợ bị người khác dùng nước miếng làm cho chết đuối sao?”

Hứa Bản Minh nghĩ nghĩ, nói: “Mọi người trong đoàn bọn họ không tệ lắm, vừa rồi cơm tối là mì sợi nấu với trứng gà, bên trong còn có Lạp xưởng hun khói cùng trứng mặn các loại.”

“Thật đúng là...” Đồng Cẩm Cẩm hướng về phía Hứa Bản Minh nhìn một cái, “Mình đúng là hiếu kỳ với tiểu thư chỉ có bề ngoài kia rồi, có thể có bao nhiêu năng lực, làm cho một Bạch Ngạn đối xử như vậy với cô ta.”

Nghe được Bạch Ngạn không phải tới một mình, còn mang theo cái gọi là vị hôn thê, Tô Vũ Vi vừa rồi còn kích động cao hứng thoáng cái đã không còn, cô ta nhìn Đồng Cẩm Cẩm, nhẹ nói: “Cẩm Cẩm, không phải cậu nói Bạch Ngạn sau một tháng sẽ ghét vị hôn thê này sao?”

Đồng Cẩm Cẩm dừng một chút, nói: “Đó là bởi vì Bạch Ngạn không có người tham chiếu để so sánh, Bạch Ngạn đã là người trọng tình trọng nghĩa, cậu càng nên đi theo anh ấy, bằng không thì Bạch Ngạn sẽ bị cô gái kia liên lụy chết.”

Tô Vũ Vi cúi đầu: “Không, mình sẽ không đi làm người thứ ba đâu.”

Cô tự nói với lòng mình, trừ khi bọn họ chia tay trước, hoặc Bạch Ngạn trước buông tha vị hôn thê của anh.

Hứa Bản Minh vẫn đứng bên cạnh nghe được lời nói này, lòng mày không khỏi buông lỏng: “Vũ Vi, kỳ thật trên cái thế giới này đàn ông tốt hơn Bạch Ngạn còn nhiều, rất nhiều...”

Cô ta chưa nói xong, Đồng Cẩm Cẩm ngắt lời nói: “Cậu muốn nói cậu tốt hơn Bạch Ngạn nhiều sao?”

Hứa Bản Minh quệt miệng, nhỏ giọng nói: “Ít nhất, mình không có chộc hoa đào.”

Đồng Cẩm Cẩm cắt một tiếng nói: “Đó là do cậu không có mị lực.”

Ở thành phố S một đêm, Vệ Lam cùng những quan chấp hành nói một đêm, còn mời Bạch Thất đi qua thương thảo, đối với loại hội nghị chính trị này, Bạch Thất thật sự không có dục vọng đi qua, vì vậy tặng cơ hội này cho Hồ Hạo Thiên, nhưng Hồ Hạo Thiên cũng thật sự không muốn bị anh ta tàn phá.

“Cái hội nghị này còn mệt hơn đại hội cổ đông, tôi mới không đi.”

Phan Đại Vĩ nói: “Ồ, tôi còn chưa tham gia loại hội nghị này bao giờ đây.”

“Chú Phan, vậy cái nhiệm vụ gian nan này đành phải giao cho chú rồi!”

Vì vậy Phan Đại Vĩ hấp tấp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Sai lầm

Edit: Lymiu

Beta: Sakura

Lúc trở lại thì cả người đầy mệt mỏi.

“Bọn họ trêu chọc tôi ư, thậm chí cuộc họp này không có nổi một chương trình cụ thể còn dám nói thu phục nhà máy điện hạt nhân, thế mà phương án cụ thể đều không có, định để cho chúng ta đi chịu chết à...”

Lúc Phan Đại Vĩ đang nói thì Vệ Lam đen mặt đi tới, nếu không phải là quân đội huấn luyện nghiêm khắc làm cho anh không hiển lộ tức giận ra, anh rất muốn móc súng i-on ra bắn chết hết đám người đang cần hạt dưa này!

“Tôi bảo anh đi tham gia hội nghị, tại sao anh lại để cho người này tới!” Vệ Lam đen mặt hỏi Bạch Thất.

Phan Đại Vĩ nói: “Chàng trai trẻ à, cậu bắt nhầm tôi ư, vừa rồi trước mặt mọi người sao không bảo tôi ra ngoài, hiện tại mới tới tổ khổ, phương án cụ thể của các cậu là gì, chính là chiến thuật biển người mà thôi, không có tí hàm lượng kỹ thuật nào cả.”

Hơn nghìn người tới để thu thập một cái nhà máy điện hạt nhân mà thôi, cũng không cần thành phố A có hàm lượng kỹ thuật.

Nói đến loại hàm lượng kỹ thuật này thì Vệ Lam cũng có mang nhân viên kỹ thuật của nhà máy điện hạt nhân!

Vệ Lam hít sâu một hơi: “Chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.”

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người thu thập đồ đạc xong xuôi rồi đi tới nhà máy điện hạt nhân.

Ngày hôm qua bởi vì đã biết Bạch Thất ở đây nên Tô Vũ Vi và Đồng Cẩm Cẩm sớm đứng đợi tại quảng trường phải đi qua đấy, định gặp Bạch Ngạn một lần.

Nói như thế nào cũng là bạn học, cô ta cảm thấy cho dù cô ta không đi chia rẽ uyên ương thì cũng phải chào hỏi.

Hai người liền tìm kiếm người trong đoàn đi nghỉ giả.

Sau đó nhìn thấy một chàng trai đường hoàng đỉnh đặc ôm một cô gái yếu như gà đang đi tới.

Đúng vậy, giờ phút này Đường Nhược ở trong mắt hai người.

Không khác gì con gà con!

“Bạch Ngạn...” Tô Vũ Vi tiến về phía trước một bước, chào hỏi.

Bạch Thất nhìn qua nhưng chưa từng dừng lại, cũng không lên tiếng, trực tiếp lướt qua hai người.

Tô Vũ Vi chưa bao giờ bị người đối xử như thế này nên ngây ngẩn cả người.

Cô ta không dám tin, coi như mình không phải là bạn bè thân gì với anh nhưng cũng đã từng là bạn học mà.

Tại sao mình gọi anh mà anh phản ứng như người xa lạ thế.

” Thái độ gì thế, tưởng mình là nam thần thật à!” Đồng Cẩm Cẩm hướng phía Bạch Thất hừ một tiếng, “Là nam thần cũng không có thái độ như anh ta,

chào hỏi một tiếng thì sẽ chết à.”

“Ồ...” Đứng sau Phan Đại Vĩ đúng lúc đi qua Đồng Cầm Cầm nghe thấy câu này, vì vậy quay đầu cười nói, “Hóa ra cô bé thích người ta nha.”

“Chú...” Đồng Cầm Cầm đỏ mặt, trong tay lấy ra roi mây muốn quất tới chỗ Phan Đại Vĩ: “Chú không được nói lung tung, ai thích anh ta chứ.”

Cây roi trong tay Đồng Cầm Cầm bị dây leo to quấn lấy.

Phan Đại Vĩ làm ra động tác mình có ‘hòa nhân kim tinh’: “Cô bé đừng nói dối, chú đây là người từng trải nên rất hiểu phương diện này nhé, liếc mắt đã nhìn ra cô bé đã động lòng rồi.”

“Chú!”

Phan Hiểu Huyền thấy Phan Đại Vĩ không có đi theo, quay đầu nhìn sang, trông thấy cha mình lại đang trêu gái đẹp, kêu lên: “Cha, cha có đi không?”

“Ài, đến rồi đến rồi, chờ cha một chút...” Phan Đại Vĩ phát tay với con gái nhà mình.

Quay đầu lại nói tiếp: “Hắc hắc hắc, chú có lòng tốt nhắc nhở một câu, cô bé nên thích người khác đi, anh đẹp trai kia là hoa đã có chủ rồi, hơn nữa...” Rồi đánh giá Đồng Cầm Cầm từ trên xuống dưới, Phan Đại Vĩ vừa cười nói: “Cô bé so với vị hôn thê của Bạch Ngạn thì thua trắng.”

Nói xong thì Phan Đại Vĩ thu dây leo rồi đuổi theo đoàn đội.

Nếu như trước đây, ông cũng sẽ không nói những lời khó nghe như thế, nhưng sau khi trải qua vụ của Tô Tiêm Ảnh thì Phan Đại Vĩ cảm thấy mình làm người xấu cũng được nhất định phải làm cho mầm nở xuân tâm chết héo đi.

Đương nhiên Đường Nhưặc đã có Bạch Thất che chở.

Nhưng mình làm trưởng bối của đôi vợ chồng trẻ phải bảo hộ bọn trẻ, phải bóp chết những mầm xuân từ trong trứng nước.

“Chú nói hươu nói vượn cái gì...” Đồng Cầm Cầm đỏ mặt nhìn sang Tô Vũ Vi bên cạnh: “Vũ Vi, cậu đừng tin ông gia kia nói, tớ không hề thích Bạch Ngạn.

Thích không?

Sao không chứ?

Nhưng Bạch Ngạn chưa từng nhìn cô, hơn nữa cô cũng không có xinh đẹp bằng Tô Vũ Vi.

Cho nên, cô chỉ đành phải giữ trong lòng thôi..

“Cầm Cầm, không có chuyện gì nữa, tớ đã biết.” Tô Vũ Vi lại nhìn lấy bóng lưng thon dài kia, từ từ nói, “Bạch Ngạn là người xuất sắc như vậy thì rất dễ động lòng.”

Tô Vũ Vi nhìn ánh mắt Đồng Cầm Cầm, cô ta với tư cách người từng trải, sao lại không nhìn ra.

Do lúc trước không công khai nên cô cũng không có ý định vạch trần tâm tư Đồng Cầm Cầm.

Ngược lại ngay từ đầu cô đã nói với Đồng Cầm Cầm rằng mình yêu Bạch Ngạn, hi vọng Đồng Cầm Cầm sẽ giúp đỡ cô ta bày mưu tính kế.

Đồng Cầm Cầm nói: “Vũ Vi, tớ không chưa từng nghĩ sẽ ở bên Bạch Ngạn, nếu cậu thật yêu anh ý thì cậu hãy cạnh tranh công bằng với vị hôn thê của anh ấy, tình yêu phải do mình giành lấy, cho dù thất bại thì cũng không hối tiếc.”

Tô Vũ Vi thì thảo: “Thế nhưng mà bọn họ đã đính hôn rồi.”

Đúng vậy, đính hôn rồi...

Người ta có thể danh chính ngôn thuận cùng bên nhau.

Nếu mình cắm vào thì sẽ thành người thứ ba chân chính rồi.

Đồng Cầm Cầm nói: “Kết hôn còn có thể ly hôn đấy thôi, huống chi chỉ là đính hôn, hơn nữa hiện tại xã hội không có quy củ, loại đàn ông như Bạch Ngạn này, về sau không biết sẽ có bao nhiêu cô gái bám lấy.”

Hai người đang nói thì trông thấy một cô gái mặc áo trắng chậm rãi từ phía sau tới.

Tại tận thế mà áo trắng tinh sạch sẽ như thế, có rất ít người giữ gìn sạch sẽ được như thế.

Vì vậy nhất thời hai người quên mất mình nói chuyện mãi nhìn cô ấy.

Cô gái áo trắng kia cũng phát hiện các cô đang nhìn mình rồi, vài bước tới chỗ hai cô: “Ngại quá, vừa rồi vô tình nghe thấy các cô nói chuyện. Không có ý tứ gì khác, chỉ muốn khuyên một câu, cho dù ai đều có lúc vô tri nhưng không thể quá mức.”

Bỗng nhiên cô gái áo trắng để lại một câu như vậy làm cho hai người mơ hồ, bước chân tiếp tục đi về phía trước.

“Cô ta là ai?” Đồng Cẩm Cẩm cứng ngắc mà nói.

Ánh mắt của cô gái kia quá mức lãnh khốc sắc bén, đối mặt với cô ấy luôn luôn có ảo giác toàn thân đều rét lạnh

“Tớ, tớ cũng không biết.” Tô Vũ Vi cũng che lên ngực.

Cảm giác, cảm thấy cô gái kia xem hai người bằng ánh mắt coi thường khinh miệt.

Nhà máy điện hạt nhân ở gần bờ biển thành phố S, cách căn cứ hơn 100km.

Hơn 4000 dị năng giả và quân đội một đường thẳng tiến.

Đương nhiên cũng có đào tinh hạch đấy, dị năng giả thành phố H là nhóm người phát hiện sớm nhất cho nên so với nhiều nơi khác thì dị năng giả thành phố H cũng là mạng nhất.

Có một số tiểu đội đi theo sau cùng, đi một chút lại dừng, mỗi lần tiến sĩ Tào đều thu thập một ít thực vật, côn trùng bên đường.

Giữa trưa mọi người ngồi nhau ăn cơm nghỉ ngơi, Tào tiến sĩ chụp ảnh thực vật động vật xung quanh làm bút ký để quan sát.

Rất nhanh, trời tối lại.

Trên bầu trời đầy sao chạy ra, lấp ló sang rọi không khác gì trước khi xảy ra tận thế.

Nhóm dị năng giả và quân đội cùng cắm trại dã ngoại.

Chỗ này không có thôn trang, nơi nơi đồng ruộng mênh mông và rừng núi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Giao tiếp

Buổi tối cắm trại ở ngoài trời, vấn đề lớn nhất phải kể tới là muỗi đốt.

Con muỗi biến dị tiến hóa, thân thể to hơn rất nhiều, số lượng cũng tăng gấp bội. Một phút không cẩn thận thì sẽ bị lây nhiễm virus.

Từng dị năng giả đều hận không thể đem buộc hệ dị năng chữa trị tại bên mình.

Vì vậy bầu trời đêm tối thấy các loại dị năng phóng lên rất đẹp để

Ồ uh, đang giết muỗi.

Thậm chí, có một cầu lửa, trực tiếp đốt lều vải của mình hoặc của người khác.

Sau đó một đám người đứng trên bãi cỏ chửi ầm ĩ lên.

Chuyện này đã khiến cho người khác chú ý, nó không phải là vấn đề gì lớn, binh sĩ hoặc dị năng bị thương đều xếp hàng để chờ dị năng hệ chữa trị cho.

Trên đoàn xe không chỉ có Dương Lê – hệ chữa trị, còn có bản diệt muỗi của Bạch Thất, càng có Đường Nhượng – tinh thần hệ, dưới sự bảo vệ của ba người, ngay cả một vết thương cũng không có.

Phan Đại Vĩ nhìn thấy Hồ Hạo Thiên lại lấy ra một bao hạt dưa ra, vươn tay ra nói: “Giờ cậu hay cắn hạt dưa nhĩ”

Hồ Hạo Thiên thuận tay lấy một nắm cho Phan Đại Vĩ: “Trước kia trong công ty phải giữ hình tượng nên tôi không dám cắn, bây giờ cắn những thứ này đã là một loại biểu tượng thân phận, hình tượng và cái miệng đều có thể kiếm được nên phải công khai cắn hạt dưa

Tận thế về sau, những loại như hạt dưa cũng thật sự xem như một sản phẩm thuộc hàng xa xỉ cao cấp.

Kiểu như dân đen trắng cấp đến hàng ngũ cao phú soái.

Phan Đại Vĩ cầm hạt dưa đến bên miện, cắn răng rắc một tiếng liền nuốt lấy hạt dưa: “Ồ, không tệ, nên phát huy, làm màu(kiểu ra vẻ ta đây) thành bệnh cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Đoàn xe cùng ngồi vây quanh trong lều vải cũng không thể thốt lên lời.

Hứa Bản Minh mang theo một cái thùng nước đi tới, sau lưng còn có Tô Vũ Vi cùng với Đồng Cầm Cầm.

Ba người này tới bên lều vải của đội Tùy Tiện, Hứa Bản Minh để thùng nước trước mặt mọi người, cười nói: “Đi ra ngoài bên ngoài, nguồn nước rất quan trọng, cho nên Vũ Vi bảo tôi mang nước tới cho mọi người.”

Hắn nhìn Hồ Hạo Thiên nói mà hai cô gái kia nhìn Bạch Thất đấy.

Hứa Bản Minh lại nói tiếp: “Chúng ta là bạn học của Bạch Ngạn, ở căn cứ thành phố H thành lập đoàn đội Tầm Mộng, nếu có cần thì mọi người có thể trợ giúp lẫn nhau, không cần khách khí.”

Hiện nay nguồn nước bị ô nhiễm, nhất là ở bên ngoài thì nguồn nước càng đặc biệt quý giá.

Đội Hứa Bản Minh dựa vào việc cung cấp nước cho người khác, tuy không nhất thống giang hồ nhưng cũng lấy không ít thiện cảm từ các đoàn đội khác.

Dù sao tại tận thế, nhóm người mình đã chủ động cung cấp nước biểu đạt thiện ý thì mọi người cũng cũng sẽ không thờ tay đi đánh cái khuôn mặt tươi cười này.

Khéo đưa đây, Hứa Bản Minh luôn luôn làm vô cùng tốt.

Trong đội xe mọi người nhìn vào cái thùng nước kia, tất cả đều biểu hiệu khó hiểu.

Rốt cuộc Hứa Bản Minh là từ chỗ nào nhìn ra đội xe của bọn họ cần nước?

Cho dù thật sự cần thì một thùng bé như vậy có thể làm cái gì?!

Rửa chân còn không đủ.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi xem anh...

Rồi đưa ra kết luận ‘ chúng ta làm màu còn chưa đủ’.

Từ ngày mai trở đi phải nâng cấp phiên bản ‘làm màu’!

Hồ Hạo Thiên đứng lên, một túi nhét hạt dưa vào trong tay Phan Đại Vĩ, vươn tay ra: “Xin chào, xin chào, tôi là đội trưởng của đoàn đội này, tôi là Hồ Hạo Thiên, chúng tôi rất cảm kích ý tốt của các cậu ... Cảm ơn các cậu cho thùng nước này.”

Ngày hôm qua lúc ăn mì sao không có tự giới thiệu.

Hôm nay đưa nước tới mà đã chần chớ như vậy.

Quả nhiên một đám người thấy lợi quên nghĩa!

Tuy trong lòng Hứa Bản Minh khinh bỉ Hồ Hạo Thiên nhưng không có biểu hiện ra, ngược lại càng khiêm tốn nói gì mà mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau với Hồ Hạo Thiên

Hồ Hạo Thiên lại ra hiệu cho bà xã của mình lấy ra mấy bao mì tôm ra rồi đưa cho Hứa Bản Minh: “Cảm ơn cảm ơn, mấy gói mì tôm biểu hiện thành ý của chúng tôi, cậu Hứa còn nhỏ tuổi mà đã có thành tựu như thế, thật sự là hậu sinh khả ỷ.”

Hứa Bản Minh từ chối vài câu, cũng nhận lấy mấy gói mì tôm.

Làm ngoại giao cũng đã làm xong, giới thiệu mọi người trong đội.

Hứa Bản Minh giới thiệu hai người phía sau anh ta: “Đây là tổ trưởng hậu cần của đoàn đội chúng tôi- Tô Vũ Vi, là một dị năng giả hệ Thủy, không chỉ là bạn cấp 3 của Bạch Ngạn còn là bạn học đại học nữa.”

Tô Vũ Vi mỉm cười với mọi người trong đoàn xe, vô ý thức lại đưa ánh mắt chuyển hướng tới chỗ Bạch Thất.

Bạch Thất ngay cả đầu cũng không ngẩng, đang rất cẩn thận bóc lột vỏ sạch sẽ quả óc chó sau đó đưa vào miệng Đường Nhược.

Tô Vũ Vi cắn môi dưới một cái rồi lại đưa ánh mắt vòng vo trở về.

Đã làm công tác tư tưởng cho mình, tuy trong lòng vẫn rất khó chịu nhưng vẫn làm như không thấy.

Hứa Bản Minh lại bắt đầu giới thiệu Đồng Cầm Cầm: “Đồng Cầm Cầm là dì năng giả hệ Mộc, hôm nay có thể biến hột đào thành một quả đào đấy.”

Hồ Hạo Thiên lại nói tuổi trẻ tài cao các loại.

Ba người đội Tầm Mộng đi rồi.

Lưu Bình nhìn xem cái thùng nước kia rồi ghét bỏ nói: “Đội trưởng, anh cầm ba túi mì tôm để đổi cái rác rưởi này làm cái gì, để anh uống à?”

Hồ Hạo Thiên nói: “Không, cho cậu uống đấy.”

Lưu Bình nói: “Không, tôi sẽ không uống!”

Hồ Hạo Thiên mang thùng nước tới trước mặt Lưu Bình: “Đi, mang tới đoàn đội khác đổi cho tôi bốn gói mì tôm, không đổi được thì cậu bán mình đi.”

Lưu Bình đứng lên lùi vài bước: “Xem đi, ngay cả anh cũng ghét bỏ, lại cầm mì tôm đi đổi cái thùng nước này.”

Hồ Hạo Thiên ngồi xuống, cầm lại hạt dưa trong tay Phan Đại Vĩ: “Hiện nay ở chỗ này, thêm bạn tốt hơn là thêm kẻ thù, bạn bè tốt hơn người dung, cho dù ngay cả khi chúng ta không muốn nhìn mặt đối phương, xã giao vài câu lại không mất công mất sức, tại sao tôi lại không làm điều đó.”

Lưu Bình: “Anh đổi mì tôm...”

Hồ Hạo Thiên khoát khoát tay: “Cho nên mới bảo cậu đi sang đội khác đổi mì tôm về, nhanh đi...”

Diễn Hải đứng lên nhắc thùng nước lên: “Anh Lưu, em đi đổi với anh.”

Hai người mang theo thùng nước đi đổi vật.

Phan Hiểu Huyền nhìn xem lều vải đèn đuốc sáng trưng của đội Tầm Mộng, đứng đứng khủy tay Đường Nhược: “Ài, tớ có việc muốn hỏi cậu.”

“Việc gì?” Đường Nhược trực tiếp tránh Bạch Thất dứt, cô lấy hạt óc chó trong tay anh.

Phan Hiểu Huyền đứng lên kéo Đường Nhược: “Đến đây, chúng ta đi nói chuyện riêng.”

Đường Nhược cũng đứng lên, cùng Bạch Thất nói một câu: “Em không ăn hết được, anh đừng bóc nữa.” Theo Phan Hiểu Huyền đi tới chỗ xa một chút.

“Hiểu Huyền, có chuyện gì vậy?” Đường Nhược cảm thấy hai người đi đã đủ xa, nghi hoặc hỏi, “Cậu dùng hết băng vệ sinh rồi?”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Nói chuyện riêng mà như thế sao?!

“Cái kia còn không chưa hết!” Phan Hiểu Huyền nói: “Tiểu Bạch nhà cậu toàn treo chọc hoa đào, cậu cũng không làm gì sao?”

Từ sau chuyện Tô Tiêm Ảnh thì Phan Hiểu Huyền rất dễ bụng mấy chuyện máu chó này, dù hai người luôn bám dính lấy nhau không chịu buông ra, nhưng cũng không chịu nổi oanh oanh yến yến liên tục không ngừng đâm đầu đến ah.

Nước chảy đá mòn cơ mà

Cô vẫn không thể xác định Đường Nhược có phải là tình yêu cuối cùng của Bạch Thất hay không.

Đường Nhược thấy Phan Hiểu Huyền nói chuyện này thì nở nụ cười: “Cậu muốn nói chuyện gì, Tô Vũ Vi yêu Bạch Ngạn à?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Đường hầm

Edit: Lymiu

Beta: Sakura

“Ồ, cậu cũng đã nhìn ra à, ít nhất còn không có ngốc đến trình độ kia nha.”

Buổi tối hai người Đường Nhược, Phan Hiểu Huyền ngồi trên mặt đất: “Hiểu Huyền, cảm ơn cậu.”

Phan Hiểu Huyền nói: “Không cần cảm ơn tớ, tớ không có làm gì, ngược lại là Tiểu Bạch nhà cậu như vậy, chẳng lẽ cậu không lo lắng chút nào?”

Đường Nhược nói: “Lo lắng cái gì, anh ấy sẽ thay lòng đổi dạ? Hay lo lắng cho mình sẽ hoa tàn ít bướm?”

Phan Hiểu Huyền nói: “Không phải tớ muốn châm ngòi, nhưng cậu phải hiểu rõ trong tình huống này. Tình yêu nó vốn rất mơ hồ, nó có thể khắc cốt ghi tâm cũng có thể rất vớ vẩn. Tận thế về sau, hôn nhân không có được bảo đảm cho nên cậu phải trông giữ Tiểu Bạch nhà cậu càng cẩn thận càng tốt.”

Đường Nhược lên tiếng: “Được.”

Phan Hiểu Huyền thấy cô vẫn không để ý việc này, không khỏi thở dài: “Cậu ah, có đôi khi năng lực lý giải đặc biệt tốt, có đôi khi lại đại dốt quá, cậu sẽ bị Tiểu Bạch ăn đến sít sao mất thôi.”

Đường Nhược cười rộ lên: “Thế cũng chẳng sao.”

“Ừ, tớ biết rõ cậu rất hưởng thụ bị Tiểu Bạch ăn gấu gao đấy... Ai, khi đó thấy cậu triển lộ về nữ vương lạnh lùng với Tô Tiêm Ảnh thì tớ cảm thấy cậu khi đó thật sự rất oai, ‘Như vậy hai ta tuyệt đối không gặp nhau, tớ nhất định sẽ theo dõi cô lên Thiên đường’ không biết cậu lấy mấy câu đó từ đâu nhưng lúc ấy tớ thật sự sốc, nghĩ đến cậu muốn phản công rồi... Nào biết đâu rằng ngày hôm sau cậu đã mất vương miện...”

Đường Nhược nghiêng đầu tựa trên bờ vai Phan Hiểu Huyền, nghe cô ấy nói càn nhàn liên miên, nhìn lên bầu trời đầy sao, mãi luôn mỉm cười.

Cuộc đời dài đằng đẵng, có nhiều người đi cùng cô.

Tình yêu, tình bạn, tình thân...

Ở kiếp này cô có được tất cả.

Cô không cần nằm ở trên giường bị người thương hại, cô có thể đứng dưới mặt trời tùy ý thoải mái.

Có thể chạm tay đến cái đẹp.

Đối với Bạch Thất, cô chưa từng lo lắng qua, chưa từng nghĩ đối phương sẽ thay lòng đổi dạ, cũng chưa từng lo lắng mình sẽ mất gì.

Mặc dù cô hăm trong tình cảm, nhưng cô không có lo được mất, Bạch Thất khiến cô có cảm giác an toàn mà không cần nghiệm chứng.

Cô không cần đi chứng minh Bạch Thất có yêu cô không, tình cảm của cô có đúng người không, còn có trung thành kia, cô không cần đi chứng minh.

Cô cũng luôn luôn biết, Đường Nhược được Bạch Thất ghi ở trong lòng, nâng ở trên lòng bàn tay.

Đường Nhược quay đầu lại nhìn Bạch Thất ở phía xa.

Nụ cười kia càng tươi rói.

Cái kiểu hạnh phúc ‘Xoay người một cái, có thể trông thấy người’, cô thật sự, thật sự rất thỏa mãn.

4000 người oanh oanh liệt liệt đi tới nhà máy điện hạt nhân, ban ngày lái xe đánh Zombie, buổi tối hạ trại đánh con muỗi đánh Zombie, như vậy đi ba ngày mới tới nhà máy điện hạt nhân cách đó không xa.

Ngày đó, buổi chiều rớt cục đến cửa đường hầm.

Vệ Lam cảm kính viễn vọng nhìn nhìn: “Có phải qua đường hầm là đến?”

Vốn kế hoạch là qua đường hầm cắm trại, buổi sáng hôm sau để cho binh sĩ cùng nhóm dị năng giả bắt đầu liền đi thu phục nhà máy điện hạt nhân.

Dị năng giả tốc độ đi tìm hiểu tình hình trước tới báo cáo nói: ” Đường hầm có rất nhiều đá chèn, đoán chừng đoàn xe không đi thẳng qua được.”

Vệ Lam nói: ” Dị năng giả hệ Thổ không chuyển đi được sao?”

Vì vậy anh ta nghĩ đến đội Bạch Thất.

Bọn người Hồ Hạo Thiên đi theo phía sau xe quân Vệ Lam, chính là nói với đội bọn họ đấy.

Vệ Lam nhìn bọn hắn rồi từ trên xe bước xuống, đi tới.

Trực tiếp đi gõ cửa xe, đợi Hồ Hạo Thiên hạ kính cửa xe xuống, Vệ Lam đi thẳng vào vấn đề nói: “Các anh đi trước thử xem có thể chuyển đá trong đường hầm ra được không, tôi đi tập chung các dị năng giả hệ Thổ.”

Hồ Hạo Thiên gật đầu: “Tính phí như thế nào?”

Vệ Lam: “...”

Không chiếm lợi thì sẽ chết sao!

Đền đáp quốc gia, hiểu hay không, hiểu hay không!

Hồ Hạo Thiên nói: “Lúc trước anh đã nói muốn trả thù lao mà? Anh mới cho một khẩu súng, chắc chắn là không đủ.”

Hơn nữa cũng là bởi khẩu súng kia!

Chính cây súng kia xuyên khung tường nhà mình!

Coi như Bạch Thất là thủ phạm thì Vệ Lam chính là người cung cấp công cụ phạm tội.

Chung tội!

Vệ Lam: “Đây cũng là trong phạm vi nhiệm vụ.”

Hồ Hạo Thiên lắc lắc tay nói: “Vệ thiếu, đây là thêm vào nên đương nhiên muốn thu phí bỏ dung.”

Không vét sạch anh ta thì tôi không họ Hồ!

Vệ Lam đen mặt nói: “Trước ký sổ, trở về lại tính toán.”

Hồ Hạo Thiên đã hài lòng, đi xuống xe tới nói đội mình đi qua: “Chúng ta đi dò xét dò đường, kiêng dọn đá.”

Đối với bọn họ đoàn đội hợp lực cùng nhau mà làm, Vệ Lam vẫn rất sợ hãi thần phục đấy, chuyển đá mà thôi, vậy mà lại là một đội người đi làm.

Cho dù ở trước tận thế, mình tổ chức đội đều không có đoàn kết như vậy, hướng chi, bây giờ còn là sau tận thế.

Sau tận thế, thái độ nhà ai quét tuyết nhà đó.

Đoàn xe đi đến trước cửa đường hầm.

Bên trong tối om như mực.

Lưu Bình lui ra phía sau hai bước nói: “Tôi tuyên bố trước, tôi sợ tối, không nên gọi tôi đi vào dò đường.”

Đường Nhược nhìn Bạch Thất, nhỏ giọng nói cho anh biết: “Hình như bên trong có một loại động vật.”

Bạch Thất cúi đầu nói: “Là con gì?”

Đường Nhược không biết, loại sinh vật này, xem rất kỳ quái, cô cảm giác mình cũng chưa từng gặp qua, hình dung không nổi: “Chỉ có thể nói là ở trên đỉnh đường hầm, hơi giống con dơi một tí.”

Bên kia, Hồ Hạo Thiên tiện tay dời một tảng đá lớn trong đó, xoay đầu lại hướng Vệ Lam hô: “Rất nhẹ nhàng, bảo hệ Thổ tới đi.”

Vệ Lam gật gật đầu, bảo sĩ quan phụ tá tập kết các dị năng giả hệ thổ.

Bên này Hồ Hạo Thiên đang đợi ba người dị năng giả hệ Thổ vận chuyển đá, để mọi người đi vào bên trong.

Bạch Thất đã biết rõ bên trong có cái gì, khẳng định cũng không có khả năng một mình lại để cho Hồ Hạo Thiên theo ba người dị năng hệ Thổ đi vào.

Đều đi theo phía sau bọn họ tiến vào.

Dị năng bọn họ mạnh hơn người khác rất nhiều, rất nhanh đã xâm nhập đường hầm hơn 100m.

Người phía sau tất cả đều cầm đèn pin và đèn năng lượng mặt trời ra.

Vào sâu hơn 200 m, đột nhiên trong bóng tối bay ra một đồng vật biết bay.

“Cái gì đó!” Luru Bình kinh hãi, bùm lấy đầu liền lập tức chạy ra sau, trốn ở sau lưng mọi người.

Bạch Thất và Điền Hải tay mất lạnh lẽ, ném ra rất nhiều băng tinh cùng với lời cầu về phía đồng vật kia.

Lập tức, rất nhiều vật thể màu đen rơi xuống.

Trên người bọn họ đều được Đường Nhược dùng tinh thần lực ‘Khóa’ lấy, nên cũng không có chuyện gì.

Vật thể màu đen rớt xuống, mọi người mới nhìn rõ cái này là vật gì.

Liền như Đường Nhược hình dung, là con dơi.

“Bà mẹ nó, tiến vào động dơi rồi.” Luru Bình nói.

“Đây là con dơi ấy ư, thể tích vô cùng lớn, cái cánh kia, giống ư?” Phan Hiểu Huyền nhìn mấy thi thể kia.

Hồ Hạo Thiên cầm đèn pin chiếu lên đỉnh đường hầm, thể nhưng tất cả con dơi đen kịt từ phía trên bay xuống.

“Bà mẹ nó, đi mau...” Hồ Hạo Thiên hướng không trung thả một cái tường đất, rồi dẫn đầu thối lui.

Một chùm ánh sáng khiến con dơi mở ra chế độ quần công.

Trong tay Bạch Thất bắn ra lưới băng hoa sen trắng, Điền Hải cũng dùng hai gậy sét để tạo ra những cú sốc điện.

Tất cả dị năng giả hệ công kích trong đoàn xe đều dùng sức đánh con dơi.

Ngoại trừ hệ Lôi của Điền Hải về mặt đẹp mắt còn các hệ khác chỉ có một màu.

Chỉ một màu thì một màu nhưng hiệu quả lại rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Sập

Mọi người cảm giác bọn họ đang lâm vào một cuộc ác chiến...

“Đừng sợ...” Phan Đại Vĩ kêu một tiếng.

Mọi người thi nhau ngẩng đầu nhìn ông.

Phan Đại Vĩ nói: “Có phát hiện hay không, kỳ thật đi vô dụng thôi, chúng ta nên chạy!”

“Móa, lão Phan, sắp chết đến nơi rồi, chú còn thời gian pha trò hài à!” Hồ Hạo Thiên không ngừng phóng dị năng, mang theo vợ ở ngay phía sau, “Chú còn thời gian rảnh nói nhảm, còn không bằng đánh thêm con dơi.”

“Cậu đừng luống cuống...” Phan Đại Vĩ nói xong trong túi quần móc ra một đồ vật.

Hồ Hạo Thiên xem xét, lập tức ổn định lại: “Đúng vậy, còn có cái này ah, vội quá nên quên rồi.”

Sau đó anh cũng móc súng i-on mà lần trước Tiền Kim Hâm cho.

Mọi người thấy anh lấy vũ khí thì cũng móc súng của mình ra.

Lần trước trừ ra Vệ Lam cho một cái thì Tiền Kim Hâm cũng cho bốn cái.

Vệ Lam cho Bạch Thất, bốn cây còn lại được phân cho Hồ Hạo Thiên, Luru Bình, Phan Đại Vĩ cùng với Dư Vạn Lý.

Luru Bình rất vui: “Nhóc con, xem tao phá hủy mày thế nào.”

Nói xong, nhắm ngay đám rơi đông nghìn nghịt kia bắn ra.

“Đội đã...” Bạch Thất còn chưa nói xong, viên đạn màu xanh da trời bay với tốc độ ánh sáng bắn thẳng tới đỉnh đường hầm.

Bạch Thất lập tức ôm Đường Nhược tránh sang bên cạnh.

Cùng lúc với ánh sáng màu xanh màu xanh đánh rơi đàn dơi thì đường hầm điên cuồng rơi đất đá xuống...

“Mẹ nó, Lưu Bình, cậu bị choáng à đánh sập đường hầm rồi...” Hồ Hạo Thiên tay mất lạnh lẽo cũng ôm vợ nhà mình trốn qua một bên.

“Là chú Phan nói dùng cái này mà...” Tuy Lưu Bình là dị năng Tốc độ, nhưng lúc đường hầm sụp đổ mà anh cũng không trốn thoát đi, cho dù có thể chạy đi, anh cũng không có một người đi cùng, không thể mang theo tất cả mọi người trong đội đi nên cùng mọi người ở lại thì tốt hơn.

Đừng!

Rầm rầm!

Đá lăn xuống ầm ầm, trong thời gian ngắn không có dấu hiệu ngừng lại.

Mọi người đành phải ôm lấy đầu trốn ở bên cạnh vách tường.

Cũng may mọi người được bọc tinh thần lực, đá luôn luôn rơi xuống nhưng lại không có tổn thương đến một người.

Đoàn xe không biết nguyên nhân, chỉ tưởng rằng bọn họ quá may mắn, đợi sau khi đá không rơi nữa thì bịt miệng mũi đứng lên.

“Không có việc gì, không có việc gì...” sau khi Hồ Hạo Thiên đứng lên, luôn luôn lặp lại, cúi đầu xác định vợ mình trong ngực không có việc gì mới yên tâm, bắt đầu đi tìm đồng đội.

“Không có việc gì không có việc gì...” Phan Đại Vĩ đứng lên.

“Chúng tôi cũng không có chuyện gì.” Từng người đứng lên nói.

Đứng lên về sau, mới phát hiện đường hầm hoàn toàn sụp đổ rồi, nhóm người đều bị đá vây xung quanh, xung quanh đều không có lối ra.

“Ồ.” Lưu Bình đếm nhân số, “Không thấy Tiểu Bạch với chị Đường rồi!”

Diễn Hải nhanh chóng đứng dậy đi tìm Bạch Thất cùng Đường Nhược, nghe thấy Lưu Bình nói thì cũng phát hiện ra không Bạch Thất và Đường Nhược, vội vàng dùng gậy sét đánh lên các tầng đá lớn.

“Tiểu Diễn, Tiểu Diễn...” Hồ Hạo Thiên vừa rồi lúc đường hầm sụp đổ đều không có cảm thấy hạt bụi bay vào mũi, hiện tại trong đường hầm toàn là cát vàng, quả thực như cát bay cuồng múa.

“Dừng lại, dừng lại trước, tiếp tục như vậy, chúng ta cũng bị sặc chết rồi...”

Diễn Hải đỏ mắt nói: “Hò đội, anh Bạch chị Đường ở đâu?”

Thằng bé này...

Hồ Hạo Thiên đi thẳng tới bắt lấy bờ vai của cậu: “Không gấp, chúng ta đi tìm, không bỏ qua một tấc nào hết.”

Bọn họ bên cạnh mình tìm bên cạnh mình...

Bên cạnh gọi bên cạnh tìm...

Khoảng nửa giờ đi qua, vẫn không tìm được bóng người.

Cơ thể Diễn Hải nhanh chóng run lên và sấm sét quanh người với hơi thở gấp gáp, người như quả bom hẹn giờ vậy.

“Tiểu Hải, cậu đừng sợ, Tiểu Bạch lợi hại như vậy, chắc chắn sẽ không có chuyện gì, đoán là bị nhốt ở nơi nào đó thôi.” La Tự Cường nói.

Lưu Bình mệt mỏi ngã vào trên tảng đá, nghỉ ngơi, vỗ đùi, suy đoán: “Các anh nói, bọn họ có thể xuyên ra ngoài?”

“Xuyên cái đầu mẹ mày à!” Hồ Hạo Thiên cho một quả đấm vào đầu cậu ta, “Con mẹ nó, cậu nói chuyện bình thường không được à, không phát hiện tất cả mọi người sắp điên à.”

Lưu Bình lầm bầm: “Tận thế cũng đã tới, cho nên đường hầm cũng có thể có không gian mà...”

Hồ Hạo Thiên không rảnh tranh luận với cậu ta nữa, quan sát bốn phía, bắt đầu phân tích: “Tôi suy đoán, chắc Tiểu Bạch và Tiểu Đường rút xuống cống thoát nước rồi.”

Phan Đại Vĩ cũng gạt đầu tán thành: “Cậu nói cũng có lý, lúc sụp đổ thì Tiểu Bạch che chở Tiểu Đường té xuống rồi.”

“Như vậy chúng ta đợi cái gì, xuống đào thôi!” Lưu Bình nói.

Vì vậy âm âm bắt đầu xuống đào thông cống thoát nước.

Bên ngoài, Vệ Lam đang tập hợp dị năng giả hệ Thổ, nhưng còn chưa đủ người thì đã chợt nghe lấy đường hầm bên kia truyền đến ‘Đùng’ một tiếng.

Quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là hình ảnh tất cả đất đá lăn xuống âm âm.

“Tại sao, vì sao sụp rồi!” Vệ Lam kinh hãi, vài bước đi qua cầm kính viễn vọng của sĩ quan phụ tá đưa tới nhìn phía đường hầm.

“Tôi cũng không biết, tôi nhìn thấy bọn họ đi vào, sau đó cũng chỉ nghe thấy tiếng...” phụ tá Sĩ quan coi như nhanh chóng trả lời đúng trọng tâm.

Nơi này là đường hầm duy nhất đi thông qua nhà máy điện hạt nhân, sập như vậy không biết làm thế nào để đến nhà máy điện hạt nhân.

“Cậu tiếp tục triệu tập dị năng giả hệ Thổ, nhanh chóng triệu tập bọn họ đến, tôi đi xem...”

Vệ Lam để ống dòm xuống, cầm lấy một cái xẻng đi tới đường hầm.

“Đợi một chút, em cùng đi với anh.” Tào Mẫn trên xe nhảy xuống, ” Có lẽ em cảm thụ được vị trí của bọn họ.”

Vệ Lam nghĩ đến dị năng của cô, gạt đầu: “Thế em cẩn thận một chút.”

“Em có thể lý giải vì anh đang lo lắng cho em?” Tiến sĩ Tào cười rộ lên, “Cá nhân lo lắng không liên quan đến chính trị”

Vệ Lam quay đầu đi, đi lên phía trước: “Em là một trong số ít tiến sĩ ở căn cứ, đương nhiên tôi phải nhắc nhở.”

Tiến sĩ Tào vẫn mỉm cười đuổi kịp bước chân Vệ Lam.

Hai người đi đến lối vào đường hầm.

Vệ Lam nhìn tảng đá khổng lồ lăn xuống, nhúu mày.

Sau đó nhìn thấy tiến sĩ Tào đứng trước đường hầm dùng tinh thần lực quan sát bên trong, hình như có thể xuyên thấu qua những viên đá kia, anh cũng không quấy rầy cô nữa, chậm rãi xem xét xung quanh một vòng.

Lúc trở lại, tiến sĩ Tào đang thu thập một ít đá để làm hàng mẫu.

“Như thế nào?” Vệ Lam hỏi.

“Không có cảm giác vật sống.” Tào tiến sĩ lắc đầu, “Loại tình huống này có hai cái khả năng, một là bọn họ cách phạm vi của em quá xa rồi, tinh thần lực của em chỉ có thể cảm nhận được ước chừng khoảng 200m, còn có một khả năng là được...”

“Tôi tin tưởng bọn họ đã đi xa, dù sao dị năng của bọn họ đều rất mạnh.” Vệ Lam cướp lời nói.

“Ha ha, em cũng cảm thấy như vậy.” Tiến sĩ Tào nhìn anh, “Có điều anh mới quen đội bọn họ mà đã coi trọng bọn họ.”

“Uh, đội này dị năng cường đại, về sau có thể cống hiến cho căn cứ, tôi coi trọng bọn họ cũng là lẽ đương nhiên.” Vệ Lam dùng dị năng hệ Kim cường hóa một lần cái xẻng trong tay.

“Vì sao anh lại từ chối hợp tác với nhà họ Chu, muốn một mình tự thành lập phái?” Tiến sĩ Tào ở một bên nói với giọng điệu kiểu như vô tình nhắc tới.

Chỉ có cô tự mình biết, giờ phút này cô rất muốn biết câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Cống thoát nước

Edit: Lymiu

Beta: Sakura

Vệ Lam dùng xẻng sắt trong tay bắt đầu cạy đá ra: “Vệ gia với Chu gia vốn không thuộc cùng một phái, tại sao nói tự thành một phái.”

Anh là đệ năng giả hệ Kim, dùng cái xẻng rất nhanh chóng cạy được đá ra.

Tiền sĩ Tào đứng ở một bên nhìn Vệ Lam làm việc tay chân: “Vệ Lam, tới giúp em đi, chúng ta vẫn như trước tận thế, em nhất định sẽ làm cho Chu gia ngày sau thuộc về anh.”

Vệ Lam không có lên tiếng, tiếp tục động tác dưới tay.

“Vệ Lam, có phải anh vẫn đề ý chuyện của ba anh và Phú Sinh?..”

Vệ Lam không có nói chuyện.

Tào Mẫn bước tới rồi bắt lấy xẻng của: “Chuyện của bọn họ cũng không phải do anh sai, cũng không phải lỗi của em, anh không thể đối với em như vậy!”

“Buông ra.” Vệ Lam nói.

Tào Mẫn không chịu buông ra, còn duỗi hai tay ra bắt lấy: “Anh trốn tránh không giải quyết được vấn đề, tại sao anh không nghĩ về tương lai sau này, em có thể giúp anh, cũng sẽ giúp anh.”

“Tôi giờ còn lý trí, cho nên thỉnh cô buông tay...”

Tiền sĩ Tào còn đang muốn nói thì phụ tá sĩ quan mang theo một đám đệ năng giả hệ Thổ tới.

Tào Mẫn đành phải buông tay nắm cái xẻng ra: “Vệ Lam, khi nào có thời gian rảnh, bọn mình ngồi xuống nói chuyện, được không?”

Vệ Lam không có nhìn cô, nói với đám người đệ năng hệ Thổ đằng sau: “Di chuyển hết những khối đá cản tầm khoảng bao lâu.”

Có đệ năng giả hệ Thổ hướng trước mặt nhìn nhìn, nhìn nhìn xa hơn xung quanh: “Cái này đã sập, tôi sợ tùy tiện dùng hệ Thổ để di chuyển đá, có nguy cơ sập lần nữa.”

“Có ý gì?”

” Chúng ta cần hỗ trợ, cần một chỗ chống đỡ rồi sau đó mới khai mở được, giống như cứu hộ động đất trên TV.”

Vệ Lam nhíu mày, nói với phụ tá sĩ quan: “Gọi người phía sau tới, cùng nhau hỗ trợ.”

Phía trước động tĩnh lớn như vậy thì đệ năng giả đằng sau cũng bị kinh động.

Rất nhiều người tận mắt nhìn thấy đội Hồ Hạo Thiên đi vào đường hầm, lại nhìn thấy đường hầm sập.

Nên cả đám tụm lại với nhau xì xào bàn tán.

“Chuyện gì xảy ra, vì sao đã sập rồi?”

“Đường hầm là tuyến đường đi thông qua bên kia, sao lại sập rồi?”

“Xem động tĩnh lớn như vậy, đội vừa rồi đi vào chắc đã chết hết rồi?”

Hứa Bản Minh cũng trông thấy bọn người Bạch Thất đi vào đường hầm.

Hiện tại đường hầm đã sập, anh ta nhìn xem phía trước cau mày, phỏng đoán nói: ” bọn người Bạch Ngạn vừa rồi đi vào, hiện tại đường hầm sụp chắc bọn họ gặp nguy hiểm”

Đồng Cẩm Cẩm và Tô Vũ Vi sớm đã xuống xe đợi ở một bên, nghe đám đệ năng giả thảo luận rồi lại nghe Hứa Bản Minh nói thì trong lòng sợ hãi.

Cuối cùng Đồng Cẩm Cẩm nói: “Chắc Bạch Ngạn không có chuyện gì đâu, cậu ấy lợi hại như vậy.”

Tuy trong miệng nói như vậy.

Nhưng ....

Cũng hiểu được cái lý do này tự an ủi mà thôi mình.

Tô Vũ Vi ngơ ngác “Uh” một tiếng, chăm chú nhìn phía trước với khuôn mặt u sầu thảm đạm.

Ngoài trừ lúc gặp ở CLB khoa học kỹ thuật thì các cô chưa từng thấy dị năng của Bạch Thất lần nào nữa.

Tuy dị năng hệ Băng khá hiếm, nếu như Bạch Thất không có tinh hạch hấp thu, dị năng không có cái gì để thăng cấp..., chỉ sợ ở bên trong lành ít dữ nhiều.

Lúc Tô Vũ Vi tới căn cứ thành phố S cũng có người không có mắt có ý đồ đùa giỡn cô ...

Các cô ở căn cứ thành phố H là nơi phát hiện tác dụng tinh hạch sớm nhất Việt Quốc, tất nhiên dị năng giả ở đây mạnh hơn dị năng giả ở trụ sở khác.

Mấy tên lưu manh muốn đùa giỡn Tô Vũ Vi đều bị cô ta dùng dị năng hệ Thủy đánh cho bầm dập.

Cho nên Tô Vũ Vi cảm thấy cho dù hệ Băng của Bạch Thất lợi hại, nhưng không có tinh hạch hấp thu thì sợ rằng sẽ khó sống sót khi bị đá lấp như vậy, đừng mong cơ thể không có bị sao.

Cho dù tránh thoát, bản thân bị trọng thương cũng là khó tránh khỏi.

Ngắm lại về sau không còn thấy được người kia...

Tô Vũ Vi liền quay người lên xe.

Trừ Hứa Bản Minh ra có người đang thảo luận, còn có một tập người đối với đội của Bạch Thất bị 'Chôn sống' ngược lại rất vui sướng.

"Anh Thượng, đám người kia bị chôn ở bên trong rồi."

Anh Thượng "Uh" một tiếng: "Coi như là báo thù lúc trước chúng ta bị chôn sống rồi."

"Chu thiếu còn để chúng ta xem tình huống ra tay, cái này không cần chúng ta ra tay có thể hoàn thành nhiệm vụ."

Nhìn bên kia tro bụi cuộn cuộn, cũng cười: "Thật sự là tự nhiên chui đầu rọ, bằng không dựa vào thực lực của bọn họ, chúng ta thật sự không phải đối thủ của bọn họ."

"Anh Thượng, chúng ta tiếp tục ngồi tại đây làm nhiệm vụ hay trở về phục mệnh Chu thiếu?"

Anh Thượng nghĩ nghĩ: "Đầu tiên chờ xem chút đã, đi một mình cũng không an toàn."

Nhưng mà, thời gian lui về nửa giờ trước đó...

Ở trong cống thoát nước, Bạch Thất ôm Đường Nhượng nhìn người cô: "Không có sao chứ?"

Mặc dù anh đã biết Đường Nhượng có tinh thần lực bảo vệ chắc không có chuyện gì, nhưng vẫn không nhịn được muốn chính miệng cô nói mới yên tâm được.

"Không có." Đường Nhượng nói xong, lấy ra một đèn điện năng lượng mặt trời, nhìn xung quanh nơi này tối om, "Đây là nơi nào, vì sao bọn mình lại đến chỗ này, bọn Tiểu Hải đâu?"

Bạch Thất nghe được Đường Nhượng nói không có việc gì thì yên lòng, tiếp tục ôm lấy cô rồi nhìn lên phía trên một chút: "Nơi này là cống thoát nước, Lưu Bình đánh sập đường hầm, chúng ta rớt xuống cống thoát nước rồi."

"Cống thoát nước?" Đường Nhượng lại nhìn chung quanh một chút, "Chúng ta rơi xuống rồi, bọn họ còn ở phía trên sao?"

Hóa ra cống thoát nước ở thế giới này giống y như trong phim khoa học viễn tưởng của nước X, to đến nỗi Ninja rùa cũng có thể đến ở.

"Có lẽ thế!" Bạch Thất cảm thấy pin chiếu chiếu phía trên, "Cửa động bị chặn."

"Chắc bọn họ không sao đâu." Đường Nhượng suy nghĩ lại một chút, thời điểm hòn đá rơi xuống, lực tinh thần của cô khóa lại trên cơ thể của tất cả mọi người, cho nên có lẽ mọi người không có bị đá nện vào người.

Có điều mình bị rơi xuống, tinh thần lực bao bọc bọn họ đã cắt đứt, nhưng mà nhìn lên trên không tiếp tục sập, chắc cũng không có chuyện gì.

Bạch Thất chiếu chiếu trước sau cống thoát nước: "Bọn mình đi về phía trước thôi, cho dù có lên đó thì đường hầm cũng bị chặn hết, nếu như bọn họ phát hiện không thấy bọn mình thì chắc cũng sẽ xuống tìm chúng mình, chỉ cần để lại chút dấu hiệu, để cho bọn họ biết rõ chúng mình đi phương hướng nào là được rồi."

Đường Nhượng gật đầu, sau đó phóng ra tinh thần lực cảm nhận tình huống trong đường cống ngầm.

Chỉ chốc lát sau, cô run rẩy thu hồi tinh thần lực lại: "Nơi này có chuột, còn rất nhiều bộ dáng rất lớn..."

Con gái chán ghét mấy loại sinh vật thể này, thực tế những con chuột này to gấp mấy lần hình dáng bình thường, to như con mèo luôn, càng chán ghét

hon.

“Ồ hướng nào?” Trong đường cống ngầm sẽ có con chuột, Bạch Thất sớm đã biết đấy. Lại thấy Đường Nhựt biểu hiện vẻ mặt chán ghét thì nở nụ cười, “Ôm anh đi rồi không có gì phải lo lắng.”

Thân thể ấm như vậy, thơm như vậy.

Anh không hề ngại Đường Nhựt bám dính lấy anh.

Đường Nhựt nhẹ gật đầu: “Được.”

Bạch Thất nở nụ cười.

Thật không ngờ cô ấy lại sợ chuột đến như thế.

Vì vậy bắt đầu lòng tràn đầy chờ mong hình ảnh cô kề cận anh không rời.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Ôm chặt anh

Chỉ có điều đợi trong chốc lát, lại không thấy Đường Nhựt thay đổi động tác.

Bạch Thất buông tay mình ra và giang rộng tay, ý định tạo cơ hội cho cô.

Anh nâng tay lên nói: “Đến, ôm anh.”

Đường Nhựt tự tạo cho mình một cái màng bọc bằng tinh thần lực, kỳ quái liếc mắt nhìn anh, tự mình đi về phía trước

Bạch Thất: “...”

Đã nói rồi mà anh đây cho ôm miễn phí!

Hai người chậm rãi tiến lên, một con vật màu đen kịt từ chỗ tối nhảy ra.

“Coi chừng.” Đường Nhựt kêu nhỏ một tiếng.

Kỳ thật không cần Đường Nhựt nhắc nhở thì Bạch Thất cũng chú ý tới, anh nhanh chóng trực tiếp bắn ra một thanh băng đao.

Con chuột xoay một cái ngã xuống đất chết luôn.

Bạch Thất lúi kéo Đường Nhựt tới, ngồi xổm xuống rồi từ trong ba lô lấy ra một cái túi.

Cho con chuột vào trong túi rồi bỏ cái túi vào trong ba lô.

Đường Nhựt ngậy người trong giây lát, nghi hoặc hỏi: “Anh, anh lấy thi thể nó làm cái gì?”

Bạch Thất lại đeo ba lô lên: “Những con này đã bị năng lượng hạt nhân ô nhiễm nhưng thịt của bọn nó có thể ăn được. Cho nên mang về cất đi, chúng mình sẽ ngày ăn hết thức ăn.”

Đường Nhựt cái này, thật sự bị Bạch Thất nói dọa cho rồi.

Con chuột làm thức ăn?

Tin được không, ăn thịt chuột sẽ nhiễm khuẩn, sẽ bị bệnh đấy?

Nhưng...

À hiện tại đang là tận thế, sau khi tận thế bọn họ cũng coi như là giống biến dị rồi.

Nghĩ nghĩ, cô nói với Bạch Thất: “Bạch Ngạn, anh đưa thi thể con chuột để em cất đi cho.”

Tưởng tượng Bạch Thất như tiên nhân thế mà lưng lại cõng một bao thí thể chuột...

Đã cảm thấy càng thêm không tốt rồi!

Bạch Thất thấy vẻ mặt cô bi phẫn: “Anh cũng được

Đường Nhục kiên định nói: ” Bỏ vào không gian của em ”

Bạch Thất cười cười, không hề cự tuyệt, trực tiếp đi tới hôn cô một cái.

“Có thể đặt nó ở một chỗ riêng, không phải nói còn có chỗ sao?” Nói xong, đưa cái túi cho cô.

Đường Nhục: “...”

Đây là muốn đem tất cả con chuột vào trong không gian ư!

Có điều Bạch Thất đã nói cục thịt này có thể ăn được nên Đường Nhục không hề cảm thấy buồn nôn nữa, trong tận thế này cho dù là ăn rễ cây, cũng không thể lãng phí mất.

Cổng thoát nước rất dài, thỉnh thoảng còn sẽ có con chuột đi ra, tất cả đám chuột này đều biến dị.

Bạch Thất vung ra dị năng, băng đao (*lưỡi trượt) như kiếm bay, vụt ra tất trúng.

Đường Nhục dùng tinh thần lực bọc lấy hai người, sau đó ở phía sau anh...

Đồng thời dùng kim nhật lấy thí thể con chuột!

Bạch Thất tiêu sái như đang chơi trò đánh quái.

Đường Nhục đi theo sau thì như một công nhân vệ sinh cần mẫn.

Bởi vì cô nhặt được một túi “rác rưởi”!

Hai người phối hợp hết sức ăn ý, cho dù Đường Nhục vừa nhặt vừa đi, cũng không có bị rút tốc độ theo sau Bạch Thất.

“Phía trước 200m hướng phải góc rẽ, hẳn là ổ chuột.” Đường Nhục nhắc nhở nói.

Bạch Thất gật đầu.

Sau đó lôi kéo Đường Nhục chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Đột nhiên, chuột biến dị như có cảm nhận được và lao ra, dốc toàn bộ lực lượng.

Dày đặc chằng chịt như thủy triều lao tới hai người.

“Ôm chặt anh.” Bạch Thất nói.

Đường Nhục rất nhanh chóng thu đồ đạc vào không gian, sau đó ôm Bạch Thất.

Bạch Thất phóng vụt ra rất nhiều băng đao (*lưỡi trượt), một tay ôm Đường Nhục một chân nhảy lên, giẫm lên băng đao mà đi.

Tốc độ của anh thật nhanh, hình như đến cực hạn.

Giữa không trung vượn người rồi ném xuống rất nhiều đóa băng liên.

Những hoa sen băng này khác với hoa sen băng ném anh Lục ở căn cứ, hoa sen băng biến thành lưỡi dao đâm trúng con chuột mãi sau đó mới tan ra.

Chỉ thấy sau khi mấy con chuột bị dao băng đâm xong thì trên người nó hình thành miếng băng mỏng bao bọc lại.

Trong chốc lát, một con bị đông lại, đến con thứ hai, liên tục con khác...

Bạch Thất mục tiêu công kích chính xác, tiết tấu rất nhanh, đao đi ra ngoài không hề thất bại, con chuột đều là 10 lớp chết, còn hướng đồng bọn mở băng hóa.

Đồng thời bước chân không ngừng, giẫm một cái người trong không trung lập tức đổi sang một thanh băng đao khác.

Loại dị năng hệ Băng phạm vi công kích này, chỉ sợ toàn bộ Việt Quốc cũng chỉ có Bạch Thất có thể làm được.

Đường Nhực mở to mắt, khó có thể tin được nhìn xem dưới chân con chuột biến thành băng điều trong thế giới băng.

Tuy nhiên cô cũng không dám chủ quan chút nào, Bạch Thất lập lại động tác đặt hoa sen băng về phía trên nhìn rất tùy ý, nhưng Đường Nhực biết rõ cái này kỳ thật tiêu hao dị năng rất nhiều, lại càng không cần phải nói còn có ở dưới lòng bàn chân còn có những tấm dao băng cỡ lớn.

Thô tục mà nói, làm màu cũng phải sung mặt đấy!

Cô khẩn trương dùng hệ tinh thần bao bọc hai người lại, lại đồng thời tiến hành quấy nhiễu chuột biến dị ở phía dưới.

Bạch Thất không biết bay, giẫm cái dao băng cũng không có bao lâu, sau đó hai người thẳng tắp mà ngã xuống.

Thời điểm rơi xuống mặt đất, dị năng trong người ngưng tụ, Bạch Thất lại sử xuất chiêu trông rỗng thành kiếm!

Thanh kiếm này lớn con dao mà anh muốn giết Tô Tiêm Ảnh trong sân nhỏ rất nhiều.

Oanh!

Một cái kiếm không lồ khảm xuống dưới đất, khảm trong băng.

Anh ôm Đường Nhực rơi xuống trên chuôi kiếm.

Cất bước nhẹ nhàng, hành vân lưu thủy, giống như vũ công múa nhảy trên băng biểu hiện ra kỹ xảo nhẹ nhàng linh hoạt.

Oanh!

Những miếng băng mỏng bao trùm chuột biến dị lập tức biến thành băng dày óng ánh.

Răng rắc!

Mũi kiếm theo khối băng cắm vào một đầu khe hẹp vỡ ra.

Két sát két sát két sát!

Đầu khe hẹp vỡ ra, không cách nào ngăn cản lan tỏa ra.

Lan rộng, vỡ vụn, chuột biến dị chết không toàn thây, máu tươi nhuộm đỏ trên đất trên đồng băng!

Hai người đứng ở chỗ cao xem trên mặt đất một đồng thịt nát, dường như Đường Nhực mất cảm giác.

Trái tim đập thành thịch, trong đầu lại không hề sợ hãi.

Đối mặt cảnh tượng như vậy, cô sẽ không kinh hoàng.

Như vậy bên trong tận thế, không cho phép có bất kỳ cảm giác sợ hãi.

Cô ôm chặt lấy eo Bạch Thất, ngẩng đầu xem sắc mặt anh trắng bệch, lo lắng hỏi: “Dị năng lại muốn thăng cấp sao?”

Bạch Thất “Uh” một tiếng, ôm cô nhảy đến chỗ không có máu tươi thịt lẫn lộn.

Những con chuột này đã không thể dùng nữa, dĩ nhiên hai người phải buông tha cho, bây giờ quan trọng nhất phải tìm xem ở trong này có chỗ nào an toàn để cho Bạch Thất thăng cấp dị năng.

Đường Nhực dùng tinh thần lực quét xung quanh, phát hiện cách nơi này phía trước 500 m, có một động hình bán nguyệt, có một cái cửa vào, thấy cũng có thể coi là ‘Căn nhà nhỏ bé’ tạm thời.

Hai người không có dừng lại, trực tiếp đi tới chỗ Đường Nhực chỉ.

Vào trong quan sát thoáng một tí trông an toàn, quan trọng nhất là chỉ cần lớp sắt lớn ở phía trên không mở ra thì đây là đường ra duy nhất.

Đường Nhực lấy đệm ra để cho Bạch Thất ngồi lên, lại đi dùng chó điện tử bố trí đặt ở nơi xa một chút.

Trở về lại trông thấy Bạch Thất ngồi ở đệm còn đang uống nước.

“Anh không thăng cấp dị năng à?” Đường Nhực kỳ quái hỏi

Bạch Thất từ từ nói: ” Lấy bồn tắm ra.”

Đường Nhực đã hiểu, nước trong không gian của cô có thể khiến người thăng cấp dị năng, như vậy ngâm trong nước thăng cấp tốt hơn ngồi trên

giường thẳng cấp

Nhưng là...

Đường Nhục nói: ” Trước kia em ngâm nước không gian rất khổ sở.”

Bạch Thất sờ sờ tóc của cô: “Cho nên hãy để cho anh cũng cảm nhận một lần.”

Đường Nhục vừa đổ nước vào bồn tắm vừa nói: “Chẳng lẽ anh cũng muốn em biết tâm trạng anh lúc đó à?”

Ngắm lại mình lo lắng Bạch Thất đến mức thể...

Nghĩ như thế nào, đều cảm giác không được tốt đẹp cho lắm!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Trầm luân

Edit: Lymiu

Beta: Sakura

“Ha ha.” Bạch Thất cười rộ lên, cười đến hàm răng sáng lạn, “Anh rất muốn có kinh nghiệm khổ sở của em lúc đó, như vậy em có thể hiểu tâm tình anh lúc đó một lần, cũng coi như để hiểu bốn chữ ‘tâm ý tương thông’ này.”

Nước rất nhanh đã đầy, Bạch Thất cởi quần áo ra vào ngâm.

Tuy nói ở đây không có người, bên ngoài cũng thả chó điện tử, nhưng Đường Nhục vẫn rất sợ bị người khác nhìn thấy hình ảnh trai đẹp tắm rửa, thấy Bạch Thất đã nhắm mắt lại, cô chạy lên phía trước lấy mấy hàng rào chắn ra.

Làm xong, sau đó cô lại ngồi ở trên giường đệm, mắt cũng không nháy nhìn chằm vào Bạch Thất.

Tuy nhiên trong chốc lát, trên người Bạch Thất bắt đầu kết băng.

Anh lại như không có cảm thấy, cả người lộ ra khí chất bất phàm.

Miếng băng mỏng rất nhanh từ đỉnh đầu lan tràn xuống dưới.

Đến khi nước trong bồn tắm cũng bắt đầu kết băng.

Không khí đều trở nên băng lạnh lên.

Thế nhưng còn chưa xong.

Đường Nhục cảm giác được bên ngoài bồn tắm lớn cũng bắt đầu kết ra miếng băng mỏng.

Dị năng, thật sự rất kỳ quái.

Vốn đều là người bình thường lại thức tỉnh các loại dị năng có khả năng công kích, loại năng lực này còn có thể thăng cấp.

Bị cuốn ở bên trong băng Bạch Thất có cảm giác thấy có một cỗ năng lực khác thường tiến vào bên trong huyết mạch, chạy trong thân thể.

Loại cảm giác này, ở kiếp trước lúc thăng cấp cấp 3 cũng không có cảm nhận được.

Nhưng khác thường ở chỗ, năng lượng không có chạy loạn khắp nơi, mà lại rất trung hòa chạy toàn thân.

Mới nửa giờ mà toàn bộ miếng băng mỏng trên người Bạch Thất biến mất, cỗ lực lượng kia dung hợp vào cơ thể.

Anh vừa mở mắt đã thấy Đường Nhục cách mình không đến nửa mét nhìn anh không chớp mắt...

Lập tức.

Trong lòng ấm áp đã man, mà mền mại đến cực điểm.

Người này chỉ thuộc về mình, trong mắt chỉ có mình.

Giờ phút này, anh cảm giác vô cùng an tâm, an tâm.

Bạch Thất vươn tay vẫy vẫy cô: “Tiểu Nhược...”

Giọng nói khàn khàn.

Đường Nhược cả kinh, lập tức nhảy qua, ngồi chồm hóm xuống, lo lắng hỏi: “Rất khó chịu sao?”

Bạch Thất nói: “Ôm anh một cái.”

Đường Nhược bị dọa nên không có từ chối trực tiếp thò tay ra ôm lấy anh.

Sau đó ‘Ào Ào’ một tiếng, bị lôi vào trong bồn tắm.

Đường Nhược không hề được báo trước đã rơi vào nước lạnh như băng, rơi vào cái ôm ấm áp quen thuộc.

Bạch Thất ngẩng đầu, nắm cằm của cô rồi nhắm ngay cái môi đỏ tươi mà hôn xuống.

“A.....” Bồn tắm lớn hẹp dài, Đường Nhược bị anh dùng tay ngăn chặn, nằm ở trên người đàn ông không thể động đậy.

Hương vị quen thuộc mang theo vị tươi mát nhàn nhạt.

Thế nhưng mà, độ ẩm tăng dần từ lòng bàn chân, từng điểm từng điểm bao lấy hai người, dây dưa lẫn nhau...

Hai người ôm nhau trong nước, nước nhấp nhô phập phồng phập phồng.

Nghe tiếng thở dốc như thế khiến cho hai người quên hết mọi thứ.

Đã quên ngày hay đêm, đã quên đây ở chỗ nào.

Bạch Thất ôm lấy cô chặt chẽ, khó kìm lòng nổi mà muốn cùng cô thân mật triền miên.

Cũng chỉ hôn cô như vậy, dường như trái tim anh bị tiêu tan.

Sau đó, Bạch Thất thò tay cởi quần áo trên người Đường Nhược.

Đường Nhược choáng váng, thò tay bắt lấy tay của anh: “Ở đây?”

“Uh.” Bạch Thất tiếp tục thè lưỡi ra liếm hôn môi của cô, đầu độc cô, “Anh muốn em.”

Từ sau lần mơ mộng ở club khoa học kỹ thuật kia, anh luôn muốn tìm một cơ hội ở trong bồn tắm.

Nhiều ngày anh đi theo mấy tên đồng đội chết tiết kia, màn trời chiếu đất, nhẫn lâu như vậy, hôm nay chỉ có hai người ở chung, kẻ đàn mới buông tha cho cơ hội thật tốt như vậy.

Anh - Bạch Ngạn không ngốc, ở kiếp này đến nay chưa bao giờ để mình thiện thời, đương nhiên cũng không muốn thiệt thời mình.

Đối mặt với Đường Nhược ngoan ngoãn dịu dàng nhu thuận, anh có rất nhiều phương pháp cùng thủ đoạn để cho cô ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Anh muốn Đường Nhược yêu anh không lối thoát, yêu điên cuồng, yêu toàn tâm toàn ý...

Thì đã sao?

Anh thích khiêu chiến cực hạn của Đường Nhược.

Anh không đơn thuần như Đường Nhược, xác định đã xác định, phải luôn ở bên nhau.

Cho dù anh EQ là 0, cho dù anh có vẻ ngoài đẹp trai.

Nhưng khi đối mặt với tình yêu, có lúc anh không được tự tin.

Có quá nhiều tình huống bất ngờ, trước tận thế cũng không thể bảo đảm hai người có thể luôn luôn bên nhau, huống chi bây giờ còn là tận thế nhân loại lạnh lùng tàn nhẫn.

Đúng vậy, anh -Bạch Ngạn cũng có lo lắng.

Lo lắng rằng bất cứ lúc nào sẽ có một người đàn ông tốt hơn anh, người đó sẽ có thể cung cấp điều kiện tuyệt vời cho Đường Nhược đến làm đối thủ cạnh tranh của anh.

Mật ngọt, ngọt ngào, đương nhiên Bạch Thất không muốn chỉ một lần, anh muốn chính là cả đời!

Anh muốn cho Đường Nhược luôn luôn không tạp niệm đứng ở bên anh bên người Bạch Ngạn, ngay cả cơ hội liếc đàn ông khác cũng không có!

Cho nên, ngoài việc tăng cường khả năng của mình, anh còn muốn bóp chết tất cả khả năng có thể xảy ra.

Vì vậy, nói tình yêu sẽ khiến cho mọi người thành kẻ ngốc cũng không sai!

Đường Nhược bị hôn đến mức hôn phách đều chấp chôn nhận nhạo, chỉ có thể si ngốc bám ở cổ Bạch Thất.

Hôm nay tư thế của cô rất kỳ lạ, gần như là cười trên người anh...

Bạch Thất giờ trò trên người cô.

Rất nhanh giống như làm ảo thuật lột sạch cô.

Nước lạnh băng khiến cho Đường Nhược không ngừng run rẩy.

Bạch Thất nâng eo của cô lên rồi lại hôn cô nói: “Ngoan, tự em ngồi trên lên...”

Đường Nhược trực tiếp cúi đầu vào trong cổ Bạch Thất: “Xấu...”

“A...” Bạch Thất cắn lỗ tai của nàng, “Đối với em”

Không thể tách rời, nhẹ nhàng hỗn loạn trong đêm tối, triền miên không biết mỏi mệt.

Ở trong bồn tắm làm loại chuyện này cảm giác thật tuyệt vời, chậm rãi từ từ, va va chạm chạm, nước lạnh như băng nhưng máu trong cơ thể lại sôi trào.

Khó nói lên lời, khó có thể mở miệng, khó có thể quên.

Đôi khi Bạch Thất ôm cô về giường lại nhắm nháp cô thêm lần nữa, Đường Nhược đã mệt mỏi mơ mơ màng màng, chân đều nhấc không nổi rồi, nhưng cô còn nhớ rõ: “Anh thăng cấp chưa?”

“Uh, cấp 3 rồi.” Bạch Thất ôm lấy cô, từng cái từng cái, mặc quần áo cho cô.

Tuy nói ‘thăng thân thành thật’ ngủ thoải mái hơn, nhưng dù sao chỗ này cũng không phải trong nhà, vì để phòng ngừa ngoài ý muốn, vẫn nên mặc chính tề rồi ngủ, để tùy thời ứng phó tình huống bất ngờ.

Đường Nhược yên lòng, rồi sau đó trông thấy Bạch Thất bất tri bất giác đã cho mình mặc nội y, đang định mặc áo sơ mi cho mình thì mặt hồng hồng, ngượng ngùng đoạt lấy áo trong tay Bạch Thất, muốn mình tự mặc.

“Đề anh.” ánh mắt Bạch Thất sáng quắc, cài từng cái cúc áo cho cô.

Nếu như cung chiều cô đến nỗi cô không phải làm gì cả, một bước không thể rời khỏi mình, vậy thì càng tốt hơn.

Đường Nhược mặt đỏ rực xem Bạch Thất chuyên chú mặc quần áo tử tế cho cô, cảm động ngượng ngùng cọ xát chỗ đó của Bạch Thất.

Bạch Thất ngẩng đầu lên hôn cô.

Nụ hôn dịu dàng như gió xuân nhưng lại chứa một tí tham dục.

Thiếu nữ diễm mật, ngọt ngào, ôn nhu, Bạch Thất đã cảm nhận được.

Hôm nay, anh đã nghiện đến mức không thể cai nổi

Cho nên, nhất định phải làm cho cô cũng nghiện!

Chết cũng muốn cùng nhau trầm luân...

Hôn đến nỗi hai gò má Đường Nhược ửng hồng thì Bạch Thất mới ôm cô nằm xuống giường: “Ngủ đi, ngày mai chắc bọn Điền Hải tìm tới.”

“Vâng.” Đường Nhược dần dần u mê gập đầu, đôi tư thế ngủ bình thường quen thuộc, nhắm mắt lại.

Hai người ôm nhau ngủ nhưng ở bên trên đang nào long trời lở đất.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Có người vui mừng có người lo

Ở trên cổng thoát nước trong đường hầm, mọi người vô kế khả thi.

Vốn mọi người trong đoàn xe nghĩ đến việc này rất đơn giản, chỉ cần đám Hồ Hạo Thiên dùng dị năng dời đá to đi, sau đó lại tìm đường thông cổng thoát nước kia là được.

Nhưng chỗ này nhỏ hẹp chẳng biết chuyển đá đi đâu.

Đặt ở chỗ nào cũng không được, mà di chuyển mấy tảng đá to đi thì chắc sẽ sập tiếp...

Lưu Bình nói: “Không bằng mấy người đội trường Hồ biến tảng đá thành cát đi, như vậy những cái hạt cát chạy xuống khe hẹp, sau đó bọn mình sẽ tìm thấy cửa vào cổng thoát nước.”

Bọn người Hồ Hạo Thiên nghĩ cũng thấy có lý.

Ba người dị năng hệ Thổ bắt đầu biến những tảng đá trong động thành cát.

Nói trắng ra là, hiện tại mọi người ở tại chỗ này động không thể động, đi không thể đi, phương pháp gì cũng phải thử một lần xem sao, dù sao cũng đang rảnh.

Nhưng khiến người kinh ngạc là rõ ràng hạt cát không có như Lưu Bình nói, chảy xuống mà dâng cao như nước lũ.

Tốc độ dâng lên không chậm, rất nhanh sẽ đến lồng ngực mọi người rồi.

“Lưu Bình, cậu ra chú ý cúi bấp, cậu xem chúng ta bây giờ còn bết bát hơn vừa rồi!” Hồ Hạo Thiên cắn hàm răng nhảy ra chữ.

Cái này không thể trách cậu được, do mọi người không có qua đại não mà đã động thủ rồi, đừng nói là chân, ngay cả tay cũng không thể nâng nổi.

Tình cảnh này không khác gì bị chôn sống!

Lưu Bình cũng rất buồn rầu: “Hồ đội, vậy phải làm sao bây giờ?”

Đang còn là thanh niên trai tráng thế mà sắp bị sống chôn ở chỗ này rồi.

Phan Đại Vĩ giơ cánh tay lên nhìn đồng hồ: “Hiện tại đã muộn, bọn mình đi ngủ thôi, ngủ đủ mới có tinh thần nghĩ biện pháp.”

Mọi người: “...”

Không có kêu la, sợ hãi, run rẩy...

Chú còn nói một câu như vậy.

Làm thế nào để có một trái tim mạnh mẽ như vậy ah!

Bọn mình sắp chết rồi, sắp chết rồi!

Có biết hay không!

Chú Phan tuổi già sức suy, bọn tôi từng người là thanh niên tràn đầy sức lực ah!

Tuy nhiên sau khi suy nghĩ lại, Hồ Hạo Thiên lại cảm thấy Phan Đại Vĩ nói không phải không có lý.

Đối với hai người Bạch Thất và Đường Nhược, ngoại trừ Điền Hải lo lắng suông thì mọi người cũng nghĩ chắc họ không gặp nguy hiểm gì đâu.

Ở cùng Bạch Thất đã hai tháng, tuy mọi người chỉ thấy qua dị năng Bạch Thất mấy lần.

Nhưng từ khuôn mặt luôn ra vẻ ta đây mỗi ngày thì tất cả mọi người đều đã nhìn ra tin tức ‘anh mạnh hơn chúng bây nhiều’.

Bọn họ tự tin rằng có rơi xuống cống thoát nước cũng đều bình yên vô sự, hướng chỉ là Bạch Thất. Cho nên Hồ Hạo Thiên cũng nhích lại gần bà xã mình: “Dựa vào anh ngủ một lát thôi.”

Phan Đại Vĩ cách quá xa con gái của mình, ông nhìn nhìn Phan Hiểu Huyền bên cạnh Điền Hải: “Tiểu Điền, cháu đem vai cho Huyền Huyền mượn dựa vào một lát.”

Điền Hải không có ý kiến gì, cũng không có ý từ chối, trực tiếp đi tới chỗ Phan Hiểu Huyền: “Chị Phan, chị dựa vào vai em mà ngủ.”

Ngược lại là Phan Hiểu Huyền mặt đỏ xầu hổ nói: “Không cần, chị không cần ngủ.”

Tuy nói Điền Hải là trẻ vị thành niên, mình cũng như Đường Nhựt xem em nó như em trai, nhưng người ta dù gì cũng là con trai, cô chưa từng yêu đương một lần nào lại là một cô gái nên cũng sẽ thẹn thùng đấy.

Hơn nữa cô cũng tin tưởng, cho dù Đường Nhựt xem cậu ấy như em ruột, chắc cũng không dựa vào người cậu ngủ.

Một đêm này mọi người ngủ coi như an ổn.

Đương nhiên chỉ có thể nói, coi như an ổn.

Bởi vì dù sao mọi người đứng ở bên trong cát, đứng ngủ đấy!

Bên ngoài mọi người cũng đang vận chuyển đá để cứu viện, nhưng đến ban đêm, mọi người cảm thấy như vậy quá mức nguy hiểm.

Hiện tại đã không phải là buổi tối trước tận thế, như ở trước tận thế ban đêm làm việc tay chân chỉ cần mở cái đèn là tốt rồi.

Bây giờ buổi tối, Zombie hoành hành, con muỗi tán loạn, thật sự không nên ở dã ngoại làm việc tay chân.

Vệ Lam muốn suốt đêm vận chuyển chạy đua với thời gian để nhanh chóng cứu người.

Nhưng lại không được mọi người đồng ý.

Mọi người sẽ tiếc hận khổ sở khi nhìn thấy người lạ tử vong, nhưng họ sẽ quan tâm bạn bè cùng người thân của mình.

Bọn người Bạch Thất Hồ Hạo Thiên không phải người thân bạn bè của bọn họ, nếu trước tận thế thì có lẽ sẽ cứu viện.

Nhưng sau khi tận thế luôn phải nghĩ mình hành động thế nào mang lại hậu quả gì cho mình.

Hôm nay phần hành động này đối với bọn họ mà nói, mang đến không phải lợi ích mà là bất lợi, bọn hắn cũng sẽ cự tuyệt cảm tính mạng của mình làm tiền đặt cược, để cứu người chưa biết rõ sống chết.

Sau đó tất cả mọi người về lều hết, Tào Mẫn nhìn Vệ Lam còn đang đứng ở đường hầm bên kia, không khỏi thở dài.

Dã ngoại con muỗi rất nhiều, tinh thần lực của cô chỉ có thể cảm giác phạm vi nhỏ, quá nhiều một ít Zombie mà thôi, không thể hình thành một vòng bao bọc mình, cam đoan con muỗi không đốt.

Đành phải dừng lại ở chỗ binh sĩ đóng quân trong lều vải thông qua vải mỏng cửa sổ ngó xem anh.

Cùng ở trong lều vải nhìn ra bên ngoài xem đường hầm còn có Đồng Cầm Cầm cùng với Tô Vũ Vi.

Từng trong thế giới nội tâm của mình tồn tại một đàn ông ưu tú như vậy, có phải qua đêm nay phải đưa anh vào vùng quên lãng?

Nhưng đã từng thật lòng yêu thương như vậy...

Ban đầu vốn nghĩ rằng lần gặp gỡ này là ý trời...

Đám người anh Thượng thấy tình huống như vậy thì lại rất cao hứng.

Đoàn đội Tùy Tiệp gốc ở bên trong lâu hơn chút thì tỷ lệ tử vong sẽ cao thêm một điểm.

Một buổi tối như vậy, cũng coi như có người vui mừng có người lo.

Nhân sinh trăm vị, không phải mọi thứ đều như ý.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Lam lại lần nữa tập kết dị năng hệ Thổ cùng với tiểu đội cứu viện, triển khai công tác đào di dời đá.

Trong đường hầm, bọn người Hồ Hạo Thiên phát hiện hạt cát vây quanh họ giảm bớt rất nhiều.

Điều này cho thấy rằng đường cống thoát nước được mở ra rồi.

Mọi người không dám thờ ơ, càng thêm muốn tìm kiếm lối vào cống thoát nước.

Nhưng hôm nay định tiếp tục biến đá thành cát ư...

Đó là một vấn đề.

Phan Hiểu Huyền nói: “Tôi có dự năng không gian.”

Mọi người vẫn không rõ.

Phan Hiểu Huyền nói tiếp: “Trước tiên tôi sẽ bỏ đá vào trong không gian sau đó đợi đến lúc chúng ta tới chỗ khác thì bỏ lại đó, cứ tuần hoàn như thế, không phải là được rồi sao?”

Đúng vậy!

Mọi người thoáng cái hiểu được.

Như khi còn bé chơi cừu cung*(là đường kẻ ô vuông gồm chín số từ 1 đến 9), chỉ cần một ô trống có thể dời đến dời đi, do đó dời hết cả chín cái ô vuông.

Nói là làm, Hồ Hạo Thiên quan sát thoáng một phát, trước chỉ vào một khối tảng đá lớn lại để cho Phan Hiểu Huyền bỏ tới trong không gian.

Anh nghiên cứu qua, chuyển đá này đi thì sẽ không bị sập.

Sau khi Phan Hiểu Huyền thu đá vào thì bọn họ qua chỗ đó tìm tòi...

Phía dưới cống thoát nước.

Bạch Thất đã tỉnh lại, anh nằm sấp ôm lấy thân thể mảnh khảnh như cành liễu trong gió mà vuốt vuốt, một tay xoa hai gò má Đường Nhược.

Đơn thuần mà ngủ không có mang bất kỳ phòng bị, là Bạch Thất thích nhất đấy.

Thời gian dần qua, Đường Nhược cũng tỉnh, cô mở mắt ra thấy Bạch Thất đã tỉnh, cười cười, ở bên môi anh thơm một cái: “Chào buổi sáng.”

Trong đôi mắt đen sẫm của Bạch Thất như có ngọn lửa nhảy lên, lập tức thăm dò phản kích tới rồi dây dưa mãi lâu.

Đường Nhược thò tay bịt miệng anh, hơi đỏ mặt nói: “Không thể lại xằng bậy, đang ở bên ngoài đấy.”

Ánh mắt Bạch Thất bắt đầu trở nên xa xăm..., vươn tay ra bắt lấy tay cô cùng nhau dậy: “Chào buổi sáng.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ngưng tụ tinh thần lực

Edit: Lymiu

Beta: Sakura

Thu thập một phen rồi ăn sáng.

Đã lâu rồi hai người chưa được uống nước đậu lạnh nóng hổi.

Hơn nữa Đường Nhược cũng đang hoài niệm bánh trứng.

Trước khi trong xe, cho dù cửa sổ xe toàn bộ đều đóng nhưng cũng sợ mùi thơm truyền đi khiến người khác phát hiện.

Bởi vì thời gian trong không gian của Đường Nhược là bất động nên những vật này vẫn bảo trì được độ nóng hằm hập.

Nhiệm vụ lần này người quá nhiều, khó bảo toàn có người có dự năng đặc biệt, do đó phát hiện cô có chỗ kỳ quái. Cho nên hai người đều làm việc cẩn thận xử lý, giống như mọi người ăn một ít bánh bánh mì khô các loại đồ ăn khác.

Vì vậy lần này Đường Nhược cũng không có duy trì thói quen dưỡng sinh nữa, trực tiếp uống hai chén sữa đậu lạnh.

Bạch Thất cười cười nhìn cô.

Đường Nhược thoáng xấu hổ: “Anh không uống à?”

“Uh, muốn uống.” Bạch Thất nói xong thò người ra hôn lên miệng cô.

Đường Nhược: “...”

Hiện tại đều ăn cơm như vậy rồi hả?!

Vậy sau này còn có thể cùng ăn cơm thật ngon không!

Ăn sáng xong, Đường Nhược phóng ra tinh thần lực với phạm vi lớn cảm thụ một chút, nói: “Hình như đám người đội trưởng Hồ vẫn còn ở phía trên, trong đường cống ngầm vẫn trống trơn đấy.”

Bạch Thất nói: “Bọn mình tiếp tục đi lên phía trước, giữa đường lưu lại chút ít ký hiệu là được.”

Đường Nhược gật đầu.

Trong quá trình hai người đi lên phía trước, rốt cuộc bọn người Hồ Hạo Thiên đã tìm được lối vào cống thoát nước, hóa ra nó ở vị trí bên phải đường hầm, bị một khối đá rất lớn chặn lại.

Sau khi làm cho khối đá hóa cát, mọi người cùng nhau nhìn xuống cửa cống.

“Cao như vậy, làm thế nào mà nhảy xuống, sẽ không bị gãy tay gãy chân chứ?” Lưu Bình lời vừa mới dứt, Điền Hải dẫn đầu nhảy xuống.

Ở phía dưới lọt khá nhiều cát, cậu lão đảo vài bước về phía trước theo quán tính rồi đứng vững vàng.

“Cái tính nôn nóng này.” mặc dù Lưu Bình nói như vậy nhưng cũng chuẩn bị nhảy xuống.

Phan Đại Vĩ thò tay cản lại: “Người ta gấp, cậu gấp cái gì, đợi ông anh đây làm cho cậu một cái thang cũng không muộn mà.”

Phan Đại Vĩ vứt bỏ ra hai hạt dưa hấu vào trong đường cống ngầm, cái mầm non nót như dây leo hết sức nhanh chóng bao quanh miệng cống.

Nhưng trong chốc lát, một cái ‘dây thừng’ rắn chắc đến trong tay Phan Đại Vĩ.

“Được rồi, lần lượt xuống đi.”

Mọi người nhanh chóng từ dây leo trượt xuống đi.

Người cuối cùng là Phan Đại Vĩ, chỉ thấy dây leo trong tay ông vút xuống rồi nhanh chóng dẹt thành một cái lưới lớn.

Phan Đại Vĩ theo lưới chậm rãi rơi xuống.

“Không làm màu sẽ chết sao.” Hồ Hạo Thiên nhìn ông một cái, đi theo sau lưng mọi người đi về phía trước.

Điền Hải là người nhảy xuống đầu tiên thì đã phát hiện Bạch Thất lưu lại dấu hiệu cùng với phương hướng bọn họ đang đi, nên trong lòng cậu thấy an tâm cứ đi về phía đó.

Đằng sau người cũng nhìn thấy hai cái chữ ‘Tùy tiện’ to cùng với mũi tên, nên cũng đi theo hướng mũi tên chỉ.

” Dưới tình huống có điều kiện, lại để cho ông anh đây ra oai tí, không thể sao.” Phan Đại Vĩ kéo lấy cái lưới thật dài, đuổi kịp tốc độ của đội ngũ.

Nhưng mà lúc tới giữa đường, mọi người thật sự bị sốc bởi cảnh tượng những gì họ đã thấy.

Phía trước tựa như một cái lò sát sinh lớn, bốn phía đều là máu khô.

Bọn họ có thể tưởng tượng được tình cảnh đầm máu lúc ấy, do đó có thể làm cho ở đây máu chảy thành sông.

“Tình huống như thế nào mà, thầy ngang khắp đường.” Lưu Bình nói xong rồi bịt mũi lại.

Ngày hôm qua khối băng đã tan hết chỉ còn lại thi thể con chuột huyết nhục mơ hồ.

Hồ Hạo Thiên cẩn thận ngồi xổm xuống nhìn nhìn: “Những cái này không phải Zombie, nhìn xem như là thi thể con chuột.”

La Tự Cường nói: “Tiểu Bạch dùng cối xay thịt cỡ lớn sao? Làm thế nào để cho nó biến thành bộ dạng như vậy.”

Hồ Hạo Thiên nhìn xem, nghĩ ngợi một lát thì đã hiểu tiền căn hậu quả, hướng mọi người giải thích nói: “Hải là đóng băng trên diện rộng sau đó vỡ tan ra.”

Mọi người nhìn qua một đường huyết nhục kéo dài, đều có chút cảm khái.

Hóa ra dị năng của Bạch Thất đã cường đại đến mức này.

Thật sự có thể dùng ‘Đóng băng vạn dặm’ để hình dung.

Quả nhiên là dị năng giả tuyệt đỉnh trong đám người tuổi trẻ.

“A Hải, xem đi, anh Bạch của cậu lợi hại như vậy, đừng nói một cái đường hầm sập, cho dù một ngọn núi sập thì anh ta sẽ không sao cả.” Lưu Bình vỗ bả vai Điền Hải rồi nói.

Điền Hải nhìn xem con đường máu không thấy đích kia, nghiêm túc gật đầu: “Vâng.”

Sau đó trong lòng yên lặng tự nói với mình: Dị năng anh Bạch đã cường đại như vậy rồi, mình nhất định phải đuổi kịp bước tiến của anh, không thể vương vãi kéo chân anh.

Ba người Hồ Hạo Thiên sử dụng dị năng hệ Thổ, chôn hết những cái huyết nhục ở dưới đồng cát.

Bằng không thì loại hình ảnh buồn nôn này, thật sự không muốn đi qua.

Phía trước Đường Nhựt và Bạch Thất chạy tới một cái miệng cống.

Đường Nhựt nhìn nhìn nói: “Chúng ta còn muốn tiếp tục đi lên phía trước sao?”

Bạch Thất nhìn nhìn phía trên: “Chúng ta từ phía trên đi ra ngoài.”

“Vâng.” Vì vậy Đường Nhựt nhìn xem Bạch Thất xuất ra băng tinh đến ở trên tường làm ký hiệu, ra hiệu bọn họ đã từ phía trên cửa động đi ra ngoài.

Bọn họ leo thang mở ra nắp cống bên trên.

Mênh mông có khô héo.

“Lửa thiêu không sạch, gió xuân qua lại mọc” đã không thể dùng ở trên đám cỏ này, bởi vì Bạch Thất biết rõ, những rễ cỏ này đã héo rũ từ vong.

Sang năm xuân gió thổi qua, có lẽ ở đây là cả vùng cát vàng.

Bạch Thất xoay người một cái rồi nhảy lên, sau đó kéo Đường Nhựt lên.

Hai người nhìn nhìn, phát hiện mình đã đi tới chân núi.

Đại khái bọn họ theo cống thoát nước vòng quanh cái núi nửa vòng, vây quanh chỗ chân núi.

Giữa trưa ánh mặt trời chiếu thẳng đến, vô cùng chói mắt.

Cũng may hiện tại ban ngày thời tiết chuyển mát, ánh mặt trời mãnh liệt chiếu xuống cũng không có cảm giác nóng bỏng.

Bạch Thất từ trong túi lấy ra một cái thảm mỏng phủ trên mặt đất: “Giữa trưa, chúng ta ăn cơm trưa trước đi.”

“Vâng ạ” Đường Nhựt nói xong từ trong không gian lấy ra đồ ăn.

Trước khi đi theo đoàn đội, hai người cùng với Điền Hải cũng chỉ ăn các loại mì phở, đêm qua ăn một ít đồ ăn nhà nấu chưa đã nghiệm, cho nên Đường Nhựt trực tiếp lấy ra bốn món một canh ra, rau xanh xào tôm, cá hấp, thịt kho tàu, nấm hương xào cải thìa cùng với canh trứng cà chua.

Đội cơm nước xong xuôi hết rồi, hai người ngồi ở thăm chờ mọi người trong đoàn xe.

Nhưng bọn họ cũng không biết đối phương có thể tới hay không, do chỗ này mênh mông bát ngát nên không thể làm ký hiệu được, vậy nên ở chỗ này chờ thêm một chút.

Trong lúc đợi, Bạch Thất dạy Đường Nhựt một ít phương pháp sử dụng dị năng.

Kiếp trước, anh không có xem qua dị năng hệ tinh thần, cũng không thể phán đoán ra tiêu chuẩn, chỉ có thể tổng kết phương pháp sử dụng dị năng hệ Băng cho cô.

Bởi vì dị năng hệ Băng trước mắt mà dị năng giả biết đến cũng chỉ có vài cái loại công kích, nhưng Bạch Thất có kinh nghiệm hơn người khác ba năm nên biết về sau dị năng giả nghiên cứu ra khá nhiều loại công kích khác nhau.

Ví dụ như ngày hôm qua anh đóng băng, rồi trống rỗng thành kiếm. . .

”Không phải Tinh thần lực của em có thể hóa thực thể sao, cho nên em cũng có thể thử xem, có thể trực tiếp ngưng tụ ra thật thể, vd như gậy gộc hoặc quả cầu.”

Sở dĩ Bạch Thất có đề nghị như vậy là vì anh trông thấy tinh thần lực của Đường Nhược có chút kỳ quái, mỗi lần thấy cô vốc nước biển ảo thành một loại hình dạng thì đã cảm thấy Tinh thần lực của cô không đơn giản chỉ thuộc về một loại phạm trù cảm giác nữa rồi.

Các không chế và nắm chắc lực lượng, Bạch Thất đã giảng hết những gì mình biết cho cô.

Đường Nhược chăm chú nghe, lúc Bạch Thất giải thích thì cô có dùng tay ngưng tụ tinh thần lực.

Không có loại quả cầu nước cụ thể nên Bạch Thất không nhìn ra thứ gì trên tay Đường Nhược.

Nhưng thấy cô nghiêm túc tìm tòi thì Bạch Thất cũng không hề nói chuyện, chỉ lẳng lặng ngồi ở bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn

Đã qua hơn nửa giờ, đồ vật trong tay Đường Nhược chưa hiện ra cụ thể, mà trán của cô cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Tiếp qua một giờ, Đường Nhược thả tay xuống: “Hình như không chưa được.”

Vẫn không thể thực thể hóa tinh thần lực.

“Từ từ sẽ được.” Bạch Thất đưa nước tới, rồi dùng khăn tay lau mồ hôi cho cô.

Đường Nhược ọt ọt uống nước, đột nhiên dừng lại một chút nói: “Đám người đội trưởng Hồ đến rồi.”

Bạch Thất nhíu mày lại: “Cảm nhận được?”

Đường Nhược gật đầu.

Bạch Thất nói: “Vậy em lấy ra mấy thi thể chuột thu thập được đi.”

Đường Nhược khó hiểu: “Sao phải lấy ra?”

Bạch Thất mở ra bản đồ nhìn nhìn: “Đội lát có lẽ có tác dụng, bằng không thì đến lúc đó tự nhiên lấy ra, không tốt lắm”

Vừa nói như vậy, Đường Nhược cũng hiểu rõ rồi.

Trước kia trong đoàn đội thì hai người chưa từng lộ ra mình có dị năng Không gian, hiện tại nếu đột nhiên từ không gian lấy ra một túi thi thể con chuột, hoặc về sau lại cảm ra mà mọi người hỏi tới cũng khó giải thích.

Bí mật đã có ý định giấu thì phải giấu đến cùng.

Đường Nhược lấy thi thể con chuột từ không gian ra, hai người cứ tiếp tục chờ đợi mọi người đến.

Đã qua gần nửa giờ, nắp cống đã bị người từ dưới mở ra.

Cái đầu nhô ra đầu tiên chính là Điền Hải.

Đường Nhược nhìn thấy Điền Hải thì vui vẻ phát tay: “A Hải, ở đây ở đây.”

“Chị.” Điền Hải cũng rất vui, lập tức nhảy lên rồi chạy tới nhìn cô từ đầu tới chân, “Chị, anh Bạch, hai người không có việc gì thật tốt quá.”

“Không có việc gì không có việc gì, bọn họ đâu rồi, mọi người không sao chứ?”

Diễn Hải nói: “Chúng ta cũng không có việc gì.”

Đang nói, mọi người trong đoàn xe từng người đều từ phía dưới leo ra.

Hồ Hạo Thiên nhìn xem Đường Nhữc – Bạch Thất sạch sẽ, tốt hơn nhóm người mình bị chôn trong cát cả đêm rất nhiều, không cam lòng chặc chặc nói: “Hai người rất xấu nhé, rõ ràng hai người vụng trộm trốn đến thế giới hai người, không mang theo mọi người thì thôi đi nhưng tại sao không mang theo vợ chồng chúng tôi!”

Phan Đại Vĩ nhìn Hồ Hạo Thiên: “Điều đó nói nên chân cậu quá ngắn, không chạy nhanh như Tiểu Bạch.”

Hồ Hạo Thiên nổi giận: “Chú khoan hãy nói, nếu không phải chủ ý cùi bắp của chú, cái gì mà cứ cảm sủng bần, như vậy đã không sập.”

Phan Đại Vĩ nói: “Ông anh tôi cũng không có nổ sủng mà, hơn nữa đường hầm là giao thông đầu mối then chốt thế mà bần một phát đã sập rồi, chất lượng công trình này chắc được làm từ chất liệu yếu kém, lãng phí lao động tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân.”

Hồ Hạo Thiên đáp Phan Đại Vĩ một cước: “Chú không biết nghĩ à, trước khi tận thế đã mưa to hơn ba ngày sau đó bị mặt trời soi hai tháng, cộng thêm lâu năm không tu sửa cho dù công trình tốt đến mấy cũng sập!”

Dư Vạn Lý ồ lên một tiếng nói: “Hồ đội vừa nói như vậy, tôi mới nhớ tới, đã hơn hai tháng không có mưa nha, chúng ta đi thẳng một mạch trong cống nước mà chả thấy tí nước nào.”

“Nguồn nước sấp cạn hả?” Lưu Bình nói.

Hồ Hạo Thiên nói: “Không biết, dù sao có nguồn nước thì cũng không thể dùng để uống rồi, phải trải qua căn cứ xử lý đặc thù.”

Căn cứ nghiên cứu một ít công nghệ cao, bọn họ cái gì đều không hiểu nên cũng không tiếp tục thảo luận nữa.

Kế tiếp liền là vấn đề đi nơi nào.

“Bọn Vệ Lam nghĩ chúng ta đã chết trong đường hầm nên không tới cứu chúng ta ư?” Lưu Bình nói.

Hồ Hạo Thiên quan sát bốn phía mệnh mông toàn cỏ dại “Hiện tại chúng ta đã lên đây, cho dù anh ta muốn tìm thì chắc cũng chẳng thấy.”

Bạch Thất ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút: “Chúng ta phải được tìm một chỗ qua đêm, buổi tối ở đây không an toàn.”

Cho dù không có Zombie, ai biết sẽ có các loại rắn, côn trùng, chuột, kiến gì không.

Cách nhà máy điện hạt nhân càng gần, những vật này càng biến dị.

Mọi người nghe Bạch Thất nói như vậy rồi, cũng đều gật đầu, đi tới chỗ xa hơn dưới chân núi đi đến.

Đi phía trước bước vài bước, chợt nghe được sau lưng lại “Đùng!” một tiếng, “Rầm rầm rầm!” Không ngót truyền đến khiến mọi người ở chỗ này đứng đưa, ngồi chồm hồm xuống.

“Lại làm sao vậy, động đất?” Lưu Bình nhìn xung quanh, cho dù ổn định lại rồi nhưng cũng không dám đứng lên.

Bạch Thất ôm Đường Nhữc cũng nhìn phía sau lưng một chút: “Chắc đường hầm lại sập nữa rồi.”

Những người khác nghĩ nghĩ, cũng hiểu tại sao.

Trước đó rất nhiều đá bị bọn họ biến thành cát hoặc dôi đi, kỳ thật cũng đã lung lay sắp đổ rồi. Nếu như bên ngoài quân đội lại đào hầm thì chắc chắn sẽ sập lần nữa.

Mà chính như mọi người đã nghĩ, giờ phút này chính xác mặt Vệ Lam đen thành đáy nồi: “Tại sao có thể như vậy, lúc nào mới có thể khai thông lại con đường.”

Dẫn đầu dị năng giả hệ Thổ nói: “Không được, cho dù chúng tôi có nhiều người, muốn khai thông con đường này cũng phải mất một tuần lễ, đường hầm quá dài rồi, chúng ta vẫn nên đổi một đường khác đi qua.”

Vệ Lam nói: “Vậy người ở bên trong phải làm sao bây giờ?”

Dị năng giả hệ Thổ nói không ra lời.

Chuyện này không liên quan đến người thân, bạn bè của anh ta...

Hơn nữa những gì nên làm thì anh ta đã cố gắng làm rồi, anh ta không hề vi phạm lương tâm mình.

Vốn cũng không phải do anh ta làm cho đường hầm sập đấy.

Sĩ quan phụ tá đứng ở một bên nghiên cứu tình hình bên dưới, khuyên nhủ: “Nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân mang trọng đại, trung ương vẫn chờ tin tức của chúng ta nên không thể lãng phí thêm thời gian.”

Nhưng cũng không thể trắng trợn bảo Vệ Lam thấy chết mà không cứu, đành phải lại nói tiếp: “Chúng ta phải vài đoàn đội ở chỗ này tiếp tục đào móc, bằng không thì nhiều người như vậy chờ ở chỗ này cũng không phải biện pháp.”

Nhưng nếu một mình ở chỗ này đào bới, thì cũng không khác gì đưa dâng thức ăn tận miệng con muỗi.

Đối mặt với lợi ích lớn thì Vệ Lam không có khả năng chỉ lo lợi nhỏ ích.

Đành phải nghiêm túc hỏi thăm người dị năng giả hệ Thổ kia lần nữa: “Thật không có biện pháp sao?”

Dị năng giả hệ Thổ nói: “Trước kia đào một ngày, cũng mới đào được 100m, hôm nay lại sập lần nữa, may mà nhóm bọn ta đều chạy nhanh, bằng không thì chúng tôi cũng đã bị lấp vào rồi.”

Sĩ quan phụ tá nói: “Cái này đường hầm tổng 2000m, tiếp tục như vậy một tuần lễ cũng chưa chắc đào xong, cho dù một tuần lễ đào xong thì bọn họ cũng đã không còn ...”

Vệ Lam trầm mặt lại, sau đó đi gọi Tào Mẫn tới.

Đây cô đứng trước cửa hầm, anh nói: “Cảm thụ lại một lần, có phát hiện dấu hiệu sinh mệnh gì không?”

Đoàn đội Tùy Tiện là do Vệ Lam gọi vào, đường hầm sập rồi bọn họ bị vùi lấp ở dưới đất, hôm nay sống chết không rõ, còn mình lại bỏ đi ...

Vệ Lam càng nghĩ thì trên người anh càng lạnh lẽo hơn.

Đã từng, anh cũng như vậy.

Bảo Lương Phú Sinh là bạn thân đi vào cứu người, còn mình ở bên ngoài đánh Zombie yểm hộ cho anh ta.

Thế nhưng mà nào biết đâu rằng ...

Tiến sĩ Tào cố gắng cảm thụ rồi sau đó thò tay cảm tay Vệ Lam: “Vệ Lam ...”

Vệ Lam nhìn tay Tào Mẫn rồi lại ngẩng đầu nhìn cô, rút tay cô ra: “Có dấu hiệu sinh mệnh sao?”

Tiến sĩ Tào lắc đầu.

Vệ Lam hít sâu một hơi, ổn định lại tinh thần, chậm rãi bình phục tâm tình.

Hồi lâu sau mới nói với sĩ quan phụ tá: “Thông báo xuống dưới, đường hầm sập đổ, toàn đội theo phương hướng khác trực tiếp vòng đi qua.”

Trong tận thế phải học được buông tha cho rất nhiều thứ.

Thậm chí là nhân tính ...

Nếu như không muốn đi cải biến.

Vậy cái thế giới này sẽ khiến mình đầu rơi máu chảy.

Về sau, mình có muốn hay không đều phải học được cách thích ứng.

Thuyết tiến hoá luôn luôn nhắc nhở lấy bọn họ: kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Căn cứ nhỏ (1)

Edit: Pethuong

Beta: Sakura

Ở phía bên kia chân núi Đại Sơn có một đoàn người đang đi bộ họ vừa đi vừa phân tích vị trí.

Bạch Thất cầm trên tay tấm bản đồ, nhưng trên bản đồ không có nói chi tiết về ngọn núi này. Mà chỉ vẽ sơ một số con đường và thôn xóm thôi.

Bọn họ đành đi theo phương hướng của mặt trời mà phán đoán vị trí đóng quân của quân đội.

“Không có xe thật là không tốt, chúng ta phải đi bộ.”

“Cậu nói nhầm vậy, trong đây cậu là người đi nhanh nhất.”

”Đội trưởng Hồ, tại sao anh luôn nhắm vào tôi!”

”Haha, ai kêu cậu đáng yêu, ai kêu tôi luôn tốt với cậu.”

Mặt trời dần dần ngã về phía tây, bóng của đoàn người kéo dài trên mặt đất.

Tuy nhiên, dù mọi người không có xe nhưng không một ai có ý kiến, tất cả đều là vật ngoài thân, miễn sao mọi người bên nhau không thiếu một ai là tốt rồi.

Mọi người vẫn hào hứng đi về phía trước, nhưng họ càng đi càng thấy nóng, càng đi càng thấy hoang vu ...

Đi khoảng chừng hai tiếng nhưng vẫn không thấy có một bóng người nào.

Hồ Hạo Thiên dùng ống dòm nhìn về phía trước, rồi nói với Lưu Bình: ”Cậu đi lên phía trước dò xét thử xem”

Lưu Bình: ”Ồ đội, anh nhìn thấy cái gì à?”

Hồ Hạo Thiên buông ống dòm xuống: ”Tôi không nhìn thấy gì cả, nhưng trong lòng cảm thấy chút không ổn, nên mới nói cậu lên phía trước xem thử.”

Lưu Bình: “.....”

Cho rằng mọi chuyện đều nằm trong tay lãnh đạo đầu rồi!

Tuy nhiên đây là vấn đề chỗ ở qua đêm cho mọi người thì Lưu Bình rất tình nguyện chạy về phía trước.

Còn những người khác từ từ chậm rãi đi về phía trước

Phan Hiểu Huyền bắt đầu dò xét trong không gian của mình một chút, rồi nói với mọi người: ”Ở đây tôi chỉ có hai cái lều, tất cả mọi thứ đều nằm trong xe hết rồi, nếu không tìm được chỗ ngủ, mọi người phải chen chúc với nhau thôi.”

Bây giờ nguyên đội có tới mười một người, mà chỉ có hai cái lều quả thật không đủ.

Dù chen nhau ngồi, hay đứng.

Chen thế nào ...

Cũng không đủ.

Hơn nữa bây giờ đang ở ngoài có Zombie chạy đầy đường, mặc dù có phòng bị như thế nào cũng không ổn.

Bạch Thất cầm bản đồ trên tay nhìn kĩ hơn: “Nếu chúng ta không đi sai phương hướng, thì chắc sẽ có thôn xóm gần đây.”

La Tự Cường lấy tay che mắt nhìn lên mặt trời: ”Mọi người nói xem, có khả năng mặt trời mọc hướng tây lặn ở hướng đông không?”

Hồ Hạo Thiên rửa mặt tiếng nói: ”Tiểu La, có phải cậu bị lây bệnh thần kinh của Lưu Bình rồi phải không?”

La Tự Cường nhìn kim nam châm la bàn không ngừng chuyển động trên tay của Dư Vạn Lý: ”Tôi cảm thấy cái la bàn này không chính xác, cho nên không thể dùng vật này mà phán đoán được.”

Bạch Thất nói: ”Từ lúc tận thế, từ trường trên mặt đất quả thật mạnh lên rất nhiều lần, vì vậy có nhiều thiết bị hàng không đều không thể dùng được.”

Hồ Hạo Thiên nói: ”Vậy làm sao bây giờ, đi ra ngoài dễ bị lạc đường vậy làm thợ săn tận thế kiểu gì đây.”

Bạch Thất khẳng định nói: ”Nhưng mặt trời mọc hướng đông và lặn về phía tây sẽ không thay đổi.”

Tận thế ba năm kiếp trước mà anh cũng chưa nghe về sự chuyển hướng của trái đất.

” Chúng ta có nên tiếp tục đi về phía trước?”

” Có.”

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, đi được nửa giờ, Luru Bình cũng quay trở về.

Khi thấy cậu quay trở về, mọi người đều nhất trí cảm nhận phương hướng của cậu ta khá tốt, quả nhiên rất hợp với dự năng hệ Tốc độ.

“Phía trước có ánh đèn, chắc có người ở, giống như là một căn cứ nhỏ.” Luru Bình vừa thở hổn hển vừa nói, miệng uống ngụm nước lớn.

Mọi người liếc nhìn nhau.

Hồ Hạo Thiên kỳ quái nói: ” Nơi này có căn cứ?”

Phan Đại Vĩ cũng ngạc nhiên nói: ” Nếu có căn cứ thì tại sao không tham gia vào nhiệm vụ nhà máy hạt nhân?”

Mọi người suy đoán mãi không ra.

Bạch Thất nói: ” Chúng ta đi nhìn thử thì biết.”

Mọi người đều gật đầu.

Sau đó mọi người đều đi theo sau Luru Bình.

Quản chi nó là căn cứ hay là thôn Zombie, chỉ cần có chỗ qua đêm là được..tất cả đều tốt hơn là phải qua đêm ở nơi này.

Đi theo Luru Bình khoảng một giờ, đến khi trời hoàn toàn tối hẳn thì mọi người mới tới được nơi mà Luru Bình gọi là “căn cứ”.

Một thôn xóm nghèo nàn được bao quanh bởi nhiều xe cũ và phụ tùng ô tô, lều vải cũ nát, thậm trí còn có vài tấm ván gỗ hư hỏng dựng tạm thành căn cứ,

Trên gò đất bên cạnh đồng lều. Có thiếu niên gầy gò đang đứng ở đó.

Trông thấy Bạch Thất cùng mọi người đi tới, nó nhanh chóng nhảy khỏi gò đất rồi chạy về phía trong.

Mọi người quay lại nhìn nhau.

Nhóm mình vừa mới tới mà, vì sao đối phương lại không quan tâm mà ngược lại chạy đi?

Nhưng Bạch Thất biết nó chạy đi thông báo cho người phụ trách ở đây.

Kiếp trước anh thường qua lại mấy căn cứ nhỏ kiểu này thậm chí cả mấy kiểu trại tập trung cho nên anh khá quen thuộc kiểu quy cũ này.

Cho dù ở căn cứ nào cũng đều phải giao nộp phí tiền vào, đây cũng là lí do tại sao anh bảo Đường Nhựt lấy thi thể con chuột ra.

Nếu muốn qua đêm ở nơi này thì những vật này được sử dụng như tiền tệ.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát đứa bé mang theo người đàn ông trung niên vạm vỡ.

Người trung niên đánh giá mọi người một phen, cũng không hỏi họ từ đâu tới mà chỉ nói: “Mười một người, tổng cộng mười tám cân thịt.”

Mọi người đang còn mơ hồ thì đã thấy Bạch Thất lấy balo xuống, từ bên trong lấy ra gói to đưa cho họ, nói: ” Một ngôi nhà dân.”

Người trung niên nhìn nhìn phía trong, ước lượng sức nặng gói đồ rồi nói: ” Vào đi.”

Bạch Thất ôm Đường Nhựt đi theo sau người trung niên.

Thấy thể mọi người đều đi theo.

Ban đầu chỉ là ngôi làng nhỏ tầm khoảng hai mươi hộ dân, tất cả nhà đều được xây bằng đá. Nhưng sau này thêm người nên đành phải chồng rom rạ thành nhà mà ở.

Trên đường thấy nhiều người đang ngồi rửa một số rễ cây không biết tên đào được ở phía ngoài.

Nước đã đục không thấy đáy, sau tẩy rửa xong họ lại lấy nước lọc lại rồi lấy nước nấu rễ cây.

Tận thể chưa tới ba tháng.

Người nơi này đã thành bộ dáng như thế này.

Mọi người cùng nhau đi tới, tựa hồ đi vào nơi hoàn toàn xa lạ khác với thế giới họ.

Trước kia cuộc sống của bọn họ và nơi này đều khác nhau quá xa.

Người đàn ông trung niên làm như không thấy bọn họ nhìn xung quanh, mà trực tiếp mang họ tới một căn nhà bình thường: ”Đêm các người ở lại đây.”

Sau khi đàn ông trung niên đi thì Hồ Hạo Thiên đi quanh đánh giá căn nhà.

Ngôi nhà trệt làm từ đá, bên ngoài có một sân nhỏ bên trong có hai gian phòng.

Trong nhà hoàn toàn không có gì, mỗi phòng chỉ có một cái giường.

Nhưng dù sao như vậy cũng tốt hơn là ngủ ở những ngôi nhà rơm bên ngoài.

Sau khi Hồ Hạo Thiên trở về, mọi người nghỉ hoặc hỏi Bạch Thất: ”Vừa rồi cậu đưa cái gì thế.”

”Thi thể của con chuột.” Bạch Thất ôm Đường Nhục ngồi lên cái giường duy nhất trong phòng.

Mọi người nhớ tới một ít thịt vụn trong đường cống ngầm thì lập tức hiểu ra.

”Họ ăn mấy con chuột kia?”

”Đúng.”

“Mấy con chuột bị biến dị mà, thịt của nó không bị nhiễm virus sao.” Lưu Bình hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Gác Đêm

Bạch Thất: “Chúng ta cũng biến dị, cho nên chúng ta không bị trúng độc.”

Lưu Bình:”...”

Nghĩ ngược lại, quả thật đúng như vậy ...

Bọn họ đều có dị năng, dị năng còn thể lên cấp nên cũng không khác gì biến dị cả.

Bọn họ cũng không định ở lâu dài, cho nên bọn họ đi ngủ sớm rồi dậy sớm, đi tìm Vệ Lam sau đó cùng tụ họp với quân đội.

Bạch Thất mang theo Đường Nhục ra ngoài sân ngủ.

Vấn đề này làm Hồ Hạo Thiên khó hiểu:” Vợ chồng cậu da thịt mềm mại ra ngoài ngủ cho muỗi cắn à?”

“Uh.” Bạch Thất.” Nhớ phải trả phí bảo vệ.”

Lưu Bình ngồi xổm xuống giúp đỡ Bạch Thất dựng lều, cậu nhìn người trong thôn này, luôn khó hiểu: “Vì sao bọn họ không nương nhờ vào quân đội.”

Bạch Thất bên cạnh đáp: “Bọn họ đều cho rằng nếu đi ra ngoài còn chưa kịp tới chỗ quân đội thì đã chết trong tay bọn Zombie rồi.”

“Nhưng cứ thế này, bọn họ chống đỡ được bao lâu đây?” Đường Nhục thắc mắc, cứ như thế này bọn họ chống đỡ được bao lâu, một tháng hay một năm?

Bạch Thất nói: “Mỗi người đều có cách sinh tồn riêng của họ, nhiều người nghĩ rằng cách này quả thật không tốt, nhưng đối với bọn họ đó là cách tốt nhất rồi.”

Mọi người gật đầu đều hiểu.

Như xã hội trước kia của cô, đại khái người có tiền không hiểu những người nghèo hai bàn tay trắng còn để lắm con, những người nghèo họ càng không hiểu tại sao những người làm quan đều có công việc thu nhập ổn định lại còn đi tham nhũng.

Bọn họ sống những nơi khác nhau thì nhận nền giáo dục khác nhau, tuổi thơ họ không giống nhau nên có khái niệm về cuộc sống và mọi thứ đều không giống nhau.

Bạch Thất lại nói tiếp: “Không phải tất cả căn cứ nào cũng sẽ thu nhận người, lực lượng không đủ, tài nguyên thì có hạn, vì vậy xã hội đang tiến hành đào thải lẫn nữa.”

Đường Nhược nói: “Vậy cho nên khi muốn vào căn cứ thì nhất định phải nộp phí theo quy định?”

“Đúng.”

Cho dù quy định này đúng hay sai thì bọn họ cũng không thể nói gì.

Không thể nói bọn hắn làm sai. Tất cả đều do thời thế bất buộc.

Đến khi chỉ còn lại hai người, Đường Nhược dựa vào ngực Bạch Thất hỏi: “Tại sao chúng ta phải canh giữ ở đây, tối nay sẽ xảy ra chuyện gì sao?”

Bạch Thất vuốt mặt cô nói “Trong thôn này toàn là người nghèo khó, mà chúng ta ai ai cũng đeo balo, bọn họ sẽ nghĩ chúng ta là người giàu có, chúng ta không thể không phòng bị được.”

Bạch Thất hôn lên trán cô nói: “Ngủ đi, bằng không tối nay ồn ào, em không có thời gian nghỉ ngơi.”

Đường Nhược: “Anh cũng ngủ đi, em có tinh thần lực, cho dù ngủ em vẫn cảm thấy được.”

“Ừm” Bạch Thất vẫn tiếp tục ôm cô nói: “Tiểu Nhược, cho dù có xảy ra chuyện máu tanh gì, em không cần sợ hãi.”

Đường Nhược ngừng một chút, rồi nhẹ nhàng đáp: “Vâng.”

Chim có thể vì thức ăn mà chết.

Chim có thể vì thức ăn làm bất kì điều gì, huống chi là con người vì thức ăn họ quả thật sẽ liều mạng.

Đường Nhược nhắm mắt lại, dựa vào ngực Bạch Thất.

Xuân tới này cô gặp được Bạch Thất, khiến cô rất cao hứng.

Quả thật cô không thích cái thế giới lạnh lùng máu tanh này chút nào.

Nhưng chuyện trên đời đều không chiều theo lòng người, nếu cho cô lựa chọn thì cô vẫn muốn đến nơi này, gặp được Bạch Thất, sau đó cùng anh sống thật tốt.

Ngủ thẳng tới hai giờ sáng, Đường Nhược nghe một ít tiếng động.

“Anh Thủy, nhìn bọn họ gọn gàng sạch sẽ, dường như bọn họ rất lợi hại, chúng ta làm như vậy không có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề gì đâu, bọn họ đã ngủ sâu rồi, chỉ cần đi qua cho họ một dao là được...”

“Tôi, chúng ta chỉ cần cầm balo đi là được rồi.. tại sao phải giết người?”

“Làm như vậy để bọn họ không khai bí mật của chúng ta ra!”

Không lâu sau, Bạch Thất mở mắt ra, rồi nhìn Đường Nhược hôn lên môi cô: “Không cần phải sợ.”

Đường Nhược gật đầu.

Bạch Thất ôm Đường Nhược ngồi dậy, chờ bọn người kia tới,

Từng bước từng bước, hai người kia dần tiến gần hơn.

Bạch Thất ngưng tụ băng tinh trên tay tùy thời bắn ra, nhưng ở bên ngoài người đàn ông đột nhiên “ah” một tiếng.

Chỉ thấy hai người kia bị che miệng, rồi bị kéo đi.

Đường Nhược nhìn Bạch Thất, Bạch Thất nghiêng đầu lắng nghe một lát rồi thu băng tinh trong tay lại.

Đường Nhược lập tức phóng tinh thần lực xem bọn họ xảy ra chuyện gì.

Người kéo bọn hắn không ai khác chính là người đàn ông trung niên đã đưa bọn họ vào trong thôn.

Ông ta rất nhanh kéo hai người nọ ra cửa thôn.

“Bộp“, người trung niên ném bọn họ xuống rồi cho bọn họ một cái tát : “Hơn nửa đêm các người không ngủ, đang làm gì đó.”

“Nguyên...anh Nguyên... chúng ta chỉ muốn...”

Người đàn ông trung niên lại tát bọn họ rồi nói: “Nghĩ cũng đừng nghĩ tới, đều cút về ngủ cho tao, về sau còn làm chuyện như thế này, tao sẽ chặt hết tay chúng mày đi.”

“Nhưng mà... những người kia... đều từ bên ngoài tới chắc chắn có rất nhiều thứ, hôm nay chúng ta đã không có cái gì ăn rồi, những vỏ cây rễ cây chúng ta đào lên đều hư hết rồi, nếu cứ như vậy chúng ta sẽ chết đói mất!” Anh Thủy ôm mặt tranh thủ cơ hội giải thích, nếu trưởng thôn tham gia thì càng tốt. “...”Hơn nữa bây giờ là nửa đêm, mọi người sẽ không biết...”

Người đàn ông trung niên nghe xong lời này thì cầm lấy con dao trong tay anh Thủy ra đâm vào cánh tay hắn nói : “Tao – Trương Hồng Nguyên tuy không đọc nhiều sách vở nhưng cũng biết cái gì gọi là thỏa thuận, tao đã thu thịt của bọn nó, nên phải bảo đảm cho họ! Nếu như mày có năng lực thì cũng đừng làm gì trên địa bàn của tao, chờ bọn họ ra khỏi thôn này thì bọn mày muốn chém giết cướp đồ vật gì đều được.” Nói xong nhanh tay rút con dao ném xuống chân anh Thủy

Anh Thủy nghe thấy vậy ôm lấy cánh tay đau đớn run rẩy... lúc Trương Hồng Nguyên dùng dao đâm vào cánh tay hắn, thì có người phía sau bịt miệng hắn, cho dù đau đến chân run rẩy nhưng hắn không thể phát ra tiếng nào.

“Giám bọn họ lại.” Trương Hồng Nguyên nói xong thì xoay người đi về phòng của mình.

Đường Nhượng nói tất cả mọi chuyện cho Bạch Thất nghe.

Ánh mắt Bạch Nhất khẽ động, ôm lấy cô mà nói : “Không cần chúng ta động thủ, vậy chúng ta tiếp tục ngủ.”

“Vâng.” Đường Nhượng cảm thán người đàn ông trung niên một cái, tiếp tục dựa vào người Bạch Thất ngủ.

Bởi vì buổi tối cô thường rất bận rộn, trong không gian hoa quả đều đã chín hết, lúc trước cô ngủ gần tiến sĩ Tào nên cô không có tiến vào, thời gian khác cô đều vào không gian thu hoạch, còn phải mức nước tích trữ để mai này có mà dùng, bởi vì cô cung cấp nước cho cả đoàn xe cho nên mỗi ngày cô phải tích nước rất nhiều.

Nhưng cũng may gần đây tinh thần lực cô tiến bộ rất nhanh, cho nên làm việc này không tốn nhiều công sức.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Bữa ăn xảy ra chuyện à?

Edit: Pethuong

Beta: Sakura

Đối với mọi người mà nói, so với việc trước đây đứng ngủ thì việc được nằm ngủ quả thật tốt hơn, mặc dù nơi khá đơn sơ nhưng bọn họ khá hài lòng rồi.

Vì thế tối hôm qua mọi người đều ngủ rất ngon, mọi người rời giường tinh thần đều rất sáng khoái.

Mọi người rửa mặt, bắt đầu ăn sáng

Mọi người ăn sáng xong liền chuẩn bị lên đường.

Hôm qua bọn hắn đã xem kỹ bản đồ, nơi này cách đường hầm còn tới 200km hơn nữa đường núi rất quanh co hiểm trở, nói tới nói lui cũng không biết phải đi vòng vo bao lâu, vẫn nên đi sớm một chút để an toàn hơn.

Mọi người ngồi trong sân nấu mì.

Bọn hắn có nồi nước và chút gia vị.

Hương thơm bay ra xa, bay vào cả nhà dân và cả tâm trí mọi người, bao bọc cả ngôi làng.

Rất nhiều người đi theo mùi hương mà tới sân nhỏ, si ngốc đứng nhìn bọn hắn.

Mọi người khi đi ra ngoài thường mang theo rất nhiều đồ ăn, nhưng phần lớn đều để trên xe, mà đến nay trên lưng mỗi người chỉ còn một ba lô mà thôi, và một ít vật tư trong không gian của Phan Hiểu Huyền, cho nên dù bọn họ nhìn thấy ánh mắt khao khát của dân làng thì bọn họ cũng không có ý nghĩa muốn chia sẻ.

Tất nhiên người nghèo thì rất đáng thương.

Nếu chỉ có một người thì bọn họ sẵn sàng cho một ít vật tư, nhưng nếu cho một người thì sẽ đưa tới rất nhiều đám người khác cần bọn họ cứu trợ, nhưng nhiều người thì bất lực.

Thay vì cho họ cá không bằng dạy họ bắt cá còn tốt hơn.

Với lại bọn họ không có nhiều “cá” để cho.

Nhưng Phan Hiểu Huyền nhìn thấy đứa bé cỡ bảy tám tuổi đang gắt gao nhìn mình, giống như đang lo lắng cô sẽ ăn hết chúng.

Bảy tám tuổi đang là độ tuổi ngây thơ, nó vẫn chưa hiểu thế giới này đang xảy chuyện gì, khi nhìn tới đôi mắt hồn nhiên ấy, một đôi mắt ấy không phải sợ hãi tuyệt vọng mà là tràn đầy khao khát.

“Em muốn ăn không?” Phan Hiểu Huyền ngoắc đứa bé ấy lại, “Tới đây, chị cho em một ít.”

Cô thật sự không thể nào gạt bỏ ánh mắt hi vọng của đứa trẻ ấy.

Hi vọng đại biểu cho tương lai tươi sáng.

Đứa bé không dám đi qua mà lui về một bước, trốn trong ngực của mẹ mình.

Ý định của mẹ đứa bé là muốn cho đứa bé được ăn no, nghe Phan Hiểu Huyền nói như vậy thì lập tức đẩy đứa bé ra: “Không phải bé út muốn ăn mì sao, ở chỗ chị ấy có đó, nhanh đi tới, chị ấy sẽ chia cho bé út một ít.”

Đứa bé nghe thấy mẹ mình nói như vậy rồi lại nhìn Phan Hiểu Huyền vui vẻ cười một cái rồi đi tới.

Phan Hiểu Huyền đưa chén mì tới.

Sau đó từ không gian lấy ra cái đĩa nhỏ.

Hai mắt đứa bé tỏa sáng: “Chị biết làm ảo thuật?”

Phan Hiểu Huyền cười: “Đừng vậy, chị có thể biến ra nhiều thứ nha.” Nói tới đây từ trong không gian lấy ra mấy cây kẹo đường cho đứa bé.

Đứa bé cao hứng nhận lấy cây kẹo đường, nhìn trái nhìn phải, nhìn nhiều lần rồi cất nó vào túi áo, cuối cùng không yên vỗ vỗ cái túi, xác định nó vẫn còn trong đó, rồi cười cười nhìn Phan Hiểu Huyền: “Cám ơn chị.”

“Không cần cảm ơn.” Phan Hiểu Huyền sờ sờ đầu đứa bé nói: “Em ăn mì đi.”

Đứa bé đứng cạnh bàn và bắt đầu ăn mì, rõ ràng rất muốn ăn, nhưng nó ăn rất chậm.

Khi ăn được ba miếng thì nó ngẩng đầu nhìn Phan Hiểu Huyền, nhỏ giọng nói: “Chị ơi, em... em có thể mang cái này đi không?”

Phan Hiểu Huyền nói: “Ở chỗ này ăn không vui sao?”

Nghĩ đến cảnh đứa bé ăn cực kì chậm, Phan Hiểu Huyền nói: “Ở chỗ này các chú, các anh chị đều là người tốt, em không cần phải sợ đâu...”

Đứa bé lắc đầu nói: “Em... em muốn mang về cho ba mẹ cùng ăn ạ, lâu rồi bọn họ không được ăn ngon...”

Đường Nhược và Dương Lê đều ngừng đưa trong tay.

Phan Hiểu Huyền nhìn đứa bé, rồi nhìn vào chén mì không vui đi bao nhiêu: “Tại sao phải đưa cho ba mẹ em, em ăn no rồi sao?”

“Em...” Đứa bé gật đầu. “Em ăn no rồi.”

Nhưng đáp lại tiếng đứa bé là tiếng “ọt, ọt”

Đứa bé cầm chén mì lui về sau một bước: “Em thật sự no rồi, hôm qua mẹ có nấu canh súp rau nhưng bị em ăn hết rồi, cho nên em no rồi, nhưng bọn họ còn chưa có ăn...”

Súp rau...

Mọi người liền nghĩ tới hôm qua bọn họ nhìn thấy chút ít rễ cây cùng nước đục ngầu...

Không khí có chút nặng nề.

Đứa bé nghĩ rằng Phan Hiểu Huyền không đồng ý : “Chị ơi, em cho ba mẹ ăn một chút là xong, em sẽ cầm bát trả lại cho chị.”

Đường Nhượng và Dương Lê đều buồn bã xuống, cả hai đều cảm thấy không còn khẩu vị.

Tuy nhiên tận thế rồi nhưng tất cả bọn họ đều được bảo vệ quá tốt, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy cảnh này ngoài TV.

Sự thật này quá kinh ngạc.

Phan Hiểu Huyền cảm thấy ánh mắt đau thương, cô vuốt mặt đứa bé: “Em cứ từ từ ăn, ba mẹ em cũng có, chị ở đây có rất nhiều, em không phải nói chị biết ảo thuật sao, để tỷ chị biến thêm đĩa cho bọn họ, được không em?”

Đứa bé mở to mắt vui vẻ hỏi: “Thật sao?”

Phan Hiểu Huyền gật đầu: “Thật.”

Cho dù biết tận thế nhưng hình ảnh này quá tàn nhẫn.

Bọn họ đã quyết định không quản những người ở bên ngoài làm gì.

Cho dù bọn họ có cho bọn họ bữa ăn này cũng thì cũng không giúp bọn họ được cái gì.

Nhưng khi đối diện với ánh mắt ngây thơ làm cho người ta đau lòng kia, làm cho bọn họ cảm thấy trong lòng khó chịu.

Dù chỉ là lời hứa nhỏ, nhưng trong hoàn cảnh tàn khốc này thì là một điều tốt đẹp, ngay cả khi chỉ là một chút ngăn ngại nhưng sẽ lưu lại trong tâm trí không thể nào quên được.

Hiện tại đối với bọn họ chỉ là cái nhấc tay mà thôi

Nụ cười đứa bé càng lớn, lộ ra hàm răng.

Đứa bé bung chén chạy đến bên cạnh của mẹ, rồi đưa chén ra : “Mẹ! Chén mì này ngon hơn súp rau nhiều, mẹ mau ăn thử xem”

Nghĩ tới những lời của con gái nói đến ... mấy rễ cây kia là đồ ăn, bà ngồi xuống ôm con gái, khóc rống lên.

Dương Lê che miệng, quay sang nói với Hồ Hạo Thiên nói : “Đưa em tờ khăn giấy.”

Trong mọi người ở đây, chỉ có Bạch Thất chậm rãi ngồi ăn hết chén mì, rồi cầm chén mì của Đường Nhượng, tự tay dứt mì cho cô ăn.

Mặc dù Đường Nhượng không nói gì nhưng nhìn ánh mắt rung rung của Phan Hiểu Huyền và Dương Lê thì cảm thấy không còn khẩu vị nữa. Cô quay sang nhìn mặt than của Bạch Thất, đưa tay cầm chén, nhắm hờ mắt dùng lòng mi che đi ánh mắt của mình, nói: “Em tự mình ăn.”

Cô biết rõ Bạch Thất muốn nói cho cô biết, cho dù có chuyện gì thì cũng phải ăn no bụng trước.

Chính mình còn như thế, làm sao có thể đau lòng thay người khác.

Ở tận thế này bọn họ không phải đáng cứu thế.

Trên thế giới sẽ có rất nhiều ngôi làng có trẻ em như thế này, thậm chí đất nước còn không lo cho bọn họ huống chi lo cho mấy người này.

Nhìn thấy Đường Nhượng bắt đầu từ từ ăn, mọi người cũng ăn đồ trên tay vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Xe ba bánh

Sau khi ăn xong, Phan Hiểu Huyền từ không gian lấy ra ba gói mì trứng, xong lại nghĩ tới nghĩ lui không biết nên đưa cho ai, đưa cho mấy tên kia sợ chia không đều, còn đưa cho đứa bé nếu người trong thôn lương thiện không nói, còn nếu có lòng tham thì cô sẽ hại cả gia đình đứa bé.

Cô đang lo lắng thì Bạch Thất đi tới, cầm lấy ba gói mì trứng, rồi ra hiệu cho Đường Nhượng cầm ra mấy bao đồ ăn vặt, đưa tới cho Trương Hồng

Nguyên nói : “ Chúng tôi cần hai chiếc xe.”

Đối với người trung niên này xử lý mấy tên trộm ngày hôm qua, mặc dù đối phương không muốn nhắc tới, thì Bạch Thất xem chuyện như chuyện này không có xảy ra.

Anh không có định quản sự sống chết của mấy người kia, dù sao bọn họ cũng sắp rời khỏi.

Sở dĩ mang mấy thứ này cho Trương Hồng Nguyên. là vì anh tin tưởng người này.

Trương Hồng Nguyên nhìn bọn hán rồi lắc đầu: “ Chúng ta không có hai chiếc xe, mà chỉ có một chiếc, còn không có xăng.”

Phan Hiểu Huyền nói.” Ở đây em còn một ít xăng.”

Cô từ không gian lấy ra ít đồ.

Bạch Thất quay đầu nhìn mọi người, sau đó cùng với Trương Hồng Nguyên giao dịch : “ Vậy thì một chiếc cũng được.”

Bọn hán nghĩ thế nào cũng là chiếc xe bốn bánh, đợi Trương Hồng Nguyên dẫn mọi người ra phía bên ngoài, thì mọi người mới thấy cái gì gọi là “xe”.

Không có bốn bánh, nhưng có thể miễn cưỡng coi đây là chiếc xe.

Bạch Thất nhìn nhìn, gật đầu : “ Chiếc xe này vừa đúng.”

Mọi người : “ ...”

Chuyện gì xảy ra, đây chiếc xe ba bánh dùng nông trại.

Nhiều người như vậy sao mà ngồi

Bạch Thất thanh toán tiền xe xong, xem bộ dáng thấy chết không sòn, nói : “ Không muốn ngồi xe thì tiếp tục đi bộ, dù sao cũng không đủ chỗ ngồi.”

Mọi người liền không nói hai lời, hết thấy bò lên phía sau xe ‘mũi trần’.

Mọi người còn tưởng Bạch Thất mang Đường Nhược ngồi phía trước, nhưng ai ngờ anh ôm Đường Nhược ngồi xỏm phía sau xe.

Hồ Hạo Thiên đập Lưu Bình một cái, nói: “ Đi, ra phía trước lái xe.”

Đối với việc không cần ngồi phía sau lắc lư như mấy con heo thì Lưu Bình thật cao hứng, rồi kéo Điền Hải ra phía trước lái xe.

Phan Đại Vĩ theo Phan Hiểu Huyền đồ đầy xăng cho xe, đợi hai người lên xe thì Lưu Bình khởi động xe, vui vẻ lái xe đi.

Nhưng mà, so với vui vẻ của Lưu Bình thì mọi người phía sau nhìn như bọn nhập cư trái phép ngồi xỏm ở phía sau xe không có mái che.

Mà ngay công tử như Bạch Thất cũng không ngoại lệ..

Có điều Bạch Thất ngồi bằng tư thế thoải mái tao nhã, anh ngồi xe ba bánh này như xe mũi trần đất tiền vậy.

Vì vậy trong lòng mọi người thoải mái một chút, nhìn mặt Bạch Thất một chút rồi tưởng tượng bọn họ đang ngồi trên xe mũi trần giá một ngàn vạn, có vẻ được nha.

Phan Hiểu Huyền và Đường Nhược quay đầu phía sau, nhìn đứa bé đang đứng tiền mình: “ Hi vọng quốc gia nhanh chóng giải quyết hết bọn Zombie.. xây dựng lại nhà cửa, để bọn họ có hoàn cảnh tốt hơn.”

Đường Nhược nhấp máy môi, nhưng lại không phát ra được tiếng nào.

Cô ở cùng Bạch Thất lâu rồi, mặc dù Bạch Thất không nói với cô nhưng nhìn mặt thần sắc của Bạch Thất thì cô biết thế giới này không thể nào quay lại như cũ được nữa rồi.

“Cứ hi vọng đi...” Cuối cùng cô chỉ có thể vỗ vai Phan Hiểu Huyền nói.

Lực chịu đựng của xe ba bánh rất hạn chế, chỉ có thể đi chậm, đường núi cũng không dễ đi, tránh cho xe bị lật nên Lưu Bình cho xe chạy rất chậm.

Mọi người trên xe lắc lư một hồi, cuối cùng cũng qua được đường núi, tiến vào đường lớn.

Đi trên đường bằng phẳng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Phan Đại Vĩ xoa eo của mình: “ Chiếc xe lắc lư làm cho eo của ông anh đây cũng muốn gãy.”

“Gãy sao? Tôi thấy nó còn khá tốt ...” Hồ Hạo Thiên quay đầu đi: “Ở đây có kim chỉ, tôi may nối lại cho anh.”

“...”

Xuống núi, mọi người đầu vồ mồm rất vui vẻ.

Đến giữa trưa, mọi người xuống xe lấy nồi ra bắt đầu chuẩn bị bữa ăn

Gần đó cũng có vài con Zombie ve vãn, nhưng một hai người có dị năng đều có thể giải quyết hết, nên bọn họ hoàn toàn không để ý.

Com nước xong, mọi người bắt đầu lên đường.

Nhưng khu vực núi này quá rộng mà tốc độ lại có hạn. Đoạn đường lắc lư như vậy, thỉnh thoảng nắm rào xe để phòng ngừa bị rớt xuống, hơn một ngày mà chỉ đi được hơn 100km, nhưng theo lộ trình này có thể dài hơn, dù sao đường núi uốn lượn, mà trên bản đồ về chỉ một đường thẳng tập ghi 100km.

Bầu trời bắt đầu tối, mọi người tìm một nơi để nghỉ.

Quốc lộ ngày càng hoang tan vắng vẻ, đừng nói thôn xóm ngay cả mái che đầu cũng không có.

Trời càng ngày càng tối thì càng nhiều Zombie lao đảo trong bóng tối từ từ đi tới đường quốc lộ.

Đám Zombie nghe thấy mùi thịt thì bắt đầu chạy lại vây quanh bọn họ.

Thời gian dần trôi, Zombie ngày càng nhiều.

“Tôi cảm thấy tôi như đang đóng phim điện ảnh ...” Hồ Hạo Thiên nói xong, bắn cục gạch ném phía sau.

Giống như những bộ phim thảm họa viễn tưởng, một nhóm người đang chạy trốn, một nhóm quái vật chạy theo phía sau.

Trong lúc chạy trốn không ngừng chiến đấu.

La Tự Cường nhìn thấy cục đá đập nát đầu con Zombie, ngạc nhiên nói: “Đội trưởng Hồ, anh bắn ra cái gì thế, làm sao tôi không có kỹ năng này?”

Hồ Hạo Thiên lại bắn ra thêm viên gạch: “Cục gạch, tôi nhìn thấy tiểu Bạch biến băng thành nhiều hình dạng nên tôi cũng nghĩ lấy hệ Thổ của tôi cũng có thể biến ra nhiều hình dạng, nên vì vậy thành cái này ah.”

La Tự Cường hỏi thăm cách để dùng hệ Thổ để biến ra nhiều hình dạng, rồi cùng Dư Vạn Lý ngồi thảo luận vấn đề này.

Cùng là dị năng hệ Thổ nên Hồ Hạo Thiên cũng không dấu giếm, mà trực tiếp đem những gì mình biết nói cho bọn hắn, cục gạch được hình thành tốn bao nhiêu dị năng, sau đó dùng bao nhiêu lực đạo để đánh chết con Zombie.

Ba người ngồi bên cạnh cùng nhau thảo luận vừa thí nghiệm lên mấy con Zomebie phía sau.

Tới lui thử nghiệm mấy lần, hai người bọn họ có thể đánh ra mấy cục gạch.

Ánh trắng sáng rọi, hình bóng Zombie dần dần hòa thành một, số lượng hỗn loạn không rõ ràng.

Tiếng hô hấp trong đêm, tiếng gào thét của Zombie đan xen một chỗ, quả thật giống nhạc phim kinh dị.

“Con mẹ nó, Zombie ngày càng nhiều, nếu không tìm được chỗ ở thì chúng ta đều phải chết chỗ này ...” Lưu Bình mở đèn xe, hướng đằng sau kêu lên.

Cho dù đèn xe chiếu được phạm vi nhỏ.

Đường Nhược ngồi bên cạnh Bạch Thất phóng ra tinh thần lực bao bọc mọi người rồi cầm đèn điện chiếu lên tấm bản đồ cho anh.

Hồ Hạo Thiên bắn ra thêm mấy cục đá, hỏi Bạch Thất: “Tiểu Bạch, không phải cậu đã nói đại khái nửa tiếng là tới sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Đêm bất tận

Edit: Pethuong

Beta: Sakura

Bạch Thất gạt đầu, phóng vài đóa hoa sen bằng băng ra diệt nhóm Zombie bên cạnh: “Đúng thế, trên bản đồ có ghi, có một trạm xăng gần đây.”

“Nhưng tôi không nhìn thấy cái gì cả.” Lưu Bình nói.

“Mẹ nó, tại sao càng tôi càng nhiều zombie thế này, cuối cùng bọn nó đến từ đâu, không phải ban ngày hoang tàn vắng vẻ sao.” Máy cục gạch này không thể giải quyết nhiều zombie như vậy, ba người Hồ Hạo Thiên bắt đầu xây bức tường đất ở sau xe.

Chỉ có thể chặn tụi nó một thời gian.

Diễn Hải phóng lôi điện về phía trước giúp mọi người mở đường, cũng may dị năng cậu cường đại, lôi điện cấp 2 phóng tới, tiêu diệt hết đám zombie phía trước.

Nhưng zombie ngày càng đông chạy tới xe của họ, dù mọi người có mạnh tới đâu thì cũng lúc tiêu hao hết.

Trên đường quét sạch zombie, còn phải lái xe tránh xác zombie

Con đường này quả thật rất dài.

Phan Đại Vĩ dùng dây leo quấn quanh phía sau xe, cao cỡ chừng nửa mét, tránh mọi người ngã vào mấy cánh tay bọn zombie đang thò vào.

Sau khi quấn quanh xong rồi lấy khẩu súng i-on từ túi ra : “Định một thời gian mới dùng, giờ dùng luôn ah.”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lời ông ta thì ánh sáng của chùm tia sáng màu xanh đã phát ra.

Ánh sáng chói lòa trong đêm tối khiến mọi người không thể mở mắt.

Mọi người đều dừng lại, tất cả lấy tay che mắt.

Đốt cháy hết không khí xung quanh.

Chùm ánh sáng mang theo khói bụi và độ nóng của không khí.

Trên người bọn họ đều có tinh thần lực nên khói bụi và độ nóng đều không ảnh hưởng tới họ.

Đến khi mọi người mở mắt ra, đập vào mắt bãi đất trống hoang tàn, đám zombie bị tiêu diệt thành tro bụi. thì thể đều biến mất không còn lại gì, mặt đường cũng lốm xoang một lỗ, chỉ sót lại mấy tia sáng của tinh hạch.

“Hắc, vật này quả thật dùng rất tốt.” Phan Đại Vĩ cao hứng nhìn thấy cảnh tượng này.

Có nó trên tay quả thật không còn gì để sợ.

Bởi vậy zombie tính là cái gì, dù có hàng vạn cũng chẳng sao.

Mọi người thấy thế đều cao hứng, cái này có thể vô địch thiên hạ rồi.

Vì vậy, Hồ Hạo Thiên cũng cầm súng i-on ra.

Nhưng mà lần này ánh sáng màu xanh không có xuất hiện.

Có một con Zombie xông tới đánh bọn họ.

Dù sao Zombie không phải người, bọn nó cũng không có ý thức sợ hãi, cũng không sợ súng, nên cứ liên tục tiến phía trước.

Phan Đại Vĩ không tin, dè lên nút start.

Nhưng mà ánh sáng màu xanh cũng không có phát ra.

Nếu mấy viên lam tinh đang lấp lóe nằm trên mặt nhấc nhờ mọi người, thì tất cả đều cho rằng ánh sáng ấy là do mọi người tưởng tượng ra mà thôi.

Khẩu súng này không khác gì khẩu súng đồ chơi.

Bạch Thất cũng móc cái súng mà Vệ Lam cho lúc trước, bắn về phía Zombie.

Vẫn y như trước đều không có cái gì.

Mọi người “ ....”

Phan Đại Vĩ ném khẩu súng trúng đầu con zombie: “ Mẹ nó, bọn họ giỡn với chúng ta sao? Những cái này chỉ sử dụng được có một lần!”

“Được một lần thôi sao?” Phía trước Lưu Bình nghe thấy thế, không khỏi mở miệng, “ Không thể nào, nếu như là như vậy, cái của tiểu Bạch đã dùng qua rồi, cái của tôi cũng dùng qua rồi, cái của lão Phan cũng dùng qua rồi ... vậy chúng ta còn mấy lần nữa.”

Mới vừa còn muốn cầm cái cũng mình thử, Hồ Hạo Thiên liền không dám động : “ Tôi còn, lão Dư còn một lần ...”

“ Mẹ nó, chỉ còn có hai lần cơ hội, vậy không cần chết phải ngay rồi.” Lưu Bình hét to.

Bạch Thất cầm cây súng nhìn quanh một chút, hiểu rõ nói : “ Lực công kích mạnh tới như vậy, nếu sử dụng vô thời hạn thì chính phủ không cần lập căn cứ rồi, mỗi người cầm một cây súng có thể giải quyết hết đám zombie rồi.”

Trách không được kiếp trước nhìn thấy súng i-on to hơn súng kiếp này mà uy lực cũng yếu hơn, hóa ra liên quan tới lượng i-on hidro.

Mọi người nghĩ tới lời của Bạch Thất thì cũng cảm thấy có đạo lý.

Nhưng..

Đạo lý thì đạo lý.

Thế nhưng liên quan tới tính mạng thì tất cả mọi người rất muốn có súng i-on sử dụng vô thời hạn bên mình.

Hiện tại có siêu nhân bay ra cứu vớt địa cầu thì bọn họ cũng không phản đối.

“ Chỉ còn hai lần sử dụng, không được sử dụng lung tung, bằng không mạng cũng không còn, phải giữ kĩ vũ khí công nghệ này ...” Dư Vạn Lý một bên phóng đi năng một bên cầm súng nói.

Bạch Thất nói: “ Cất súng đi, ngày sau sẽ dùng, chúng ta kiên trì một chút gần tới trạm xăng dầu rồi, chúng ta sẽ không chết đâu.”

Trên người bọn họ có tinh thần lực của Đường Nhược nên rất an toàn, chỉ cần tinh thần lực của Đường Nhược không bị gì thì an toàn của bọn họ luôn được đảm bảo.

Sau đó Bạch Thất ra chiều dùng trong cổng ngầm lúc trước : “ Đóng băng vạn dặm.”

Hiện tại dị năng của anh đã là cấp 3 cho nên hiệu quả đóng băng tăng lên nhiều, nhưng zombie rất đông hơn nữa lại không giống như mấy con chuột mà tụ lại một chỗ.

Nếu không có thuyền quân Tào nối đuôi nhau thì làm gì có việc Gia Cát Lượng hỏa thiêu Xích Bích.

Vì vậy phải cần có điều kiện cần và đủ.

Bạch Thất bảo Đường Nhược: “ Để đám Zombie tụ tập lại một chỗ, em làm được không?”

Anh muốn Đường Nhược dùng tinh thần lực quấy nhiễu bọn chúng để chúng tụ lại một chỗ.

Đường Nhược không dám chắc nhưng cô sẽ cố gắng : “ Để em thử một chút.”

Bạch Thất nói với mọi người : “ Để chúng vây tới!”

Lưu Bình nói : “ Chúng ta là một khối thịt lớn, chúng luôn luôn vây quanh chúng ta mà!”

“ Vậy để chúng vây quanh chặt hơn một chút!” Bạch Thất nói xong, đứng lên thùng xe, đưa hai tay ra, hai đóa hoa sen băng lớn xuất hiện trên tay hắn.

Hai đóa sen băng chói lóa dưới ánh trăng.

Dị năng của anh cường đại, mọi người trên thùng xe cảm giác rõ ràng năng lượng anh phóng ra, không khí lạnh lẽo lướt qua mặt mọi người.

Bạch Thất lật tay, hai đóa sen băng từ tay anh bay vụt ra ngoài.

Sen băng bay giữa không trung biến thành những phi đao cắm vào đầu zombie

Trong mắt mọi người, Đường Nhược đều không có làm gì chỉ hết sức chăm chú nhìn bọn zombie trước mắt.

Nhưng mà, cô đang cố gắng phóng tinh thần lực khống chế đám zombie đi về hướng Bạch Thất.

Băng đao lần lượt được phóng vào đầu bọn zombie, cơ thể bao phủ tầng băng mỏng rồi bị hất ra ngoài.

Một người lấy tới hai, hai thành bốn, rồi tám, hai mươi bốn ....

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Làm sao vậy?

“Còn một nhóm ở đây.” Phan Đại Vĩ dùng dây leo trói đám zombie lại, sau đó nói : “Tiểu Bạch có thể thông qua dây leo của tôi trực tiếp làm đóng băng chúng không?”

Bạch Thất gật đầu: “Để tôi thử.”

Hồ Hạo Thiên nói: “Vậy còn cát thì sao?”

“Cát thì không được rồi.” Phan Đại Vĩ đem dây leo của mình thành tấm lưới lớn bao lấy đám zombie đang tiến tới.

Đường Nhược tiếp tục phóng tinh thần lực rồi tiếp tục phóng ra lượng nước lớn: “Dùng nước mới được.”

Phan Hiểu Huyền thấy cô ấy nói vậy, lập tức từ không gian của mình lấy mấy cái chậu đựng nước

Đường Nhược xuất ra lượng nước đưa vào trong chậu

Mọi người liền lấy nước tát vào đám zombie.

Tuy nước của Đường Nhược rất là quý nhưng hiện tại đang nguy hiểm tới tính mạng, giờ tạt nước trước rồi tính sau.

Băng với nước vốn là một nhà, đám zombie bị dính nước khiến cho uy lực đóng băng càng cao.

Có thêm nước thì lõi điện của Điện Hải càng thêm lợi hại.

Bọn zombie từng con một ngã xuống

Nhưng mọi người cũng không dám nói lòng tinh thần, tất cả đều căng thẳng cố gắng đem mọi người tới trạm xăng an toàn.

Bầu trời ngày càng tối, vô số ngôi sao hiện lên phá vỡ bóng tối, bầu không khí ban đêm oi bức, trong không khí lan tỏa cảm giác sầu não và áp lực.

Đêm nay không có gió, con đường dài vô tận chỉ thấy đóa hoa bạch liên màu trắng xóa của Bạch Thất

Sau từng thi thể zombie ngã xuống, thì đằng sau lại có những con zombie khác dẫm lên thi thể mà tiến tới ...

“Phía trước có nhà ời!” Luru Bình hứng phấn nói, lập tức điều khiển xe chạy về hướng đó.

Thấy được “Hi vọng” mọi người càng cố gắng hết sức mở đường cho xe chạy về phía trước.

Ba di năng hệ Thổ chặn phía sau xe.

“Mau nhanh ... nhanh ...” Phan Đại Vĩ thúc giục, mấy dây leo không ngừng quét lấy mấy con zombie.

Luru Bình dùng sức đạp ga xông về phía trước ....

“Tuồng, nhanh tuồng ...”

Cuối cùng sau vài phút, mọi người đã vào trạm xăng.

“Giết nhanh, giết hết chúng ...”

Trạm xăng không có cửa không có tường nên mọi người nhất thời không xuống xe, đứng lại trong xe tiếp tục phóng ra di năng, giải quyết hết bọn “theo đuôi”

Đi đường ngắn ngủi chỉ có hai giờ, mà bọn họ không biết giết hết bao nhiêu con zombie rồi, di năng tiêu hao gần hết, mỗi người chỉ dựa vào nghị lực mà kiên trì thôi.

Sau khi giết hết bọn zombie thì mục tiêu kế tiếp của bọn họ là siêu thị mini kế bên trạm xăng dầu.

Bạch Thất và Điền Hải có dị năng cường đại nên kiên trì lâu hơn một chút, hai người ở phía sau yểm trợ, cho mọi người tiến vào trước.

Cửa thủy tinh của siêu thị sớm đã bị phá hư, bên trong bừa bộn không còn tí đồ ăn nào, không chỉ không có đồ ăn mà cả khay chứa đồ cũng không có.

Không biết có phải là đám người trong thôn trang lấy đi hay không... tất cả đều nằm ngoài phạm vi quan tâm của bọn họ rồi, mà phải nhanh chóng giải quyết bọn zombie bên trong.

Sau đó Phan Đại Vĩ dùng dây leo quần quanh mấy thi thể zombie rồi quăng ra ngoài.

Bạch Thất cùng với Điền Hải đi vào, Hồ Hạo Thiên cùng ba người dùng đất bao quanh phía ngoài.

Sau khi được an toàn, mọi người đều mệt mỏi ngồi xuống đất.

Bây giờ chỉ cảm thấy thở thôi cũng là loại xa xỉ.

Ngoài trừ lần zombie triều ở thành phố A ra thì mọi người chưa từng tiêu hao dị năng nhiều như vậy.

Làm cho tinh thần họ căng cứng, huyết nhục bay tứ tung.

Chỉ có người không sử dụng dị năng như Phan Hiểu Huyền và Dương Lê còn có sức lấy ra mấy cái đèn dùng năng lượng mặt trời, sau khi tắt đèn điện rồi lần lượt phân phát nước cho mọi người.

Đường Nhược xuất ra quá nhiều tinh thần lực, không còn sức để nói mà trực tiếp lấy nước ra.

Mọi người lấy nước ấm từ Phan Hiểu Huyền.

Nhưng mà mọi người vừa uống ngụm nước thì thấy ly nước trong tay Đường Nhược rót xuống, thấy cô ôm lấy đầu ngồi xồm xuống.

“Chị!” Điền Hải ngồi bên cạnh, thấy Đường Nhược như vậy liền ném ly nước, đưa tay đỡ lấy cô.” Sao vậy, đầu chị lại đau sao?”

Lúc trước khi ở biệt thự bọn họ tập thử di năng, cậu đã thấy rất nhiều lần bộ dáng dị năng bị hao tổn của Đường Nhược, nên biết chuyện gì xảy ra với cô.

Vào lúc đó Đường Nhược sẽ vứt bỏ hết chấn mền, nhưng không có bộ dáng rất thống khổ này.

Rất nhanh cậu nhớ tới lúc ngắt xiu của cô khi ở công ty khoa học kỹ thuật Lam Quang, thì càng thêm lo lắng: “Chị.”

Đường Nhược đầu đau như muốn nứt ra, không nghe thấy gì hết, chỉ ôm lấy đầu không ngừng run rẩy.

Khoảng khắc tiếp theo cô liền rơi vào vòng tay quen thuộc ấm áp.

Bạch Thất ôm chặt lấy cô, nói với Hồ Hạo Thiên: “Nhanh, cách xa chúng tôi ra.”

“Oh Oh.. được!” Người trấn định như Hồ Hạo Thiên cũng luống cuống, anh chưa qua giờ nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Đường Nhược, lập tức run rẩy, nước rơi xuống tay anh.

Nhưng anh cũng không để ý, trực tiếp vung tay tạo thành bức tường.

Do sức lực tiêu hao quá nhiều, anh vung tay ở chỗ trống phía kia nhưng lại không hiện lên cái gì.

“Nước, cho anh nước.” Hồ Hạo Thiên hét to với Dương Lê

Dương Lê cũng luống cuống tay chân.

“Tiểu Nhược...” Phan Hiểu Huyền chưa từng thấy bộ dạng này cô ấy bao giờ, muốn đi qua đỡ lấy cô, nhưng Bạch Thất trực tiếp ôm cô ấy né tránh.

Nhìn sắc mặt buồn phiền của Bạch Thất, Phan Hiểu Huyền cũng không dám đưa tay ra nữa, chỉ đứng nhìn Đường Nhược đau khổ đưa tay ôm đầu, nằm trong lòng Bạch Thất: “Tại sao cô ấy tiêu hao dị năng lại trở thành như vậy, những người khác đều không bị.”

Những người khác khi tiêu hao dị năng chỉ cần bổ sung tinh hạch và nước là được.

Hai tay Bạch Thất ôm lấy Đường Nhược, đưa cằm dán lên trán của cô ấy: “Không biết, tôi cũng muốn biết là tại sao.”

Quả nhiên lần này anh quá sơ xuất, lần trước anh đã chứng kiến một lần rồi, nhưng trong lòng anh lại không cảnh giác.

Phan Hiểu Huyền nhìn vẻ mặt trấn định của Bạch Thất nhưng tay anh lại run rẩy, những ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lấy áo của Đường Nhược.

Vì vậy, Phan Hiểu Huyền biết rõ Bạch Thất đang rất lo lắng.

Đến chính mình còn lo lắng huống chi là tình cảm của bọn họ, Đường Nhượng đặt niềm tin vào Bạch Thất vô điều kiện.

Còn Bạch Thất yêu cô ấy đến tận xương.

Cô nhanh chóng mím môi quay về phía sau kêu lên : “ Nhanh! Các người đang làm gì đó!”

Hết xong, cô thấy mặt mình đầy nước mắt.

Buổi sáng nay đối diện những tình cảnh ấy thì cô cũng không có khóc, nhưng mà giờ thấy dị năng của Đường Nhượng bị tiêu hao thì cô lại khóc.

Sau khi Hồ Hạo Thiên uống xong nước, bọn người Dur Vạn Lý cũng uống xong cùng đứng lên xây bức tường.

Bức tường từ từ cao lên ngăn chặn bọn họ cùng với mọi người.

Mọi người cho rằng hai người bọn họ không muốn cho người khác nghe cuộc nói chuyện của mình nên cố gắng hết sức làm bức tường cao dày hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Hôn

Edit: Pethuong

Beta: Sakura

Trong không gian bức tường chỉ có bốn năm mét vuông, Bạch Thất ôm lấy Đường Nhượng ngồi xuống: “ Tiểu Nhượng, em có thể lấy ra bốn tám không?”

Đường Nhượng nhìn thấy Bạch Thất trước mắt, đau đớn làm cho tinh thần và sức lực của cô khôi phục lại một ít: “ Có”

Sau đó cô lấy ra bốn tám lớn cùng với nước ảm.

Bạch Thất không nói gì, chưa kịp cởi quần áo cho Đường Nhượng, ôm cô vào bốn tám: “ Là dị năng lên cấp à?”

Đường Nhượng thở ra một hơi: “ Đúng rồi, tình hình giống như lần trước.”

Bạch Thất hôn lên trán cô : “ Anh giúp em, đừng lo lắng.”

Đường Nhượng “ Ừm “ một tiếng rồi nhắm mắt lại, cô cảm giác lực lượng trong cơ thể muốn bạo phát.

Ngay cả nói chuyện cũng mất bao nhiêu sức.

Cô cảm giác mình như một hành khách đang gặp nạn trên biển, hôn mê trên đại dương, lững lờ trên nước, không biết trôi về đâu, giống như lúc nào cũng có thể chết, chìm xuống biển sâu.

Đường Nhượng đầu óc u mê, rõ ràng ruột gan đều nóng lên nhưng không hiểu tại sao bên ngoài thân thể lại rét lạnh, giống như chôn trong đồng tuyết lớn, từ đầu tới cuối lạnh thấu xương, không có cách nào kháng cự được.

Trong đầu Bạch Thất xẹt qua vô số ý nghĩ, ngưng tụ dị năng, dị năng chài vuốt trong cơ thể.

Đến cuối cùng, trong đầu chỉ còn trống rỗng, chỗ trống rỗng này sáng lóa như đèn pha, làm cho hô hấp của anh hỗn loạn.

Chỉ có thể ngồi nhìn cô, từng giây nhìn về mặt của cô, đoán xem cô có xảy ra việc gì không.

Tóc của Đường Nhượng vừa dài vừa mềm, bím tóc đuôi ngựa để trên vai, nếu sắc mặt cô không trắng bệch thì cứ nghĩ cô đang dựa vào vai anh mà ngủ.

Anh luôn tin tưởng được ông trời thiên vị, chắc chắn sẽ không xảy ra việc gì.

Nhưng mà anh vẫn cảm thấy rất bất lực.

Cứ như vậy mà nhìn cô, không giúp cô được việc gì.

Cảm giác bất lực ấy như hố đen đang cố gắng nuốt lấy anh.

Ở phía bên ngoài, Phan Hiểu Huyền nhìn bức tường ngăn chặn tầm mắt của mình, nhất thời che miệng ngồi xuống.

Cô ngồi xuống mà nước mắt rơi như mưa, đôi mắt giống như vòi nước không đóng van.

Mọi người chỗ này, ngơ ngác nhìn bức tường trước mắt, không ai nói gì, chỉ có Phan Đại Vĩ bước tới ôm con gái vào lòng mà nói: “Nhất định Tiểu Đường không có việc gì, con yên tâm đi.”

“Dạ.” Phan Hiểu Huyền lên tiếng, cúi đầu dựa vào vai Phan Đại Vĩ, “Con còn chưa được ăn bánh cưới của Đường Nhược, cô ấy sẽ không xảy ra việc gì đâu.”

Phan Đại Vĩ sờ đầu con gái nói: “Ừm”

Điền Hải đứng ngây ngốc chốc lát, rồi nện một lời điện xuống đất, đất đá vụn ra: “Tại sao lại phát sinh chuyện như vậy!”

Phan Hiểu Huyền xoa xoa mắt, ngẩng đầu hỏi Điền Hải: “Tại sao Đường Nhược có bộ dáng như vậy.”

Điền Hải ôm lấy đầu cũng không giải thích được: “Tôi cũng không biết.. trước đó chị ấy ... trước đó dị năng hao tổn cũng đã bị rồi.. nhưng không bị nặng như hôm nay ... đều do chúng ta quá sơ suất, lần trước chị ấy đã ngắt đi một lần rồi, lần này không chú ý tới ...”

Phan Hiểu Huyền hỏi: “Lần trước ngắt đi là lúc nào?”

Điền Hải nói: “Lần mà chúng ta đi lấy bản năng lượng mặt trời..”

Mọi người đều nhớ lại, lần trước Bạch Thất đi tới căn phòng nhỏ rồi không trở ra..

Hồ Hạo Thiên và mọi người đều ngồi ngốc xuống đất, giống như người nhà bệnh nhân ngồi trước cửa phòng phẫu thuật chờ người bệnh phẫu thuật ra.

Bọn họ không còn hào hứng nữa, cảm giác hào hứng nhất được cái từ trong đám zombie không còn nữa

Như là đã quên đói bụng, chứ đừng nói là nấu cơm ăn.

Giờ phút này Đường Nhược ngồi trong nước mà cảm giác máu trong người đều chảy ngược, lực lượng quen thuộc ập tới, cảm giác buồn nôn trong dạ dày nổi lên, bay thẳng tới nội tạng.

Cũng như lần trước, cô dùng tinh thần lực của mình chải chuốt khắp cơ thể lạnh buốt của mình cùng với cảm giác buồn nôn.

Không biết qua bao lâu, thật lâu, hay tựa hồ chỉ trong chốc lát mà thôi.

Khó chịu trong cơ thể giảm bớt chút ít, Đường Nhược chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Bạch Thất, khuôn mặt tiều tụy, mờ ảo ...

Thời gian dần qua, mắt cô mới trở nên rõ ràng, cô mấp máy môi, trầm thấp kêu: “Bạch Ngạn.”

Theo thời gian trôi qua, trên gương mặt hồng hào trở lại.

Bạch Thất nhấc tay sờ lên mặt cô, đưa môi mình lên má cô rồi ngừng lại, cuối cùng mở miệng bình tĩnh đáp: “Uh, anh đây.”

Đường Nhược nhắm mắt chốc lát, đợi mình có sức một ít rồi lại mở mắt ra cười rộ lên, bắt trước anh: “Ôm em một cái.”

Bạch Thất giang hai tay ôm cô vào lòng.

Tùy thời hòa tan tất cả.

Đường Nhược dựa vào lồng ngực rắn chắc của Bạch Thất, nghe tiếng tim đập phồng của anh thì cảm thấy sự sống thật mạnh mẽ.

Sự sống của mình, sự sống của Bạch Thất

Sao đó, Bạch Thất nâng mặt cô lên, nụ hôn nhẹ nhàng rơi trên mặt của cô.

Đôi môi run rẩy hôn vào má cô.

Đường Nhược, khi biển không hết nước, đá không vụn, nhất định em không thể, không thể bỏ lại anh.

Nụ hôn dài đến khi hít thở không thông, nụ hôn còn mang theo vị mặn của nước mắt.

Không biết nước mắt của ai, đau đớn hiện trên mặt lẫn trong trái tim của họ.

Giờ phút này Đường Nhựt không nhìn thấy ánh mắt của Bạch Thất, cũng không thấy nét mặt của anh, nhưng lại đọc được suy nghĩ trong lòng anh.

Thời gian như nước chảy, chúng ta bên nhau mãi mãi.

Nước mắt dọc theo gương mặt hai người mà rơi xuống, cả hai đều không cảm nhận được, chỉ muốn càng thâm nhập sâu vào đôi phương mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Muốn...

Cứ như vậy, ngọt chết mất...

Đường Nhựt đã ngồi trong bồn tắm một ngày một đêm.

Hiện tại đang là buổi tối, Bạch Thất ôm Đường Nhựt ra bồn tắm lớn, thay bộ quần áo mới cho cô, ôm lấy cô ngồi lên cái giường từ không gian lấy ra: “Đói bụng không?”

Đường Nhựt cũng không thấy đói bụng lắm, nhưng cô biết cả đêm Bạch Thất cũng chưa ăn cái gì, cũng chưa từng nhắm mắt nghỉ ngơi, cho nên trực tiếp lấy cái bàn và bày nhiều đồ ăn mà anh thích ra “Có, thật đói.”

Bạch Thất cầm lấy cái bát và thìa.

Đường Nhựt cũng cầm cái chén lên, bị Bạch Thất ngăn lại: “Để anh.”

Đường Nhựt nháy mắt xem bộ dạng của Bạch Thất, đã biết anh muốn làm gì: “Em không cần anh đút cơm cho em đâu.”

Bạch Thất cũng không nói gì, trực tiếp gấp miếng cải trắng trong canh xương đưa đến miệng cô.

Đường Nhựt ngoan ngoãn ăn canh, ăn hết những gì Bạch Thất đút.

Nhưng cô không muốn ăn cơm trong cảm giác áp lực này, cảm thấy Bạch Thất sau khi cô tỉnh dậy thì chăm sóc cô như bệnh nhân vậy.

Vì vậy Đường Nhựt vươn tay, trong tay ngưng tụ một ánh sáng màu xanh hình dạng giống như giọt nước: “anh xem tinh thần lực em lên cấp 3 rồi, có thể ngưng tụ lại rồi...” Nói xong cô bắn một phát lên bức tường, ánh sáng màu xanh xuyên vào bức tường.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Ngọt

“Oh.” Bạch Thất nhìn thoát qua, mặt không chút biểu tình, chỉ đút từng muỗng cơm cho cô.

Đường Nhựt: “..”

Khuôn mặt co quắp không biến mất.

“Em có thể giết zombie rồi, mà không cần phải đi quấy nhiễu bọn chúng và bao bọc mọi người, chúng ta có thể kẻ vai chiến đấu rồi.”

Bạch Thất chỉ nói một chữ: “Uh.”

Đường Nhựt: “..”

Cô cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Cho đến khi Bạch Thất đặt bát xuống bàn, dùng tay nâng cằm cô lên, mới nhìn thấy đôi mắt rung rung, nước mắt như muốn rơi ra.

“Đồ ngốc.” Bạch Thất thở dài, ôm lấy cô, “Anh rất vui khi tinh thần lực của em lên cấp.”

Có điều sự lo lắng nặng hơn vui vẻ mà thôi.

Đường Nhựt không nhìn được nữa, nước mắt trực tiếp rơi xuống.

Lần thứ nhất không có phát giác, nhưng bây giờ cô cảm thấy tinh thần lực càng lúc càng quý dị rồi.

Cô từng nhìn thấy Bạch Thất và Điền Hải lên cấp,

Nhưng hai người đều không có bộ dạng này.

Đối với việc tinh thần lực của cô có thực thể hóa, cô và Bạch Thất đều không vui gì mà chỉ có bận tâm.

Thông khổ khi tấn cấp làm cô có chút không chịu được, nếu như lần sau không qua được thì cô sẽ không còn nhìn thấy Bạch Thất nữa hả?

Sinh mệnh và cuộc sống tốt đẹp đều là Bạch Thất cho cô thì làm sao cô cam lòng rời xa anh.

Nếu cái giá cho việc lên cấp là tánh mạng.

Cô tình nguyện ở bên cạnh Bạch Thất, không cần lên cấp nữa.

Bạch Thất ôm cô, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, thấp giọng nói : “ Tiểu Nhược, không cần sợ, dị năng của em có chút không ổn, chúng ta cùng nhau tìm ra cách giải quyết.”

Đường Nhược gạt đầu lau nước mắt.

Rõ ràng hai người đang ở đây ngọt ngào vui vẻ, sao lại khóc như đôi uyên ương số khổ, quả thật hơi làm quá một chút

“ Do em nghĩ nhiều quá thôi, không có việc gì rồi, chúng ta ăn cơm đi.” Đường Nhược cầm bát đưa tới trước mặt Bạch Thất, sau đó đưa đôi đũa, đợi anh cầm lấy rồi cầm đũa gấp cho anh cọng rau : “ Đây là thịt bê nấu với tiêu đen, lúc trước nấu lâu lắm đó, anh ăn nhiều một chút.”

“Còn củ cải hầm xương, anh cũng uống nhiều vào..”

Cơm nước xong rồi đi ngủ, hiện tại là buổi tối, dù có ra ngoài tập hợp với mọi người thì cũng không thể ra khỏi cái siêu thị này được, hơn nữa Bạch Thất đã một đêm không ngủ rồi, Đường Nhược nhìn thấy dưới mắt của Bạch Thất xuất hiện quần thâm đen, trước nhất để anh ngủ một lúc đã.

Cho nên, bọn họ không có ý định ra bên ngoài báo bình an.

Hai người nằm trên giường, Đường Nhược tựa vào lồng ngực Bạch Thất ngửa mặt nhìn anh : “Anh ngủ đi.”

Bạch Thất nắm lấy tay cô : “ Em ngủ trước đi”

Đường Nhược không muốn tranh cãi vấn đề ai ngủ trước ai ngủ sau.

Cô biết rõ giờ này Bạch Thất không có cảm giác an toàn, thế là ngoan ngoãn nhắm mắt lại, sau đó cố gắng làm cho hô hấp mình trở nên vững vàng hơn, giống như đã ngủ.

Cô đợi thật lâu mới khiến Bạch Thất yên tâm mà ngủ, rồi mới mở mắt ra, vươn tay nhẹ nhàng vuốt mặt của anh.

Cô xuyên không đến đây còn Bạch Thất thì trọng sinh, trên tay còn có không gian.

Cô cũng không biết rõ, cũng không giải thích được.

Nhưng mà những chuyện này giống như mấy cái tiểu thuyết huyền ảo được gọi là “ ông trời chiếu cố ‘ sao?

Như vậy sao ông trời lại chọn bọn họ?

Sau đó, Đường Nhược giơ tay lên, ngưng tụ chút ánh sáng màu xanh hình giọt nước.

Cô nghiêng đầu một chút, nhìn giọt nước trong tay mình, có chút không hài lòng.

Tiến sĩ Tào có thể làm được điều này không?

Mặt trời ở phía đông

Siêu thị mini này được bao quanh chặt chẽ, nên không thấy mặt trời, bên ngoài tường, mọi người còn có chút kẻ hờ.

Hồ Hạo Thiên nghỉ ngơi ở đây hai đêm, nhưng không thấy Bạch Thất và Đường Nhược có động tĩnh gì, nên mọi người ở lại trong siêu thị để đợi.

Mọi người rất lo lắng, nếu đi ra bên ngoài chính là lại đánh nhau với bọn zombie nữa nên không ai muốn cả.

Khi Đường Nhược tỉnh lại.. thì Bạch Thất cũng đã tỉnh lại.

Cô mở mắt ra, trông thấy Bạch Thất đang nhìn mình, cô chưa kịp cười một cái thì bị anh cưỡng hôn.

Bạch Thất gấp gáp cạy mở hàm răng, quần lấy lưỡi của cô, tham lam quần lấy mọi thứ của cô.

Tên này ...

Đường Nhượng thờ dài một cái, trở tay ôm lấy anh, nhiệt tình đáp lại anh.

Bạch Thất cũng chú ý đến thân thể của Đường Nhượng nên nhịn xuống, hôn chốc lát dừng lại, chôn vào cổ cô rồi ôm cô ngồi dậy : “ Rửa mặt đi, chúng ta ra ngoài ăn sáng ”

“ Vâng ”

Hai ngày rồi, bọn họ sống ở đây đã hai ngày rồi, bên ngoài mọi người sẽ lo chết mất.

Hai người sửa soạn xong xuôi, Bạch Thất ngưng tụ thành lưỡi băng dài phá vỡ bức tường kia.

Phan Hiểu Huyền nghe thấy động tĩnh, nhất thời xông lên đứng chờ ở trước bức tường.

Trông thấy Bạch Thất dẫn Đường Nhượng ra, hai tay cô lôi kéo tay còn lại Đường Nhượng, cao thấp dò xét: “ Không sao chứ? ”

Đường Nhượng cười lên : “ Không có việc gì, chỉ là dị năng lên cấp thôi, ”

“ Dị năng lên cấp? ” Phan Hiểu Huyền đưa ngón trỏ chạm vào mũi cô . “ Không thể nào, nhưng hôm trước.. nhanh nói cho mình biết có gì.. có gì không, có sao không? ”

Đường Nhượng thấy cô nói xong, hai vành mắt đều đỏ, rút tay bị hai người nắm ra, tiến tới ôm lấy Phan Hiểu Huyền : “ Cảm ơn cậu, Hiểu Huyền. ”

Phan Hiểu Huyền òa khóc : “ Cậu cảm ơn cái rắm, cảm ơn mà khiến cho người ta phải lo lắng, cảm ơn làm gì. ”

Đường Nhượng là người không thích khóc, đời trước cô ở bệnh viện suốt nên dưỡng thành bản tính như vậy, không được thể hiện bản tính yếu ớt ra ngoài.

Nhưng thấy Phan Hiểu Huyền khóc thì cô cũng ghen ngào theo: “ Thật xin lỗi đã khiến cậu phải lo lắng như vậy. ”

Hai người cứ ôm nhau khóc không dứt, hai cô gái khóc không ngừng nên Bạch Thất với Phan Đại Vĩ kéo hai người tách ra xa.

Ổn định cảm xúc, mọi người tranh nhau hỏi dị năng Đường Nhượng lên cấp có hình dạng gì.

Bọn họ đã nâng cấp qua nhưng không giống như Đường Nhượng.

Bạch Thất lôi kéo Đường Nhượng ra rồi để cô biểu diễn dị năng của mình.

Đường Nhượng vươn tay, mọi người cho rằng trong bàn tay xuất hiện một quả cầu nước từ từ lớn lên, nhưng lại thấy trong bàn tay của Đường Nhượng xuất hiện ánh sáng màu xanh hình giọt nước.

“ Đây là? ” Hồ Hạo Thiên khó hiểu hỏi.

Đường Nhượng nói : “ Là tinh thần lực, thực thể hóa của tinh thần lực. ”

Dương Lê kinh ngạc “ Giống như tiến sĩ Tào phát ra tinh thần lực kia? ”

Phan Hiểu Huyền cũng kinh ngạc: “ Đường Nhượng không phải dị năng hệ Thủy à? ”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Đi cura gái

Edit: pethuong

Beta: Sakura

Bạch Thất liếc nhìn Đường Nhựt.

Đường Nhựt lấy một thùng nước lớn từ trong không gian để xuống mặt đất. Làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, cô bắt đầu giải thích: “Kỳ thật dị năng của em là tinh thần lực, không biết vì sao lại có một không gian giống Hiếu Huyền, trong không gian có nguồn nước và ruộng đồng, vì vậy lúc trước không nói tình hình thực tế cho mọi người biết ...”

Phan Hiếu Huyền mở to hai mắt : “ Trong không gian của cậu có nguồn nước với ruộng đồng?”

Đường Nhựt gật đầu: “ Đối với không gian này, tôi cũng không biết tại sao có như vậy.”

Bạch Thất nói: “ Cho nên chúng tôi muốn biết, tinh thần lực của tiểu Nhựt cùng tiến sĩ Tào có cái gì khác nhau không?”

Bạch Thất nguyện ý để cho Đường Nhựt cung cấp nước từ không gian cho cả đội, một là xuất phát từ sự tin tưởng, hai là Bạch Thất tin mọi người sẽ không phản bội anh, anh có năng lực giải quyết tất cả những chuyện này.

Nhưng hiện tại Đường Nhựt mang tinh thần lực cái mà anh hoàn toàn không biết.

Anh chỉ có thể giải quyết những chuyện khác.

Ở lại trong căn cứ cũng tốt, hai người người đi ra ngoài cũng được, hết thấy đều giải quyết được

Duy nhất chỉ có việc này anh không hề có tí tự tin nào, một mình anh không thể giải quyết việc này được, không thể giải quyết sự kì lạ trên cơ thể Đường Nhựt.

Hơn nữa, lo lắng một ngày một đêm đã tiêu hao tính kiên nhẫn và sự tỉnh táo của anh.

Anh đã quyết định chuyện này từ nay về sau sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Lần thứ nhất lên cấp hôn mê một đêm, lần thứ hai hôn mê một ngày một đêm, vậy còn lần thứ ba thì sao ...?

Tiến sĩ Tào lên cấp dị năng có thống khổ như vậy không?

Nếu như giống nhau thì Bạch Thất đỡ lo một tý, bởi vì kiếp trước tiến sĩ Tào vào thời điểm anh chết, thì tiến sĩ vẫn sống tốt trong căn cứ.

Khi tuyên bố chuyện không gian này đã coi như mình tin tưởng mọi người đồng cam cộng khổ qua cơ hoạn nạn.

Ở lâu như vậy, Bạch Thất đã nhìn ra nhân phẩm của mỗi người.

“Tinh thần lực của tiến sĩ Tào ...” Dương Lê sống trong quân doanh, mặc dù gặp tiến sĩ cũng không nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng nhìn ra gì đó, “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy hình dạng của tinh thần lực khi ngưng tụ ra, nhưng cô ấy có thể nghe thấy âm thanh xa hơn chúng ta, có thể cảm nhận được đồ vật mà chúng ta không nhìn thấy.

Bạch Thất : “ Trừ những cái này.”

Những cái này kiếp trước anh đều biết.

Dương Lê lắc đầu : “ Trừ những cái kia ra tôi cũng không biết, tôi rất ít khi thấy cô ấy, chỉ những lúc có người dị năng tổn thương thì mới kêu tôi qua mà thôi, nhưng mỗi lần chữa trị cho người dị năng bị thương thì cô ấy lấy đi cái gì đó, tôi nghĩ cô ấy đang nghiên cứu cái gì đây từ người bị thương.”

Lông mày của Bạch Thất khẽ nhíu lại.

Ở kiếp trước nhận xét về tiến sĩ Tào quả thật không tốt.

Nhưng theo lời nói của Dương Lê, tiến sĩ Tào lấy máu thịt của người dị năng, rồi gọi người cứu chữa cho họ. Như vậy không giống như lời đồn ở kiếp trước, không để ý bọn họ sống chết, mà trực tiếp đem bọn họ ra nghiên cứu.

Phan Hiếu Huyền đung đung lấy tay của Đường Nhựt nói: “ Tiểu Nhựt, mỗi lần cậu lên cấp đều thống khổ như vậy à.”

Đường Nhựt gật đầu nói: “ Tuy nhiên sức mạnh nó quá lớn nhưng cũng quá mức quái dị, cho nên Bạch Ngạn lo lắng, mình cũng rất lo lắng, mỗi lần lên cấp như thế thì chết.”

Phan Hiếu Huyền vỗ tay cô nói : “ Không được nói lung tung.”

Đối với “ song hệ dị năng “ của Bạch Thất cùng với Đường Nhựt mọi người mới đầu còn kinh ngạc, về sau cũng từ từ tiếp nhận, quan dị năng khi gió gì, trong đội tất cả có dị năng là tốt rồi.

Hơn nửa hôm trước, nếu không có Bạch Thất và Điền Hải, thì nhóm mình đã chết một lần rồi, làm sao mà còn sống mà đứng đây nghe bọn họ nói ra bí

mặt này.

Nếu như nghĩ lại, bọn họ có sức mạnh giống như Đường Nhược mà phải chịu đau đớn như cô ấy, nó thực sự không tốt như dị năng của mình.

Vì vậy, bọn họ hài lòng với khả năng của mình, họ cũng không có cái gì phải ghen tỵ.

Tuy nhiên, bọn họ không biết tinh thần lực của tiến sĩ Tào là như thế nào.

“Vậy ...” Lưu Bình nói: “Chúng ta phải kết giao với tiến sĩ Tào, phải biết người ta như thế nào?”

Lưu Bình vừa mở miệng thì Phan Đại Vĩ liền nghĩ ra cách.

Chú ti mi, nhìn từ trên xuống đánh giá Lưu Bình, làm cho Lưu Bình chút xấu hổ.

Lưu Bình thấy vậy lấy tay che ngực lại, vừa định nói một câu ‘chú Phan, cháu là đàn ông không có cái hứng thú ấy’. Đã thấy Phan Đại Vĩ chỉ vào mình nói với Hồ Hạo Thiên: “Nhìn mặt tên nhóc này xem, mặc dù thiếu kinh nghiệm nhưng con người cũng được, hơn nữa tiến sĩ Tào lại độc thân, để cậu ta đi làm quen Tào tiến sĩ là được nhà.”

Lưu Bình: “..”

Hồ Hạo Thiên đáp một cái: “Chú Phan, thế mà chú cũng nghĩ ra được, chúng ta biết chú rất thạo chuyện nam nữ, nhưng chú nghĩ gì mà bảo tên gà mờ như Lưu Bình đi làm quen người ta.”

Lưu Bình: “...”

Lưu Bình kéo tay Hồ Hạo Thiên: “Anh Hồ, anh nói cứ như không nói vậy ...”

Cứ nghĩ câu phía trước là đang giúp đỡ cậu ai dè tới câu sau ...

Quả thực so với câu nói của Phan Đại Vĩ thì quá đáng hơn gấp 10 lần.

Vì phương pháp này không hợp lý, mọi người ngồi xuống bàn cách để làm sao biết khả năng của tiến sĩ Tào.

Bàn tới bàn lui, có được bốn phương án.

Một là đi của cô ấy.

Hai là làm bạn tốt với cô ấy.

Ba là làm giao dịch với cô ấy.

Bốn là bắt lấy cô ấy và tra khảo cô ấy.

Nói thật phương án đi của cô ấy loại bỏ, ở đây ngoài những người kết hôn, thì chỉ còn một người thật thà như Điền Hải, sau đó là gà mờ trong miệng Hồ Hạo Thiên là Lưu Bình.

Người trực tiếp làm được ở đây chỉ có Bạch Thất, nhưng nếu để Bạch Thất đi làm thì nhiệm vụ còn chưa được đã cho người ta một đao.

Đương nhiên ý định cho qua.

Đi nghiên cứu với cô ấy.

Bọn họ không có kiến thức và không biết dùng các thiết bị trong phòng thí nghiệm, có thể làm được gì, hơn nữa ở đó là căn cứ lớn của nhà nước, tùy tiện sẽ bị bắt lại, thứ nhất ở đó không ai giúp đỡ chỉ dẫn cho bọn họ, thứ hai là nơi nhà nước chịu trách nhiệm nghiên cứu, ý định này cũng cho qua.

Sau đó chỉ còn cách làm bạn tốt hoặc làm giao dịch với cô ấy.

Làm bạn tốt thì chỉ có ba cô gái với nhau mà thôi.

Nếu để đàn ông làm thì chuyện này ....

Nếu cả đời này không qua lại không muốn kết hôn với cô ấy, thì trên đời này làm gì có chuyện nam nữ là bạn đơn thuần.

Trong ba cô gái, nhìn tới nhìn lui chỉ có Dương Lê có vẻ phù hợp nhất.

Phan Hiêu Huyền quá náo động, không phù hợp với tính cách của tiến sĩ Tào.

Còn Đường Nhược dị năng kì quái, nếu bị phát hiện sẽ bị đem ra làm nghiên cứu.

Cho nên thương lượng để Dương Lê đi tiếp xúc với tiến sĩ Tào, mà trước khi tận thế Dương Lê là chính trị gia, nên phương diện giao tiếp không làm khó được cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Tương ái tương sát

Giải quyết xong phương án làm quen, mọi người lại thương lượng tiếp làm sao giao dịch với cô ấy.

Bọn họ có đồ vật mà tiến sĩ Tào cần trong khi nghiên cứu không.

Đường Nhược nhớ tới : “Em cảm thấy tiến sĩ Tào có vẻ thích Vệ thiếu tướng.” đem chuyện buổi tối tiến sĩ Tào và Vệ thiếu lúc trước nhìn thấy nói ra hết.

“Tiến sĩ Tào cho Vệ Lam thứ gì đó, sau đó còn ngồi nhìn anh ta cả đêm, mỗi ngày đều nhìn anh ta đứng hay ngồi?”

Hồ Hạo Thiên trầm ngâm nói, mọi người suy nghĩ một chút.

Trong chốc lát, Lưu Bình tỉnh ngộ nói: “Chắc bọn họ tương ái tương sát.”

Phan Đại Vĩ liếc cậu một cái : “Cậu thật thông minh, hiện giờ Vệ Lam vẫn còn sống.”

Dương Lê nói : “Lưu Bình nói cũng không phải là không có lý.”

Mọi người quay lại nhìn cô.

Dương Lê kể hết những chuyện mình biết cho mọi người: “Tiến sĩ Tào cùng Vệ Lam từ nhỏ sống cùng nhau trong đại viên của quân đội, từ nhỏ tình cảm hai người rất tốt. Nhưng sống trong gia đình chính trị, tới lui đều là quan hệ thông gia, đến lúc tiến sĩ Tào được mười tám tuổi thì được đính hôn với nhà họ Lương, nghe nói tiến sĩ Tào không chịu, một mình ra nước ngoài du học, thẳng đến một năm trước mới trở về.”

Hồ Hạo Thiên nói : “Ý em nói là tiến sĩ Tào thích Vệ Lam?”

Dương Lê nói : “Chuyện này em cũng không rõ, nhưng hồi nãy nghe tiểu Nhược nói như vậy..., em cảm thấy cũng đúng, bằng không một người con gái lại suốt đêm ngồi nhìn một người đàn ông?”

Nguyên nhân lại máu chó đến như vậy

Mọi người xâu kết lại chuyện mà Dương Lê cùng Đường Nhược nói, trước sau suy nghĩ một lần, đại khái cũng hiểu ra chân tướng rồi.

“Như vậy, hôn phu Lương gia của tiến sĩ Tào hiện tại ở đâu?” Phan Đại Vĩ nghe xong thì hỏi Dương Lê.

Trước khi xảy ra tận thế thì Dương Lê cũng giữ chức cao trong quân đội, trong giới ít nhất cũng có bàn tán một chút: “Lương Phú Sinh nghe nói bị zombie cắn chết do cứu tiến sĩ Tào, trong phòng thí nghiệm bị bạn cô ấy cắn chết. Thi thể chắc đem đi hỏa táng rồi, hơn nữa còn có ba của Vệ Lam cùng ngày đó biến thành zombie cắn hết đội ngũ nhân viên y tế, bị một binh sĩ bắn chết...”

Nguyên lai đã máu chó còn thêm bị kịch tình yêu.

“Nếu như không có vị hôn phu cản trở thì tiến sĩ Tào có thể quang minh chính đại ở bên Vệ Lam rồi.” Lưu Bình gãi đầu hỏi.

Hồ Hạo Thiên vỗ đầu cậu một cái : “Cậu không phát hiện buổi đầu tiên bọn họ gặp nhau à, Vệ Lam hoàn toàn không có ý tứ với người ta.”

Dương Lê gật đầu: “Em cảm thấy dù chúng ta hoàn toàn không hiểu rõ chân tướng câu chuyện nhưng cũng không xê xích là bao nhiêu đâu.”

Lưu Bình tìm ra manh mối nói : “Vậy cho nên không yêu thì giết!”

Phan Đại Vĩ tóm tắt lại nói: “Là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cuộc tình tay ba đầy máu chó, anh yêu em, em yêu hắn, hắn yêu người khác!”

Mọi người: “...”

Chú Phan, quả nhiên trên phương diện này có kinh nghiệm.

Biết được mối quan hệ tay ba phức tạp này, chúng ta làm sao giao dịch với tiến sĩ Tào đây.

Lưu Bình nói: “Bất Vệ Lam coi hết mang đến cho tiến sĩ Tào?”

Phan Đại Vĩ lườm cậu ta : “Lưu Bình! Cậu không nói không ai nói cậu cam đâu.”

“Tuy nhiên..” Hồ Hạo Thiên nói : “Chúng ta có thể bắt đầu từ Vệ Lam”

Dư Vạn Lý cũng gật đầu: “Phụ nữ đối với người mình yêu sẽ không giữ lại bí mật đâu, chắc chắn Vệ Lam cũng biết rõ hết tinh thần lực của Tào tiến sĩ.”

Bạch Thất đem lời nói của mọi người suy nghĩ một chút, rồi so sánh với kiếp trước.

Vẫn cảm thấy có chút gì đó kỳ quái

Thứ nhất, hiện tại tiến sĩ Tào không có trực tiếp đem người sống đi làm nghiên cứu, vì sao lại biến thành tiến sĩ quái dị trong mắt mọi người. Thứ hai, Vệ Lam sau hai năm cũng thuộc về tiến sĩ Tào.

Chẳng lẽ...

Hai người thật tương ái tương sát?

Bạch Thất hiện ra vài vạch đen trên trán, gạt bỏ những vấn đề không liên quan tới mình và Đường Nhược.

Mấu chốt là Vệ Lam, vậy thì kết giao với Vệ Lam, dù sao chỉ có cách này là được nhất.

Mọi người vội vàng nghĩ cách làm để kết giao với Vệ Lam.

Đàn ông mà, ngoại trừ tiền, quyền lực, phụ nữ, còn có hứng thú với tình yêu, thì không còn cái gì khác.

Vệ Lam không thiếu tiền, phụ nữ thì hình như anh ta cũng không có hứng thú, còn có dị năng, dị năng anh ta hệ Kim, loại này mọi người hoàn toàn không am hiểu nên rốt cuộc buông tha.

Tốt rồi, xét đi xét lại, chỉ còn quyền lực.

Vậy giúp anh ta gặm nhắm Chu gia chắc là được.

Mọi người cứ như vậy ngồi thương lượng một chút mà hết cả buổi sáng.

Hai ngày nay mọi người đã quá lo lắng nên chưa có bữa ăn nào ngon cả.

Đường Nhược nói với mọi người về không gian của mình, đương nhiên sẽ không keo kiệt nữa.

Đối với bạn bè và người thân, cô và Bạch Thất chưa bao giờ keo kiệt, thế là lấy tất cả mọi thứ ra cho mọi người.

Bàn tròn lớn, ghế đầu, nôi, chảo, thịt hải sản và rau củ ...

Mọi người đều bắt ngờ nhìn chúng.

“Cái này, cái này ...” Lưu Bình cảm giác thanh xuân phấn khởi “Đây quá thực quá đẹp quá xuất sắc, như nhà kho di động thật lớn!”

Đường Nhược nở nụ cười, tiếp tục bày đồ ăn ra : “Ừm, đây quả thật như một nhà kho cỡ lớn.”

Phan Hiểu Huyền nâng một ly đậu nành sữa nóng lên: “Tiểu Nhược à, về sau có không gian của cậu thay thế rồi, cái của em như gỗ mục.”

“Không có đâu.” Đường Nhược cười lấy ra bộ quần áo đưa cho cô: “từ nay về sau bạn chỉ cần phụ trách xinh đẹp là được rồi, mấy việc như nuôi gia đình này giao cho tớ, trên thế giới này không có việc gì bằng việc mình yêu bạn, bạn chỉ cần dùng là được!”

“Woa... lời nói này thật hay, ngọt chết tớ rồi!” Phan Hiểu Huyền cảm lấy quần áo Đường Nhược đưa nhìn một chút, rồi mở ra coi, rồi trực tiếp la lên: “ah ah ah, cái này, cái này rất đắt, lúc trước tớ rất muốn mua nó, nhưng không có cơ hội đến cửa hàng.”

“Thật vậy chẳng, tớ cảm thấy nó rất hợp với bạn, chúng ta thật là tâm ý tương thông ...”

“Hãng này còn không, lấy ra lấy ra, nộp lên hết!”

“Có ah, rất nhiều đấy.. ồ chị Lê, bộ này rất hợp với chị nè ...”

“Chị Lê, nhanh nhanh tới nhìn xem, cái này em mang thế nào?”

“Cái này nhìn rất đẹp, oa nhiều tới như vậy, chị đây cũng không khách khí chọn cách mình thích à nha, tiểu Nhược không được đau lòng à...”

“Không có đâu, hai người cứ tự nhiên chọn...”

Ba cô gái qua lại trước mặt Bạch Thất vào phòng thử đồ.

Con gái nào mà không thích trưng diện ăn mặc, cho dù tận thế rồi nhưng khi gặp đồ mình thích không thể nào từ chối được.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Đến miệng đường hầm

Edit: Hoa Hỷ Nhi

Beta: Sakura

Đám đàn ông cũng theo sát các cô bước vào, rồi ngồi xuống vây quanh cái bàn, ngòm ngoàng ăn hải sản, ngòm ngoàng uống rượu. Dù sao hiện tại bọn họ có năng lực bảo đảm cho người phụ nữ của mình có một cuộc sống thoải mái, đã thế sao phải khiến các cô mất hứng.

Ai nói tận thế thì phải trải qua cuộc sống khổ cực, phải chịu đựng máu tanh, mặc vải rách, gặm lương khô đánh Zombie, anh muốn chiều em tới hư luôn, lúc này bọn họ thật sự có khí phách đó. Trong gian phòng nhỏ ba cô gái ngồi trò chuyện vui đùa, bên ngoài đám đàn ông cũng thay nhau nâng ly rượu.

Khoảng cách từ nơi này đến miệng đường hầm vẫn còn chừng 100 cây số nữa, bây giờ khởi hành cũng đã muộn, vì phòng ngựa biến cố đêm trước lại phát sinh, mọi người đều thống nhất nghỉ tại đây một đêm. Hơn nữa đã hai đêm rồi mọi người cũng chưa được nghỉ ngơi, ở lại dưỡng sức lấy tinh thần tiếp một đêm cũng tốt. Đã có kế hoạch, mọi người cũng thoải mái ăn uống rồi lại tính sau.

Chờ ba cô gái ăn mặc thỏa đáng, thời điểm bước ra từ gian phòng nhỏ khiến cả đám đàn ông đều ngây ngẩn. Ba cô gái đều có phong thái đặc sắc khác nhau. Đường Nhược tươi mát, Phan Hiểu Huyền xinh đẹp, Dương Lê đơn giản, mỗi người như mang đến một cảnh đẹp riêng.

Thấy đám Đường Nhược bước ra, Bạch Thất vẫy tay với cô: “Qua đây dùng cơm”, vì vậy ba cô gái đều lần lượt trở về chỗ ngồi ăn cơm. Bạch Thất trừ gắp thức ăn cho Đường Nhược ra, cũng không làm thêm cử chỉ khác thường gì nữa. Nhưng có điều mỗi lời nói, hành động đối với Đường Nhược ở trong mắt mọi người đều là cử chỉ ám muội, cũng may chiều “Coi như không thấy” của mọi người đột nhiên tăng mạnh, cùng nhau lướt qua hành động của hai người họ.

Tuy nói mọi người đã có thịt có trái cây, nhưng hải sản, rau củ lâu lắm rồi chưa được ăn qua, cho nên bữa cơm này mọi người như ăn tiệc buffet liền mạng nhét thức ăn vào miệng, tiêu tốn hết một phần lớn hải sản tươi trong không gian của Đường Nhược.

Nhiều người nên thức ăn đã nấu chả mấy chốc đã hết sạch. Trời gần tối, ba cô gái lại tiếp tục ở chỗ này dựng nồi nấu cơm để cho ngày mai.

Đám đàn ông vây quanh cái xe ba bánh rồi thở dài, xe ba bánh này trải qua trận Zombie đại chiến lần trước, đã tuyên bố hoàn thành nhiệm vụ của nó, động cơ đã báo hỏng luôn rồi.

Phan Đại Vĩ vỗ vỗ cái lan can buồng xe sau: “Lư Bình, mau tranh thủ thời gian, công cụ cũng đưa cho cậu rồi, nhanh đi sửa đi”.

Lư Bình cảm ơn lễ phép nói: “Chú Phan, cháu chỉ học nghề điện tử, sửa đồ điện nhà còn tạm được, chứ sửa cơ giới cháu cũng đành chịu”.

Phan Đại Vĩ nhìn cái máy phát điện một chút: “Nguyên lý đều giống nhau, thông hiểu đạo lý sẽ biết hết thôi”.

Lư Bình nổi giận: “Chú đến nói cho cháu biết, cái này làm sao thông suốt được”.

Phan Đại Vĩ lơ đãng: “Điện tử và đầu bếp đều cùng một trường kỹ thuật cùng một thầy giáo. Cho nên cậu đừng có kéo tôi nói không được các loại, mau sửa nhanh lên”.

Lư Bình: “...”

Tên nào nói điện tử và đầu bếp là một thầy dạy, nói ra tao đảm bảo không đánh chết mày. Có điều, cuối cùng Lư Bình cũng không sửa được. Không còn cách nào, ngay cả xe cũng không có, mọi người đành phải dậy sớm từng bước lên đường.

Hôm trước đánh Zombie mà giờ này thì thể vẫn lộ ra ngoài trên quốc lộ. Nơi này quả thật vô cùng hoang vắng không có người ở, ba ngày trên đường vẫn còn giữ nguyên bộ dáng cũ.

Mọi người đem thứ có thể đào thì đào, những nơi xa một chút thì bỏ qua. Hôm nay phải đi bộ rất xa, nếu như lại đào tình hạc nữa... thôi bỏ qua,

Zoombie còn nhiều mà, đã có nước không gian của Đường Nhược hơn nữa bọn họ cũng không thiếu tinh hạch.

Thời tiết bắt đầu trở lạnh, mọi người đi lại trên đường lớn rộng rãi cũng không thấy cảm giác oi bức khó chịu, gió lạnh thổi tới ngược lại còn khiến tâm tình thoải mái hơn. Dĩ nhiên, nếu như thỉnh thoảng không có vài con Zombie lác lác thì càng tốt.

Đi hai giờ thì mọi người sẽ nghỉ ngơi một chút rồi sau đó lại tiếp tục theo kế hoạch của Bạch Thất đã định đi tiếp. Hôm nay may mắn hơn, đi khoảng bốn tiếng đã nhìn thấy một thấy một nhà nông viện nhỏ, bên trên biển viết “Tiểu viện nhà nông” chắc hẳn là mở tiệm cơm cho người qua đường.

Bạch Thất cầm bản đồ nhìn một chút: ” Buổi tối nghỉ ở trong này một đêm đi”, mọi người đều không ai dị nghị gì.

Bước vào sâu bên trong, một mùi hôi thối trực tiếp xộc ra, mọi người rớt rít bụng mũi lại, nhưng đều không có ý định bước ra ngoài.

Một đường đặt chân đến đây cũng không dễ dàng gì, hơn nữa trong tận thế, loại hình ảnh cùng mùi này thật ra cũng đã thành thói quen. Bên trong chỉ có xác khô văng đầy trên đất, tay chân lìa người.

Kiểm tra quanh một vòng, không phát hiện có Zoombie cũng không phát hiện người nào may mắn còn sống, dọn dẹp lại một chút, mọi người liền chuẩn bị ở nơi này tạm một đêm.

Dựng tường đất để ngăn phòng, Đường Nhược chia nệm cho mọi người.

Phan Hiểu Huyền ngồi bên mép giường lẩm bẩm:”Thiên lý ở đâu, tôi đây dị năng giả Không gian chính tông chỉ có 20 mét vuông không gian, còn cái người không chuyên nghiệp cư nhiên lại có không gian lớn như vậy”.

Lưu Bình ở bên cạnh chen vào một câu “Có người cả đời chính là số mệnh vai phụ, cho nên vẫn là diễn tốt nhân vật phụ của cô đi”.

Phan Hiểu Huyền ném gỏi vào người Lưu Bình: “Nếu tôi là vai phụ thì anh chính là vai phụ của phụ, là người lính com hộp đầu tiên.”

Nơi này không chỉ có phòng ở, còn có cả phòng vệ sinh. Có điều kiện rồi, mọi người cũng dùng nước không gian Đường Nhược giặt sạch, tắm nước nóng. Ngày hôm sau lại tràn đầy tinh thần, từng bước đi đến miệng đường hầm.

Kỳ thật thời điểm ngày hôm qua, mọi người cũng đã thảo luận vấn đề quân đội đi hay lưu lại. Mọi người cảm thấy có lẽ bọn họ đi đến cửa đường hầm thì bọn Vệ Lam cũng đã rời đi.

Nếu mọi người đã tới rồi thì nên đi liếc mắt nhìn xung quanh, lỡ như Vệ Lam vì nhiệm vụ mà không để ý nhóm người mình thì cũng chẳng sao, bọn họ sẽ không thấy áy náy không đi tham gia nhiệm vụ kia.

Nếu như vẫn còn ở đây đào móc đường hầm giải cứu bọn họ thì nhóm mình sẽ càng thêm hết sức giúp đối phương hoàn thành nhiệm vụ, còn định không thu phí nữa đấy.

Về phần bọn họ lúc đó tại sao không trực tiếp đi nhà máy điện hạt nhân, đương nhiên là bởi vì đi nhà máy điện hạt nhân quả thật xa hơn cái thôn đó rất nhiều, trên đường đi có thể gặp vô vàn nguy hiểm không tên.

Tại một nơi không có bất kỳ nơi nào che chắn qua đêm trong núi, quả thật vô cùng nguy hiểm. Đoàn xe tưởng rằng đám người mình tới, cho dù không nhìn thấy quân đội thì ít nhất cũng có thể thấy ô tô của đoàn xe vẫn còn đó.

Nào biết đâu rằng ...

Trong sườn núi mênh mông, trừ con đường lún xuống toàn đất đá kia thì cái gì cũng không có.

Hồ Hạo Thiên hoàn toàn bộc phát: “Mẹ kiếp, không chờ chúng ta cũng thôi đi, chúng ta cũng không trông cậy vào bọn họ cứu, nhưng thậm chí ngay cả xe cũng không để lại cho chúng ta”. Điền Hải nhìn xem Hồ hạo Thiên, lại nhìn xem Bạch Thất: ” Anh Bạch, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ”.

Bạch Thất mở bản đồ ra nhìn một chút: “Nơi này trong vòng 100 cây số, cũng chỉ có tiểu viện nhỏ ngày hôm qua để qua đêm, lại trở về vượt qua một đêm”.

Phan Đại Vĩ châm một điếu thuốc: ” Cũng chỉ có thể như vậy, trở về tiếp một đêm”.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Có người đưa xe

Lưu Bình dẫn đầu chạy xuống núi: ” Vậy hãy mau lên, đợi chút nữa trời vừa chập tối, tôi cũng không muốn lại trải qua Zoombie triều nữa đâu”.

Một đám người phía sau Lư Bình cũng đi xuống, đang đi phía sau truyền tới tiếng xe hơi chạy.

Phan Đại Vĩ nhìn về phía sau: “Ồ, có xe rồi..”.

Đi tới tổng cộng có ba chiếc xe, hơn nữa mấy chiếc xe hơi này đều là xe Jeep trứ danh. Mua một chiếc, mười một người chen vào một chiếc, cũng có thể chen chứ?.

Bất kể như thế nào, cũng còn tốt hơn đi bộ.

Vì vậy mọi người liền quyết định ngăn lại ba chiếc xe này, chuẩn bị thương lượng với đối phương để mua một chiếc xe.

Nhưng mà, mấy người bên trên ba chiếc xe khi nhìn thấy mười một người, tất cả đều tròn to mắt, bộ dáng vẻ mặt khó có thể tin.

“Anh Thượng, bọn họ... Bọn họ cứ nhiên không có... cũng không có chết... Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Người bên cạnh ghế lái cũng thiếu chút nữa đem mắt trừng ra ngoài.

Quá đáng sợ, lún lặn hại như vậy, cứ nhiên không có ai chết, hơn nữa nhìn bọn họ trên đường tới đây khá sạch sẽ, tựa hồ so với mình, những người này cũng còn tốt hơn.

Rốt cuộc là đã sinh tồn như thế nào? Thật là làm cho người ta sợ hãi, càng nghĩ càng khủng bố.

” Bọn họ còn ngoác tay với chúng ta, hình như không có nhận ra chúng ta tới”. Người ngồi phía sau suy đoán, Anh Thượng trầm ngâm một tiếng: “Tăng nhanh tốc độ, đâm qua, chạy nhanh, giải quyết hết bọn họ “.

” Anh Thượng, như vậy, như vậy thật sự có thể chứ?”.

Đường hầm sập cũng không đề chết được bọn họ, nhóm người mình đâm qua như vậy xác định có thể đâm chết bọn họ?

Nghĩ đến hình ảnh lần trước trong sân tại bọn hắn khiêu khích không thành, ngược lại bị phản áp chế, sắc mặt chàng trai càng thêm không tốt:: “Anh Thượng, không bằng chúng ta quay đầu đi... “.

“Nhanh, trước khi bọn họ còn không kịp có phản ứng, đâm đi qua! Không đâm được cũng không sao, chúng ta không cần chậm lại, trực tiếp xông qua, xuống núi!”.

Nói như vậy cũng có đạo lý, đâm không được cũng có thể trực tiếp xuống núi, người trên ghế lái cũng không nói gì nữa, dùng sức đạp chân ga vọt tới hướng phía đoàn đội Tùy Tiệp.

Hồ Hạo Thiên bên này vừa mới vẫy tay, đã nhìn thấy mấy chiếc xe kia cùng nhau lao đến phía mình. Anh nhanh tránh sang bên cạnh, ngã nhào trên mặt đất, cánh tay bị trầy da: “Bà mẹ nó, đây là muốn mưu sát!”.

Ba chiếc xe căn bản không có ý định chậm lại, đâm tới mọi người, ánh mắt Bạch Thất phát lạnh, trực tiếp hướng về phía lớp xe bắn ra một cây băng tinh.

Oanh!. Bánh xe nổ, chiếc xe mất phương hướng khổng lồ, chuẩn bị lật nghiêng, thì một mặt băng cắm vào trong đất, một bên cắm vào xe, cứu vãn trận tai nạn xe này.

Trong nháy mắt, xảy ra quá nhiều chuyện, hết thảy mọi người cũng không kịp có phản ứng. Đương nhiên, Bạch Thất bảo trì cho chiếc xe không lật, không phải là vì an toàn của người trong xe. Anh đã tính qua, thiếu một chiếc, anh sẽ phải cùng mọi người chen chúc trong một chiếc xe. Cho nên, vẫn là bảo vệ chiếc xe này tốt một chút, để cho anh và Đường Nhục có vị trí trên xe.

Tình huống giống nhau diễn ra ở chiếc xe thứ hai, thứ ba.

Tuy nhiên, phòng ngừa hai chiếc xe đều lật nghiêng, Phan Đại Vĩ dùng dây leo buộc để không bị rơi, khi Bạch Thất vừa bắn băng tinh ra, chú ấy cũng đã kịp phản ứng.

Ba chiếc xe trong nháy mắt té liệt ở trước mặt mọi người, Hồ Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn lên người bên trong xe, tức giận: ” Bà mẹ nó, nhân sinh nơi nào không gặp nhau, thật đúng là mẹ nó thù mới hận cũ thêm chồng chất”.

Người trong xe không phải chính là mấy tên lưu manh lúc trước tới đánh cướp bọn họ điện bán năng lượng mặt trời không thành, ngược lại bị “Chôn sống” kia sao?

Bọn chúng không phải là bị bắt lại nhốt vào rồi sao, vì sao lại gặp ở chỗ này?

Người trên xe thấy bản lĩnh Bạch Thất, trực tiếp hủy đi bánh xe nhóm người mình để như trở bàn tay, sắc mặt từng người trở nên trắng bệch.

” Thượng, anh Thượng... Chúng ta làm sao bây giờ? “.

Người ngồi ghế lái nhìn Hồ Hạo Thiên nổi giận đùng đùng đi tới, gấp đến độ tay chân đều run lên.

“Đạp chân ga, mau đạp chân ga! “. Anh Thượng ngồi ở cạnh ghế lái ném ra hỏa cầu về phía Hồ Hạo Thiên, ý đồ kéo dài một chút thời gian.

Người ngồi ghế lái dùng sức đạp chân ga, nhưng xe gần như đã lật ở giữa không trung, một bên thì vênh lên, nên đạp chân ga thế nào cũng không đứng dậy.

“Mẹ kiếp, liều mạng với bọn hần! “Anh Thượng ngưng tụ dị năng toàn thân, hướng Hồ Hạo Thiên ném ra một hỏa cầu cực lớn.

Nhiệt độ ngọn lửa nhanh chóng nhào qua hướng Hồ Hạo Thiên... trong tay Hồ Hạo Thiên cũng ném ra một cục gạch, không hề có động tác dư thừa nào, chỉ tùy ý thuận thế ném thẳng vào mặt anh Thượng.

Hỏa cầu của anh Thượng chưa đụng tới Hồ Hạo Thiên thì đã bị hạt cát phủ lên.

” Bốp — “Một cục gạch trực tiếp nện vào đầu hần, máu chảy ra.

Anh Thượng bùm lấy đầu, lập tức cảm thấy ghế tựa đều chấn động, toàn bộ xe hơi cũng xoay tròn.” Đây là vật gì...”. Dứt lời, trực tiếp té về phía trước trên cửa sổ xe.

Người ngồi ghế lái cùng người phía sau nhìn thấy lão đại lợi hại nhất nhà mình bị một cục gạch đập liền choáng váng? Có phải bị đập chết rồi không?

Lập tức đều không có bất kỳ ý nghĩ kháng cự nào nữa. Trực tiếp mở cửa xe, nhanh chóng bò xuống xe, quỳ trên mặt đất liền chảy nước mắt: “Chúng tôi, chúng tôi đầu hàng... Van cầu các anh tha cho chúng tôi... Chúng tôi có mắt không biết thái son... Chúng tôi không bằng heo chó... “.

” Các anh đi ra ngoài như thế nào, đáng lẽ phải ở trong ngục chứ? “Hồ Hạo Thiên mấy bước tới, đạp một cước lên trên người một tên.

Dương Lê cũng nhanh chóng tới, trị liệu cho anh xã nhà mình.

” Là Chu thiếu.. Là Chu thiếu tha chúng tôi.” chàng trai lắp ba lắp bắp: “Chúng tôi cũng là bất đắc dĩ mới làm chuyện lần trước, Chu thiếu trong tay có quyền hành, nếu chúng tôi không nghe hần, hần sẽ đuổi chúng ta ra căn cứ, cho nên... Cho nên chúng tôi cũng không phải... Cũng không phải... “.

Hồ Hạo Thiên cất một tiếng: “Làm chuyện xấu bị chú cảnh sát bắt được ai cũng sẽ nói mình là người vô tội đấy.”

Hon nữa bộ dáng mới vừa rồi trực tiếp đâm tới, vô tội chỗ nào đấy!

Đám người Dur Vạn Lý cũng đuổi hết người trên xe xuống dưới. La Tự Cường xách cổ áo một tên nói: “Những tên cận bã này xử lý như thế nào?”

” Van cầu các anh tha chúng tôi đi... “.

Hồ Hạo Thiên trước sau như một quay đầu nhìn về phía Bạch Thất. Bạch Thất đang lôi kéo Đường Nhượng chọn từng chiếc từng chiếc xe một, về mặt anh tùy ý, khiến Hồ Hạo Thiên cảm thấy anh bây giờ giống như đang ở đại lý xe, chọn lựa một chiếc xe yêu quý thuộc về anh và Đường Nhượng vậy.

Gió thổi phát qua tóc hai người họ, hình ảnh vậy lại tràn đầy một loại vẻ đẹp lười biếng.

Trong lồng ngực Hồ Hạo Thiên dâng lên một búng máu rồi lại yên lặng nuốt xuống, quay đầu trở lại, chỉ một đám người trên đất nói: “Bọn hần xin chúng ta bỏ qua cho bọn hần, thôi thì hãy bỏ qua đi!”.

” Cứ thả như vậy?”. La Tự Cường có chút không tin.

” Thả, thả, ô uest tay của tôi sẽ không tốt. “Hồ Hạo Thiên khoát khoát tay, ngồi lên ghế lái lôi anh Thượng ra ngoài.

Mấy người trên đất nghe được câu này cực kỳ vui vẻ định đứng lên muốn nói cảm tạ, nhưng còn chưa kịp nói ra, đã nhìn thấy Hồ Hạo Thiên trước mặt bọn hần dựng lên một mặt tường.

” Các anh, các anh không phải đã nói bỏ qua cho chúng tôi sao? “Chàng trai không xác định hỏi.

Hồ Hạo Thiên nói: “Đúng vậy, nhưng buổi tối tôi không an toàn, tôi phải làm cho các anh một cái phòng, nếu không thì nhiều muỗi lắm!”.

Mọi người đứng ở sau tường: “... ”

Đây chính là loại chôn sống khác.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Khinh người quá đáng

Edit: Hoa Hỷ Nhi

Beta: Sakura

Hồ Hạo Thiên làm phòng ở, bọn người Dur Vạn Lý chắc chắn sẽ không ở bên cạnh vậy xem, động thủ trợ giúp anh làm phòng ở cho những người kia.

Cho dù phòng có nhỏ một chút, ít nhất cũng là cái chỗ an thân đấy.

” Mẹ kiếp, các anh lật lọng, khinh người quá đáng... “. Mấy người phía sau thấy tình hình này, hồng mắt.

Không giữ lại nữa, rồi rít đánh ra dị năng của mình: “Chúng ta còn không bằng liều mạng với tụi nó... “.,

Lúc trước bọn hắn cho rằng đoàn đội Tùy Tiệp bị chôn ở trong đường hầm chết chắc rồi, mới chậm rãi vứt bỏ người quân đội, chuẩn bị trở về căn cứ báo cáo với Chu thiếu. Nào biết cứ như vậy vừa đứng dịp, gặp đối phương!

Coi như là ý trời, cũng phải đánh cược lên độ sức một trận, dù sao bị chôn sống cũng là chết!

“Các anh thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ “. Hồ Hạo Thiên ném ra một nắm cát liền đập tắt một hỏa cầu của đối phương, cánh tay khác ném ra một cục gạch trực tiếp đập hôn mê một người.

Chỉ định nhốt bọn chúng trong tường đất, bản thân bọn hắn từ từ mài có lẽ sẽ còn cơ hội có mạng sống, nhưng bọn hắn không muốn cơ hội này, đương nhiên cũng không cần đại phát từ bi rồi.

Người ta đã chó cắn Lã Động Tân, vì sao mình còn phải ‘mặt nóng’ cho hắn.

Hồ Hạo Thiên ném ra cái cục gạch, đám người La Tự Cường cũng rồi rít ra tay, rất nhanh nghênh đón tình cảnh cục gạch bay đầy trời, chính giữa còn kèm theo tia chớp điện của Điện Hải.

Không đầy một lát, mấy nhân vật làm phản đều đầu rơi máu chảy nằm ngã xuống đất.

” Mọi người nằm toàn bộ rồi, cũng không cần làm phòng ở, đi thôi.”

Đánh người xong, xe cũng có, đương nhiên là lên xe trở về.

Đối với mấy người kia, mặc dù bọn họ chưa từng giết người, cũng biết mấy người kia tiếp tục hôn mê ở chỗ này khẳng định chết chắc rồi.

Nhưng mà, có còn ... hay không có ý định muốn dẫn bọn hắn cùng lên xe.

Lần đầu tiên tới khiêu khích còn có thể nói nể tình vi phạm lần đầu, người nào vô tình sẽ cho hắn một cơ hội sửa đổi, còn phạm tội lần nữa thì từ tội khó chạy thoát.

Giết qua nhiều Zoombie như vậy, đối với những chuyện này, cũng đã thấy ra một điểm, không phải là không cho người cơ hội, chẳng qua là do mày khiêu khích hạ sát thủ lần nữa, tao không thể nhịn được thì không cần nhịn nữa.

Mọi người thay xong sắm lớp rồi rồi rít lên xe, mới phát hiện không thấy Lưu Bình.

“Mẹ kiếp, dị năng tốc độ dừng tốt thật đấy, có thể chạy nhanh như vậy, thoáng cái đã không thấy rồi. “. Hồ Hạo Thiên ngồi ở trên ghế lái bên cạnh vừa lái xe vừa thò đầu ra ngoài tìm kiếm.

” Hồ đội, hiện tại sắc trời không còn sớm, hôm nay chúng ta tiếp tục đi nhà nông nhỏ ngày hôm qua ngủ một đêm... “Phan Hiểu Huyền ngồi ở trong xe đám người Bạch Thất, từ chỗ ghế lái phụ lộ đầu ra hướng phía Hồ Hạo Thiên hô hào quyết định của Bạch Thất.

“Được”. Hồ Hạo Thiên đáp một tiếng, tiếp tục ra bên ngoài tìm kiếm Lưu Bình.

Lúc này Lưu Bình cũng rất buồn bực đấy, coi như mình chạy có hơi nhanh một chút, cũng không đến nỗi sẽ để cho mọi người theo không kịp chứ.

Đội khi đến một chỗ phân nhánh, anh ở chỗ này ngồi xuống, định đợi đoàn xe mọi người.

Đột nhiên, trong bụi cỏ có một con rắn tấn công anh.

“Cmnl!”. Cũng may Lưu Bình phản ứng quá nhanh, lập tức cũng bật dậy. Rắn nhanh nhưng anh còn nhanh hơn, vung chân ra liền chạy ngược trở về.

Sau đó anh nhìn thấy ba chiếc ô tô lái từ trên núi xuống.

” Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng! “Lưu Bình hướng phía xe chạy như điên, trong lòng nghĩ, quả nhiên mạng mình chưa có đến đường cùng mà!

Hồ Hạo Thiên chỉ nhìn thấy một tia chớp vật thể màu đen bay tới, lòng tràn đầy phòng bị hướng tới, không khỏi lập tức đánh ra một khối cục gạch ném về phía bóng đen kia.

“Bộp—” Cục gạch ở giữa cái ốt Lư Bình.

Lư Bình bùm lấy đầu choáng váng: “Hồ đội, rốt cuộc tôi có lỗi gì với anh, anh phải đối với tôi như vậy...”

“Cmn... Đánh nhầm rồi!” Hồ Hạo Thiên lập tức ngừng xe, đỡ anh lên g xe: “Cậu không có việc gì chạy giống như con khi làm gì, tay tôi run một cái liền ném ra kỹ năng tự vệ ấy mà...”

Lư Bình dựa vào chỗ ngồi bên trên cho Dương Lê trị liệu: “Mới vừa rồi có rắn đấy, nếu như con rắn này cũng bị biến dị thì làm sao bây giờ, đương nhiên là muốn chạy nhanh một chút.”

Đu tất cả mọi người, liền trực tiếp lái xe đến tiểu viện nhà nông.

Lư Bình được trị khỏi tốt rồi, sau khi xuống xe nhìn ô tô rất là giật mình: “Mọi người lấy xe từ đâu tới?”

Phan Đại Vĩ lấy dây leo bao trùm lên bên cạnh xe, phòng ngừa ô tô ban đêm bị trộm hoặc bị Zoombie đè ép.

Về phía sau thùng xe đem đồ vật những người kia chuyển ra ngoài: “Trên đường người khác đưa đấy!”

Lư Bình nhận lấy túi du lịch trong tay Phan Đại Vĩ: “Người nào tốt như vậy, thấy chúng ta không có xe còn đưa ba chiếc, không chỉ như vậy còn đưa chăn, mền, đồ ăn?”

” Là một đám mặt dài tương đối thô ráp, thiên sứ tốt bụng.” Phan Đại Vĩ đáp một tiếng, tiếp tục chuyển đồ đạc trong xe.

” Trên thế giới cư nhiên còn có loại người như vậy? ”

Mọi người mang mấy thứ đồ thu thập một chút, phát hiện mấy người này mang đến đồ vật thật đúng là tốn khá nhiều công, ăn mặc dùng hết thầy đều có, sửa sang lại một chút, ném hết thầy đồ vớ vẩn thì cũng còn thừa lại không ít.

Sửa sang lại sửa sang lại, đóng gói đóng gói, toàn bộ nhét vào bên trong không gian Phan Hiểu Huyền.

Ăn xong bữa tối mọi người lại ngồi thương lượng một chút hướng đi ngày mai.

” Chúng ta bây giờ có xe, còn đi nhà máy điện hạt nhân sao? ”Lư Bình nhìn mọi người nói.

Hồ Hạo Thiên lắc đầu một cái: “Không đi, bọn họ bắt nạt chúng ta bắt nạt, không có điện không liên quan tới chúng ta.” Nói xong lại nhìn về phía Bạch Thất, mình không muốn đi nhưng Bạch Thất và Đường Nhược còn muốn đi nghiên cứu một chút tinh thần lực của tiến sĩ Tào đấy, cho nên vẫn đề này vẫn là phải nhìn ý Bạch Thất!

Bạch Thất nhún vai: “Vậy thì không đi.”

Dù sao đời trước anh cũng không có tham gia cái nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân gì, quân đội vẫn rất thuận lợi thu phục, cho nên mình có đi hay không cũng thật sự không sao cả.

” Còn tiến sĩ Tào?”. Hồ Hạo Thiên hỏi.

Bạch Thất nói: ” Các anh luôn luôn dùng không gian nước Tiểu Nhược để uống cũng còn không có lên cấp, khẳng định tiến sĩ Tào cũng chưa lên cấp, đi qua cũng không thấy được gì, chờ một chút đi, sau này trở về căn cứ cũng có thể nhìn thấy. Dựa theo thời gian, mấy ngày nay có lẽ các anh phải tấn cấp rồi, thay vì ở trước mặt quân đội không coi vào đâu tấn cấp, còn không bằng tìm một chỗ qua khoảng thời gian này nói sau”.

Mọi người nghe vậy trong hưng phấn lại mang chút giật mình: “Làm sao anh biết chúng tôi muốn tấn cấp.”

Bạch Thất liếc Điền Hải một cái, lại vừa nhìn về phía mọi người: “Điền Hải cũng gần cấp ba rồi...” Sau đó làm ra biểu tình: ” Nếu các anh còn không tấn cấp cũng đừng kéo chân sau chúng tôi!”.

Mọi người: “...”

Biểu tình Bạch Thất có một loại lực sát thương vô hình, khán giả có chỉ số thông minh càng cao, trí tưởng tượng càng phong phú thì bị tổn thương lại càng cao.

Về sau, tuyệt không được nhìn về mặt tiểu Bạch nữa.

Đây chính là một loại tự sát mãn tính!

Đã không đi nhà máy điện hạt nhân nên mọi người phải thương lượng lại một chút ngày mai nên đi nơi nào.

Bạch Thất lấy ra bản đồ để ở trước mặt mọi người, cho mọi người nghiên cứu một chút.

Trên bản đồ được Bạch Thất đánh dấu vô cùng kỹ càng, ở đâu có nhà máy gia công loại này, trạm xăng dầu siêu thị, đại khái mỗi ngày có thể chạy bao nhiêu lộ trình đều nhất nhất làm chú giải.

Hồ Hạo Thiên nghiên cứu một cái, nói: “Chúng ta đi thành phố H đi, ít nhất chúng ta từ đó rời đi, chúng ta cũng hiểu rõ, hơn nữa không phải nói muốn đi nơi đó lấy xe sao.”

Phan Đại Vĩ cũng cầm bản đồ qua một lần: “Cũng có thể đấy, đi thành phố H cần quét một vòng, sau đó lại về thành phố A.”

Lưu Bình cũng gật đầu đồng ý: “Xem như làm thợ săn tận thế tiên phong.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Ăn vào no bụng

Hội nghị mở đầu kết thúc đến giờ ngủ, ngày hôm qua ngủ như thế nào hôm nay vẫn ngủ như thế.

Tại đây nhiều gian phòng, còn phân lầu trên lầu dưới.

Bạch Thất ôm lấy Đường Nhượng, Hồ Hạo Thiên ôm lấy Dương Lê đi gian phòng trên lầu.

Dưới lầu một đám chó độc thân cùng trai tân không vợ nhìn hai đôi người này, lộ ra vẻ mặt hâm mộ căm tức ghen tỵ.

Thật là muốn nửa đêm vụng trộm đưa tới một đám Zoombie cắn chết bọn họ!

Bạch Thất trước bàn tâm thân thể Đường Nhượng mới vừa tấn cấp nên không có làm loạn qua, bây giờ...

Bắt đầu tùy ý đương nhiên cũng không phải là người, quả thực ăn no vào bụng.

Nếu không phải ngày mai còn phải lên đường thì Đường Nhượng còn không rời khỏi giường nổi.

Bị Bạch Thất ôm cho uống nước không gian mà Đường Nhượng vẫn cảm thấy chân vẫn còn run, cho nên quần áo cái gì tự Bạch Thất mặc đấy!

Bạch Thất cúi đầu mặc quần áo cho cô, đẹp trai hơn người lại nghiêm túc làm việc thật sự quyến rũ mê người.

Đường Nhượng đã không còn một chút cảm xúc mới vừa bị ức hiếp, với đầu qua lại hôn một cái hai gò má của anh.

Bạch Thất ngẩng đầu lên, trong mắt hào quang sáng ngời, giống như có ngàn vạn câu lời ngon tiếng ngọt muốn thổ lộ ra: “Tiểu Đường nhiệt tình như vậy...”

Đường Nhượng vội vàng lui về, đưa tay dừng lại: “Em không phải là ý đó... Anh đừng hiểu sai...”

Cô chỉ cảm thấy hôm nay mình có một loại ngọt ngào hạnh phúc không nói ra được, không nhận được mới anh hôn một cái mà thôi.

”Như vậy hôn thêm mấy cái nữa.” khóe miệng Bạch Thất mỉm cười cũng hôn gò má cô một cái. Sau đó ngọt ngào hôn từ gò má xuống dưới, một nụ hôn ngọt ngào đến cực điểm, sau đó mới ôm lấy cô nằm xuống, “Ngày mai còn phải lên đường, ngủ đi.”

Hôm nay anh cũng đã hưởng dụng đủ rồi, nếu ở biệt thự nhà mình cũng không có sao, nhưng bây giờ là bên ngoài.

So với Đường Nhượng tay chân vô lực, Dương Lê càng thêm khoa trương, sáng sớm ngày thứ hai cơ hồ là bụm lấy eo xuống lầu.

Đám người Dư Vạn Lý từng người kinh nghi bất định, giờ ngón tay cái lên cho Hồ Hạo Thiên: “Hồ đội, quả nhiên là nam tử hán! Bội phục!”

Hồ Hạo Thiên bình tĩnh tiếp nhận nhưng trong lòng lại âm thầm rơi lệ...

Anh có thể nói tới hôm qua bà xã nhà mình ở trong phòng tắm, hai người tắm uyên ương, ngã một cái, đến cuối cùng ngoại trừ nấn eo lại cho bà xã nhà mình, cái gì cũng không có làm được sao?!

Vì sao hệ chữa khỏi không thể chữa khỏi bị trật ngã!

Hừ!

Lĩnh ngộ đau đớn cỡ nào!

Đương nhiên không phải hệ chữa khỏi không thể chữa khỏi nội thương, mà là dị năng Dương Lê còn chưa có duyên có tấn cấp.

Ngày hôm qua đã thương lượng xong phải đi thành phố H, đoạn đường này cũng chưa có ngừng lại, dọc theo quốc lộ liền hướng thành phố H đi.

Mới đầu bên trên quốc lộ hoang tàn vắng vẻ, sau đó lại nhìn thấy một lượng xe bỏ hoang dừng ở trên quốc lộ.

Đến đoạn đường này, số lượng Zoombie rõ ràng cũng nhiều hơn.

Cũng may đều là chút ít Zoombie cấp một, không nói nơi này có Bạch Thất, Điền Hải, Đường Nhược, ngay cả đoàn xe những người khác giải quyết Zoombie ban ngày lác lác đi ra, cũng đều không có vấn đề đấy!

Mọi người không có dị năng hệ Kim nên không thể trực tiếp vung xe vút bỏ sang một bên, nhưng mà dị năng mọi người tinh tiến, dây leo khề quăn quét qua, cũng có thể quét xe ra. Nếu thật không được còn có hai cái không gian đấy, thu xe vào không gian, đi qua đoạn đường bị ngăn trở đến nơi trống trải lấy xe ra thì có thể tiếp tục lên đường rồi.

Như vậy đi mở mang một chút, lại nửa đường rút xăng ở ô tô ra, đã vượt qua một ngày.

Bây giờ bên đường nhà bỏ hoang quá nhiều, buổi tối vừa đến tùy tiện tìm một nhà là có thể ở.

Ngủ một đêm trời vừa sáng bắt đầu tiếp tục hướng thành phố H đi, đi hai ngày, rốt cuộc nhìn thấy nơi cửa quốc lộ giao nhau.

Tại đây bắt đầu chia làm hai con đường, một đầu là đường cái ven bờ sông, một đầu là đường cái xuôi theo núi.

Mọi người lại để cho Bạch Thất nghiên cứu lại bản đồ, Bạch Thất chỉ đường cái xuôi theo núi bên phải: “Đi bên này.”

Con đường bên phải bằng phẳng sạch sẽ vô cùng, giống như là trước tận thế vẫn sạch sẽ như vậy.

”Hình như có cái gì không đúng. “Hồ Hạo Thiên nhìn phía ngoài con đường, nói với bộ đàm trong xe một câu.

Cái bộ đàm này cũng là đám người đó lưu lại đấy, phạm vi có thể sử dụng không rộng, nhưng cũng có thể cho mọi người ở trong xe thuận tiện liên lạc một chút.

Hồ Hạo Thiên vừa mới dứt lời, đã nhìn thấy phía trước trên mặt đường có từng dãy ván gỗ mò hàn đinh sắt.

Bộ đáng những thứ đinh sắt kia, xe chỉ cần đề lên một cái, bất kỳ lớp xe nào cũng có thể trực tiếp thùng xăm đấy!

“Mẹ nó, những thứ này là cái gì. “Lư Bình ngồi ở phía sau nhìn một cái, không khỏi đưa đầu ra ngoài.

”Phanh — “Một tiếng súng vang lên, không nghiêng không chệch, trực tiếp đánh trúng khung xe bên cạnh Lư Bình.

“Bà mẹ nó... Muốn chết rồi...” Lư Bình bị dọa sợ vội vàng rút đầu về trong xe, đóng cửa sổ xe lại, “Lại còn có người nổ súng!”

”Người tới không có ý tốt!”. Hồ Hạo Thiên nói một tiếng, muốn quay đầu.

Bọn họ một mực lên đường, sắc trời không còn sớm, có thể không lãng phí thời gian thì ít lãng phí đi một ít.

Lời mới nói ra, chỉ thấy chỗ đường rẽ đi tới cửa đột nhiên xuất hiện hai người, mang ván gỗ mò hàn đinh sắt giống vậy thả vào trên đường.

”Đây là công khai đánh cướp?” Dư Vạn lý ngồi trong xe xem tình hình vậy, cũng đã hiểu.

Trước sau đường đều thả đinh sắt như vậy, chính là muốn ngăn mọi người ở giữa đường, để cho bọn họ tiến thoái lưỡng nan.

”Làm sao bây giờ? “Lư Bình ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe hỏi một câu. Mặc dù anh hỏi như vậy nhưng trong lòng cũng không có sợ hãi cái gì, thân thủ bọn họ cũng không cần nói, huống chi trên người còn có loại súng i-ong này. Zoombie Triều còn vượt qua vượt, đối diện loại tiểu lâu la này chỉ là muỗi.

Một đám đàn ông đi ra từ bên cạnh núi đá cách đó không xa, từng người trong tay cũng cầm súng, có vài thanh vẫn còn là súng đánh chim.

“Anh Lực, nhìn bộ đáng những người này cũng rất sạch sẽ, có thể hay không...”

Tên khác nói tiếp: “Sợ cái gì, chúng ta nhiều người như vậy, trên tay còn có súng, anh Lực còn có dị năng hệ Hỏa, không thấy trước hai tên cũng có tiếng tăm lớn đấy có bao nhiêu lợi hại, còn không phải là bị chúng ta đánh phết đi.”

Anh Lực vài bước đi qua, đạp xe Hồ Hạo Thiên một cước: “Người ở bên trong đi ra, nếu không chúng ta sẽ nổ súng...”

”Làm sao bây giờ? “Hồ Hạo Thiên nói vào bộ đàm hỏi Bạch Thất một câu.

Trên chiếc xe thứ hai Điền Hải cũng quay đầu nhìn Bạch Thất phía sau.

Bạch Thất mang đồng hồ đeo tay nhìn nhìn, lại cầm bản đồ nhìn một chút.

Bên ngoài anh Lực thấy một đám người còn không có xuống xe, lại đạp một cước lên cửa xe: “Không xuống xe sẽ nổ súng!”

“Ồn ào cái rắm!” Hồ Hạo Thiên đề cửa sổ xe xuống nâng lên một tay, “Không nhìn thấy chúng ta muốn nghiên cứu trước một chút muốn qua đêm ở nơi nào sao.”

Anh Lực thấy Hồ Hạo Thiên quay cửa kính xe xuống liền muốn nổ súng, nhưng mà hắn còn không có làm cái gì, trước mặt đã nhìn thấy một khối cục gạch nện tới.

Anh Lực giật mình một cái, muốn nghiêng đầu tránh nhưng tốc độ của mình rõ ràng chậm hơn tốc độ cục gạch kia.

”Bốp” Một tiếng, giữa trán liền bị cục gạch đập trúng.

Anh Lực quay một vòng tại chỗ, trong mắt bay đầy sao vàng, vô lực té xuống đất.

Mọi người phía sau anh Lực thấy bộ dáng này, tất cả đều run lên, nắm chặt súng trong tay bắt đầu bắn càn quét.

Tinh thần lực của Đường Nhược đã cấp ba, những thứ súng hơi, các loại vũ khí lạc hậu nhất này phát ra công kích vật lý làm sao có thể làm bị thương mọi người.

Mà lại, xe này của bọn họ dù không đựng độ cũng khiến súng này bắn không vào. Viên đạn bay đến thân xe đều phát ra tiếng “bang bang”, thực chất lại không không có tác dụng gì.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Qua đêm ở ổ thổ phỉ

Edit: Hoa Hỷ Nhi

Beta: Sakura

Một người đàn ông nhắm ngay cửa sổ xe Hồ Hạo Thiên, vừa mở ra lập tức có tiếng súng vang lên, hắn cảm thấy Hồ Hạo Thiên chết chắc rồi, chỉ có điều chuyện kể tiếp xảy ra lại làm cho hắn hoảng hốt như đang nằm mơ vậy.

Viên đạn không có xuyên qua đầu Hồ Hạo Thiên, cũng không thấy tình cảnh máu phun ra, đạn giống như là đánh vào một vật cực kỳ cứng rắn, còn bắn ra một chút lửa nhỏ.

Trong lúc bắn phá, lại trông thấy tất cả mọi người trên xe vẫn êm đẹp, không có việc gì coi như xong, từng người cũng không có một chút bộ dáng sợ hãi nào...

Bọn hắn không khỏi cả kinh sợ hãi. Những thứ này đều là người nào, tại sao súng cũng đánh không chết? Ban ngày bọn họ gặp quỷ sao?

Lúc này, Bạch Thất nghiên cứu xong bản đồ: “Phía trước không có nơi qua đêm, bây giờ đã không còn sớm, ở chỗ này qua một đêm đi.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Ổ thổ phỉ cũng có thể làm thành chỗ qua đêm...

Cái vẻ làm màu này cũng thật là ngượng ngùng đấy!

Có thể bị sét đánh không?

Nhưng mà Bạch Thất nói như vậy rồi, phía trước khẳng định không có chỗ cho người ở lại, vì vậy Hồ Hạo Thiên cũng không xoắn xuýt: “Vậy thì qua đêm tại đây đi.”

”Vậy cũng tốt.” Dư Vạn Lý bên kia đáp một tiếng, “Vậy trước tiên thanh lý nơi này một lần đã.”

Anh mở xe ra, liền trực tiếp ném ra hai cục gạch.

Dây leo của Phan Đại Vĩ nhanh hơn, mấy hạt giống bay đến không trung liền lần lượt thành từng cái lưới lớn, quần lấy bọn chúng.

Mấy người kia sau khi bị dây leo quấn, lại bị Dư Vạn Lý ném ra một khối cục gạch đánh đầu, tự nhiên đều ngã lăn quay.

Đang sau hai người chuyển đỉnh sắt thấy tình hình như vậy thì ngây dại, thẳng đến khi Phan Đại Vĩ ném hạt dưa hầu liếc nhìn bọn hắn một cái, bọn hắn mới phục hồi tinh thần lại, vừa đi vừa chạy?

Ngược lại tự mình cũng không biết làm cái động tác cụ thể chi tiết gì, buông mấy cái tấm ván gỗ đỉnh thô xuống mặt đất.

Đoàn xe mọi người cách quá xa bọn hắn, nói xin lỗi thì cảm thấy bọn người Hồ Hạo Thiên không nghe được, vậy nên cúi người biểu thị áy náy.

Nếu như mới vừa rồi bọn hắn còn hăng hái đánh cướp, hiện tại như chuột gặp mèo, hối hận cũng không kịp. Nếu như kết quả là như vậy, ban đầu nhất định bọn hắn sẽ không ngăn chặn nhóm người này!

Đối với thái độ thức thời của bọn chúng, Hồ Hạo Thiên vẫn thấy thỏa mãn đấy, vì vậy ngoắc tay với hai người kia.

Hai người đàn ông liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng chạy tới: “Ngài... Ngài bảo chúng tôi?”

” Các anh ở nơi nào?” Hồ Hạo Thiên nói.

Hai người đàn ông liếc nhìn đồng bọn mình trên đất một cái, run run nói: “Chúng tôi, chúng tôi ở tại trên ngọn núi này...”

Hồ Hạo Thiên nhìn thoáng qua trên núi, có chút chê: “Ồ trong sơn động?”

“Không phải, trên núi có phòng ở...”

Hồ Hạo Thiên nói: “Đến chúng tôi đi qua ở lại một đêm”

Không phải sơn động là tốt rồi.

” Anh Lực, đám người anh Lực...” Người đàn ông run rẩy chỉ một đám người trên đất.

Đám người anh Lực sẽ không chết như vậy chứ.

Bọn họ ở chỗ này ngưng cuồng kỳ thật cũng đã một tháng, nơi này người ở thưa thớt, loại chuyện đánh cướp như vậy cũng chỉ gần đây mới làm mà thôi.

Nếu như bởi vì một lần đánh cướp, hại chết hết đám bạn bè người thân...

Hối hận muốn chết!

” Ngắt đi mà thôi, không có gỗ chết bọn hắn.” Hồ Hạo Thiên nói xong đi lên xe, gọi hắn, “Nhanh lên một chút, đi phía trước dẫn đường đến chỗ ở của bọn anh, đừng có lại đùa nghịch lừa bịp cái gì, chúng tôi mà bắt đầu tùy tiện thật sự sẽ rất tùy tiện đấy”.

Hai người đàn ông...”

Quả thật nhìn thấy tùy tiện của các người rồi.

Trên núi cũng có đường xi măng uốn lượn, mọi người đi theo phía sau hai người đàn ông ước chừng hơn mười phút liền tới nơi cư trú của bọn hắn.

Trước tận thế, nơi này đã từng là khu phong cảnh trên núi. Khu phong cảnh vốn là nơi bán vé cùng mua bán thương phẩm cỡ lớn, bị đổi thành nơi bọn hắn tụ tập. Bên trong cũng nữ có nam có, người bên trong căn cứ nhìn thấy hai người đàn ông, còn mở ra mấy chiếc xe tới, đều nhao nhao vây tới.

” Anh Liêu, anh Hạng, mọi người đã về rồi, hôm nay xem ra thắng lớn...” Một người đàn ông dẫn đầu còn chưa có nói xong, rốt cuộc nhìn thấy sắc mặt Anh Liêu cùng anh Hạng không tốt, lập tức ngậm miệng nhìn đám người trên xe.

Quả nhiên, bọn họ không biết đám người này!

“Liêu... anh Liêu?”

Đây là thế nào, thế nào đi ra ngoài đánh cướp, sau khi trở về ngược lại một bộ dáng bị người đánh cướp?

Anh Liêu làm một động tác ra hiệu cho bọn hắn ngậm miệng. Vì vậy từng người bên trong căn cứ đều đứng ngay ngắn trong sân.

Xe dừng rồi, Hồ Hạo Thiên xuống xe đầu tiên, sau đó tất cả mọi người bước xuống xe.

Đoàn xe mọi người trong tận thế ăn ngon uống tốt, còn được gội đầu tắm giặt rửa, còn có quần áo sạch sẽ thay, cả người tinh thần diện mạo hoàn toàn

khác xa đám người trong căn cứ.

Vốn trước khi tới bọn họ chính là người trong tầng thượng lưu xã hội, giờ cũng không khác gì lúc trước, mà sau khi thức tỉnh dị năng, kỳ thật khí chất trên người tăng thêm một bậc.

Những người đó nhìn, hết thấy đều ngắn người.

Trước tận thế, bọn hắn chỉ là một ít nhân viên quản lý khu phong cảnh, người ở chỗ này cũng đã thấy rất nhiều kẻ có tiền, hiện tại đối đánh giá đoàn xe thì ngay lập tức nhìn ra sự bất phàm của bọn họ.

Hồ Hạo Thiên kéo Dương Lê lên nói với anh Liêu: “Cấp cho chúng tôi mấy căn phòng.”

“Được, được, được, các vị mời bên này...” Anh Liêu mang đoàn xe đi vào trong.

Những người khác trong căn cứ toàn bộ hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ phải ở chỗ này?

Còn có bọn anh Lực đâu rồi, đi nơi nào?

Mọi người đang suy nghĩ, anh Hạn đi tới, vội vàng nói: “Nhanh lên theo chúng ta đi mang anh Lực về.”

Nếu như còn không mau một chút, nếu như không cẩn thận có Zoombie đi qua, bọn anh Lực đoán chừng sẽ bị Zoombie cắn chết. Một đám đàn ông tất cả đều đi xuống chân núi.

Bên này anh Liêu dẫn đoàn xe mọi người tiến vào phòng vé bên trong căn cứ. Mang bọn họ đi tới một cái phòng lớn trước: “Nơi này là gian phòng lớn nhất của chúng tôi, có lẽ đủ cho các vị ở.”

Hồ Hạo Thiên đi đầu vào trong nhìn một chút, nơi này xem như là ba phòng ngủ một phòng khách, đây chắc là văn phòng bán vé sửa sang lại đây.

” Có thể, nơi này đi, các anh đi ăn cơm tối đi, không cần phải để ý đến chúng tôi, chúng tôi ngủ một đêm ngày mai sẽ rời đi.”

Hồ Hạo Thiên phát tay hắn một cái rồi đuổi hắn đi.

Bạch Thất chọn một căn phòng tương đối sạch sẽ rồi mang Đường Nhượng vào. Trong phòng chăn mền trên giường cũng bị mở ra, tùy ý xếp chồng chất thành một đống, cái này đại khái là gian phòng đầu lĩnh lãnh đạo bọn anh Lực.

Bạch Thất cuộn cuộn, trực tiếp quét hết ga trải giường chưa thối xuống đất.

Đường Nhượng lấy ga trải giường từ trong không gian, chăn mền của họ rồi cùng Bạch Thất trải lên.

Người bên trong phòng cũng đều như vậy, Phan Hiểu Huyền từ không gian cầm ga trải giường chăn đơn của mình trải lên trên giường.

Giường không đủ, Đường Nhượng liền cho bọn hắn nằm trực tiếp ngủ ở phòng khách.

Giải quyết vấn đề giường xong, Đường Nhượng lại từ không gian cầm mấy thùng nước cho mọi người: “Muốn tắm không?”

Bọn họ ngày hôm qua vừa mới giặt rửa qua, cũng không cần tắm nữa, ở đâu cần tắm rửa mỗi ngày, vì vậy cũng lắc đầu một cái.

” Ăn cơm đi.” Bạch Thất nói, sau đó vớt hết mấy nồi niêu thức ăn thừa trên bàn xuống. Đường Nhượng lấy thức ăn ra, mọi người đều vây tại một chỗ cùng nhau ăn cơm.

Lúc bọn họ ăn cơm thì bên ngoài lại nổ tung nồi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Thu đàn em

Bên ngoài, ở chính giữa tụ tập một đám người hùng hực khí thế thảo luận.

“Anh Lực, bọn họ là người nào?”

” Vì sao bọn họ muốn qua đêm ở chỗ chúng ta?”

” Đúng vậy, anh Lực, các anh không phải nói muốn đi ra ngoài làm một chuyến trở về sao?” Tại sao trở về lại trở thành bộ dáng này...

Thời điểm này anh Lực đã tỉnh, đang bưng lấy đầu cho một cô gái trong khu phong cảnh băng bó trước. Hắn trầm mặc không nói gì.

Anh Liêu nhìn anh Lực một cái: “Các cậu đều đừng hỏi nữa, để cho bọn họ ở lại một đêm, rồi mau tiễn bọn họ đi thôi.”

Có người thấy anh Liêu sợ hãi như vậy, kỳ quái: “Bọn họ rất lợi hại sao? Nhìn cũng không giống, xem bọn họ đều là bộ dáng đại thiếu gia đại tiểu thư, loại người này không phải đều nói bên ngoài hào nhoáng thôi sao?”

Anh Lực trên đầu băng bó xiết chặt, hít khà một tiếng, rồi cuộc nói: “Các cậu hãy mở to hai mắt của mình, tay chân cũng giám sát chặt chẽ một chút, đừng nghĩ đến tối trời chọc bọn họ, bọn họ không có trực tiếp giết sạch chúng ta cướp địa bàn, chúng ta nên cảm ơn trời đất rồi.”

Mọi người vẫn không tin. Tới đây, anh Liêu đem tất cả chuyện vừa rồi những người đó dùng mấy khối gạch trực tiếp giải quyết đám người anh Lực đều nói ra.

” Cái gì, bọn họ ngay cả súng cũng không trúng?

“Vẫn là người sao?”

Người bên trong căn cứ rồi rít kêu.

Mặc dù sắc mặt anh Lực khó coi, vẫn trầm mặc gật đầu một cái, chứng minh tính chân thật của chuyện này. Hắn ở khu phong cảnh đã lâu, rất sớm học được năng lực quan sát sắc mặt mà nói chuyện như thế, hơn nữa hắn cũng không phải cái loại chết sĩ diện khổ thân mình.

Những người đó cường hãn là sự thật, mình thấy rõ sớm một chút cũng có thể sớm chút bứt ra.

Người ah tự tìm đường chết, tuy hắn muốn làm cường đạo cũng không muốn tùy tiện tìm đường chết đấy.

Mọi người nghe anh Lực nói xong trầm mặc. Bọn hắn cũng biết tính tình anh Lực, hắn cũng chứng minh sự cường đại của người ta rồi, khẳng định mình không thể bằng vào tưởng tượng, liền kết luận bọn họ.

Anh Hạn nhìn căn phòng đoàn xe đang ở, đột nhiên linh quang chợt lóe: “Anh Lực, bọn họ lợi hại như vậy, hay là chúng ta theo bọn họ đi, hoặc để cho bọn họ ở lại, chúng ta nhường lại chỗ này cho bọn họ...”

Anh Lực trợn mắt nhìn anh Hạn một cái: “Để cho bọn họ ở lại làm gì, làm đầu lĩnh cường đạo?”

Anh Hạn nói: “Bọn họ từ bên ngoài tới, khẳng định không có nơi đặt chân, chắc đang muốn tìm nơi đặt chân đấy.”

Anh Lực nói: “Cậu cảm thấy những người đó sẽ nhìn trúng nơi này của chúng ta?”

Anh Liêu tiếp nối nói: “Những người đó mới vừa nói chỉ ở chỗ này một đêm.”

Trong đó còn có một cánh tay yếu ớt giờ lên nói: “Em còn bắn đội trưởng bọn họ một phát súng, tuy nhiên anh ta không có trúng đạn, nhưng chắc thấy nhìn ra sự khốn nạn của em rồi.”

Mọi người lại trầm mặc.

Trong phòng, mọi người ăn cơm tối xong, rửa qua mặt một chút, rồi từng người đi ngủ.

Bởi vì tất cả mọi người đều đã biết Đường Nhược có tinh thần lực, nửa đêm có người đánh lên cô cũng sẽ phát hiện, nên cũng an tâm nằm ngủ một giấc.

Đôi vợ chồng nhỏ Bạch Thất -Đường Nhược cùng yên tĩnh ngủ cả đêm.

Một đêm này yên lặng tường hòa, người trong khu phong cảnh cũng chưa có tới quấy rầy.

Tất nhiên là không dám tới quấy rầy, kỳ thật bọn hắn cũng cả đêm không ngủ, tụ tập tại một cái phòng run lấy bảy thương lượng.

Thương lượng đoàn xe bọn họ có thể nửa đêm tới giải quyết nhóm người mình hay không!

Ngày hôm sau trời vừa sáng, đoàn xe thần thái phấn chấn ra ngoài chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Anh Liêu nhìn thấy Hồ Hạo Thiên bước ra ngoài phòng, xa xa liền chạy tới: “Tiên sinh, các anh ăn sáng rồi sao, ở đây chúng ta có nấu cho mọi người, cùng đi ăn đi.”

Hồ Hạo Thiên nói: “Không cần, chúng tôi ăn rồi, cảm ơn.”

Đoàn xe từng người từ trong nhà đi ra. Bọn họ ngừng lại, thấy bên ngoài xe đã được mấy người trong khu phong cảnh lau bóng nhoáng toả sáng.

Lưu Bình nhìn một chút, lại đi tới sờ một cái, tán thưởng nói: “Không tệ lắm, có mắt nhìn!”

Mấy người lau xe đứng ở bên cạnh thể hiện ra nụ cười chuyên nghiệp: “Phải, phải...”

Đám người Hồ Hạo Thiên định lên xe rồi đi, anh Lục băng bó đầu bước nhanh tới: “Vị này... Vị tiền sinh này, chúng tôi đối với chuyện ngày hôm qua cảm thấy thật vô cùng có lỗi, chúng tôi có mắt không biết thái son, không bằng heo chó, các vị đại nhân không chấp tiểu nhân chúng tôi...”

Hồ Hạo Thiên không đợi hắn nói xong, khoát tay nói: “Không có việc gì, chúng tôi cũng đã ở nơi đây qua một đêm, coi như hòa rồi.” Nói xong, xem đầu anh Lục một chút, lấy balo của mình tháo một cái túi xuống, “Cái này coi như phí qua đêm cùng tiền thuốc thang đi.”

Anh Lục thấy Hồ Hạo Thiên cởi xuống cả một túi lớn balo đồ vật, trên mặt cũng không có lộ ra biểu tình đau lòng nào, lập tức trong lòng đã quyết định, liền tiến lên một bước, thành khẩn nói: “Tiền sinh, các vị muốn đi đâu, mặc dù anh em tiểu đội chúng tôi không có cái dị năng gì, nhưng chúng tôi thắng ở chỗ không sợ chết, có thể để cho chúng tôi đi cùng các vị hay không?”

Ngày hôm qua bọn hắn đã thương lượng một đêm, cảm thấy đoàn xe này mặc quần áo cùng với khí độ, nhóm mình theo chân bọn họ, khẳng định sẽ không kém làm thổ phỉ ở chỗ này.

Bọn hắn đánh cướp người khác, nói trắng ra cũng thật sự là một loại hành động bất đắc dĩ, nếu mỗi bữa đều có thể được ăn uống tốt, ai điên phải đi ra ngoài đánh cướp người khác, cũng không phải thật sự yêu thích loại cuộc sống kích thích này.

Đã nói xong không nhìn tới Bạch Thất, Hồ Hạo Thiên lại đem ánh mắt của mình chuyển hướng về phía Bạch Thất.

Trong lòng anh không muốn mang theo những người này đây, Đường Nhược quá nhiều bí mật, chắc chắn sẽ không để cho càng nhiều người biết rõ hơn. Còn có quá nhiều người lên đường cũng là một loại phiền toái, ăn mặc dùng không cần nói, làm thế nào để thống nhất chung một ý kiến cũng là một vấn đề đau đầu đây.

Bạch Thất thấy Hồ Hạo Thiên nhìn mình, có trung cầu ý kiến ở bên trong, mang Đường Nhược đi tới.

Anh Lục nhìn Bạch Thất, cảm thấy thiếu niên giống nam sinh trắng nõn này khẳng định là chỉ tới khích lệ Hồ Hạo Thiên thôi, vì vậy chỉ quay đầu nhìn anh một cái, càng thêm nóng bỏng nhìn về phía Hồ Hạo Thiên.

Bạch Thất nói: “Các anh tại đây có bao nhiêu người?”

Đương nhiên, ngày hôm qua tại tinh thần lực Đường Nhược đã dò xét xuống, đã biết rõ tại đây tổng cộng có 57 người rồi, hỏi như vậy cũng là theo thói quen che giấu một chút dị năng Đường Nhược mà thôi.

Anh Lục nói: “57.”

” Có bao nhiêu người có dị năng?”

” 5 người, tôi hệ Hòa, còn có một người hệ Thổ, hệ Thủy cùng hai người Lục lượng đây.”

Bạch Thất gật đầu: “Nếu như các anh có thể thuận lợi đi căn cứ thành phố A, thì chúng tôi sẽ cân nhắc để cho các anh gia nhập đoàn đội chúng tôi.”

Hồ Hạo Thiên thấy Bạch Thất nói như vậy, cũng liền không có ý kiến, từ trong túi móc ra một cái thẻ căn cứ: “Đến thành phố A, cầm cái này có thể giao nộp ít một ít vật tư, mang cái này hỏi một chút, cũng có thể hỏi địa chỉ chúng tôi.”

Không chỉ anh Lục, ngay cả người phía sau hắn cũng mở to mắt.

Thì ra cái đoàn xe này làm chủ đội là chàng thiếu niên tuổi trẻ như vậy! Quả nhiên là người không thể xem về bề ngoài mà.

Sợ hãi than phục thì sợ hãi tán phục, còn có một việc anh Lục vẫn phải hỏi thăm: “Các anh là từ thành phố A tới chỗ này sao?”

Hồ Hạo Thiên gật đầu: “Đúng vậy, tới nơi này làm nhiệm vụ.”

Trong căn cứ còn có nhiệm vụ có thể làm?

Anh Lục cũng không quanh co lòng vòng: “Kỳ thật ban đầu chúng tôi cũng nghĩ tới đi ra ngoài tìm một ít tổ chức căn cứ chính phủ, nhưng trên tay chúng tôi cũng không có lộ tuyến quy hoạch, cũng không biết căn cứ ở nơi nào, cho nên luôn trốn ở chỗ này không có đi ra ngoài qua.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sing* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Thật là đáng sợ

Edit: Hoa Hỷ Nhi

Beta: Sakura

Bạch Thất nghe nói như thế, cũng hiểu đôi phương muốn cái gì, từ trong túi xách lấy ra bản đồ: “Các anh bây giờ có thể hoạch định một chút lộ tuyến đi thành phố A, sau đó sao chép một phần.”

Sao chép bản đồ, loại chuyện về bản đồ như vậy, nhất định phải gọi người học qua mỹ thuật tạo hình đến, may mà ở chỗ này thật đúng là có một sinh viên đại học mỹ thuật, liền cầm bộ bản đồ chi tiết của Bạch Thất đi chép.

Bên kia sao bản đồ, bên này anh Lực mời đám người Bạch Thất tại trong đại sảnh chỗ bán vé ngồi xuống, lại hỏi thăm một ít sự tình căn cứ thành phố A.

Nếu Bạch Thất có tính toán nhận bọn hắn làm đàn em, Hồ Hạo Thiên cũng liền nói cho bọn hắn cận kề một ít quy định, chế độ trong căn cứ thành phố A.

Bạch Thất chỉ mở đầu nói vài câu, sau đó lại khôi phục bộ dáng tiên phong đạo cốt trước kia, hơn nữa bắt đầu bá đạo động tay động chân với Đường Nhược!

Nam thanh nữ tú công khai kỹ năng ân ái, nhanh chóng làm bóng mất một đám người khu phong cảnh. Bọn hắn khó có thể tin, nhìn đôi nam nữ có thái độ không coi ai ra gì. Lại không thể tưởng tượng nổi, nhìn những người khác một bộ dáng tập mãi thành thói quen, ngồi ở chỗ kia cắn hạt dưa thì ngáy ra như phồng. Cái đoàn xe này quả nhiên thật là đáng sợ, đáng sợ không thể hiểu nổi!

Hồ Hạo Thiên theo chân bọn hắn nói xong quy định, chế độ trong căn cứ, nhìn đầu anh Lực, nhăn nhúm mày: “Cởi cái băng vải đó ra đi.”

”A?”

“Cởi ra.” Hồ Hạo Thiên đưa bà xã nhà mình tới, “Em trị cho anh ta đi.”

Anh Lực tháo băng vải, Dương Lê đưa tay một cái, ánh sáng từ trong bàn tay xuất hiện, cũng không bao lâu liền chữa khỏi miệng vết thương trên đầu cho hắn. Mặc dù anh Lực không nhìn thấy, nhưng từ trong ánh mắt của những người khác cũng nhìn ra mình đã khỏi hẳn. Hắn sờ sờ cái trán, lại để cho người lấy gương tới chiếu một cái, lập tức mắt đỏ lên, quý lạy Hồ Hạo Thiên: “Các anh thật phúc hậu, không so đo hành vi ngu ngốc của chúng tôi trước kia, còn chữa thương cho chúng tôi, tôi Trương Lực nhất định đi theo các anh!”

Nếu trước còn có một chút không cam lòng, hiện tại thật sự là toàn tâm toàn ý rồi.

Đội ngũ lợi hại như vậy, nhóm người mình có thể đuổi kịp bọn họ đích thực là một loại may mắn.

Hồ Hạo Thiên khoát khoát tay, không thèm để ý chút chuyện nhỏ này: “Anh chỉ cần không quên vết sẹo liền quên đau là được.”

Anh làm thương nhân đã quen, rất thuật tay làm chuyện thu mua lòng người. Nếu Bạch Thất có cách nghĩ này, mình lại có loại năng lực kia, làm cho đối phương càng khăng khăng một mực một chút, có cái gì không được.

Người nữ sinh viên đại học kia tốn một tiếng đồng hồ chép xong bản đồ, rồi trả bản đồ cho Bạch Thất, nhìn bộ dáng anh tiếp nhận, đỏ mặt nói một câu: “Nam thần, anh rất đẹp trai!”

Sau đó lại che mặt chạy mất.

Đường Nhược: “...”

Hiện tại các cô gái cũng đều nhiệt tình thế sao?

Cô có thể nghe ra nội dung nửa câu sau: Tôi muốn sinh cho anh một đồng khi con.

Bạch Thất giống như không nghe thấy thân nhiên thu bản đồ vào trong túi, sau đó hướng về phía mọi người nói: “Đi, trạm kế tiếp cách nơi này còn có chừng 200 cây số, thời gian tương đối gấp.”

Vì vậy đoàn người cũng đi ra khỏi đây, lái xe rời đi.

Những người bên trong căn cứ nhìn ba chiếc xe rời đi, trong lòng hâm mộ còn có phiền muộn cùng bi thương, quây ở chung một chỗ trở thành một loại mờ mịt.

“Anh Lực, chúng ta thật có thể tới thành phố A sao?”

Trương Lực nhìn nhóm người kia xuống núi, nhìn lại cái túi Hồ Hạo Thiên lưu lại: “Bằng không ở chỗ này đánh cướp cả đời sao, sau này người qua lại càng ít thì làm sao bây giờ, chờ chết sao?”

Trong ba chiếc xe, Hồ Hạo Thiên cũng ở trong bộ đàm hỏi Bạch Thất: “Một đám người yếu như gà, cậu thật muốn thu làm đàn em?”

Trong xe Bạch Thất lấy ra một lọ sữa chua đưa cho Đường Nhược, lơ đãng nói: “Nếu như bọn họ thật sự đến thành phố A liền thu.”

Hồ Hạo Thiên suy nghĩ một chút, cũng đã hiểu.

Nơi này cách thành phố A trên ngàn cây số, nhóm người kia nếu là thật có thể kiên trì tới thành phố A, thủ đoạn sinh tồn cùng tâm lý tố chất cũng đã tốt hơn rất nhiều người.

Bạch Thất chọn phương pháp khôn thì sống ngu thì chết lựa người.

Đường Nhược nhận lấy sữa chua, đưa cho Phan Hiểu Huyền trước, vẫn có chỗ không hiểu: ” Thu bọn họ làm gì chứ, đoàn đội chúng ta cũng không thiếu người.”

Bạch Thất thấy Đường Nhược đưa sữa chua cho Phan Hiểu Huyền, lại từ trong túi lấy ra một lọ, trực tiếp dùng ống hút đâm cho cô: “Không phải nói muốn gặm hạ cái cục xương Chu gia này sao, chỉ bằng người của chúng ta khẳng định không đủ.”

Đường Nhược nhận lấy rồi nói: “Nhưng tăng thêm những người kia vẫn không đủ đó.”

Thế nhưng mà Chu gia là tay cầm quân quyền đấy, ở đâu chỉ bằng nhóm người mình chống lại bọn hắn.

Bạch Thất sờ sờ tóc của cô: “Từ từ đi, giống như con sâu con kiến cũng cần chậm rãi tích góp từng tí một.”

Qua cái khu phong cảnh này, dọc theo đường đi cũng không có gặp phải những người may mắn còn sống sót khác, hôm nay cũng rất thuận lợi đạt được dự tính của Bạch Thất, đặt chân ở một cái sơn trang nghỉ dưỡng.

Tại đây phạm vi rất rộng, mặc dù sau tận thế bị phá hư không ít,, vẫn có thể nhìn ra lúc trước tổn hao số lượng tiền tài cực lớn.

Đi vào loại địa phương này, nhất định phải cần quét một lần, bằng không thì như thế nào thể hiện chức nghiệp thợ săn tận thế rèn luyện hàng ngày đây này.

Một vòng xuống, đồ đạc mình không dùng được còn rất nhiều, cái gì chặn bông ghế ngồi các loại, đồ vật có thể ăn cần bản không có, đại khái trước đó cũng đã bị người cần quét qua một lần rồi.

Đã nhặt không được thứ gì hữu dụng, mọi người cũng không có đi xuống tiếp tục tìm kiếm, dạo qua một vòng, liền lựa chọn một nhà biệt thự nhìn qua sạch sẽ nhất, đi vào ở.

Trong biệt thự đồ dùng các loại vẫn đủ mọi thứ, tuy nhiên có hơi lộn xộn, nhưng tốt xấu gì cũng có thể ở tạm một chút.

Mọi người ở chỗ này ăn cơm tắm rửa rồi lại ngủ tiếp, rất nhanh qua một đêm, ngày thứ hai lại khởi hành lên đường. Ngày hôm sau ở trên đường có thể nhìn thấy những đoàn xe khác, đoàn xe tổng cộng có năm chiếc xe. Cái này chắc là đoàn xe người có dị năng trong căn cứ thành phố H, bởi vì lúc đầu đối phương phóng trước mặt nhóm người mình đều ra về ta đây, nhìn thấy phía trước có xe bỏ hoang chắn đường, ngay cả người cũng không có xuống xe, trực tiếp vung một cái dị năng hệ Kim, vung bay những chiếc xe kia.

Thật giống như trong những bộ phim khoa học viễn tưởng.

Phan Hiểu Huyền ngồi ở trong xe Bạch Thất nhìn thấy tình hình như thế, mím môi một cái: “Sao những người này không có đi tham gia nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân.”

Đường Nhược nhìn ngoài cửa sổ, ngược lại cảm thấy mới lạ: ” Dị năng hệ Kim thật đúng là dùng rất tốt.”

Trước đi thành phố A cũng đã gặp một ít người sử dụng hệ Kim, có điều hôm nay quả thật lần đầu tiên nhìn thấy, ngồi ở bên trong xe là có thể trực tiếp đối với ngoại mặt sử dụng dị năng tiến hành lật xe đấy.

Bạch Thất gật đầu: ” dị năng hệ Kim xác thực là dị năng rất lợi hại.” Hơn nữa lúc đối mặt kim loại cỡ lớn, người có dị năng còn có thể giống như hấp nam châm vậy, không phải chớp mắt hút kim loại cỡ lớn tới, thì chính là chớp mắt hắn đã đến cạnh kim loại cỡ lớn.

Đang nói, đoàn xe trước mặt dừng xe lại, mở cửa đi ra hơn hai mươi người đàn ông, đưa tay hướng đám người Hồ Hạo Thiên làm ra dấu tay dừng xe.

Hồ Hạo Thiên: ” Không phải tên này cũng muốn ăn cướp đấy chứ?”

Nói xong cũng ngừng xe.

Đường trước mặt bị bọn hắn chặn, nhóm mình cũng không có dị năng hệ Kim, nhất định phải dừng xe.

Người đàn ông tựa hồ vô cùng tự tin, cũng không thấy hắn có đồng bạn đi cùng, trực tiếp tự mình một người đi tới trước xe Hồ Hạo Thiên, gõ cửa sổ kính.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Thật không phải là nằm mơ!

Đội Hồ Hạo Thiên ngậy thơ buông cửa xe xuống, người đàn ông vênh miệng lên nói: “Các anh cứ đi theo chúng tôi, không phải là muốn muốn nhặt đồ đi?”

Hồ Hạo Thiên lúc này đã hiểu: “Các anh chuẩn bị làm nhiệm vụ?”

Người đàn ông gật đầu: “Đúng vậy, các anh theo cho tới trưa rồi, đến cùng là muốn làm gì?”

Đối với chỉ số thông minh của đối phương, Hồ Hạo Thiên hơi cảm thấy ngoài ý muốn.

Bọn hắn có dị năng hệ Kim, có thể trực tiếp mở đường cho nhóm người mình, ngu ngốc mới không đi theo đám bọn hắn đấy!

Anh liếc nhìn bên ngoài con đường: “Đường này là anh mở à, bằng không chúng tôi cho các anh chút tiền mua đường?”

Người đàn ông bị chẹn họng một lúc: “Tôi cảnh cáo các anh trước, đừng đi theo chúng tôi nữa, nếu không tự gánh lấy hậu quả...” Đang nói, đột nhiên hắn dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy Dương Lê bên cạnh ghế lái phụ, ánh mắt sáng lên, lập tức lại hướng phía sau xe nhìn nhìn, hắn không nhìn thấy Đường Nhược, nhưng nhìn thấy Phan Hiểu Huyền bên cạnh Điền Hải, lập tức xoay đầu lại, lộ ra nét mặt tươi cười nói: “Anh, các anh đây là muốn đi nơi nào vậy, chúng tôi đều ở trong căn cứ thành phố H đi ra ngoài, nếu mọi người trùng hợp gặp ở chỗ này như vậy, không bằng kết bạn cùng đi đi.”

Một cái đoàn xe trên xe có người đẹp đã rất hiếm thấy, lại còn có hẳn hai người đẹp!

Sau tận thế, thật sự rất ít cô gái trẻ đẹp, trừ phi cô gái đó có dị năng đủ cường đại, hoặc là có núi dựa đủ cường đại mới có thể bảo trì được vẻ đẹp của mình.

Cho nên người đàn ông lập tức không còn tâm tư ghét bỏ như vừa rồi, mà ngược lại nảy sinh ý định kết giao.

Hồ Hạo Thiên: “...”

Đã gặp qua không ít người tới chào hỏi nịnh bợ, người trở mặt nhanh như lật sách như vậy sau tận thế, thật đúng là lần đầu tiên thấy đấy!

Lại thấy tình cảnh hắn ta nịnh nọt nhìn bà xã nhà mình, thân thể phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, Hồ Hạo Thiên đưa tay liền ném cho đối phương một cục gạch: “Ông đây phải đi thiên đường đường số 18, con mẹ nó mày có theo hay không?”

Người đàn ông đang nhìn Dương Lê còn không kịp có phản ứng, trực tiếp bị Hồ Hạo Thiên đập cục gạch nằm bất tỉnh dưới đất.

Dương Lê: “...”

Sau tận thế, tính tình ông xã nhà mình cũng nóng nảy hơn đấy!

Phía trước, đám người đoàn xe kia nhìn đội trưởng nhà mình trong nháy mắt té xuống đất, lập tức xuống xe rồi rít chạy tới.

Một thiếu niên trẻ nâng đội trưởng nhà mình dậy, gào lên với Hồ Hạo Thiên: “Các anh muốn làm gì?”

Loại tình cảnh này đại khái không đánh nhau cũng gây khó dễ rồi, người của đoàn đội Tùy Tiệp cũng đều đi xuống xe. Lưu Bình hưng phấn, loại bộ dáng xã hội đen đánh nhau này, chuyên loại lời kịch anh là XX đối phó đám người này đấy, thật là mong chờ đã lâu rồi.

Dị năng hệ Kim đúng là của người đàn ông mới vừa rồi kia, bọn hắn không có dị năng hệ Kim, không thể trực tiếp xóc xe đoàn đội Tùy Tiệp, đành phải nghiêm trận mà đội, nhìn người đoàn đội Tùy Tiệp đi xuống. Trong lòng bọn hắn ngược lại cũng không có sợ đoàn đội Tùy Tiệp, bọn hắn cảm thấy trong năm chiếc xe của mình, tổng cộng có 16 người có dị năng, hơn nữa người có dị năng trong thành phố H cũng cường đại hơn người bình thường, áp chế người trong ba chiếc xe này rất dễ dàng đấy!

Lúc Bạch Thất mang Đường Nhược đi xuống, người thiếu niên kia buông đội trưởng nhà mình ra, ngạc nhiên hướng phía anh gọi: “Đại ca!”

Đám người Hồ Hạo Thiên nhìn nhau một cái, thuận theo thiếu niên lập tức hướng phía Bạch Thất, rồi rít lộ ra biểu tình kỳ quái. Người này đến cùng có bao nhiêu mị lực đấy, có một em trai Điền Hải còn chưa đủ, lại còn có em trai nào nữa?

Nhận em trai rất chuyên nghiệp đấy!

Bạch Thất nhìn người thiếu niên kia một cái, lại đưa ánh mắt chuyển sang Đường Nhược.

Cái ánh mắt này, Đường Nhược cũng biết Bạch Thất căn bản không nhớ ra được đối phương rồi, có điều lần này cô còn nhớ rõ. Thiếu niên này chính là thời điểm bọn họ mới vừa mới thức tỉnh dị năng vừa vặn gặp ở rạp hát, dùng tám cái đầu lâu Zombie đổi một túi bánh bích quy.

Vì vậy Đường Nhược thay Bạch Thất mở miệng: ”Thì ra là cậu à.”

Nhưng cô cũng thật không biết tên đối phương.

Với việc Đường Nhược còn nhớ mình, thiếu niên thật cao hứng: “Vâng, là em, chị, chị còn nhớ em.”

Đường Nhược gật đầu: “Mẹ của em đâu rồi, có khỏe không?”

Cô còn nhớ lúc trước mẹ con bọn họ cùng nhau đến rạp hát đấy!

Nhắc tới mẹ của mình, ánh mắt thiếu niên trở nên âm trầm, cúi đầu nói: “Sau khi mọi người đi không lâu mẹ em liền qua đời rồi.”

Đường Nhược há miệng, áy náy nói: “Thật xin lỗi, chị không phải cố ý muốn nhắc tới...”

”Không có chuyện gì...” Thiếu niên ngẩng đầu lên, ”Chị, các chị phải đi nơi nào, chúng em phải đi một cái chợ nông nghiệp phụ cận thu thập vật tư, không bằng cùng đi chứ.”

Cậu mời đám người Đường Nhược cũng là đã suy tính qua đấy, Bạch Thất Đường Nhược khi đó ở rạp hát nhìn sạch sẽ vô cùng, hôm nay một chút biến hóa cũng không có, dĩ nhiên đối phương cũng có dị năng cường đại đấy, cho nên cậu mới nảy sinh ra ý định mời họ đi cùng. Đi ra ngoài, kết bạn mà đi làm nhiệm vụ sau tận thế vốn là một loại thái độ rất bình thường, đến lúc đó vật tư cũng có thể thương lượng một nửa phần.

”Tiểu Y, mọi người quen nhau sao?” Thiếu niên trong đội hỏi cậu.

Thiếu niên gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Bạch Thất lắc đầu trực tiếp cự tuyệt nói: “Không cần, chúng ta phải đi nơi khác.”

Nếu mọi người đã biết nhau, chuyện lúc trước cứ coi như hiểu lầm vậy.

Người đội trưởng kia được Dương Lê trị liệu một chút. Đội trưởng mở mắt ra thấy Dương Lê, lập tức trong mắt chảy ra hào quang, ngữ khí hơi mang chút cợt nhả nói: “Người đẹp, chúng ta thật là có duyên phận, tôi vừa mở mắt đã nhìn thấy em, chẳng lẽ thật sự là mong nhớ ngày đêm được đền đáp đấy sao...”

“A a!” trong tay Hồ Hạo Thiên liền xuất ra một cái cục gạch, muốn đập tới lần nữa thì bị dây leo của Phan Đại Vĩ quán lấy: “Hồ đội, anh đừng có đánh đi đánh lại nữa, đợi chút nữa còn phải cứu vè, nhiều phiền toái, trời tối rồi.”

Tiểu Y đỡ đội trưởng nhà mình nói: “Đội trưởng, anh không sao chứ, mọi người vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi.”

Đội trưởng mờ mịt nói: “Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tiểu Y: “...”

Phải nói ở nơi này trong đoàn xe chịu không nổi nhất là cái gì, chính là đội trưởng ngu ngốc này, bị đánh cũng không biết.

Đội trưởng nói xong nhìn thấy cục gạch trong tay Hồ Hạo Thiên, rất là giật mình nói: “Đúng rồi, mới vừa rồi vì sao anh đang nói lại ngủ thiếp đi thế!”

Tất cả mọi người ở đây: “...”

Hồ Hạo Thiên biểu lộ vẻ mặt ‘Khó khăn cho các cậu’ nhìn đoàn đội đối phương, thu cục gạch trong tay: “Sắc trời không còn sớm, chúng ta tiếp tục lên đường đi.”

Đối với kẻ mắc bệnh tâm thần, mình vẫn không cần chấp nhặt với đối phương thì tốt hơn.

Bạch Thất chuẩn bị mang Đường Nhược trở về trên xe.

“Chờ một chút...” Tiểu Y chạy tới phía trước, cậu móc ra từ trong túi quần một thẻ ra vào cửa trạm căn cứ thành phố H, “Anh, chị, nếu đi ngang qua căn cứ thành phố H, có thể dùng cái này đi vào.”

Loại thẻ ra vào này cùng cái Bạch Thất cho người trong khu phong cảnh mấy ngày trước có tác dụng giống nhau, vào căn cứ có thể nộp ít hơn ‘Vé vào cửa’ một ít mà thôi.

Bạch Thất cũng không có khách khí trực tiếp nhận.

Đội trưởng lúc này mới nhìn thấy Đường Nhượng. Hôm nay Đường Nhượng và Phan Hiểu Huyền phối hợp xuống, hiếm có khi mặc một bộ áo sơ mi trắng tay phồng kiểu cung đình, phía dưới là chiếc quần yếm đai lưng. Trước Đường Nhượng một mực không có lên tiếng bị Bạch Thất cản ở bên người, đội trưởng kia cũng không có nhìn thấy, cái này thì hay rồi lập tức mở to mắt, không thể tin lời kéo quần áo người đàn ông to lớn bên cạnh nói: “Đánh tôi một cái tát nhanh lên.”

”Làm gì?” Người đàn ông nói.

“Tôi gặp được tiên nữ, nhanh lên đánh tôi một cái tát coi, để tôi biết không phải là đang nằm mơ.”

Người đàn ông to lớn kia cũng cảm thấy mình chịu đủ rồi đội trưởng nhà mình ngu ngốc này, nếu đối phương cũng nói như vậy, hẳn cũng không có khách khí, trực tiếp ‘Bốp’ một cái tát liên quang tới: “Tĩnh mộng chưa?”

Đội trưởng bung mặt nhìn Đường Nhượng bị Bạch Thất đưa vào trong xe, một mặt máu mũi nói: “Thật là quá tốt, là thật không phải là mộng!”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Bến tàu

Edit: Hoa Hỷ Nhi

Beta: Sakura

Hồ Hạo Thiên lên xe, trông thấy đối phương kia vẫn còn trên chạc đội trưởng đang ngây ngô, từ trong cửa sổ thò đầu ra cất giọng kêu lên: “Làm phiền nhóm các cậu đem xe tránh sang bên cạnh một chút, để cho chúng tôi đi qua trước.”

Tiểu Y gật đầu đáp ứng, chạy qua kéo đội trưởng nhà mình: “Đội trưởng, chúng ta cũng phải lên đường rồi, nếu không trời tối thì phiền toái đấy!”

Đội trưởng bắt được cổ áo của Tiểu Y: “Cậu biết cô gái kia?”

Mới vừa rồi hẳn có trông thấy Tiểu Y nhét thẻ ra vào căn cứ cho bọn họ đấy!

Tiểu Y gật đầu: “Trước có gặp...”

”Giới thiệu chúng ta làm quen một cái...” Đội trưởng kia nói.

Những người khác trong đoàn xe Tiểu Y đồng loạt nhìn trời, thật sự không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian thêm nữa, lại còn mất mặt xấu hổ như vậy.

Người đàn ông to lớn kia túm đội trưởng nhà mình lên rồi kéo hẳn vào trong xe: “Đội trưởng, dù sao Tiểu Y cũng ở trong xe chúng ta, sau khi lên xe anh từ từ hỏi lại là được, không nhìn thấy tiên nữ người ta bị chặn đường không đi qua được sao, đừng để chút nữa người ta phải tức giận đấy!”

“Ah, ah, như vậy phải không, đúng đúng, cậu nói có đạo lý.” Đội trưởng ngồi vào trong xe, để lại ghế lái cho người lái xe, thuận tay lật mấy chiếc chắn xe ngăn ở giữa đường, đội trưởng nhìn kính chiếu hậu nói: “Nếu mọi người đã biết nhau, chúng ta cũng nên đi giúp bọn họ làm tốt nhiệm vụ, xem bộ dáng người bên trong đoàn xe bọn họ dường như dị năng cũng không tệ đấy, trong tận thế nhiều bạn cũng tốt hơn nhiều kẻ thù mà.”

Đối với việc đội trưởng nhà mình khôi phục lại trạng thái bình thường, Tiểu Y hài lòng một ít: “Bọn họ cũng không muốn chúng ta đi theo, anh trai kia cầm thẻ ra vào căn cứ em cho, sau khi hoàn thành nhiệm vụ có lẽ sẽ đi căn cứ thành phố H đấy.”

Thành phố H coi như là một thành phố bờ biển, nếu như đi vòng đến đây rồi, vô luận đi căn cứ thành phố A hay là thành phố S, cũng đều phải đi vòng qua thành phố H đấy, cho nên Tiểu Y mới có hành động đưa thẻ căn cứ cho bọn họ.

Đội trưởng gật đầu: “Vậy chúng ta nhanh hoàn thành nhiệm vụ, trở về căn cứ chờ một chút, ở trong căn cứ làm quen đối phương khẳng định tốt hơn loại hoàn cảnh bây giờ, đến lúc đó cũng tốt để cho chúng ta tận sức làm chủ nhà.”

Căn cứ thành phố H thành lập tương đối sớm, bên trong đã kiến thành rất nhiều hạng mục giải trí ‘Xa xỉ’, tỷ như quán cà phê, tiệm cơm cái gì đấy, ở căn cứ tán gái tốt hơn nhiều so với ở bên ngoài trong đồng xác chết Zoombie tán gái đấy!

Nếu đội trưởng nói phải nhanh lên một chút hoàn thành nhiệm vụ này, Tiểu Y cùng toàn bộ các đội hữu liên không có cảm giác áp lực nữa.

Đối với thực lực của đội trưởng nhà mình, bọn hắn tất cả đều là mười phần tán thành đấy, chỉ ngoại trừ người thỉnh thoảng có lúc không bình thường một chút, những mặt khác đều không có vấn đề gì!

Nếu không đoàn xe bọn hắn cũng không có cái tự tin này, chỉ dựa vào mười sáu người liên nhận nhiệm vụ chợ nông nghiệp xa như vậy.

Hai đoàn xe tại cửa phân nhánh mỗi người đi một ngã. Một đoàn người, gấp vội vàng, chia tay cũng vội vàng.

Bạch Thất bọn họ lập kế hoạch lộ trình là trực tiếp đi bến tàu thành phố H, bởi trước vì Hồ Hạo Thiên nói mình có xe loại mới, trước tận thế vẫn còn ở bên trong bến tàu container.

Mà bến tàu hàng hóa rất nhiều, cho dù quân đội có đi vào đó thu thập vật tư, đối mặt với nhiều nhà kho lớn như vậy, khẳng định cũng có thể có năng lực toàn bộ đều kéo đi, cho nên bọn họ chuẩn bị trực tiếp tại đó càn quét một lần.

Đọc theo bến tàu vào đường lớn càng sâu, thì Zoombie càng nhiều.

Nơi này tụ tập tất cả tàu hàng, tàu biển chở khách chạy định kỳ tại bến tàu cỡ lớn, thời gian ban đầu lúc virus bộc phát, lúc ấy dân số cũng rất dày đặc đấy.

Zoombie một con nối tiếp một con lác lác tới, khiến xe không thể lái qua bình thường được. Bị dị năng mọi người đập một trận, sau đó Zoombie từng con lần lượt ngã xuống, nhưng mà, những vật này ngã xuống lại thành chướng ngại vật đấy! Cho dù dây leo Phan Đại Vĩ vung thì thể từng con ra, cũng xử lý không được nhiều Zoombie nằm ngổn ngang trên đường như thế. Đã như vậy, mọi người đành trực tiếp thu xe vào không gian, bắt đầu đi bộ.

Cũng may hiện tại trời vẫn còn sáng, cho dù Zoombie có nhiều một chút, cũng không có đạt trình độ kinh khủng như buổi tối vậy.

Đường Nhược bao lấy mọi người đi sâu vào bên trong.

Tính hạch trong đầu Zombie thì bọn họ cũng không có đảo, chỉ có đám người Luru Bình và Phan Hiểu Huyền không có phóng thích dị năng sẽ thành thoảng đảo lên mấy cái, còn lại phần lớn đều bị mọi người vứt bỏ tại đó.

Thời gian có hạn, bọn họ muốn tranh thời gian ngắn nhất tìm được chỗ qua đêm an toàn, sau đó hôm sau lại tiếp tục đến thu thập vật tư tại đây.

Trên bản đồ tất nhiên không có ghi chú tình huống bên trong nơi này, toàn bộ đều phải dựa vào con mắt phán đoán của bọn họ mà thôi.

”Chúng ta đi bên trái hay bên phải?” Phan Đại Vĩ giải quyết Zoombie trước mặt, đứng tại chỗ rẽ hỏi mọi người. Mọi người cũng lấy kính viễn vọng ra nhìn một chút, nhưng độ cao không đủ, nên cũng không thấy được quá nhiều ở bên trong.

Bạch Thất để Đường Nhược lấy ra một chiếc xe, sau đó bắn ra vài lưỡi trượt, giẫm lên nó đến trước trên mũi xe, cầm kính viễn vọng nhìn một chút, rồi nhảy xuống nói: “Bên trái là thùng đựng hàng bến tàu, bên phải là tàu biển chở khách chạy định kỳ.” Sau khi nói xong, mọi người vẫn còn bộ dáng mặt không nói một lời, lông mày anh nháy lên, “Các anh không đi?”

Đối với việc Bạch Thất sử dụng kỹ năng đập bằng bay vút, Luru Bình là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại: “Tiểu Bạch, tấn cấp dị năng còn có thể bay?”

“Không biết.” Bạch Thất đặt tay lên eo Đường Nhược, “Tôi vừa rồi giẫm lên mấy cái lưỡi trượt thả ra mà thôi.”

Hồ Hạo Thiên vội vàng nói: “Vay cục gạch chúng tôi đây thì sao, tôi cũng giẫm nó đi lên sao?”

Sau khi anh ta nhìn thấy rõ dị năng của Bạch Thất, cả người cũng choáng váng, làm khó anh ta đã từng có kiến thức rộng rãi, đến tận thế lại thành tay mơ dốt nát rồi.

Bạch Thất suy nghĩ một chút: “Anh có thể thử nhìn một chút, cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm, có điều những thứ này cũng xem như sử dụng dị năng đi, nếu như có thể khống chế tốt tốc độ bay lượn cục gạch anh thả ra trên không trung, cùng trọng lực mình giẫm lên nó, có lẽ có thể.”

Dị năng cường đại cũng đều dựa vào nỗ lực cá nhân đấy, đến cuối cùng quả thật cũng không thể nói loại dị năng nào lợi hại nhất đâu, đều dựa vào chính mình tinh tiến nó mà thôi.

Nghe lời của Bạch Thất, trong lòng mọi người dấy lên sóng to gió lớn, tim đập loạn không ngớt. Vốn cảm thấy dị năng trong tay đã rất lợi hại rồi, mọi người cũng đều rất thỏa mãn rồi, thì ra là dị năng còn có thể theo gió lên, lên như điều gặp gió chín vạn dặm?

Làm sao không kích động chứ! Nhưng kích động xong rồi vẫn phải chọn đường.

Hồ Hạo Thiên nhìn quét qua, quả quyết nói: “Chúng ta đi bên trái.”

Chỗ tàu biển chở khách chạy định kỳ hành khách đông đúc, Zombie cũng nhiều, đồ đạc lại không nhiều lắm, suy nghĩ cẩn thận một chút, mọi người chọn bên trái.

Phan Đại Vĩ gật đầu, để Phan Hiểu Huyền lấy xe tới: “Đường đi phía trước rộng rãi, có thể lái xe rồi, chúng ta trực tiếp ngồi xe đi.” Sau khi lên xe, lần này đổi người lái xe.

Đổi Phan Hiểu Huyền, Dương Lê, Hà vệ sĩ lái xe, những người có dị năng khác thì ngồi ở trong xe, qua cửa sổ xe hướng ra phía ngoài phóng dị năng.

Tuy nói nhà kho chiếm diện tích lớn, người ở ít, nhưng khẳng định cũng sẽ có nhân viên làm việc, những công việc này nhân viên nếu như lây nhiễm virus

thì chính là Zombie, nếu đã ở chỗ này qua đêm, vẫn là giải quyết hết phiền toái nhìn thấy được bằng mắt thường thì tốt hơn.

Mọi người một bên đánh một bên hướng phía bên ngoài chọn lựa nơi có thể qua đêm. Chỉ chốc lát sau, Luru Bình cảm kính viễn vọng chỉ ký túc xá hai tầng màu trắng trước mặt nói: “Chỗ đó, chỗ đó có thể qua đêm, đi bên trái, rẽ đi bên trái.”

Đội xe đến nơi Luru Bình chỉ định, mọi người nhìn một cái, cũng cảm thấy quả thật đây là một nơi qua đêm tốt. Nơi này là một cái ký túc xá nhà kho bên tàu lộ thiên.

Bọn họ cũng chuẩn bị ở mấy cái thùng đựng hàng đằng kia qua đêm rồi, giờ tìm được cái phòng này tự nhiên rất hài lòng đấy. Giường chiếu cái bàn cái gì bọn họ cũng không thiếu, chỉ cần phòng ở đủ kiên cố là tốt rồi.

Đường Nhược dùng tinh thần lực cảm nhận xuống nói với mọi người: “Bên trong có bốn con Zombie.”

Mới có bốn con Zombie, Bạch Thất mở cửa, Điền Hải dùng một quả lựu cầu liền đập chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Mở quà

Bởi vì bên tàu chiếm diện tích quá lớn, đồ đạc lại có quá nhiều nên mọi người dự định ở chỗ này nán lại một đoạn thời gian. Có điều, nếu mà có bốn cái thi thể Zombie nằm chồng chất ngay tại cửa, mỗi ngày ra ra vào vào nhìn thấy thì vô cùng đáng ghét, đương nhiên lấy xăng ra trực tiếp hỏa táng bọn chúng luôn.

Vào ký túc xá chỉnh đốn, rải giường xuống, đặt thêm mấy cái bàn ghế lớn, tùy ý đi qua đi lại thoáng cái liền đến thời gian buổi tối. Sau khi xong xuôi com nước tắm rửa hằng ngày, mọi người đều trở về các phòng nghỉ ngơi. Ngủ sớm dậy sớm mới có thể sớm một chút ra ngoài thu thập vật tư nơi này. Gian phòng là do Hồ Hạo Thiên và ba người dị năng hệ Thổ tách ra đấy, gian phòng ở giữa có cửa sổ lớn thì nhường lại cho Bạch Thất.

Vào giờ khắc này, khi màn đêm buông xuống, bầu trời bao la cùng biển mênh mông như nối liền cùng một chỗ. Đường Nhược cùng Bạch Thất ngồi ở trước cửa sổ lâu hai, lẳng lặng cùng nhau.

“Giống như là đang hưởng tuần trăng mật vậy.” Đường Nhược nói xong, đầu khế tựa vào bờ vai Bạch Thất, “Một tuần trăng mật tận thế.”

Lấp lánh trên mặt biển là ánh sao sáng lung linh, nhìn xa xa trong thời khắc yên lặng này, ánh trăng mông lung này, khiến mình cảm giác như vẫn còn ở tại thánh địa nghỉ phép trước tận thế vậy.

Tuần trăng mật...

Bạch Thất cảm giác được nhiệt độ nơi đầu vai, trong lòng an tâm.

Nhưng mà, trước khi hưởng tuần trăng mật phải chăng nên tổ chức hôn lễ trước hay sao?

Tiếp đó, trong lòng của anh cũng có quyết định. Cho dù giữa tận thế, vợ chồng không có luật pháp chính thức bảo vệ, nhưng tự mình cũng cần phải cho cô một hôn lễ chân thành chính thức. Tiệc đính hôn lúc trước đều là dưới tình huống hai người đều mơ hồ cử hành đấy...

Ngày hôm qua được ngủ sớm, nên ngày kế mọi người cũng đều rời giường sớm.

Điền Hải và Phan Hiểu Huyền đã ở trong phòng bếp được sửa lại tạm thời, làm bữa sáng cho mọi người. Kể từ Đường Nhược công khai không gian, chất lượng thức ăn của mọi người cũng nhờ đó được tăng lên cao. Hôm nay bữa sáng là kiểu phương tây, nào là sandwich, chân giò hun khói, cà chua, bánh mì nướng bên trong kẹp chà bông phối với sữa tươi... Quả thật là không nên quá xa xỉ.

Cho dù trong căn cứ nguyên chủ tịch thành phố A bây giờ, có lẽ cũng không được ăn bữa sáng như vậy đâu đấy.

Luru Bình từ sáng sớm đã dạo qua bên ngoài một vòng, thay mọi người thu thập một ít thông tin, bây giờ đang ngồi ở bên cạnh bàn, vừa ăn vừa báo cáo tất cả: “Phía trước đều là thùng đựng hàng cỡ lớn, rất nhiều thùng đã khóa lại, tiếp tục đi chừng 5 km nữa chính là tất cả nhà kho, sắp xếp liên tục từ nhà kho số 1 đến nhà kho số 35, cụ thể bên trong có cái gì tôi cũng không có vào xem...”

“Hồ đội, xe của anh đều ở nơi nào?” La Tự Cường hỏi anh ta.

Hồ Hạo Thiên rất nhiều tư liệu đều không mang theo, có mang cũng đặt ở trong xe, bị Vệ Lam lái đi rồi, có điều trước khi đi đã nghiên cứu cận kề qua, tất nhiên là nhớ rõ số thứ tự xe hân: “Khu C, bên trong thùng đựng hàng số thứ 2509.”

”Nghe có vẻ đi vào thật phức tạp, chúng ta thật sự có thể tìm được sao?” Luru Bình nói.

Bọn họ đều không phải là người có năng lực quản lý nhà kho, đối với bến tàu diện tích 3000 mẫu kho hàng, tìm mấy thứ đồ thật đúng là chỉ khá hơn một chút so với mò kim đáy biển mà thôi.

Hôm qua Đường Nhược đã dọn dẹp xong không gian của mình rồi, có nhiều đồ vật chưa dùng tới đều tạm thời chuyển qua ruộng đồng bên trong không gian: “Không gian của tôi có lẽ còn có khoảng 500m2.”

Nói xong, cô từ trong không gian lấy ra một xe đẩy củ cải trắng, không chỉ có củ cải trắng, còn có rất nhiều dâu tây, quả xoài, cà chua, bao đồ ăn... Mọi người đối với số lượng lớn thực phẩm màu xanh lá đã bị tuyệt diệt như vậy cảm thán hồi lâu, rồi đem những thứ này chuyển đến một bên đón nhận làm đồ ăn. Bên ngoài còn có rất nhiều thứ cần thu thập, có thể để cho không gian chứa được nhiều hơn một chút thì nhiều hơn một chút đi.

Không gian bến tàu rộng mênh mông, từ ký túc xá đi đến bên cạnh thùng đựng hàng thứ nhất cũng phải đi rất xa. Trong đoàn xe không có dị năng hệ Kim nhưng lại có lưỡi trượt của Bạch Thất, lưỡi trượt vừa xuất ra liền trực tiếp cắt đứt ổ khóa, thậm chí dùng còn tốt hơn mấy cái kim loại.

Hà vệ sĩ cùng La Tự Cường mỗi người một bên cùng mở ra thùng đựng hàng thứ nhất. Sau khi mọi người đi vào, dỡ một bàn giấy các tông xuống, mới nhìn thấy bên trong tất cả đều là ống nhựa PU.

Đồ vật này nói không dùng cũng không đúng, nói hữu dụng ư, trước mắt còn chưa có dùng tới, đành phải bỏ qua vậy. Nhưng mọi người cũng không có vứt bỏ luôn tại đó, mà để ở nơi đó, đóng cửa lại lần nữa.

Vì mọi người không có nhiều lý do để tới nơi này, mình có quyền lựa chọn trước tiên, nhưng khó đảm bảo những người sau sẽ không tới nữa, nên giữ gìn tốt một chút cũng có thể dành chút lợi ích cho người đời sau, dù sao bọn họ cũng chỉ là tiện tay đóng cửa mà thôi.

Mở ra thùng thứ nhất rồi đến cái thứ hai, về phân loại chuyện Zoombie, có tinh thần lực Đường Nhược bảo vệ, mọi người đều không cảm thấy lo lắng, lại để Lưu Bình đứng một bên trông coi, mắt nhìn xung quanh, tai nghe bốn phương tám hướng, còn mọi người chỉ việc chuyên tâm mở thùng đựng hàng mà thôi. Thùng đựng hàng thứ hai vẫn là ống PU...

Hồ Hạo Thiên nhìn những thùng đựng hàng xếp chồng lên nhau thật cao, phân tích nói: “Đoán chừng nơi này một loạt đều là ống PU.”

Bạch Thất gật đầu: “Vậy thì không cần mở nữa, đi xem thử một hàng phía dưới đi.”

Mọi người lại tới dãy thùng đựng hàng sơn màu đỏ kia, dùng lưỡi trượt rạch một cái, mở ra xem xét, phát hiện tại đây là một ít linh kiện nhỏ chế tạo bằng sắt, là những bộ vi linh kiện trên ô tô, có lẽ dùng để xuất khẩu. Thấy không có lợi ích gì nữa, mọi người đành bỏ qua, tiếp tục đi đến thùng đựng hàng phía trước.

Cho đến tận lúc ăn cơm trưa, mọi người vẫn không có tìm được đồ vật mình cần, nơi này toàn bộ đều là một ít đồ dùng công nghiệp. Sáng sớm vừa mới phá hủy một đồng quả giảng sinh không cần đến, mọi người có chút nản chí. Quà tặng dù nhiều hơn nữa, nhưng không có thứ mình cần, cũng không phải là chuyện vui sướng gì. Cơm trưa là trực tiếp dùng tại bên trong một cái thùng đựng hàng, Đường Nhược từ không gian lấy ra ăn ngay tại đó.

Hồ Hạo Thiên bới hai phần cơm, nhìn thùng đựng hàng như núi bên ngoài: “Các anh nói một ít thức ăn, đồ đạc phải hay không đều ở trong kho hàng, có lẽ chúng ta nên đi nhà kho thu thập trước.”

La Tự Cường cũng ngừng đôi đũa trong tay: “Hồ đội nói cũng có đạo lý, dù sao đồ trong thùng đựng hàng đều là vừa mới chuyển vào đây, hoặc là dùng để xuất khẩu, thực phẩm cho dù có chắc cũng không nhiều.”

Hồ Hạo Thiên gật đầu, quay đầu hỏi Bạch Thất: “Tiểu Bạch, cậu cảm thấy thế nào, chúng ta có phải hay không, nên đi nhà kho xem trước một chút?”

Bạch Thất dùng đũa gấp rau cải cho Đường Nhược, ngược lại lo lắng đối với chuyện này: “Những thứ đó cũng không tự mọc chân chạy, chỉ là muộn mấy ngày mà thôi, không cần nóng lòng như thế.”

Vừa nói như vậy, mọi người đều bình tĩnh, bây giờ có ăn có uống, còn có chỗ ở, đúng như lời Bạch Thất, những thứ kia cũng sẽ không mọc chân chạy đâu đấy, bọn họ bây giờ thứ không thiếu nhất chính là thời gian!

Định muốn nán lại chỗ này cho đến khi dị năng mọi người tấn cấp mà thôi, cho nên mọi người cũng chậm rãi ăn cơm xong trước đã, rồi tiếp theo mới ‘Mở quà’.

Ngày thứ nhất quả nhiên không thu hoạch được gì hết, lại hủy đi vô số món đồ chơi, gong kính, chén nước... còn xe mà bọn họ cần thì đều không có. Mọi người giẫm lên ánh nắng cùng nhau trở về, ánh nắng khi hoàng hôn thật diễm lệ, giống như lọ thuốc màu bị đánh đổ vậy, vẩy lên phía chân trời, càng làm tô đậm lên một sắc biển trời đỏ tươi rực rỡ.

Phan Đại Vĩ nhìn rồi thở dài một tiếng, đốt điếu thuốc: “Nắng chiều đẹp vô hạn...”

Mọi người cũng quay đầu nhìn một mảnh đỏ tươi chói mắt phía chân trời, trên mặt biển, nơi trời và nước giao nhau, ráng ngũ sắc như đổ xuống cuộn cuộn, sóng nước mang một ánh sáng trong veo.

Phía trên vàng mây, hé ra một mảnh hoàng hôn, quạnh quẽ thâm trầm.

”Chỉ tiếc gần hoàng hôn.” Điền Hải nhìn cảnh tượng này, hướng về phía Phan Đại Vĩ nói tiếp.

Phan Đại Vĩ quay đầu nhìn Điền Hải, nở nụ cười, rồi đưa tay vỗ bả vai hắn một cái nói: “Người trẻ tuổi, các cậu mới là tương lai, các cậu cũng không thể gần hoàng hôn.”

Hồ Hạo Thiên kéo Dương Lê, Bạch Thất kéo Đường Nhược. Đoàn đội mười một người đi trên đường xi măng ở bến tàu.

Tận thế, là chấm dứt một loại văn minh, nhưng cũng có thể coi là mở ra một chương mới của lịch sử nhân loại!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Bao cao su

Edit: Lymiu

Beta: Sakura

Nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, sáng sớm ngày kế một đoàn người chờ xuất phát bò lên xe.

Ngày hôm qua đi đã đủ xa, hôm nay lọc bỏ các thùng hàng chưa mở ngày hôm qua rồi lái xe đi tiếp.

Phan Hiểu Huyền ngồi ở vị trí kế bên tài xế nhìn ra ngoài: “Mọi người nói xem quân đội đã hoàn thành nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân hay chưa?”

“Chắc rồi, nhiều người như vậy mà.” Đường Nhược nói.

“Ài, tót...” Phan Hiểu Huyền quay người ra rồi ngoảnh phía sau xe, “Đã hoàn thành, thế các cô gái kia sẽ phải trở lại căn cứ thành phố H rồi, cậu thấy chúng mình còn có cơ hội gặp được họ không?”

Đường Nhược hơi khó hiểu: “Chúng mình gặp ai?”

Phan Hiểu Huyền lộ ra vẻ mặt cậu biết đó, liếc mắt nhìn Bạch Thất rồi bĩu môi với Đường Nhược: “Chính là người đưa nước lần trước ý, đội trưởng hậu cần đoàn đội Tầm Mộng.”

Đường Nhược suy nghĩ một chút thì đã hiểu ngay ý cô nói: “Như thế cậu rất muốn chúng mình gặp lại mấy cô kia không bằng.”

“Hắc hắc...” Phan Hiểu Huyền thấy Đường Nhược lộ ra một nụ cười u ám mang theo bom, vì vậy quay người lại về phía trước luôn, “Chỉ nghĩ, chỉ nghĩ mà thôi.”

Hai người nói xong thì xe dẫn đường ngừng lại.

Điền Hải ra bên ngoài xem xét, cũng phát hiện ở đây ngày hôm qua Hồ Hạo Thiên đã đánh dấu trên đường rồi.

Mọi người xuống xe, không có động tác dư thừa tiếp tục nhiệm vụ như ngày hôm qua mở hộp đồ ra.

Hồ Hạo Thiên lại hủy đi một xe container miếng lót chuột, than thở: “Móa nó, nếu có cái máy dò xét, quét quét qua liền biết rõ bên trong có cái gì thì tốt rồi, nếu cứ như thế này chắc phát điên.”

Hoa Hạ hàng hóa xuất khẩu và hàng hóa nhập khẩu đều được đóng gói cẩn thận, đừng nói bên ngoài thùng đựng hàng, mà ngay cả bên ngoài thùng các-tông đều không có bất kỳ quảng cáo nào.

Cho nên, mọi người đối mặt toàn là rương vàng hòm tươi!

Hôm nay Bạch Thất đã mang tất cả các file từ trong văn phòng ra rồi, anh mở ra tra nhìn một chút, từng từ từng từ nghiên cứu rất cẩn thận đấy...

Hồi lâu sau, quay trở lại nhìn trang bìa này một chút, ngẩng đầu nói: “Xem không hiểu.”

Mọi người: “...”

Khốn!

Rất muốn cho anh một thẻ mời địa ngục!

Anh xem không hiểu thì nói không hiểu đi, lại còn tí mĩ nghiên cứu một lúc, đợi mọi người nghĩ anh hiểu rồi lại nói một câu xanh rờn ‘xem không hiểu’ là

thế nào!

Hồ Hạo Thiên tiếp nhận nhìn nhìn, lại ném xuống đất: “Đều là thương số thứ tự mà thôi, tất cả đều là chút ít số hiệu, chúng ta không biết số hiệu đại biểu cái gì nên xem không hiểu.”

Lưu Bình cầm lên cũng mở ra: “Hồ đội, khẳng định xe của anh cũng có số hiệu, anh tìm xem số hiệu xe của anh chắc tìm được đấy.”

Hồ Hạo Thiên nói: “Lúc trước mấy con số đó còn dài hơn cả CMND, tôi nào nhớ mấy thứ đó, toàn bộ quên hết.”

Đã như vậy, cũng không có biện pháp, đành phải cứ tiếp tục tìm.

Tinh thần lực của Đường Nhượng chỉ có thể dùng để dò xét chung quanh xem động vật còn sống, còn những vật chết này thì không thể phân biệt được, cũng không thể giúp xem bên trong có cái gì.

Hủy đi hủy đi vứt bỏ vứt bỏ, vứt bỏ vứt bỏ đi một chút...

Hủy đi nhiều hơn, mọi người cũng lục lọi tìm ra một tí kinh nghiệm, chủ yếu là một ít kinh nghiệm dấu hiệu thương phẩm. Có nhiều thứ xem xét đã cảm thấy không phải bọn họ cần đấy, trực tiếp cũng không hủy đi, đi đến thùng hàng kế tiếp.

Lần này mở ra thùng hàng toàn là đồ trang điểm nhập khẩu.

Mấy người đàn ông không dùng đồ này, ngược lại các phái đẹp rất để ý những thứ này.

Phan Hiểu Huyền cầm một hộp mặt nạ nhìn nhìn: “Trước kia bọn bạn tớ ở đại học tranh nhau mua cái mặt nạ này, rất nhiều người đến mua mà tay không ra về đấy.”

Đường Nhượng nói: “Nhưng bây giờ tận thế rồi, đoán chừng cũng không có ai muốn đâu?”

Dương Lê lắc đầu nói: “Chưa hẳn, chắc chắn sẽ có người cần đấy, có chỗ có phụ nữ đều có thị trường, tầng giai cấp bản cùng không cần, trong căn cứ phụ nữ tầng giai cấp cao vẫn sẽ có nhu cầu đấy.”

Dưới tình huống có điều kiện phụ nữ sẽ không bỏ mặc bản thân mình, muốn giữ gìn vẻ đẹp tuổi thanh xuân.

Lưu Bình nhìn trong thùng có đồng giấy này: “Các chị có muốn lấy không?”

Trong không gian Đường Nhượng có thiết nhiều đồ trang điểm rồi nên cô không cần.

Phan Hiểu Huyền cầm mấy hộp cho vào không gian: “Lấy đủ mình dùng thôi, lấy nhiều làm gì.”

Nhóm người mình mục đích chủ yếu là tìm đồ có thể ăn được.

Từ sau khi phát hiện đồ trang điểm thì thùng hàng về sau toàn là những đồ dùng cần thiết trong cuộc sống.

Nước gội đầu, sữa tắm, khăn mặt nhập khẩu...

Rõ ràng còn trong một cái thùng đựng hàng tìm được bcs.

Chắc loại bcs như này về sau không có mà dùng rồi.

Vì vậy Bạch Thất chỉ vào từng thùng hàng đựng bcs nói với Đường Nhượng: “Toàn bộ thu.”

Đường Nhượng: “...”

Bạch Thất bình tĩnh dứt khoát, hoàn toàn không để ý ánh mắt người khác, nhưng mặt mỏng như Đường Nhượng, ở trước mặt mọi người thu thùng hàng đựng bcs cũng thật sự rất ngại mà.

Hồ Hạo Thiên ho một tiếng nói: “Tiểu Đường, thu đi.”

Không cần chờ đến sau, bây giờ cũng cần dùng, nếu không hỏi hận không kịp.

Chính mình cũng cần loại này, chưa kể đến trong đội ngũ có mấy thanh niên cũng sẽ dùng đến, khẳng định cũng phải cho bọn họ chuẩn bị lấy.

Trước kia người khác muốn kết hôn, cha mẹ phải chuẩn bị sinh lễ đồ cưới cho con cái.

Còn mình...

Hồ Hạo Thiên nghĩ tới ngày sau, Điền Hải hoặc Lưu Bình hoặc Phan Hiểu Huyền kết hôn.

Một gánh lại một gánh bcs được mang ra, đặt ở trong sân rộng kết hôn, trước mặt phần đông khách mời, tôi Hồ Hạo Thiên hằng hái nói: Cái này chính là đồ cưới (sinh lễ?) của cô cậu đây, ngày sau vợ chồng nhất định phải đồng tâm, phải dùng tiết kiệm đây!

Tương tượng quá đà khiến cơ mặt Hồ Hạo Thiên run rẩy.

Bên cạnh Dương Lê nhìn thấy, kỳ quái hỏi: “Hạo Thiên, anh làm sao vậy?”

Hồ Hạo Thiên ôm ngực nói: “Không có việc gì, chỉ đột nhiên phát hiện mình làm bố đã quen, thật đáng sợ...”

Ồ! Tận thế rồi, tiết tháo đều bị chơi hư mất!

Đường Nhược không biết Hồ đội bỏ nào, vẻ mặt như:-(囧 thu hết thùng bcs vào trong không gian.

Trong khu đồ dùng sinh hoạt cũng có ga giường, chăn bông, đều thu hết vào.

Hồ Hạo Thiên mang theo Hà vệ sĩ đi phụ cận trực tiếp lái xe Container tới, tập trung những đồ dùng không quá hạn ở cùng một chỗ, đặt ở bên trong một xe Container.

Đến lúc đó lại để Hà vệ sĩ đi theo đằng sau đoàn xe là được.

Một ngày như vậy lại như vậy đi qua, nhưng tốt hơn hôm qua nhiều, ít nhất không có tay không mà quay về.

Đã có thu hoạch ngày hôm nay, mấy ngày kế tiếp, mọi người càng có hào hứng rồi.

Gần như mỗi ngày đều có đồ đặc mình cần đến.

Nhưng ở đây đồ đặc thật sự quá nhiều, bọn họ cũng không có nhiều không gian để mang, vì vậy cho cả đội mang đồ lên xe của đội, những thứ không cần thiết liền bỏ.

Nhưng hôm nay lại để cho mọi người đã có phát hiện ngoài ý muốn. Đó chính là áo lông và áo khoác chuẩn bị xuất khẩu ra nước ngoài!

Lúc đầu đoàn đội Tùy Tiệp đi từ thành phố A, đoạn đường này đi một chút ngừng ngừng, trên đường cũng đi mất gần một tháng.

Thời tiết hiện tại càng ngày kỳ quái, ban ngày phải mặc áo lông cừu rồi, mà buổi tối lại mặc áo không có tay. Khó bảo toàn mấy ngày nữa, mọi người phải mặc áo lông.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Đánh nhau ẩu đả

Mấy ngày hôm trước mọi người còn vừa mới cảm thán về thời tiết, không có quần áo dày mặc. Hôm nay nhà kho liền đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, trực tiếp cho mấy cái thùng đựng hàng áo lông.

Mọi người thoải mái chọn!

Ba cô gái ở trong một cái thùng đựng hàng, hai mắt kim quang bắn ra bốn phía lại chọn lấy quần áo   Đàn ông lại thành cửu vạn bốc từng thùng hàng chuyển vào xe Container.

Trong lúc đó bọn họ lại cảm thán một câu, trong đội không có dị năng giả Lực lượng cũng thật sự rất bất tiện.

“Đã tìm gần hết đồ cần thiết, xem ra đồ dùng thực phẩm quả nhiên ở trong kho hàng.” Hồ Hạo Thiên nhìn xem không nhiều thùng đựng hàng còn lại đưa ra kết luận.

“Thế xe của chúng ta cũng sẽ ở trong kho hàng?” Lưu Bình suy đoán.

Nói như thế nào thì xe của Hồ Hạo Thiên cũng toàn là đồ tốt, chắc có lẽ không để tùy tiện đâu.

Bạch Thất gật đầu: “Có khả năng.”

Một đoàn người quyết định trở về nghỉ ngơi một đêm sau khi đã cần quét 35 nhà kho.

Ở chỗ này hơn một tuần lễ, buổi tối mọi người cũng có tiết mục giải trí.

Ba cô gái đắp mặt nạ, ngâm bồn tắm lớn.

Các chàng trai lại đánh nhau ẩu đả!

Mọi người sở hữu dị năng rồi, hiện tại mở rương hòm cũng không cần sử dụng dị năng, vì khiến cho dị năng tinh tiến nhất định phải tìm một loại phương pháp hao tổn song lại bổ sung, vì vậy Bạch Thất đề nghị: đối chiến.

Bến tàu trống trải, hai người vừa đứng chính là một cái chiến trường.

Thi đấu hữu nghị không cần đánh chết đánh cho tàn phế, có điểm dừng là được.

Người bị coi là đối thủ đương nhiên là Điền Hải, cậu ta có dị năng cường đại, người lại chất phác phúc hậu, mỗi lần thấy thể lực của đồng đội hơi yếu tí thì sẽ dừng lại dị năng trong tay, lại còn giảng giải phá chiêu của mình như thế nào.

Người đáng yêu như vậy, sao đồng đội không ưa thích cho được!

Bên kia Điền Hải đối chiến với Hồ Hạo Thiên. Hồ Hạo Thiên tạo hạt cát thành gió xoay tròn lấy muốn phá giải cây gậy điện đang xèo xèo trên tay Điền Hải.

Bên này Phan Đại Vĩ và Lưu Bình đặt cược: “Mấy người nói lần này Hồ đội sẽ tiếp được mấy chiêu?”

Phan Đại Vĩ nhìn nhìn, lấy ra một cái lọ sương hun khói: “Năm chiêu!”

La Tự Cường cũng móc ra một bao mì tôm: “Sáu chiêu!”

Những người khác thì nhau lấy ra lương thực dự trữ của bản thân ra cược.

“Ba chiêu!”

“Tôi cá là bốn!”

Một chiêu ở đây chính là động tác nguyên vẹn của dị năng chứ không phải tay kẻ động liền được xưng là một chiêu.

Như chiêu ‘Cuồng cát cuốn phong’ là do Hồ Hạo Thiên những ngày này chính mình nghiên cứu ra đấy.

Trước tận thế, anh ta nghiên cứu làm sao công ty phát triển, sau tận thế anh ta nghiên cứu nguyên lý hạt cát và cũng đã thành công.

Bạch Thất lôi kéo Đường Nhục đứng ở một bên quan sát.

Đường Nhục nhìn xem phía trước hình ảnh sét chạy cát bay, hỏi Bạch Thất: “Anh cảm thấy Hồ đội đỡ được mấy chiêu sẽ bại?”

Bạch Thất nói: “Đại khái bốn chiêu.”

Phan Hiểu Huyền nói: “Lúc bắt đầu một chiêu gục đến bây giờ bốn chiêu, tiến bộ rất lớn.”

Đường Nhục gật đầu.

Thật ra hệ Lôi của Điền Hải không yếu hơn nữa lại là cấp 2, ngay trước kia cậu dựa vào ý chí mà giết xa mấy km, là nguyên nhân chủ yếu dị năng tinh tiến.

Quả nhiên Bạch Thất nói xong, Hồ Hạo Thiên thu dị năng, dừng tay nói: “Không được, vẫn không thể đánh được.”

Điền Hải cũng thu lại gậy sét trong tay, đi tới rồi nói với Hồ Hạo Thiên: “Hồ đội, kỳ thật trước tiên anh có thể khiến hạt cát xuyên vào gậy sét của em sau đó lại tụ tập lại rồi cho em một kích.”

Hồ Hạo Thiên đảo mắt vòng vòng, mô phỏng lời nói Điền Hải ở trong đầu thoáng một chút: “Đúng vậy, tại sao tôi không nghĩ ra, đợi tôi hồi phục dị năng, anh em mình lại thử một lần...” Cùng Điền Hải vừa đi vừa nói, ngồi xổm trong ký túc xá nghiên cứu.

Dư Vạn Lý thắng trận này, liền trực lấy lọ sương hun khói rồi gặm luôn.

Kế tiếp đối chiến chính là Phan Đại Vĩ và La Tự Cường.

Cũng may dị năng tuy theo như Ngũ Hành nhưng thực không có thuộc tính tương khắc gì.

Đối với hệ Mộc, hiện tại Phan Đại Vĩ cũng phát minh một loại phương pháp đánh xa khác, liền là cầm cái ná cao su bắn ra hạt giống, lại lập tức dùng dị năng khiến cho hạt giống dài ra dây leo biến ra lưới lớn, hoặc là uốn éo thành một đoàn, trở thành công kích hình cầu.

Tuy nhiên trận này ra, La Tự Cường áp chế Phan Đại Vĩ.

Dù sao cục gạch cũng cứng hơn đầu gỗ nhiều.

Hồ Hạo Thiên đầy dị năng, lại cùng Điền Hải đấu lại.

Anh ta cũng là một người rất tài năng, chỉ cần không làm gì liên lỏi kéo Điền Hải khoa tay múa chân.

Quả nhiên, trong đội xe anh ta là người thứ nhất thắng cấp đầu.

Thùng đựng hàng ở bên trong bao hàm tất cả, thậm chí bồn tắm lớn cũng có, vì vậy mọi người trong đoàn đội cũng đều đặt một cái tại gian phòng của mình, lần này Hồ Hạo Thiên thắng cấp cũng ngâm trong bồn tắm tiến hành đây.

Không có như Đường Nhược đầu đầu muốn nứt, Hồ Hạo Thiên rất nhanh thắng cấp đến cấp 2.

Mặc dù anh ta thắng cấp rồi nhưng lại nghĩ đến dị năng bà xã yêu nhà mình.

Dương Lê thắng cấp dị năng, lại nói tiếp quả thật có chút khó khăn.

Mọi người dị năng quá cường đại nên ít khi bị thương qua, Dương Lê không có cơ hội chữa trị.

Với tư cách là chồng yêu Hồ Hạo Thiên vì vậy mỗi ngày tự mình cắt hai dao để cho Dương Lê đi trị liệu, cho dù không có thắng cấp, cũng có thể lại để cho hệ dị năng trị liệu tiến hơn một chút, như thế nào đều muốn phòng ngừa vạn nhất.

Buổi tối đối chiến rồi ngâm trong bồn tắm còn ban ngày là thời gian mở quà.

Về sau bọn họ cũng theo kế hoạch đi nhà kho tìm kiếm ‘Kính hi’.

Cái nhà kho thứ nhất không có tìm được, nhà kho thứ hai không có...

Thắng đến tìm được nhà kho thứ mười bảy cái, mở ra bên trong thùng đựng hàng cỡ lớn, mới nhìn thấy bên trong một chiếc xe thể thao mới tinh.

“Bà mẹ nó, rốt cuộc tìm được rồi!” Lưu Bình kích động chạy tới trên sờ lên xe.

Loại này xe trước tận thế kia có giá trị hơn một ngàn trăm vạn, tận thế rồi, mặc dù không có dùng, sờ sờ nó, lại cảm thụ thoáng nhà giàu một tí.

Hồ Hạo Thiên nhìn nhìn xe này, lắc đầu: “Cái này không phải là của tôi, có lẽ ở phía sau.”

Đã có mục tiêu, luôn tốt hơn tìm kiếm không chủ đích.

Rất nhanh, mọi người nhanh chóng tháo dỡ những chiếc thùng gỗ lớn.

Quả nhiên phát hiện tất cả đều xe hơi của Hồ Hạo Thiên.

Chứng kiến những từng chiếc xe sang trọng, La Tự Cường liên huyết sáo: “Thứ tốt ah, không hổ là đội trưởng Hồ của chúng ta”

Những chiếc xe Jeep tại tận thế trước kia đại khái hơi kém xe thể thao, nhưng hôm nay lại có tác dụng lắm đấy.

Bạch Thất bình thần xem xét đồng xe phía trước, cũng gật đầu: “Xe tốt.”

Hồ Hạo Thiên đi đến một cỗ xe Jeep trước mặt, một cục gạch ném tới, “Bộp” một tiếng, cục gạch không thể đập nát cửa sổ xe.

Bạch Thất thấy vậy, cũng quăng một thanh băng đao đi qua, lại là ‘Keng’ một tiếng, băng đao (*lưỡi trượt) bị đánh bay rồi.

Đường Nhược một cái vung tay, ra tinh thần lực ngưng tụ thật thể băng tinh, cũng không có thể ở trên cửa kính lưu lại cái gì.

“Chống đạn đấy.” Hồ Hạo Thiên thò đầu vào chiếc xe này, “Lúc đầu tôi đã có dự kiến trước đấy, có thể tìm ra nhiều xe hơi tốt như vậy.” Quả nhiên là thiên tài ah.

Dư Vạn Lý lấy một cây súng i-on từ trong túi áo mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Căn cứ thành phố H

Edit: Lymiu

Beta: Sakura

Hồ Hạo Thiên vừa nhìn thấy liền kinh hãi!

Lập tức nhào tới, một tay nắm chặt tay cầm súng của anh ta: “Anh Dur, anh Dur, bình tĩnh một chút, cái này chỉ là chống đạn thôi, không phải chống pháo đạn đâu, một phát súng thì cận bã cũng không còn đâu.”

“Tôi không định nổ súng.” Dur Vạn Lý nói xong, lại cất súng đi, “Chỉ muốn trêu chọc anh thôi.”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Hồ Hạo Thiên nhìn anh ta nhe răng cười cười, đồng thời trong lòng nói: Con mẹ mày!

Tận thế rồi, không phát tiền lương cho anh nên anh roi sạch hết lễ phép rồi!

Xe tốt quá nhiều khiến cho người hoa mắt.

Bọn họ tổng cộng mới mười một người, hơn nữa Hà vệ sĩ còn lái xe Container, nên cũng không có chọn nhiều, chỉ chọn lấy năm chiếc xe trong đó.

Bằng không thì, đoàn xe kéo quá dài, sợ trên đường xảy ra cái ngoài ý muốn thì cái được không bù không nổi cái mất.

Thật ra năm chiếc xe đối với bọn họ mà nói cũng nhiều rồi.

Xuất ra chìa khóa, đồ đầy xăng xe nhóm mình đã chọn, còn lại để cho Đường Nhượng tạm thời thu vào trong không gian.

Đã tìm được xe, kế tiếp đến rất mong chờ đồ ăn.

Nhưng là, lại từ nhà kho thứ mười bảy một đường đã tìm được nhà kho 35, lại không có phát hiện một bao đồ ăn, thật sự ngay cả đồ thừa cũng không có nhìn thấy!

Đứng ở trong kho hàng số 35, nhìn thấy nền xi măng rộng tuếch, mọi người thì nhau “Oh~ Shit” một câu.

Như vậy quá rõ ràng, đáp án mọi người cũng biết rồi.

“Trước kia chính phủ đã tới đây, trực tiếp chuyển hết đi rồi.” Đường Nhượng xem lớp tro bụi trên mặt đất không đồng nhất mà nói.

“Uh” Bạch Thất gật đầu, “Hơn nữa có lẽ rất sớm trước kia tới đây chuyển hết đi hết.”

Đường Nhượng nghĩ đến bọn họ khi đó cần quét ở trung tâm thương mại: “Chắc là sau ba ngày triệt để bộc phát vi rút.”

“Thực mẹ nó lừa bố mày.” Hồ Hạo Thiên tức giận nói một câu, trong giọng nói mang theo tia tràn đầy thất lạc.

Thật vất vả đi đã xong, mới phát hiện mình mong đợi nhất hóa ra lại không có!

“Đã không có vật tư rồi, chúng ta cũng đi thôi, ở lại đây cũng không có khả năng mở ra được một điều bất ngờ.” Phan Đại Vĩ nói một câu, dẫn đầu đi ra ngoài nhà kho.

Mọi người lại hướng phía nhà kho nhỏ một ngum, rồi nhanh chóng đi theo sau lưng Phan Đại Vĩ ra ngoài.

Thất vọng hơi thất vọng, nhưng cũng không tính quá thất vọng.

Bọn họ còn có rất nhiều vật tư, tóm lại sẽ không chết đói.

Ở chỗ này hơn nửa tháng, trong đoàn đội ngoại trừ Phan Hiểu Huyền và Dương Lê thì những người khác đã thăng cấp, cũng là lúc ra đi.

Nếu cứ gần cách với bên ngoài mà không biết tin tức gì thì cũng không tốt.

Và lại, còn có thân nhân ở căn cứ thành phố A này.

Buổi sáng cũng đã thu thập đồ đạc xong, cũng không cần phải mang gì nữa, ngồi trên xe, mọi người bắt đầu rời khỏi.

Lần này Điền Hải tự lái xe một mình rồi, vì vậy sau khi Bạch Thất về sau trở thành hành khách hai tháng, lần đầu tiên từ người ngồi thành người lái, Đường Nhượng ngồi ở bên cạnh, nghiêng đầu nhìn anh: “Có phải ngay từ đầu anh đã biết quân đội đã sớm chuyển hết đồ ăn đi rồi?”

Cho nên khi đó mới có ‘Đồ đạc cũng sẽ không có chân dài để chạy được’ khích lệ.

Bạch Thất quay đầu nhìn cô một cái, thấy cô ‘Thông minh’ thì mỉm cười gật đầu: “Lúc ấy cũng chỉ là suy đoán, nhưng mà cho dù bọn họ không xem qua nhà kho, vẫn sẽ mang theo lòng hiếu kỳ từng bước từng bước mở từng thùng đựng hàng đấy, anh làm như vậy chỉ để cho bọn họ mang theo ước mơ đi mở mà thôi.”

Đường Nhược suy nghĩ một chút, lông mày buông ra.

Đúng là như thế, nếu như biết sớm kết quả thì cũng sẽ không có mong đợi như vậy.

Liên như mua vé số cào, nếu như sớm liền nói cho đối phương biết, giải thưởng lớn đã mở ra. Kể từ đó, cho dù giải thưởng nhỏ vẫn còn nhưng lại hoàn toàn khác với cảm giác mở giải thưởng nhỏ trước còn giải thưởng to ở phía sau.

Lúc trước khi vào đường phân nhánh thì bộ đàm truyền đến giọng của Hồ Hạo Thiên: “Tiểu Bạch, chúng mình còn muốn đi nhìn bên tàu biển chờ khách chạy định kỳ một cái không?”

“Không sao cả.” Bạch Thất mở ra bộ đàm nói một câu.

Dù sao Đường Nhược và tài sản đều mang theo ở bên người, đi nơi nào anh thật sự đều không sao cả.

“Bên kia Zombie sẽ rất nhiều, sắc trời không còn sớm hãy tìm một chỗ qua đêm.” Bộ đàm ở bên trong lại truyền tới giọng nói Phan Đại Vĩ.

Một lát sau, hình như Hồ Hạo Thiên suy nghĩ xong thì nói tiếp: “Như vậy chúng ta không đi, lâu thế rồi nếu có thì toàn bộ cũng quá thời hạn rồi, sau khi về thành phố A cũng có thể tiến nội thành thu thập.”

“Uh.” Tất cả mọi người lên tiếng, tiếp tục đi.

Xe chống đạn quả nhiên dễ dùng, trực tiếp nghiền nát Zombie dưới bánh xe hoặc gào thét đâm thẳng vào Zombie cản đường, một đường thẳng tiến.

Bọn họ từ bến tàu chạy thẳng ra đường lớn, một hàng xe không có phân tán ra, đồng bộ vô cùng.

“Mọi người theo sát, chúng ta phải trước lúc trời tối ra khỏi bến tàu, tìm được chỗ ở.” Hồ Hạo Thiên rống với bộ đàm một câu, rồi nhấn mạnh chân ga trực tiếp vọt tới.

Trên xe mỗi người đều vô tâm ham chiến, mặc dù tinh hạch có dùng nhưng hôm nay thật không có thời gian chậm rãi giết mà cũng chường mắt bọn nó rồi.

Đường Nhược ngồi ở vị trí kế bên tài xế xem Bạch Thất chuyên tâm lái xe, tốc độ xe của đoàn xe đã đạt tới 200km/h. Vì an toàn mọi người, ngoại trừ lái xe, mọi người một đường đều không nói gì.

Rất cực trước khi đến lúc bốn giờ rưỡi chiều đã tìm được một chỗ ở.

Một cái trạm xăng dầu.

Bạch Thất đã sống ở tận thế ba năm nên ở trong trạm xăng dầu ép xăng cũng là chuyện dễ dàng.

May đây là trạm xăng quẹt thẻ, nếu như là trạm xăng dầu bình thường thì chỉ sợ ở đây xăng đã sớm bị người rút hết.

Thu thập xăng xong, mọi người trực tiếp ở chỗ siêu thị nhỏ cách trạm xăng qua một đêm, ngày hôm sau tiếp tục ra đi.

Trải qua hai ngày với tốc độ 200km/h như bay, rất cực tiến vào ngoại thành căn cứ thành phố H.

Mọi người ngoại trừ ăn cơm và ngủ ra thì chưa từng dừng xe qua.

Khi tới gần căn cứ thành phố H có thể trông thấy đoàn xe của dị năng giả đi đi lại lại làm nhiệm vụ.

Những dị năng giả kia đã sống trong tận thế ba tháng cũng rất có mắt nhìn, trông thấy mấy xe của đoàn đội Tùy Tiện thì mọi người đều biểu hiện hâm mộ.

Còn có đoàn đội tới hỏi thăm Hồ Hạo Thiên, xe của bọn họ từ nơi nào đến đấy.

Hồ Hạo Thiên cũng không có khách khí, sau khi thu phí cổ vấn của đối phương xong thì trực tiếp nói cho đối phương biết, là từ nhà kho bến tàu thành phố H.

“Bến tàu, xa như vậy à...” nhóm Dị năng giả thì thảo nói rồi lắc đầu lại rồi đi.

Đi tới chỗ gần coi như cũng được, không thể đi tới chỗ quá xa, quá mức nguy hiểm, thực lực của bọn họ còn không có có cường đại đến mức đó.

Giữa trưa ngồi lúc ăn cơm, Bạch Thất lấy ra địa đồ lại để cho mọi người nghiên cứu thoáng một chút, tiếp theo nên đi nơi nào.

Hồ Hạo Thiên nhìn bản đồ, sau đó nói: “Chúng mình đi tới căn cứ thành phố H đi, dù sao cách nơi này cũng chỉ 100 km thôi, đi vào trong đó dừng một lúc, sau đó lên đường quay trở lại thành phố A.”

Mọi người cũng đều đồng ý cái quan điểm này.

Vì vậy cơm nước xong xuôi, mọi người lái xe trực tiếp đi căn cứ thành phố H.

Căn cứ thành phố H có kiến trúc tốt hơn thành phố A nhiều, bốn phía tường thành căn cứ thành phố H cũng cao hơn thành phố A rất nhiều.

“Quả thực như hoàng cung cổ đại.” Đường Nhược nhìn xem tường thành phía trước, cảm thán một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Đoàn đội Độc Bộ

Bạch Thất nghe được cô hình dung thì cười cười, lái xe tiếp tục xếp hàng chờ đợi: “Về sau bên trên tường cao có thể đặt vòng bảo vệ khỏi phóng xạ, đợi đến lúc bên ngoài biến thành cát vàng, căn cứ sẽ vẫn đứng ở giữa sẽ giống như thành phố tương lai.”

“Về sau căn cứ sẽ như vậy hả?” Đường Nhược mở to mắt, vẻ mặt không thể tin, “Chỗ ở chúng mình sau này sẽ giống như phim viễn tưởng tương lai ý hả?”

Bạch Thất gật đầu: “Về sau xác định là như vậy”

Đường Nhược suy nghĩ một chút, lông mi bắt đầu nhú chặt: “Năng lượng hạt nhân bị rò rỉ, có lẽ tiến sĩ Tào đã phát hiện ra.”

Cô quay đầu nhìn câu cối cách đó không xa.

Về sau những nơi này thật sự sẽ bị cát vàng thay thế sao?

“Có lẽ.” Bạch Thất ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút.

Trời xanh cao vút, tầng mây nhiễm đỏ vàng, xa xa nhìn lại nó rất đẹp.

Nhưng cảnh sắc như vậy cũng tiếp tục không được bao lâu.

Về sau ra căn cứ, khung cảnh xung quanh chỉ còn lại khiến cho người cảm thấy hít thở không thông.

Mất đi những vật kia không nhất định sẽ làm cho người sống không nổi, nhưng rất nhiều thứ, thật không có liên viên đã không có.

Bạch Thất thở dài: “Trong căn cứ có một cái nhiệm vụ, chắc đi thu thập nước sơn chống phóng xạ rồi.”

Đường Nhược: “Lần này sẽ đi nơi nào thu thập?”

Bạch Thất nghĩ nghĩ nói: ” Gần thành phố Biên Hòa có một nhà máy công nghiệp quân sự.”

Những đồ vật này vẫn còn đang thí nghiệm, quốc gia đang thí nghiệm bên trong nhà xưởng đấy.

Ở kiếp trước anh vừa tới căn cứ thành phố H không lâu, mới nghe được nhiệm vụ này, nên cũng không có tư cách tham gia.

Nhìn xem cổng lớn phía trước, Bạch Thất lại cảm khái một chút, đời trước cũng giống như lúc này tiến vào căn cứ thành phố H.

Hôm nay cũng coi như trở lại chốn cũ?

Kiến trúc căn cứ thành phố H cũng không khác thành phố A lắm, đều là một chữ hình ‘khẩu’, đem tất cả công trình kiến trúc đều vây quanh ở bên trong tường thành.

Trừ đó ra, bên ngoài phòng hộ cũng là cách một tầng lại một tầng, không chỉ có song sắt cao cao, vẫn còn tít mãi bên ngoài đào ra khe rãnh thật sâu, bên trong từng dãy đầy gai lao ngược ra phía trên, để cho người nhìn sợ.

Chỗ này là cửa Bắc, các xe muốn qua phải đến một chỗ trống trải xi-măng bên cạnh cửa tiến hành kiểm tra trừ độc, đăng ký một loạt thủ tục mới có thể

tiến vào bên trong căn cứ.

Mặc dù cửa Bắc là một cái cửa vào nhưng có rất nhiều chỗ đăng ký kiểm tra.

Những dị năng giả ra ngoài làm nhiệm vụ bị thương, phải tiến hành quan sát cách ly nếu không bị sao mới cho vào.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, rất nhiều đội xe cũng đều trở về căn cứ tập hợp tại cửa Bắc, chờ đợi kiểm tra, giao nộp vật tư.

Đội Tùy Tiện trợn vện đợi nửa giờ, mới đến phiên bọn họ.

Thủ vệ nhân viên công tác tới đăng ký số lượng người trong đoàn xe, nhìn xem bọn họ đăng ký lấy vật tư nói: “Căn cứ quy định các người phải giao nộp lên một phần tư vật tư cho căn cứ.”

Bạch Thất lấy ra thẻ CMND căn cứ thành phố A rồi lấy thẻ ra vào căn cứ thành phố H mà Tiểu Y đưa cho: “Chúng tôi ở căn cứ thành phố A làm nhiệm vụ qua đây, không định cư ở chỗ này.”

Nhân viên công tác cầm lấy cái thẻ ra vào nhìn nhìn, cẩn thận đánh giá đám người Bạch Thất: “Hóa ra là thẻ mời của đoàn đội Độc Bộ.”

Loại này thẻ mời cũng không phải tùy tiện cho đâu, như đoàn đội lực lượng không cường đại, căn cứ cũng sẽ không tặng cho loại thẻ mời này cho bọn họ.

Nếu như ai đều có thẻ mời còn kéo tới một đám ăm mảy vô dụng thì đương nhiên căn cứ cũng không thích.

Lúc Tiểu Y đưa thẻ, bên trên chỉ có rải rác mấy chữ, Bạch Thất cũng xem không hiểu trên đó viết cái gì, hiện tại nghe xong nhân viên công tác nhắc tới ‘Độc Bộ’ ngược lại trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Ở kiếp trước anh ở tại căn cứ thành phố H một thời gian ngắn, đương nhiên cũng nghe qua đoàn đội Độc Bộ này.

Sự việc nổi tiếng nhất không ai qua được cái đoàn đội chỉ 16 người, trực tiếp bùng nổ của hơn trăm thổ phỉ.

Khi đó nghe đồn đoàn đội Độc Bộ nổi danh khắp căn cứ thành phố H, có rất nhiều dị năng giả mộ danh gia nhập đoàn đội Độc Bộ.

Nhưng đội trưởng Cố Úc Trạch – đội Độc Bộ kia không có thu nhận bất cứ người nào, như trước chỉ có 16 người thành viên làm theo ý mình.

Thiếu niên ở rạp hát gặp may khi được vào đoàn đội như vậy.

Đoàn đội Tùy Tiện có thẻ CMND thành phố A còn có thẻ mời căn cứ thành phố H, mà Bạch Thất cũng nói với nhân viên công tác là nhóm người mình chỉ ở chỗ này ở một đêm thôi, vì vậy nhân viên công tác cũng không có thu nhiều “Chiến lợi phẩm” của họ.

Ước chừng thu nộp 1/20 phần đồ đạc trên xe.

Hà vệ sĩ mở xe Container bên trong đồ đạc rất nhiều, bị thu một phần hai mươi thật ra cũng là một số lượng rất lớn.

Bọn người Lưu Bình nhìn thấy đau lòng không thôi.

Hồ Hạo Thiên nhìn xem bọn họ vận chuyển, cũng ngượng ngùng nói: “Nhóm người mình khó khăn đi lấy sống chết một chuyến, trở về lại bị hai bên đều bóc lột thoáng một lần.”

Anh ta biết rõ ở chỗ này bị lấy đi một bộ phận vật tư, trở về căn cứ thành phố A khẳng định còn phải lại giao nộp một số lớn đấy.

Dương Lê nhìn từng rương chẵn bông bị chuyển xuống xe, nói: “Được rồi, đừng so đo, trước có quốc mới có thể có gia.” Bọn họ còn bình yên vô sự thì vật tư nộp lên trên một chút liền nộp lên trên một thôi.

Đội mọi người xuống xe bị nhân viên chuyên môn kiểm tra điều tra qua xác định không bị sao thì mới có người dẫn mọi người đi tới ‘Nhà khách’ dành cho khách ngoại lai.

Ô tô đã được sắp đặt để ở bãi đỗ xe cửa Bắc, nơi này có quân đội trông giữ, cũng không cần lo lắng có người trộm cắp gian lận.

Ở bên trong thành có rất nhiều người lui tới.

Một đoàn người đi theo đằng sau người nọ, một đường đánh giá căn cứ thành phố H này.

Căn cứ thành phố A ở tại một cái vùng mới giải phóng quy hoạch xây dựng thành căn cứ, mà căn cứ thành phố H là tập hợp mấy trường học đại học cùng khu dân cư xây dựng thành đấy.

Cho nên tại đây phòng ốc phổ biến đều không cao, phố cùng phố tầm đó, khoảng cách cũng rất lớn. Lúc đi vào đường xá vẫn thẳng tắp sạch sẽ chỉnh tề, đợi đến lúc đến một chỗ đường phân nhánh, một bên vẫn rộng lớn sạch sẽ như trước, bên kia lộn xộn giống như cao ốc căn cứ thành phố A.

Đi sâu vào bên trong nhất định là địa bàn quân đội, bọn họ ở chỗ này cũng không có tư cách đi vào.

Người dẫn đường mang theo bọn họ đi vào một nhà dạy học kiểu kiến trúc chữ thành ‘Lỗm’, cùng bọn họ tiến lên lầu bốn, mở một căn phòng trong đó, nói: “Các anh ở nơi này.”

Quả nhiên, đoàn xe ở ‘Nhà khách’ liền là một gian phòng học đã được cải tạo.

Tổng cộng bốn phòng ngủ một phòng khách, trong phòng đó vẫn để giường hoặc chuyển ra ngoài rồi.

Giao nhiều tiền như vậy, được một gian phòng còn nát hơn phòng ở bến tàu, tất cả mọi người bĩu môi.

Bọn họ gần đây sống thoải mái, chướng mắt loại mặt hàng này rồi.

Tuy nhiên không gian của Đường Nhựt và Phan Hiểu Huyền cái gì cũng có, chỉ cần có cái chỗ ở thì ở gà cũng có thể biến thành cung điện.

Cho nên bĩu môi xong thì cũng rất nhanh tiếp nhận gian phòng này.

Người nọ trước khi đi còn nói một câu: “Vừa vặn, quân đội chấp hành nhiệm vụ cũng ở đây, các người có thể ở thêm vài ngày, đến lúc đó theo chân bọn họ cùng về thành phố A.”

Bạch Thất tự nhiên hỏi: ”Trưởng quan chấp hành là Vệ Lam sao?”

Người nọ gật đầu: “Đúng vậy, hôm nay người đó ở phòng 207 nhà này.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Trở lại chốn cũ

Edit: LyMiu

Beta: Sakura

Hồ Hạo Thiên lấy ra mấy bao đồ ăn vặt cảm ơn đã tiết lộ tin tức cho, đóng cửa lại nhìn xem mọi người rồi kỳ quái nói: ”Không phải đám người Vệ Lam đã hoàn thành nhiệm vụ rồi ư, sao còn không trực tiếp trở lại thành phố A, còn muốn tới nơi này?”

Bạch Thất nói chỗ trọng điểm: “Người nọ nói, bọn Vệ Lam còn phải ở chỗ này thêm mấy ngày.”

Hồ Hạo Thiên lập tức hiểu được: “Cậu nói là bọn họ ở chỗ này có nhiệm vụ?”

“Nhưng sẽ là nhiệm vụ gì đây?” Đường Nhựt nghĩ nghĩ, về sau không nghĩ sau cái gì, cái kia nước sơn chống phóng xạ là ở thành phố Biên Hòa không ở thành phố H.

Bạch Thất suy nghĩ một lần cũng không nghĩ tới, ở kiếp trước đúng lúc này thành phố H cũng không có nhiệm vụ gì lớn.

Đoàn xe mọi người cũng đều khó hiểu, nếu quả thật có một cái nhiệm vụ, theo lý thuyết lúc trước Tiền Kim Hâm sẽ thông báo cho bọn họ đấy.

Bàn luận thoáng một lát, được ra kết luận là: về sau đại khái là hoàn thành nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân, sau đó tạm thời tuyên bố nhiệm vụ khác.

Rất nhiều điện tử công nghệ cao đều không dùng được, nhưng ngược lại điện báo đồ cổ lại được đem ra sử dụng. Cho nên có thể điện báo phát thêm nhiệm vụ khác.

Đã Vệ Lam cũng ở nơi đây thì bọn người Hồ Hạo Thiên phải đi gặp bên kia, không đơn giản chỉ vì báo bình an, còn vì anh ta ‘Thấy chết mà không cứu được’ cũng muốn được bồi thường phí tổn thất tinh thần!

Cục tức này mà không nhà thì sẽ chướng bụng!

Sửa sang lại phòng thoáng một chút, có người chuyển giường sắt ra ngoài, Đường Nhựt lấy giường chiếu từ trong không gian ra, cũng có cảm giác ngôi nhà ấm cúng.

Cơm nước xong xuôi, tất cả mọi người chuẩn bị đi ra ngoài đi dạo một vòng.

Hiểu được phong tục, không chừng còn có thể đổi đến một ít vật hữu dụng.

Thời điểm đến phòng 207, Vệ Lam không ở chỉ có sĩ quan phụ tá ở thôi.

Phó quan kia mở cửa nhìn thấy bốn người Bạch Thất như gặp quỷ: “Anh, các người...” Cũng may anh ta cũng kiến thức rộng rãi, thân ở địa vị cao, kinh hồn hai giây liền trấn định lại, “Các người không có chết?”

Hồ Hạo Thiên mang theo một đám người như thủy triều tràn vào trong phòng đối phương, nhìn xung quanh một vòng, phát hiện chỗ trưởng quan Vệ Lam cũng không khác gì nhóm người mình, trong lòng cân đối đi một tí, đi đến ghế trước, ngồi xuống nói: “Anh muốn chúng tôi chết ở nơi đó sao?”

Bạch Thất nhìn xung quanh một vòng, trông thấy ở đây ngay cả ghế sofa cũng không có, tự nhiên cũng không muốn ở chỗ này tiếp, kéo Đường Nhượng đi ra cửa.

Nơi này có Hồ Hạo Thiên, chỉ dựa vào miệng của anh ta thì mọi người cũng tin tưởng có thể nghiền ép ra không ít đồ đạc, vì vậy Phan Đại Vĩ chọn điều thuốc nói: “Hồ đội, cậu ở nơi này ngồi một chút, chúng tôi đi ra ngoài dạo chơi.”

“Đợi một chút, chú Phan chú Phan, chúng ta ra ngoài đàm...” Hồ Hạo Thiên lập tức đứng lên, nắm tay ông, ra cửa.

Nhìn thoáng qua Bạch Thất lôi kéo Đường Nhượng thân nhiên xuống lầu, quay đầu lại hạ giọng nói: “Những người tuổi trẻ kia đi không có vấn đề, chú lưu lại theo giúp tôi ah.”

Phan Đại Vĩ dùng trong tay lắc lắc thuốc, cho anh ta một cái mũi xám xịt: “Ồ lại làm gì?”

Hồ Hạo Thiên nói: “Tôi hát anh xướng ở bên cạnh tôi làm kẻ ác, như vậy, chúng mình mới có thể được lợi ích lớn nhất.”

Phan Đại Vĩ nhỏ ngậm vòng khói: “Hồ đội, nhìn không ra ah, tâm cơ cậu còn rất thâm trầm.”

Hồ Hạo Thiên vung vẩy lấy làn khói thuốc phía trước, nhìn xem Phan Đại Vĩ giả mù sa mưa: “Chú không hiểu, đây là một loại phương pháp tất cả mọi người thường dùng buôn bán kiếm lời!”

Phan Đại Vĩ dập tắt điều thuốc: “Được rồi, đã một mình cậu làm không được, anh đây phải cố mà làm giúp đỡ cậu, tuy nhiên mặt đỏ tôi hát, mặt trắng cho cậu hát.”

Đúng lúc này, ai quản anh làm nhân vật gì.

Chỉ cần có thể được lấy vật tư đồ tốt, Hồ Hạo Thiên đều không ngại, miệng tự nhiên đáp ứng lấy.

Bên này hai người trở về phòng một bên chờ Vệ Lam trở về, một bên cùng anh sĩ quan phụ tá nói lời vô nghĩa.

Bên kia, Bạch Thất quen thuộc mang theo Đường Nhượng đi trên ‘đường Thắng Lợi’.

Sau khi hoàn thành xây dựng căn cứ thành phố H, cũng đem đường thống nhất phân ra, từ ‘đường Thắng Lợi’ đến ‘đường Kiến Thiết’ lại tiếp ‘đường Kháng Chiến’... hình như lúc nào cũng muốn tẩy não mọi người —— yêu nước!

Đường Thắng Lợi là một con đường náo nhiệt nhất trong căn cứ, bởi vì con đường này trước kia là trường đại học cùng các quán ăn vặt, ở đây không chỉ có bày hàng vỉa hè còn có mở quán.

Đường Nhượng nhìn xem cửa hàng quán cafe, nhà hàng, thì rất giật mình: “Trong căn cứ rõ ràng còn có mở cửa tiệm sao?”

Bạch Thất thư thả mang theo cô tiếp tục đi lên phía trước: “Chỗ có người sẽ có kinh tế buôn bán, tự nhiên sẽ mở.”

“Nhưng mà...” Đường Nhượng nhìn xem những cái chiếu bài bằng gỗ, vốn định nói, thế giới đều như vậy, không phải nên tập hợp tất cả lực lượng đi thu phục quốc gia đất đai bị mất sao?

Nhưng mà suy nghĩ lại, cô đã hiểu rõ: chỉ cần nhân loại còn tồn tại có chỗ ở, văn minh liền có chỗ đi lên phát triển.

Cho nên trong căn cứ mở những cửa hàng này cũng là có thể lý giải.

Chỉ sợ, về sau căn cứ sẽ phát triển không khác gì thành thị trước tận thế.

Bạch Thất mang theo Đường Nhượng đi vào một nhà quán cafe, mới đẩy cửa ra, đã nhìn thấy nhân vật chính mà Hồ Hạo Thiên và người bọn họ muốn đội, Vệ Lam.

Đối diện Vệ Lam đang ngồi là tiến sĩ Tào áo trắng, bởi vì tiến sĩ Tào đưa lưng về phía cửa, hai người cũng thấy không rõ nét mặt của cô ấy, ngược lại là Vệ Lam, đó chính là vẻ mặt ‘Tôi rất khổ sở, tôi muốn đi’.

Tiếng chuông cửa vang lên một khắc này Vệ Lam đã nhìn thấy Bạch Thất. Gần như lập tức anh ta đứng lên lật cả cái ghế, vẻ mặt không thể tin nổi: “Bạch Ngạn, các anh...”

Các anh rõ ràng không có chết?

Sập thảm họa như vậy, còn liên tục mấy lần, thế nhưng còn không có chuyện.

Bạch Thất lại không ngờ sẽ ở chỗ này gặp được Vệ Lam, anh mang Đường Nhược tới nơi này cũng chỉ là xuất phát từ một loại mộng tưởng chấp nhất đời trước không được đến qua mà thôi.

Đúng vậy, đời trước, mỗi lần anh làm nhiệm vụ đều muốn đến, lần sau trở về nhất định phải tới nơi này uống một chén cà phê, mà mỗi lần đều không thực hiện được. Cho nên, đúng cùng Đường Nhược thích uống sữa chua giống nhau, không đến được càng muốn đến nên mới có ngày hôm nay mang Đường Nhược đến thực hiện mộng ước.

“Thật trùng hợp, ở chỗ này gặp được.” Bạch Thất nói xong lôi kéo Đường Nhược đi vào.

Tiến sĩ Tào cũng xoay đầu lại rồi, về sau trông thấy hai người cũng là về mặt giặt mình.

Sau đó, trong lòng cô ta bỗng nhiên hiện ra một loại cô đơn cùng phiền muộn.

Nhìn thấy đám người Bạch Thất không chết, cô ta cũng rất vui mừng thay cho đối phương, nhưng mình thật vất vả mới hẹn được Vệ Lam, hai người còn chưa bê cốc cà phê lên đã bị phá đám, cũng không biết về sau còn có cơ hội bên nhau để nói ra lời muốn nói.

Dĩ nhiên là một loại tâm tình phiền muộn.

Hai loại cảm tình hỗn hợp cùng một chỗ, biến thành một loại bất đắc dĩ.

Tào Mẫn nhúc nhích bờ môi, cuối cùng dứt bỏ bất đắc dĩ trong lòng, cũng theo Vệ Lam đứng lên: “Các anh không có việc gì, vậy cũng tốt, Vệ Lam rất lo lắng cho mấy người.”

Bạch Thất không có ý định ngồi chung với Vệ Lam, nhưng vừa nghĩ tới Tinh thần lực của tiến sĩ Tào, anh lại dẫn Đường Nhược đi tới: “Chúng tôi ngồi cùng bàn được không?”

Vệ Lam tự nhiên nói: “Không ngại.”

Bạch Thất gạt đầu lôi ra cái ghế trước để cho Đường Nhược ngồi xuống, mình cũng ngồi xuống sau nói nhân viên phục vụ trong tiệm: “Cho ly cà phê.”

Ở đây cũng không có cà phê ngon, mà Bạch Thất cũng chỉ muốn hóa giải chấp nhất trong lòng mà thôi, cà phê đúng khẩu vị hay không cũng không để ý, dĩ nhiên là Đường Nhược làm chủ rồi, nhưng Đường Nhược cũng chưa từng uống cà phê bao giờ, liền nói với nhân viên phục vụ: “Anh quyết định đi.”

Lúc này, Tào Mẫn lên tiếng nói: “Cà phê Lam Sơn ở đây cũng không tệ lắm.”

Đường Nhược nhìn nhìn tiến sĩ Tào, cười cười: “Tốt, vậy thì hai cốc Lam Sơn.”

Sau khi Vệ Lam ngồi xuống khẳng định vấn đề thứ nhất để hỏi là, mấy người làm như thế nào đi ra?

Bạch Thất nói: “Lúc ấy đường hầm sập, chúng tôi may mắn rơi xuống cống thoát nước...”

Anh giải thích một lần, kể cả một vòng quanh theo thôn lại đến cửa đường hầm trở lại thành phố H đều nói hết ra.

Anh nói chậm rãi, thân nhiên giải thích rõ ràng khiến cho người như tắm gió xuân, nhưng đường nếu vẫn theo trong lời nói của anh nghe ra rất nhiều chỗ khác lạ.

Ví dụ như bọn họ lấy được xe, ví dụ như bọn họ đêm tối gặp Zombie triều, còn có ở bến tàu thu thập vật tư, tất nhiên Bạch Thất không có nói đến.

Cô thấy Bạch Thất tự nhiên hào phóng trò chuyện với Vệ Lam, không chỉ có chút cảm khái.

Nếu như không có tận thế thì Bạch Thất cũng sẽ là thương nhân xảo trá trên thương trường sống được phong sinh thủy khởi *(gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc ý là thuận buồn xuôi gió).

Hôm nay ở trong tận thế, lại làm cho anh trở nên lãnh ngạo như thế.

Bốn người đang nói, chuông cửa quán cà phê lần nữa vang lên, cửa lần nữa bị mở ra, đi tới một nam một nữ.

Chàng trai kia đẩy cửa ra nói: “Vũ Vi, bên ngoài hơi lạnh, vào đi trước.”

Tô Vũ Vi rào bước vào trong quán, ngẩng đầu lên rồi bịt miệng lại: “Bạch, Bạch Ngạn...”

Tại sao lại ở chỗ này nhìn thấy đối phương, không phải anh đã bị chôn ở dưới đường hầm sao?

Tô Vũ Vi nhìn thấy Bạch Ngạn làm cho ngây người, ngây ngốc đứng lạng ở cửa ra vào, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng.

Trong lòng cô ta lại kích động, người khác lại nhìn không tới, lúc này đằng sau cô ta liền vang lên một tiếng nói không kiên nhẫn: “Người phía trước, cô có vào hay không, không vào thì cũng đừng chắn trước cửa!”

Cái giọng này khiến cho Bạch Thất và Đường Nhượng nghe có chút quen thuộc...

Sau đó Bạch Thất nhìn thấy người đàn ông lách qua Tô Vũ Vi mà vào, đúng là đội trưởng đoàn đội Độc Bộ, Cố Úc Trạch.

Nhiều người tập trung ở một quán cà phê thành phố H.

Quả nhiên là, hữu duyên thiên lý lãng tương ngộ...

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Lời nói khách sáo thành ra bị quán?

Tô Vũ Vi bị chen đến cạnh cửa, muốn rời khỏi cửa ra vào nhưng rồi lại bất động bước chân.

Người mà mình mong nhớ ngày đêm, hơn nữa còn đang ngồi ở trước mắt nhưng hiện tại mình cùng một người đàn ông khác xuất hiện ở chỗ này, lại luôn luôn có cảm giác chột dạ.

Mấy người Bạch Thất ngồi chính là một bàn hình chữ nhật.

Vừa rồi Vệ Lam và Tào Mẫn ngồi đối diện với nhau, sau khi Bạch Thất mang theo Đường Nhượng thì cũng là ngồi đối mặt.

Bởi vậy bây giờ là Bạch Thất và Vệ Lam một bên, Đường Nhượng và Tào Mẫn ngồi chung một bên nên quay lưng về phía cửa.

Đường Nhượng cùng với Tào Mẫn song song quay đầu, cũng nhìn thấy cửa ra vào hai nam một nữ.

Tào Mẫn trông thấy Tô Vũ Vi, lông mày nhảy lên, quay lại đầu thì cô cũng trông thấy Đường Nhượng quay đầu lại, cười nói với cô: “Cô là đệ năng hệ Thủy?”

Chỉ bằng vào một câu, Đường Nhượng phán đoán không ra ý đồ của cô ta, đành phải thuận thế gật đầu trả lời cô: “Uh.”

Sau đó dùng thoáng một lát, Đường Nhượng lại hỏi: “Tiên sĩ Tào là đệ năng gì?”

“Đệ năng Tinh thần lực.” Tiên sĩ Tào cũng không có giấu diếm.

Đường Nhượng đang muốn nói gì đó thì có một người đàn ông hơn hai mươi tuổi đi tới, đứng tại trước mặt cô, nhìn xem bọn họ nói: “Chào mọi người, chào mọi người! Lần trước không từ biệt thể mà còn có thể ở chỗ này gặp được, đã trùng hợp như vậy thì không bằng chúng ta uống chén rượu làm quen, giới thiệu về bản thân.”

Nói xong lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Đường Nhượng: “Kẻ hèn này họ Cố, tên Úc Trạch, Úc là xanh um tươi tốt úc, Trạch là ân trạch trạch, kính xin hỏi em tên gì?”

Đương nhiên Cố Úc Trạch cũng không phải thật trùng hợp gặp được đối phương ở chỗ này, khi anh ta hoàn thành xong nhiệm vụ chợ nông nghiệp, trở lại trong căn cứ liền mỗi ngày phải người đứng ở cửa Bắc canh chừng, hôm nay đệ năng Tốc độ trong đội trông thấy đoàn xe Tùy Tiện, dĩ nhiên phải trở về nói với anh ta rồi.

Trước khi đi anh ta còn tí mĩ ăn mặc, còn bị đoàn đội mọi người giáo dục một phen, đồng đội dặn đi dặn lại: ngàn vạn không thể biểu hiện quá đáng! Các cô gái sẽ không thích bị trêu chọc đấy! Nhất định phải làm một người đàn ông thâm trầm lịch lãm!

Đường Nhượng: “...”

Đây là bị người đề ý sao?

Còn dùng cách tiếp cận cổ đại?

Lại xuyên không à?!

Cô:-(囧, danh thiếp trên tay Cố Úc Trạch bị Tào Mẫn bên cạnh lấy đi.

Tào Mẫn xem xét trước sau, mỉm cười: “Danh thiếp làm còn rất tinh xảo.”

Cái tấm danh thiếp này làm từ sắt đáy, trên đó không chỉ có tên, còn có một chút tư liệu phụ giống hệt quảng cáo sản phẩm.

Tiến sĩ Tào cũng là một mỹ nhân khuynh thành, làn da cô trắng như tuyết, nụ cười này cũng làm bao người say mê, nhưng nụ cười khinh miệt của cô lại để cho người ngoại trừ cảm thấy cô xinh đẹp ra thì làm cho người khác không thể yêu thích nổi.

Cô nói xong, lại cầm trong tay tấm card nhỏ trả lại cho đối phương: “Thời đại thay đổi, lời kịch của anh gần như có chút quá hạn rồi, lần sau lại chú ý một chút”

Nghiêng đầu nhìn Đường Nhược tùy ý nói: “Vừa rồi hình như cô có chuyện gì muốn hỏi tôi?”

Đường Nhược: “...”

Tiến sĩ, tôi chỉ thường thức khí chất cao lạnh của cô mà thôi!

Đường Nhược nói: “Tôi muốn biết dị năng lực tinh thần là như thế nào, bởi vì tôi chưa từng nghe người khác nói qua cái dị năng này.”

“Chỉ là cảm giác thính giác phạm vi xa hơn một chút thôi.” Tiến sĩ Tào dùng khuỷu tay chống mặt bàn, lơ đãng mà nói, “Tôi cảm thấy cái dị năng này rất không tốt, không có lực công kích gì, cũng không có năng lực tự bảo vệ bản thân, chỉ là một cái ra-đa mà thôi, không biết hậu kỳ có lực công kích hay không.”

Đối với cô ấy thẳng thắn, Đường Nhược vẫn rất bất ngờ, nhưng càng không ngờ chính là trong miệng tiến sĩ Tào là: không có lực công kích gì cùng với năng lực tự bảo vệ mình.

Cho dù hiện tại dị năng của Đường Nhược cấp ba có thể công kích tinh thần của người khác, nhưng trước khi không có thăng cấp thì cô đã có thể dựng tường ngăn cách Zombie rồi, vì sao trong miệng Tào tiến sĩ lại không có bất kỳ năng lực tự bảo vệ bản thân?

Đường Nhược rất muốn lập tức hỏi đối phương một câu, cô đã từng thử công kích Zombie hay bao bọc mình chưa, nhưng cô lại sợ mình biểu hiện quá vội vàng, quá khiến người hoài nghi, vì vậy nói: “lực tinh thần là dị năng hiếm có như vậy, có lẽ hậu kỳ sẽ rất cường đại đấy, nói đến thăng cấp dị năng, nó cần gì điều kiện sao?”

Đúng vậy, Đường Nhược cũng rất muốn biết đối phương có thăng cấp hay không.

Vệ Lam cũng đang hỏi thăm đoàn đội Bạch Thất đủ loại chuyện.

Bốn người bọn họ phối hợp lời nói, người đứng ở một bên ở đây sắc mặt lại không dễ nhìn.

Tô Vũ Vi thấy mình đứng cửa ra vào, Bạch Ngạn cũng không có mời cô ta một tiếng, trực tiếp dậm chân một tiếng rồi phóng ra cửa.

Trước khi ở trường học anh là ánh trăng sáng nhưng tận thế về sau, cô ta là dị năng hệ Thủy cộng thêm với vẻ đẹp của mình bao nhiêu người bíp bộp theo đuổi, sao có thể nuốt được cục tức khi bị xem là không khí!.

Cố Úc Trạch da mặt dày như tường thành, bị người vắng vẻ cũng không có rời đi vẫn thẳng tắp đứng ở bên người Đường Nhược, giống như cây bạch dương khỏe mạnh bất khuất.

Tào Mẫn liếc qua Cố Úc Trạch, lại quay ra nói với Đường Nhược: “Trước mắt tôi cũng không rõ ràng lắm dị năng thăng cấp cần điều kiện gì, có điều chỉ cần hấp thu nhiều tinh hạch thì sẽ thăng cấp nha.”

Đường Nhược cũng liếc nhìn Cố Úc Trạch bên cạnh, ngời xê dịch qua cạnh bên Tào Mẫn nói: “Trước kia ở hội nghị, Chu Tướng quân nói tiến sĩ Tào có thể chiết xuất tinh hạch, cái này có thật không vậy?”

“Đúng, hình như đội mấy người rất sớm đã phát hiện tác dụng của tinh hạch.” Cô thu tay, bắt đầu ngồi thẳng, ..., “Cho tôi xem hệ Thủy của cô với, chắc tinh tiến hơn người khác một chút?”

Trong lòng Đường Nhược nhảy dựng.

Cảm giác này...

Mình nói khách sáo thành ra bị cô quán vào!

Nói thật, cô chưa từng gặp qua người khác sử dụng năng hệ Thủy!

Chẳng lẽ lấy ra một quả cầu nước cho Tào Mẫn nhìn xem?

Đường Nhược cảm thấy cho những nhân viên xem cũng tốt hơn cho Tào Mẫn xem.

Dưới ánh mắt sắc bén của Tào Mẫn, cô có cảm giác mình mà sử dụng dị năng cũng sẽ bị cô ấy nhìn ra sơ hở, không chỗ nào che giấu.

Cô đang muốn hướng Bạch Thất xin giúp đỡ, đột nhiên một căn băng tinh theo bên cạnh bay thẳng mà qua.

“Phanh” một tiếng, Cổ Úc Trạch cầm trên tay tấm danh thiếp sắt của anh ta, đã hoàn hảo không tổn thất gì ngăn trở cái băng tinh kia: “Anh bạn này, anh bắt chuyện có chút bạo lực.” Anh ta cầm tấm danh thiếp nhìn xem, thấy mặt trên tấm thiếp có dấu vết hồng, nhẹ nhàng thờ dài, “Đáng tiếc, tôi làm danh thiếp cả một buổi tối, cứ như vậy lãng phí mất.”

Bạch Thất không có nhìn anh ta, nói với tiền sĩ Tào: “Tiền sĩ cảm thấy dị năng của chúng tôi tinh tiến hơn những người khác?”

Tiền sĩ Tào cũng nhìn nhìn danh thiếp trên tay Cổ Úc Trạch, vân đạm phong khinh cười cười: “Tôi rất hiểu kỳ đối với những dị năng giả có khả năng đối chiến đây.”

Lúc này phục vụ viên bụng bốn ly cà phê tới.

Tất cả mọi người không nói thêm gì nữa, nhìn xem nhiên viên phục vụ để từng cái cốc bày xuống bàn.

Miên viên phục vụ dựng thẳng lên khay, nói câu: “Mời dùng.” Cổ Úc Trạch từ phía sau kéo cái ghế dựa tới tự ngồi xuống nói: “Không ngại ở đây cho tôi thêm cái bàn.” Vừa nhìn cà phê vừa thăm dò, anh ta còn nói, “Đây là cà phê gì, rất thơm.”

Trên bàn không có người trả lời anh ta, chỉ có điều Vệ Lam thấy tấm card nhỏ gắn căn băng tinh rất có hứng thú: “Anh là dị năng giả hệ Kim?”

“Đúng vậy.” Cổ Úc Trạch thò tay muốn lấy cốc cà phê của Đường Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Không phải dùng để trưng cho đẹp!

Edit: LyMiu

Beta: Sakura

“Keng” một tiếng, Bạch Thất lại bắn băng tinh thẳng tới.

Tiếp theo, Cổ Úc Trạch lại dùng danh thiếp kim loại ngăn trở.

Ly cà phê không có lấy đến, tay anh ta run rẩy cầm tấm thiếp, nhìn về phía Bạch Thất: “Hệ Băng của anh rất lợi hại, sức lực lại mạnh.” Run rẩy xong, vẫn kiên nhẫn muốn cầm ly cà phê của Đường Nhượng.

“Ha ha!” lần này Bạch Thất không bắn băng tinh nữa mà trực tiếp ra đoán kiếm!

Anh rất hoài niệm cục gạch của Hồ Hạo Thiên lần trước.

Loại người cận bã này nên để một cục gạch đập chết!

Vệ Lam thò tay bắt lấy tay anh: “Bạch Ngạn, trong căn cứ sử dụng dị năng đánh nhau là phạm pháp!”

Bạch Thất nhìn Vệ Lam rồi thu hồi đoán kiếm, đứng lên nói: “Vệ thiếu tướng, chúng tôi đi trước đây, đứng rồi, đội trưởng của tôi đang đợi ở phòng của anh, chắc hẳn có chuyện rất quan trọng muốn thương lượng với anh.” Nói xong lấy ra một túi tinh hạch, thanh toán mấy cốc cà phê, đi đến bên Đường Nhượng rồi kéo cô đi ra quán cà phê.

Đã nhẫn không được thì đành nhắm mắt làm ngơ thôi!

Vệ Lam nghiêng đầu suy nghĩ một chút nhìn Bạch Thất mà nói: “Hồ Hạo Thiên tìm tôi?”

Bên này Cổ Úc Trạch nhìn xem Bạch Thất lôi kéo Đường Nhượng đi ra ngoài cũng không có đuổi theo, chỉ bụng ly cà phê mà mấy lần định uống mà không được lên uống một ngụm, buông ly ghét bỏ một phen: “Cái cà phê này khác gì cà phê hòa tan!” Nhìn nhìn bảng giá, liú lười, “Quá đắt.”

Một ly cà phê cũng muốn mười cái tinh hạch rồi, mười cái tinh hạch tại trong căn cứ cũng có thể đổi năm gói mì tôm.

Tào Mẫn nhìn xem hai người đi ra khỏi cửa rồi lại nhìn Cổ Úc Trạch vẫn thản nhiên như trước, cũng bụng lên uống một ngụm cà phê: “Sao anh không đuổi theo?”

“Ài, tình địch này có vẻ mạnh, phải kế hoạch tốt một chút để theo đuổi.” Cố Úc Trạch thờ dài, lại nhấp một hớp cà phê, nhả lại lỏng mảy lại rồi gào lên, “Phục vụ, nơi này có không có Cocacola à, cho tôi một lon cola.”

Tào Mẫn giống như cười mà không phải cười xem anh ta: “Không bằng tôi giúp đỡ anh?”

“Ah? Giúp tôi thế nào, cô có mấy phần nắm chắc?” Cố Úc Trạch đẩy ly cà phê trước mặt ra rồi gác chân lên bàn, “Thù lao lại tính toán thế nào?”

Vệ Lam nhìn xem hai người thì cau mày lại: “Thà hủy đi bảy tòa tháp không phá hủy một cuộc hôn nhân, sao hai người...”

“Mỗi người đều muốn như anh giống nhau mai táng trong lòng của mình cũng muốn tự cho là đúng, cho là đối phương sẽ hạnh phúc tốt đẹp, như vậy mới đúng?” Tào Mẫn đánh gãy lời anh, nhìn anh một cái, bung cà phê lại mằn một ngụm, “Hạnh phúc, thật sự chỉ dựa vào một người có thể quyết định hay sao?”

Vệ Lam dừng thoáng một phát, cuối cùng, cũng chỉ nói một câu: “Tôi đi trước, có người đang đợi tôi.” Sau đó cũng buông một túi tinh thạch xuống, rồi khỏi chỗ ngồi đẩy cửa đi.

“Xem ra ngay cả cô cũng không ổn nha.” Cố Úc Trạch cười cười, buông chân xuống rồi đứng lên, trên tay cầm danh thiếp đưa cho Tào Mẫn, “Trái tim đã mục rữa, chúng ta cùng một loại người, lúc cần có thể tìm tôi.” Về sau, qua bên quầy phục vụ cầm lấy Cocacola, “Bên kia hai túi tinh hạch đủ thanh toán rồi.”

Nói xong, cũng đẩy cửa mà đi.

Nghe vậy, Tào Mẫn cười cười, cúi đầu xuống: “Hay cho cậu trái tim đã mục rữa.” Nhẹ nhàng đưa tay cầm lấy chén cà phê chạm nhẹ chậm rãi nói, “Em vẫn đứng tại chỗ chờ anh, anh cũng đã quên tới chỗ em.”

Bạch Thất và Đường Nhượng ra cửa, tiếp tục đi dạo trong căn cứ.

Đường Nhượng nghĩ nghĩ lời nói trước kia của Tào Mẫn, nói: “Phải chăng tiến sĩ Tào không có nói cho chúng mình biết dị năng thật sự của cô ấy?”

Nhưng nhìn cô bộ dáng thản nhiên, lại không giống.

“Có lẽ không có.” Bạch Thất nói, “Nhưng cô ấy cố ý không có nói ra chuyện chiết xuất tinh hạch.”

Mà chuyển hướng tới dị năng Đường Nhượng.

Đường Nhượng đem tất cả suy nghĩ lại một lần: “Ý của anh là, thật ra cô ấy đã từng nghiên cứu chiết xuất tinh hạch?”

Bạch Thất gật đầu: “Có lẽ thật đó, đêm đó tiến sĩ Tào cho Vệ Lam có lẽ là tinh hạch dị năng qua chiết xuất.”

Nói đến dị năng, Đường Nhượng lại nghĩ tới vừa rồi dị năng hệ Kim của Cố Úc Trạch: “Vừa rồi băng tinh của anh dùng mấy phần lực?”

Bạch Thất cũng không có giấu diếm, nói thẳng: “Bắt đầu ba phần, sau đó năm phần.”

Đường Nhượng cũng có chút giật mình: “Nói như vậy, dị năng hệ Kim của Cố Úc Trạch cũng rất mạnh.”

Bạch Thất dùng năm phần lực dị năng mà anh ta vẫn có thể dùng một cái danh thiếp sắt tiếp chiêu.

“Uh.” Bạch Thất lên tiếng.

Anh cũng biết rõ dị năng hệ Kim của Cố Úc Trạch rất mạnh, đòi trước Cố Úc Trạch mạnh đến mức một đoàn đội 16 người mà có thể xếp ở vị trí thứ hai trong nhóm đoàn đội căn cứ thành phố H.

Về phần đội đứng đầu không phải thực lực quá mạnh mẽ, mà nguyên nhân là nhân số có hơn một ngàn.

Nhưng mà cái này, tất cả những chuyện này anh đều không muốn nói cho Đường Nhượng!

Đường Nhượng thấy Bạch Thất chỉ ‘Uh’ một tiếng nên cũng không có nói tiếp đề tài này, đội của các cô không có dị năng hệ Kim, cũng không cần nghiên cứu thảo luận sâu, chỉ cần cái gì tốt cho mình là đủ rồi, vì vậy hai người quay lại chủ đề dị năng của tiến sĩ Tào.

Hai người thảo luận một phen, cảm thấy cho dù tiến sĩ Tào thật có thể chiết xuất tinh hạch, chiết xuất này khẳng định trình tự rất phức tạp, hơn nữa số lượng cũng không nhiều lắm, bằng không Tào tiến sĩ cũng sẽ không chỉ cho Vệ Lam một giọt, dị năng của mình còn chưa có thăng cấp.

Bởi vì lúc trước Phan Đại Vĩ một súng, diệt hết Zombie chỉ để lại tro tàn, đã thấy tinh hạch vẫn hoàn hảo không tổn hao gì mất rơi trên mặt đất, cũng đã chứng minh độ cứng của tinh hạch rất khó nóng chảy.

Hay cái chiết xuất tinh hạch đối với thân thể cũng có tác dụng phụ, vì vậy bọn người tiến sĩ Tào cũng không có dùng ăn nhiều.

Tuy nhiên cái này cũng chỉ là suy nghĩ của bọn họ, cụ thể như thế cũng phải dựa vào tiến sĩ Tào chứng minh tất cả.

Trước kia hai người là không để ý quan hệ của tiến sĩ Tào và Vệ Lam, nhưng hiện tại đã tìm ra sự khác nhau giữa tinh thần lực của cô và cô ấy nên chú ý một chút.

Đang nói chuyện thì Phan Hiểu Huyền và Dương Lê dạo phố nhìn thấy bọn họ, đã đi tới vỗ cánh tay Đường Nhược: “Hai người đi dạo phố kiểu gì mà hai tay vẫn còn trống trơn vậy?”

Đường Nhược quay đầu nhìn thấy các cô, cười rộ lên: “Hai người mua cái gì?”

Phan Hiểu Huyền chỉ chỉ không gian của mình: “Mua cho bố mình một chút hạt giống, còn có đổi đi một ít hạt dưa cho Hồ đội.”

Ở đây thứ tốt cũng không nhiều, rất nhiều đồ bọn họ không cần nên cũng mua không được nhiều đồ lắm.

Dương Lê nhìn xung quanh: “Không biết bọn Điền Hải đi nơi nào?”

Lúc bọn họ đi ra, phân thành vài nhóm người dạo phố, đi đi lại lại phân tán hết rồi.

Tuy Dương Lê hỏi vậy nhưng cũng không lo lắng an toàn của bọn họ, căn cứ không cho phép đánh nhau ẩu đả, và lại dị năng của bọn họ cũng rất mạnh, không đi bắt nạt người khác là may rồi.

“Không biết.” Đường Nhược nhìn chung quanh thoáng một phát, ” Hình như bọn họ đi đường Kiến Thiết.”

Phan Hiểu Huyền nói: “Sắc trời không còn sớm, chúng mình cũng trở về đi.”

“Uh.”

Vì vậy bốn người quay trở lại trong phòng kia.

Bên kia Vệ Lam về đến phòng 207, nhìn thấy phó quan của mình rõ ràng cùng Hồ Hạo Thiên, Phan Đại Vĩ cắn hạt dưa, hình như trò chuyện rất vui vẻ?

Trước đó Vệ Lam đã biết bọn họ còn sống nên cũng không có ngạc nhiên, trấn định đi vào.

Nhưng mà khi bước chân vào cái cửa này thì anh ta liền hồi hận!

Hồ Hạo Thiên và Phan Đại Vĩ đánh kếp tuyệt đối không phải dùng để trưng cho đẹp!

Biết rõ sự việc Vệ Lam thiếu chút nữa rót nước mắt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Sóng dồn dập

Trong phòng, Hồ Hạo Thiên ngồi ở trên ghế, hai chân bắt chéo, nhìn xem Vệ Lam: “Vệ thiếu tướng nhìn thấy chúng tôi không có giật mình à?”

Vệ Lam nói: “Trước đó gặp được Bạch Ngạn trong đội mấy người, cậu ta đã nói cho tôi biết.”

Hồ Hạo Thiên đứng lên nói: “Tiểu Bạch đã nói vậy thì càng tốt hơn, đỡ mất thời gian chúng tôi giải thích...”

Trước khi đi bọn họ đã thống nhất khẩu cung rồi.

Hồ Hạo Thiên vẫn tin tưởng chỉ số thông minh của Bạch Thất cho nên liền trực tiếp mở ra hình thức đàm phán: “Vệ thiếu, cậu cũng đã biết tiền căn hậu quả rồi, như vậy chúng ta cùng nhau thương lượng tiền thuốc men cùng với phí tổn thất tinh thần.”

Vệ Lam: “...”

Có loại cảm giác xấu là sao!

“Vệ thiếu, Tiểu Bạch đã nói qua với cậu rồi, cậu cũng biết khi đó có rất nhiều nguy hiểm, chúng tôi thật sự ở ranh giới cái chết như ngàn cân treo sợi tóc mới nhảy vào cổng thoát nước đó...”

Hồ Hạo Thiên tập trung kể lại toàn bộ chuyện xảy ra rồi thêm ném vị nguy hiểm như thế nào, từ trong ra ngoài giải thích hoàn mỹ vô cùng, phát huy vô cùng tinh tế.

Vì đã tốt muốn tốt hơn, anh ta còn đem danh ngôn của người lãnh đạo quốc gia hết thấy nói ra hết, hơn nữa nêu ví dụ phân tích...

Y hệt cuộc vận động bầu cử chủ tịch nước.

Hồ Hạo Thiên từ tốn nói đồng thời thỉnh thoảng Phan Đại Vĩ chen vào một câu, “Hò đội, Vệ thiếu làm người chính trực hào sảng, tuyệt đối sẽ đền bù tổn thất cho chúng ta đấy.”

“Vệ thiếu thực vì dân chúng suy nghĩ, nhất định sẽ làm chủ cho cậu.”

“Vệ thiếu hiền ngang lắm liệt, tôi cũng tin tưởng cậu ấy quyết không làm người không tình không nghĩa.”

...

Mặt đỏ, mặt trắng cùng nhau hát.

Từng lời nói từng lời nói nói không hết.

Bọn họ đến lúc trời về chiều... Lá ánh trăng rời đi.

Vệ Lam đoán trúng mở đầu nhưng lại không có đoán đúng đoạn kết.

Đêm nay, hai người từ trong phòng Vệ Lam bước ra thì trong lòng liền chỉ có một chữ: thoải mái!

Trở lại phòng của mình thì tất cả mọi người đã có mặt.

Điền Hải và Lưu Bình trực tiếp đi dạo đến đường Kháng Chiến. Sau khi đi tới đó thì mới biết được ở đây thuộc về dân nghèo tầng dưới chót nhất ở lại ở thành phố H.

“Tôi nói với mấy người, ở đường Kháng Chiến thì dĩ năng già chính là trời, cảm bao mì tô đi ra cũng sẽ có người đi theo các anh, chỗ đó con gái đều không cần mặc quần áo, A Hải thiếu chút nữa bị những phụ nữ kia lột da!”

Lưu Bình vừa phe phẩy quạt vừa kể chuyện, Điền Hải đi qua lấy tay che miệng anh ta lại, hơi xấu hổ nói: “Anh Lưu, anh không được nói lung tung...”

Mấy cô gái ở đường Kháng Chiến cũng to gan, nếu không phải Điền Hải lờ ra Lôi Điện thì bị bám dính luôn.

Hồ Hạo Thiên vừa vắn về đến, liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, nói: “Đều có mặt đầy đủ, vừa vắn, chúng ta có chuyện muốn nói.”

“Hò đội, kế hoạch toàn thắng sao?” Lưu Bình hỏi.

Hồ Hạo Thiên nói: “Có, về căn cứ thành phố A, nghĩ muốn cái gì tùy tiện chọn!”

Lưu Bình cầm cây quạt trong tay phẩy phẩy Hồ Hạo Thiên: “Trong tay Vệ Lam còn có bao nhiêu súng?”

Súng của anh ta dùng xong rồi, loại đồ này bảo vệ tính mạng, vẫn ôm tâm tư muốn lấy thêm một cây súng đây.

Hồ Hạo Thiên nói: “Không còn, Vệ Lam nói súng này trước kia là đồ vẫn còn nghiên cứu, sau tận thế nhân viên nghiên cứu khoa học chợt giảm, thời gian ngắn không thể sản xuất thêm. Mấy khẩu súng trước kia cũng là đồ thí nghiệm.”

Bạch Thất nói: “Hai người theo Vệ Lam chỗ đó đã nhận được tin tức gì?”

Hồ Hạo Thiên đắc ý nhìn anh: “Sao, không phải trước đó đã gặp nhau à, sao cậu ta không có nói cho cậu biết?”

Bạch Thất mới không muốn nói cho anh ta biết, bởi vì thêm một người nguy tình địch làm cho anh ghen ghét, trực tiếp mang theo Đường Nhược đi.

Tuy nhiên Hồ Hạo Thiên cũng không có trêu mọi người nữa, trực tiếp nói: “Vệ Lam tới nơi này làm nhiệm vụ là đi giải cứu một người tiến sĩ cùng với mấy người nhân viên nghiên cứu khoa học của căn cứ thành phố H.”

Mọi người cũng hỏi, tiến sĩ ngành gì, nhiệm vụ này là trung ương tuyên bố sao, sau khi hoàn thành thì được thưởng gì?

Hồ Hạo Thiên nói: “Hình như là một tiến sĩ vật lý học, cái đội kia nghiên cứu cái gì vật chất chia làm kết cấu cùng hiện tượng lượng tử đấy, sau khi nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân làm xong mới có nhiệm vụ này, Vệ Lam thu được tín hiệu cầu cứu từ những người nhân viên nghiên cứu khoa học kia đấy.”

“Vật chất chia làm kết cấu cùng hiện tượng lượng tử... Nghe giống như rất lợi hại.” Lưu Bình nói, “Những nhân viên nghiên cứu khoa học luôn là đối tượng ưu tiên quốc gia muốn giải cứu, những dân nghèo kết cục chỉ có chờ chết.”

Phan Đại Vĩ liếc xem Lưu Bình: “Quốc gia vốn sẽ vì nhân loại sinh sôi nảy nở làm lựa chọn lớn nhất.”

Bọn họ không có năng lực đi bình luận quyết sách của chính phủ, kế tiếp thảo luận nhiệm vụ phòng thí nghiệm này.

Bạch Thất nói: “Vệ Lam nói lúc nào lên đường?”

Hồ Hạo Thiên nói: “Ngày kia, sáng sớm liền xuất phát, để cho chúng ta cũng chuẩn bị một chút, lúc cậu ta nhận được tín hiệu cầu cứu, đã để rất nhiều bộ đội về trước thành phố A rồi, cho nên hiện tại cậu ta cũng không có nhiều nhân thủ, đại khái phải triệu tập đoàn đội thành phố H tham gia nhiệm vụ lần này.”

Thương lượng xong xuôi thì tất cả trở lại phòng ngủ.

Như Hồ Hạo Thiên nói ngày kia mới xuất phát thì bọn họ còn ở chỗ này hai ngày nữa.

Cho nên bọn họ còn có đầy đủ thời gian làm chuyện của mình.

Tục xưng: sống thêm sống!

Trước đó Bạch Thất ăn không chút ít dấm chua nên buổi tối phải muốn ngọt.

Vì vậy cái này làm cho người say mê đêm tối lại bắt đầu rồi...

Ngày hôm sau chưa thức dậy ăn điểm tâm không chỉ có Đường Nhược, còn có Dương Lê.

Bạch Thất và Hồ Hạo Thiên đối mặt với sự khinh bỉ của đoàn xe mọi người mà không chút phật lòng.

Bạch Thất đã biến thành tiên, bước vào cánh giới đỉnh phong, Hồ Hạo Thiên cũng vào cái môn phái ‘Không biết xấu hổ’ dốc lòng tu luyện, hơn nữa đã có thành tựu.

Cho nên, hai người đều bình tĩnh đã ăn xong điểm tâm.

Còn có hai ngày mới đi làm nhiệm vụ cho nên mọi người ăn sáng xong rồi cùng nhau thương lượng mọi người hoạt động gì giải khuây trong hai ngày này.

Bạch Thất cầm bản đồ nhìn nhìn, nói thẳng: “Đi nội thành thành phố H.”

Lưu Bình cũng nhìn nhìn: “Trong nội thành người dày đặc, rất nhiều Zombie đấy, chúng ta đi vào có sao không?”

Hồ Hạo Thiên suy nghĩ một chút, cũng tán thành ý kiến của Bạch Thất: “Cũng bởi vì Zombie nhiều, nhóm dị năng giả thu thập vật tư sẽ không đi chỗ đó, cho nên còn rất nhiều vật tư được bảo tồn nguyên vẹn.”

Lưu Bình nói: “Trước khi quân đội chuyển hết vật tư trên bến tàu rồi, chưa chắc nội thành còn thừa.”

Phan Đại Vĩ nghiêng anh ta: “Cậu chuẩn bị lập căn cứ riêng hay sao mà muốn vật tư nhiều như vậy, mình ăn no là được rồi.”

Lưu Bình thở ồ ồ: “Chú Phan!”

“Bạn nhỏ thân yêu.” Phan Đại Vĩ hòa ái cười rộ lên, “Cháu muốn nói gì với chú?”

Lưu Bình nghĩ đến mình nếu bác bỏ lời Phan Đại Vĩ mà nói... sẽ là tình cảnh mình dưới sự chỉ huy của chú ấy xông vào đồng xác chết kia...

Đành phải nghiêng răng nuốt vào bụng, ngậm lấy nước mắt, máu chảy đầm đìa nói: “Không có gì...”

Đội Đường Nhược và Dương Lê tỉnh dậy thì mọi người liền chuẩn bị ra căn cứ thành phố H.

Nhưng là đã có một lần ‘hội ngộ’ về sau, nhân sinh sẽ nghênh đón không ngừng hội ngộ.

Mọi người đi đến cửa Bắc đăng ký, một giọng nói phấn chấn mạnh mẽ truyền đến: “Các vị, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi, đã có duyên như vậy, không bằng chúng ta kết bạn làm nhiệm vụ đi!”

Hồ Hạo Thiên quay đầu nhìn xem người tới, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nói: “Móa, rõ ràng lại gặp được kẻ ngo.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Hai chương hợp nhất

Edit: Lymiu

Beta: Sakura

Bạch Thất gật đầu: “Đúng là đã lĩnh ngộ được sự mất dầy vô đối.”

Hồ Hạo Thiên càng thêm kinh ngạc: ” Không phải cậu cũng yên tĩnh lạnh lùng.”

Bạch Thất không có trả lời Hồ Hạo Thiên, chỉ nói: ” Cục gạch của anh rất không tồi, không cần khách khí với anh ta.” Nói xong lôi kéo Đường Nhượng đi vào bãi đỗ xe.

Hồ Hạo Thiên: “...”

Người kia trêu chọc gì mà khiến cho Bạch Thất như tiên xem vạn vật như mây bay mà cũng phải nhiễm hạt bụi thế tục!

Cố Úc Trạch không phải trùng hợp gặp đám người Hồ Hạo Thiên phía trước, trông thấy Bạch Thất dẫn đi Đường Nhượng cũng không có đuổi theo, nhìn Hồ Hạo Thiên tự nhiên hào phóng vươn tay nói: “Hồ đội, chào anh, lần trước có chút hiểu lầm, hi vọng anh bỏ qua cho, một lần nữa giới thiệu, chúng tôi là dòng binh đoàn thành phố H tên Độc Bộ, tôi gọi Cố Úc Trạch, làm đội trưởng của đội.”

Hồ Hạo Thiên “Ha ha” hai tiếng nhìn nhìn tay cậu ta, nói câu: “Hạnh ngộ hạnh ngộ.” Lại không có giờ tay ra.

”Môm nay mấy người muốn đi ra ngoài làm nhiệm vụ à?” Cố Úc Trạch bị vắng vẻ nhưng không để ý, vừa nói vừa đi đến chỗ ghi danh cũng đăng ký tên đoàn đội mình vào, “Mấy người chuẩn bị đi nơi nào làm nhiệm vụ?”

“Ha ha, không có làm nhiệm vụ, chỉ tùy tiện ra ngoài đi dạo một vòng.” Hồ Hạo Thiên đến bãi đỗ xe tập hợp, “Cố đội, chúng ta từ biệt.”

“Đừng mà.” Cố Úc Trạch nói, “Đã nói đi ra ngoài tại bên ngoài dựa vào anh em, chúng ta khó lắm mới gặp được nhau, cùng đi đi.”

Hồ Hạo Thiên thấy nể mặt không được chuyển sang chế độ súng dao găm: “Cố đội, tôi không nhớ rõ chúng ta đã kết giao bạn bè, hơn nữa anh em ruột cũng tính sổ rõ ràng, chúng ta đã không quen, tiền tài lại càng không có liên quan rồi.”

“Nói đến tiền tổn thương tình cảm” Cố Úc Trạch nói, “Cùng làm chung nhiệm vụ đi, theo như quy củ là được rồi.”

Bình thường quy củ là, đoàn đội cùng làm nhiệm vụ dưới tình huống không có thương lượng thì tất cả mọi người phân mỗi người một nửa.

Hồ Hạo Thiên mở to mắt nhìn thẳng đối phương: “Cậu nói đùa?”

Cố Úc Trạch: “Đương nhiên không.”

Hồ Hạo Thiên tiếp tục hỏi: “Thật không phải nói đùa?”

Cố Úc Trạch nói: “Thật không phải!”

Hồ Hạo Thiên quay đầu hỏi nhân viên giữ cửa bên cạnh: “Chiến sĩ, tôi muốn hỏi một câu, ở đây căn cứ không cho phép đánh nhau ẩu đả trong phạm vi nào?”

Người nhân viên giữ cửa chỉ chỉ trên mặt đất nói: “Đi qua phía trước nửa mét thì không tính.”

Chỉ vào Cố Úc Trạch, Hồ Hạo Thiên lại hỏi, “Nửa mét bên ngoài, nếu tôi cầm một cục gạch đập chết cậu ta, có lẽ căn cứ cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của tôi nha.”

Người nhân viên giữ cửa gật đầu: “Trong lòng anh thoải mái là được.”

Hồ Hạo Thiên đi lên phía trước hai bước, đứng ở vạch tuyến bên ngoài, chỉ đúng Cố Úc Trạch ngoắc tay: “Tới, chúng ta đứng ở chỗ này trò chuyện.”

Cố Úc Trạch: “...”

Hồ Hạo Thiên mạnh đến trình độ nào thì đoàn đội Độc Bộ cũng thật sự không biết, nhưng lần trước thấy anh ta cầm một cục gạch đập choáng luôn đội trưởng nhà mình đã khiến người tìm đập chân run rồi, cho nên đồng đội Độc Bộ vội vã giữ chặt Cố Úc Trạch: “Đội trưởng, người ta không cần tổ chức thành đoàn thể thì chúng ta cũng đừng có ép buộc quá.”

Hồ Hạo Thiên đợi trong chốc lát, thấy cậu ta không có đi ra, khoát tay nói: “Như vậy hẹn gặp lại.”

Cũng không gặp nhau nữa!

Mọi người Độc Bộ đứng ở cửa thành nhìn xem bọn họ từng xe đi ra chỉ để lại làn khói bụi, có người hâm mộ nói: “Xe của bọn họ lấy từ chỗ nào thế, được lắm nha.”

Hôm nay đoàn đội Tùy Tiễn lái ba chiếc xe ra ngoài, Điền Hải lại trở thành lái xe, vì vậy Bạch Thất và Đường Nhượng vẫn ngồi ở phía sau xe coi mình là hành khách.

Bạch Thất dùng ống hút chọc lấy một lọ sữa chua đưa cho Đường Nhượng, thoáng nhìn Cố Úc Trạch ở cửa thành

Cố Úc Trạch đứng ở nơi đó nhìn Bạch Thất, lạnh như băng không có biểu hiện gì, nhìn như vậy khiến anh ta trông rất đẹp trai.

Cũng chỉ liếc thôi, Bạch Thất quay đầu lại, sờ tóc Đường Nhượng rồi nói: “Từ từ uống.”

Anh vừa nói, một bên ấn kính xe lên chặn ánh mắt của đối phương.

Tiểu Y thấy mọi người đã đi hết rồi tiến lên hỏi Cố Úc Trạch: “Đội trưởng, chúng ta còn đi ra ngoài không?”

Cố Úc Trạch bỏ đi: “Đi, đã đăng ký danh sách rồi, vì sao không đi.”

Đoàn đội Tùy Tiễn một đường theo tuyến đường bản đồ chỉ hướng chợ trung tâm thành phố H đi.

Căn cứ thành phố H cách chợ trung tâm cũng không tính quá xa, một đường không ngừng ước chừng chỉ cần 2 giờ là có thể đến.

Xe Hà vệ sĩ đi cuối cùng nhìn thấy xe của đội Độc Bộ đằng sau, nhăn nhu mày, ở trong bộ đàm hỏi thăm Hồ Hạo Thiên: “Hồ đội, từ trong căn cứ những người kia luôn luôn đi theo bọn mình, làm sao bây giờ?”

Hồ Hạo Thiên thông qua cửa kính, cũng nhìn thấy xe đối phương, hỏi Bạch Thất: “Tên kia đến cùng muốn làm gì?”

Bạch Thất nói: “Anh có thể đi hỏi anh ta một chút.”

“Móa, cái tên bệnh tâm thần có thể bình thường một chút hay không, chúng ta ở đâu chọc tới cậu ta rồi.” Hồ Hạo Thiên lái xe tốc độ nhanh hơn.

Toàn bộ đội xe Tùy Tiễn tăng tốc độ xe nhưng lại thể vớt bỏ đoàn đội Độc Bộ đằng sau.

Hồ Hạo Thiên quay ngược xe lại, đạp chân ga lao thẳng tới xe đối phương.

“Hồ đội, bọn họ có dị năng hệ Kim!” Điền Hải thấy xe của Hồ Hạo Thiên lướt qua thì cậu cũng gấp gấp chuyển hướng theo ở phía sau.

Hồ Hạo Thiên trông thấy đối phương trong xe là Cố Úc Trạch, đuổi ra tay phải ra.

Nhưng mà.

Anh ta lại trông thấy Hồ Hạo Thiên ra tay không phải dị năng mà là súng i-on!

Nghìn cân treo sợi tóc, hai người đều khí thế hung hãn!

Điền Hải cảm giác mình sẽ phải nhìn thấy một màn huyết nhục bay tứ tung, roi đầy đất lúc đó máu chảy thành sông.

Lại cảm thấy một hồi gió lạnh bay qua ngoài cửa sổ.

Đó là Bạch Thất phóng năm thanh băng đao (*lưỡi trượt) ra.

Năm thanh băng đao (*lưỡi trượt), hai thanh xuyên thẳng sấm lóp đối phương, ba cái bắn thẳng đến kính chắn gió.

“Xì...!” Lốp xe bị đâm rách, xe Cố Úc Trạch lập tức mất ổn định.

Xe như là thuyền con đang đưa trên biển, lắc lư, lắc lư phát ra tiếng ma sát chói tai.

Tay của anh ta run lên, mặc dù dị năng hệ Kim cường đại có thể khiến cho xe Hồ Hạo Thiên trực tiếp bay lên trời, nhưng không có lập tức lăn quay xuống.

Lúc xe bay lên, Hồ Hạo Thiên định muốn cho đối phương một phát súng, tuy nhiên đồng thời lúc đấy, súng ống trong tay bị đối phương trong xe dùng dây leo quần “Phanh” một tiếng đánh xuống mặt đất.

Vẫn cùng thời gian đó, Phan Đại Vi trực tiếp dùng dây leo bao trùm Hồ Hạo Thiên xe, lại để cho xe lơ lửng tại giữa không trung xe chậm rãi an toàn rơi xuống.

Đối phương muốn dùng dây leo lại đi nhặt súng ống nhưng bị một thanh băng đao trực tiếp cắt mất!

Đoàn đội Độc Bộ đa số là dị năng hệ Mộc.

Các loại dây leo mạn từ trong xe kéo dài ra, trực tiếp lao về phía bọn họ.

Bạch Thất trở tay một đóa băng liên biến thành một loạt phi đao bắn xuyên qua, tốc độ cực hạn, từng đoạn dây leo mất trật tự bị chặt đứt.

Bọn người La Tự Cường cũng không có nhàn rỗi, trực tiếp ngưng tụ hạt cát ném về phía đối phương.

Đội khi hạt cát thành đá rồi đánh tới đối phương ...

‘Oanh!’ một xe bay lên trời lao tới chỗ bọn họ.

‘Phanh!’ Xe cạ đá lớn trên không trung chạm vào nhau.

‘Oanh!’ hai cái vật thể đồng thời rơi trên mặt đất, rơi vào chính giữa hai đoàn xe.

“Con bà chúng mày!” Hồ Hạo Thiên mở cửa xe, thả dị năng ra, muốn một cục gạch đập kính chắn gió đối phương thì đã bị dây leo ‘bóp’ một tiếng làm mất.

“Các người đến cùng muốn làm gì.” Anh hận nhất đúng là loại người không dứt khoát, “Mới vừa đánh nhau lại không đi ra, hiện tại lại không ngừng đi theo người khác!”

Hồ Hạo Thiên nói chuyện nổi giận dỗi, hai phe đều từng người đi xuống xe.

Vừa rồi dị năng chiến nhìn xem kịch liệt, nhưng song phương cũng biết cái này chỉ là một loại thăm dò dị năng của đối thủ mà thôi.

Cho nên bọn họ cũng không có đến tình trạng không chết không ngớt.

Cổ Úc Trạch đứng ở phía trước đoàn đội, nhìn xem một đoàn người, giang hai tay ta nói: “Tôi nói tôi thật sự muốn kết bạn với các anh thì các anh có tin không?”

“Tôi tin.” Hồ Hạo Thiên đi qua nhật súng i-on bên chân lên rồi nói, “Chúng tôi là đoàn đội thành phố A, tôi họ Hồ, tên Hạo Thiên, những người này đều là đồng đội của tôi, bây giờ chúng tôi muốn đi dạo bên ngoài một vòng, tôi hi vọng đội trưởng Cổ coi chúng tôi là bạn thì cũng đừng có đi theo chúng tôi.”

Vừa rồi Cổ Úc Trạch muốn sử dụng dị năng hệ Kim đối phó với cây súng này, lại không có thành công, tự nhiên không dám xem thường cây súng này, vì vậy tiến lên một bước cười nói: “Hồ đội, tôi thật sự không có ý tứ gì khác, thăm nghĩ mời các anh làm chung nhiệm vụ, cùng chúng tôi đi thanh toán những tên trộm ở rạp hát.”

“Cái chỗ kia đã từng là cái rạp hát, tuy nhưng bây giờ đã biến thành địa ngục, tôi thấy đoàn đội các anh có dị năng cường đại lại có lòng trợ giúp người khác, cho nên giúp xã hội diệt trừ khỏi u ác tính làm việc thiện, có lẽ các anh cũng không từ chối.”

“Tôi còn có thể đảm bảo, sau khi thành công thì chúng tôi sẽ có báo ân!”

Hồ Hạo Thiên chuyển súng trong tay, rút cục ngẩng đầu lên: “Mấy người trong căn cứ thành phố H tiếp nhiệm vụ này?”

“Không phải.” Tiểu Y nhìn Bạch Thất, từ từ nói, “Đại ca, chính là cái rạp hát trước kia hai người từng ở qua, anh chị còn nhớ rõ không, lúc em và mẹ đi vào thì có ba người đàn ông cùng đi...”

Lúc Tiểu Y giải thích thì đoàn đội Tùy Tiệp cũng đã hiểu rõ tình huống trong rạp hát.

Ngay lúc đó ba dị năng giả thừa dịp tất cả mọi người vẫn còn bối rối, ngay ở trong rạp hát kiến tạo căn cứ tạm thời, mang theo Tiểu Y đi ra ngoài thu thập đến rất nhiều vật tư. Nhưng lúc đi thu thập vật tư, bọn họ trông thấy có mấy người cô gái hô cứu mạng, vì vậy ba người đó cứu được mấy cái cô gái.

Về sau, mỹ nhân vì báo ân lấy thân báo đáp.

Mà mẹ Tiểu Y, bởi vì lúc ấy bọn họ đi ra ngoài thu thập vật tư quá lâu, đã bị chết ở trong rạp hát.

Tiểu Y chôn cất mẹ mình xong, cho dù không quen tác phong hành xử của mấy người kia, nhưng mà cậu ta không thể rời khỏi rạp hát.

Khi đó căn cứ thành phố H còn chưa xây dựng tốt, hơn nữa phương hướng không đồng nhất, đường xá quá xa, rất nhiều người gia nhập vào rạp hát.

Vì vậy, dị năng giả trong rạp hát ngày càng nhiều, phụ nữ cũng ngày càng nhiều, quy củ cũng ngày càng loạn, quả thực biến thành nơi cho dị năng giả phát tiết dục.

Toàn bộ trong rạp hát mỗi ngày tràn đầy tiết mục dâm dục.

Rốt cục có một hôm, dị năng giả hệ Hỏa uống say rồi tiết lộ nguyên nhân chết của mẹ tiểu Y (Cổ Y), là bị dị năng giả một chương trực tiếp đánh chết đấy, mà lý do là trong đội ngũ bọn họ không cần một bà già làm cộc ghè kí sinh trùng.

Cổ Y dựa vào dị năng Tốc độ của mình chạy thoát ra, trên đường dị năng hao hết nhanh chóng đỡ không nổi, lúc đó vừa vận gặp đội Cổ Úc Trạch.

Tiểu Y giải thích một lần, nước mắt tuôn rơi.

Dù sao vẫn còn trẻ vị thành niên, nhắc đến mẹ mình chết thì cậu không cách nào không chế cảm xúc: “Lúc em đi ra, chỗ đó đã rất loạn rồi, hiện tại sợ là càng thêm không chịu nổi, ở đó không có nhân tính, chỉ sợ còn hỗn loạn hơn đường Kháng Chiến trong căn cứ...”

Bạch Thất lẳng lặng nghe xong, chỉ hỏi một câu: “Lúc trước việc anh bảo dùng đầu Zombie đổi bánh bích quy, em có nói cho bọn họ biết?”

Tiểu Y dùng thoáng một lát, lập tức lắc đầu nói: “Không có, em không có nói cho ba người dị năng giả, nhưng là...” cậu lại nhìn xem bên cạnh Cổ Úc Trạch, “Em có nói cho Cổ đội, hơn nữa, chúng em phát hiện trong đầu Zombie...”

“Chúng tôi phát hiện dùng tinh hạch có thể cường đại dị năng của mình.” Cổ Úc Trạch cười rộ lên, nhìn thẳng Bạch Thất, híp mắt mắt, “Năng lực thăm dò của anh bạn xác thực khó lường.”

Bạch Thất cũng cười lên: “Ý anh nói rốt cục muốn tôi thu phí độc quyền hay muốn tôi giết người diệt khẩu vì phòng ngừa vạn nhất.”

Tiểu Y tiến về phía trước một bước, nói gấp: “Đại ca, đội trưởng của chúng em không có tiết lộ tác dụng của tinh hạch cho người khác, thì mãi về sau chúng em mới biết rõ, không lâu cũng có người phát hiện tinh hạch có tác dụng, cho nên mới làm cho tất cả dị năng giả thành phố H cũng biết.”

Bạch Thất cười như gần còn xa, không nói thêm gì nữa.

Hồ Hạo Thiên cũng hiểu được ý đồ của Bạch Thất, vì vậy nhìn xem mọi người rồi đem thân phận đội trưởng của chính mình ra dùng: “Chúng tôi đã lên kế hoạch tốt cho nhiệm vụ hôm nay, buổi tối các anh có thể tới chỗ chúng tôi ở, sẽ bàn bạc cụ thể hơn.”

Hai đội lúc gặp rào rạt, lúc đi vội vàng.

Đoàn đội Tùy Tiệp tiếp tục đi về hướng nội thành.

Trên đường Đường Nhượng nói: “Chúng ta phát hiện tinh hạch có tác dụng từ sớm, nghe ý của bọn họ sẽ không truyền đi ra ngoài đâu nhỉ”

Bạch Thất nhìn xem cô lo lắng, vỗ tay của cô nói: “Không có bằng chứng, nói miệng không bằng chứng, bọn họ nói thì có người nào tin tưởng đây.”

Đường Nhượng tưởng tượng, cũng hiểu được loại chuyện này thật là nói miệng không bằng chứng. Vì vậy cũng yên lòng, bằng không thì ai cũng biết Bạch Thất có một loại kỹ năng ‘Tiên tri’, cũng sợ đưa tới không ít phiền toái.

Qua cầu lớn thì Zombie càng nhiều hơn.

“Đi thế nào?” Hồ Hạo Thiên ở bên trong bộ đàm hỏi mọi người, “Zombie quá nhiều, đụng không được.”

“Vậy thì xuống đánh đi.” Phan Đại Vĩ nói.

Nói xong, Điền Hải quay người xuống xe rồi ném ra một lô cầu lớn, lập tức một mảng Zombie đều bị điện giật.

“Ồ, Zombie rõ ràng không có chết!” Lưu Bình phát hiện chỗ dị thường.

Cũng không phải nói Zombie đều không có chết, chỉ là đại số không có chết.

Hồ Hạo Thiên cũng kinh ngạc: “Zombie lại thăng cấp rồi hả?”

Bạch Thất nói: “Đội mỗ lấy tinh hạch so sánh thoáng một chút sẽ biết, màu sắc tinh hạch cấp 2 đậm hơn một chút.”

Đường Nhượng nói: “Không phải tiến sĩ Tào đã nói 100 ngày sau Zombie mới có thể thăng cấp đến cấp 2 sao?”

Bây giờ cách tận thể virus bộc phát cũng mới tầm 100 ngày, Zombie vẫn sơ cấp đến cấp một lại cấp hai đấy.

Bạch Thất nói: “Cái kia chỉ đúng ở chỗ bình thường thôi, chỗ Zombie càng dày đặc thì bọn chúng thăng cấp càng nhanh.”

Đương nhiên cũng có đoàn đội đi làm nhiệm vụ đi qua thấy bọn họ đã qua cầu thì mọi người đều rất ngạc nhiên thảo luận: “Bọn họ dám đi vào nội thành”

“Bọn họ đi vào chịu chết à?” Trên xe một người khác nói.

Dị năng giả trong căn cứ thành phố H không ai dám tùy tiện vào nội thành đấy.

Cũng có người xa xa nhìn những người kia xuống xe đi đánh: “Bọn họ không có đi chịu chết, bọn họ có năng lực đi vào nội thành.”

Những người kia cũng không tin nhìn xem đoàn người Tùy Tiệp trên cầu.

“Bọn họ mạnh như vậy?”

“Thật là đoàn đội trong căn cứ của chúng ta?”

” Thành phố H của chúng ta lúc nào có đoàn đội mạnh như thế?”

Phan Hiểu Huyền thu xe vào, đi theo đằng sau Đường Nhựt.

Đi ra ngoài, trừ phi bọn họ xác định trăm phần trăm không có người ngoài, bằng không thì thu xe thu vật tư loại chuyện này, đều là giao cho Phan Hiểu Huyền để vào không gian hết.

Phan Hiểu Huyền nhìn xem Đường Nhựt gọn gàng lấy tinh hạch trong đầu Zombie ra, cô ấy cũng cầm thanh dao găm ngòl xỏm xuống mỏ lấy tinh hạch.

Tuy nhiên trong đầu mỏ ra mang theo vật buồn nôn, nhưng sau khi tận thế thì cô cũng đã thích ứng được.

Đường Nhựt cầm tinh hạch vừa lấy ra so sánh với tinh hạch trước kia: “Hình như màu sắc thật sự có hơi đậm chút.”

“Uh, thăng cấp rồi.” Dao băng trong tay Bạch Thất không ngừng, tay cầm bắn đi ra, một đao tiếp theo hạ gục con Zombie, “Đã có tinh hạch cấp 2 rồi, bọn mình có thể trực tiếp hấp thu tinh hạch cấp hai, hiệu quả tốt hơn cấp một rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Cửa hàng áo cưới

Phan Hiểu Huyền cũng đào ra một cái, cầm dưới ánh mặt trời nhìn nhìn: “Dị năng của tớ còn không có thăng cấp, tớ cũng có thể hấp thu tinh hạch cấp hai này không?”

Nói xong định hấp thu tinh hạch trong tay, Bạch Thất nhắc nhở nói: ” Tinh hạch cấp hai năng lượng quá dồi dào, dị năng cấp 1 sử dụng tinh hạch cấp 2 có bạo thể mà chết, rất nguy hiểm”

Phan Hiểu Huyền lập tức đưa tinh hạch kia cho Đường Nhựt: “Vậy tớ không dùng được rồi.”

Đường Nhựt hỏi: “Thế dị năng cấp 3 thì sao, có thể hấp thu tinh hạch cấp 2 không?”

Bạch Thất: “Có thể, thăng cấp tương đối chậm mà thôi, tuy nhiên trước mắt có lẽ còn không có Zombie cấp 3, cho nên cũng có thể dùng cấp 2 thay thế.”

Lưu Bình ngây thơ nghe hai người đối thoại: “Hiện tại có ai đến dị năng cấp 3 sao? Muốn tinh hạch cấp 3 làm cái gì.”

Bạch Thất và Đường Nhựt đều bí mật thăng cấp, cho nên Lưu Bình cảm thấy bọn họ cũng chỉ là cấp 2 mà thôi.

Phan Đại Vĩ vỗ vỗ đầu của cậu, ánh mắt xa xưa nói: “Con trai, con còn rất trẻ con.”

Hồ Hạo Thiên tới, thờ dài một tiếng: “Con trai, con còn quá ngây thơ.”

Lưu Bình run lên: “Trong lời của hai người giống như tồn tại một ít bí mật tôi không biết?”

Bạch Thất lại không nói gì thêm, chỉ bắn đao băng công kích Zombie.

Diễn Hải chậm rãi chuyển qua bên người Lưu Bình, nhẹ giọng nhắc nhở nói: “Anh Lưu, dị năng của anh Bạch và chị Đường đã cấp 3 rồi.”

Lưu Bình đứng đấy bất động, chột nói: “Ồ, thì ra là thế.”

Sau đó, sau đó nội tâm cậu ta bắt đầu nứt vỡ...

Bà mẹ nó, Tiểu Bạch đã cấp 3 rồi...

Bà mẹ nó, Tiểu Đường cũng cấp 3 rồi!

Bà mẹ nó bà mẹ nó bà mẹ nó...

Tôi lại là người phát hiện cuối cùng!

Đã đã biết nơi này có tinh hạch cấp 2, đoàn đội Tùy Tiễn càng ra sức giết Zombie rồi.

Hệ lõi của Điền Hải không hề giữ lại, mỗi lần đều phát ra dị năng lớn nhất, bảo đảm những con Zombie cấp 2 kia một chiêu gục mà không dậy nổi.

Dị năng của đoàn đội đều đã thăng tới cấp 2, nên dễ dàng đối mặt với Zombie cấp 2 hơn.

Lần này định đi tìm thu thập vật tư đấy, bọn họ trên tay không có nhiệm vụ đặc biệt nào cần hoàn thành.

Tinh hạch cũng là một loại vật tư, có thể thông qua căn cứ đổi lấy hàng hóa, tự nhiên là có bao nhiêu lấy bao nhiêu.

Mọi người ở trên cây cầu giết trọn vẹn một giờ, mới giết qua cầu lớn.

Đã qua cầu lớn liền gặp phải vấn đề chọn phương hướng.

Trước kia ba người Bạch Thất, Đường Nhượng, Điền Hải ở thành phố H đi đường dành riêng cho người đi bộ nên qua một thời gian ngắn, mặc dù chỗ đó cũng không có thiếu vật tư nhưng sau đó đồ ăn vật tư đã bị quân đội chuyển hết đi rồi, còn lại canh thừa thịt nguội cũng đã bị ba người cầm đi hết.

Vì vậy Bạch Thất cầm bản đồ nói với mọi người: “Chúng ta đi chỗ con đường buôn bán.”

Thành phố H thì con đường buôn bán cũng to như đường dành riêng cho người đi bộ, nhưng trên đường toàn là những cửa hàng lớn san sát nhau.

Cho dù quân đội phản ứng nhanh chóng hơn nữa thì cũng không thể chuyển hết đồ trong cửa hàng lớn được, mà con đường buôn bán đúng là chợ trung tâm thành phố H, trước tận thể có thể nói người tập nập ra vào, chen vai đùn đẩy, khi đó quân đội phải trấn an dân chúng nên cũng không thể đi vào sâu nội bộ trắng trợn lấy hàng vật tư tồn kho.

Hồ Hạo Thiên nghiêng đầu xem qua bản đồ, gật đầu: “Được, buổi sáng chúng ta đến con đường buôn bán, đi tìm chỗ an toàn để cho mọi người nghỉ ngơi ăn giữa trưa cơm, buổi chiều sẽ cần quét từng cửa hàng một lần.”

Tất cả mọi người đều là người thành phố H cho nên rất rõ con đường buôn bán này, trừ trước tận thể phồn hoa thì con đường buôn bán còn có một đặc sắc chính là rất rộng thật lớn.

Điền Hải nói: “Hò đội, Zombie nhiều như vậy, chúng ta cứ cần quét xuống, có lẽ buổi tối không thể quay về căn cứ được, nhưng vừa rồi hẹn những mấy người kia.”

Điền Hải – đứa bé này thật tốt bụng, thật sự!

Hồ Hạo Thiên lại để cho Bạch Thất thu hồi bản đồ: “Bình bất yếm trá, ai mà quản xem bọn họ làm khi gió gì đợi chờ chúng ta, có thời gian thì để cho bọn họ chờ thôi, hơn nữa nhìn bọn họ rảnh rỗi đến sợ như vậy, tìm một ít chuyện để cho bọn họ làm, có cái gì không tốt, không muốn chờ chúng ta thì lao tới con đường buôn bán tìm tôi.”

Hồ Hạo Thiên ước hẹn thì trong lòng đã có cân nhắc, ở chỗ này hai ngày, sáng sớm đi theo Vệ Lam giải cứu phòng thí nghiệm rồi sau đó trở về thành phố A, về sau hai cái đoàn đội cả đời không qua lại với nhau, không cần gặp lại.

Anh là doanh nhân điển hình, đối mặt với đối thủ của mình, tận thể trước thường dùng thủ đoạn liên là: trong miệng nói mời khách, trên tay lại đóng cửa.

Đã thương định xong kế hoạch, mọi người cũng không ở trên cầu quá lâu, vừa đánh bên cạnh chậm chạp đi tới con đường buôn bán.

Zombie quá nhiều, làm cho tốc độ của mọi người chậm hơn kế hoạch rất nhiều.

Cho dù ngày hôm nay khí trời mát mẻ, đoàn người vừa đánh vừa dạo, lúc đến con đường buôn bán thì ai cũng thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa.

“Chúng ta tìm ngồi một chút đi, dạo nhiều tinh hạch như vậy, tôi đều muốn ói rồi.” Lưu Bình chỉ vào một quán KFC.

Hồ Hạo Thiên ném cậu ta một nắm cát: “Ba cô gái đều không nói gì, cậu là một chàng trai trẻ còn nói thế, không ngại à.”

Lưu Bình nhìn sắc mặt cũng không thể nào tốt hơn của ba cô gái: “Tôi đây là đại biểu tiếng trong lòng của các cô gái, cho dù anh gọi tiến sĩ Tào kia tới, sáng sớm giải phẫu hơn một ngàn con Zombie, đoán chừng cũng không chịu nổi. Tôi cũng không tin có bác sĩ nào mới vừa buổi sáng mổ đầu hơn ngàn người, còn có thể cười tùm tùm nói ‘tôi rất vui khi giải phẫu’ đấy!”

Bạch Thất móc ra nước cho Đường Nhượng, nhìn xung quanh một vòng nói: “Quán này mở 24/24 quá nhiều Zombie, tìm điểm có chỗ an toàn nghỉ ngơi.”

Bên cạnh KFC là một cửa hàng trang sức cao cấp, bên cạnh lại là một cửa hàng chụp ảnh cưới, qua cửa kính vào bên trong tất cả đều là ảnh của các cặp vợ chồng đang tình cảm hạnh phúc. bên cạnh cửa hàng chụp ảnh là một cửa hàng áo cưới.

Bạch Thất chỉ chỉ cái cửa hàng áo cưới kia nói: “Ồ cái cửa hàng áo cưới kia đi”

Hồ Hạo Thiên cũng nhìn xem cửa hàng áo cưới kia, chặc chặc hai tiếng: “Nhìn không ra, Tiểu Bạch, khẩu vị của cậu đặc biệt như vậy.”

Bạch Thất nói: “Tối gần chỗ nhà hàng cũng không an toàn, chỗ sáng chín chiều năm*(đi làm lúc 9h sáng về 5h chiều) ngược lại an toàn hơn, Zombie ít nhất.”

Mọi người lo nghĩ, cũng hiểu được có đạo lý, cùng đi tới cửa hàng áo cưới.

Cửa hàng áo cưới rất lớn, tất cả đều là cửa thủy tinh, Bạch Thất dùng dao băng về một cái, trực tiếp mở cửa khóa thủy tinh.

Điền Hải và Đường Nhượng ở phía sau che chở lấy mọi người đi vào.

Cửa hàng áo cưới lắp đặt thiết bị rất xa hoa, bối cảnh tất cả đều là đèn màu trắng là chính.

Vách tường xung quanh là rèm lụa, cái ghế lại dùng màu xanh lam chủ, ở đây bảo tồn hoàn hảo, từng cái tủ trong quầy còn hoàn hảo không tổn hao gì, có treo mười cái áo cưới rất tinh xảo đẹp đẽ, quý giá.

Chính giữa cửa hàng có một chiếc xe ngựa xa hoa, xe ngựa thiết kế xa hoa hơn mấy lần xe ngựa của cô bé lọ lem trong phim ảnh.

Mặc kệ ở đây lắp đặt thiết bị thế nào, tất cả mọi người không có lòng thương thức, bọn họ hết sức chăm chú dò xét xung quanh, phòng ngừa Zombie nhảy ra.

Đường Nhượng dùng tinh thần lực bao trùm toàn bộ cửa hàng áo cưới, cẩn thận tìm tòi một lần, nói: “Ở đây không có người, cũng không có Zombie.”

“Uh.” Bạch Thất lên tiếng, mang theo cô đi qua một bên ghế khách ngồi xuống, “Virus bộc phát thì có lẽ còn chưa đi làm.”

Đã Đường Nhượng nói không có Zombie thì mọi người cũng thả lỏng tinh thần rồi nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh hai người Bạch Thất.

“Đoạn đường này Zombie không hề kém Zombie triều tối kia.” Phan Hiểu Huyền nói xong, liền từ không gian lấy ra đồ ăn ra, cô cũng thật sự đói bụng.

Đường Nhượng cũng cầm đồ ăn trong không gian ra: “Bây giờ còn là giữa ban ngày, đoán chừng buổi tối sẽ càng nhiều nữa.” Nói xong quay đầu xem Bạch Thất, “Buổi tối bọn mình ngay ở chỗ này qua đêm à?”

Bạch Thất quay đầu nhìn cái cửa khóa thủy tinh đã bị anh phá, chỗ ngoài đó tụ tập không ít Zombie khi người thấy mùi thịt: “Buổi tối không thể ở nữa rồi, phải tìm chỗ nào qua đêm an toàn hơn.”

Lưu Bình đã đói đến mức bụng đánh vào lưng rồi, không nói gì, trực tiếp cầm lấy chiếc đĩa liền ăn ngay.

Hồ Hạo Thiên cầm bản đồ lại nhìn một chút, phát hiện trên bản đồ cái chỗ này chỉ đánh dấu con đường buôn bán, không có nghiên cứu công trình kiến trúc đại diện, vì vậy trong đầu so sánh lại mấy chỗ với nhau, có thể làm chỗ cho bọn họ qua đêm an toàn.

Linh quang lóe lên, anh ta nói: ” Qua ở tháp Tây Vọng được không?”

Tháp Tây Vọng ở trung tâm con đường buôn bán, cũng là đại diện cho con đường buôn bán, đứng ở bên trên tháp có thể nhìn thấy toàn cảnh.

Bạch Thất gật đầu: “Được, buổi tối chúng ta ở bên kia qua đêm.”

Phan Đại Vĩ nói: “Tháp này là nơi du lịch nổi tiếng, virus bộc phát lúc đó có nhiều du khách không?”

Hồ Hạo Thiên nghĩ: “Chắc có lẽ không, virus bộc phát lúc rạng sáng, ai nhàm chán rạng sáng trèo lên tháp xem mặt trời mọc, cho dù có nhiều thì cũng tốt hơn mấy chỗ này, cảm thấy độ cao không đủ, không an toàn, bây giờ chúng mình đối mặt là Zombie cấp 2 đấy.”

Mọi người cảm thấy cũng đúng nên đều đồng ý.

Bữa tiệc này ăn tương đối chậm, mọi người ăn cũng tương đối nhiều, về sau còn phải dùng rất nhiều sức nên muốn ăn thêm, hiện tại trong hoàn cảnh xã hội này, thật không có thời gian trà chiều nhàn nhã.

Sau khi ăn xong, Bạch Thất lại còn chưa muốn đi.

Đường Nhượng có chút kỳ quái, tuy chỗ này thơ mộng nên lúc ăn cơm giống như đang ngồi ở nhà hàng, nhưng dù sao cũng đi ra ngoài đánh Zombie, thu thập vật tư mới là mục đích chủ yếu nhất của mọi người.

Bạch Thất không chỉ không có đi, ngược lại lôi kéo Đường Nhượng tới tủ kính treo đầy áo cưới rồi nói: “Em chọn một cái.”

Đường Nhượng: “...”

Cô cứng ngắc quay đầu, hỏi: ” Tại sao em phải chọn?”

Bạch Thất nói: “Sau khi về thành phố A, chúng mình sẽ kết hôn.”

Đường Nhược: “...”

Cái này xem như lời cầu hôn sao?

Tuy trong lòng rất vui mừng nhưng đây là phương thức cầu hôn sao?

Cho một chút ngạc nhiên không được sao?

Cho dù tận thế rồi, dùng phương pháp đơn giản nhất không được sao, quỳ một chân trên đất, tay nâng nhẫn kim cương, thâm tình chân thành nói: em đồng ý gả cho anh không?

Như vậy...

Không được sao không được sao!

Đoàn xe thấy một màn này thì hiểu được ý đồ của Bạch Thất tới nơi này.

”Hiện tại tôi mới phát hiện hóa ra Tiểu Bạch nham hiểm như vậy, mượn việc công làm việc tư nha.” Lưu Bình một bên dùng cây tăm xỉa răng một bên khinh bỉ mà nói.

Hồ Hạo Thiên cũng cảm khái: “Đúng vậy, nhìn không ra Tiểu Bạch tâm cơ cũng rất thâm trầm, bắt đầu bao biện đủ điều đến chỗ này để lấy một bộ đồ cưới.”

Bạch Thất quay đầu, nhìn xem mọi người, trong tay tạo đao băng ra: “Coi như là tôi mượn việc công làm việc tư, mọi người có ý kiến gì không?”

Mấy người thì nhau quay đầu, làm bộ thường thức trang hoàng đẹp đẽ của cửa hàng.

Lưu Bình tiến lên hai bước: “Ah, chị Đường, chị hãy mau chọn một đi, anh Bạch bỏ ra nhiều công lập kế hoạch lữ hành cùng với Zombie, ngàn vạn không thể cô phụ người ta tạo nắm mồ tình yêu.”

Mọi người: “...”

Lưu Bình, cậu khi tốt nghiệp ngành kỹ thuật có phải kiên nhẫn nghiên cứu sinh hệ tiếng Trung không hả.

Tính chuẩn dùng từ, quả thực...

Tốt, rất thoải mái!

Phan Hiểu Huyền che miệng cười đi đến bên cạnh Đường Nhược: “Đi đi, chọn lấy một bộ, dù sao anh ấy là dao thớt cậu là thịt cá, đã như không thể chạy ra khỏi ngũ chỉ sơn của Tiểu Bạch rồi, liền dứt khoát nghênh đón khó khăn, cam chịu theo đi nha!”

Đường Nhược: “...”

Vì sao có xúc động muốn cầm lấy súng tự sát thế này!

Có ba cô gái nên chọn áo cưới nào cũng rất nhanh đấy, chỉ dùng nửa giờ liền chọn được ba bộ, tất cả nhét vào không gian rồi đi ra ngoài.

Đương nhiên không có mặc thử ở đây, cảm thấy đang ở trước mặt nhiều người như vậy mặc áo cưới, có chút quỳnh:- (囧).

Sau đó ra ngoài tiếp tục đánh Zombie.

Zombie cấp 2 không chỉ thính giác nhạy hơn, khứu giác cũng nhạy hơn, mà ngay cả đầu cũng cứng hơn nhiều.

Hồ Hạo Thiên một cái cục gạch đánh Zombie không chết, đành phải đề nghị lần nữa phân thành một tiểu đội nhỏ.

Dương Lê theo đội của Hồ Hạo Thiên, đương nhiên Phan Hiểu Huyền cùng đội với Phan Đại Vĩ.

Đám người Hồ Hạo Thiên rất xa đều có thể nghe thấy tiếng Phan Đại Vĩ giống tiếng sói tru, “Lưu Bình, cậu kéo đến nhiều Zombie như vậy muốn chết ah... Huấn luyện lâu như vậy, cậu còn gây chuyện như vậy, có tập chung nâng cao dị năng không thể hả...?”

“Kiểu chạy gì thế hả! Hướng phải, hướng phải, bây giờ cậu chẳng phân biệt bên trái bên phải được sao...”

Lưu Bình vừa xông vào đồng xác chết vừa lệ nóng doanh trong, rút kinh nghiệm xương máu mà suy nghĩ, nhân sinh của cậu ta đến cùng xảy ra vấn đề gì.

Buổi chiều Đường Nhược đánh quái không có bằng buổi sáng, bởi vì mỗi lần thoáng nhìn mặt Bạch Thất thì sẽ thất thần trong chốc lát.

Giữa trưa bị cầu hôn rồi...

Hai đời lần này là thứ nhất a...

Hơn nữa mình yêu người đàn ông này...

Sẽ lại mặt đồ tận mang tai.

Từ cửa hàng áo cưới đến cửa hàng bên cạnh chỉ cần mất năm phút đồng hồ, cộng thêm Zombie cản trở, mỗ lấy tinh hạch, bọn họ bỏ ra hơn 10' đến chỗ đó.

tầng một của siêu thị dưới mặt đất, đoàn người trông thấy giá chứa đồ mất trật tự vô cùng chồng chất bày biện, trên mặt đất đồ ăn vặt vặt tư roi lá tả, còn có bánh ngọt bị giẫm đạp thành bụi phấn đã mốc meo, ...

Tất cả đều biểu hiện ra, ở đây rõ ràng bị người cướp đoạt qua.

Lại tiến nhà kho xem xét, bên trong như trong dự liệu trống tuếch.

Hồ Hạo Thiên nhìn xem hình ảnh như thế, hung ác nói: “Móa, quân đội thật đúng là một chút cũng không có buông tha.”

Phan Đại Vĩ chia chia bên ngoài trên mặt đất: “Có mà, để lại một ít cho cậu đó.”

Hồ Hạo Thiên lại quay đầu xem bên ngoài còn chút đồ thừa, đi qua cầm cái rổ nhặt đồ còn nguyên vẹn trên mặt đất lên: “Chúng ta định làm trẻ con đi hái nấm à?”

“Ồ...” Phan Đại Vĩ cũng cầm rổ nhặt được một túi mì tôm nát, “Tôi còn nghĩ cậu sẽ hào khí vượt mây mà nói, bỗng vương không tiếp thụ của ăn xin!”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Trong siêu thị tuy bị cướp đoạt gần hết nhưng cũng thừa lại không ít đồ đạc, mười một người nhặt hơn một giờ cũng nhặt ra vật tư chiếm 5m² không gian của Phan Huyền Huyền.

Quét dọn xong siêu thị, đi lên tầng một tầng hai tầng ba quét dọn...

Thu thập xong thì trời đã tối, mọi người đứng ở trong đại sảnh rạp chiếu phim tầng bốn nhìn xuống tầng dưới, Hồ Hạo Thiên nói: “Phía dưới Zombie lại tăng thêm rồi.”

Kế hoạch căn không nổi biến hóa, hôm nay vào đêm sớm, một cái cửa hàng đã mất nửa ngày.

Bạch Thất nói: “Đừng đi tháp Tây Vọng nữa, ngay ở chỗ này qua một đêm đi.”

Tất cả mọi người tán thành.

Trực tiếp ở trong sảnh rạp chiếu phim xếp đặt một bàn, mười một người ngồi thành một vòng, nhìn xem ảnh minh tinh trước tận thể ăn com chiều.

Bọn họ đang ăn com thì đoàn đội Độc Bộ ngồi xổm cửa ra vào phòng 407 trông mòn con mắt.

“Cố đội, bọn họ có trở lại không?” một người hỏi.

“Hóa ra chúng mình bị leo cây rồi hả?”

“Móa, chẳng phải buổi sáng bọn họ còn lời thề son sắt để cho chúng ta buổi tối tới tìm bọn họ đấy ư, hiện tại không thấy bóng người nào!”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Ánh trăng nói hộ lòng ta

Edit: Thu Hằng

Beta: Sakura

Đối mặt với đám đồng đội phần nộ, ngược lại về mặt Cố Úc Trạch âm u tĩnh táo.

Trong bóng đêm, hân nặng nề im lặng đứng đó.

Tuy nhiên hiện tại nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân đã hoàn thành nhưng căn cứ thành phố H vẫn hạn chế dùng điện.

Không có ngọn đèn trên hành lang, mọi người cũng không thấy rõ nét mặt hắn.

Đội ước chừng một tiếng, trong đội xe có người hỏi “Đội trưởng Cố, chúng ta vẫn phải đợi sao?”

Cố Úc Trạch liếc mắt đảo qua mọi người “Mọi người về trước đi”

“Đội trưởng Cố ... nếu không, nếu không chúng ta lại chờ một lát”

“Trở về đi” Cố Úc Trạch hướng bọn họ phát tay “Tôi cũng không đợi nữa, chỉ muốn đi một mình”

Tại đây tuy là cửa ra vào nhà người ta, nhưng trong căn cứ có quy định không cho phép đánh nhau, bọn họ cũng không cần quá lo lắng cho đội trưởng nhà mình, hơn nữa đội trưởng muốn yên lặng một chút, mọi người ở lại quấy rầy cũng không tốt.

“Như vậy chúng tôi đi trước ...” Một đoàn người người chào hỏi xong, rời khỏi phòng.

Đi ra khỏi toà nhà, Tiểu Y quay đầu lại nhìn Cố Úc Trạch, lờ mờ có thể thấy thân ảnh hắn trong bóng tối.

Hắn tựa lưng vào một bên hành lang, chỉ thấy gáy nhưng cũng có thể khiến người khác thấy được sự cô đơn trong đó.

“Anh Xương” Tiểu Y nhẹ giọng hỏi người cao lớn bên cạnh “Đội trưởng như vậy, là vừa gặp đã yêu sao?”

Cậu còn vị thành niên, chưa từng yêu đương, thật tình không thể lý giải được tình huống này, vừa gặp đã yêu, không phải người liền không cưới.

Cậu cảm giác, cảm thấy tình yêu hẳn phải thiết lập trên cơ sở hiểu rõ lẫn nhau mới có thể biến thành tình cảm.

“Tôi cũng không biết, có điều ... đội trưởng Cố sẽ điều chỉnh tâm tình của mình, chúng ta không cần lo lắng”. Anh Xương là người đầu tiên đi theo Cố Úc Trạch, biết rõ mặc dù có thời điểm hắn rất cố chấp, song chẳng qua đó chỉ là một kiểu nguy trang theo thói quen mà thôi.

Trên lầu, Cố Úc Trạch đứng yên lặng cả năm phút đồng hồ, sau đó bắt đầu trở về.

Hiện tại trời tối rất sớm, không có hoạt động gì, tất cả mọi người đã về phòng, buổi tối rất ít người ra ngoài.

Cố Úc Trạch đi lên lầu hai, vừa rẽ liền thấy trong bóng tối có một ngọn lửa.

Ngọn lửa kia là tàn thuốc lá, ngay sau đó bị gió thổi tắt ....

“Vệ thiếu” Cố Úc Trạch đi tới, vươn tay ra “Có thể cho mượn điếu thuốc hút một hơi không?”

Vệ Lam tạch một tiếng bật đèn năng lượng mặt trời lên. Thấy rõ người trước mặt anh mới rũ mắt xuống, thổi ra một ngụm khói “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

“Nhàm chán nên ra ngoài đi dạo” Cố Úc Trạch thấy Vệ Lam không động, tự mình thò tay vào túi quần anh tìm thuốc lá “Đêm hôm khuya khoắt, làm sao vẫn đeo quần trang đầy đủ như vậy làm gì”

“Bỏ tay!” Vệ Lam ngậm thuốc trong miệng, đưa tay đập lên tay Cố Úc Trạch, từ túi áo móc ra hộp thuốc lá đưa cho hắn.

“Còn bật lửa”

Vệ Lam lại móc ra một bao diêm.

“A, xem ra Vệ thiếu rất hoài cổ” Cố Úc Trạch đưa tay nhận hộp diêm, khoé môi giương lên một độ cong nhỏ, lưu loát mở bao thuốc, rút ra một điếu thuốc ngậm trong miệng, cúi đầu dùng diêm châm lửa, hít sâu một hơi, khói trắng từ mũi và miệng tràn ra “Vệ thiếu, có một vấn đề anh nghĩ mãi không nghĩ ra, muốn thỉnh giáo chứ”

Vệ Lam lẩn nữa giương mắt lên “Vấn đề gì?”

“Chú nói xem ... một người đàn ông nên yêu người phụ nữ như thế nào?”

Vệ Lam ngừng lại, tắt đèn năng lượng mặt trời, đứng tại chỗ tối trong bóng đêm, nuốt nuốt nước bọt “Không biết”

Trong bóng tối, Cố Úc Trạch giống như khẽ cười “Vệ thiếu, lời này có chút khiêm tốn rồi, chú có thể nói là người từng trải nhất ở đây.”

Vệ Lam thoáng dừng lại một chút mới chậm rãi nói “Hôm nay trong xã hội ăn bữa nay lo bữa mai, qua hôm nay không biết có ngày mai hay không, còn nói gì tới tình yêu, trung thực mà sống là tốt rồi”

“Vệ thiếu, anh không tán thành thái độ tham sống sợ chết như vậy.” Cố Úc Trạch tựa hồ càng lúc càng vui “Dù xã hội biến thành cái dạng gì, tình yêu cũng là điều không thể thiếu, nhân loại vẫn phải duy trì sứ mạng sinh sôi nảy nở, để cho người ta cam tâm tình nguyện sinh dưỡng đời sau chính là nhờ vào tình yêu mà”

Vệ Lam ngẩng đầu, như nở một nụ cười thoáng qua “Thế nhưng hiện tại nhà nước không chủ trương cho nhân loại sinh dục”

“Hôm nay Vệ thiếu hút thuốc hơi nhiều ... nếu không sinh dục, nhà nước muốn mặc cho loài người tuyệt hậu sao”

“Vệ Lam cuối cùng cũng hút hết điếu thuốc, đứng bên tường, đầu thuốc lá tắt đi “Người ta nói cách mặt ba ngày thay đổi toàn diện, anh thật chỉ một ngày đã khiến đàn em nhìn bằng cặp mắt khác, thế nào, hôm nay anh muốn nói về chuyện tình yêu?”

Cố Úc Trạch tiến lên hai bước, phun một hơi trên mặt hắn “Không phải, anh muốn nghe chuyện tình yêu từ chú. Nhân sinh dài đằng đằng, ai không có chuyện mình khắc cốt ghi tâm, nếu không có thật xin lỗi tuổi thanh xuân của mình”

Mùi thuốc tràn ngập cả góc rẽ, trong bóng rọi lại không nhìn ra bất luận cái gì.

“A” Vệ Lam nhìn lướt qua bên cạnh hắn, vỗ vỗ bả vai hắn “Buổi sáng ngày mai em có nhiệm vụ, anh mang theo đội của mình cùng đi, sau khi hoàn thành có thể nói với anh một chút”

Vệ Lam đi rồi, Cố Úc Trạch thổi một hơi thuốc hương trên lầu nói “Ra mặt đi, người đã đi rồi”

Trên lầu quả nhiên có một người đi xuống “Còn thuốc không, cho xin một điếu”

Vừa rồi Vệ Lam đi không có lấy lại thuốc lá và diêm “Người ta biết cô tới, bỏ chạy còn nhanh hơn thỏ”

“O, thế tránh tôi như rắn rết sao?” Tào Mẫn rút ra một điếu thuốc “Như vậy khi đó tôi nên quay đầu đi sao”

Vừa rồi cô dùng tinh thần lực cảm giác được ở góc rẽ có hai người nên mới muốn đứng lại trong hành lang nghe một chút mà thôi.

Quẹt que diêm, sáng lên một mảnh, ánh lửa lung linh nhảy múa trước mặt hắn, lại lắc lư như ngũ quan thâm trầm của cô “Hôm nay sao lại ở chỗ này, tìm người?”

Diêm đốt nhen nhóm lên mùi thuốc lá, cô đặt lên miệng hung hăng hít một hơi, đại khái là do lần đầu tiên hút thuốc, Tào tiến sĩ lập tức bị sặc, đột nhiên ho khan một tiếng, nước mắt cũng muốn chảy ra “Thật không biết thứ này có cái gì tốt, các anh lại thích đến thế, vừa đắng vừa sặc ...”

Cố Úc Trạch dùng ngón tay gảy hộp diêm trong tay cô “Như Vệ Lam có cái gì tốt, lại vẫn không buông tay được”

Bờ môi động đậy, Tào Mẫn muốn nói lại thôi.

Chung quy lại vẫn trầm mặc.

Thật sự là không có gì tốt, có nhiều người tốt hơn anh ...

Nhưng trên thế giới này thật sự chỉ có một người như thế ... chỉ có một Vệ Lam mà thôi.

Trong hành lang tối, hai người bảo trì trầm mặc, sương mù buông xuống, tại đây cũng có thể tạm gọi là tiên cảnh nhân gian, giúp người quên đi phiền não.

“Ngày mai, Vệ thiếu tướng muốn mời tôi đi làm nhiệm vụ” Cố Úc Trạch nói.

“Ân” Tào Mẫn trả lời “Đoàn đội Tuỳ Tiệp cũng sẽ tham gia”

“Vậy sao ... Kỳ thật tôi cũng đoán thế”

Tào Mẫn chăm chú nhìn thuốc lá trên tay, nói ra điều khiến mình nghi hoặc từ hôm qua “Anh xác định người vừa ý chính là cô ấy? Cũng chỉ có thế, đơn thuần như vậy quả thật làm cho người ta ưa thích ...”

“Không phải” Cố Úc Trạch nói “Tôi cũng giống cô, có lẽ chỉ là một kiểu không bỏ xuống được. Ý đồ cứu vãn tôn nghiêm và tâm cao khí ngạo của mình mà thôi”

“A, không nên đánh đồng chúng ta với nhau” Tào tiến sĩ di điếu thuốc trong tay, đưa chân bước lên lầu “Chuyện xưa của anh không đủ tư cách so sánh với tôi”

Cùng thời gian đó, trong rạp chiếu phim lầu bốn, đoàn đội Tuỳ Tiệp đã ăn tối xong, từng người đang tại chỗ tìm chỗ chuẩn bị ngủ.

Rạp chiếu phim lúc trước vì tạo sự độc đáo, trên đỉnh rạp đều dùng kính công nghiệp tạo nên, trong suốt cực hạn, nằm ở đây còn có thể thấy bầu trời minh mông.

Ánh trăng hình tròn treo ở chỗ này xác thực mang đến cảm giác mặt trăng tươi sáng.

Ban đêm như vậy có một loại ma lực, khiến người ta quên đi ưu sầu tận thế, tình thơ ý họa.

Đường Nhược ngửa mặt nằm trên giường, nhìn ánh trăng, nghĩ đến một ca khúc.

Người hỏi ta yêu người bao nhiêu ...

Ta yêu người có vài phần ...

Bạch Ngạn, cô nhẹ giọng nói “Ánh trăng nói hộ lòng em”

Bạch Thất đang nhìn mặt trăng bên ngoài lớp kính nở nụ cười, thò tay nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan sen, cũng nhẹ giọng nói “Cũng đại biểu cho lòng anh”

Trừ phi chết đi, bằng không sẽ thủ hộ người trăm tuổi vô ưu.

Sau đó cánh tay Bạch Thất dùng lực, kéo hai người đều ngồi dậy.

Tại lúc Đường Nhược dùng ánh mắt khó hiểu dò hỏi, Bạch Thất đã kéo cô đứng lên.

Hai người đứng tại chỗ trống trải trong hành lang rạp phim mất trật tự.

Đứng dưới mặt kính hiển rõ trời sao mênh mông.

Vào lúc đồng đội nhao nhao đưa tới ánh mắt nghi ngờ.

Bạch Thất kéo tay Đường Nhược, đưa mắt nhìn cô, một gói quỳ xuống.

Anh vừa quỳ một chân xuống, đám thanh niên thì nhau huyết sáo.

Không thể tưởng tượng được nha, buổi trưa là một màn uy hiếp, buổi tối đã trình diễn cảnh bạch mã vương tử rồi.

Cái này thật sự là ... lòng người rất sâu nha.

Biểu hiện như vậy, cô gái nhỏ này có thể trốn đi đâu nha.

Trăng sao đầy trời, ánh trăng sáng rõ, nghiêng nghiêng chiếu sáng toàn bộ rạp phim.

Bạch Thất thuận thế nắm tay Đường Nhược “Tiểu Nhược, trong hoàn cảnh này, anh không thể cho em một nghi thức xa hoa, hiện tại cũng không có một điều khoản pháp luật chính thức nào bảo hộ hôn nhân, nhưng anh muốn mặc áo cưới cho em, để gả em cho anh, anh muốn tất cả mọi người về sau đều biết em là vợ của Bạch Ngạn, muốn danh chính ngôn thuận giới thiệu với người khác, em là vợ của anh”

Bạch Thất từ trong túi quần lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, lôi kéo ngón tay mảnh khảnh rồi đeo vào, trong giọng nói mang theo chút tắc nghẽn “Đều nói cảnh giới cao nhất của yêu chính là bình tĩnh nhìn lại quá khứ, Tiểu Nhược, vừa nghĩ tới có thể cùng em vượt qua tất cả quãng đời còn lại, anh rất chờ mong”

Bạch Thất cũng không tính là một người trầm mặc ít nói, do kiếp trước anh có kinh nghiệm quá nhiều về tình người ảm lạnh lúc tận thế, làm cho anh càng trở nên lạnh lẽ, nhưng loại chuyện tình cảm này với anh mà nói, để bắt đầu cũng không quá khó khăn, anh có thể vô sự tự thông, lãng mạn bày tỏ khiến người cảm động “Hôm nay, vào lúc này, em có bằng lòng mang danh hiệu Bạch phu nhân hay không, về sau chỉ thuộc về anh”

Cách đó không xa, mọi người trong đoàn đội đều đứng bên giường mỉm cười nhìn cô, Phan Hiểu Huyền và Dương Lê suýt khóc, trên mặt Phan Đại Vĩ lộ ra vui mừng.

Cái này đúng là người hữu tình sẽ trở thành thân thuộc, bọn họ cũng thật sự rất vui mừng.

Tình yêu a ... kỳ thật không cần oanh oanh liệt liệt cảm động trời đất.

Cứ như vậy tích thủy thành sông cũng rất cảm động nha.

Thừa dịp hôm nay còn trẻ đẹp, tương lai còn dài, xác thực nên nhanh chóng kết hôn nha.

Lòng ngực Đường Nhược chấn động, cô cúi đầu nhìn chiếu nhẫn trên tay.

Chiếc nhẫn kia làm từ kim cương sáng bóng, đoan đoan chính chính mang trên ngón tay vô danh, phẳng phát như một lời hứa hẹn, lại như một cam kết, càng giống như gông xiềng cho tình yêu.

Cô nhìn lại người đang cầu hôn kia, nhẹ giọng hỏi “Thời điểm em buồn, anh sẽ khiến em vui vẻ chứ?”

Bạch Thất nhìn cô, trong mắt có một loại dịu dàng vô hạn “Anh sẽ”

“Em cười, anh sẽ cùng cười với em chứ?”

“Sẽ”

“Lúc em tức giận, anh sẽ mặc em đánh chửi?”

“Sẽ”

“Lúc em khóc, anh sẽ biết dỗ dành em chứ?”

Bạch Thất đứng lên, ánh sáng trong đáy mắt di động, cẩn thận nháy mắt hai cái “Anh sẽ, anh còn có thể hôn em”

Nói xong liền trực tiếp hôn xuống.

“Chúng ta có nên cho đôi vợ chồng nhỏ không gian riêng tư không?” Lưu Bình lên lúc hồi đồng đội trong bối cảnh như vậy.

“Đi” Phan Đại vờ chỉ giường nệm trên mặt đất.

Vì vậy mọi người trong đoàn xe nhanh chóng thu dọn chăn nệm, từng người lùi vào bóng tối trong rạp.

Có điều Đường Nhược không thờ ơ được như Bạch Thất, cô chỉ để đôi phương chạm vào môi, liền thối lui.

Ở chỗ có nhiều người như vậy, trình diễn cảnh hôn ướt át gì đây.

Ha ha.. thật là một cách nghĩ đáng yêu.

Nhưng mọi người cũng lui ra ngoài rồi, chỉ để lại Bạch Thất và Đường Nhược lẳng lặng ôm nhau tại chỗ.

Đường Nhược nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, hỏi câu hỏi mà trong lòng vẫn nghi hoặc “Anh chuẩn bị cài này khi nào?”

“Trước đây tại cửa hàng tặng một có chọn lấy một cái” Bạch Thất nghiêm túc hỏi “Không thích?”

Đường Nhược nhắm mắt lại, dùng sức cọ xát ngực Bạch Thất “Không có, rất thích”

Đưa chiếc nhẫn dạng gì đâu có quan trọng, chỉ cần người trao nhẫn là anh ấy là đủ rồi.

Nằm trong ngực Bạch Thất ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau liền tỉnh lại.

Người có việc vui tinh thần thoải mái, Đường Nhược đã sớm rời giường, sau đó chuẩn bị điểm tâm cho mọi người trong đội.

Hôm nay bữa ăn đặc biệt thịnh soạn, kiểu Trung Quốc, kiểu tây, hoa quả để lựa chọn.

Phan Đại Vĩ đi một vòng quanh bàn ngồi xuống, đánh giá “Không tệ, không tệ”

Lưu Bình cũng chắc chắn hai tiếng “Tình yêu thực sự là một loại thần khí”

Ăn bữa điểm tâm giúp mọi người thể lực dồi dào. Giết ra tới cửa hàng này rồi tới cửa hàng khác cũng chưa hết khí lực.

Nhìn xem hai ngày này làm rất nhiều chuyện, nhưng vật tư thu thập được cũng không tính là nhiều.

Đều là sửa mái nhà dột (Mua rẻ bán đắt) đấy, tự nhiên không có khả năng có quá nhiều đồ đặc chờ bọn họ tới lấy. Tuy ít, nhưng cũng hơn tay không quay về.

Một đoàn người lại đi tới cửa bắc chờ kiểm tra, trừ độc rồi tiến vào cửa lớn.

Khó khăn lắm mới đi vào trong phạm vi thuộc về căn cứ, đã nhìn thấy Cố Úc Trạch đứng ở nơi đó “Các vị, loại chuyện để người khác chờ đợi này làm quá thuận tay sẽ mất nhân phẩm nha”

Trong lòng Hồ Hạo Thiên muốn phóng vào hấn cả một vạn phi đao nhưng trên mặt lại cười nói “Cố đội, anh có ý ở chỗ này chờ chúng tôi nha, thật sự xin lỗi, xin lỗi, bên ngoài nhiều Zombie quá, chúng tôi thể lực có hạn, bắt đầu đi ở lại bên ngoài một đêm, trời vừa sáng liền chạy trở về nha”

Cố Úc Trạch cũng không cố truy cứu chuyện này, chỉ tiến lên hai bước, nắm lấy cánh tay Hồ Hạo Thiên nói “Hồ đội đã nóng lòng như vậy, không cần đăng ký trở lại căn cứ nữa, chúng ta liền lên đường, những ác nhân kia tồn tại thêm một ngày, lại hại người thêm một ngày”

“Điều này ... Cần thương lượng kế hoạch cụ thể trước đã” Hồ Hạo Thiên muốn tránh cánh tay này, lại phát hiện đôi phương tuy là dị năng hệ Kim nhưng sức lực lại vô cùng lớn, chính mình rõ ràng đã ra sức lại không thoát ra được.

Đi cmn!

Chính mình rõ ràng lại bị bá vương ngành thương cung rồi.

Bây giờ đã hai giờ chiều, đoàn đội Tuy Tiễn thấy đội trưởng nhà mình bị lôi đi cũng đều di chuyển theo tới cửa bắc.

Theo tình huống Bạch Thất nhận thấy, có lẽ họ Cố này không nói dối, cho nên có ý định tìm hiểu một phen.

Hai đội tập hợp tại xe của mình xếp thành một hàng thẳng tắp từ cửa Bắc đi ra.

Động cơ phân khối lớn, mã lực tăng nhanh phát ra tiếng chói tai, hung hăng càn qua Zombie cản đường.

Khói xe ô tô bốc ra như hơi nước, tựa hồ theo đoàn xe bay lên trời.

“Là nhà hát lớn à?” Hồ Hạo Thiên nhìn đoàn xe Cố Úc Trạch dẫn đường, thông qua bộ đàm hỏi Bạch Thất.

“Đúng vậy” Bạch Thất lên tiếng “Ba dị năng giả thì một người hệ Hoả, một hệ Thổ và một hệ Lực lượng”

“Hiện tại cũng không biết có bao nhiêu dị năng giả” Hồ Hạo Thiên nói.

“Đi thì biết”

Chỉ vài phút sau mọi người đã tới nhà hát lớn.

“Phía trước tường đất dày đặc, song sắt cao ngất, hình như còn có người gác, cũng không giống một đoàn đội nghiệp dư làm căn cứ tạm thời.

Hồ Hạo Thiên cảm kính viễn vọng nhìn một chút, gọi Cố Úc Trạch phía trước “Xuống xe đi vào, hay trực tiếp đi vào?”

Cố Úc Trạch nói “Không thể xông thẳng vào, theo sát, tìm nơi đỗ xe trước”

Thần thần bí bí.

Hồ Hạo Thiên bĩu môi, cũng đuôi theo xe bọn họ.

Hình như đội Cố Úc Trạch đã dò xét ở đây nhiều lần, rất nhanh đã rẽ ngoặt tiến vào một toà nhà trong hẻm nhỏ.

Hai đội xe ngừng lại, đi xuống đứng trong ngõ hẻm bàn bạc.

Hồ Hạo Thiên nói “Đối phương nhìn giống như người chuyên nghiệp, còn có người canh cửa”

Cố Úc Trạch đảo qua Đường Nhược và Bạch Thất, đưa mắt quay lại chỗ Hồ Hạo Thiên “Chỗ này giống như động tiêu tiền, có quan lớn trong căn cứ ở thành phố H ủng hộ, cho nên mới biến thành cái bộ dạng này, cũng không loại trừ khả năng bên trong có vũ khí sát thương quy mô lớn”

Hồ Hạo Thiên ha hả một tiếng “Trách không được lại cản chúng ta không nhả, hóa ra có quan lớn chính phủ chống lưng, loại chuyện này ai quản người đó chết. Cố đội, anh muốn chính mình làm ra vẻ anh hùng cũng không nên kéo chúng tôi xuống nước, chẳng lẽ nhân cách bùng nổ?”

Tiểu Y nói “Kỳ thật chúng tôi có báo cáo chuyện này với căn cứ, nhưng đều bị đối phương áp xuống, tôi đã rời khỏi đây hai tháng, bên trong tiến triển thành bộ dạng nào tôi cũng không rõ lắm, cho nên chúng tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ”

“Chỉ cần không tổn hại lợi ích của căn cứ thành phố H, chính phủ cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện ở đây, hiện nay chính phủ có rất nhiều nhiệm vụ cần an bài nhân thủ đi làm, càng không có khả năng quản loại chuyện nhỏ nhặt này” Cố Úc Trạch cũng nói ra phân tích của mình.

Hồ Hạo Thiên cũng không nhiều lời, nói thẳng “Nói đi, sau khi chuyện thành công thù lao là gì, còn có, diệt đi nơi này tương đương đắc tội với quan lớn thành phố H kia, ân oán của các người thì các người tự giải quyết, chúng tôi chỉ là người qua đường giúp đỡ, không thể liên lụy tới chúng tôi.”

Cố Úc Trạch cũng không quanh co “Trong này có vũ khí cỡ lớn, đến lúc đó có thể do các anh quyết định phân chia, tự nhiên, về sau chúng tôi cũng sẽ có thêm một ít vật tư làm thù lao”

Hồ Hạo Thiên gật đầu, tiếp nhận điều này “Làm sao để đi vào, phương pháp cụ thể là gì?”

Cố Úc Trạch nói “Trước có người dò đường, sau đó sẽ hội hợp với người bên ngoài”

“Như thế nào thông báo” Hồ Hạo Thiên nói “Hiện tại ngay cả điện thoại cũng không có sóng nữa, làm thế nào trong ứng ngoại hợp”

Cố Úc Trạch nhét thứ gì đó vào trong tay Hồ Hạo Thiên “Dùng cái này, thời cổ đại không phải cũng không có điện thoại sao, người ta vẫn có thể liên hệ”

Hồ Hạo Thiên nhìn nhìn đồ vật trong tay, đó là đồ vật đồng dạng như pháo sáng, hướng lên trời nhả một cái có thể phát ra pháo hoa.

Sau khi hiểu được định trả lại vật kia cho Cố Úc Trạch, lại bị hấn nghiêng người né tránh.

Cố Úc Trạch nhìn Hồ Hạo Thiên từ từ nói “Hồ đội, lần này đi vào nội ứng lựa chọn anh”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Về mặt hấn luôn luôn không đổi “Vì cái gì ...”

Tại sao lại là tôi, lời này vẫn chưa nói xong chính bản thân anh cũng hiểu rõ.

Chính mình là con trai thị trưởng thành phố H, bản thân cũng là doanh nhân có tiếng, mỗi ngày đều lên ti vi, tiến vào động tiêu tiền này đúng chỉ cần dựa vào khuôn mặt này là được.

Xác thực không có người nào tốt hơn.

Nhưng là...

Trong lòng cảm giác, cảm thấy ... có chút sợ nha.

Vì vậy anh quay đầu chuyển hướng nhìn Bạch Thất.

Về mặt Hồ Hạo Thiên như muốn nói – anh em chỉ có anh có thể cứu tôi, khiến Bạch Thất nở nụ cười.

Từ khi thành công cầu hôn, xác thực anh dễ nói chuyện hơn.

“Tôi có thể đi vào cùng anh” Bạch Thất nói.

Bạch Thất thuộc gia tộc lớn trong thành phố H, tiến vào động tiêu tiền cũng có thể không thành vấn đề.

Bạch Thất nói thể khiến Hồ Hạo Thiên yên tâm hơn, vì vậy hăng hái nói “Kế hoạch thoát thân của chúng ta cụ thể thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Động tiêu tiền

Cố Úc Trạch nói nội dung kế hoạch của mình ra “Sau khi chúng ta bí mật đi vào, đầu tiên phải tìm được những vũ khí kia, cái khác đều không vấn đề, chỉ sợ vũ khí có sát thương lớn thôi.”

Hồ Hạo Thiên nghi hoặc hỏi “Anh luôn luôn nói đến vấn đề vũ khí cỡ lớn, đến cùng là có bao nhiêu, cùng lắm cũng chỉ cỡ bom nguyên tử, chẳng lẽ bọn họ còn có bom nguyên tử à?”

“Hiện tại bom nguyên tử không thể định vị được, đội trưởng Hồ” Phan Đại Vĩ nhắc nhở nói “Máy móc cũng không còn nhạy bén nữa, bom nguyên tử phóng ra một cái, có thể bay thẳng ra ngoài không gian, lại có thể trực tiếp khiến căn cứ nổ tung”

Cố Úc Trạch nhìn đoàn đội Tuy Tiệp “Không lớn tới cỡ đó, nhưng không loại trừ các loại súng phóng xạ”

Hồ Hạo Thiên nghĩ đến súng phân tử I-on trên tay mình thì A một tiếng, hỏi tiếp “Tìm được vũ khí thì thế nào?”

“Hành động tùy theo hoàn cảnh, thông báo cho đồng đội bên ngoài, sau đó anh thích làm gì thì làm” Cố Úc Trạch nói.

Hồ Hạo Thiên: “...”

Phương pháp tùy ý tác chiến thật đúng là giản tiện lại tốt dùng.

Cảm giác rất đáng tin cậy.

Giống như những gì tích tụ trên mặt Cố Úc Trạch nói lên – Tôi tin tưởng với chỉ số thông minh của Hồ đội, loại chuyện tùy cơ ứng biến này không thành vấn đề đâu.

Chính mình còn mang theo súng phân tử I-on, Hồ Hạo Thiên cũng không do dự nữa, hỏi Bạch Thất “Chúng ta được mang bao nhiêu tiền đi vào ... aiz,

chúng ta được mang theo bao nhiêu đồ ăn vặt tinh hạch đi vào nha, ở đây có sử dụng tiền ah?” Anh như là hỏi Bạch Thất, nhưng lại muốn hướng tới Cố Úc Trạch đặt vấn đề.

“Thứ thông dụng” Cố Úc Trạch nói.

Hồ Hạo Thiên lẩm bẩm một tiếng “Còn cần rất nhiều cùng một lúc” Sau đó như muốn hướng Dương Lê lấy tinh hạch.

Hai ngày nay vật tư thu được không nhiều lắm, tinh hạch thì không thiếu. Anh xã nhà mình muốn đi nằm vùng, tuy thực lực là một phương diện trọng yếu, nhưng cái gọi là ra khỏi cửa có tiền mới an tâm. Dương Lê tự nhiên không vấn đề gì, đưa hết tinh hạch trên tay cho anh.

Đường Nhược cũng xuất ra bao tinh hạch của mình đưa cho Bạch Thất “Em có thể đi cùng anh không?”

“Ở đây chờ anh đi, bọn anh rất nhanh sẽ ra” Bạch Thất nhận tinh hạch, sờ sờ khuôn mặt cô.

Đường Nhược vẫn còn lo lắng “Thế nhưng mà ...” Hiện tại có loại vũ khí phân tử i-on đấy.

Mặc dù chưa từng thử qua dùng tinh thần lực chống lại vũ khí phóng xạ này, nhưng vẫn có thể bảo vệ được hai người Bạch Thất chút ít.

“Không có chuyện gì” Bạch Thất vỗ vỗ đầu cô “Ngoan, nghe lời ở đây chờ anh”

Dư Vạn Lý đi tới gần hai người, móc ra một khẩu súng nhét vào trong tay Bạch Thất “Vẫn nên cầm theo phòng ngừa vạn nhất”

“Đa tạ” Bạch Thất nở nụ cười, đưa lại súng “Có điều loại đồ này có lẽ không mang vào được”

“Đúng vậy, thứ này quả thật không mang vào được” Hồ Hạo Thiên nói xong cũng móc súng của mình đưa cho vợ “Em cầm đi, chút nữa có chuyện gì cứ nổ súng”

Chỗ này có thể xem như giao dịch chợ đêm, đối phương cũng sợ có nguy hiểm, đương nhiên sẽ không cho mang theo súng ống tiến vào.

Chính mình mang theo, đợi chút nữa không công lại bị thu mất hoặc ngay tại cửa bị đối phương đuổi ra thì không xong rồi.

Bọn họ phải moi ra người lẫn trong bóng râm, trảm thảo trừ căn.

“Vậy các anh tính sao?” Dương Lê có chút sốt ruột. Tuy nói hai người đều có dị năng, nhưng tình huống bên trong như thế nào mọi người không hiểu rõ ràng.

“Không có chuyện gì, bọn họ có đạn thì chúng ta có dị năng hệ Kim” Hồ Hạo Thiên chỉ chỉ Cố Úc Trạch.

Bởi vì loại địa phương cần tiêu tiền thì tự nhiên trang phục và đạo cụ cũng cần phải phù hợp

Tuy đoàn đội Tuy Tiệp trang bị không tệ, do ở bên ngoài hai ngày chưa trở lại chỗ ở đã bị kéo tới đây, đến cũng vẫn là vẻ phong trần mệt mỏi.

Nên Hồ Thiên Hạo, Bạch Thất cùng Cố Úc Trạch từng người vào trong xe thay đổi trang phục.

Người dựa vào ăn mặc, phát dựa vào vàng mạ, câu nói này thật có đạo lý.

Ba người thay xong quần áo, cẩn thận chải lại đầu tóc, kết hợp với gương mặt đẹp thật sự giống công tử quần là áo lượt.

“Đi thôi, sớm hoàn thành nhiệm vụ rồi trở về” Hồ Hạo Thiên mang theo hai túi tinh hạch bước ra ngoài.

Đi được hai bước lại quay lại hỏi “Có thấy quảng sáng sau lưng tôi không?”

“Sao?” Mọi người khó hiểu.

“Sao tôi lại thấy mình vĩ đại như vậy nhỉ, rõ ràng là nhàn rồi lại vô cớ đi vì dân trừ hại” Hồ Hạo Thiên nói

Mọi người: “...”

Cần yên quý mạng sống, rời xa kẻ không biết xấu hổ này.

Ăn mặc đã ổn, mặt mũi cũng cần phải có. Ba người lại cùng ngồi lên một chiếc xe do Cố Úc Trạch lái, hướng cửa xe đi vào.

Rất nhanh đi tới cửa sau, quả nhiên có mấy người giữ cửa cầm súng ống đi ra “Người nào, ở đây không thể tùy tiện đi vào”

Bạch Thất quét qua súng ống trên tay họ, phát hiện có vài khẩu súng trường AK47

Bọn Hồ Hạo Thiên cũng nhìn thấy.

Cố Úc Trạch thò đầu ra ngoài “Gia có tiền, còn không thể đi vào?”

Nói xong hướng mấy người gác cửa ném tới một túi tinh hạch.

Mấy tên gác cửa cầm— tiền bo— trong tay suy nghĩ thoáng qua, ước lượng đại khái số lượng, chỉ là trên mặt lộ vẻ khó xử “Nơi này có quy định, không phải hội viên được giới thiệu thì không thể đi vào”

Hồ Hạo Thiên nhô đầu ra “Các người muốn hội viên nào giới thiệu, tôi không biết mình đi nơi nào cần người giới thiệu đây”

Mấy người thấy Hồ Hạo Thiên, ngăn người “Ồ, ngài Hồ?”

Thành phố H từng có mấy nhân vật nổi danh mọi người đều biết mặt, tuy không phải cái tên quen thuộc nhưng ít nhất là quen mặt đấy.

Hồ Hạo Thiên lạnh nhạt nói “Đúng là Hồ mỗ đây, nếu mọi người đều biết rồi thì không cần nhiều lời, mở cửa để chúng tôi đi vào”

Cho dù đối phương là Hồ Hạo Thiên, quy củ của nơi này vẫn không thể bỏ qua, nhưng đã quen với các tình huống, người giữ cửa không lập tức cho mọi người đi qua mà tiến lên nói “Ngài Hồ, cấp trên có quy củ, chúng tôi phải theo quy củ làm việc, làm phiền ngài... đợi một chút, chúng tôi sửa sang lại trong phòng một phen cho mọi người”

Hồ Hạo Thiên biết rõ hẳn muốn gọi người có thể quyết định tới, không nhịn được nói “Các người đã muốn theo quy củ làm việc, tôi cũng không làm khó dễ, nhanh gọi hội viên phía trong ra đây đưa chúng tôi vào”

“Dạ, dạ” Người giữ cửa để đồng bọn đi mời người phụ trách bên trong đi tới.

Chỉ chốc lát sau, người nọ dẫn một người trung niên bụng phệ đi tới.

Hồ Hạo Thiên ngồi trong xe xem xét, cười lạnh một tiếng “Thật sự là oan gia ngõ hẹp”

Lông mày Bạch Thất nhướng lên “Tùng là đối thủ buôn bán?”

“Còn không phải sao” Hồ Hạo Thiên nói xong cười hắc hắc một tiếng, “Vừa vặn trước kia đã nhìn hẳn không vừa mắt, thật sự báo ứng tới rồi, ở đây gặp được hẳn”

“Xác thực” Bạch Thất nói, cúi đầu sửa sang lại ống tay áo của mình “Tới lúc đó anh đánh không cần khách khí, tuy nhiên người này là chủ của tôi”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Bạch Trí là chủ của Bạch Ngạn?

Nhưng... Hai người này chính xác là cùng một họ nhà.

Bạch Thất dứt lời thì Bạch Trí cũng đi tới trước xe.

Hồ Hạo Thiên mở cửa đi xuống, hai bước đến trước mặt hắn, cười nói “Bạch tổng, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như xưa”

Bạch Trí thấy Hồ Hạo Thiên miệng co lại, lập tức lộ ra bộ dáng tươi cười “Ồ đại gia, thật sự đã lâu không gặp”

Hai người giả mù sa mưa, Bạch Trí thấy Bạch Ngạn xuống xe “Tiểu thất, sao cháu lại ở chỗ này?” Lão cao thấp dò xét Bạch Thất một hồi, thấy khí sắc quần áo đề không tầm thường, lập tức đi tới trước mặt, vỗ bả vai Bạch Thất “Như thế nào đến thành phố H lại không tìm chú, chú còn luôn lo lắng cho cháu...”

“Đây không phải là đến tìm chú sao?” Bạch Thất vươn tay ôm lão một cái “Chú, đây không phải chỗ ôn chuyện, có thể mang chúng cháu vào ngồi một chút?”

Bạch Trí ở đây cũng coi như mở cửa kinh doanh, đã xác định thân phận hai người, dĩ nhiên sẽ mang người đi vào.

Nhưng lúc đi vào quả nhiên không quên soát trên người một lần.

“Ha ha, chớ trách chớ trách, ở đây chú không thể định đoạt, hết thấy đều dựa theo quy củ, mà ngay cả chú cũng không ngoại lệ” Bạch Trí thấy người giữ cửa soát người họ, cười nhẹ nhàng chuẩn bị mang theo hai người đi vào.

Quay đầu, nhìn thoáng qua Cố Úc Trạch, kỳ quái nói “Vị này chính là...”

“Ồ, là lái xe”

“Lái xe.”

Hai người trầm miệng một lời, vô cùng ăn ý.

Cố Úc Trạch: “...”

Ông đây rõ ràng là soái ca đỉnh điểm nha.

Bạch Trí gật gật đầu, dẫn đường đi trước “Hồ tổng gần đây đều không thấy, sau khi Virus bộc phát thì đi tới nơi nào?” Quay đầu lại cười thần bí nói tiếp “Không phải sau khi virus bộc phát, Hồ tổng trốn trong nhà lâu như vậy, ha ha”

“Đúng vậy” Hồ Hạo Thiên sờ cằm nói “Trong nhà mấy tháng, miệng lưỡi rồi rồi tới nhạt vị rồi, nghe người ta nhắc tới nơi này, chẳng phải lập tức tới đây sao”

“Ha ha ha, Hồ tổng, tôi cam đoan nơi này rất tốt, nếu đã tới sẽ lưu luyến quên về đấy”

Cách hơn trăm mét, Bạch Thất từ trong gió ngửi được mùi máu tươi.

Anh ở tận thế đã ba năm, rất quen thuộc mùi máu tươi, cho dù nơi này đã phun một lượng lớn nước hoa, vẫn không thể che dấu được mùi tanh của máu người sống nồng đậm thế này.

Trong nháy mắt, Bạch Thất mặt chìm như nước, anh cúi đầu, dấu đi sát ý trong mắt.

Cánh cửa mấy tháng trước bị ba dị năng giả phá hủy đã được bọn họ thay thế bằng cửa kính.

“Tới, tới, tới, mời vào bên trong” Bạch Trí đứng tại cửa ra vào, tay nắm cửa mắt toả sáng, như hiện vật quý mở cửa ra, “Nơi này là toàn bộ thế giới mới, chân của mọi người bước qua cánh cửa, chẳng khác nào đi vào một thế giới khác”

Ba người nhắc chân tiến vào.

Sau cửa lớn đúng lúc này xuất hiện ba cô gái mặc đồ cực ít, vóc dáng xinh đẹp quỳ trên mặt đất “Hoan nghênh quý khách”

Hồ Hạo Thiên thấy thân thể như ẩn như hiện của ba cô gái này thì có chút tức giận, nhưng anh che dấu rất tốt, quay đầu nhìn về phía Bạch Trí “Nơi này mặt hàng không tồi”

Vị trí của phụ nữ trong xã hội hết thấy đều tùy theo tình huống, bình thường địa vị không khác biệt với đàn ông lắm, hoặc được pháp luật bảo hộ ít nhiều. Nhưng sau tận thế, thế lực cùng bối tâm lý yếu của phụ nữ liên lộ ra, nhất là những cô gái xinh đẹp lại không có năng lực tự bảo vệ mình, trong hoàn cảnh xã hội này trừ phi tìm được chỗ dựa cường đại, bằng không chờ đợi họ chỉ có sự khi nhục hoặc tử vong.

Mấy cô gái đang quỳ đứng lên, vịn ba người đi vào.

Bọn người Hồ Hạo Thiên nhanh chóng né tránh, trong lúc đó còn cùng Bạch Thất trao đổi ánh mắt, địa phương như thế này vẫn nên hủy đi.

Sau khi né qua Hồ Hạo Thiên cau mày nói “Lão Bạch, ông muốn gì, vừa vào tới cửa đã đưa thứ này ra ngăn đón, ông biết rõ gần đây tôi không thích mặt hàng này”

“Đã tận thế rồi, ông vẫn còn bị vợ quản lý nghiêm ngặt nha” Bạch Trí nói một câu, tay đặt lên vai Hồ Hạo Thiên “Yên tâm đi, ở nơi này của tôi vô cùng an toàn, cứ chơi cho đã, buông lỏng tinh thần” Nói xong đưa tay nắm lấy ngực cô gái bên cạnh.

Cô gái này lại không giận, ngược lại thẹn thùng ném một cái mị nhãn cho Bạch Trí.

“Nói nhảm nhiều như vậy, còn có gì khác?” Một tay bỏ tay của Bạch Trí xuống, ánh mắt Hồ Hạo Thiên lộ ra sự khinh miệt “Nơi này chỉ có như vậy?”

Mấy cô gái ở đây xã hội này không được bảo dưỡng tốt, kém xa vợ anh – Dương Lê.

“Sao có thể” Bạch Trí phát tay đuổi mấy cô gái này đi ra “Ông muốn dạng như thế nào?”

Hồ Hạo Thiên nói “Tôi cũng không muốn biểu diễn dục vọng trước mặt mọi người”

“Ha ha, tới” Bạch Trí dẫn ba người vào bên trong

Bạch Thất vừa đi vừa im ắng dò xét.

Ở đây lúc trước hẳn nhận được đãi ngộ kém hơn rất nhiều.

Tầng một từng là kịch trường phạm vi đã bị thu nhỏ lại, sân khấu cũng bị thu nhỏ, mặc dù nhỏ nhưng vẫn giữ được nét cũ. Chung quanh kịch trường được dị năng hệ Thổ ngăn cách ra nhiều ghế lô, bởi vì là do dị năng thiết kế nên thô ráp hơn bình thường, trên tường đều được dán giấy.

Bốn người đi thêm vài phút, vượt qua một dãy ghế lô, đến chỗ cách sân khấu không xa.

Trên đài đang trình diễn một màn tuồng, đối với người chưa từng thấy qua loại thị trường này mà nói, xác thực là một màn tuồng.

Trên đài trống trải, trong bóng tối, hiệu quả ánh đèn càng thêm rõ ràng.

Dưới ánh đèn là một cái giường lớn, đây là giường lớn kiểu cung đình, bốn phía đều có màn tơ, bên trong màn tơ là một cô gái trắng nõn mềm mại.

Nhìn kỹ còn có thể thấy vẻ nhẵn nại thống khổ của cô gái, chân tay bị trói trên giường, phía trong màn tơ, không gian như ảm như hiện, làm cho nhiều đàn ông cảm thấy vô cùng kích thích, ần ần hít không khí.

Nếu chỉ đơn giản là mỹ nhân không mảnh vải nằm trên giường ngược lại không chộc không khí như vậy.

Màn tơ, hương khí, tứ chi bị trói đều là nhân tố gia tăng không khí.

“Vậy cũng coi là trình diễn mới lạ, hiện tại khách nhân đều thích chơi như vậy” Bạch Trí nói xong, mang theo ba người lên lầu hai.

Lúc trước sau màn ở lầu hai còn có phòng hoá trang, hiện tại cũng bị cải tạo thành ghế lô, có thể trực tiếp chứng kiến sân khấu dưới lầu.

Sau khi tới ghế lô, ba cô gái trước đó nối đuôi nhau bưng khay đồ tới, quỳ trên mặt đất như trước bày biện đồ ăn.

Bạch Thất nhìn trong mâm là sườn lợn rán, đồng dạng nhưu mảy liếc nhìn Hồ Hạo Thiên.

Hồ Hạo Thiên chỉ vào nói “Đây là cái gì?”

“Thứ tốt” Bạch Trí cười cười “Trước kia cũng không có loại đồ này”

Trên mặt Hồ Hạo Thiên không có biểu tình gì “Sẽ không phải thịt người chứ?”

“Ha ha. Hồ lão đệ, đợi sau khi ông ném qua, cũng sẽ thích đấy”

Đang nói dưới lầu truyền tới tiếng huýt sáo.

Mấy người quay đầu lại nhìn, trên võ đài đã có một người đàn ông thân hình cao lớn đi lên, đi vào trong màn tơ.

Ba người mặc dù không phải những tay phong nguyệt lão luyện cũng biết phía dưới phát sinh chuyện gì.

Hồ Hạo Thiên quay đầu lại, cười cười “lão Bạch, còn có cái gì kích thích không, chỉ một màn này muốn hợp khẩu bị mọi người, tôi không hứng thú.

Anh thật sự không chờ nữa muốn lấy cục gạch chụp chết đối phương.

Bạch Trí thấy ba người đứng là không có hứng thú với tràng diện này, cười nói “Ba người không phải tới chỗ này đập phá chứ?”

Hồ Hạo Thiên khoát tay, vắt túi tinh hạch lên trên bàn “Tôi muốn tới đập phá đấy, ông có thể làm gì tôi, những thứ này cũng không phải chưa từng thấy qua, nhanh đưa thứ khác lên, không có thứ khác chơi thế nào?”

Tinh hạch trong túi trượt ra, lăn trên mặt bàn loè loè ánh sáng.

Bạch Trí nhìn tinh hạch, cười như chủ kỹ viện “Dễ nói, dễ nói, hiện tại không thể so với trước kia, loại vật này khiến chúng ta phí không ít khí lực ...”

Khó có dịp Hồ tổng có hứng thú, chú đừng làm mất hứng” Bạch Thất đứng bên cạnh nhẹ nhàng mở miệng, duỗi tay cũng đưa ra một túi tinh hạch “Hồ tổng có on với cháu, chú ngàn vạn đừng coi anh ấy là người ngoài”

Bạch Trí thu ba túi tinh hạch mới thoả mãn, liếc nhìn cô gái bên cạnh

Cô gái này hiểu ý, cười cười, từ trong ngực móc ra một túi nhỏ trong suốt.

Hồ Hạo Thiên tiếp nhận, nhìn nhìn được hoàn bên trong “Ti lệ như thế nào?”

“Hàng hiện đang làm, rất tốt” Bạch Trí sờ soạng ngực cô gái một cái, cười nói “Cam đoan thuần khiết”

“A?” Hồ Hạo Thiên giương mắt “Hàng hiện có?”

Bạch Thất sửa sang lại ống tay áo của mình, rủ đôi mắt xuống.

Hiện có, hai chữ này cho anh biết tại đây có lẽ có nhân tài chế tác độc được.

“Đúng vậy, là sản phẩm của giáo sư, tuyệt đối là tinh phẩm” Bạch Trí đáp.

“Cái này đúng là cực kỳ độc đáo, ở đâu mời tới nhân tài như vậy?” biểu hiện của Hồ Hạo Thiên hào hứng bừng bừng “Có thể cho tôi tham gia một phần lợi nhuận không?”

“Điều này ...” Bạch Trí lộ vẻ khó xử “Đây không phải việc do tôi có thể định đoạt...”

Hồ Hạo Thiên vuốt vuốt túi thuốc trong tay, không yên lòng nói “Cha tôi hiện tại ở chính trường vẫn có tiếng nói, đề suất ý kiến, vài ngày trước gặp mặt tại thành phố H, còn dặn dò một phen, có chuyện có thể tìm Phùng thị trường .... Aiz, Tiểu Bạch ...” Hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Thất “Tiền đại tướng không phải đã nói khi gặp mặt, cho chú theo Phùng thị trường hảo hảo học tập một phen sao?”

Bạch Thất ngẩng đầu, mỉm cười “Còn chưa kịp tới tìm ông ấy, đợi ngày mai đi qua gặp mặt”

“Tiền đại tướng, là Tiền Kim Hâm?” Bạch Trí tiến lên vài bước, vỗ bả vai Bạch Thất “Tiểu Thất, cháu tìm được Tiền Kim Hâm, cấp dưới của ông ngoại cháu rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Mạch Nước Ngầm

Edit: Thu Hằng

Beta: Sakura

Bạch Thất mỉm cười gật đầu “Đúng vậy, chỉ ăn may thôi, đã tìm được chú Tiền, chú ấy nhớ tình nghĩa với ông ngoại mà chiều cố cháu chút ít”

Tới chỗ thế này, trong tình huống hiện tại, tự nhiên cần nâng cao thân phận.

Sòng bạc cũng như chợ đêm không sợ không đủ tiền, chỉ sợ đối phương mắt chó nhìn người thấp.

Nghe Bạch Thất nói như vậy, quả nhiên thấy Bạch Trí trầm ngâm một chút.

Chỗ này của bọn họ kỳ thật cũng mới thành lập không lâu, mặc dù thành phố H có một số nhân viên chính phủ cao cấp, nhưng nếu có thể hợp tác với người thành phố A thì đúng là không thể tốt hơn.

Nghĩ thông suốt điểm này, Bạch Trí nói “Nếu chú em Hồ có hứng thú với thứ này, không bằng tìm lúc nào đó, chúng ta từ từ bàn bạc”

“Còn tìm ngày nào, lời nói không bằng hành động, chọn hôm nay đi” Hồ Hạo Thiên bước lên phía trước hai bước, vỗ vai Bạch Trí “Gọi người kia qua đi, sao vẫn giữ kiểu ôm ti bà che nửa mặt nữa, chẳng lẽ hắn không có mặt mũi gặp người sao?”

Thấy Bạch Trí như trước trầm tư không nói, Hồ Hạo Thiên càng dùng lợi ích bức bách “Như vậy đi, chú nói cho tôi biết một cái tên, tôi tự mình tìm hắn nói chuyện, nếu chuyện thành nhất định không thiếu phí giới thiệu của chú”

“Cái này ... Hiện tại không giống khi xưa nha, chú em Hồ, những người kia làm việc cẩn thận, tôi xác thực là không thể lén tiết lộ danh tính được”

Hồ Hạo Thiên “Cái này làm sao có thể gọi là tiết lộ, chẳng lẽ thành phố H còn có người tôi không quen biết ư, chú không nói cũng được, hiện tại phải người nói cho hắn biết tôi đến, muốn cùng hắn uống một chén”

Bạch Trí vẫn lộ ra bộ dáng khó xử như trước “Chú cũng biết người này ...”

Đột nhiên, dưới lầu truyền đến tiếng hoan hô, đoán chừng tuồng trên đài tiến tới cao trào.

Bạch Trí bị tiếng ồn cắt đứt lời nói, ngừng lại, sau đó cười rộ lên “Chú em Hồ, hôm nay trước hết tìm hiểu những màn đặc sắc tại đây đã, với lợi nhuận làm ăn, ngày khác chúng ta nói sau, còn nhiều thời gian nha”

“Đừng làm rộn ...” Hồ Hạo Thiên cười nói “Đã tận thế rồi, đâu biết có ngày mai hay không ...”

“Chú em Hồ, lời này có chút không đúng ...” ngay lúc Bạch Trí muốn giải thích, một cục gạch đập tới ngay đầu hắn.

“Cái này, tôi ...” Bạch Trí lắc lư thân người, ngã xuống.

Hồ Hạo Thiên nhìn tay mình “Rốt cuộc yên tĩnh ...”

Tại thời điểm người ta còn chưa kịp phản ứng, việc nện một cục gạch vào người khác được làm càng lúc càng thuận tay.

Tại lúc anh ra tay, bát đĩa trên bàn cũng bị Cố Úc Trạch điều khiển bay lên, nện trực tiếp lên mặt ba cô gái đang quỳ ở một bên.

Băng đao của Bạch Thất bay thẳng vào Camera giám sát.

Tuy nhiên không biết cái Camera này đã truyền hình ảnh tới phòng giám sát chưa, nên vẫn phải hành động cẩn thận như trước.

Hồ Hạo Thiên nhìn người trên đất, mặt tụ máu bắt đầu nhìn Bạch Thất nói “Tôi thực sự con mẹ nó không chịu nổi hần nữa.”

Cái này gọi là giết đạo hữu không hại bản thân (Tử đạo hữu bất tử bản đạo)

Đã không thống nhất, lục đục với nhau vẫn nên trực tiếp động thủ, để cho hần cảm miệng lại là tốt rồi.

Quả thật ở tận thế thời gian dài, khí chất thành thực ổn trọng kém hơn trước rồi.

Bạch Thất nói “Xem ra anh cũng đã biết đối phương mà hần nhắc đến là ai rồi”

Hồ Hạo Thiên gật đầu “Dầu đầu lòi đuôi như vậy còn không đoán ra sao, quan viên thành phố H có giao tình với Bạch Trí cũng chỉ có Thẩm Thần”

Thẩm Thần L là phó thị trưởng thành phố H, bố của hần từng cùng bố của Hồ Hạo Thiên âm thầm tranh giành chức thị trưởng thành phố H.

Dưới lầu tiếng hoan hô từng đợt truyền tới, Hồ Hạo Thiên nhíu mày “Nhanh giải quyết vấn đề ở đây, tôi nghe âm thanh dưới lầu là thấy phiền, mẹ nó, người đã chết gần hết, bọn họ còn ở đây sống mơ mơ màng màng”

Cố Úc Trạch vươn tay phải ra, hướng năm ngón tay tới thân thể Bạch Trí, một khẩu súng từ trong túi áo đối phương bay ra.

Nhìn khẩu súng trong tay một chút, hần cười nói “Rõ ràng còn có kiểu P226”

Đã có dị năng rồi mọi người không có bao nhiêu hứng thú với loại súng ngắn này cũng, ba người cũng không có hứng thú muốn tìm hiểu, bởi vì hiện tại xác thực bọn họ cần dọn dẹp hang ổ này.

“Hiện tại làm thế nào?” Hồ Hạo Thiên chỉ cửa ra vào hỏi Cố Úc Trạch.

Cố Úc Trạch như có lời khen với Hồ Hạo Thiên “Hồ đội, tôi nghe lời anh, tùy tiện làm”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Cú chém gió này cư nhiên đập tới không có trách nhiệm như thế.

Bạch Thất nói “Lúc trước ở đây cũng chỉ có hậu trường cùng sân khấu, hậu trường tổng cộng có tám gian phòng, lầu phụ tôi chưa từng qua, lầu chính thì giống như những nơi khác”

Bên cạnh nơi này còn có một toà nhà phụ, là văn phòng.

Hiện tại bọn họ chỉ lo lắng hai vấn đề.

Một, đối phương đến cùng có bao nhiêu dị năng giả.

Hai, bọn họ có bao nhiêu vũ khí?

Kiếp trước đối với nhiệm vụ này Bạch Thất cũng chỉ nghe qua chứ không tham gia.

Khi trước khi đoàn Độc Bộ đi tới tiêu diệt chỗ này đã tận thế hơn bảy tháng, anh chỉ nhớ lúc đó có người tán dương đoàn đội này chỉ với mười sáu người đã tiêu diệt hơn một trăm người đối phương, cho nên trong hơn một trăm người này có bao nhiêu người là dị năng giả thì anh không rõ lắm.

Hồ Hạo Thiên nói ra phân tích của mình “Đoán chừng thủ lĩnh cùng vũ khí sẽ để trong khu phụ”

“Chúng ta làm thế nào đi tới nhà phụ?” Cố Úc Trạch hỏi

“Hồ Hạo Thiên khoát tay “Đương nhiên là đi tới”

Cố Úc Trạch: “...”

Thời điểm làm nhiệm vụ có thể lên kế hoạch cụ thể một chút không

Có điều ... dường như người nói đối phương thích làm thế nào thì làm là mình?

Hồ Hạo Thiên đi tới trước bức tường lan can bằng đất, thò tay ném mấy tảng đá lớn về phía võ đài “Đập phá quán rồi, gạch đá trên trời rơi xuống, không

muốn chết thì nhặt quần áo xéo”

Mấy tảng đá rơi trên võ đài bằng gỗ phát ra tiếng ầm ầm, người đàn ông đang biểu diễn trên đài bị tảng đá đột nhiên xuất hiện này hù dọa ngẩng đầu lên.

“Ầm” một tảng đá bay tới, ngay gáy hắn.

Một lát sau đây trời băng đao cùng gạch đá từ ghế lô lâu hai bay tới.

Đồng thời vang lên tiếng người bị thương.

“Đập phá quán rồi, trên trời đồ girom đao, không muốn chết thì nhặt quần áo xéo” Cố Úc Trạch mượn lời Hồ Hạo Thiên nói.

Đúng lúc này, toàn bộ kịch trường loạn cả lên, rất nhiều nam nữ trần truồng từ ghế lô chạy ra.

Hồ Hạo Thiên mắt sắc phát hiện, trong đám người có một giáo sư ở đại học của anh trước đây.

Trước kia là người đức cao vọng trọng như vậy ...

Thật sự là biết người biết mặt không biết lòng – Tri nhân, tri diện bất tri tâm

Hồ Hạo Thiên quăng tay, một cục gạch siêu lớn ném về phía giáo sư kia.

“Người nào!” Tất nhiên nhân viên bảo an cũng xuất hiện dưới lầu, thấy tình huống không đúng liền móc súng ra hướng lên lầu hai bắn.

Không chỉ có súng ống mà còn có người sở hữu dị năng.

Nơi này là động tiêu tiền, mới thành lập mới mấy tháng, nhưng từng bị không ít người khiêu khích, những người kia ý vào dị năng thức tỉnh sau tận thế, tự nhận là thiên hạ vô địch, nhưng sau khi bị mấy nhân viên bảo an bắt được, tất nhiên sẽ bị đối phương tra tấn khổ không ít.

“Chạy nhanh chạy nhanh, súng súng súng...” Hồ Hạo Thiên ngồi xổm sau tường đất, một bên ném gạch đá một bên hướng Cố Úc Trạch hô.

Cố Úc Trạch vung tay phải lên, thu từng làn đạn của đối phương, cũng ngồi xổm xuống “Bọn họ có rất nhiều dị năng giả nha, chúng ta cứ cầm cự như vậy sẽ không được bao lâu, nhanh phóng đạn tín hiệu”

“Phóng cái đầu anh” Hồ Hạo Thiên vút thêm mấy viên gạch xuống, một mặt gia cố tường đất trước mặt họ “Khi vào cửa bị soát người, mang theo đồ đó không phải lập tức bị phát kiện sao, tôi ném nó trên xe rồi”

Cố Úc Trạch: “...”

Cố Úc Trạch bắt một viên đạn, lại dùng hệ kim của mình phóng trở lại “Tiếp tục như vậy chúng ta chỉ có một con đường chết, ngàn dặm xa xôi tới nơi này chịu chết sao?”

“Hỏi anh đi, anh là người khai mào. Đừng quên, chúng tôi chỉ là được anh mời tới cộng tác” Hồ Hạo Thiên rống giận với Cố Úc Trạch, sau lại quay đầu nhìn Bạch Thất.

Chỗ nào có Bạch Thất, anh tổng hội vẫn an lòng một chút, cho nên lần này muốn tìm kiếm Bạch Thất để tìm cảm giác an toàn.

So với chính mình thì hai người đều chẳng là gì cả, miệng đầy mùi thuốc súng nhưng Bạch Thất thì ngược lại hoàn toàn, hết sức chăm chú với vũ khí trên tay, hơi lạnh toát ra bốn phía, sát khí trên mặt tràn ra, khiến người không dám nhìn thẳng.

Nhìn thấy Bạch Thất một đao giải quyết đối phương, tốc độ cùng tâm ngoan thủ lạt thật không còn gì để nói.

Hồ Hạo Thiên và Cố Úc Trạch lập tức run rẩy.

Dưới lầu kia đều là người sống, không phải Zombie, nhưng những người kia trong mắt Bạch Thất tựa hồ đều chỉ như Zombie.

Cái cảm giác an toàn này ... quả thực làm người ta sờn hết cả gai ốc.

Nhưng nghĩ tới cảnh vừa rồi ba cô gái kia bụng thịt lên, Hồ Hạo Thiên cũng không có kỵ nữa.

Hành vi của những người này, kỳ thật còn không bằng Zombie.

Zombie là do virus, họ không còn năng lực suy nghĩ do đó mất đi nhân tính, mà những người này đang ở trong trạng thái thanh tỉnh lại làm ra loại sự tính không bằng cảm thú, thật đúng là nên tiêu diệt hết.

Cố Úc Trạch và Hồ Hạo Thiên nghĩ thông suốt, chỉ lên nóc nhà nói “Xuyên qua nóc nhà, phát tín hiệu cho bên ngoài”

Trong tay Cố Úc Trạch không có vũ khí, hắn nhìn chung quanh một vòng, rốt cục phát hiện ra cán đèn.

“Yểm trợ cho tôi” Hân khom người, bước nhanh qua cảm cán đèn lên, cường hoá lại một vòng, sau đó hướng tới nóc nhà cao chót vót kia ném đi.

Ném đi giống như lao, cảm súng rồi chạy lấy đà, tăng tốc, chân trước trụ lại, chân sau tăng lực, căng người ném

Động tác liên tục.

“Àm”

Nóc nhà trên cao lập tức bị phá một lỗ hồng lớn, cán đèn theo hướng bầu trời đầy sao bay ra ngoài.

“Không tồi, giống y như mô hình” Hồ Hạo Thiên lộ ra bộ dáng tươi cười, gạch đá trên tay cũng không ngừng lại.

Bên ngoài, hai đoàn đội cùng lòng như lửa đốt đợi chờ, đột nhiên trông thấy một vật phá không bay ra ngoài, tất cả cùng ngăn người.

“Cái này ... có phải ám hiệu?” Lưu Bình nói.

Phan Đại Vĩ cũng không dám khẳng định “Không phải nói là đạn tín hiệu sao?”

Đường Nhược dùng tinh thần lực bao trùm không tới chỗ xa như vậy, cô nghĩ nghĩ “Súng không thể mang vào, có lẽ đạn tín hiệu cũng không cho mang vào”

Mọi người nghĩ lại, cảm thấy điều này đúng.

Vì vậy không dám chậm trễ, nhanh chóng lên xe hướng về phía rạp hát.

Thời điểm này lầu phụ cũng phát hiện trong rạp hát phát sinh vấn đề.

“Ba người mới vào còn chưa trở ra?” Anh Tiêu ngồi sau bàn làm việc cỡ lớn, đập bàn đứng lên “Ba người kia có địa vị gì, là ai đưa vào?”

“Là con trai thị trưởng thành phố H trước đây Hồ Hạo Thiên, là Bạch Gia mang vào”

“Hôm nay là lần đầu tiên tới?” Anh Tiêu lại hỏi.

“Đúng, đúng vậy”

Dị năng giả hệ Thổ bên cạnh nói “Anh Tiêu, bọn họ có ý tới phá hả?”

Anh Tiêu dừng một chút, suy tư qua, sau đó nói “Mang nhiều người đi tới giữ cửa, phòng ngừa người của chúng ngồi chờ bên ngoài, bắt ba người kia tới đây, nếu như không bắt được, trực tiếp giết chết”

Dị năng giả hệ Thổ cười cười, kéo một cô gái xinh đẹp như hoa, cười nói “Loại chuyện này tự nhiên có rất nhiều người đi làm, anh Tiêu không cần tức giận, đợi chút nữa để bọn chúng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ”

Anh Tiêu nhìn về phía trước, thấy hình ảnh còn chưa thông tắt cả “Ngày mai tới căn cứ tìm Thẩm Thần để hân phái người tới nối cáp điện ..., nhà máy điện hạt nhân đã chinh đồn lại, không thể cứ thiếu điện như vậy. Còn có ... để cho hân phái thêm mấy dị năng giả tới đây”

Đối với thái độ cẩn thận của đội trưởng nhà mình, tuy dị năng giả hệ Thổ không đồng ý lắm, nhưng cũng không phản bác lại, dù sao những ngày tháng tốt lành hiện tại đều do công của anh Tiêu.

Dị năng giả hệ Thổ ngoan ngoãn đáp ứng, lại quay ra ầu tả với cô gái.

Bọn họ còn chưa biết, mạch nước ngầm đã khởi động, nguy hiểm đang tới gần.

Ở cửa ra vào, nhân viên trông giữ cửa thấy xe của đoàn đội Tuy Tiệp liền giờ súng lên “Người nào, ở đây không cho phép ...”

Lời hân nói còn chưa hết, xe đi đầu của đội Tuy Tiệp đã trực tiếp đụng tới, lập tức phá vỡ cửa lớn vọt vào.

Những người khác giờ súng trường bắn tới, nhưng đối mặt với họ là xe chống đạn nên không thể bắn vào.

Xe không có dừng lại, xông qua cửa lớn, trực tiếp tiến vào cửa rạp hát.

Nơi này có bậc thang, cũng có hai bên bằng để xe chạy.

Đoàn đội Tuy Tiệp đi thẳng vào, đoàn Độc Bộ phóng dị năng đánh bay bảo an. Bọn họ có nhiều dị năng hệ Mộc, việc trói người cũng không cần nhiều thời gian.

Trong rạp hát, dị năng đầy trời, băng lửa, đạn trình diễn khắp nơi.

Bạch Thất vô cùng chuyên chú, vô cùng bình tĩnh, lưu loát ra tay để cho bọn người Hồ Hạo Thiên có thể duy trì khả năng chiến đấu.

Sau đó bọn họ nhìn thấy đồng đội của mình.

Dur Vạn Lý thấy tràng diện dị năng bay tán loạn, không nói hai lời, ngồi trong xe móc súng i-on ra, hướng dị năng giả dưới lầu gào lên “Không được động đây, nếu không đầu hàng sẽ nổ súng”

Đáp lại cậu ta vẫn là một hồi dị năng thi triển.

Dur Vạn Lý lại hô to một bên “Nếu không nghe theo các người sẽ hối hận”

Đến cùng cậu ta vẫn không trực tiếp dùng súng i-on với đám người này, loại đồ vật duy nhất này, vẫn nên để thời điểm tính mạng nguy cấp thì dùng, hiện tại nha ...

Hai đội nhân mã ra tay dùng dị năng, giải quyết đám người này cũng rất nhanh chóng.

Không đến hai phút, bị giết đã chết, bị bắt đã trói, trận chiến chấm dứt.

Thời điểm ba người từ trên lầu đi xuống, các đội hữu đều vội đi tới dò xét.

Đường Nhược cẩn thận đánh giá Bạch Thất một lần, thấy anh thật sự không có vết thương nào, chỉ có dị năng có chút hao tổn thì yên lòng.

Cố Úc Trạch từ trên lầu đi xuống, đập người đàn ông dẫn đầu nhóm người nổ súng với mình một cước, sau đó cầm súng trên tay hất lấy đạn ra, theo tiếng đing đing của đạn rơi trên mặt đất tìm người bị trói kia cũng đập với tần suất mạnh hơn.

“Những người kia quả nhiều đều ở nhà phụ” Hồ Hạo Thiên nói.

Đường Nhược dùng tinh thần lực cảm thụ, sau đó lắc đầu với Bạch Thất.

Điều này có nghĩa trong này không có người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Chú ruột

Phan Hiểu Huyền thấy trên đài là đôi nam nữ ngất đi nằm chéo lên nhau, che con mắt, lôi kéo Đường Nhược quay sang chỗ khác “Hình ảnh dơ bẩn, rõ ràng lại có thể biểu diễn loại chuyện này trước mặt người khác”

Không chỉ trên võ đài, chỗ khác cũng có rất nhiều hình ảnh này, bọn họ hút một lượng lớn thuốc phiện, hiện tại ánh mắt tan rã. Có người bị gạch đá hoặc băng đao đập trúng đầu đổ máu, trong miệng còn có nước miếng, lại ngốc ngốc cười ha ha...

Trong ba cô gái, chỉ có Dương Lê có chút kiến thức bên ngoài, Phan Hiểu Huyền và Đường Nhược trước tận thế đúng là hai người chưa trải đời. Trong môi trường đại học, nếu có tiểu tam hoặc kẻ phụ tình, đều bị người người coi là kẻ đạo đức bại hoại theo đúng tiêu chuẩn sách giáo khoa, được lưu truyền lâu dài, thậm chí qua nhiều năm vẫn bị nhắc tới. Đã từng ở đâu thấy qua tràng diện thế này.

Phan Đại Vi rốt cuộc vẫn là người xuất thân giáo dục, trông thấy Phan Hiểu Huyền lôi kéo Đường Nhược liền che cho hai người, đưa họ tới ghế lô hèo lánh ngăn trở ánh mắt của họ.

Tuy nói về sau không chừng vẫn gặp lại cảnh này, nhưng làm cha mẹ, vẫn muốn chính mình có thể thì sẽ che chở cho con cái thêm một ngày.

Cố Úc Trạch đuổi tay ra, súng ống trên mặt đất bắt đầu nhảy múa... toàn bộ dồn tới chân hán, hán xoay người nhặt lên một khẩu nhìn nhìn rồi cười nói “Đúng là, loại gì cũng có”

Mọi người ở đây cũng không có hứng thú với dị năng giả hệ Kim thu súng ống.

Hồ Hạo Thiên một bước đi qua, bắt lấy người nằm trên mặt đất, nhìn như đầu lĩnh của nhóm bảo an “Bên nhà phụ có bao nhiêu dị năng giả, các cậu có bao nhiêu súng ống?”

Bảo an kia cũng rất có tinh thần chuyên nghiệp, quay đầu đi, không trả lời.

“Cậu đúng là rất có tinh thần trách nhiệm với phần lương ông chủ trả cho đấy” Ba một tiếng Hồ Hạo Thiên đánh một cái tát “Sao cậu không dùng đầu óc

nghĩ xem, mạng không còn, tiền để làm gì?”

Bảo an liếc nhìn Hồ Hạo Thiên, như trước không nói gì.

Hồ Hạo Thiên nổi giận, chuẩn bị đánh tới một cái, bị Bạch Thất ngăn lại.

Bảo an kia trông thấy bộ dạng lạnh băng không biểu lộ của Bạch Thất, trên mặt lộ ra sự sợ hãi “Các anh rốt cuộc là ai?”

Hắn thực sự không sợ Hồ Hạo Thiên, đôi phương cũng chỉ có mạng gạch đá ném lên, chưa thấy anh giết qua ai.

Nhưng người đàn ông trước mặt này ...

Hắn quay đầu nhìn hết thấy loạt băng dao trên mặt đất, giết chết đồng bạn của mình, run giọng nói “Thế đạo hiện nay, tất cả mọi người ngay bản thân cũng khó bảo toàn, tại sao các anh lại đi xem vào việc của người khác?”

Bạch Thất nói “Nhà phụ có bao nhiêu người?”

Bảo ban nói “Nếu tôi đem sự tình đều nói cho các anh biết, các anh sẽ tha cho tôi sao?”

Bạch Thất cười cười, thanh băng dao trên tay hướng tới bụng người bảo an “Anh cảm thấy sao?”

Một màn hình ảnh tàn nhẫn như vậy khiến mấy người bị trời quỳ trên mặt đất lạnh run người.

Kỳ thật bọn họ cũng đã chứng kiến hành vi càng biến thái của đám người trong rạp hát, hành động của Bạch Thất không được coi là gì, chỉ là thái độ cùng với thần sắc tùy ý của Bạch Thất khác hoàn toàn những người nơi này dùng để tra tấn người.

Nếu những người kia dùng lời hình dung thì là áp lực tinh thần, có bệnh thần kinh ..., loại như Bạch Thất lại là thủ đoạn vô cùng thuần thực, sát nhân cuồng ma.

Bởi vì thời điểm có người chọc anh, hoàn toàn không thể hiện ra ngoài thái độ giải tỏa áp lực cho bản thân.

Đúng vậy, theo bọn họ thấy, ánh mắt Bạch Thất nhìn họ giống hệt ánh mắt nhìn Zombie, trong mắt Bạch Thất thì có lẽ bọn họ chỉ là những Zombie biết nói mà thôi.

Nếu đối tượng bị tra tấn là người khác, họ còn có thể vỗ tay tán thưởng, nhưng lúc này người bị tra tấn là mình, bọn họ thật sự có cảm giác tâm như tro tàn.

Thần sắc những người trên mặt đất không tốt, mọi người trong đoàn xe thấy Bạch Thất như vậy cũng có chút bận tâm.

Bọn họ từ trước tới nay chưa từng gặp qua Bạch Thất như vậy.

Đối mặt với một Bạch Thất giết người không nháy mắt.

Nhưng những người bị Bạch Thất đối xử như vậy đều không thể xem là người vô tội, nhưng nếu truyền chuyện xảy ra ở đây đi, nhất định có thể khiến căn cứ thành phố H khiếp sợ.

Bảo an trở mặt nhìn máu chảy ra từ bụng mình, run rẩy nói “Tại đây tổng cộng có một trăm lính chín người, dị năng giả có ba mươi lăm người, hiện tại nơi này có mười dị năng giả, nơi đó còn ...”

“Chỗ đó có lẽ còn hơn sáu mươi người, mười lăm dị năng giả, van cầu các anh tha cho tôi, chúng tôi cũng chỉ là kiếm miếng cơm mà thôi” Một người trên mặt đất nói tiếp.

“Kiếm miếng cơm ăn?” Hồ Hạo Thiên đi qua đạp người nọ một cước “Trong căn cứ có nhiều chuyện đủ để giải quyết ba bữa cơm của mày thế mà mày còn tới nơi này trợ trụ vì ngược, tùy ý chà đạp người khác, còn nói kiếm miếng cơm ăn?”

Lúc này, người bị Hồ Hạo Thiên đánh ngã xiu Bạch Trí tỉnh lại, hắn thấy trên người mình quần dây leo, còn nhớ tới tình cảnh mình nói chuyện trước mặt Hồ Hạo Thiên, giấy dựa ngồi dậy “Có người nện ...” Lời còn chưa nói hết, hắn nhìn thấy Bạch Thất liền âm trầm mặt “Cháu, tiểu Thất, chú là chú ruột của cháu, cháu ... sao cháu có thể không có nhân tính như vậy, đối với chú ruột của mình như vậy...”

Bạch Thất không nói gì, ngược lại Đường Nhược nghe thấy lời này, đột nhiên nhô đầu ra không thể tin được nhìn về phía Bạch Trí.

Người kia là chú ruột của Bạch Ngạn?

Cô biết rõ, cha mẹ Bạch Thất gặp tai nạn hàng không đã chết, ngoại trừ ông ngoại cơ hồ không thấy mặt người thân nào khác, hôm nay ở đây lại thấy được chú ruột của Bạch Thất.

Mà chú ruột của anh lại ở cùng hội có bộ dáng mặt người dạ thú này.

Đường Nhược nghĩ đến bộ dạng Bạch Thất kiếp trước không rõ tới mức nào, cũng không biết đời trước anh có đi tìm người chủ ruột này hay không.

Cô đánh giá Bạch Trí, lại đảo mắt nhìn Bạch Thất.

Bạch Trí quấy người, giãy dụa cũng không thoát khỏi dây leo, lại nhìn mấy người bên cạnh, cũng đang ngã trái ngã phải, rốt cục có chút sợ hãi “Tiểu Thất, chú sai rồi, lúc trước chú bị Zombie đánh tới, là ông chủ ở đây cứu chú, chú là vì báo ân bắt đắc đi làm việc cho bọn họ ...”

Sau khi dựng thẳng người, hấn dùng đầu gối quỳ dưới đất lê về phía Bạch Thất “Tiểu Thất, nhanh giúp chú cời trói, cứ như vậy chú rất khó chịu, sắp không thở nổi rồi”

Dưới ánh đèn mập mờ, giống như Bạch Thất thoáng nở nụ cười khiến Bạch Trí chỉ nhìn một cái cảm giác như mình hoa mắt.

Hắn trừng mắt nhìn, thấy Bạch Thất không có bất cứ động tác gì, lập tức khóc rống lên “Anh hai, sao anh cùng chị dẫu lại đi sớm như vậy, để mình em ở chỗ này nhận hết khổ sở, anh chị trên trời linh thiêng phải phù hộ cho em cùng tiểu Thất bình an chứ ... Tiểu Thất, chú thật biết sai rồi, nhưng xã hội hôm nay rối loạn, chú chỉ vì một phần cơm ăn mà thôi, nếu chú không được rạp hát này che chở, chỉ sợ đã sớm chết hết, đều bị Zombie ăn vào trong bụng rồi...”

Lần này Bạch Thất thật sự nở nụ cười, “Chú ah” anh ngồi xổm người xuống nhẹ nhàng nói “Thiên đường quá xa, bọn họ không nghe được lời của chú, không bằng chú đi trước một bước, tiện thể nhắc họ giúp cháu?”

“Cháu, cháu ...” Bạch Trí không tin tưởng lớn hai mắt “Cháu, đồ súc sinh này, cháu lại muốn giết chú của mình ... cháu ... cháu”

Bạch Thất đứng lên không để ý tới hắn, quay người nói “Đi nhà phụ thôi, bằng không chậm trễ người bên đó sẽ có cảnh giác”

“Hắn, bọn họ làm sao bây giờ?” Lưu Bình chỉ đám người trên mặt đất hỏi

Bọn họ đã giết qua Zombie, giết qua doi biến dị, cũng từng đánh nhau, nhưng thật chưa từng giết người.

Hiện tại, đối diện với những người này, nên làm thế nào là đúng mọi người vẫn chưa xác định được. Trước tận thể bọn họ không phải quan toà, không thể tự chủ trường cái gì là chính nghĩa, phát xét sinh tử của người khác.

Nhưng với tình hình hiện nay, nếu như bỏ qua cho những người này khẳng định cũng không được.

Làm như vậy tựa như thả hổ về rừng, đợi những người này đông sơn tái khởi hại thêm người khác ... Lúc đó ngay cả bản thân cũng có thể liệt vào danh sách tội nhân thiên cổ, cũng không thể tha thứ.

Hồ Hạo Thiên nói “Trời bọn họ lại mang về căn cứ cho những người kia nhìn một chút, lại để cho mấy vị ... các lão đại thành phố H nhìn xem, xem xem lãnh đạo thành phố H xử lý mấy tên bại hoại cận kề này ra sao”

Phan Đại Vĩ hỏi “Chỗ dựa sau màn của bọn hắn là ai?”

Hồ Hạo Thiên đá đá Bạch Trí “Hỏi anh đấy, chỗ dựa của anh là ai?”

Bạch Trí run lấy bầy miệng không nói tiếng nào.

Hồ Hạo Thiên nói “Thôi đi pa oi ... anh cho rằng anh không nói ra tôi cũng không biết đó là Thảm Thần sao?”

Bạch Thất đi đến cạnh Đường Nhược, lôi kéo cô lên xe.

Đường Nhược nhìn anh nhẹ giọng hỏi “Người đó là chủ của anh sao?”

“Đúng” Bạch Thất lên tiếng “Người chủ xa lạ”

Đời trước anh một mình đánh tới căn cứ thành phố H, trên người không có gì, bộ dáng như một tên ăn mày đương nhiên bị người canh gác căn cứ thành phố H đẩy ra khỏi cửa.

Khi đó mỗi ngày bản thân anh như chó nhà có tang, buổi tối chìm vào giấc ngủ tại cửa thành cũng dân chạy nạn, buổi sáng bắt đầu tổ đội đi đào móc tình hạch, để kiếm đủ phí tồn tiền vào căn cứ thành phố H.

Nhưng có một này, Bạch Thất trông thấy chủ của mình ăn mặc sang trọng bước từ trên xe xuống, lúc nhìn thấy người thân đó anh mừng rỡ muốn rơi lệ, tiến lên chào hỏi, lại bị chủ ruột đẩy ra tại chỗ.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ lời nói của Bạch Trí khi đó.

“Cái dạng ăn mày của mày còn muốn giả làm cháu tao, mày không biết rằng tao hận nhất chính là một nhà bọn họ sao?”

“Cho dù mày thực sự là Bạch Thất thì sao, mày nhìn bộ dáng đáng thương hiện tại của mình xem, nào có chút nào giống tuổi trẻ tài cao lúc trước?”

“Ah, cũng quên nói cho mày ... Khi trước tao làm cho công ty của Bạch gia thâm hụt không ít, cổ phần ông nội mày lưu lại cũng bị tao vụng trộm bán đi, vốn lo lắng cha mày tìm ta tính sổ, nhưng vừa nói chuyện điện thoại xong với tao, ngày hôm sau cha mày đã bị tai nạn máy bay rồi, mày không biết lúc ấy tao vui mừng bao nhiêu, ngày hôm sau còn cố ý đi thấp nhang, đa tạ ông trời có mắt, lại để cho cha mày đi đời nhà ma”

“Mày tốt nhất cùng đừng tới tìm tao, gặp một lần đánh một lần, nếu muốn bị đánh cứ tới, còn không liền tới chỗ không người tự sát đi, như vậy mới có thể gặp lại cha mẹ mày”

Bạch Thất lời kéo Đường Ngược, cúi thấp đầu, trong lòng đồng dạng chết lặng.

Nói thật, vừa rồi anh đè nén áp lực rất lớn, mới không một đao chọc chết chú ruột của mình.

Người như vậy, anh không trực tiếp giết chết đối phương coi như đã có thiện ý với cái gọi là người thân huyết thống rồi.

“Bạch Ngạn” Đường Ngược nắm lại tay anh “Người như vậy, không cần cảm thấy buồn khổ”

Hồ Hạo Thiên mắt thấy Bạch Thất và Đường Ngược sắp đi tới cửa, nhìn qua Cố Úc Trạch nói “Người bên nhà phụ giao cho chúng tôi, các anh mang bọn người này vào xe về căn cứ thành phố H linh thường nha”

Sát nhân, bọn họ còn chưa có năng lực đó.

Cũng không có loại tâm lý này.

Cho dù đối phương phạm phải tội ác tày trời, bọn họ cũng không muốn biến mình thành quan toà, đơn giản chém giết đi mạng người.

Nói trắng ra, nếu có thể sẽ không ở bất cứ tình huống nào làm bẩn tay mình.

Cố Úc Trạch nói “Chúng tôi sẽ đi cùng mọi người, bằng không chỉ một đội đi có thể gặp nguy hiểm”

Hồ Hạo Thiên thầm nghĩ: có các anh mới nguy hiểm

Bọn họ đi nhà phụ đánh nhau bắt người, khẳng định cần chống lại súng đạn và dị năng.

Đường Ngược có tinh thần lực, có thể dùng tinh thần lực ngưng tụ lá chắn, tựa như trong trò chơi có năng lượng bảo hộ, có thể giúp đồng đội đạt được hiệu quả chiến đấu, cũng có thể triệt tiêu các tổn thương của dị năng, mà quan trọng nhất là những loại tổn thương vật lý không thể tiến vào được.

Với bọn họ chính là thần khí bảo vệ tính mạng.

Nhưng nếu dẫn theo đội ngũ của Cố Úc Trạch vào, nếu dị năng của Đường Ngược bị phát hiện, nếu không thì sẽ phải che dấu không được sử dụng.

Cho nên hiện tại khẳng định phải đuổi đối phương đi.

Hồ Hạo Thiên nói “Nếu các anh muốn đi nhà phụ ... Chúng tôi sẽ phụ trách mang đám người này đi căn cứ linh thường, các anh chọn một đi”

Cố Úc Trạch thấy Hồ Hạo Thiên kiên trì, cũng thôi không nói.

Tuy hắn có dị năng hệ Kim, nhưng với hoàn cảnh như vừa rồi, hắn cũng không thể đánh bại những người bên nhà phụ.

Bên trong nhà phụ, anh Tiêu đứng ngồi không yên, tuy hắn mới chỉ phái người đi hơn mười phút, nhưng hắn vẫn cảm thấy bất an.

Trong rạp hát tất cả mọi chỗ đều cách âm vô cùng tốt, cho nên tại chỗ ngồi của bọn họ không nghe được tiếng ô tô đâm vỡ cửa kính lối đi chính.

“Vương Hùng, mang mấy người qua bên kia xem, có giải quyết hết được những người kia chưa” Anh Tiêu nói với dị năng giả hệ Thổ.

Dị năng giả hệ Thổ tên Vương Hùng kia đã cởi hết quần áo cô gái bên cạnh, nghe được anh Tiêu nói một câu như thế, khó chịu lắm bèn một tiếng “Anh Tiêu, không có chuyện gì đâu, chỉ có ba người, không cần lo lắng”

“Cẩn thận vẫn hơn, đi xem một chút” (“Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bỏ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (谨慎能捕千秋蝉, 小心驶得万年船) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Trong đây có thể hiểu là đối với mọi chuyện thì phải suy xét tỉ mỉ mới có thể duy trì bền vững đến mai sau)

Hắn mới dứt lời, chợt nghe dưới lầu vang lên tiếng súng.

Vương Hùng và anh Tiêu nhìn nhau rồi giật mình.

Đằng sau nhà phụ vang lên tiếng súng, nghĩa là đối phương đã khống chế được những người bên rạp hát và chạy tới đây.

Vương Hùng lập tức đẩy cô gái phía trước ra, lấy súng, nhảy đến trước mặt anh Tiêu “ Anh Tiêu, làm sao bây giờ, bọn họ dường như rất lợi hại, chúng ta đánh hay là chạy?”

Anh Tiêu bước nhanh qua ngăn kéo, lấy ra mấy cái lựu đạn.

“Như vậy có thể hay không giết chính chúng ta?” Vương Hùng nhìn lựu đạn trong tay anh Tiêu nhú mảy.

“Không sao” Tiêu ca nói “Sai hai người đi ném lựu đạn, chúng ta bỏ chạy. Cửa sau có xe không?”

“Có”

Thời điểm này hai đội đã tới cửa ra vào nhà phụ cũng đã xuống xe.

Cửa trước nhà phụ đều là bậc thang, không có đường cho xe chạy.

Vẫn là một bên bước tới phía trước, một bên cảnh giới tình huống xung quanh.

“Bọn họ liệu có súng phân tử i-on không?” Hồ Hạo Thiên quay đầu hỏi Bạch Thất một tiếng.

Bạch Thất trầm ngâm “Có thể”

“Vậy phải làm thế nào?”

Bạch Thất cũng chỉ nói “Chỉ cần đi vào chúng ta sẽ bại lộ, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất đánh rơi vũ khí trên tay đối phương”

“Nếu trên tay bọn chúng có nhiều vũ khí...” vốn định nói có lượng lớn súng phân tử i-on nhưng lại nghĩ tới, cảm thấy chắc chắn không thể, loại vật này Tiền Kim Hâm mới có vài cái, Vệ Lam cũng chỉ có hai cái, một phó thị trưởng thành phố H không có khả năng có nhiều như thế đem tặng người.

Bạch Thất còn nói “Kỳ thật tôi cảm thấy bọn họ có lẽ sẽ không có súng phân tử i-on nhưng sẽ có lựu đạn”

Súng phân tử i-on được nghiên cứu sản xuất tại thành phố A, sau tận thế khẳng định không có khả năng đi vào thành phố H

Đường Nhượng thấy hai người nói chuyện, rất nhanh xuất ra tinh thần lực bao trùm toàn bộ nhà phụ.

Nhà phụ không lớn, tinh thần lực của cô có thể phát hiện toàn bộ căn nhà.

Thông qua tinh thần lực cảm thụ đồ vật giống như tia hồng ngoại, cô có thể thấy rõ tất cả tình hình trong toà nhà một cách rõ ràng.

Trong đại sảnh có 1 2 người, bên trái lầu hai có 2 người, trên góc rẽ cầu thang có 9 người, còn có lầu ba...” Cô dùng tốc độ nhanh nhất đem vị trí phân bố người nói kỹ càng cho mọi người trong đoàn xe.

“Súng ống khẳng định cũng có, mọi người phải cẩn thận một chút” Hồ Hạo Thiên tổng kết một câu, dẫn đầu đập cửa tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Đạo đức nhân nghĩa

Edit: Thu Hằng

Beta: Sakura

Cửa cũng không có khoá, vừa rồi lúc đám người kia đi tới rạp hát trợ giúp thì người giữ cửa bên này cũng đi theo.

Cho nên Hồ Hạo Thiên đập cửa một cái, dễ dàng tiến vào nhà phụ,

Đường Nhượng dùng tinh thần lực bao trùm lên mọi người, theo sau mọi người tiến vào nhà phụ.

Như cô miêu tả, ở đây có ba tầng lầu, cầu thang theo kiểu quanh co.

“Các người...” Dưới lầu tự nhiên còn có người trông coi, bọn họ thấy đoàn người đi vào liền giơ súng lên bắn.

Có điều viên đạn bị ngăn trở trong không khí một cách kỳ quái, không tiến tới gần đối phương được, nó tựa như gặp phải vật cản, sau đó đình một tiếng rơi trên mặt đất.

Tất cả mười hai người trong tầng một từ các góc độ khác nhau đồng thời bắn ra.

Nhưng vẫn không có hiệu quả.

Trừ đạn, đối phương còn sử dụng dị năng.

Băng châm hệ Băng lao tới chỗ người trong đoàn xe, cùng lúc đó, hỏa cầu hệ Hỏa, cột nước hệ Thủy cũng đánh tới ...

Trong tay Hồ Hạo Thiên xuất hiện một cục gạch, xoay người né tránh hỏa cầu rồi hướng hướng dị năng giả hệ hỏa ném ra một cục gạch.

Bạch Thất giờ tay lên, lòng bàn tay xuất hiện hai đoá sen trắng.

Điền Hải thấy Bạch Thất xuất ra sen trắng, cũng lập tức xuất ra lõi cầu màu trắng chói mắt,

“Anh Bạch, để lõi cầu bao trùm lên hoa băng đánh đi”

Bạch Thất nhìn Điền Hải gật đầu, trở tay đem sen trắng đánh ra.

Điền Hải dùng sức đẩy lõi cầu trong tay ra, đuổi theo cùng tốc độ sen trắng.

Trong không khí truyền tới một luồng hơi lạnh, cổ hơi lạnh này tựa như còn có âm thanh, lại tựa như mang theo tấn suất chấn động.

“Mau tránh ra” một người bên trong đối phương hô lên một câu.

Nhưng suy nghĩ né tránh còn chưa truyền tới tay chân, Sen trắng đã hoá thành phi đao, lao tới trước mắt.

Vết cắt không khí cũng mờ hồ có thể thấy được,

Sợ hãi, bàng hoàng, kinh tâm.

Bọn họ chỉ cảm thấy trong đầu ong một tiếng.

Dị năng khác biệt một trời một vực.

Băng đao xen lẫn lõi điện mang tới lực tác động rất lớn, bọn họ chỉ đủ thời gian hơi nghiêng một chút, khiến cho băng đao hơi lệch đi.

Đầu lưỡi đao đi qua thân thể, bị băng đang đánh tới huyết nhục mờ hồ, chảy ra một vũng huyết dịch.

Người tránh được băng đao lại nghênh đón gạch đá cùng dây leo.

Có người lăn mình trên mặt đất, quay cuồng né tránh.

Nhưng còn chưa kịp làm tiếp phòng ngự gì thì băng đao mang theo lõi điện lại bay tới.

Trong không khí tràn ngập âm thanh chấn động.

Trong nháy mắt phần đông thân thể của dị năng giả đều bị đánh phá, thùng nhiều chỗ, máu tươi chảy ra.

Trận chiến vẫn đang tiếp diễn, trên lầu hai có người cầm súng ống tới trợ giúp.

“Rầm rầm rầm...” đạn bắn tới gặp lớp bảo vệ bị bắn ngược lại trên mặt đất

“Đình đình đình...” tiếng đạn rơi trên mặt đất tuần hoàn vang lên

Trong gió lốc, đội nhiên Đường Nhượng cao giọng nói “Coi chừng”

Lan can lầu ba im ắng xuất hiện hai bóng người, hướng xuống dưới ném ra hai quả lựu đạn.

“Năm xuống”

Bạch Thất nhắc nhở mọi người, thuận thế vừa kéo vừa ôm Đường Nhượng nằm xuống lăn qua một bên.

Mọi người nhanh chóng lấy hai tay che đầu, dùng tốc độ nhanh nhất hướng bên cạnh và phía trước nằm xuống.

Đạn bắn sẽ không qua được lớp bảo vệ tinh thần lực của Đường Nhượng, nhưng không biết lựu đạn nổ tung sẽ oanh tạc như thế nào

Cho nên trước hết vẫn nên nằm xuống bảo vệ mình.

Khí lưu mãnh liệt trên đỉnh đầu xẹt qua mọi người trong đoàn xe. Sóng nhiệt cuốn tới, không khác so với uy lực của súng phân tử i-on nhỏ mà mọi người cảm nhận lúc trước.

Sau khi nổ tung sinh ra mảnh vỡ tung toé trên lớp bảo vệ, bị ngăn lại trôi xuống mặt đất.

Xem ra, lớp bảo vệ này xác thực có thể ngăn cản công kích vật lý, đối với dị năng cùng các lực nổ và sóng xung kích chỉ có thể làm suy yếu mà thôi.

Từ lâu ba, Vương Hùng và anh Tiêu nhìn hiệu quả của lưu đạn, vốn tưởng rằng sẽ được chứng kiến cảnh huyết nhục pha tạp, tràng diện đứt tay đứt chân bay bốn phía, nhưng lại trông thấy đám người kia ôm đầu một bộ dáng êm đẹp như trước.

Trôn!

Vương Hùng và anh Tiêu liếc nhìn nhau, trong đại não giờ phút này chỉ nghĩ được cách này.

Bạch Thất ôm Đường Nhượng lần hai vòng, ánh mắt loé lên, ngẩng đầu hướng lầu ba phóng ra mũi tên băng.

Tốc độ của Điện Hải cũng không chậm, ánh sáng trắng trên tay thoáng hiện, cùng Bạch Thất công kích lên lầu ba.

Vương Hùng dựng thẳng tường đất trước mặt hai người.

Tường đất mặc dù không dày nhưng cũng không yếu, hẳn tự tin có thể ngăn được mũi tên này của đối phương.

Kỳ dị chính là, tên băng không có bị tường đất ngăn lại, nó xuyên qua tường đất, dừng trước ngực hắn.

Anh Tiêu không có ngăn cản, trực tiếp lui về phía sau, đột nhiên thân thể hắn dừng lại, trước mắt một mảng trắng xoá.

Đó là Đường Nhượng dùng tinh thần lực tiến nhập đầu óc hắn không chế.

Anh Tiêu sau khi thấy ánh sáng trắng trong đầu hiện ra sau đó đầu óc tối sầm.

Thời điểm cúi đầu xuống trông thấy một mũi tên băng trắng xuyên qua lồng ngực mình, máu tươi dọc theo mũi tên chảy xuống rơi trên mặt đất.

Thật đáng sợ, đây là dị năng loại gì?

Đây là ý niệm duy nhất của hắn trước khi ngã xuống.

Anh Tiêu tử vong trở thành tiêu chí chấm dứt trận chiến, những người ở lầu hai thấy ngay cả lưu đạn cũng không lưu lại được vết thương trên người đối phương thì vội vàng ném súng xuống lầu giờ hai tay lên “Tôi... chúng tôi đầu hàng”

Bọn họ bịch một tiếng, liên tiếp hai ba người quỵ trên mặt đất.

Ngay cả dị năng giả cũng đã chết, bọn họ không hề có khả năng thắng, cũng không có cơ hội trốn chạy.

Ngoại trừ đầu hàng, bọn họ không nghĩ được biện pháp khác.

Lưu Bình tiến lên một vòng, thu thập hết súng ống trên mặt đất.

Lúc cậu ta hành động thì Phan Đại Vĩ cũng dùng dây leo trói từng người lại.

Lưu Bình cất kỹ súng ống, chạy tới hỏi “Những người này làm sao bây giờ?”

“Cũng trói lại đưa về căn cứ?” La Tự Cường thăm dò ý kiến mọi người.

Đường Nhượng cảm thụ một vòng, chỉ vào một nơi xa hơn trên lầu hai “Lầu hai bên phải trong phòng còn có một người, lầu ba còn có mười hai người”

“Những người này trói bên trong làm gì?” Một đoàn người nhìn nhau thoáng qua, hoài nghi đối phương có cạm bẫy, chậm rãi bước lên lầu hai

Đường Nhượng nói “Những người trên lầu ba tụ cùng một chỗ, không có di chuyển, luôn luôn bảo trì một bộ dáng, có phải đang bị trói hay không?”

Bạch Thất hơi suy nghĩ, gật đầu “Có lẽ những người này là tù binh hoặc con tin”

“Quản khi gió họ là ai, trước tiến lên rồi nói sau” Lưu Bình nói xong hướng căn phòng bên phải lầu hai đi tới.

Mặc dù cậu là người đầu tiên tới đây nhưng lại không dám là người đầu tiên đi vào.

Cẩn thận từng li từng tí đứng tại cửa ra vào cầm súng, Lưu Bình vẫy tay với mọi người ‘Mau tới, mau tới’

Nắm chuôi khoá vặn cửa mở tất nhiên là Bạch Thất

Cửa vừa mở, bên trong có một người đàn ông núp trong góc ôm đầu nói “Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi, vô luận các người là ai đừng đánh tôi ...”

Bạch Thất xem xét chung quanh căn phòng, cũng hiểu rõ đây là dạng phòng gì

Trên bàn đều là các dụng cụ, những dụng cụ này mặc dù nhỏ, nhưng lại không ít, còn có rất nhiều chai lọ.

“Đây là ...” Ba cô gái cũng không biết địa phương như thế này dùng để làm gì.

Phan Đại Vĩ đi đến một chiếc đĩa, dùng tay lấy bột phấn bên mép đĩa, để dưới mũi người “Là độc”

Hồ Hạo Thiên nhìn bột trên bàn, nghĩ đến lời từ miệng Bạch Trí “Hàng hiện đang làm” liền đi qua đập người đàn ông trong góc phòng một cước “Con mẹ nó, có biết làm những thứ này là bị xử bắn hay không?”

“Tôi tôi tôi, tôi bị bắt buộc ...” Người đàn ông co rút bả vai, ngã ngồi dưới đất khóc lên “Tôi cũng không muốn làm, nhưng nếu không làm sẽ chết đây ...”

“Khi đó tôi cùng vợ tôi đây, cho rằng, cho rằng ở đây ít nhất cũng là một chỗ an toàn, thế nhưng mà, thế nhưng mà nào đâu biết ở đây là địa ngục nhân gian ... Ban đầu tôi cũng không chịu làm những vật này ... Nhưng sau đó mỗi ngày đều bị đánh, những người kia nói với tôi, nếu không làm những thứ này ..., sẽ kéo vợ tôi ra ngoài bán, bị vạ người cười, chặt ra làm thịt ...”

Khoé miệng người đàn ông đắng chát, bỗng nhiên lúc này nước đầy vành mắt chảy ra “Những người ở nơi này nói với tôi chế tác những vật này bị xử bắn thì sao? Không thể cứu vớt tính mạng của mình, không thể cứu vớt người nhà trong nước lửa thì cái gọi là đạo đức làm được gì?”

“Trước kia tôi cũng là thanh niên gương mẫu tài giỏi của thành phố, có làm được gì. Thời điểm nguy cơ, đạo đức cùng lương tâm có dùng được?”

Người đàn ông nói lại nói, đột nhiên cao giọng lên, như gầy đàn nhị, khàn giọng “Bên trong tận thế, có thể sống đã không dễ dàng, ngay cả tự bảo vệ mình cũng không làm được, tôi còn muốn tuân thủ đạo đức nhân nghĩa thì có ý nghĩa gì? Các anh nói cho tôi biết có ý nghĩa gì?”

“Trong một thế giới như thế này giảng giải nhân nghĩa đạo đức, chính là chuyện buồn cười, ha ha, một chuyện cười chó má”

Trong phòng tĩnh lặng, mọi người im ắng, chỉ có những câu chân lý của người đàn ông, chữ chữ châu ngọc diễn thuyết.

Đội hấn nói tới đây, đột nhiên Phan Đại Vĩ ném một nắm phấn trắng vào người hấn “Nhân nghĩa đạo đức xác thực không thể cứu người trong nước sôi lửa bỏng, thế nhưng người là loại động vật có khả năng kháng cự lại sự hấp dẫn rất thấp, một khi bỏ qua điểm mấu chốt của bản thân, sẽ không có chỗ cõ kị khi làm việc. Anh từng là thanh niên gương mẫu, tận mắt nhìn thấy sự sa đọa hư thối của linh hồn mình, chẳng lẽ chưa từng phát giác ra sự buồn nôn?”

“Người từng có linh hồn như bạch tuyết, hiện tại lại trở thành một con cóc đen nhánh hôi thối mù nhọt ...” Phan Đại Vĩ đi hai bước, ngồi chồm hồm xuống, lấy khăn tay ra lau nhẹ nước mắt trên mặt người đàn ông “Lương tâm của chính mình bị thời gian lấy đi, anh thật sự sống thoải mái sao?”

Người đàn ông không kìm nén thêm nữa, nước mắt tràn mi, khóc càng lớn, giống như một đứa trẻ “Anh đừng làm như mình rất vĩ đại, chẳng lẽ mọi người chưa từng làm điều gì có lỗi với lương tâm của mình hay sao?”

“Có chứ” Phan Đại Vĩ nói xong đứng lên “Nhưng không có vượt qua điểm mấu chốt của mình”

Điền Hải đứng ở cửa, loại trường hợp này, lần đầu tiên mở miệng nói “Chú đề cho người thân của mình sống sót nên làm thế, nhưng không thể trợ trụ vi ngược, trước chú xuống lầu nhìn xem, địa phương này nếu cứ thế tồn tại, phát triển đi lên, tương lai sẽ có bộ dáng như thế nào?”

Lầu hai là phòng thí nghiệm, mọi người trong đoàn xe đã hiểu, rời khỏi gian phòng này.

Giảng đạo lý với người như vậy, chỉ có thể nói, không phải người chung trí hướng, không thể hiểu nhau.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Bằng không lãng phí nước bọt cũng không để làm gì.

Lầu ba có tổng cộng mười hai người bị trói.

Nếu ở lầu hai còn cùng người nọ thảo luận một chút đạo đức nhân nghĩa ... lúc nhìn thấy cảnh tượng ở lầu ba, bọn họ đã giận không kìm được, con giận ngút trời thậm chí ném nhúm người dưới lầu vào đồng xác chết.

Trong phòng ở lầu ba xác thực có mười hai người bị trói chặt cùng một chỗ.

Ở đây không phải phòng thí nghiệm như lầu hai, nơi này là phòng bếp. Dùng để nấu thịt.

Trên bàn bếp bày biện phần còn lại của chân tay đã bị chặt ...

Chỉ liếc một cái, mấy người đàn ông nhao nhao che đi mắt của mấy cô gái bên cạnh.

Cho dù đã quen với cảnh giết chóc Zombie ở tận thế, nhưng loại máu tươi che kín toàn bộ bản thủy tinh này, lại bày loạn tay chân của đồng loại, hình ảnh thân thể chỉ còn một nửa, vẫn không muốn con gái nhà mình trông thấy.

“Thật sự con mẹ nó...” Lư Bình là người đầu tiên đẩy cửa phòng đi vào trông thấy cảnh bên trong. Thời điểm ở lầu hai, cậu cũng hiểu được ở đây có lẽ không có nguy hiểm gì, cho nên mới xung phong nhận việc đẩy cửa đi vào, nào đâu biết sẽ đối mặt với hình ảnh như thế “Mẹ nó, mấy tên cận bã của cận bã”

“Cứu mấy người còn sống ra, những thứ khác coi như không thấy đi” Bạch Thất nói.

Hồ Hạo Thiên để Dương Lê mang theo Đường Nhượng và Phan Hiểu Huyền rời đi, sau đó mấy người đàn ông vội vàng động thủ cứu người.

Trong chốc lát có ba đứa trẻ và mấy người đàn ông được dẫn ra.

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người, mọi người là do quân đội phái tới sao?” Mấy người đàn ông nói lời cảm kích.

Bọn Hồ Hạo Thiên cũng không có rảnh cùng không có tâm tình xã giao với bọn họ, giải thích hai cái, để cho bọn họ ngồi một bên an tâm chờ.

“Làm sao bây giờ, tôi không muốn mang những tên cận bã này về căn cứ” Lư Bình nhìn mấy tên thủ hạ bại tướng dưới đại sảnh.

Dư Vạn Lý lấy ra một khẩu súng phân tử i-on nói “Tôi thực sự cũng không muốn đưa mấy tên này về cho cái gọi là toà tuyên án”

Hồ Hạo Thiên khoát tay “Trực tiếp xử lý đi nha”

Anh nói như vậy, không chỉ vì tâm tính của chính mình, còn bởi vì mang những người này về căn cứ có khả năng sẽ bại lộ kỹ năng bảo vệ của Đường Nhượng.

Dù sao thời điểm đánh nhau, lớp bảo vệ của Đường Nhượng đao thương bất nhập, những người kia đều tận mắt thấy.

Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn.

Dư Vạn Lý thấy Hồ Hạo Thiên nói như vậy, đem khẩu súng thu vào.

“Sao thế?” Hồ Hạo Thiên kỳ quái nói “Anh không phải nói muốn giết sao?”

Dư Vạn Lý nói “Anh Hồ, tôi nhớ anh cũng có súng phân tử i-on chưa có dùng, sao lại muốn tôi dùng với đám cận bã này”

Hồ Hạo Thiên: “...”

Không phải nói thời khắc tức giận hay bị thương, người ta sẽ đánh mất lý trí sao?

Súng phân tử i-on đến cùng cũng không có dùng tới.

Không phải không giết, mà là thật tâm không nỡ đem đồ bảo vệ tính mạng lãng phí với đám cận bã này.

Bọn họ cũng không có hứng thú biến thái dùng đao giết người, cho ném đem đám người kia vào đại sảnh, giới xăng xung quanh, châm lửa.

Nếu như lần ở cửa đường hầm là gián tiếp giết người... lần này xem như người của đoàn xe đã trực tiếp giết người.

Một khắc bước vào kịch trường rạp hát, trong lòng mọi người có chút trầm trọng.

Tận thế một đường tới hiện tại, bọn họ trôi qua xác thực quá hài lòng, chuyện hôm nay, khả năng về sau còn phải chứng kiến nhiều chuyện đen tối hơn.

Càng thêm khó tránh khỏi là khả năng phát sinh quan hệ lợi ích không chết không thôi với các dị năng giả khác.

Giết người, từ hôm nay trở đi, có lẽ sẽ đứng trong lẫn ranh tâm tính của mỗi người.

Được mang ra có mười ba người, ngoại trừ mười hai người ở lầu ba còn có nghiên cứu sinh ở lầu hai.

Đúng vậy, người nọ là nghiên cứu sinh hoá học.

Đối với hành vi của hắn, mặc dù vô cùng ác liệt, xong quả thật bị bức bách bất đắc dĩ, xử lý thế nào giao cho căn cứ.

Một đoàn người không có đủ chỗ ngồi trên xe, nhưng lại tìm được một chiếc xe tải, lại để cho người lái xe chở mười ba người về căn cứ.

Bốn chiếc xe vừa chạy tới cửa bắc căn cứ, sau khi tiêu độc, nhìn thấy Vệ Lam, Cố Úc Trạch cùng tiến sĩ Tào đứng ở đó.

“Không phải nói nhà phụ có nhiều người bên trong sao, sao lại chỉ có mấy người vậy?” Vệ Lam thấy mấy người trong xe tải cuối cùng, lông mày nhíu lại “Bọn họ đều là con tin?”

“Đúng vậy, bọn họ là đồ ăn của đối phương” Hồ Hạo Thiên nói xong, sau đó gọi đồng đội về nghỉ ngơi.

Bọn họ trải qua một hồi hắc ám, trước mắt không có tinh lực nói chuyện với Vệ Lam.

“Đồ ăn?” Vệ Lam lặp lại lời nói, lập tức hiểu rõ “Anh nói trong căn cứ bên đó dùng thức ăn là thịt người để sống?”

“Đúng vậy, dùng để sắc thuốc, xào nấu, các loại đặc sắc ...” Hồ Hạo Thiên vỗ vỗ bả vai Vệ Lam “Người trẻ tuổi, bọn họ giao cho chú. Ah, còn có một người ...” Anh chỉ vào nghiên cứu sinh hoá học “Người này là nghiên cứu sinh, từng là thanh niên gương mẫu của thành phố H, sau đó bên trong chỗ ấy chế tạo chừng năm cân ‘bột mì’ trắng ...”

Vệ Lam là người trong quân đội, tự nhiên biết rõ ý nghĩa của từ bột mì trắng.

Sắc mặt anh đen lại, hạ giọng nói với Hồ Hạo Thiên “Đa tạ, qua chút thời gian liền vào sảnh nhiệm vụ của căn cứ lĩnh thưởng nha”

Hồ Hạo Thiên khoát khoát tay, ra hiệu có gì nói sau, liền lôi kéo Dương Lê cùng nhóm người của mình đi về trụ sở.

Tào Mẫn đi về phía trước hai bước, đuổi kịp Đường Nhượng “Cô có bị thương không?”

Đường Nhượng nhìn Tào Mẫn, mặc dù sắc mặt bình tĩnh nhưng trong mắt xác thực có bộ dáng thật lòng, trong lòng có chút âm áp, nói “Không có bị thương, trong đội có chị Lê là hệ trị liệu, cô không cần lo lắng”

“Không có việc gì là tốt rồi” Tào Mẫn gật đầu “Nghe Cố Úc Trạch nói, bên trong nhà phụ phần đông là dị năng giả?”

Đường Nhượng nghĩ nghĩ, trong lòng lại nhảy dựng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Hoài nghi

Đường Nhượng không biết trong lời nói của Tào Mẫn có tồn tại ý gì khác không, bởi vậy thời điểm cô hỏi liền không trả lời ngay.

Đường Nhượng đang nghĩ thì Tào Mẫn lại hỏi “Không chỉ có dị năng giả, nghe nói trên tay những người kia còn có vũ khí nóng, mọi người thực sự không bị sao?”

Nếu như câu hỏi đầu tiên còn chưa có hiểu rõ ý của Tào Mẫn thì lần này Đường Nhượng liền đoán được đại khái nội dung cô muốn hỏi.

Hóa ra không chỉ mọi người muốn biết tinh thần lực của Tào Mẫn mạnh bao nhiêu, kỳ thật tiến sĩ Tào cũng muốn biết dị năng của mọi người trong đoàn xe cường đại tới trình độ nào.

“Đối phương xác thực có lựu đạn, nhưng chỉ nổ có một quả, hơn nữa khi đó họ đứng ở lầu ba quảng xuống, có lẽ kỹ thuật đối phương không được tốt lắm, đoàn đội chúng tôi đều không có bị thương” ngôn ngữ của Đường Nhượng bình thường, không gọn sóng sợ hãi.

Bạch Thất mở miệng nói “Nếu tiến sĩ Tào muốn biết chi tiết, có hứng thú chút nữa có thể cùng Vệ thiếu tướng tới chỗ đội trưởng của chúng tôi.”

Dương Lê ở bên cạnh nghe thấy lời này, tới vỗ bả vai Tào Mẫn, cười nói “A Mẫn, em quen với tiểu Đường của đội chúng tôi à?”

Tào Mẫn thấy Dương Lê, cười cười “Hôm trước tại quán cà phê có tán gẫu chốc lát”

Dương Lê nói “Chị cùng em công tác với nhau lâu như vậy, em còn chưa mời chị một ly cà phê nào đâu”

Tào Mẫn cười tiếp lời “Đoàn đội của chị đến đi vội vàng, là chị không cho em cơ hội đó”

Cứ như vậy một phen, đối đáp nhau.

Cố Úc Trạch bước vài bước đến bên cạnh tiến sĩ Tào “Tôi nghĩ đội mọi người khẳng định phải giằng co với đối phương thật lâu, tôi đang chuẩn bị để Vệ Lam mang đội đi qua”

“Ngược lại tốc độ của anh thật nhanh” Bạch Thất lườm Cố Úc Trạch “Ngay cả tin tình báo cũng giải thích rõ ràng với họ”

“Chúng ta là bạn bè cùng chung hoạn nạn nha” Cố Úc Trạch bước hai bước, từ bên phải chuyển qua bên trái Tào Mẫn, đứng lại gần Đường Nhượng.

“Ha ha, bạn bà?” Bạch Thất lời kéo Đường Nhượng, thay đổi vị trí với cô.

“Ha ha, ra ngoài đều là bạn tốt” Cố Úc Trạch thấy Đường Nhượng bị đổi sang bên trái Bạch Thất cắn răng cười một tiếng.

Cười đều là giả, trong lòng hai người cùng biết.

Cố Úc Trạch và Bạch Thất đi song song với nhau.

Nhìn nhau, thấy ghét.

Tính địch gặp nhau, đồ mắt nhìn.

Cố Úc Trạch đến cùng không thể đi đến bên cạnh Đường Nhượng, vị trí đó vĩnh viễn có Bạch Thất.

Bên kia Vệ Lam đang cẩn thận thăm hỏi tình hình chiến đấu hôm nay, anh biết bên nhà phụ đệ năng giả cùng súng ống rất nhiều, cũng hiểu kỳ bọn họ làm thế nào có thể bảo toàn nhóm người mình an toàn, toàn bộ không hao tổn gì trở về.

Vấn đề này trước đó mọi người trong đoàn xe đã thống nhất, đối phương có súng ống và đệ năng giả quá nhiều, chính bản thân họ bảo vệ tính mạng không dễ dàng, đừng nói tới bắt sống người xấu. . .

Sau đó lại đem công lao đặt trên súng phân tử i-on.

Vốn bọn họ cũng có súng phân tử i-on.

Hơn nữa cũng chỉ có thể nghe họ nói, bọn người Vệ Lam không có chứng cứ rõ ràng để so sánh, nói thế nào cũng là quyền chủ động của bọn họ.

“May là lúc trước thời điểm ra ngoài Vệ thiếu có cấp cho vài khẩu, đánh không lại liền lấy ra bắn đối phương” Hồ Hạo Thiên vừa đi vừa nói chuyện, chỉ chốc lát đã đến chỗ ở, quay đầu nhìn đoàn đội, nói “Vệ thiếu tướng, để những người trẻ tuổi này nghỉ ngơi trước, tôi cùng anh đi một chuyến, cung cấp tư liệu bên rạp hát kia”

Vệ Lam hướng Bạch Thất nhìn thoáng qua “Bạch Ngan, anh cũng tới làm một phần báo cáo đi, trong đám người Cố Úc Trạch mang về, có một người tự xưng là chủ của anh”

Bạch Thất quay đầu nhìn Vệ Lam nói “Các người cứ theo quy củ mà làm”

Hồ Hạo Thiên trầm ngâm nói “Tiểu Bạch vô cùng hận người vì tư lợi mà làm việc ác như người chủ này, đã bỏ ra khí lực rất lớn mới có thể hành xử quân pháp bất vị thân như vậy, Vệ thiếu tướng đừng vạch trần nỗi đau của người khác như thế”

Hồ Hạo Thiên cũng đã nói như vậy, Vệ Lam cũng không kiên trì nữa, cùng Hồ Hạo Thiên hướng tới phòng làm việc giao nhiệm vụ của căn cứ.

Tiến sĩ Tào thấy bọn họ rời đi, nhìn Dương Lê nói một câu “Tôi cũng đi xem sao” rồi đi theo.

Bạch Thất mang theo Đường Nhượng cùng mọi người trong đoàn xe đi vào phòng dạy học, thấy Cố Úc Trạch vẫn sóng bước đi cùng, nhìn hẩn thật sâu, ôm vai Đường Nhượng bước lên cầu thang.

Ngược lại về mặt Lưu Bình kỳ quái “Đội trưởng Cố, hình như anh không ở nơi này nha”

Toà nhà này là cho người bên ngoài, công dân của căn cứ thành phố H không ở toà này.

Cố Úc Trạch lơ đãng “Chẳng lẽ tôi không thể tới chỗ ở của bạn bè ngồi một chút sao?”

“Chúng ta như vậy là bằng hữu sao?”

“Từ hải đều là huynh đệ”

Lưu Bình chép miệng một tiếng “Quả nhiên không địch lại người lưu manh, tôi không phản bác được”

Phan Đại Vĩ nói “Người trẻ tuổi, cái này rõ ràng là trình độ văn hoá chưa đủ, cần tăng cường học tập ngôn ngữ”

Lưu Bình: “. . .”

Có thể dùng nội chiến không.

Cố Úc Trạch đến cùng cũng không mặt dày theo đội xe Tuy Tiệp vào trong phòng, cho dù hẩn thực sự không có ý tứ đi vào, đoàn xe Tuy Tiệp cũng không cho hẩn cơ hội vào phòng làm khách.

Hai ngày làm nhiệm vụ, phong trần mệt mỏi. Tất cả mọi người trở lại phòng tắm rửa một hồi, thay đổi trang phục ở nhà thoải mái dễ chịu.

Khi mọi người vây quanh bàn ăn với cơm nóng hồi thì Hồ Hạo Thiên cũng mang theo toàn thân mệt mỏi trở về.

Vừa vào nhà liền gạt Lư Bình ra, cầm lấy đĩa bát trên bàn mảnh liệt và cơm ăn, sau khi nuốt xuống mới nói “Tiến sĩ Tào thật đúng miệng lưỡi bén nhọn, tôi thiếu chút nữa không chống cự được”

Vừa rồi Dương Lê gặp tình huống Tào Mẫn cố tình tìm hiểu Đường Nhược mới đi tới giúp Đường Nhược giải vây, giờ nghe ông xã nói như vậy lập tức hỏi “Cô ấy muốn dò xét gì từ anh, về dị năng của chúng ta sao?”

“Có lẽ không đơn thuần là dị năng” Hồ Hạo Thiên nhìn Bạch Thất nói “Tiểu Bạch, tôi cảm thấy đúng như chúng ta dự liệu, Tào Mẫn muốn thông qua Vệ Lam tìm hiểu xem chúng ta có dị năng tinh thần lực không, cái này rất khó giữ”

Bạch Thất nói “Tiến sĩ Tào hỏi anh như thế nào?”

Hồ Hạo Thiên nhớ lại nói “Lúc Vệ Lam hỏi, tôi cũng lặp lại nội dung chuẩn bị trước một lần, người chết không đối chứng, chúng ta cũng không sợ bọn họ đi thăm dò, nhưng tiến sĩ Tào kia thỉnh thoảng lại chen vào một câu ...”

Lúc Hồ Hạo Thiên nói, bên cạnh có một bình sĩ ghi chép lại.

Vệ Lam lại không nói gì.

Tào Mẫn lại trở thành người chủ động hỏi “Sau khi mọi người tiến vào, đối phương không lập tức nổ súng?”

“Mọi người dùng súng phân tử i-on trực tiếp giết những người đó, vậy những con tin đó làm sao để cứu ra?”

“Thời gian lưu đạn nổ là trước hay sau khi nổ súng i-on?”

...

Hồ Hạo Thiên nhớ lại xong, tổng kết nói “Cô gái này không đơn giản nha, cô ấy không đi làm thám tử thật đáng tiếc”

Lư Bình nghe xong có chút áp úng “Vậy làm sao bây giờ, ngày mai còn cùng cô ấy đi làm nhiệm vụ thí nghiệm, lần này không có như lần trước, khả năng cần phòng thích dị năng là rất lớn”

Hồ Hạo Thiên nhớ tới việc “Vệ Lam ngày mai cần báo cáo chuyện thành với căn cứ thành phố H, còn cần thông qua khẩu cung của Bạch Trí để nội bộ thành phố H thẩm tra Thẩm Thần, cho nên nhiệm vụ phòng thí nghiệm chuyển rồi một ngày, ngày mai chúng ta chưa đi qua”

Phan Đại Vĩ trầm ngâm một tiếng “Kỳ thật dị năng của chúng ta cũng không cần che dấu, vốn chúng ta so với người khác sớm phát hiện ra tác dụng của tinh hạch, cái này lãnh đạo căn cứ thành phố A cũng biết”

Bạch Thất gật đầu “Chuyện dị năng thăng cấp, ngoại trừ tinh hạch còn cần ý niệm của bản thân, xác thực không cần che dấu”

Dương Lê vẫn có chút lo lắng “Thế nhưng khi chúng ta tiến vào căn cứ, người Tào Mẫn lập tức chào hỏi là Đường Nhược, tôi hoài nghi cô ấy muốn biết thực lực của chúng ta chỉ là một, cô ấy càng có hứng thú với Tiểu Nhược”

Trong lòng Đường Nhược căng thẳng “Vì sao?”

Dương Lê nói “Em có sử dụng dị năng trước mặt cô ấy, để cô ấy thấy được dấu vết không?”

Đường Nhược cẩn thận suy nghĩ một lần, lắc đầu “Không có, em không sử dụng dị năng trước mặt cô ấy, hôm trước trong quán cà phê Tào tiến sĩ tựa hồ chỉ muốn nhìn dị năng hệ Thủy của em ...” Dừng một lát, cô còn nói “Nếu có thì ... có một lần vào ngày đầu tiên họ tiến vào căn cứ thành phố A, em phóng dị năng tinh thần lực tới cạnh cô ấy, lúc ấy đang ghi chép nội dung nghiên cứu, tựa hồ cô ấy phát giác ra sự khác thường”

Bạch Thất nghe tới đây, nghĩ tới một lần khác Đường Nhược sử dụng dị năng tinh thần lực, mi tâm nhú lại, miệng lại nói “Cô ấy không có khả năng dựa vào tình huống đó để hoài nghi em, cho nên cô ấy chú ý em hẳn bởi vì một vấn đề khác”

Đường Nhược hỏi “Sẽ là vấn đề gì?”

Bạch Thất gấp cho cô một ít rau, chậm rãi nói “Tiến sĩ Tào luôn đi cùng Cố Úc Trạch, Cố Úc Trạch lại tiếp cận em”

Đường Nhược: “...”

Đường Nhược giải thích nói “Em cũng không quen thân đội trưởng Cố”

“Đúng” Bạch Thất lại gấp cho cô một miếng xương sườn, bờ môi mỏng hơi bĩu “Hai người không phải là không quen, mà căn bản không biết nhau”

Cô nâng ... chén lên, trầm mặc không nói, bắt đầu ăn cơm.

Có người lại ăn dấm chua linh tinh rồi, mình vẫn là không nên nói gì đi.

Hơn nữa trên mặt hình như có hơi nước rồi.

Nhưng mọi người lại biết, Bạch Thất chỉ là muốn hỏi họ cắt đứt đề tài này mà thôi.

Phan Đại Vĩ nuốt vào một miếng củ cải trắng “Hai người đều rất trêu chọc đào hoa”

Thời điểm đội Tuy Tiệp ăn cơm thảo luận, dưới lầu cũng có một cuộc gặp mặt diễn ra.

Trong góc toà nhà, Cố Úc Trạch nghe thấy tiếng giày cao gót, quay người, hướng người tới đưa ra một điều thuốc “Lời khai có đưa tới đáp án cô muốn?”

Tào Mẫn nhận điều thuốc trong tay Cố Úc Trạch, cúi đầu nhìn chằm điều thuốc qua lại giữa hai tay “Không, đội trưởng của họ tư duy rất mạch lạc, hỏi sao cũng có thể đáp được, không hề chủ doanh nghiệp cấp quốc gia”

Cố Úc Trạch nhả một hơi khói thuốc “Rốt cuộc là dị năng gì khiến cô vui buồn thất thường hoài nghi người ta, lại để tôi cùng người ta đánh nhau không thành, dẫn họ đi làm nhiệm vụ, tới tới lui lui mấy lần, vẫn không tìm được đáp án cô muốn đây”

Tào Mẫn đem thuốc lá kín đáo đưa lại “Anh yên tâm, cho dù tôi không tìm được đáp án, chuyện đã đáp ứng với anh quyết không nuốt lời”

“Vật tư không phải thứ chính yếu nhất, cô biết rồi muốn chính là năng lượng tinh khiết mà cô đề cập”

Nghe nói loại này tinh khiết năng lượng gấp hai mươi lần hơn tinh hạch bình thường.

Năng lực vẫn là thứ đàn ông truy cầu không ngừng. Sau tận thế lại càng cần hơn.

Cho nên Cố Úc Trạch cũng muốn tinh thạch tinh khiết này.

Tào Mẫn quay người rời đi “Trở lại căn cứ thành phố A sẽ đưa cho anh, dù sao vì cô ấy khẳng định anh sẽ theo tới thành phố A”

Cô đi hai bước, đột nhiên xoay người nói “Nếu như tôi tách cô ấy cùng vị hôn phu ra, anh có thể khiến cô ấy yêu anh hay không?”

Cố Úc Trạch dừng tay hút thuốc, cười rộ lên “Vấn đề này đổi lại thành, nếu tôi đem Vệ thiếu tướng cùng cô buộc vào một chỗ, cô có biện pháp khiến anh ta khẳng khái một mực nghe theo cô không?”

“Vậy thì không được” Tào Mẫn khoát khoát tay, quay người tiếp tục đi “Huỷ nhân duyên của người khác xác thực không phải là loại chuyện có thể làm”

Cố Úc Trạch đứng trong góc nhỏ, hút đến đoạn thuốc cuối cùng mới ngẩng đầu nhìn về cửa phòng 407 xa xa.

Tào Mẫn rốt cuộc muốn biết loại dị năng nào của họ?

Có được dị năng đó là ai?

Sau khi biết cô sẽ làm gì?

Nâng môi cười cười, Cố Úc Trạch đem thuốc lá Tào Mẫn đưa bỏ lại vào trong hộp thuốc.

Trong căn cứ thuốc lá không rẻ, có thể tiết kiệm một điều liền tiết kiệm.

Hơn nữa, chính mình còn cần thuốc này tham dự các chuyện thú vị đây.

Đoàn xe Tuy Tiệp ăn cơm tối, ngồi lại thương thảo về nhiệm vụ phòng thí nghiệm xem cần chú ý các công việc gì, sau đó liền trở về phòng ngủ.

Hai ngày này tinh thần căng cứng, ai cũng mệt mỏi.

Nhiệt độ ban đêm nóng như mùa hè.

Bạch Thất ôm Đường Nhục nằm trên giường.

Anh đem tay đặt trên vai cô, ôm cả người cô vào trong ngực “Về sau đừng tiếp xúc gì với tiến sĩ Tào nữa”

“Vì sao?” Đường Nhục hỏi.

Bạch Thất nói “Như lời của Dương Lê, có lẽ Tào Mẫn hoài nghi dị năng của em.

Đường Nhục giống như không tin mở miệng “Vừa rồi anh không phải nói ...”

Bạch Thất “Trừ lần thứ nhất em dùng tinh thần lực dò xét bị cô ấy phát giác, còn có một lần em sử dụng dị năng tinh thần trước mặt cô ấy”

Đường Nhượng nghi hoặc “Một lần đó ...” Sau đó dừng lại một chút cô đột nhiên nghĩ ra “Anh nói lần em tiến vào đại não của Tô Tiêm Ảnh?”

Lần đó tất cả mọi người ở trong sân, hơn nữa dường như tiến sĩ Tào ở ngay sau mình.

“Đúng” Bạch Thất nâng Đường Nhượng dậy, con người màu xanh rực rỡ nhìn cô “Lần em sử dụng tinh thần lực quấy nhiễu đại não người, cho nên em không biết tình huống đó bị cô ấy phát giác chỗ nào dị thường, do đó hoài nghi và xem trọng em ... Tiểu Nhượng, về sau gặp mặt Tào Mẫn em phải cẩn thận”

Đường Nhượng tự nhiên là đồng ý.

Cô có chút cảm thán, tiến sĩ Tào đúng là người cẩn thận tỉ mỉ, mới có thể thông qua chi tiết nhỏ như vậy phát hiện ra sự khác thường.

Sau đó cô hỏi Bạch Thất “Anh rõ ràng biết cô ấy hoài nghi em, vì sao không đem chuyện nói cho mọi người?”

Trên mặt Bạch Thất có tia xúc động “Bởi vì tinh thần lực của em có thể tiến vào não người, anh không muốn khiến mọi chuyện phức tạp”

Đường Nhượng ngẩn người, sau đó hiểu lời Bạch Thất muốn nói.

Dù hiện tại mình không thể không chế tư tưởng người khác, nhưng theo năng lực tấn cấp, đạt được năng lực này là chuyện sớm hay muộn.

Mọi người trong đoàn xe là đồng đội bạn tốt, nhưng tin rằng không ai nguyện ý trí nhớ của mình tùy thời bị dò xét, tư tưởng bị khống chế cho dù là bạn.

Bạch Thất sờ mặt Đường Nhượng, thờ dãi “Tiểu Nhượng, anh nghi thần nghi quỷ đã quen, cho nên làm việc hay cân nhắc, nhưng nên có tâm phòng người, đây là tận thế, là quy tắc cơ bản của thế giới mới”

Mặc dù không phải duy nhất, nhưng xác thực là cơ bản nhất.

Nếu không đòi trước anh chỉ biết là tiến sĩ Tào có dị năng tinh thần lực, vì phòng ngừa vạn nhất, anh có khả năng sẽ ra tay trước diệt trừ tiến sĩ Tào rồi.

Đường Nhượng cũng dùng tay xoa mặt Bạch Thất “Em biết, nếu quả thật không được, chúng ta rời khỏi đây, chỉ có hai người chúng ta, chính mình muốn đi đâu thì đi”

Bạch Thất khẽ cười “Được”

Tuy nhiên anh biết rõ thời gian sau tận thế, nếu không có căn cứ che chở, ở bên ngoài tự mình sinh tồn cơ bản là tự tìm đường chết, nhưng anh không muốn hiện tại trước mặt lại phủ định ý tưởng của cô gái của mình.

Giải quyết hết vấn đề dị năng tấn cấp của cô, hai người thật đúng có thể đi ra ngoài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Cái này không khoa học

Edit: Thu Hằng

Beta: Sakura

Ngày hôm sau, đoàn đội mọi người không có ra khỏi căn cứ đánh Zombie.

Buổi sáng mọi người ăn mặc chỉnh tề, trực tiếp đi đại sảnh nhiệm vụ của căn cứ lĩnh khen thưởng.

Tuy đây không phải đại sảnh tuyên bố nhiệm vụ của căn cứ, nhưng lần này lại giải quyết vấn đề của lãnh đạo căn cứ thành phố H, khẳng định phần thưởng sẽ không qua loa.

Và lại, chỗ vật tư tại kịch trường, hôm qua đoàn người cũng không có tâm tình đi xem xét lại, chỉ vội vàng gom một ít súng ống rồi rời đi.

Cho nên cũng muốn thông qua căn cứ lấy lại chút ít tổn thất để đền bù, ai bảo căn cứ chuyển hết nhà kho bến tàu đi.

Đương nhiên, bọn họ biết hành vi lên giấu súng ống cần giấu kín, không thể lộ ra ngoài. Bằng không phải giao nộp cho căn cứ một ít súng ống bọn họ lấy

được.

Cũng chính bởi vì mọi người trong đoàn xe không có lấy đi vật tư khác trong rạp hát, bởi vậy đồ vật còn lại trong rạp hát hôm nay được quân đội phái người đi nhặt về.

Đại sảnh nhiệm vụ thành phố H trước tận thế là một thư viện cỡ lớn của trường học cải tạo thành, đi trên bậc thang cao cao tiến vào đại sảnh, phát hiện chỗ này đã hoàn thiện khá rồi.

Bảng nhiệm vụ không còn là bảng dán giấy dùng phương thức ghi chép như trước, hiện tại đã biến thành màn hình cỡ lớn.

Cũng không biết thành phố H ra nhiệm vụ lúc nào mà thu thập được nhiều màn hình cỡ lớn như vậy.

Hơn nữa tốc độ lại rất nhanh, đem những thứ này lắp đặt hoàn chỉnh.

Nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân hoàn thành, văn phòng căn cứ quân đội địa phương đều sử dụng điện bình thường.

Nhìn màn ảnh trực tiếp dùng băng dính dán lên tường kia, mọi người trong đoàn xe hiểu được, những vật này đại khái là khi thực hiện nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân đã được trang bị rồi, chỉ chờ có điện là sử dụng bình thường.

Trên màn hình, từng nhiệm vụ chớp động thời gian ước chừng một phút.

Bởi vì cảm giác mới lạ, mọi người trong đoàn xe cũng đứng lại trước màn hình nhìn nhìn.

Mỗi ngày đều đánh Zombie, làm cho mọi người sinh ra ảo giác thời gian trôi qua quá nhanh, như đã trải qua mấy đời.

Bây giờ nhìn những màn hình điện tử nhấp nhô này, bọn họ mới cảm giác được xác thực đang sống trong thế kỷ hai mươi mốt.

Nhìn chăm chăm vào màn hình trong chốc lát, mọi người phát hiện nhiệm vụ phòng thí nghiệm ngày mai được phát ngay trên bảng thứ nhất.

Nhiệm vụ phòng thí nghiệm Tân Hải triệu tập đoàn đội cấp độ C tiếp nhận nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ từng đoàn đội được thưởng gạo 200 cân, bột mì 200 cân, mì tôm ...

Đường Nhục nhìn mấy chữ nhấp nháy trên bảng đơn thấy kỳ quái “Đoàn đội cấp độ C là có ý gì?”

Mọi người trong đoàn xe cũng cảm thấy khó hiểu.

Lưu Bình nói “Vệ Lam mời đội chúng ta tham gia nhiệm vụ phòng thí nghiệm, đoàn đội chúng ta được tính toán cấp bậc dựa vào cái gì, dựa theo tiêu chí nào đoàn đội đạt được đẳng cấp này, là thực lực của thành viên trong đội sao?”

Bạch Thất giải thích “Cấp độ đoàn đội được phân chia theo nhiệm vụ đã hoàn thành, ở đây tiếp nhận nhiệm vụ, sau khi hoàn thành được ghi chép lại, sau đó được tích lũy điểm, đạt được điểm tích lũy tới mức độ nhất định có thể khiến đẳng cấp toàn đội thăng cấp”

Lông mày Phan Đại Vĩ chau lại “Trong căn cứ mới thành lập, đoàn đội đều có thể tiến cấp”

Đường Nhục nói “Cấp bậc này tương đương với tín dụng của đoàn đội sao?”

Hồ Hạo Thiên hôm qua tới nơi này cũng tìm hiểu một phen, biết rõ tác dụng của cấp bậc này “Đúng, cũng không khác cấp bậc tín dụng lắm, cũng có thể hiểu cái này biểu tượng cho thực lực, từ cấp độ S đến cấp độ A, mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể đạt được điểm tích lũy của căn cứ, điểm tích lũy đạt tới một mức nhất định có thể dùng để đổi đẳng cấp và vật tư, đương nhiên là nhiệm vụ đòi hỏi đẳng cấp càng cao thì thù lao càng lớn”

Lưu Bình vui vẻ nói “Nói như vậy, hiện tại nhiệm vụ trong căn cứ trên bảng này giống như trò chơi nhiệm vụ rồi”

Bạch Thất gật đầu “Không khác lắm, trò chơi nguyên bản là do tưởng tượng của con người, hôm nay thế giới này cũng trở nên không khác gì trò chơi”

Hồ Hạo Thiên cũng tán thành loại giải thích này “Chúng ta biến dị, còn có thể tăng cấp dị năng, hiện tại so với đánh quái thăng cấp không khác là bao rồi”

Lưu Bình nói “Đã như vậy, đoàn đội chúng ta cấp bao nhiêu ... Ồ, đoàn đội Độc Bộ vẫn cấp độ B này” anh thấy đứng đầu trên bảng danh sách là đoàn đội Độc Bộ, nghĩ nghĩ về mặt hưng phấn “Chúng ta không ở cấp độ A, khẳng định cũng là cấp độ B đi, tôi dám khẳng định ở đây không có đoàn đội nào lợi hại hơn chúng ta”

Ngắm lại tiểu Bạch có một đoá sen trắng, phóng ra có thể quét ngang một mảnh.

Thiên hạ còn không phải mặc ta đi.

Hồ Hạo Thiên kỳ thật không muốn đả kích hắn “Đội chúng ta vẫn cấp độ S ... Đúng, ở trang sau cùng, một điểm danh dự cũng không có”

Bọn họ là tạm thời đặt chân ở thành phố H, đương nhiên tên cũng phải đăng ký lên, hơn nữa đã được liệt kê điểm tích lũy từ thành phố A vào, trên đó

hiện ra số 0

Lưu Bình: "..."

Lưu Bình "Hò đội, có phải nói giỡn không, S cùng A cách nhau mười mấy đẳng cấp, chúng ta có phải quá lạc hậu không?"

Đường Nhược nói "Chúng ta không phải cũng tham gia nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân sao, vì cái gì bọn họ không tính điểm tích lũy?"

Bạch Thất nói "Chúng ta đã rời đi, không thể tính là có tham gia nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân"

Lưu Bình có chút tức giận bất bình "Chúng ta cũng coi như bởi vì việc công không tham gia được nhiệm vụ nha, rõ ràng ngay cả chút điểm đền bù tổn thất cũng không có"

Điền Hải nói "Hiện tại chúng ta đang đi giao nộp nhiệm vụ rap hát hôm qua, gia xong nhiệm vụ này có lẽ cấp bậc có thể tăng lên nha"

Hồ Hạo Thiên chỉ vào trên màn hình, hiện lên bảng xếp hạng đoàn đội trong căn cứ nói "Không phải, ngày hôm qua chúng ta chỉ là góp sức cho đoàn đội Độc Bộ, cho nên điểm tích lũy của nhiệm vụ ngày hôm qua tính cho đoàn đội của bọn họ"

La Tự Cường nói "Ý tứ của đội trưởng Hồ là, chúng ta vẫn phải giao nhận nhiệm vụ cấp thấp của đoàn đội cấp độ S?"

Hồ Hạo Thiên nghiêm túc gật đầu.

Mọi người: "..."

Như thế nào đội này lại lẫn lộn đến bộ đáng thê thảm như thế.

Cái này không khoa học.

Cho dù hôm qua đúng là bọn họ phụ giúp người khác, trong căn cứ tốt xấu gì cũng nên đem một ít vật tư làm phần thưởng.

Vốn đang rất hứng thú đi giao nhận nhiệm vụ, hiện tại toàn đội Tuy Tiệp đều mất hết tinh thần, làm anh hùng vô danh vì người khác mai mối, cảm giác thực không tốt.

Thành phố H cuối cùng không tìm ra độc thủ sau màn là Thẩm Thần, thứ nhất là do không có chứng cứ xác thực, thứ hai là khẩu cung của Bạch Trí luôn không đề cập tới Thẩm Thần, hơn nữa vì bảo toàn cho đối phương, còn đựng đầu tự sát.

Buổi tối nghe được chuyện này, ngược lại Hồ Hạo Thiên cảm thán một câu "Nhìn không ra Bạch Trí còn có điểm nghĩa khí này, chẳng lẽ trước đây tôi nhìn sai ưu điểm của người này?"

Bạch Thất nghĩ nghĩ, lắc đầu nói "Lão ấy không phải vì Thẩm Thần, đoán chừng bị Thẩm Thần nắm thóp rồi"

"Nắm thóp?" Hồ Hạo Thiên nói "Người đầu đã chết, còn bị nắm trong tay cái ... a là ..."

"Là người thân" Phan Đại Vĩ nói, sau đó nhìn về phía Bạch Thất "Chú muốn đi giải cứu bọn họ sao?"

Bạch Thất cười cười "Một đám người như rắn rết, tại sao tôi phải đi cứu"

Sau đó lôi kéo người trở về phòng.

Hồ Hạo Thiên nhìn hai người Bạch Thất vào trong phòng, vỗ vỗ bả vai Phan Đại Vĩ "Lúc trước tôi cũng từng gặp con trai Bạch Trí, nhìn tới xác thực cũng không phải người tốt lành gì"

Phan Đại Vĩ rút ra một điều thuốc "Chỉ sợ hiện tại con trai hán cũng đã chết rồi"

Người xấu chỉ lo tới an toàn của chính mình, làm sao có thể thực sự thực hiện hứa hẹn lúc trước.

Lưu lại con trai Bạch Trí có thể xem như nuôi hổ gây họa, Thẩm Thần có thể làm tới chức phó thị trưởng, nhân vật như vậy chắc chắn sẽ không ngu xuẩn.

Hồ Hạo Thiên cũng nói "Đúng vậy, đáng thương cho Bạch Trí lại có thể tin tưởng Thẩm Thần, còn vì giữ bí mật cho hán mà chết"

Một người xấu, tin tưởng lời hứa của một người xấu khác, xác thực cũng bi ai.

Trong phòng Đường Nhược sợ Bạch Thất nghĩ không thông, trong lúc nhất thời quan tâm quá sẽ loạn, cũng không biết nên an ủi Bạch Thất thế nào, đành phải cẩn thận quan sát anh, thiếu chút nữa tắm rửa cũng đi theo.

Bạch Thất nhìn ra điểm khác thường, thò tay ôm cô, nở nụ cười, con mắt đen bóng lộ ra ánh sáng, trong đèn tối lộ ra dị sắc "Anh sớm đã không coi bọn họ là thân nhân, cho nên Tiểu Nhược không cần lo lắng như vậy"

Đường Nhược thấy anh thực sự buồn lòng, mới yên lòng “Đúng, người thân như vậy thực sự không có còn hơn”

Hôm qua cô từ Bạch Thất nghe được chuyện của anh cùng chú mình ở kiếp trước, tự nhiên hiểu được sự vô liêm sỉ của người chú này, cho dù không có kiếp trước, chỉ bằng kiếp này làm chuyện như vậy cũng không thể tha thứ.

Sáng sớm, đoàn đội Tuỳ Tiệp cùng ăn điểm tâm, đem đồ vật của mình đều thu thập lại, mang theo hành lý trên lưng xuất phát.

Nhiệm vụ lần này là giải cứu một đám nhân viên nghiên cứu khoa học.

La Tự Cường nhìn lên trời cao “Aiz, không biết lúc nào mới có thể trở về căn cứ thành phố A”

Dư Vạn Lý đập cậu ta một cước “Như thế nào, muốn tìm vợ cùng con trai hả?”

La Tự Cường nháy mắt tránh thoát cái chân kia “Đừng nói, anh không muốn gặp lão bà của mình”

“Muốn ah” Dư Vạn Lý đi tới chỗ Phan Đại Vĩ “Anh Phan, anh Phan, anh thì sao”

Phan Đại Vĩ còng túi hành lý, lui hai bước, nói “Gọi anh già làm gì, muốn lấy dưa hấu ăn?”

La Tự Cường chỉ chỉ Hồ Hạo Thiên phía trước “Đừng đi cùng mấy người vô sỉ này, với tình trạng của anh, nên cùng phe với chúng tôi”

Phan Đại Vĩ nhìn nhìn phía trước là hình ảnh Bạch Thất lôi kéo Đường Nhược, Hồ Hạo Thiên lôi kéo Dương Lê nói “Người lớn như vậy rồi, đứng có chơi mấy trò ngây thơ như thế chứ”

La Tự Cường gật đầu, ánh mắt vừa thật thà lại kiên định “Chúng tôi là những người phạm phụ tục tử, duy chỉ có anh Phan thiên tư hơn người, lĩnh ngộ được những thứ tinh túy, đã như vậy anh Phan, anh bước đi lưu loát, tiếp tục đi về phía trước nha”

Vì vậy Phan Đại Vĩ lại đi lên, chẳng bao lâu, hai đôi vợ chồng ở đằng kia lại ‘anh cười cười, tôi xấu hổ’, liền lui lại “Tôi nghĩ rồi, có lẽ nên cố định theo phe cánh mọi người”

Mấy chàng trai độc thân nhìn về mấy kỹ năng ân ái này còn có thể bảo trì bình tĩnh, dù sao cũng không biểu tình là vật chi.

Nhưng mà mình già như vậy ...

Ày, được rồi, nên tránh xa!

La Tự Cường vươn tay “Đều lớn như vậy rồi, còn chơi trò ngây thơ như thế nữa”

Phan Đại Vĩ: “...”

Phan Đại Vĩ “Anh già tôi đây cho chú hai trái dưa hấu làm phí nhập doanh?”

Bọn họ tuy ngoài miệng luôn nói chuyện cười đùa, chân cũng vẫn không ngừng lại, rất nhanh đã đến tập hợp ở cửa bắc.

Ở chỗ này nhìn chung quanh một vòng, mọi người mới biết được tham gia nhiệm vụ thật đúng là có rất nhiều người.

“Nhà vật lý học nào được căn cứ coi trọng như vậy, lại để nhiều người đi giải cứu thế này?” Lưu Bình nói

Bạch Thất nhìn đoàn đội lớn có ấn tượng của kiếp trước suy đoán nói “Đại khái là do bọn họ nghiên cứu ra thứ có lợi cho kiến thiết nha”

“Sẽ là cái gì?” Đường Nhược cũng tò mò “Nhà vật lý nghiên cứu ... là sức hút của trái đất cùng thuyết tiến hoá các loại sao?”

Nhận thức của cô về các nhà vật lý học thật đúng là có hạn, có thể nghĩ đến chỉ có Edison của thế giới trước mà thôi.

Bạch Thất sờ sờ mặt cô “Đến đó nhìn bên trong là có thể biết bọn họ nghiên cứu ra cái gì có thể khiến cho quốc gia coi trọng như vậy”

Bọn họ đứng một bên nói chuyện phiếm, đội Vệ Lam điểm danh quân số rồi xuất phát.

Bên kia, Cố Úc Trạch đi tới bên cạnh Tào Mẫn “Nghe nói hôm qua cô còn đi theo nhân viên tới rạp hát thu thập vật tư”

Tào Mẫn cười cười “Anh ngược lại tin tức thật linh thông”

Cố Úc Trạch nói “Có tìm được thứ cô muốn không?”

Tào Mẫn nói “Một mồi lửa đem nhà phụ đốt không còn một mảnh, anh cảm thấy thế nào?”

Cố Úc Trạch nói “Thời điểm làm nhiệm vụ lần này, người ngay tại đây, khẳng định cô sẽ biết được thứ cô tìm”

Tào Mẫn nhìn đoàn đội Tuy Tiện bên kia nói chuyện vui đùa sung sướng “Chỉ mong vậy nha”

Cố Úc Trạch bỏ đi “Tốt rồi, tôi đã thoả mãn tính bát quái, đi trước, hẹn gặp lại”

Bên kia đoàn đội Tầm Mộng cũng đã tập hợp

Đồng Cầm Cầm nhìn qua bộ dáng chàng chàng thiếp thiếp của Bạch Thất cùng Đường Nhục cách đó không xa, lại nhìn Đường Nhục một thân nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ. Cười lạnh một tiếng, đứng một bên Tô Vũ Vi nói “Đoàn đội bọn họ thật may mắn, đường hầm lún còn có thể rơi xuống cống thoát nước được”

Trước đó Tô Vũ Vi gặp Bạch Thất tại quán cà phê, dĩ nhiên là đã đem chuyện nói lại với Đồng Cầm Cầm.

Đồng Cầm Cầm ban đầu với việc Bạch Thất không chết thì cũng cảm thấy vui, nhưng lại nghe tới Tô Vũ Vi nói việc Bạch Thất vô tình tới cực điểm, nghe xong trong lòng đối với bọn họ cũng sinh cảm giác chán ghét.

Hiện tại trong lòng Tô Vũ Vi cũng mâu thuẫn.

Bạch Thất ba phen bốn bận không nể mặt cô, nhưng lại làm cho các cô lo lắng mấy lần, tới tới lui lui, cô có cảm giác tình cảm của mình đối với Bạch Thất thật là mệt mỏi.

Chỉ có điều, cứ như vậy buông tha lại cảm thấy không cam lòng. Lại nhìn Đường Nhục bên cạnh anh, dưới đáy lòng lại sinh ra ghen ghét.

Con người, đều như vậy.

Nếu Đường Nhục tốt mình hơn rất nhiều, cao không với tới cũng thôi đi.

Cô ngoại trừ hâm mộ cũng sẽ không sinh ra cảm giác ghen ghét.

Nhưng hôm nay, Đường Nhục luận bề ngoài chỉ trẻ tuổi hơn mình, dị năng ... vẫn không có, cô tự nhiên sẽ sinh ra khinh thường đối phương.

Thứ chính mình khinh thường lại được người coi như trân bảo nâng trong tay, khiến cô vì vậy sinh ra ghen ghét nóng giận.

Lúc mọi người suy nghĩ tâm tư, Vệ lam đã kiểm kê người xong, chuẩn bị xuất phát

Thời điểm Đường Nhục lên xe, Phan Hiểu Huyền tới vỗ vai cô “Nhìn, thật đúng là gặp được đội trưởng đội hậu cần Tầm Mộng, người ta còn đang nhìn cô kia, tôi nhìn ý tứ trong mắt họ ‘dây thắt lưng từ từ rộng, cuối cùng đứt khoát tuột’”

Đường Nhục còn chưa mở miệng, Phan Hiểu Huyền còn nói “Nhưng những thứ này cũng không có chỗ dùng! Cho dù họ có tung hoa tung nước khắp nơi thì tiểu Bạch cũng không thèm nhìn họ”

Đường Nhục: “...”

Cô nương, cô hào phóng mang gió bão nhắm tới tôi, lại làm người tốt nhắc tảng đá khỏi ngực tôi?

Từng chiếc xe theo cửa bắc đi ra, hướng phòng thí nghiệm bên bờ biển đi tới.

Đúng vậy, nhiệm vụ lần này địa điểm là bờ biển, cũng gần chỗ bến tàu mà bọn họ thu thập vật tư khi trước.

Đội Tuy Tiện lần này vẫn chỉ mang theo ba chiếc xe, vẫn phải trở về thành phố H một chuyến, mặc kệ là sau khi hoàn thành nhiệm vụ bên kia có trực tiếp trở về thành phố A hay không.

Và lại, bọn họ còn có một xe vật tư, lái xe vật tư đi làm nhiệm vụ cũng không tiện.

Bạch Thất cầm bản đồ cùng Đường Nhục ngồi phía sau xe nghiên cứu.

Đường Nhục chỉ vào vị trí đảo giữa hồ nói “Vi sao phòng thí nghiệm lại kiến tạo trên đảo như thế?” Như vậy có nhiều bất tiện.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Không thể nhẫn nhịn

Bạch Thất giải thích “Chắc phòng thí nghiệm sợ bị người quấy rầy, và lại phòng thí nghiệm cấp quốc gia thường có diện tích khá rộng, bởi vật mới chọn địa phương như thế, thanh tịnh lại rộng rãi”

Đường Nhược nói “Chúng ta đến đảo giữa hồ, cần dùng thuyền lên đảo sao?”

Bạch Thất cũng chưa từng đi, cũng không thể biết được.

Nói là đảo giữa hồ, cũng có thể nói đảo trên biển không sai biệt lắm, bởi vì nó thực sự ở trên biển.

Phan Hiểu Huyền trên ghế lái phụ quay qua nói “Tôi cảm thấy sẽ có đường qua lại, nếu không cũng sẽ có cầu nổi thẳng, bằng không những ... nhà khoa học kia mỗi ngày đều phải ngồi thuyền không phải rất phiền toái sao?”

Đường Nhược gật đầu.

Trên xe cũng không có chuyện gì, Phan Hiểu Huyền và Đường Nhược nói chuyện phiếm.

Bạch Thất thấy hai cô nương trò chuyện cao hứng, cũng không quấy rầy, chỉ ngồi trong xe luyện dị năng.

Hiện tại mọi người cũng đang lý giải phân loại các loại công năng của dị năng.

Ngay cả nhà nước cũng không có giải thích hợp lý, dù sao, tận thể cùng loại Zombie này trước hoặc trong lịch sử đều chưa từng tiếp xúc.

Mọi người hiện tại giải thích hoàn toàn vận dụng những ý nghĩ ngây ngô, nhất trí cho rằng dùng tay phóng thích dị năng là cách duy nhất.

Nhưng Bạch Thất biết rõ, dùng tay phóng thích dị năng chỉ là một cách chủ yếu nhất mà thôi, không thể xem là duy nhất.

Tựa như dị năng tinh thần lực của Đường Nhược, căn bản không cần dùng tay vẫn phóng ra lớp bảo vệ.

Trước khi chết, lần cuối cùng trong căn cứ thành phố A, nghe được thông tin dị năng kỳ thật là do tổ hợp vì lượng cực nhỏ trong không khí tổ hợp thành, cho nên tay tuy là phương thức phóng thích dị năng chủ yếu nhất, nhưng không phải cách duy nhất.

Đã nghe qua lý thuyết này, lại gặp các dị năng giả đẳng cấp cao lãng không ra dị năng, nên mới có chuyện khi trước Bạch Thất lãng không ra kiểm.

Đương nhiên ngoài chuyện này, Bạch Thất cũng không biết có phải trong căn cứ các nhà khoa học đã nghiên cứu ra cách thức khác không, bởi vì, khi trước anh ở chỗ thấp kém nhất trong căn cứ, là chỗ cuối cùng nhận được tin tức.

Bất kể như thế nào, chiêu lãng không ra dị năng, hôm nay Bạch Thất quả thật có thể làm được, bởi vậy hiện tại, anh cũng có thể luyện tập nhiều hơn, nghiên cứu các phương pháp khác để phóng thích dị năng.

Tóm lại trên xe cũng không có chuyện gì làm.

Phan Hiểu Huyền kể thừa khả năng ăn nói của Phan Đại Vĩ, theo nói chuyện từ buổi sáng tới giữa trưa cũng không buồn tẻ, đem sự tình trong trường đều nói hết một lần, trong đó còn kể một ít việc cô biết về Phạm Văn Giang.

Nói đến Phạm Văn Giang, ngược lại Phan Hiểu Huyền nhớ ra, đến thành phố H không thấy đoàn đội của bọn họ.

Từ sau khi Tô Tiệm Ảnh chết, trước khi nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân diễn ra vẫn không nhìn thấy đoàn đội của Phạm Văn Giang.

Phan Hiểu Huyền nói “Hình như ở thành phố H mình chưa từng thấy qua đội của Phạm Văn Giang, nhiệm vụ phòng thí nghiệm lần này cũng không có tham gia”

Đường Nhược nói “Có thể khi hoàn thành nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân, cùng quân đội và người khác trở về thành phố H rồi”

Phan Hiểu Huyền nói “Tôi nghĩ cái chết của Tô Tiệm Ảnh đã mang lại đả kích lớn với hắn, nghe nói năm đó trong trường học còn bình chọn ...”

Đường Nhược nghe xong cười rộ lên “Cô cũng biết nhiều chuyện thật đấy”

Phan Hiểu Huyền nói “Cậu ta cùng với cô từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chuyện của cậu ta .... đều là do cô ở trong trường học tuyên truyền đấy”

Đường Nhược: “...”

Nguyên chủ trước đó, có chút ...:(囧.

Ngược lại Bạch Thất nghe được lời này, đành chỉ luyện tập dị năng, như có điều suy nghĩ nói “Tiểu Nhược cùng Phạm Văn Giang kia là từ nhỏ cùng nhau lớn lên sao?”

Trước khi anh đính hôn, cũng không có tìm hiểu về Đường Nhược trước kia, ngược lại cũng không chú ý chuyện Đường Nhược và Phạm Văn Giang là cùng nhau lớn lên.

Đường Nhựt nhìn Bạch Thất, chậm rãi lắc đầu.

Cô không phải là người trước đây, cho nên đối với loại chuyện này thật sự không biết.

Phan Hiểu Huyền cũng biết Đường Nhựt đã quên chuyện trước kia “Đúng, nghe nói vậy”

Bạch Thất gật gật đầu, không nói gì nữa.

Nếu như tiến sĩ Tào thật sự chú ý tới dị năng của Đường Nhựt, sau khi mình trở lại căn cứ thành phố A, cũng phải giải quyết cái tai hoạ ngầm Phạm Văn Giang này.

Cho dù khả năng bại lộ thân phận của Đường Nhựt không lớn, anh cũng không muốn cuộc cái xác suất này.

Buổi trưa đoàn xe dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn, để mọi người ăn cơm trưa.

Trước kia đoàn xe từ căn cứ thành phố H tới bên tàu, mất thời gian khoảng hai ngày, cho dù hiện tại thời gian ban ngày đặc biệt ngắn ngủi, nhưng mọi người trong đoàn xe cũng cần mười mấy giờ mới tới nơi.

Cho nên lần này một đoàn người lớn, thế nào cũng cần nhiều thời gian hơn mới tới được bờ biển gần phòng thí nghiệm.

Lần nghỉ trưa này không giống như khi làm nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân, thời gian ăn cơm trưa mọi người cơ hồ đều thống nhất là trên đường dừng cơm.

Lần này xuất động làm nhiệm vụ đều là đoàn đội có đẳng cấp cao của thành phố H, dị năng giả vốn có cảm nghĩ tài trí hơn người, hơn nữa là đoàn đội có đẳng cấp, hôm nay đều là những người nổi bật trong căn cứ, đối với Zombie bên ngoài cũng không sợ hãi.

Mà những đoàn đội này bởi vì dị năng cường đại, vật tư cũng rất sung túc, bởi vậy đều tụ tập một chỗ nấy cơm hoặc đồ ăn.

Con đường này là đại lộ của thành phố H, mỗi ngày Zombie lui tới rất nhiều, dị năng giả đánh Zombie cũng rất nhiều, vì vậy mỗi lần ban ngày đánh Zombie xong, buổi tối lại lấp ló tới một đám.

Đoàn đội Tuỳ Tiệp cũng xuống xe tiêu diệt Zombie quanh mình, rồi tụ tập một chỗ nấu mì ăn.

Ăn mì trứng gà, thêm chút lạc xù xì, và trứng mặn là rất ngon rồi.

Dị năng giả ngồi cách họ không xa, trước đó thấy đội Tuỳ Tiệp xuống xe đã có ý từ muốn kết giao, giờ lại thấy đồ ăn của họ, lập tức tới chào hỏi “Này, đoàn xe của mọi người là từ đâu tới, nhìn rất đẹp mắt”

Dị năng giả này cũng không tính là người giỏi kết giao, nói hết lời lại thấy toàn đội Tuỳ Tiệp không có ý từ đáp lại, liền tìm chủ đề khác “Hắc, tôi nói với mọi người, buổi sáng khi chuẩn bị đi tôi nhìn thấy một chuyện khôi hài, nhiệm vụ lần này lại có một đội cấp độ S tham gia, đám kia khác gì Newbie, quả thực là đi tìm chết, thật không biết bọn họ là như thế nào mà lớn lên. Ồ tên của bọn họ còn rất khôi hài, tên Tuỳ Tiệp ... Ha ha ha, thật thay cho cái tên đoàn đội Tuỳ Tiệp ... Đội trưởng đoán chừng là đầu bị kẹp cửa mới lấy cái tên này nha, các người thấy bọn họ lấy tên như vậy, làm sao lại có người gia nhập cùng bọn họ chứ”

Bọn người Hồ Hạo Thiên đang ăn mì dùng tay một chút, khoe mắt mỗi người đều kéo ra,

Lưu Bình cố gắng nhìn về phía Bạch Thất.

Tiểu Bạch, hán giữu cọt tên do chú lấy, không thể nhẫn nhịn, phóng băng đao chọc hấn!

Bạch Thất nhàn nhạt nhìn chân trời xa xăm, tiếp tục gấp mì cho Đường Nhựt.

Dị năng giả ra ngoài kết giao kỹ xảo sẽ không yếu, lại nói thêm “Giới thiệu một chút, chúng tôi là đoàn đội cấp C tên Hào Quang tôi là đội trưởng tên Hàn Lượng, đoàn của mọi người tên là gì, xem xe và người khác như vậy, đẳng cấp nhất định là cấp độ B đi”

Hôm nay thành phố H có mấy đoàn đội cấp độ B, cấp độ A tạm thời không có.

Hồ Hạo Thiên đứng lên, nhìn thẳng hấn, vẫn bộ dáng tươi cười trấn định như trước “Đại khái khiến anh thất vọng rồi, rất không may, chúng tôi chính là đoàn đội Newbie đi tìm chết, đội Tuỳ Tiệp mà anh nói ... Chúng tôi sớm muộn cũng phải chết, Hàn đội trưởng vẫn không nên cùng chúng tôi kết bạn, bằng không tới lúc đó, chúng tôi đi đời nhà ma, anh lại phải thêm một phần phúng viếng, khiến anh tốn kém”

Về mặt Hàn Lượng vắn vẹo nhìn Hồ Hạo Thiên “Anh ... các anh là đội Tuỳ Tiệp?” Hấn hết nhìn Hồ Hạo Thiên lại nhìn toàn đội, chỉ thấy ... mì mọi người ăn, bề ngoài xuất chúng, quần áo sạch sẽ, hơn nữa mặc dù chính mình ở trước mặt họ nói điều không hay, đội này vẫn đều chậm rãi ăn mì?

Lại nhìn những ... xe ... kia, đều là xe giá cao!

Hàn Lượng hít một hơi, bình phục tâm tình cười nói “Hồ đội thật sự là giỏi che giấu, đội Tuỳ Tiệp là đội cấp thấp S, làm sao lại có khả năng như thế này,

anh đùa không buồn cười nha”

Hồ Hạo Thiên nói “Chúng tôi thích dùng bề ngoài đã thương người, dùng cấp thấp nhất phối hợp với bản thân, dùng hình ảnh quảng đại thể hiện trong căn cứ, đội trưởng Hàn có ý kiến không?”

Hàn Lượng: “...”

Đội trưởng này thật sự là ... cần tránh xa.

Hàn Lượng liên tục khoát tay “Không có, không có ý kiến ... Đã nhận thức nhau rồi, tôi đi trước, các anh, các anh có rảnh có thể tới chỗ chúng tôi ngồi”

Hàn Lượng vừa đi, Lưu Bình hướng Hồ Hạo Thiên giờ ngón tay cái.

Thật sự là muốn khoa trương một lần ‘Giỏi giả bộ’ mới có thể biểu đạt ra tán thưởng của cậu.

Ăn cơm trưa xong cách thời gian lên đường còn nhiều, mọi người liền tản ra đánh Zombie một lát,

Hôm nay Zombie lác lác trên đường vẫn là cấp một, nhóm dị năng giả cấp một vẫn có thể đánh.

Đoàn đội Tuỳ Tiện cũng không để Lưu Bình lại đi lẫn lộn trong đồng đó, hôm nay bọn họ đã là cấp hai, cũng chương mất những tình hạch cấp một.

Ngồi trên ghế nghỉ ngơi một lúc, trông thấy tiến sĩ Tào đang thu tập mẫu côn trùng.

Mọi người cũng không có chuyện gì, liền nhìn chăm chăm vào tiến sĩ Tào cùng trợ lý đang thảo luận.

Lần này Đường Nhượng không sử dụng tinh thần lực đi nghe trộm.

Nhưng mà, cô không sử dụng tinh thần lực thì có thể đi tới, Tào Mẫn cũng xoay đầu nhìn Đường Nhượng.

Cô đi đôi giày cứng màu trắng đi tới, nhìn Đường Nhượng lắc lự thủy tinh trong tay nói “Có hứng thú xem một chút?”

Lọ thủy tinh bên trong chứa một con kiến, thể tích so với trước lớn hơn không chỉ mười lần.

Đường Nhượng nghĩ tới Bạch Thất trước đó có nói không nên cùng Tào Mẫn quá thân cận ... lắc đầu “Không đâu, tôi cũng không hiểu sinh vật học, quấy rầy mọi người làm việc thì không tốt”

Tào Mẫn giờ cao bình thủy tinh lên, nở nụ cười “Trông thấy thể tích nó lớn lên?”

Đường Nhượng gật đầu.

Tào Mẫn nói “Chúng tôi phát hiện gen của nó biến dị rồi, hiện tại đã tiến hoá, nó cùng tế bào để tăng trưởng mỗi ngày 0.2 cm²”

Đường Nhượng nói “Chúng còn có thể tiếp tục lớn lên không?”

Tào Mẫn cũng không giấu giếm “Trước mắt tựa hồ sẽ vẫn tiếp tục tăng trưởng, đến cùng có thể lớn tới đâu chúng tôi cũng không rõ lắm”

Đường Nhượng tự nhiên hỏi “Cũng không biết nguyên nhân chúng tiến hoá là gì, chúng có xuất hiện dị năng sao?”

Tào Mẫn lắc đầu “Năng lực tôi có hạn, vẫn chưa tìm được nguyên nhân, nhưng trước kia đi làm nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân, mới phát hiện trong không khí hiện nay có bức xạ hạt nhân gấp hai mươi lần trước tận thế”

“Là do nhà máy điện hạt nhân dò rỉ bức xạ sao?”

“Không phải, kiểm tra một phòng, phát hiện mọi thứ trong nhà máy vẫn hoàn hảo, không phải từ đó”

Những tri thức cùng nghiên cứu chuyên nghiệp, Đường Nhượng cũng chỉ nghe một chút mà thôi, không giúp đỡ được gì, chỉ nghe Tào Mẫn nói như vậy, lại thấy tinh thần nghiên cứu chuyên nghiệp, vì vậy cô lấy trong bọc một ít lam tinh đưa cho Tào Mẫn.

Tào Mẫn nhận túi, đổ Lam Tinh trên tay nhìn nhìn “Đây là ...”

“Tình hạch cấp hai” Đường Nhượng nói “Chúng tôi trước khi đến thành phố H, trên cầu Địch Chương giết mấy Zombie, không giống thông tin cô đưa ra là một trăm ngày Zombie mới có thể tăng lên cấp hai, chỗ đó có rất nhiều Zombie cấp hai rồi, đoán chừng trong thành phố sẽ có hơn nửa ...”

“Mọi người trên cầu lớn vào nội thành gặp Zombie cấp hai? Cô cảm thấy so với Zombie cấp một thì chúng có gì khác biệt?”

Đường Nhượng gật đầu hỏi ngược “Đúng vậy, lúc ấy chúng tôi chỉ cảm thấy những ... Zombie này khó đánh, dường như không giống với các địa phương khác”

“Nguyên lai phương hướng nghiên cứu của chúng tôi phạm sai lầm rồi” Tào Mẫn cẩn thận đem tinh hạch cấp hai nhìn một chút, đưa cho người bên cạnh cầm, ngẩng đầu nhìn Đường Nhựt “Cảm ơn tinh hạch của cô, hôm nào đó lại mời cô uống cà phê, nếu như có chuyện, có thể trực tiếp tới tìm tôi, tôi về trước” Nói xong, cầm tinh hạch cấp hai vội vã trở lại xe của mình.

Xe của Tào Mẫn không phải dạng xe jeep như của các dị năng giả khác.

Xe của cô là xe tải được cải tiến, bên trong có dụng cụ thí nghiệm đơn giản. Cô vội rời đi như vậy, dĩ nhiên là muốn càng sớm càng tốt tiến hành nghiên cứu tinh hạch cấp hai này.

Phan Hiểu Huyền thấy bộ dáng Tào Mẫn đi đường như như chạy bộ, cảm thán một câu “Tinh thần nghiên cứu của nhà khoa học thật sự đáng kính nể”

“Uh” Đường Nhựt nói “Cô ấy đại khái là rất nhiệt tình và yêu công việc của mình”

Không có hứng thú với việc khác, nhà khoa học chỉ ngày đêm vui đầu nghiên cứu.

Đường Nhựt giao tinh hạch cấp hai cho cô ấy, thực ra là muốn Tào Mẫn nghiên cứu thêm... về những thứ có thể sử dụng được.

Dù sao dựa vào thực lực một đoàn đội của bọn họ cũng không thể làm gì, phải dựa vào trụ sở.

Nếu chỉ lo cho cuộc sống của chính mình, bọn họ kỳ thật chỉ có thể sống lâu hơn người khác một chút mà thôi, kết quả chung đội họ vẫn là tử vong.

Chỉ khi quốc gia và căn cứ cường đại, cả nhân loại cường đại, mới có khả năng để tất cả mọi người cũng sống sót, thậm chí khiến cuộc sống tốt hơn.

Tào Mẫn trở về trong xe không lâu, loa phía trước liền thông báo tiếp tục lên đường.

Đoàn người tiếp tục đi.

Nhìn qua Zombie bên ngoài xe, đoàn đội Tuy Tiên có chút nhớ nhà ở thành phố A

Dù sao cũng đã đi rất lâu rồi.

Buổi chiều, Phan Hiểu Huyền không lái nhái giống buổi sáng nữa. Cô sửa sang lại không gian của mình một chút, lại dùng ý niệm luyện tập cho không gian của mình.

Cô cũng không biết nhiều, mọi người cũng không biết dị năng không gian thì nên luyện tập thế nào.

Thẳng đến khi Bạch Thất nói cho cô biết rằng, cô có thể dùng ý niệm luyện tập dị năng không gian.

Cái gọi là ý niệm chính là dùng ý thức, tiềm thức hay tín niệm của trạng thái tinh thần.

Không gian của cô không nhìn tới, cũng không sờ tới được, chỉ có thể nhìn thấy trong đầu, vì vậy vận dụng ý niệm luyện tập cô cũng nên thử một chút.

Khi luyện tập cô nhắm mắt lại nghĩ về không gian của chính mình, có thể trông thấy một điểm vòng tròn, nếu dùng ý thức khống chế cái đốm kia, đốm đó sẽ nghe lời, muốn tới gần cô, còn có thể theo ý niệm của cô biến ra lớn hơn một chút...

Mỗi khi biến lớn hơn, cô cảm thấy không gian của mình cũng biến ra lớn hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Ba đánh một

Edit: Thu Hằng

Beta: Sakura

Đồng dạng, Đường Nhựt cũng đang luyện tập dị năng của mình.

Lớp bảo vệ của tinh thần lực cũng được xem như bug (lỗi) dị năng, cô cũng nên làm cho nó tăng tiến thêm, giúp cho mình và đồng đội đảm bảo an toàn.

Buổi tối, đoàn xe từ thành phố H đặt chân tới một nhà bảo tàng.

Nhà bảo tàng thành phố H tọa lạc bên chân một ngọn núi, là nơi trưng bày các văn vật cổ của địa phương

Nhưng hiện tại đã tận thế, ngoại trừ nhà nước cần ghi chép lại lịch sử đã từng văn minh, ai còn đi quản những ... văn vật này. Ở tận thế ngay cả thợ săn cũng không tới nơi này thu thập vật tư.

Đem xe dừng tại trước bậc thang, đoàn người tiến vào nhà bảo tàng.

Kiến trúc không lồ này chia làm bốn tầng.

Đứng trong đại sảnh rộng lớn, thần sắc mọi người đều đề phòng, phòng ngừa Zombie đột nhiên nhảy ra.

Bên ngoài trên đường lớn tầm mắt khoáng đạt, nhìn một cái là thấy hết, trực tiếp có thể nhìn thấy những ... con Zombie đang lác lác đi tới, nhưng hiện tại mặt trời đã lặn, loại nhà bảo tàng này tất cả các góc đều khuất, nếu không xử lý sạch sẽ, khó có thể đảm bảo khi ngủ sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tầng thứ nhất trưng bày tranh vẽ, là các tác phẩm thu thập thể hiện sự đổi thay qua các thời đại.

Nhưng khi nhìn vào lớp kính hoàn hảo, lại thấy các chỗ trống khuyết bên trong mọi người có thể đoán được là nhà nước đã đem các văn vật chuyển đi.

Lần thực hiện nhiệm vụ này kể cả đội Tuy Tiệp thì có tổng cộng chín đội, với 208 thành viên.

Trừ đội Tuy Tiệp và Vệ Lam là quân nhân, còn lại tám đội.

Những đội này nhân số duy trì trên dưới hai mươi người.

Từng đội đều cho rằng mình là tinh anh trong dị năng giả, đương nhiên sẽ không giống như đội ngũ đi làm nhiệm vụ từ thành phố A, là do quân đội cùng dị năng giả đi thực hiện, sẽ không nguyện ý mấy chục người lách mình trong địa phương nhỏ bé để chìm vào giấc ngủ.

Từng đội đều tự mình hành động, nhắm một phương hướng đi càn quét Zombie trong bảo tàng.

Khi va chạm tới một ít văn vật nhà nước chưa kịp mang đi, nhóm dị năng giả ngay cả lông mày cũng không thoáng nhăn một cái.

Cũng đúng, xã hội hôm nay ai còn quan tâm tới những bảo tồn những vật này đây.

Sau khi quét sạch hết Zombie, cơ hồ tất cả các đoàn đội đều lên tầng hai qua đêm.

Sau tận thế, mọi người đều có suy nghĩ chỗ cao hơn so với chỗ thấp sẽ an toàn hơn.

Đương nhiên cũng không thể nói chỗ càng cao lại càng tốt, dù sao nếu quả thật Zombie phát hiện ra con người, từ dưới bao vây lên, dưới tình huống năng lực không đủ, đánh để chạy xuống lâu là chuyện rất nguy hiểm.

Cho nên mọi người đều lựa chọn tầng hai, một là không dễ bị Zombie phát hiện, hai là nếu Zombie thật sự bao vây cầu thang có thể từ cửa sổ tầng hai nhảy xuống.

Tầng hai là chỗ bày biện đồ đồng. Tại đây trưng bày rất nhiều đồ đồng thau từ thời xuân thu chiến quốc, có lớn có nhỏ. Đoán chừng đồ đặc quá nhiều nên một số đồ đồng thau cỡ lớn đều không thể mang đi.

Chọn xong chỗ ngủ, tất cả mọi người lấy ra dụng cụ nấu cơm tối ăn.

Thời điểm đội Tuy Tiệp nấu cơm ăn, Tào Mẫn xách một bao lớn đồ đặc tới.

Cô không để ý ánh mắt mọi người, đi thẳng tới, ngồi bên cạnh Đường Nhược “Những cái ... tinh hạch cấp hai giữa trưa cô cho tôi, còn nữa không?”

Đường Nhược gật đầu nói “Có, nhưng cũng không có nhiều” Nói xong từ trong bọc lấy ra một ít đưa cho cô ấy.

Kỳ thật tinh hạch cấp hai bọn họ cũng không thiếu, chẳng qua nếu để lộ ra sẽ gây chú ý lớn với người khác. Dù sao cũng không phải tất cả các đoàn đội đều có thể xông vào chợ trung tâm của thành phố H, lại hoàn hảo không tổn hao gì thu thập đồ đặc đi ra ngoài.

Cẩn thận vẫn hơn.

Tào Mẫn nhận nói “Có thể cho tôi tất cả không?”

Đường Nhược nói “Cô ở bên trong cái này nghiên cứu ra cái gì rồi sao?”

Tào Mẫn lắc đầu “Tạm thời chỉ có thể biết bên trong tinh hạch cấp hai chứa năng lượng cao hơn cấp một gấp bội, nhưng dị năng giả cấp một lại không thể hấp thu nó, nếu như hấp thu dị năng sẽ bạo động”

“Dị năng còn có thể bị bạo động?”

“Đúng, như khí cầu, thể tích của nó chỉ lớn như vậy, quá nhiều không khí sẽ khiến nó không thể chịu nổi, như bị thổi phồng lên, sẽ có nguy hiểm bị nổ tung, dị năng trong thân thể cũng có chung nguyên lý”

Đường Nhưộc gật đầu, những chuyện này nàng cũng từng nghe Bạch Thất nói “Nếu cô cần, những ... tinh hạch cấp hai này đều cho cô”

Tào Mẫn nghe xong, lộ ra hàm răng cười cười, sáng lạn tới cực điểm

Nụ cười này làm cho Đường Nhưộc có chút hoa mắt.

Trước kia cô không phải chưa từng thấy bộ dáng Tào Mẫn khi cười, nhưng trước đó chỉ là nụ cười mà thôi, không thấy niềm vui.

Những nụ cười kia, không phải tùy ý mà chỉ mang tính lễ phép, lịch sự,

Chỉ có lần này, Tào Mẫn mới trước mặt Đường Nhưộc lộ ra dáng vẻ tươi cười.

“À, đây là đồ ăn cho cô. Sau khi trở lại căn cứ thành phố A, tôi sẽ làm tiệc cảm ơn cô nhé” Nói xong cầm túi lớn trên tay đưa cho Đường Nhưộc. Sau đó lấy tinh hạch mang đi.

Mọi người trong đội Tuỳ Tiễn thấy Tào Mẫn đưa đồ thì đều rất ngạc nhiên, vì vậy Đường Nhưộc liền mở túi ra trước mặt mọi người.

Bên trong là đồ ăn vặt, từng đồng nhỏ đồ ăn vặt, tất cả còn là đồ ăn vặt nhập khẩu, bánh bích quy, sô cô la, quả đông lạnh ...

“Những thứ này hiện tại có giá trị không ít tiền” Lưu Bình nói xong cầm một miếng sô cô la.

Phan Hiểu Huyền nói “Tinh hạch cấp hai của chúng ta cũng rất đáng tiền nha”

Tinh hạch cấp hai nếu đem cho căn cứ cũng có thể đổi rất nhiều thứ.

Đường Nhưộc đem đồ trong túi đồ ra, phát hiện bên trong lại còn có một bao hạt giống lớn.

Trước tận thế ba ngày trời đều mưa to, không chỉ còn rất ít vật tư, ngay cả hạt giống cũng trở nên ít hơn, một bao hạt giống lớn như vậy cũng có thể coi như một món tiền khổng lồ.

Đường Nhưộc đưa hạt giống cho Phan Đại Vĩ “Chú Phan, hôm nay có thêm đồ ăn rồi”

Trước đó Đường Nhưộc cùng Bạch Thất đã thu rất nhiều hạt giống vào không gian, sau khi nói cho đoàn đội biết về không gian, thời điểm không có người, Đường Nhưộc sẽ lấy rau quả ra để mọi người ăn, thời điểm có người liền để Phan Đại Vĩ dùng dị năng trồng rau quả.

Bây giờ cùng làm nhiệm vụ có quá nhiều dị năng giả, tiền tài không thể lộ ra ngoài, bọn họ trước mắt không thể mỗi bữa đều lấy rau quả xa xỉ ra bày trước mắt mọi người.

“Ày, đúng là ngũ gặt có người đưa gỏi, không tệ, không tệ” Phan Đại Vĩ tiếp nhận hạt giống, dùng dị năng thúc đẩy cây sinh trưởng.

Vài cọng xà lách lập tức xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

“Hắc, cái này thật tốt, có thể ăn nhiều cách” Lưu Bình lấy từ tay Phan Đại Vĩ ném vào trong nồi đang mở.

Trong không gian của Đường Nhưộc mặc dù có không ít hạt giống, nhưng lúc đầu cả cô và Bạch Thất đều không nhận ra được hạt giống nào, cho nên trong không gian có rau quả, lại không có rau xà lách này.

Phan Đại Vĩ cũng có chút thêm loại đồ ăn này, vì vậy trong tay lại thúc giục thêm vài cây.

Thời điểm ăn cơm chiều mọi người gấp rau xà lách ăn, các dị năng giả xung quanh đều thi nhau nghị luận.

“Bọn họ là đoàn đội gì, sao lại có quan hệ với quân đội, còn được tặng nhiều đồ ăn như vậy?”

Thân phận Tào Mẫn hiện tại chính là đại diện cho quân đội.

“Nhìn, đó là rau xà lách, rõ ràng còn tươi mới”

“Nghe nói bọn họ mới chỉ là đoàn đội cấp độ S”

“Thật sự là cấp độ S à ... vậy sao tiến sĩ quân đội lại tặng đồ ăn cho họ”

Vốn tưởng rằng những ... tiếng nghị luận này một hồi sẽ qua đi, không nhắc lên sóng gió gì.

Lại không biết rằng, trên thế giới này muôn có người biết được, làm trước chiếm tiên cơ.

Người nọ là đội trưởng của đoàn đội cấp độ B không có nhiều tại thành phố H, Hạ Kiệt.

Hạ Kiệt vốn không phải người gốc, nhưng mà hắn vừa vặn thấy ngày theo Tô Vũ Vi đi quán cà phê, đứng tại cửa không bao lâu thì thấy Tô Vũ Vi dậm chân rồi đi.

Đúng vậy, Hạ Kiệt đang theo đuổi Tô Vũ Vi.

Với bối cảnh tận thế, người đàn ông có thể sử dụng một chút thủ đoạn khiến đối phương vui vẻ để theo đuổi phụ nữ thì nói rõ người đàn ông này thực lòng.

Hạ Kiệt đúng là rất để ý Tô Vũ Vi.

Hắn theo tầm mắt mọi người nhìn đội Tuy Tiễn, nhìn thấy Bạch Thất.

Trước kia Tô Vũ Vi ở quán cà phê gọi chàng trai này là Bạch Ngạn, khuôn mặt vui vẻ, về sau lại tức giận, tất cả hắn đều ghi tạc trong lòng.

Hôm nay gặp lại đối phương, dĩ nhiên là nhận ra ngay rồi.

Vừa vặn đoàn đội Tầm Mộng cùng đội của Hạ Kiệt cạnh nhau, hắn đi tới, nghe thấy Tô Vũ Vi nói với Đồng Cầm Cầm “Cũng không biết sao vận khí bọn họ lại tốt như vậy, có thể có quan hệ với bên quân đội?”. Sau đó cô lại nghĩ với bối cảnh gia đình của Bạch Ngạn. Ở thời trung học từng nghe nói bối cảnh gia đình Bạch Ngạn không đơn giản “Minh tưởng rằng tận thế rồi, quân đội sẽ đối xử mọi người như nhau, xem ra vẫn tồn tại vấn đề mục nát”

Tô Vũ Vi nói “Cầm Cầm, có lẽ không như bạn nghĩ, tuy ... đội bọn họ có người ... không có dị năng ... nhưng không thể nào chỉ bằng quan hệ có được đãi ngộ như vậy”

Đồng Cầm Cầm nói “Minh ngược lại cảm thấy nhất định là dựa vào quan hệ ... Bằng không thì vị hôn thê của Bạch Ngạn không có dị năng, làm sao lại có thể theo bọn họ đi làm nhiệm vụ”

Đang nói, Cố Úc Trạch thân nhiên đi tới, trông thấy Hạ Kiệt, cười nói “Đội trưởng Hạ, lần trước gặp nhau trước quán cà phê, như thế nào không nói cho nhau biết”

Đội của Hạ Kiệt cùng Cố Úc Trạch đều là cấp độ B

Cái gọi cường địch là đây.

Hai người tất nhiên nhìn nhau không vừa mắt.

Hạ Kiệt nói “Đội trưởng Cố, lần trước dường như là có người đem mặt nóng dán vào mông lạnh của người ta nha, chắc chắn chắc, tư vị bị người văng về như thế nào nhỉ?”

Khi đó hắn cũng chưa đi, cũng nhìn thấy tình cảnh Cố Úc Trạch bị bốn người ở đây bỏ qua.

Cố Úc Trạch cười cười, lơ đãng nói “Đội trưởng Hạ, ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bừa nha, sau khi anh đi, không biết câu chuyện phát sinh, ngày hôm sau anh không thấy đội Tuy Tiễn theo chúng tôi đi tiêu diệt kịch trường sao”

Hạ Kiệt nhìn về phía các đồng đội.

Đồng đội kia nhẹ gật đầu, chứng minh lời nói của Cố Úc Trạch là thật.

Bên này Cố Úc Trạch vẫn châm ngòi thổi gió, sử dụng phép khích tướng.

Muốn vận dụng phép khích tướng, cần nắm giữ sự đúng mực, không thể quá gấp gáp, cũng không thể trì hoãn, có điều Cố Úc Trạch dùng cũng quá xảo diệu thuần thực đi.

Anh nắm đầu vai Hạ Kiệt, nhìn về phía Tô Vũ Vi “Con mắt đội trưởng Hạ thực tốt, yêu thích Tô tiểu thư của đội Tầm Mộng, với mỹ mạo của Tô tiểu thư có thể xem là bông hoa của căn cứ thành phố H rồi”

Tô Vũ Vi chậm rãi cúi đầu, có chút thẹn thùng.

Cô nương gia lại bị hai người đàn ông trước mặt nói về bề ngoài, cô có chút xấu hổ. Hơn nữa, cô là người tâm tư tinh tế, tỉ mỉ, biết rõ nhìn từ góc độ nào thì mình xinh nhất.

Góc cúi đầu 45 độ của Tô Vũ Vi lọt vào trong mắt Hạ Kiệt, khiến mắt hắn trong nháy mắt trở nên sáng rõ.

Hắn vốn là lưu manh, ngay cả trường cấp ba cũng không tốt nghiệp được, bỏ học theo người học nghề sửa xe, thời gian làm việc vất vả, ngày ngày làm từ sáng sớm tới tối khuya, tiền kiếm được thì ít, ngay cả khoản tích lũy cũng không có.

Hiện tại hắn mới cảm thấy nhân sinh tốt đẹp.

Tựa như Tô Vũ Vi, vốn là hoa hậu giảng đường, thời điểm trước tận thế, Hạ Kiệt nào có cơ hội quen biết người ta, cho dù có, hẳn cũng không dám có bất kỳ ý nghĩ xấu nào, hai người vốn là người của hai thế giới.

Nhưng hiện tại, hẳn có thể mỗi ngày cùng cô trò chuyện nhân sinh, tương lai, dù cho có một số chuyện hẳn không hiểu, Tô Vũ Vi vẫn có thể nhân nhượng trò chuyện cùng hẳn.

Đây là mỹ nữ cỡ nào nha.

Tận thế với người khác mà nói là tai hoạ ngập đầu, nhưng đối với Hạ Kiệt lại là khởi đầu mới của nhân sinh.

Hiện tại chỉ cần hẳn muốn, rất nhiều đàn bà đều tranh nhau muốn làm phu nhân của đội trưởng như hẳn.

Cố Úc Trạch nắm đầu vai hẳn, đưa hai người tới nơi xa hơn một chút “Tô tiểu thư rất tốt, nhưng trái tim của cô Tô ... có người khác, loại sự tình này chắc đội trưởng Hạ cũng không biết nha”

“Cô ấy có người trong lòng? Ai ... Con gà yếu Hứa Bản Minh kia sao?” tuy miệng Hạ Kiệt nói như vậy, mắt lại nhìn Bạch Thất.

Hắn coi thường Hứa Bản Minh, cái loại đội trưởng tiểu bạch kiểm chỉ có chút thủ đoạn giao tiếp, dù có dị năng hệ Hoả cũng không mạnh, chỉ có thể dùng nấu bếp, có tư cách gì làm đối thủ của Hạ Kiệt hẳn.

“Aiz ... khi trước cô Tô ở quán cà phê bị người đối đãi như vậy, đội trưởng Hạ cũng có thể thấy được, đáng tiếc nước chảy vô tình ... Nếu là tôi, như thế nào cũng phải cố gắng tranh giành ý trung nhân, cô gái tốt như vậy không thể để mặc người bắt nạt ...” Cố Úc Trạch tự cảm thấy tâm kế của mình cũng đã hiệu quả vài phần, lại vỗ vỗ vai hẳn rồi đi.

Sau khi Cố Úc Trạch rời đi, Hạ Kiệt đi tới chỗ Tô Vũ Vi, một lát sau hẳn lơ đãng mở miệng “Vũ Vi, người nọ là bạn học của em sao? Trước đó chúng ta có gặp ở quán cà phê?”

Tô Vũ Vi còn chưa mở miệng, Đồng Cầm Cầm đã nói “Đầu chỉ có thế, Vũ Vi và hẳn không chỉ là bạn đại học, còn là bạn trung học, nhưng hiện tại cũng đâu có thể xem như bạn học. Loại người có thể tới chỗ này bằng may mắn là đáng ghét nhất”

Cô chán ghét đối phương kỳ thật không chỉ do vận khí cùng quan hệ, cô chán ghét chính là do đối phương chẳng ngó ngàng tới mình.

Tâm ta hướng trắng sáng nhưng không biết sao trắng sáng chỉ chiếu rọi nương mắng.

Tô Vũ Vi cười khò một tiếng nói “Anh Kiệt, trong quán cà phê anh cũng thấy hẳn đối đãi với em ra sao, nhìn như vô hình, tình nghĩa bạn học đã tiêu tan không còn rồi”

Hạ Kiệt nghe xong gật đầu, sai đó vừa vặn nghe được đồng đội gọi hẳn ăn cơm chiều.

Đội khi hẳn trở lại, lại thấy trong chén mình là bún mọc cùng Lạp xưởng hun khói, hẳn lại nghĩ tới nắm rau xà lách của đội Tuy Tiệp kia.

Tuy hẳn là đội trưởng của đoàn đội cỡ lớn, nhưng rau xà lách vẫn là xa xỉ phẩm, ngẫu nhiên mới được ăn một miếng.

Mà bên đội cấp độ S kia lại có nhiều hạt giống và đồ ăn vặt như vậy ...

Nghe được người bên cạnh nói không thể nghi ngờ đội Tuy Tiệp này chỉ cấp độ S, Hạ Kiệt liền có chủ ý.

Hắn đi qua, nói với bọn Hồ Hạo Thiên đang ăn mì “Chào mọi người, tôi là đội trưởng đội Dong Bình, Hạ Kiệt”

Hồ Hạo Thiên nhìn hẳn một cái, trong lòng sách một tiếng, có chút chán ghét tình cảnh này.

Những ... thứ phiền toái này thật tôi không ghét.

Hồ Hạo Thiên đứng lên, đơn giản mở miệng “Xin chào, đội Tuy Tiệp, Hồ Hạo Thiên”

Hạ Kiệt tự giới thiệu về đội của mình “Trước mắt trong căn cứ thành phố H cùng cấp độ B với đội Dong Bình chỉ có bốn đội, mà đội của tôi lại là đội duy nhất có số lượng dị năng giả trên năm mươi người”

“Sau đó thì sao?”

“Chúng tôi hoan nghênh đội như của mọi người quy thuận, thời điểm khó khăn, chúng tôi sẽ đưa dị năng giả tới giúp đỡ”

Từ sau khi căn cứ thành phố H sắp xếp đẳng cấp các đoàn đội, những ... đội đẳng cấp cao như đội này không thu nhận thêm người, đổi thành sát nhập các đội yếu.

Một nguyên nhân do các đội này ít dị năng giả, nên các đoàn đội cũng nguyện ý ... cùng hợp tác.

Khi chính mình tiếp nhận nhiệm vụ, cảm thấy không thể hoàn thành liền tìm kiếm sự trợ giúp từ những đoàn đội cỡ lớn mình phụ thuộc, hoặc sau khi đoàn đội cỡ lớn tiếp nhận nhiệm vụ thì kéo theo đoàn đội nhỏ tham gia cùng.

Nói ngắn gọn, nếu một đoàn đội cỡ lớn có để ý tới một đội nhỏ, hơn nữa lại đồng ý cho phụ thuộc, có thể nói là vô cùng dễ mất tới đối phương.

Cao hơn mà nói, đây chính là ý tứ ban on.

Hạ Kiệt nói xong lời này, lại thấy Hồ Hạo Thiên ha ha cười hai tiếng, lại ngồi xuống cầm bát mì ăn tiếp.

Đối với người ngu ngốc, không cần lãng phí miệng lưỡi.

Hạ Kiệt thấy mọi người trong đội này có trật tự, không chút hoang mang tiếp tục ăn, nhưng không ai có ý tứ tiếp lời hắn.

Bộ dáng tươi cười khoẻ miệng hắn cứng đờ “Các người có ý tứ gì, đồng ý hay không cũng nên có một đáp án, không nói một lời như vậy, có phải xem thường ưu ái của đội chúng tôi?”

Thế nhưng vẫn như trước không có ai trả lời hắn.

Trên cơ bản, tình cảnh như vậy đối với Hạ Kiệt chính là một sự sỉ nhục.

Hoả khí bốc lên

Hắn là đệ năng giả hệ Hoả, lại là đội trưởng một đội cỡ lớn, bao nhiêu người theo sau hắn nịnh hót a dua, hôm nay hắn tâm tình tốt tới ban ân cho một đoàn đội nhỏ, đối phương lại không lĩnh tình?

Hơn nữa, lại nhìn bạn học của Tô Vũ Vi, thấy tướng mạo hắn như trăng, bộ dáng khí chất phong độ, càng khiến hoả tâm lên mạnh.

Bạch Ngạn... Bạch Ngạn.

Cái tên nghe qua đã thấy bóng dáng tiểu bạch kiểm.

Khi trước, hắn ghét nhất chính là loại khuôn mặt này, tự cho mình là phần tử trí thức.

Hạ Kiệt không nói gì nữa, hắn từ nhận đã cùng đối phương tiên lễ, hiện tại tới phần hậu binh.

Ngon lửa từ tay hắn bốc lên, lập tức khuếch tán, nhiệt khí phát tán tứ phía.

“Sao lại động thủ?” Hồ Hạo Thiên lời này vừa nói, đã thấy hoả cầu thật lớn bay tới chỗ Bạch Thất.

Ngu ngốc!

Hồ Hạo Thiên còn chưa kịp thi triển đệ năng.

Mắt thấy băng đao của Bạch Thất bay ra, chém vào hoả cầu, cứ như vậy diệt nó.

Thân thể Hạ Kiệt hết như khi nửa ngồi xuống, khí tức vận nhanh hơn, khí thể dày đậm hơn, rất nhanh hai tay hắn tạo ra một con rồng lửa.

“Rồng lửa” Cách đó không xa đệ năng giả xem cuộc vui thấp giọng kêu lên.

Đem đệ năng biến ảo thành hữu hình, thật sự không nhiều người có thể làm được, trước mắt đều chỉ có thể sử dụng các hình thái nguyên thủy để công kích mà thôi.

Nhiệt độ nóng bỏng của hoả diễm bay vút trên đầu rồng, tru lên một tiếng điên cuồng hướng Bạch Thất đi tới.

Khí thể kia quả thực tới như chẻ tre.

Bạch Thất vẫn rất ổn trọng, trong tay hoá ra một thanh trường kiếm,

“Trường kiếm từ băng” đệ năng giả lại thi nhau hô lên một câu.

Đệ năng hệ Băng sao lại không biết muốn không chế ra một thanh kiếm hệ băng khó như thế nào.

Động tác của Bạch Thất đầu vào đấy, thoạt nhìn cực kỳ linh hoạt gọn gàng.

Rồng lửa lập tức sẽ bay múa tới trước mặt.

Kiểm băng trên tay Bạch Thất chọt loé, như ánh sáng trắng, từ trên trời dọi xuống, không thể ngăn cản.

Kiểm quang màu trắng tiếp xúc đầu rồng, con rồng giống như vô cùng thống khổ, gào thét, bị kiếm băng chém qua, phân thành hai nửa, tiêu tán trong không khí.

Lưu tinh lại tiếp tục quét sạch mọi thứ, hướng Hạ Kiệt bay tới, kiếm quang vô cùng sắc bén, tựa như bất cứ vật gì cũng có thể bị chém thành hai nửa.

Hạ Kiệt cảm giác tóc gáy trên người toàn bộ bắt đầu dựng đứng.

Tro mắt ếch nhìn, một vòng kiếm quang, hướng mình chém tới nhưng ngón tay không kịp phản ứng.

Cái gọi là cường giả, sẽ không giống như người bình thường, chỉ bằng trí tuệ và lực lượng đều có chỗ hơn người, nhưng không có vận khí cũng không thể trở hết tài năng.

Nguyên lai đoàn đội này thật sự không thể khinh thường.

Trong lòng Hạ Kiệt nhận mệnh, phanh một tiếng, băng kiếm bị một khối kim loại đánh lệch tới chân.

Vệ Lam từ một bên đi tới “Thời điểm làm nhiệm vụ, dĩ năng giả không được phép ầu ẩu, các người lại xem thường quy định như vậy, người khác sao có thể tuân thủ, tới khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị trừ điểm tích lũy”

Biểu tình Hạ Kiệt thất vọng, cơ hồ có điều muốn nói, nhưng hần cái gì cũng không nói, trở về vị trí của mình ngồi xuống.

Hôm nay trước mặt nhiều người như vậy ném đi mặt mũi, lúc trước chỉ là gọn sóng ghen ghét cùng không cam lòng thì nay đã trở thành đại thù sinh tử rồi.

Giờ phút này tâm tình Tô Vũ Vi cũng cực kỳ phức tạp.

Cô muốn tiến lên an ủi Hạ Kiệt, nhưng cảm thấy hai chân như đeo chì, một bước cũng bước không qua.

Nhìn sang bên cạnh Đồng Cầm Cầm cũng cùng bộ dáng há hốc mồm, Tô Vũ Vi nhẹ nói “Cầm Cầm, người đàn ông như vậy, chúng ta thực sự có thể buông tay sao?”

Lại đang tận thế ...

Đàn ông luôn theo đuổi quyền lực, phụ nữ lại muốn tìm hậu thuẫn bảo hộ cho chính mình.

Vừa rồi một kiếm của Bạch Thất, tựa hồ có thể lấy đầu Hạ Kiệt.

Nam nhân như vậy trong tình trạng xã hội hiện nay có thể làm cho người ta thần hồn điên đảo, quên đi tất cả.

Cố Úc Trạch thấy tình hình như vậy, lắc đầu.

Hần vốn tưởng rằng bằng vào dĩ năng của Hạ Kiệt, có thể khiến đội Tuỳ Tiệp xuất ra dĩ năng đặc thù, xem ra xác thực khả năng của Hạ Kiệt quá cùi bắp.

Bên kia, sau khi Vệ Lam tiến hành giáo dục một phen, lại thấy Bạch Thất làm như không thấy, đang cầm đũa gấp thức ăn cho Đường Nhượng ...

Cũng may đã quen nhìn thái độ của đội Tuỳ Tiệp, luôn luôn không quan tâm, không bày ra bộ dáng theo lễ thường, anh cũng chỉ kéo kéo khoé miệng, lại một lần nữa trở lại chỗ ngồi của mình.

Đường Nhượng nhìn nhìn sắc mặt Bạch Thất, phát hiện vẫn như thường, cũng biết rồng lửa vừa rồi không tạo ra uy hiếp, yên lòng ăn thức ăn Bạch Thất gấp cho cô.

Thời điểm thấy anh muốn gấp tiếp, cô sẽ gấp trở lại cho đối phương “Nhiều quá ... ăn không hết”

Lúc này đổi lại là Bạch Thất mỉm cười hào quang vạn tượng xoa đầu cô.

Buổi tối ngủ trên tầng hai, mọi người theo thường lệ sắp xếp.

Đương nhiên, ban đêm rồi, tất cả dĩ năng giả hệ thổ của đội đều dựng tường đất quanh đội để cảnh giới an toàn.

Trải qua cuộc chiến nhỏ nhỏ hôm qua, đội Tuỳ Tiệp nghênh đón một cái ‘mùa xuân’

Từ bảo tàng ra, rõ ràng tất cả mọi người đều thay nhau chào hỏi bọn họ.

Các loại lời kéo quan hệ đều được trình diễn đủ

Nhưng bọn họ vẫn như trước không liên quan, không phản hồi.

Sau lộ trình hơn mười tiếng, đoàn xe rốt cuộc đến được bờ biển thành phố H.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Tào mẫn tấn cấp

Tuy đã đến bờ biển nhưng khoảng cách tới phòng thí nghiệm vẫn còn một đoạn.

Hiện tại sắc trời đã tối, nếu tiếp tục đi sẽ gặp nguy hiểm, Vệ Lam đề mọi người nghỉ ngơi lại khi biệt thự ven biển.

Trước tận thế là kỳ nghỉ hè cao điểm, bởi vậy phần đông trong khu là Zombie.

Thân ảnh màu đen hướng tới vây lấy đám ‘thịt tươi’ bọn họ

Từng đội từng người phân tán ra dĩ năng đánh Zombie

Zombie cấp một đã được nghiên cứu kỹ, có ghi chép về quy luật vận động, lại được bán ra rộng rãi nên người bình thường có vũ khí cũng có thể sử dụng sức mình tấn công vào đầu Zombie, với sức một người cũng có thể tiêu diệt được, huống chi là ... những dĩ năng giả tinh anh?

Không bao lâu sau Zombie lân cận bị tiêu diệt hết.

Sau khi đào xong tinh hạch, một đoàn người cẩn thận tiến tới hành lang khu nghỉ.

Tào tiến sĩ dùng tinh thần lực quét một vòng, báo cho Vệ Lam “Bên trong tổng cộng có 35 Zombie”

35 so với 208 căn bản không làm nên cái gì, Vệ Lâm cũng không nói thêm gì với mọi người, trực tiếp dẫn đầu đi vào.

Trong khu du lịch, để thuận tiện cho việc ra vào nên bốn phía đều làm bằng cửa thủy tinh, ngay cả nóc nhà cũng làm bằng thủy tinh, sau khi virus bộc phát, tại đây xảy ra sự kiện giẫm đạp, thủy tinh đều bị vỡ đầy đất, vô cùng lộn xộn.

Chỉ trong chốc lát, dĩ năng giả đã quét sạch Zombie trong hành lang

Bọn họ chỉ tạm thời qua đêm ở đây, cho nên dù máu thịt Zombie đầy trong hành lang cũng không có người đi quản.

208 người nếu nghỉ tại đường lớn qua đêm nhất định là không thể

Vì vậy thống nhất đi vào bên trong

Qua đường lớn dọc theo đường đá nhỏ là lối vào khu biệt thự

Nghỉ hè, chỉ khu phòng là đông, phía biệt thự ít hơn, mỗi căn lại kèm theo bể bơi.

Mỗi đội chọn một biệt thự, từng người vào trong biệt thự đánh Zombie, sau đó dọn nhữn thì thể کیا ném vào hồ bơi kéo màn che lại

Đội Tuy Tiên cũng chọn lấy một biệt thự ngay chính giữa, gần đường lớn.

Dù sao cũng không qua đêm dài ở đây, vị trí nào cũng thế, chỉ cần giữ khoảng cách với Tào tiến sĩ là được.

Trong biệt thự có năm phòng một sảnh và một phòng bếp.

Hôm nay không có người khác ở đây, độ bảo hộ của phòng ốc cũng tốt, Đường Nhượng liền từ không gian lấy đồ ăn để mọi người có được bữa cơm nhà.

Sau khi ăn xong lại lấy ít hoa quả, vừa ăn vừa tiến hành hạng mục giải trí hàng này – mọi người bàn luận về dĩ năng

Điền Hải cùng La Tự Cường tấn công, Phan Đại Vĩ cùng Dư Vạn Lý phòng thủ.

Bạch Thất thì phụ trách hướng dẫn Đường Nhượng một ít về phương thức công kích.

Dĩ năng tinh thần lực của Đường Nhượng đã có thể hoá ra thật thể, nhưng chiêu số công kích có hạn, chỉ biết ném một ít nước kiểu như ‘ám khí’ mà thôi, cũng không phải loại này không tốt, chỉ là gặp vài Zombie còn có thể đánh được, gặp nhiều thì chiêu này rõ ràng không đi.

Tinh thần lực của cô cũng có thể biến ảo giống như hệ băng của Bạch Thất, nếu cũng có thể biến ảo chiêu số dĩ năng giống như băng sen hay băng kiếm

thì cũng rất ổn

Đồng đội bên nhau luyện tập như vậy, thâm nhất là Hồ Hạo Thiên.

Anh luyện tập chính là chọc chính mình ...

Chọc một đao sau đó để Dương Lê trị cho mình

Trị xong lại chọc một đao

Thời điểm ban đầu còn có chút sợ hãi, hiện tại Hồ Hạo Thiên đã làm được thuận tay rồi.

Chọc rồi lại chọc.

Đau rồi lại hết, đau đến nghiện rồi, ngày nào đó không chọc cho mình hai đao lại không thấy thoải mái.

Thời gian này không cách nào trôi qua bình thường.

Mọi người phân tán ra nơi hẻo lánh bắt đầu luyện tập, nhưng trong chốc lát nghe được tiếng đập cửa.

Cũng may tất cả đều trong đại sảnh, nếu ở trong phòng cũng sẽ không nghe được tiếng đập cửa.

“Là ai nha, lại rảnh rồi như vậy?” Lưu Bình lầm bầm một tiếng, chạy tới mất mào nhìn nhìn, thấy rõ người tới cầm nắm cửa quay đầu nói “Là đội trưởng đội Tầm Mộng, tên Hứa ...” Nghĩ nghĩ cũng không nhớ ra được liền nói “Lần trước làm nhiệm vụ nhà máy điện hạt nhân đưa tới thùng nước”

Hồ Hạo Thiên nói “Lại tới đưa nước?”

Lưu Bình nói “Không biết, không nhìn thấy tay”

Hồ Hạo Thiên nói “Mở cửa nha, người đến dù sao cũng là khách, bằng không người ta lại gõ cửa tới sáng”

“Thật sự là rảnh rồi tới sợ, tận thế rồi, không luyện tập dĩ năng, không ra cửa đánh Zombie, còn ở nơi này đưa nước, thú vị nha ...” Lưu Bình vừa mở cửa vừa nói “Đội trưởng Hứa, buổi tối vui vẻ”

Đối phó mấy người mồm mép, Lưu Bình cũng theo chân Hồ Hạo Thiên học một chút.

Ngoài cửa quả nhiên là Hứa Bản Minh mang theo một thùng nước “Buổi tối vui vẻ” hần đáp lời, đưa hai thùng nước vào phòng.

Hôm nay lại không thấy Tô Vũ Vi và Đồng Cầm Cầm đi theo.

Cũng không phải Tô Vũ Vi không không muốn tới, chỉ là cô không bỏ tự ái xuống được, hơn nữa cũng sợ Hạ Kiệt thấy cô tới nơi này, cho rằng cô đứng núi này trông núi nọ. Trái lo phải nghĩ, liền đề cho Hứa Bản Minh xách nước tới dò xét.

Đối phương ở đây không có dĩ năng này, nước lại hiếm, đội của họ lấy việc cung cấp nước làm lý do, có thể hợp tác hoặc sát nhập với đội Tuỳ Tiện.

Đội Tầm Mộng tuy đã tạo thành đội, nhưng bởi vì ít dĩ năng giả làm cho đẳng cấp và quan hệ của đội khó tăng lên.

Nếu không phải theo chân đội Hạ Kiệt, bọn họ căn bản không có cơ hội tham gia vào nhiệm vụ phòng thí nghiệm lần này.

Nếu như hiện tại có thể sát nhập với đội Tuỳ Tiện, bằng vào dĩ năng của Bạch Thất, các đội khác cũng không thể đánh chủ ý gì lên đội Tầm Mộng.

Vốn, tận thế chính là biến tướng của xã hội mạnh được yếu thua.

Cửa còn chưa qua, Hứa Bản Minh liền phát hiện mọi người đang ngồi trong phòng sắc mặt đều không tốt.

Hồ Hạo Thiên chỉ hai thùng nước trên mặt đất nhủ mày “Đội trưởng Hứa, bên đội đó lại hết mì tôm?”

Hứa Bản Minh sững sờ, chưa kịp phản ứng. Tuy trước tận thế hần chưa từng chính thức đặt chân vào xã hội, nhưng tốt xấu cũng là hội trường hội học sinh vài năm, cũng giỏi chuyện nhìn mặt đoán thái độ.

Ý tứ lời nói của Hồ Hạo Thiên cũng rất rõ ràng

Đội Tuỳ Tiện không thiếu nước, ngược lại đội của họ thiếu mì tôm rồi.

Nhìn là thấy, đội của họ có ba người nữ đều là bộ dáng tóc dài sạch sẽ, Hứa Bản Minh cũng biết chính mình thành ô long rồi.

Nếu bọn họ thiếu nước, làm sao ba người con gái đều để tóc dài, sự sạch sẽ của từng người cũng không cần phải nói rồi.

Hắn cười cười xấu hổ “Tôi nghĩ đội của mọi người ... có điều nước nhiều một chút cũng tốt, lại không hỏng không phải sao?”

Lượng nước mỗi ngày của dự năng hệ Thủy cũng có hạn, bởi vì hạn chế của dự năng, một dự năng giả hệ Thủy căn bản không thể đảm bảo lượng nước dùng cho một đội.

Đoàn đội cỡ lớn cần ba tới bốn dự năng giả hệ Thủy mới có thể giúp đoàn đội một tuần lễ vừa tắm vừa giặt một lần.

“Cũng đúng, nước nhiều cũng có lúc cần” Hồ Hạo Thiên nói, đưa tay vào trong túi lấy đồ “Có điều về sau đội trưởng Hứa vẫn đừng mang nước tới, tất cả mọi người đều là đồng hương, có khả năng nhất định sẽ giúp đỡ”

Một chủ tịch công ty đã lên sân cùng một hội trưởng hội học sinh.

Khí thế Hứa Ban Minh trước tận thế đã không thể so với đối phương, hôm nay càng không sánh bằng, thấy người từ chối, đành đưa tay tiếp nhận mì tôm “Hội đội gần gũi bình dị, thật sự là hình mẫu đội trưởng mẫu mực ...”

Đối với những lời vuốt mông ngựa tăng bốc này, Hồ Hạo Thiên cũng không có hứng thú nghe, hiện tại anh chỉ nghĩ đuổi người để nhóm mình tiếp tục luyện tập dự năng mà thôi.

“Đội trưởng Hứa quá khen, kỳ thật sắc trời cũng tối rồi, ngày mai nghe nói còn cần đi đường núi, không bằng đội trưởng Hứa sớm trở về nghỉ ngơi, một đoàn đội vẫn cần Hứa đội trưởng dẫn dắt ...”

Hứa Ban Minh tới là cùng đối phương kết giao, giao lưu thương lượng hợp tác, nào có chịu đi “Không phải, hiện sắc trời còn sớm, tôi cũng không có ngủ sớm ...”

Hồ Hạo Thiên mặc kệ hắn, nửa đẩy nửa kéo đem hắn ra cửa.

Vừa vặn cửa cũng không đóng, rất nhanh Hứa Ban Minh không khoẻ bằng Hồ Hạo Thiên bị đẩy ra cửa.

“Hội đội, hãy nghe tôi nói ...”

“Có cái gì ngày mai có thể nói sau ...”

“Đội trưởng Hồ chuyện này vô cùng quan trọng ...”

“Có quan trọng cũng không thể bằng việc đi ngủ bảo trì thực lực ...”

Hai người ở cửa kéo đẩy, bỗng nhiên trông thấy toà biệt thự cuối cùng mở ra, Vệ Lam mang theo đèn điện năng lượng mặt trời ra ngoài.

“Ồ, Vệ thiếu” Hồ Hạo Thiên gọi.

Sở dĩ anh lập tức mở miệng vì anh có thể nhớ rõ, biệt thự đó là chỗ ở của Tào tiến sĩ.

Lúc trước khi bọn họ biết tinh thần lực có thể dò xét, do thám, cố ý dò hỏi Vệ Lam, biết được tinh thần lực của Tào Mẫn có thể dò xét phạm vi 200m, hiện tại cố ý chọn biệt thự này cách xa cô.

Vệ Lam đêm hôm khuya khoắt bị Tào Mẫn đuổi ra?

Không phải tiến sĩ Tào hận không thể nhìn Vệ Lam cả đêm sao?

Khó có được Hồ Hạo Thiên đêm hôm khuya khoắt có thể nhìn thấy chỗ xa hơn 200m

Chủ yếu bởi vì hiện tại đêm tối mênh mông, trong đêm đơn độc một chiếc đèn nhìn quá rõ ràng.

Mà sau khi dự năng giả tấn cấp, các giác quan cũng được nâng cấp.

Trong đêm yên lặng, Hồ Hạo Thiên vừa gọi, Vệ Lam cũng hướng theo âm thanh nhìn qua.

Hồ Hạo Thiên vứt bỏ Hứa Ban Minh lại, bước nhanh qua tìm hiểu tình hình quân địch “Vệ thiếu, thật đúng lúc, chỗ này gặp anh, nhưng ... tôi nhớ đây là chỗ ở của tiến sĩ Tào, tiến sĩ Tào có việc gì sao?”

Vệ Lam cảm theo đèn điện, dùng mấy cây đinh sắt đánh rơi mấy con muỗi bên cạnh, cũng không giấu diếm nói “Ồ, giống như là dự năng muốn tấn cấp”

“Dự năng tấn cấp?” Hồ Hạo Thiên giật mình.

Thật sự là đi mòn gót chân tìm không thấy.

Lúc trước bọn họ ngồi một chỗ thảo luận làm sao tìm hiểu tin tức việc tiến sĩ Tào lên cấp, muốn biết dự năng của cô có ... cần khôn khác ... Hôm nay lại nghe được người muốn tấn cấp

Thời điểm Hồ Hạo Thiên đi tới chỗ Vệ Lam, tinh thần lực của Đường Nhượng cũng theo anh ra ngoài rồi.

Hôm nay biết được tin tức Tào Mẫn muốn tấn cấp, cô cũng không giấu diếm, đem chuyện nói cho mọi người trong đoàn xe.

Lưu Bình nói “Chúng ta tranh thủ thời gian đi xem a”

Nói xong lập tức chạy ra ngoài như con gió.

Hồ Hạo Thiên ở bên kia hỏi “Tiền sĩ Tào tấn cấp có biểu hiện thế nào?”

Vệ Lam nghĩ nghĩ, đang định mở miệng, bên kia Lưu Bình đã tới “Làm sao vậy, tiền sĩ Tào làm sao thế?”

Lời nguyên bản Vệ Lam định nói liền nuốt trở lại, nói “Lưu Bình, dường như anh rất quan tâm tới tình hình tiền sĩ Tào?”

Trong ngực Hồ Hạo Thiên nghẹn lại, anh rất muốn đánh cho Lưu Bình một chầu.

Cái này còn không phải đánh rần động cỏ sao.

Sau đó Vệ Lam thấy mọi người trong đội Tuỳ Tien đều tới.

Vệ Lam nhìn mọi người, trong mắt hào quang khẽ động “Các người đều muốn tới hỏi Tào Mẫn làm sao?”

Bạch Thất thẳng thắn nói “Có chút hứng thú”

“A” Vệ Lam nói “Vì sao lại hứng thú?”

Bạch Thất nói “Chưa từng thấy qua dị năng tinh thần lực lên cấp, muốn biết một chút”

Cái này có thể xem là một lý do tốt.

Dừng một chút, Bạch Thất nói thêm “Huống hồ tiểu Nhượng cùng Tào tiền sĩ còn là bạn bè”

Đường Nhượng gật đầu nói tiếp “Đúng, tôi lo lắng cho Tào tiền sĩ”

Đường Nhượng không dám sử dụng tinh thần lực để thăm dò vào trong phòng.

Trước kia cô bị Tào Mẫn phát giác dị thường, hiện tại mặc dù mình đã tấn cấp, nhưng tiền sĩ Tào cũng đã tiến bộ.

Nếu đi vào dò xét, khó đảm bảo tiền sĩ Tào không phát giác.

Nhưng hôm nay thấy tình cảnh này, tâm cô lại khó nhịn.

Quả thật muốn biết rõ khi tấn cấp đối phương có bộ dạng đau đầu như muốn nứt ra giống cô không.

Bạch Thất thấy cô mím môi, một bộ dáng tâm sự nặng nề, nắm tay cô thật chặt, cúi đầu nói “Em không cần lo lắng, tiền sĩ Tào chỉ từ từ nhắm mắt lại một lát là lên cấp thôi, không có chuyện gì đâu”

Lời Bạch Thất người khác nghe không có vấn đề gì cả, nhưng Đường Nhượng lại nghe ra ý của Bạch Thất: hiện tại tiền sĩ Tào đang nhắm mắt lại thăng cấp, nào có dư thừa tinh lực đi chú ý bên ngoài, cô có thể phóng tinh thần lực đi qua mà không cần lo lắng bị phát hiện, không có vấn đề gì.

Đã được Bạch Thất ám chỉ, Đường Nhượng cũng không quá do dự, bắt đầu chậm rãi điều động tinh thần lực ... sau đó hướng phòng của Tào Mẫn trong biệt thự đi tới.

Cô không cảm giác được vật chết, nói đúng ra là, tất cả các vật thể trừ vật sống cô đều chỉ cảm nhận được hình thái, nhưng hiện tại cô có thể tình tường ‘trông thấy’ hoạt động của Tào Mẫn trong phòng.

Cô thấy tiền sĩ Tào đang nhỏ từng giọt chất lỏng vào trong miệng, sau đó nằm xuống trên giường lớn, nhắm mắt lại ...

Thấy vật đó Đường Nhượng đoán được, đó là năng lượng tinh hạch tinh khiết.

Bên ngoài Đường Nhượng vẫn không nhúc nhích quan sát Tào Mẫn tấn cấp dị năng.

Bên kia Hồ Hạo Thiên đang cùng Vệ Lam nói chuyện phiếm.

Đầu tiên đương nhiên là muốn giải thích hành động cũng lời nói dị thường của Lưu Bình mới vừa rồi.

Đối với việc giải thích cái này ... vốn cũng không làm khó được Hồ Hạo Thiên, anh lại còn có bản lĩnh hướng lực chú ý của đối phương tới một câu

chuyện khác.

Phương pháp này, trước tận thể anh làm luôn luôn hiệu quả.

Hồ Hạo Thiên làm ra vẻ mặt áy náy mỉm cười, nói “Thằng nhóc Lưu Bình này, chủ yếu bản thân còn chưa có tấn cấp dị năng, lại nhìn thấy đội ngũ mọi người đều tấn cấp rồi, vì vậy muốn tấn cấp tới diện rồi, dĩ nhiên muốn biết nhiều thêm một chút tình hình tấn cấp của tiến sĩ Tào ...”

Quả nhiên, Vệ Lam cắn câu của anh ‘đội ngũ đều đã tấn cấp’ quay đầu nói với Bạch Thất “Dị năng của anh đã tấn cấp rồi?”

Bạch Thất cười một cách thoải mái “Anh cảm thấy thế nào?”

Vệ Lam nghĩ đến tình cảnh đối chiến hôm qua với Hạ Kiệt, cũng lý giải được nguyên nhân anh có thể nhẹ nhàng áp chế đối phương như vậy “Hấp thu bao nhiêu tinh hạch để lên cấp?”

Bạch Thất cũng không suy nghĩ nói dối “Khoảng 500 viên”

Kỳ thật anh cũng không tính là nói dối, ở kiếp trước, anh xác thực phải cần tới 500 viên tinh hạch mới có thể tấn cấp tới cấp hai.

Vệ Lam lại hỏi “Có cảm giác gì?”

Bạch Thất cũng không dấu giếm, đem tín hiệu khi mình tấn cấp nói ra “Chỉ cảm giác có một lực lượng muốn bạo thể mà ra”

“Đây không phải tín hiệu dị năng bạo động sao?” Vệ Lam nói

Lúc trước anh đã từng thảo luận cùng tiến sĩ Tào về ‘dị năng bạo động’

Cái gọi là dị năng bạo động, tiến sĩ Tào tạm thời định nghĩa là dị năng trong cơ thể xuất hiện yếu tố dị thường, khống chế không nổi, hấp thu cũng không được, trong thân thể xuất hiện hiện tượng tán loạn dị năng.

Tiến sĩ Tào lấy được tinh hạch cấp hai, tự nhiên để lại cho chính mình dùng, nhưng cô cũng không lơ mãng tới mức không nghiên cứu đã hấp thu.

Cô phát hiện, tinh hạch cấp hai so với cấp một ẩn chứa năng lượng nhiều hơn gấp bội liên pha loãng năng lượng trong đó, rút ra một phần còn lại để cho chính mình hấp thu.

Nhưng sau khi cô hấp thu năng lượng bên trong lại phát hiện mình nhất thời không thể khống chế được dị năng.

Cổ lực lượng kia luôn luôn tán loạn trong thân thể, muốn phá thân thể mà ra, lại như muốn tìm vật thể nào đó hấp thu nó lại.

Có kinh nghiệm sau nhiều lần thí nghiệm trên các dị năng giả tự nguyện, sau khi hấp thu năng lượng, không phải mỗi người đều có kết quả thuận buồm xuôi gió.

Dị năng, tựa như một cổ lực lượng, có thể khiến người ta cường đại. Nhưng khi ý chí con người không thể khống chế lực lượng này, sẽ bị nó cắn trả sinh ra bạo động.

Thậm chí khiến người tử vong.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Hai trong một

Edit: Syn

Beta: Sakura

Vệ Lam giải thích lại nội dung mà anh và tiến sĩ Tào đã thảo luận trong phòng, nghe xong mọi người mới bừng hiểu.

Một lát sau, mọi người lại có chút lo lắng: “Ý của anh là, chúng ta có được dị năng nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khuyết điểm?”

Vệ Lam gật đầu: “Bất cứ thứ gì cũng đều có tính chất hai mặt.” Nói xong anh quay đầu nhìn Bạch Thất, “Bạch Ngạn, anh hẳn từng thấy qua bạo động dị năng?”

Hiện tại là đêm khuya, muỗi biến dị ở khắp nơi, Đường Nhục cảm thấy bây giờ không phải lúc bộc lộ dị năng của cô: thứ nhất cô đang ở trước mặt

Vệ Lam, thứ hai cô cũng cần phải nắm rõ tình hình trong biệt thự, chính vì vậy cô không bao bọc mọi người để tránh muỗi.

Hiện tại mọi người vừa đang nghe giải thích vừa nhanh chóng đập muỗi.

Bạch Thất lấy từ trong ba lô ra bản điện diệt muỗi, để xuống ngay dưới chân Đường Nhược, đứng dậy nói: “Không, tôi chưa từng nhìn thấy.”

Đừng nói ở kiếp này, kiếp trước anh cũng chưa bao giờ thấy qua bạo động dị năng, anh hấp thu tinh thạch muộn hơn người khác, kiếp trước đều toàn nhờ vào tinh thần quật cường mà đánh Zombie để lên cấp dị năng.

Dùng tinh thần mạnh mẽ để lên cấp dị năng sẽ giúp điều khiển dị năng càng thêm ổn định hơn.

Vệ Lam nhìn thấy anh cẩn thận đến nỗi mang theo luôn cả bản điện diệt muỗi, không khỏi thở dài: “Chúng tôi đều có dị năng lại không mười phần vẹn mười bằng vị hôn phu của cô.”

Bạch Thất liếc liếc mắt nhìn anh ta một cái, sau đó ôm Đường Nhược vào lòng đi đến bên cạnh bồn hoa ngồi xuống, ánh mắt nhu hoà: “Phải nói là tôi may mắn mới gặp được cô ấy.”

Cả đời cô đơn, sống lại gặp được cô, tự nhiên sẽ đem tất cả tâm can đối xử tốt với cô.

Nếu không phải là cô thì Bạch Thất cảm thấy đời này mình sống lại đều không có ý nghĩa.

Nếu như sống lại, kết quả vẫn là mình anh đơn độc trong thế giới tận thế này, đến cuối cùng lại cô đơn chết đi.

Sống lại mà như vậy còn có ý nghĩa gì.

Vệ Lam nghe Bạch Thất nói như vậy liền trầm mặc, đưa mắt nhìn về phía biệt thự Tào Mẫn.

Hai người gặp nhau vào đúng thời điểm đúng người quả thật là may mắn.

Tuy nhiên chàng trai trong câu chuyện cổ tích – Vệ Lam đến cuối cũng không qua được vật chất, lợi ích.

Dù sao mọi người cũng đang tập trung lo lắng cho tiến sĩ Tào tiến cấp dị năng, đều ngồi xuống theo Bạch Thất, đợi cô ấy tiến cấp xong.

Phía xa Hứa Bán Minh không phát ra tiếng động, anh đứng yên tại trước cửa ra vào, trong bóng tối, nhìn mọi người, sau đó lại toát ra thần thái vui mừng chạy về phía biệt thự của đội mình.

Anh ta đã biết đến việc người có dị năng có thể lên cấp, hơn nữa Bạch Ngạn lại là dị năng giả cấp hai!

Tin tức này đủ để cho anh ta quay về cùng thành viên trong đoàn thảo luận, nghĩ cách làm thế nào cùng đoàn đội của bọn họ xác nhập lại với nhau.

Đoàn xe đã được nhìn thấy tận mắt Đường Nhược lên cấp dị năng, cho rằng lần này cũng phải chờ cả đêm, vì vậy liền an tâm thoải mái ngồi xuống.

Bạch Thất cũng không có việc gì làm, anh lại không thể quấy nhiễu Đường Nhược, anh ôm vai cô ngồi nghe mọi người trong đoàn xe nói nhảm.

Không bao lâu sau, anh cảm nhận được người Đường Nhược dựa vào người anh cứng đờ. Anh ôm chặt cô cũng không thể ngăn chặn con run rẩy, tay cô nằm trong lòng bàn tay anh xuất ra một mảnh mồ hôi.

Bạch Thất ôm Đường Nhược vào trong ngực, ngẩn đầu nhìn thoáng qua biệt thự Tào Mẫn, ánh mắt lập tức rét lạnh.

Phản ứng của Đường Nhược như vậy làm cho anh biết, Tào Mẫn ở bên trong đã thành công lên cấp, nhưng thời gian cô ta lên cấp khác xa Đường Nhược!

“Không thoải mái, chúng ta đi trước.” Bạch Thất đưa tay sờ vào trán cô, trực tiếp bế cô lên, anh quay người từng bước một rời khỏi.

Nếu vẫn còn ở chỗ này, đừng nói là Đường Nhược, đến ngay cả anh sợ cũng không dám đi tâm trạng lo lắng mà làm ra hành động gì đó.

Hai người vừa khởi khỏi, mọi người trong đoàn cũng không ngồi ở đó nữa, Hồ Hạo Thiên nói với Vệ Lam: “Vệ thiếu đã rồi, chúng tôi đi trước.” Mang theo một đoàn người trở về phòng.

Anh biết rõ, Bạch Thất là người luôn cẩn thận, hôm nay trái lại rời đi sớm như vậy, xem ra anh đã nắm được đáp án.

Quả nhiên đoàn đội Tuỳ Tiệp vừa mới ly khai không bao lâu, cửa lớn vẫn luôn đóng chặt đã mở ra, tiến sĩ Tào từ bên trong đi ra thần thái khác thường.

Cô nhìn chung quanh một vòng nói: “Vừa rồi tôi cảm thấy ở trước cửa có rất nhiều người nha, hiện tại đâu mất rồi?”

Vệ Lam tiến tới hai bước: “Thăng cấp thành công rồi?”

“Ừ.” Tào Mẫn nhìn anh, cười dịu dàng nói: “Tôi rất cao hứng, anh lo lắng cho tôi, còn vẫn luôn ở đây chờ tôi.”

Tâm tư cô tình tế, tất nhiên sẽ cảm thấy được sự quan anh của anh.

Vệ Lam sững sờ, lui lại hai bước, thu lại sắc mặt: “Nếu cô đã không có việc gì rồi thì tôi đi trước.”

Tào Mẫn lập tức giữ anh lại, trên mặt cũng không còn bộ dáng tươi cười: “Vệ Lam, anh cứ định về sau đôi mắt với tôi như vậy hả?”

Có một số việc, nói thẳng thắn rõ ràng là tốt nhất.

Vệ Lam về mặt hồ hững đứng yên tại chỗ.

Tào Mẫn tiếp tục lên tiếng: “Tôi có thể đợi, nhưng đừng để tôi chờ đợi quá lâu, tôi sợ đến một ngày nào đó tình yêu của tôi dành cho anh sẽ dần dần tàn lụi...”

Vệ Lam đè lại rung động trong lòng, đẩy tay cô ra, không nhanh không chậm nói: “Cho tới bây giờ không ai bắt cô phải chờ đợi cả.”

Tào Mẫn thấy anh muốn rời đi, trong lòng nóng nảy, dùng dị năng thu hút anh: “Anh không muốn biết chi tiết lúc tôi lên cấp hả?”

Bước được vài bước nghe đến lời cô nói quả nhiên anh liền dừng bước.

Im lặng một lát, do dự quay trở lại, anh lắc đầu: “Đã muộn, ngày mai rồi nói sau.”

Ánh mắt của Tào Mẫn vẫn luôn chăm chú nhìn theo bóng lưng anh, nhìn bóng dáng anh khuất dần trong đêm tối, mãi lâu sau mới cúi đầu xuống.

Cô nhắm mắt lại, cố gắng đè chưa xốt trong lòng xuống, khi mở mắt ra dường như chưa có phát sinh chuyện gì, cô cũng trở về phòng.

Đã sống nhiều năm đều trải qua như vậy, bây giờ thì có là gì.

Bên này sau khi Bạch Thất mang Đường Nhượng trở về, mọi người trong đoàn xe cũng đều trở về phòng.

Lúc trước bọn họ nhìn thấy hành động của Bạch Thất cũng đã đoán được bảy tám phần.

Đứng ở cửa, Phan Hiểu Huyền lo lắng hỏi: “Tiền sĩ Tào đã lên cấp thành công rồi?”

Đường Nhượng để Bạch Thất thả cô xuống, cười khò nói: “Ừ, cô ấy đã cấp hai rồi.”

Phan Hiểu Huyền nói: “Cô ấy là dị năng tinh thần, vì sao lại lên cấp chỉ cần có nửa tiếng thôi? Cô ấy có biểu hiện đau đầu không?”

“Không có, cô ấy cũng thăng cấp giống như mọi người, không có điểm gì khác biệt cả.”

Phan Hiểu Huyền còn rất lo lắng: “Vậy tại sao khi hai người lên cấp lại biểu hiện khác như vậy?”

Lúc Tào Mẫn thành công thăng cấp dị năng, trong lòng Đường Nhượng rất phức tạp.

Sợ hãi, kinh hoàng cùng ủa đến, lan toả khắp cơ thể cô.

Tất cả rất bất an, hỗn loạn..

Cho tới khi Bạch Thất ôm lấy cô, sờ vào trán của cô, nói nhỏ: “Tiểu Nhượng, không cần sợ hãi.”

Cảm nhận được hơi ấm và tiếng tim đập của anh, Đường Nhượng mới bình phục lại tâm trí.

Cô nghĩ, có thể dị năng của hai người có lẽ chỉ là không giống nhau mà thôi.

Cho dù thật sự dị năng của cô có vấn đề, cô cũng tin rằng, trời sẽ không tuyệt đường người.

Nếu không ông trời sẽ không ban tặng cơ hội sống lại này cho cô.

Hồ Hạo Thiên thấy sắc mặt của Bạch Thất và Đường Nhượng không được tốt, mở miệng nói: “Cũng đã trễ rồi, trước cứ về ngủ một giấc đi.” Đi tới vỗ vai hai người, chậm rãi nói: “Không cần lo lắng, cũng đừng nghĩ quá nhiều, nếu thật sự không ổn, chúng ta sẽ không để cho Đường Nhượng sử dụng năng lực là được, như vậy dị năng không tiến bộ cũng không thể thăng cấp nữa.”

Không lên cấp cũng đồng nghĩa với việc không còn đau đầu nữa, không thăng cấp nữa có lẽ đối với cô sẽ tốt hơn.

Cho dù cô không có dị năng, chẳng lẽ Bạch Thất và mọi người trong đoàn xe còn không bảo vệ được mình cô sao.

Bạch Thất gật đầu, không trả lời lại, anh cùng Đường Nhượng đi về phòng.

Trong gian phòng không có đèn, chỉ có duy nhất ánh trăng phản chiếu trên mặt hai người họ.

Vừa đóng cửa lại, Bạch Thất nhanh chóng ôm cô vào lòng.

“Bạch Ngan.” Đường Nhựt nghiêng đầu nhìn ánh trăng, nhỏ giọng nói, “Em không sao, anh không cần phải lo lắng, thật sự ông trời đã đối xử với chúng ta không tệ rồi, em tin không phải thắng cấp dị năng có vấn đề, có lẽ chúng ta đã suy nghĩ quá nhiều.”

Bạch Thất cũng không đáp lời, anh cứ ôm cô như vậy.

Đường Nhựt thò tay cũng ôm lại anh: “Huống chi, anh Hồ nói cũng đúng, nếu thật sự có vấn đề, em có thể không cần sử dụng dị năng, anh không được ghét bỏ em vì không có dị năng à nha.”

Bạch Thất cuối cùng cũng mở miệng: “Không đâu.”

Một đêm cứ như vậy trôi qua, đảo mắt đã đến ngày hôm sau.

Sáng sớm mọi người trong đoàn đã có mặt thật sớm ngồi trong phòng khách, thấy Bạch Thất dắt Đường Nhựt đi, vẻ mặt của hai người đều đã khôi phục như bình thường, giống như mọi ngày cùng mọi người dùng cơm.

Ăn sáng xong, cô đến chỗ tập hợp lại đứng phải Tào Mẫn.

Không chỉ đứng phải nhau mà Đường Nhựt và Tào Mẫn đều mặt cùng màu áo.

Kiểu áo hai người mặc đều thất kiểu bướm bướm.

Có điều nơ của Tào Mẫn màu xanh da trời, còn Đường Nhựt lại có nơ màu đỏ thẫm.

Tào Mẫn nhìn thấy Đường Nhựt, bước nhanh hai bước, liếc mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, cười: “Không ngờ cô cũng thích quần áo của hiệu này nha.”

Đường Nhựt cũng thấy kiểu đồ của hai người đang mặc: “Đúng vậy, thật trùng hợp.” Chợt dừng lại một lát, cô nói, “Chúc mừng cô đã thăng cấp thành công.”

Tào Mẫn ra đầu cùng hai người đi chung.

Vừa đi Tào Mẫn vừa nói: “Tôi cũng cảm ơn tinh thạch của cô, nếu không có nó thì tôi cũng sẽ không thăng cấp nhanh như vậy.”

Đường Nhựt thắc mắc nói: “Không phải cô nói người dị năng cấp một không thể cùng lúc hấp thụ hai tinh thạch hay sao?”

Tào Mẫn gật đầu: “Nhưng cũng có thể tinh luyện rồi lại pha loãng năng lượng bên trong... có điều hấp thụ dị năng như vậy rất nguy hiểm, có thể dẫn đến bạo động dị năng.”

Đường Nhựt suy nghĩ nói: “Bạo động dị năng là như thế nào?”

Tào Mẫn suy nghĩ một chút: “Nó giống như dị năng không khống chế được, muốn đi ra ngoài.”

Đường Nhựt gật đầu không nói thêm gì nữa, những cái này hôm qua Vệ Lam cũng đã nói qua.

Tào Mẫn nói: “Có chuyện gì sao? Cô từng thấy qua bạo động dị năng rồi?”

Đường Nhựt lắc đầu: “Không thấy, nhưng tôi muốn tìm hiểu một chút, tôi sợ bị đau đầu.”

Tào Mẫn cười rộ lên: “Không cần lo lắng, theo chúng tôi quan sát, nếu không đến dị năng cấp bốn thì sẽ không xảy ra bạo động dị năng đâu, hơn nữa bạo động dị năng cũng không làm bị đau đầu.”

Lông mày Đường Nhựt khẽ động, không muốn tiếp tục chủ đề dị năng này nữa, nói: “Cô đã là dị năng giả tinh thần cấp hai rồi có thể phát ra kỹ năng công kích zombie?”

Tào Mẫn lắc đầu: “Không, chỉ tăng thêm phạm vi cảm nhận mà thôi.”

Đường Nhựt âm thầm ghi nhớ chỗ dị năng khác nhau của hai người.

Đang nói thì hai người đi đến đại sảnh nên tách ra.

Trong phòng Vệ Lam đang tập hợp mọi người lại. Thông báo vị trí của phòng thí nghiệm, nằm dưới chân núi, kế bên còn là biển, là nơi mà chính phủ vẫn chưa khai phá.

Nói xong, Vệ Lam liền ra lệnh mọi người lên đường.

Vì muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, trên đường gặp phải zombie cũng không cần tốn sức đánh.

Thăng một đường lái xe đụng văng đám zombie.

Cảnh tượng ở bên tàu cùng lúc trước mọi người trong đoàn thấy đã thay đổi.

Đoạn đường dài hai cây số ở bên tàu, ban đầu là đoạn đường bằng phẳng nay lại biến thành núi đá lởm chởm.

“Xoạt! Xoạt!” sóng biển đánh vào đá ngầm, văng lên bọt sóng trắng óng ánh. Bờ biển đã không còn là bãi cát nữa, bây giờ chỉ toàn đá hình thù quái dị nhấp nhô.

Đường Nhựt ngồi trong xe nhìn tình cảnh phía trước đường núi uốn lượn: “Vì sao phòng thí nghiệm này lại xây dựng trên cao như vậy?”

Vị trí của phòng thí nghiệm trên bản đồ cũng không có đánh dấu, nghe đồn đây chính là phòng nghiên cứu bí mật.

Bạch Thất cũng chưa từng tới đây, cho nên anh rất tập trung lái xe.

Địa hình nơi này rất xấu, mặc dù Điền Hải cũng biết lái xe nhưng mọi người lại không dám đưa cho cậu lái xe dạng đường núi như vậy.

Trừ thay đổi người lái xe là Bạch Thất, hai chiếc xe khác cũng đổi tài xế thành Vệ sĩ Hà và La Tự Cường.

Dù sao, đi đường núi như vậy nếu lỡ rớt xuống thì chỉ có mất mạng.

Phan Hiểu Huyền thò đầu ra bên ngoài, thấy con đường hẹp chỉ vừa cho một chiếc xe chạy, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Cô “ôi trời!” “ôi trời!” liên tiếp hai tiếng, rụt đầu vào: “Mấy nhà khoa học đều có mấy ý nghĩ kì quái, đường vừa xa lại nguy hiểm như vậy, mỗi ngày đều phải cẩn thận đi tới đi lui không thấy mệt sao?”

Đi như vậy còn kích thích hơn chơi tàu lượn siêu tốc!

Dù sao tàu lượn siêu tốc cũng đã được chính phủ phê chuẩn an toàn đó, mà ở đây tất cả an toàn đều phụ thuộc vào kĩ thuật lái xe nha!

Điền Hải nhìn từ cửa sổ ở ghế lái phụ nhìn ra gầm xe chỉ còn cách mặt đường không quá một thước, lại nhìn qua kè bên là biển sâu, nói: “Bọn họ có lẽ không phải mỗi ngày đều về nhà đâu, trên ti vi không phải vẫn thường hay nói... mấy nhà khoa học thường làm việc bất kể ngày đêm ở phòng thí nghiệm sao!”

Phan Hiểu Huyền nghĩ ngợi: “Cậu nói nghe cũng có lý.”

Ba người đang thảo luận, phía trước đột nhiên “rầm”, chiếc xe chạy phía trước xe họ bị đẩy ra khỏi đường.

Bánh trước của chiếc xe trượt ra bên ngoài, chiếc xe giống như đang lơ lửng trên trung.

Chiếc xe đằng sau có người có dị năng hệ mộc, theo phản xạ không muốn chiếc xe rơi xuống liền sử dụng năng lực nhanh tay lẹ mắt phóng ra dây leo bắt được chiếc xe.

Phía trước tình cảnh lộn xộn, mấy chiếc xe đằng sau cũng rớt rít dừng lại.

Mọi người lúc trước đều duy trì khoảng cách các xe với nhau, nên cho dù dừng xe đột ngột cũng không có bị tông vào đuôi xe. Chiếc xe sắp rớt xuống vực cũng được kéo lên.

Vệ Lam thấy tình huống phía trước, liền cầm loa lên tiếng, mọi người xuống xe, nếu có thể thì thu xe về trong không gian.

Mấy người ngồi trong xe đều lập tức bắt mắt.

Lúc trước mấy người họ không nắm rõ địa hình ở đây, họ cứ tưởng rằng người sĩ quan này ít ra cũng quen thuộc một tí, nào ngờ được Vệ Lam cũng không biết.

Sắc mặt mọi người hết sức khó coi, phòng thí nghiệm quốc gia này thật chứa đủ thứ bí mật!

Cái nhiệm vụ này đủ khiến mọi người run sợ!

Đừng nói tình hình giao thông, chỉ cần thêm sự việc vừa rồi thôi, mọi người đều cảm thấy hoảng rồi.

Cho nên không có ai làm trái ý của Vệ Lam.

Mới vừa rồi cũng mấy xe chạy không nhanh, cộng với dị năng hệ Mộc nhanh tay, bằng không thì cái xe này đã bị rơi xuống.

Hiện tại mọi người đều ngồi chung một chiếc thuyền, cần phải tin tưởng chỉ huy là anh.

Tất cả đều xuống xe, dị năng giả hệ Không gian cho xe vào không gian.

Những ai không có đủ không gian trong dị năng, đành để tạm xe ở chỗ này.

Vệ Lam thấy phía sau đã tạm ổn định, anh dẫn đầu chỉ huy mọi người tiến về phía trước.

Tào Mẫn đi theo phía sau anh, giải phóng lực tinh thần cảm nhận tình hình chung quanh xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Cơ hội tốt

Bạch Thất nắm tay Đường Nhược theo chân mọi người đi về phía trước.

Mặt biển êm ả, đường chân trời hiện lên ánh sáng đỏ nhạt.

Đưa mắt nhìn về phía xa, ngọn núi đã trở thành một mảnh khô héo, không có gió, cũng không có không khí mát mẻ.

Mọi người bước nhanh lên núi, càng đi lại dần dần chậm lại, đường núi quanh co khiến cho người ta thấy khó chịu bức bối.

Đây gọi là phản ứng khi leo núi cao.

Trên đường liên tục có người phản nản, cái phòng thí nghiệm này tại sao lại phải xây dựng ở nơi địa phương quái quỷ như vậy.

Lại quẹo thêm một cái, ở phía trước con đường, đập vào mắt là một bộ xương dê.

Có điều bất thường xảy ra!

Chiều theo thời tiết hiện nay mà nói, cho dù những con dê ở tận thế ...vào ngay ngày đầu tiên đã chết thì cũng không thể nào một miếng thịt cũng không có mà chỉ còn lại bộ xương như vậy được.

Hình ảnh có chút quỷ dị.

Bọn Vệ Lam đi trước tất nhiên cũng đã nhận ra được tình huống này.

Sĩ quan phụ tá của Vệ Lam nhìn thấy cảnh tượng trước đó, vẻ mặt kinh sợ: “Cái này, tại sao chỉ còn lại bộ xương?”

Anh ta vừa dứt lời, Tào Mẫn luôn bình tĩnh lên tiếng: “Coi chừng, có điều bất thường!”

“Điều bất thường?” Vệ Lam cũng gạt mình.

Những người ở đằng sau không nhìn thấy xương dê ở phía sau phản nản người phía trước tại sao lại dừng lại, đột nhiên ngay lúc đó có người nhìn thấy trên tảng đá ngay cạnh mình có cái gì đó màu đen bò xuống...

Con gián?

Đúng vậy, là gián biển, chúng xếp hàng giống như vẩy cá từ trong bãi đá ngầm chỗ xa xa bò đến đây...

Lần lượt bò vào, tràn đầy dưới mặt đất, sắp không còn kẽ hở, làm cho người ta nhìn thấy mà da đầu run lên.

“Con mẹ nó, cái quỷ gì vậy!”

“Thật kinh tởm!”

“Ghê quá!”

“Ah ah ah... mau mau đập nó đi.”

Trong nháy mắt hỗn loạn, thiếu chút nữa có người té xuống biển!

Mấy người có dị năng đánh xa không chút do dự, sử dụng dị năng tiêu diệt gián biển.

Loài vật khủng bố đã vậy còn dày đặc đúng là khiến cho người khác có chút buồn nôn.

Đường Nhựt cũng rất ghét loài vật này, hơn nữa do phóng xạ nên con gián có kích thước khổng lồ, càng nhìn càng ghê tởm.

Cô vô ý thức bao bọc một tầng tinh thần lực lên người đồng đội.

Gián biển nhiều đến không xuể, bò rất nhanh. Đoàn Tuy Tiệp nhanh chóng tản ra chém giết đám gián.

Phan Hiểu Huyền đang giết gián, cô không có dị năng công kích chỉ có thể lấy từ trong không gian cái xẻng, vừa nhảy tránh vừa đánh.

“Ai a... trời ơi... ghê quá đi!” vừa đánh vừa luôn miệng kêu lên ghê tởm, buồn nôn.

Đường Nhựt nhìn cô ấy muốn cười lại cố nhịn xuống, sau đó cô lại giả bộ dùng dị năng hệ Thủy phun vào đám gián...

Một đám người mãi mê đánh gián lại không ai phát giác Hạ Kiệt ở ngay kế bên hai người cách một quãng không xa.

Ánh mắt gã bình tĩnh, nhưng lại lóe lên ánh sáng sâu khôn lường, khiến cho người khác không cách nào nhìn thấy được cảm xúc bên trong.

Ngay bây giờ chính là cơ hội ra tay tốt nhất!

Gã dần dần tới gần đoàn Tuy Tiệp.

Con người khi còn sống cũng nên ra mấy quyết định quan trọng, một khi nhát gan thì sẽ không tiến bộ được.

Từ khi xuất hiện tận thế Hạ Kiệt đã hiểu rất rõ đạo lý này, vài lần ngẫu nhiên gã cũng sẽ đánh cược, hơn nữa, bình thường đều sẽ giành phần thắng.

Có lẽ, lần này cũng như vậy!

Phan Hiểu Huyền nhấc một chân lên, hai tay cầm cái xẻng sắp sửa hạ xuống, vào ngay lúc đó Hạ Kiệt phát tay bắn một cái hỏa cầu lửa về phía cô.

Hạ Kiệt chọn Phan Hiểu Huyền là có tính toán kỹ từ trước, đầu tiên gã đã tận mắt nhìn thấy Phan Hiểu Huyền thu chiếc xe của đoàn Tuy Tiệp vào trong không gian, Phan Hiểu Huyền chính là cái nhà kho di động, không có Phan Hiểu Huyền chính là mất tất cả vật dụng cần thiết để sinh tồn!

Thứ hai, Phan Hiểu Huyền và Đường Nhựt đứng cách xa mọi người nhất.

Đứng cách vách đá không xa, tựa như chỉ cần lui mấy bước liền rơi xuống.

Hỏa cầu nhanh chóng phóng tới trước mặt Phan Hiểu Huyền, ngay lúc đó Phan Hiểu Huyền vẫn còn đang hăng say chiến đấu với đám gián biển, bất ngờ một hỏa cầu bỗng xuất hiện đánh về phía cô, Phan Hiểu Huyền không kịp suy nghĩ liền nghiêng người né tránh, lui lại.

Phía sau lại là vách núi không hề có lan can!

“Hiểu Huyền!!!” Đường Nhựt đứng gần Phan Hiểu Huyền nhất, lúc nhìn thấy Phan Hiểu Huyền ngã liền theo bản năng chụp lấy tay cô ấy.

Hai người đều ghét đám gián biển nên đứng rất gần vách đá, Phan Hiểu Huyền quán tính kéo cả Đường Nhựt xuống!

“Tiểu Nhựt!” Bạch Thất đưa tay bắt lấy Đường Nhựt.

Nhưng Đường Nhựt và Phan Hiểu Huyền đã rơi xuống vách núi, dù Bạch Thất có ứng biến nhanh nhưng vẫn chậm một bước, tay chụp vào không khí.

Anh nhún người xuống, đi lên phía trước nhảy xuống, không chút do dự, không có bất kỳ suy nghĩ nào, trực tiếp nhảy xuống dưới!

“Chị!” Điền Hải thấy Phan Hiểu Huyền kéo Đường Nhựt đã ngã xuống sườn núi, nháy mắt cùng lúc đưa tay ra với Bạch Thất.

Nhưng cậu và Bạch Thất người ở bên trái người ở bên phải cũng không bắt lấy kịp.

Ngay lúc đó, cậu liền theo đà lướt nhảy xuống.

“Huyền Huyền!” Phan Đại Vĩ cách quá xa, lúc dây leo bay đến đều đã muộn.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mọi người đều trở tay không kịp.

Chỉ vừa mới chớp mắt, bốn người bọn họ liền biến mất!

Muốn nhìn cũng không thấy rõ chỉ nghe được tiếng vù vù.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Không biết ai hỏi.

Sau khi nói xong, liền kiểm tra đồng đội của mình, lại tiếp tục đánh giết biển.

Chuyện của người khác đều không can hệ đến mình. Tình hình bây giờ còn hơi đầu mà lo cho chuyện thiên hạ.

Lúc mọi chuyện xảy ra, đoàn Tuỳ Tien đều phân tán ra đánh giết, nghe loáng thoáng Đường Nhược gọi “Hiếu Huyền” nhưng quay lại không thấy đâu, ngay cả Bạch Thất và Điền Hải còn không bắt lấy kịp huống chi bọn họ liền ở cách xa như vậy.

Chờ lúc bọn họ chạy đến vách núi, phía dưới bao la, một bóng người cũng không thấy.

Dương Lê nhìn phía dưới một đám sương, vành mắt lập tức đỏ hoe, cô che miệng run rẩy, nhưng lại không nói lời nào, cô kích động tới nỗi quên luôn cả hô hấp!

Lưu Bình nhìn xuống mặt biển chỉ toàn là đá ngầm với bọt biển, ngờ ngác hỏi: “Có chuyện gì?”

Mới hỏi này đồng đội còn ở bên cạnh cậu chiến đấu cùng nhau, làm sau lại tự nhiên té xuống dưới?

Tất cả mọi người trong đoàn đều không biết nguyên nhân xảy ra, ai lúc đó cũng lo đánh đuổi giết biển.

Hồ Hạo Thiên giờ phút này trong đầu cũng trống rỗng, một lúc sau mới nắm tay Phan Đại Vĩ: “Lão Phan... chú có thấy tại sao Hiếu Huyền lại té xuống không?”

Phan Đại Vĩ nắm chặt dây leo trong tay, sắc mặt cứng ngắt tái nhợt: “Hình như con bé né cái gì đó.”

Hồ Hạo Thiên chấn động: “Né cái gì?”

Phan Đại Vĩ lắc đầu mang theo vẻ tuyệt vọng: “Không biết.”

Mình vừa rồi đứng cách bọn họ một khoảng.

Nếu dị năng của mình mạnh hơn thì có lẽ đã cứu được bốn người bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Sống chết có nhau

Edit: Syn

Beta: Sakura

Trong mắt Hồ Hạo Thiên loé hàn quang, quay đầu nhìn một đám dị năng đang đánh giết trước mặt, cất tiếng lạnh lùng: “Bây giờ, tôi chỉ nói đúng một lần, ai là người có ý gây khó dễ hay vô tình gì đó, đứng ra đây.”

Mấy người dị năng giả liếc nhìn anh một cái, trên tay lại tiếp tục phóng ra kĩ năng.

Những người rơi xuống núi không phải là đồng đội của họ, sẽ không quan tâm, họ cũng không làm việc trái với lương tâm, tất nhiên cũng sẽ không vì người khác rơi xuống núi mà bỏ mặc đồng đội của mình rơi vào nguy hiểm.

Hồ Hạo Thiên ôm Dương Lê, rồi cười lạnh một tiếng: “Đã không có can đảm đứng ra, vậy thì tốt nhất nên bảo vệ mình thật kĩ vào! Tôi vừa rồi đã cảnh báo trước, đừng để cho tôi biết ai đã làm, cho dù lúc đó có khẩn cầu van xin, Hồ Hạo Thiên tôi cũng sẽ để cho kẻ đó sống không bằng chết!”

Vệ Lam từ phía sau bước nhanh đến: “Thế nào rồi, bọn họ...”

Vệ Lam sở dĩ không nói tiếp câu phía sau là bởi cũng không biết diễn tả thế nào.

Đối với anh thì đoàn đội của họ chính là kì tích sống, lần này Bạch Thất lại ngã xuống sườn núi, trong lòng của anh lại rất phức tạp.

Anh không muốn bọn họ chết, nhưng họ lại ngã xuống từ trên độ cao như vậy chắc chắn chết không thể bàn cãi.

Hồ Hạo Thiên nhìn Vệ Lam, nét mặt lạnh như sương: “Vệ thiếu, lời vừa rồi tôi nói chắc anh cũng nghe thấy, nếu có người chỉ ra kẻ gây rối, anh cũng

không được can ngăn, chúng ta phải loại bỏ những kẻ cản bả bại hoại này!”

Vệ Lam lòng mảy mảy lại, lúc sau gật đầu: “Nếu có đủ chứng cứ, tất nhiên tôi sẽ làm theo nguyên tắc.”

Mỗi căn cứ khi thành lập đều có nguyên tắc, giữa dị năng giả với nhau tất nhiên không được ẩu đả.

Nếu không thể thống nhất với nhau, thì làm sao có thể đoàn kết làm nhiệm vụ được.

Phan Đại Vĩ trấn tĩnh lại, từ sườn núi quay trở lại, nhìn xuống gián biển dưới chân: “Chúng ta nhanh chóng quét sạch đám này rồi xuống núi.”

Mấy người Bạch Thất đã ngã xuống phía dưới, nơi này thì vẫn còn đám gián, bây giờ mà họ nhảy xuống cũng không làm được cái gì.

Hiện tại thứ có thể làm được chính là nhanh chóng dọn dẹp chỗ này rồi chạy xuống vách núi.

La Tự Cường ném gạch chết mấy con gián, đi tới gần Phan Đại Vĩ: “Có Tiểu Bạch ở cùng họ, chắc chắn bọn họ không sao đâu, đừng quá lo lắng.”

Bạch Thất vừa rồi nhảy đứt khoác như vậy, làm mấy người họ có thêm lòng tin.

Rằng, bọn họ từ trên cao như vậy rơi xuống cũng vẫn an toàn.

Từ khi quen biết với Bạch Thất, rồi lúc ở dưới cổng thoát nước chứng kiến sức mạnh cường đại của anh. Mọi người trong đội đều coi anh giống như trụ cột của cả đoàn, nói khoa trương một tí anh giống như thần trong mắt họ.

“Như vậy chúng ta nên quét nhanh lũ gián này, chạy tới dưới vách núi tìm bọn họ.” Lưu Bình cũng chạy tới nói.

Đoàn Tuy Tiệp đồng loạt gật đầu, sau đó tăng lực phóng ra dị năng.

Mọi chuyện cũng đã xảy ra, bọn họ chỉ còn biết kiên trì để đi xuống vách núi kiếm mấy người Bạch Thất thôi.

Bọn họ thật không muốn nghĩ đến đồng đội của mình đã chết dưới đáy biển...

Bên kia, sau khi Hạ Kiệt tung hoành cầu về phía Phan Hiểu Huyền thì lập tức giả vờ đánh gián biển.

Gã tự nhận hành động của mình hồi nãy rất cẩn thận, không có người nào có thể phát hiện ra.

Bây giờ lại nghe Hồ Hạo Thiên nói như vậy, đáy lòng mừng rỡ cười nhạo một tiếng, sắc mặt lại không có bất kì biến nào.

Thật đúng may mắn, chiêu hồi nãy chỉ muốn tiêu diệt người có không gian dị năng trong đoàn của bọn họ, lại không ngờ đến lại thu hoạch bắt ngờ như vậy.

Rất tốt!

Tô Vũ Vi đứng ở sau lưng Hạ Kiệt nhìn thấy từng người Bạch Thất ngã xuống vách núi, cô hết hoảng, Tô Vũ Vi luôn đứng sau lưng Hạ Kiệt nên cũng nhìn thấy tất cả hành động của anh ta.

Nhưng cô cũng không biết có nên nói ra những gì mình nhìn thấy không?

Cô không muốn ngay chỗ này lại chuốc lấy phiền toái vào người.

Hôm qua cô còn hứa với Hứa Bản Minh sẽ thừa cơ hội cùng đám người trong đoàn Tuy Tiệp xây dựng quan hệ, bây giờ lại nhìn thấy đám người kia ngã xuống dưới vực.

Lúc tro mắt nhìn Bạch Thất nhảy xuống vách núi thì sắc mặt cô rất khó coi.

So sánh với lần trước gặp nguy hiểm trong đường hầm, Tô Vũ Vi lại không cảm thấy đau lòng như lúc đó.

Đặc biệt anh còn vì người phụ nữ khác mà liều mạng.

Tô Vũ Vi hít sâu một hơi, đè xuống cảm giác bức bối trong lòng.

Sự hỗn nhiên của quá khứ đã không thể quay trở lại.

Cô bây giờ không giống như lúc là cô gái không hiểu thế sự trước kia nữa, huống chi bây giờ cũng không có gì chứng minh Bạch Thất còn sống hay đã chết nữa, cô không thể đứng trước mặt Hạ Kiệt mà vạch mặt được.

Cuối cùng cô cũng vờ như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đánh gián.

Nhưng có điều, cô cũng là người.

Đồng Cầm Cầm đi đến chỗ Tô Vũ Vi, nhìn xuống dưới vách núi, có chút giật mình nói: “Anh ấy có thể vì cô ta mà liều mạng nhảy xuống.”

Tình yêu so với tính mạng của mình, cô khẳng định tính mạng quan trọng hơn, không còn mạng thì làm gì có tình yêu?

Nhưng... Bạch Ngạn lại có thể không chút suy nghĩ suy nghĩ nhảy xuống.

Đến cùng là do cô ta quan trọng với anh hay do anh quá tự tin với bản thân mình?

Tô Vũ Vi bấu mỗi một cái, âm thầm “Ủm.” một tiếng.

Đau lòng tất nhiên là có.

Chỉ là cô hận nhiều hơn i đau lòng.

Bạch Thất nhảy xuống không chỉ mình Đồng Cầm Cầm kinh ngạc, ngay cả Vệ Lam và Tào Mẫn cũng ngây người.

Cô si ngốc nhìn Bạch Thất nhảy xuống, quên mất luôn tâm trạng lúc đó của mình như thế nào.

Thực đúng là làm cho người khác kinh tâm.

Họ lại có thể sống chết có nhau.

Tào Mẫn nhắm mắt lại, muốn cười lại muốn khóc.

Nếu có thể gặp được người cùng sống cùng chết với mình, thì dù có chết cũng cam tâm tình nguyện.

Sau đó cô lại nghĩ tới Lương Phú Sinh, vì cô mà bị Zombie cắn bị thương.

Có một số người, cả đời chỉ có thể đóng vai phụ.

Cả cô lẫn Lương Phú Sinh, đều là những người đáng thương.

Vệ Lam nhìn vách đá dựng đứng lại nhìn đám gián biển không có xu hướng giảm bớt, trong đoàn có người bị gián biển cắn bị thương.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tất cả mọi người đều sẽ bị tổn thất, hồi nãy cong nhìn thấy xương dê bị gặm còn mỗi xương!

“Tất cả tập hợp lại, phân tổ.” Vệ Lam hô lớn một tiếng, nhanh chóng sắp xếp đội ngũ, “Mọi người nhanh lên đường, không được ham chiến, những người bị thương hoặc đi một mình thì xếp cuối!”

Mọi người cũng cảm thấy tiếp tục đánh lữ gián cũng sẽ không chịu nổi, tất cả đều nhanh chóng tiến về phía trước.

Cố Úc Trạch đề ý cho mọi người đi hết mới tiến lại chỗ bốn người Bạch Thất rơi xuống lên tiếng: “Rất tốt! Mặc dù còn chưa chính thức bắt đầu mà anh đã thắng.”

Ngay lúc Bạch Thất nhảy xuống thì anh đã nhanh chóng phóng ra dị năng băng đao làm giảm tốc độ lại.

Đường Ngược cố gắng bao bọc tinh thần lực cho cả bốn người, bảo đảm an toàn cho mọi người.

Cô vốn cũng không muốn sử dụng tinh thần lực, nhưng với tình thế bây giờ, đau đầu cô cũng mặc kệ vậy...

Tóm lại giữ mạng mới là quan trọng.

Có băng đao giảm xóc cùng tinh thần lực bảo vệ, độ cao ngàn mét này cũng không tính là gì.

“Bịch!” bọt nước văng tung toé, bốn người cùng rơi xuống nước.

Nước biển rất lạnh, nhưng mọi người chỉ cảm nhận được lạnh, mà không cảm thấy quần áo bị ướt. Vì có tinh thần lực bao phủ, bốn người bọn họ giống như đám bọt khí chìm sâu xuống rồi lại chậm rãi dâng lên.

“Tiểu Nhược.” Điều đầu tiên Bạch Thất làm là bơi đến chỗ của Đường Nhược.

“Em không sao chứ?”

Đường Nhược nghe thấy tiếng anh gọi thì giờ tay ra cho anh ôm.

Đường Nhược cũng nhìn anh xem xét, thấy anh không có việc gì, cách đó không xa Phan Hiểu Huyền cũng bơi lại nhìn Điền Hải, “Tất cả mọi người đều không bị thương chứ?”

“Không sao hết.”

“Không có.”

Hai người đồng thời lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Người tính không bằng trời tính

Mặc dù Đường Nhượng đã học mấy tiết bơi lội nhưng thật sự không dám nói là rành rồi về bơi lội được.

Cũng may lực tinh thần của cô có thể làm cho mình nổi lên được, bên cạnh còn có thiên hạ vô địch vũ trụ không địch thủ Bạch Thất không gì không làm được.

Bốn người vây lại một chỗ, vừa mừng vừa sợ, Đường Nhượng hỏi Phan Hiểu Huyền: “Mới vừa rồi có người tấn công cậu?”

Không phải Đường Nhượng nhắc thì Phan Hiểu Huyền cũng sẽ không nhớ đến, cô thoáng ngáy người kinh hoàng.

“Ừm.” Phan Hiểu Huyền hồi tưởng tình cảnh vừa rồi, không nhịn được trong lòng thoáng run rẩy, Phan Hiểu Huyền cắn răng, hung hăng nói, “Chính là tên Hạ Kiệt! Nếu để cho tôi nhìn thấy anh ta thì nhất định tôi sẽ chém anh ta thành muôn mảnh.”

“Hạ Kiệt?” Điền Hải lập tức nói: “Cái tên đội trưởng của đoàn Hào Kiệt?”

“Ừm, chính là tên đó!”

Đường Nhượng cũng nổi giận: “Không ngờ anh ta lòng dạ lại hẹp hòi vô sỉ!”

Đường đường là một người đàn ông, là đoàn trưởng!

Bạch Thất sờ mặt cô trấn an: “Loại người này xác thực đáng chết.”

Đều đã rớt xuống biển, hiện tại có phần nộ cũng vô dụng, còn không bằng để cho bọn họ tìm cách thoát khỏi hiểm cảnh.

Chuyện liên quan đến Hạ Kiệt liền chấm dứt.

Phan Hiểu Huyền tức giận xong cũng tỉnh táo lại, cô liền phát hiện dù mình không bơi thì vẫn có thể nổi lên trên mặt nước, cô hỏi Đường Nhượng: “Chúng ta có thể nổi lên mặt nước như vậy là nhờ tinh thần lực của cậu à?”

“Có lẽ là vậy, tinh thần lực có rất nhiều thứ mà chúng ta còn chưa biết.” Đường Nhượng nhìn quần áo trên người mình vẫn khô ráo, “Tớ chỉ có thể dùng tinh thần lực ngăn cách tiếp xúc với nước nhưng nổi lên mặt nước này...”

Bạch Thất lên tiếng: “Hẳn do tinh thần lực bao quanh nên tỉ trọng của chúng ta nhỏ hơn tỉ trọng của nước biển, cho nên khiến cho chúng ta nổi lên.”

Cũng có thể nói mật độ của chúng ta nhỏ hơn mật độ nước biển.

Tất cả mọi người không có ai bị thương, chuyện cấp thiết nhất bây giờ là kiếm chỗ an toàn.

Bạch Thất ôm Đường Nhượng nhìn xung quanh một chút, nhìn phía xa xa chỉ nhìn thấy vách đá thẳng tắp nhú nhú mây.

Khoảng cách của họ cách rất xa bờ không thể nào bơi được, tất nhiên bọn họ cũng không thể leo lên trên được, anh lại nhìn Đường Nhượng bên cạnh, ở trong nước lâu như vậy, sẽ làm cô tiêu tốn dị năng.

Hơn nữa, hiện tại bọn họ lại bị mắc kẹt trong biển cả, anh cũng không biết nơi này có an toàn hay không, tận thế sau này trong sông, suối, biển, luôn tiềm ẩn vô số dị thú nguy hiểm, nếu như cứ tiếp tục chờ đợi ở đây cũng không an toàn.

Nếu đã như vậy.

Bạch Thất nói: “Trong không gian có bàn gỗ phải không, lấy ra rồi nói sau”

Không có thuyền thì ngồi tạm trên ván gỗ, ít ra sẽ đỡ hao tổn tinh thần lực của Đường Nhượng.

“Ừm.”

Phan Hiểu Huyền trong không gian có bàn tròn lớn, trong không gian Đường Nhựt cũng có

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính.

Bàn gỗ còn chưa kịp lấy ra, bốn người đang nổi trên mặt biển bỗng cảm nhận được phía dưới chân có vòng xoáy.

Nguy hiểm!

Phan Hiểu Huyền cảm thấy cả người cô lúc thì trôi lên lúc thì chìm xuống, không có cách nào khống chế được.

Điền Hải lập tức kéo lấy cô: “Cẩn thận!”

Điền Hải mang theo Phan Hiểu Huyền, Bạch Thất dẫn Đường Nhựt cố gắng bơi ra khỏi vòng xoáy.

Có điều, vòng nước xoáy càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhanh.

Căn bản không có cách nào thoát ra được!

Bạch Thất lúc đầu nắm tay Đường Nhựt sau khi cảm nhận vòng xoáy chuyển biến bất thường liền ôm chặt lấy Đường Nhựt.

Trong nháy mắt, sóng biển cuộn trào.

Bạch Thất cũng không tránh được vòng xoáy mạnh như vậy được, anh chỉ có thể ôm lấy Đường Nhựt cố gắng vùng vẫy.

Bốn người chỉ có thể cảm nhận được có cái gì đó màu đen xuất hiện ngay trước mặt họ, sau đó bọn họ giống như bị lỗ đen hút vào.

Nếu như bọn họ kéo vào đây, chắc chắn sẽ chết!

Bạch Thất liếc mắt thấy càng ngày càng bị hút vào lỗ đen, ánh mắt lạnh lẽo, lập tức vận dụng hết toàn bộ dị năng trong cơ thể, anh muốn đóng băng nước lại!

Sử dụng dị năng hệ Băng trong nước càng chiếm ưu thế hơn, làm cho ăn thật.

Sau khi Bạch Thất tung ra dị năng, lỗ đen bắt đầu kết băng lại, nhưng nước biển quá nhiều, dị năng của Bạch Thất lại có hạn, tốc độ đóng băng lại rất chậm chạp...

Tuy nhiên, Bạch Thất đóng băng lại cũng chỉ để kéo dài thêm một ít thời gian nữa thôi, đủ để cho bốn người họ không bị hút vào vòng nước xoáy.

Điền Hải sinh hoạt trong bốn tháng tận thế này đã hình thành được ý thức chiến đấu cùng độ linh mẫn, ngay khi tốc độ vòng nước xoáy giảm đi thì cậu đã nhanh chóng kéo theo Phan Hiểu Huyền bơi đến bên cạnh Bạch Thất cùng Đường Nhựt.

Cũng may khoảng cách của bọn họ cách mấy bước thôi.

Tuy nhiên nước biển vẫn không ngừng khuấy động, nếu chỉ có mình dị năng của Bạch Thất thì không thể nào chống đỡ lâu hơn được!

“Điền Hải.” Bạch Thất nhìn chằm chằm phía xa nói: “Bắt lấy tôi.”

Điền Hải không dám chần chừ ngay lập tức bắt lấy dùng một tay bám lấy Bạch Thất.

Bạch Thất một tay ôm Đường Nhựt một tay cầm trường kiếm, quả quyết đâm vào “Vách tường” màu đen bên cạnh họ.

Nước biển vẫn không ngừng bị hút vào.

Bốn người bám lấy “Vách tường”, lại cộng thêm lực tinh thần bao quanh để giảm xóc.

Mặt dù nước không bắn lên trên mặt nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo và đau rát.

Mấy phút trôi qua, lỗ đen liền yếu dần. Bạch Thất cầm kiếm băng đâm vào “Vách tường” hơi run run một chút, rồi trở về bình thường.

Đội xác nhận chắc chắn không có nguy hiểm, Phan Hiểu Huyền mới lấy ra đèn năng lượng mặt trời.

Cô vừa mới nhìn quang cảnh hiện tại liền ngây người: “Chúng ta... chúng ta... đang ở trong miệng cá voi sao?”

Vòng xoáy nước vừa rồi là do cá voi mở miệng hút nước tạo thành?

Đường Nhựt nhìn “Vách tường” màu đỏ tươi bên cạnh cũng sững sờ: “Không phải cá voi không ăn thịt người sao? Mà vừa nãy chúng ta cũng đâu có chảy máu gì...”

Điền Hải nói: “Có lẽ bọn nó cũng đã biến dị.”

Phan Hiểu Huyền, Đường Nhựt run lên.

Tận thể đã đáng sợ như vậy rồi mà ngay cả những sinh vật này còn biến dị...

Phan Hiểu Huyền nói: “Động vật biến dị, ngay cả kiến cũng có thể biến to thì con cá voi này sẽ dài đến chừng nào?”

Đường Nhựt lên tiếng hỏi Bạch Thất: “Chúng ta làm sao bây giờ? Từ trong miệng nó đi ra ngoài?”

Bạch Thất nhìn tình cảnh chung quanh rồi lại xem “Cửa hang” một lúc, đoán được bọn họ bị con cá này hút thẳng một đường vô đây.

Suy nghĩ một chút, anh liền rút kiếm băng trên “Vách tường” ra, lại lần nữa cầm trở lại!

“Vách tường” kịch liệt nhúc nhích, ngay chỗ bốn người họ đang đứng tràn ra ít chất lỏng, nếu không phải bọn họ có tinh thần lực bao phủ thì có lẽ sẽ bị ăn mòn ngay lập tức.

Phan Hiểu Huyền dùng sức nắm tay Điền Hải nuốt nước bọt nói: “Nó có thể dùng một ngụm nước miệng liền tiêu hoá chúng ta...”

Bạch Thất nhàu mày.

Cứ tiếp tục như vậy không phải biện pháp.

Từ lúc rơi xuống vách núi anh đã dùng dị năng của mình để giám sát cho đến khi đóng băng nước biển khi nãy, dị năng trong người anh cũng đã cạn kiệt.

Nếu cứ như vậy...

Sợ rằng ngay cả không khí để thở cũng là vấn đề lớn.

“Chúng ta phải làm nó mở miệng để đi ra ngoài!” Bạch Thất nói: “Ngay lúc nó vừa há miệng chúng ta liền lập tức lao ra ngoài,”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thể Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Hành trình trăng mật thám hiểm?

Edit: Syn

Beta: Sakura

Đường Nhựt nói: “Nhưng khi nó mở miệng thì nước biển cũng vào theo mà?”

Bạch Thất cúi đầu nói: “Tinh thần lực của em có thể bao bọc bốn người chúng ta không?”

Đường Nhựt trợn mắt nhìn Bạch Thất nói: “Bao bọc giống như khinh khí cầu, chúng ta đều ở trong đó?”

Bạch Thất gật đầu.

Đường Nhựt tập chung suy nghĩ, gật đầu: “Chắc là có thể đi, nếu như vậy thì cả bốn người đều có thể bay ra.”

Không chỉ bốn người đi ra mà còn đồng bộ với nhau.

Cho dù có ở trong quân đội huấn luyện kỹ càng cũng không có gì đảm bảo khi nước biển ào ạt tuôn vào như vậy mà vẫn có thể giữ đúng sự đồng bộ được, huống chi là bốn người bọn họ.

Cho nên cách tốt nhất là đem bốn người gom chung một chỗ!

Bạch Thất nâng tay chạm vào mặt Đường Nhựt, nhỏ giọng nói: “Làm em vất vả Đường Nhựt.”

Trước đó còn thể nhất định sẽ không để em phải sử dụng dị năng, bây giờ...

Thì ra chính mình còn chưa đủ mạnh để hai người họ có thể chân chính tự do, khoái hoạt.

Đường Nhược lắc đầu nói: “Không đâu.”

Việc này liên quan đến tính mạng cả bốn người bọn họ.

Chốt lát Bạch Thất cùng Điền Hải thương lượng về dị năng và phạm vi công kích.

Bản tính tất cả, Bạch Thất trên tay liền xuất hiện ánh sáng trắng, lập tức loé sáng lao ra đâm vào từng nơi trong miệng dị thú!

Điền Hải nghe xong kế hoạch của Bạch Thất, cũng không chần chừ chút nào phóng ra dị năng, đánh lòi cầu vào nơi Bạch Thất vừa đánh.

Có điều, dị thú vẫn còn chưa chịu mở miệng rộng ra.

Bạch Thất muốn liều một phen, tiếp tục giải phóng dị năng, chỉ trong mùng một phút anh đã phóng ra mười cái Băng Liên, Điền Hải tăng thêm dị năng Lôi hệ, đom đốp vang lên.

Dị thú trong miệng bị đánh như vậy, bọn họ không tin, nó không chịu há miệng ra!

Bọn họ đều dùng hết sức đánh, Đường Nhược cũng không có nhàn rỗi, cô nghe theo lời Bạch Thất đem lực tinh thần của cô bao bọc lại to nhất có thể, người khác nhìn không thấy, bộ dáng vẫn trong suốt, nhưng Đường Nhược đã đem cả bốn người họ bao bọc lại.

Cổ họng cá voi bị kẹt lại bốn người họ khiến nó rất khó chịu, nó cố gắng nuốt xuống, nhưng vẫn cảm thấy vẫn còn kẹt lại, đành hé miệng ra, muốn hút thêm nhiều nước biển vào, đem cái vật đáng ghét bị kẹt lại nuốt xuống.

Khi cá voi khó chịu hé mở miệng ra, Bạch Thất liền dùng sức tung ra một cái Băng Dao ở phía sau để nó trợ lực đẩy “Quả cầu khổng lồ” đi ra ngoài!

Khoảng khắc đó chỉ có thể thành công không được mức một sai lầm nào!

Nếu không bọn họ trôi xuống dạ dày của nó liền không có cơ hội sống sót!

Bởi vậy, đòn vừa nãy Bạch Thất đã tung ra hết dị năng còn lại của mình.

Thẳng cho đến khi quả cầu bao lấy mọi người lại một lần nữa trôi trên mặt nước, bốn người mới cùng thở phào một hơi.

Cùng nhau trải qua khoảng khắc sinh tử, thật đúng là chấn động lòng người.

Nếu như không phải lúc này được tinh thần lực của Đường Nhược bao lấy, Phan Hiểu Huyền giờ phút này chân đã muốn nhũn ra, ngay cả bước đi cũng không nổi.

Lần này thật đúng là nguy hiểm quá rồi!

Cái con cá voi kia sau khi hút nước biển cảm thấy dễ chịu liền biến mất tăm.

“Em còn chịu được không?” Bạch Thất nhìn sắc mặt trắng bệch của Đường Nhược hỏi. Có điều sắc mặt anh cũng không khá hơn là bao.

Hai người cũng kẻ tám lạng người nửa cân, bây giờ cũng giống như quân lính bị trọng thương.

Đường Nhược lấy từ bên trong không gian mỗi người một cái bàn gỗ tròn, vừa lấy ra sắc mặt cô liền trắng nhợt, mấy người còn lại cũng cảm thấy tinh thần lực vốn bao lấy bọn họ liền biến mất.

Quần áo trong nháy mắt ướt đầm, toàn thân lạnh muốn đóng băng.

Đường Nhược bắt lấy bàn gỗ, cười: “Ngại quá, có điều đã sử dụng hết dị năng rồi.”

“Cậu đừng có mà xin lỗi, nếu không chắc chúng tớ lấy mạng trả ơn cho cậu luôn quá.” Phan Hiểu Huyền nhanh chóng nói, vịn bàn gỗ để cho Bạch Thất đỡ Đường Nhược lên trên bàn.

Lần này Đường Nhược cũng chỉ tiêu hao dị năng mà thôi, còn chưa lên cấp đâu, đau đầu vẫn có thể chịu được. Cô nằm ở trên bàn gỗ nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi cũng đỡ hơn.

Phan Hiểu Huyền cũng lấy bàn gỗ từ trong không gian của mình.

Dùng dây thừng đem hai cái bàn cột chung một chỗ, ba người còn lại cũng lần lượt bò lên trên.

Hai người ngồi chung một bàn cũng không tính chật trội gì.

Đường Nhựt lấy chân mền đắp lên người lại nhìn về ba người còn lại, cười lớn: “Chúng ta giống như đang diễn màn phiêu lưu kí ha.”

Trải nghiệm lần này đúng là cả đời khó quên.

Bạch Thất nhìn nụ cười của cô, đôi mắt nhìn thật chăm chú.

Đường Nhựt đối mặt trước sinh tử rất kiên cường, trong mắt hào quang rực rỡ, chói mắt.

Giống như lần đầu tiên cô đối mặt với zombie vậy, trong mắt luôn kiên cường làm cho người khác không tự chủ được chú ý đến cô.

“Không phải.” Bạch Thất vươn tay, vuốt ve mặt cô nói, “Em có thể xem lần này thành kỉ niệm hành trình trăng mật thám hiểm.”

Sắc mặt Đường Nhựt trắng bệch lại hiện lên tia đỏ ửng, cười gượng hai tiếng.

Tình cảnh như vậy mà vẫn có thể nói lời ngon ngọt dụ dỗ thật không mấy người có thể làm được!

Khí hậu hôm nay lạnh lại cộng thêm ngâm mình trong nước biển lại càng lạnh lẽo hơn.

Bạch Thất thấy vậy, dùng thân thể bao lấy cô, từ từ nói: “Lấy đồ ra thay đi.”

Đường Nhựt gật đầu.

Đắp mền dày nhưng vẫn cảm thấy lạnh thấu xương, tốt nhất vẫn nên đổi quần áo ướt.

Mặt dù không được tự nhiên, nhưng bốn người cũng không có nhiều sự lựa chọn đành thay đồ lấy chân che chắn.

Đương nhiên, còn có một tấm ván gỗ che ở giữa.

Thay đồ xong xuôi hết, mọi người mới có thời gian rảnh xem xét tình hình chung quanh.

Núi xa khó mà nhìn rõ, bốn phía lại là biển, làm sao để trở về?

Bạch Thất đứng trên bàn gỗ, tay cầm kính viễn vọng nhìn chung quanh, một bên lại lấy bản đồ ra xem xét cẩn thận.

“Chúng ta nên đi đâu bây giờ?” Đường Nhựt hỏi.

Bạch Thất chỉ về phía tay nói: “Chỗ này có ngon hải đăng.”

Có hải đăng đồng nghĩa với việc có chỗ đặt chân. Cho dù như thế nào vẫn tốt hơn là lênh đênh trên biển như vậy.

Gió hoà cùng với dòng nước chảy, bọn họ đành bắt buộc tăng thêm tốc độ di chuyển.

Đường Nhựt lấy từ trong không gian ra một cái nôi, ván giường được ghép từ nhiều thanh gỗ dài có thể lấy làm mái chèo.

“Hải đăng cách khá xa, nhanh chóng chèo đi thôi.” Đường Nhựt nói.

Không còn biện pháp nào khác ngoài chèo đi. Những người còn lại cũng không có ý kiến gì tốt hơn, liền cầm lấy thanh gỗ chèo đi.

Bọn họ dùng mặt trời xác định phương hướng chèo về phía tây.

Bốn người trôi nổi ở trên biển tìm kiếm ngọn hải đăng, còn bên kia, Vệ Lam cùng một đám dị năng giả vòng qua đám gián biển, số người bị thương vượt mức dự đoán.

Vệ Lam tập hợp những người bị thương lại nhờ dị năng giả trị liệu chữa trị.

Lưu Bình miệng đắng lưỡi khô, từ trong hành lí lấy nước ra uống cuối cùng mới nhớ ra việc quan trọng nói: “Hồ đội.”

“Ừm?”

“Chúng ta phải nhanh chóng xuống vách đá kiếm bọn tiểu Bạch đi”

Hồ Hạo Thiên cũng nuốt nước bọt nói: “Tất nhiên, chúng ta phải nhanh chóng xuống dưới đó tìm bọn họ, ở dưới rất nguy hiểm.”

“Không phải.” Lưu Bình nói, “Ý tôi là ngược lại, tôi nghĩ bọn họ ở dưới đó không sao đâu, bọn họ không có chúng ta vẫn tốt, chỉ có chúng ta không có bọn họ liền thảm!”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 156: Nhân dĩ quần phân

“Tiểu Lưu, giờ cậu mới biết sao!” La Tự Cường đứng lên: “Tôi có cảm giác chẳng lành, nếu chúng ta không tìm được họ trước khi trời tối, tôi nghĩ bọn mình sẽ không qua nổi đêm nay!”

Hồ Hạo Thiên nhìn hai người bọn họ đáng vẻ tuyệt vọng, nghi ngờ nói: “Nói bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì cũng là mấy người, nói bọn mình không qua nổi cũng là mấy người, vậy rốt cuộc hai người muốn nói cái gì?”

Lưu Bình nói: “Hò đội à, tôi thấy IQ của anh có chút hạn chế đó, anh có thấy trong đội của chúng ta thiếu cái gì không!”

Hồ Hạo Thiên nói: “Thiếu đi tiểu Bạch, Tiểu Đường, tiểu Điền, Hiểu Huyền.” Sau đó anh chợt dừng lại, “Bà mẹ nó! Chúng nó ít nhất cũng phải để lại một cô cho chúng ta chứ!”

Mọi người: “...”

Lời này nghe có vẻ..

Hình như hơi xa rồi!

Lưu Bình nói: “Chúng ta làm sao bây giờ, sau khi xuống núi, bọn họ thì ngồi xe, chúng ta phải lộ bộ hả?”

Tất cả vật tư đều ở trên người hai cô gái, còn bọn họ chỉ vác trên lưng một chút đồ ăn cùng nước uống, những thứ như chăn mền, lều vải gì đó đều là do Phan Hiểu Huyền cất ở bên trong không gian.

Nếu như trước khi trời tối không gặp được bốn người bọn họ, thì xác định có vấn đề lớn, cũng không sống nổi thật!

Thói quen, đúng là đáng sợ.

Ngắn ngủi chỉ trong một tháng bọn họ đã quen sống trong cuộc sống quý tộc rồi!!

“Yên tâm đi.” Hồ Hạo Thiên nhìn Vệ Lam: “Chúng ta chỉ cần tìm được bọn họ là xong.”

Hứa Bản Minh lúc này lại rất tích cực, anh chạy lại chỗ Tô Vũ Vi xin một thùng nước, sau đó chạy lại chỗ Hồ Hạo Thiên đưa qua.

“Hò đội à, trước kia tôi không biết thì ra Tiểu Đường là đệ năng hệ Thủy.” Hứa Bản Minh cười nói, “Lúc trước gặp nhau thì bạn Bạch Ngạn nói bạn Đường Nhượng không có đệ năng.”

Anh cũng giống như họ thôi nếu không phải chính mắt nhìn thấy cô ấy dùng đệ năng hệ Thủy ra đánh mấy con gián biển thì còn không có biết đâu.

Mà lúc biết Đường Nhượng là đệ năng giả hệ Thủy thì sắc mặt Tô Vũ Vi và Cầm Cầm rất khó coi.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được Bạch Thất không muốn mọi người biết được đệ năng của Đường Nhượng.

Khi một đám người tập chung lại thì nguồn nước là một vấn đề lớn nhất.

Hồ Hạo Thiên nhìn thùng nước, nhướn mày: “Hứa đội, ý tốt của anh tôi hiểu, chúng tôi cảm ơn anh, có điều... Chúng tôi cũng không có chỗ đựng nước, tôi xin chỉ nhận lấy tâm ý của anh vậy.”

Hồ Hạo Thiên hiểu rõ, anh ta đang cố lấy thiện cảm với mọi người, nhưng trong đội của anh ta có vài người...

Hồ Hạo Thiên thà rằng mình đến chỗ của Vệ Lam ăn nhờ ở đậu vẫn tốt hơn là nhận ân tình của đoàn Tầm Mộng.

Nói thẳng ra, Vệ Lam là người quân nhân tính tình chính trực, còn bọn họ chính là tiểu nhân xảo trá.

Tạm thời tiếp nhận hảo ý của bọn họ, không vấn đề gì, nhưng về sau thì sao? Ai có thể chắc được?

Bây giờ còn sợ không đủ cản trọng mà dính vào...

Hứa Bản Minh không tin Hồ Hạo Thiên sẽ thật sự từ chối: “Hò đội, ý của anh là không cần thùng nước này, nhưng mà...”

“Chúng tôi hiện giờ cũng còn đủ, cảm ơn ý tốt của anh, Hứa đội.” Hồ Hạo Thiên đánh gãy lời anh ta, sau đó liền trực tiếp rời khỏi nơi này đi về phía Vệ Lam.

Hứa Bản Minh ngờ ngác nhìn, nhìn chăm chăm bóng lưng của Hồ Hạo Thiên, sắc mặt đen lại dường như đã nhìn ra manh mối gì.

Anh cũng không tin.

Trước kia trong đoàn họ còn có người dị năng hệ Thủy thì thôi, nhưng bây giờ không có lại không chịu nhận nước, như vậy là có ý gì?

Bọn họ hoàn toàn không có ý kết giao, lại càng huống chi hợp tác!

Xem ra anh phải sửa đổi lại kế hoạch một chút.

Đội trưởng đi, đoàn Tuỳ Tiệp cũng không có ý định làm quen với đội của Hứa Bản Minh nên làm gì thì làm đó.

Hồ Hạo Thiên đi đến chỗ Vệ Lam cũng không vòng vo, trực tiếp nói nhu cầu của mình ra: “Trước mắt đoàn của tôi không có xe và lều vải, có thể mượn của các anh dùng một chút, chờ lúc mấy người trong đội tôi về thì thanh toán phí thuê?”

Vệ Lam nhìn anh tự tin chắc chắn Bạch Thất có thể trở về như vậy, có chút không biết nói gì. Thật lâu, anh mới chậm rãi nói: “Có thể, lát nữa tôi sẽ sai người đưa hai chiếc xe ra.”

Hồ Hạo Thiên hài lòng gật đầu, chuẩn bị quay người trở về.

“Hồ đội.” Vệ Lam gọi anh lại, “Anh thật sự tin ... mấy người Bạch Ngạn sẽ trở về?”

Hồ Hạo Thiên trong lòng hiểu rõ, mặt mũi nghiêm túc: “Đương nhiên.”

Tiểu Bạch chính là cả thế giới của bọn họ!

Vệ Lam nhìn Hồ Hạo Thiên trở về cùng đội của mình, trò chuyện tươi cười.

Bốn người bọn họ nếu còn sống thì tốt.

Vật hợp theo loài, nhân dĩ quần phân.

Mấy người trong đoàn này thật đáng để cho người ta hâm mộ.

Mặt khác, bốn người trôi dạt trên biển đang dùng com.

Mỗi người cầm trong tay ổ bánh trứng gặm.

Người là sắt, com là thép, có thể lực thì mới hoạt động được nha.

Phan Hiểu Huyền đang ăn, nghĩ đến không gian của mình, nói: “Xe của Hồ đội đều ở chỗ này, bọn hấn phải làm sao?”

Đường Nhược suy nghĩ một chút nói: “Hồ đội rất lợi hại, chắc có biện pháp.”

Điền Hải: “Yên tâm chỗ đó còn có Vệ thiếu tướng, mượn một chiếc xe chắc không sao đâu.”

Phan Hiểu Huyền gật đầu.

Bọn họ phía kia có nhiều người như vậy, tốt nhất là nên lo cho chúng ta bây giờ thì hơn.

Mặt biển yên ả không một gợn sóng, có điều trong yên tĩnh thường ẩn dấu nguy hiểm.

Lúc này trên mặt biển, một đám cá con đang vây quanh bàn gỗ.

Chỉ có điều đám cá này không đáng yêu giống như trong tivi thường nhìn thấy, những con cá này môi dưới trề ra giống cá nhám cùng với hàm răng cưa sắc bén.

Đột nhiên vây tới một đám, làm cho cả bốn người đều co rụt chân lại.

“Những con này...”

“Là cá gì vậy?”

“Điền Hải, lời điện!” Bạch Thất lên tiếng, liền cũng xuất ra dị năng Băng Liên. Băng đao liên tục bay qua, hàn khí bức người, luồng hơi như khói.

Những con này hấn nên gọi là cá ăn thịt người đi!

Điền Hải kinh hoàng trong lòng, không dám chạm tay, cũng liên tục xuất ra lôi cầu.

Cá này nằm trong nước khẳng định dùng điện là tốt nhất. Điền Hải tiêu hao dị năng cũng không uổng phí.

Xoẹt!

Một lôi cầu vừa vào trong nước, liền trực tiếp làm một đám cá mất trọn trắng.

Bạch Thất xuất ra dị năng băng đao về sau, lần nữa trợ lực đem “Thuyền” của bọn họ nhanh chóng rời đi.

Điền Hải phóng ra thiểm điện, trực tiếp quăng về phía đám cá đang đuổi theo phía sau.

Dòng điện cường độ lớn trực tiếp giết chết không ít.

Phan Hiểu Huyền khẩn trương nuốt nước miếng một cái, cầm lấy tấm ván gỗ dùng sức chèo “Thuyền” đi.

Đường Nhược cũng đang ra sức dùng tay chèo “Thuyền”, dị năng của cô đã hao tổn không ít vẫn chưa phục hồi được bao nhiêu nên đành dùng cách nguyên thủy nhất, chạy là thượng sách!

Bốn người bọn họ, một người thả lôi cầu, một người nữa dùng băng đao đẩy thuyền, hai người còn lại thì liều mạng chèo “Thuyền”.

Bầy cá liên tiếp đuổi theo, xác chết cũng liên tiếp nổi lên mặt nước.

“Nhanh hơn nữa!” Bạch Thất thần sắc kẻ biển, lần nữa lên tiếng.

Xác cá ngày càng nhiều, biết đâu lại dẫn tới một con quái vật khổng lồ nào đó nữa!

Điền Hải cũng không do dự nhiều, trực tiếp đứng lên.

Anh đem dị năng trong cơ thể nâng lên cao nhất, toàn thân đều bao quanh bởi lôi điện. Nâng hai tay lên, trong tay liền xuất hiện một quả cầu màu trắng.

Bên trong quả cầu có thể nhìn thấy rất nhiều Lôi quang chớp nháy, xẹt qua.

Phản phát, Điền Hải di chuyển một bước, trực tiếp quét lôi cầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Đến Hải Đăng

Edit: Syn

Beta: Sakura

Xoẹt!

Lôi cầu vừa rơi vào nước, hơi nước dâng lên như thủy triều, không ngờ tạo thành sóng lớn.

Bốn người ngồi trên “Thuyền” nhờ đợt sóng này mà đẩy nhanh về phía trước.

Lúc này, đám cá nhỏ bị chấn kinh, một nửa trực tiếp bị lôi cầu giết chết, một nửa bị dọa bỏ chạy, cuối cùng cũng không bị đuổi theo nữa, “Thuyền” chậm chậm lướt đi.

Đợi lúc bầy cá tản đi, Điền Hải mới thở ra một hơi, ngồi bệt xuống uống nước.

Nếu không phải cậu là dị năng hệ Lôi, vừa vịn trong nước có thể tăng thêm lực công kích, chỉ sợ mấy con cá này cũng không dễ đuổi đi như vậy.

“Chúng ta phải nhanh lên bờ thôi.” Đường Nhược sợ hãi trong lòng, “Bây giờ là ban ngày mà đã như vậy, ban đêm xuống không biết còn nguy hiểm tới đâu nữa.”

Lúc đầu là cá voi, mới vừa thoát ra lại gặp bầy cá ăn thịt người, thật khiến lòng người hoang mang.

Mọi dù có vẻ nhàn hạ đánh nhau vui vẻ, nhưng kì thật đã mệt mỏi muốn chết.

Cứ tiếp tục như vậy, cho dù người làm bằng sắt cũng không chịu nổi.

“Ừm.” Phan Hiểu Huyền cũng gật đầu, cô nhanh chóng nhai tiếp bánh trứng ngâm trong miệng sắp rơi ra, lại nhanh chóng chèo đi.

Bạch Thất cảm kính viễn vọng nhìn về hướng ngọn hải đăng.

Hồi này ngọn hải đăng còn mờ mờ thì bây giờ nhìn kính viễn vọng đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hải đăng vốn là cái thiết bị quan trọng, nhưng trước khi tận thế tới, cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, tác dụng hướng dẫn của hải đăng không còn đáng kể nữa, mà chủ yếu giống như cột mốc đánh dấu vậy, cũng không biết trên đảo đó có người hay không.

“Đi thêm chừng một tiếng nữa là tới.” Bạch Thất vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Khoảng bốn tiếng nữa trời cũng tối.

Đã thấy được đích đến, bốn người liền tăng thêm động lực.

Bạch Thất đứng trên mặt bàn, dùng băng dao phóng về phía sau, ba người còn lại ra sức chèo đi.

Rất cực chèo hơn một tiếng đồng hồ, bốn người Bạch Thất đã đi đến đảo hải đăng.

“Anh Bạch, chỗ này cao thật đó, chắc chúng ta không đi lên được.” Điền Hải nhìn phía trước đất liền cao hơn mặt nước biển rất nhiều nhú mây nói.

“Lấy dây thừng leo lên.” Bạch Thất nói.

Trong không gian của Đường Nhục lúc trước Bạch Thất bỏ vô trong rất nhiều công cụ đi dã ngoại, tất nhiên sẽ không thiếu dây leo núi.

Bạch Thất động tác lưu loát liền mạch quấn cái móc câu lên phía trên.

Anh dùng sức kéo thử, cảm thấy chắc chắn liền đưa cho Điền Hải: “Cậu lên trước đi.”

Anh sẽ để Điền Hải đi trước tiếp ứng, nếu như phía trên từng có người sống thì cũng sợ đã thành Zombie, Điền Hải leo lên trước thanh lý một chút.

Điền Hải gật đầu, cầm lấy dây thừng chân giẫm lên vách đá leo lên.

Nơi này không cao lắm, khoảng chừng hơn hai mét là cùng.

Vừa leo lên trên, Điền Hải đánh giá tình hình xung quanh một chút, không phát hiện thấy có Zombie nào chạy tới, cậu nắm lấy dây thừng nói vọng xuống: “Anh Bạch, mấy người leo lên đi.”

Bạch Thất nói với Đường Nhục: “Anh đỡ em lên sau đó em nhớ nắm lấy tay Điền Hải, biết chưa?”

Đường Nhục gật đầu.

Cô không tốn công sức gì leo lên phía trên.

Bạch Thất nâng Đường Nhục lên thật cao, Điền Hải giơ tay ra chụp lấy Đường Nhục kéo lên trên.

Đến lượt Phan Hiểu Huyền, Bạch Thất lên tiếng nói: “Xin lỗi.” Sau đó cũng nâng cô lên giống như Đường Nhục.

Bạch Thất leo lên trên càng nhanh chóng, chỉ mất có vài giây.

Mấy người họ đứng trên bờ nhìn về phía ngọn hải đăng đánh giá, mới phát hiện nơi này chả có gì cả duy nhất trợ trợ một ngọn hải đăng.

Nước biển có tính ăn mòn, gió biển cũng mang theo lực xói mòn.

Nhìn chỗ này, giống như nhiều năm không tu sửa.

“Không có người ở sao?” Đường Nhục hỏi.

Trong ấn tượng của cô, hải đăng phải có hải quân canh gác chứ.

“Dường như không có ai cả.” Điền Hải nói, “Vừa rồi tôi cũng nhìn một vòng lại không thấy gì cả.”

Bạch Thất nhìn sắc trời: “Đầu tiên chứ đi qua đó cái đã.”

Bốn người đi về phía ngọn hải đăng.

Đi đến cách cửa, Bạch Thất nắm lấy chuỗi cửa, lắng nghe tiếng động bên trong một lát, xác định yên ổn liền mở cửa đi vào.

Trước mắt có cầu thang xoáy uốn lượn.

Bạch Thất nói: “Đi lên đi, tối nay chúng ta ở lại chỗ này qua đêm.”

Điền Hải cẩn trọng đi đầu, hai cô gái đi chính giữa, Bạch Thất bọc hậu.

Đi đến đỉnh tháp, từ kính thủy tinh nhìn ra bên ngoài, phá lệ yên tĩnh.

Trời vẫn trong xanh tươi đẹp như vậy, biển vẫn yên ả mĩ lệ như thế, nhìn cũng không ra một chút hung hiểm nào ẩn dấu đằng sau cả.

Đỉnh tháp nhỏ hẹp, liếc mắt liền bao quát, cảm thấy nơi này không có nguy hiểm, bốn người bọn họ liền trải giường chiếu ra.

Ở trên biển đại chiến nửa ngày, mệt đến đầu vừa dính gối liền ngủ.

Hai cô gái trải giường chiếu, Bạch Thất cùng Điền Hải đi đến chân cầu thang lắp đặt chó điện tử phòng ngừa có sinh vật nào tấn công.

“Tiểu Nhược, cậu thử đoán xem chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi, bọn họ lại đi xuống vách đá tìm kiếm chúng ta?” Phan Hiểu Huyền vừa phủ ga giường nói.

Nói là trải giường thực ra lại rất đơn giản, lấy giường ra, ga giường trải lên rồi lao lên nằm.

Đường Nhược nói: “Ừm, khẳng định bọn họ sẽ đi tìm chúng ta, nhưng chỗ chúng ta rơi xuống không có đường.”

Phan Hiểu Huyền nhìn bầu trời đen bên ngoài, có chút lo lắng nói: “Tìm không thấy chúng ta chắc bọn họ rất lo lắng đi.”

Bọn họ chắc sẽ tưởng bốn người đã chết.

Đường Nhược cũng giống cô nhìn ra ngoài: “Bọn họ chắc chắn tin tưởng chúng ta sẽ sống sót, cũng giống như chúng ta tin tưởng bọn họ chắc chắn cho dù đào lên ba thước đất cũng tìm cho ra chúng ta.”

Bên này đang trải giường chiếu, bên kia cả đoàn người cũng đã xuống dưới chân núi.

Tào Mẫn dùng tinh thần lực cảm nhận cảnh vật xung quanh, xác định chỗ này an toàn, Vệ Lam chỉ huy mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Vệ Lam cũng không biết chính xác phòng thí nghiệm ở nơi nào, đến đây anh lại lấy bản đồ ra nghiên cứu.

Anh nhìn nhìn bản đồ trong tay, trầm nghĩ: “Tiến sĩ Lâm làm thí nghiệm lượng tử chắc xây ở chỗ không người nh?”

Tào Mẫn cười đi tới: “Mấy chỗ như vậy mới không ai quấy rầy, mà nghe nói tiến sĩ Lâm lựa chọn nơi này là vì từ trường ở chỗ này khá mạnh dễ dàng cho bọn họ thí nghiệm.”

Vệ Lam bỗng nhiên hỏi: “Cô biết bọn họ đang nghiên cứu cái gì?”

Tào Mẫn vẫn cười cười như cũ: “Có liên quan Lượng tử và từ trường, đại khái là không gian bốn chiều, năm chiều.”

“Không gian?”

Tào Mẫn giải thích nói: “Chắc anh từng học qua định luật Newton, Galileo đi.”

Những thứ này đối với anh mà nói giống như thiên phương dạ đàm, anh lắc lắc đầu không biết, tiếp tục nghiên cứu bản đồ: “Hôm nay có lẽ không đi đến được.” Ngẩng đầu nhìn chung quanh, “Ở chỗ này qua đêm cũng gặp nguy hiểm”

Đi hết ngọn núi cũng làm bọn họ mất nguyên ngày, không biết khi trở ra lại mất bao lâu.

Đoàn người Tùy Tịch vừa đi đến chân núi liền tản ra tìm kiếm đồng đội, tới tới lui lui nửa ngày, chờ Vệ Lam hô muốn nhanh chóng tập hợp bọn họ lại tiếp tục lên đường, bọn họ vẫn như cũ không thấy manh mối.

Đoàn Tùy Tịch cả đội thất vọng: Không có!

Đám người lại bàng hoàng: Làm sao bây giờ?

Mặc dù không tìm thấy dấu vết nào, nhưng cũng không thể nói mấy người họ xảy ra chuyện.

Hồ Hạo Thiên vỗ tay một cái, phui bay ý nghĩ trong lòng đồng đội: “Tĩnh táo!”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 158: Định ở trong tối chúng ta ở ngoài sáng

Phan Đại Vĩ nhìn địa thế xung quanh một chút nói: “Nơi này núi là hình nửa vòng tròn, bốn người bọn họ lại rơi xuống phía tây, chúng ta khi xuống núi lại tìm ở phía nam, tất nhiên sẽ tìm không thấy.”

Đám người ngồi tưởng tượng một hồi, mới nghĩ đến hoá ra này giờ họ đi mò trăng đáy nước mà.

Tình thế gấp gáp ngay cả phương hướng cũng sai.

Lo lắng có thể khiến chỉ số thông minh biến âm!

Lại nhìn về phía địa hình xung quanh, trước mặt là đại dương mênh mông, bọn họ lại lần nữa lo lắng: “Làm sao bây giờ, chỗ bọn họ rơi xuống đều là nước, bốn người họ làm sao đi lên bờ?”

Không có phương thức truyền tin tức thật không tốt, hoàn toàn không có tin tức gì của bọn họ, khiến cho mấy người còn lại đây lúc nào cũng nom nớp lo sợ.

Phan Đại Vĩ nói: “Bọn họ có không gian, bên trong nhất định có mấy tấm ván gỗ, chúng ta không cần lo lắng cho bọn họ, vẫn là nên lo nghĩ làm sao chúng ta sống qua được đêm nay thì hơn.”

Phan Đại Vĩ biểu tình thường ngày phong phú, ngay cả lời nói cần phải ngẫm nghĩ mới thấu hiểu nội dung trong đó. Hôm nay lại vẻ mặt nghiêm túc, lời nói lại lý trí như vậy, đơn giản lại rõ ràng, thật là hiếm khi.

Cha của người bị hại còn có thể phân tích lý trí như vậy, mấy thành viên còn lại tâm cũng bình tĩnh lại.

Tốt nhất là bọn họ vẫn nên ngẫm nghĩ làm sao để sống sót thì hơn!

Bên kia, Đường Nhượng và Phan Hiểu Huyền trải xong giường liền bày đồ ăn bên cạnh.

Bây giờ không có người ngoài ở đây, cơm tối có thể phong phú một chút.

Bốn món ăn, một canh, lát sau Bạch Thất cùng Điền Hải trở về. Lúc ăn cơm, Phan Hiểu Huyền mới đột nhiên phát giác có Điền Hải ở bên cạnh rất quan trọng.

Giờ phút này, cô đối diện với Điền Hải, người đã liều lĩnh nhảy xuống sườn núi cứu cô, cảm động muốn chết, ngay cả lúc ở trong miệng cá voi còn đồng sinh cộng tử với mình.

Điền Hải bắt gặp Phan Hiểu Huyền nhìn mình nước mắt tràn đầy, có chút không được tự nhiên sờ mặt: “Chị Phan, bộ trên mặt tôi có dính đồ gì à?”

Đây là ý gì?

Cậu có thể từ trong mắt cô đọc lên hai chữ “Oán niệm”.

“Không có.” Phan Hiểu Huyền nói, “Tôi đang biểu đạt lòng cảm kích với cậu.”

Điền Hải không rõ, một mặt ngây thơ, “Cảm kích cái gì?”

“Cảm ơn cậu khi đó không màng nguy hiểm nhảy xuống cứu tôi.” Phan Hiểu Huyền che mặt, nhỏ giọng nói: “Nếu chỉ có mình tôi ở chỗ này làm bóng đèn, tôi có cảm giác họ sẽ giết mình diệt khẩu!”

Điền Hải thuận theo tầm mắt Phan Hiểu Huyền thấy Bạch Thất và Đường Nhượng “Anh lột tôm, em chan canh” thì hiểu được.

Sau đó cậu chợt nhớ đến lúc trước trên đường đi thành phố A, tình cảnh trong siêu thị lúc đó.

Lại nhớ đến khí thế của Bạch Thất phát tác...

Trong lòng vẫn còn sợ hãi!

Có điều bây giờ, cậu cùng mấy người bọn Bạch Thất ở chung với nhau không khác gì người một nhà cả. Đối với hành vi của hai người nhìn riết rồi quen, không gì ngạc nhiên cả.

“Hai người họ vẫn thường như thế, không có gì đâu chị Phan, chúng ta chỉ cần lo phần của chúng ta là được, anh Bạch cũng sẽ không để ý với chúng ta đâu.” Điền Hải vừa nói vừa gấp miếng cá vào chén cô.

Phan Hiểu Huyền không đành lòng nhìn thẳng: “Đối diện với tình trạng như vậy, ngay cả một phản ứng mà cậu cũng không có!”

Điền Hải ăn hai miếng com nói: “Không có gì, chị Phan à, nhìn nhiều một chút cũng quen rồi.”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Thức ăn cho chó ăn nhiều, còn có thể quen?

Ngao!

Rất muốn mở bụng cậu ra thử xem bên trong chứa cái gì!

“Tiểu Hải.” Phan Hiểu Huyền nói: “Cậu cũng làm cậu em 9 khối 9 bao.”

“9 khối 9 bao?”

“Tiện Nghi!”

Điền Hải: “...”

Trời dần tối, bầu trời xanh thẫm dần dần bị bóng đêm cắn nuốt, bốn người com nước xong xuôi thì bầu trời đêm đã tràn đầy ánh sao.

Một ngày dài tràn đầy kinh hách mệt mỏi, Bạch Thất và Điền Hải cũng đã xác nhận nơi này tạm thời an toàn.

Bởi vậy, ngủ một giấc khôi phục tinh thần mới là việc quan trọng nhất.

Bạch Thất ôm Đường Nhục ngồi trên giường hỏi: “Em muốn tắm rửa rồi đi ngủ không?”

Ngâm bồn tắm sau đó đi ngủ nhất định rất thoải mái dễ chịu.

Trong lòng anh rất muốn cho Đường Nhục tắm rửa thoải mái rồi mới đi ngủ, dù sao chỗ này có thể được.

Đường Nhục cân nhắc trong lòng cũng không phải vấn đề này nói: “Ngày mai chúng ta nên trở về như thế nào? Vẫn cứ lênh đênh trên biển chèo về?”

Bạch Thất cũng không biết: “Nếu không có biện pháp khác, thì cũng chỉ có thể như vậy.”

Ai bảo ngọn hải đăng này là hoang đảo, xung quanh toàn là nước biển.

Đường Nhục thờ dài, vừa định lên tiếng, đột nhiên cô nắm tay Bạch Thất lại: “Có người!”

“Có người?” Bạch Thất cũng sửng sốt.

Trước đó anh và Điền Hải đã kiểm tra một lần nữa, rõ ràng nơi này là đảo hoang.

Nghe chữ “Có người” Điền Hải cùng Phan Hiểu Huyền liền đứng lên, thần sắc ngưng trọng: “Tại sao có thể có người?”

Đường Nhục nhanh chóng đi lên phía trước vài bước, nhìn chăm chăm một hướng: “Nơi đó từ dưới đất chui lên một người, bây giờ đã chui về.”

Trong nháy mắt Bạch Thất tắt đèn năng lượng mặt trời đi.

Trong bóng tối, anh nương theo ánh trăng bước đến bên người Đường Nhục, nhẹ nói: “Khi nào trở ra, nói cho anh phương hướng.”

“Ừm.”

Điền Hải cũng mang Phan Hiểu Huyền đến một chỗ an toàn che chắn.

Bây giờ tính huống ở bên ngoài như thế nào không rõ, địch không động, ta cũng bất động!

Bốn người bọn họ có kiên nhẫn, một mực chờ đợi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Phan Hiểu Huyền cảm giác chân ngồi xổm của mình cũng tê dại mà gãy mất.

Nhưng mà, chờ lâu như vậy lại không có động tĩnh gì.

Đường Nhục nói với Bạch Thất: “Có lẽ người đó không có ý định ra ngoài nữa.”

Bạch Thất không có hoài nghi lời nói của Đường Nhược. Đưa tay ôm cô lên giường: “Như vậy, chúng ta đi ngủ trước.”

Đường Nhược: “...”

Cái này... hơi thoải mái ha?

Điền Hải nói: “Anh Bạch, chúng ta không cần đi đến chỗ đó nhìn một chút sao?”

Bạch Thất: “Buổi sáng rồi đi, ban đêm không an toàn.”

Đường Nhược liếc mắt nhìn: “Địch ở trong tối, chúng ta lại ở ngoài sáng, ban đêm lại có rất nhiều côn trùng, chúng ta hôm nay lại mệt mỏi như vậy, ra bên ngoài bây giờ biết đâu người đó lại bố trí cạm bẫy chờ chúng ta vào tròng, nhưng lúc người đó chui lên lại lập tức chui xuống không có trở lại tra xét thì hẳn là người đó cũng không dè chừng ta, cho nên tốt nhất đêm nay không đi ra, chúng ta ở lại dưỡng sức mới quan trọng.”

Nghe Đường Nhược nói như vậy Điền Hải cùng Phan Hiểu Huyền thấy rất có lý.

Đường Nhược có tinh thần lực lại còn có nhiều chỗ điện tử canh, đêm nay đi ngủ có lẽ an toàn,

Chỉ ít, bên ngoài có động tĩnh gì thì cô vẫn biết được.

Nghĩ thông suốt như vậy, hai người cũng cùng đi ngủ.

Vốn mệt mỏi một ngày, ban đêm lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, mọi người lại lên tinh thần thảo luận.

“Mấy người đoán thử họ là ai?” Phan Hiểu Huyền nhẹ giọng hỏi, “Có phải giống như mấy phim truyền hình là tình lính gì đó hay không?”

Đường Nhược nghe cô nói không khỏi cười: “Khả năng không phải, là một người đàn ông trưởng thành.”

“Câu thật có cái dị năng gian lận!” Phan Hiểu Huyền không cam lòng nói một câu, lại tiếp tục suy đoán, “Vậy anh ta là ai chứ, tại sao lại sống dưới mặt đất?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Đường hầm dưới mặt đất

Edit: Syn

Beta: Sakura

“Biết đâu nơi này chính là căn cứ quân sự của Chính phủ?” Đường Nhược quay đầu hỏi Bạch Thất, trên mấy phim truyền hình không phải toàn như vậy sao, quân đội thường ở dưới căn cứ trong lòng đất, thậm chí họ còn moi sạch lòng đất dưới một ngọn núi sao làm chỗ đóng quân.

“Không phải là quân đội, nếu là quân đội cũng không cần lén lút quan sát chúng ta.” Bạch Thất dùng tay che lên mắt cô: “Ngủ đi, bất kể là ai đi chăng nữa, sáng mai liền biết đáp án.”

Ba người thấy cũng đúng.

Nếu thật là quân đội, có súng có đạn cũng không cần lén lút như vậy, có thể trực tiếp dùng bạo lực giải quyết bọn họ.

Đã không nghĩ ra là ai thì không cần suy nghĩ vậy.

Đường Nhược liền vứt bỏ vấn đề này ra sau đầu, làm tổ trong lòng Bạch Thất thiếp đi.

Một đêm an ổn.

Đội mặt trời xuất hiện phía rặng đông, bên ngoài cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Đứng trên tháp hải đăng nhìn ra phía xa xa, biển rộng trời cao.

Lại hướng chỗ tối hôm qua người đàn ông đó xuất hiện nhìn một chút, ngoại trừ có rậm rạp ra cũng không có gì khả nghi.

Ăn xong điểm tâm, bốn người đi xuống lầu hướng về chỗ xuất hiện người tới hôm qua.

Kỳ thật không nhất định phải bắt người kia lộ ra, nếu như cái đường hầm này thật sự có thể thông ra bên ngoài, dù sao so với ở trên biển phiêu bồng vẫn tốt hơn một chút.

Ngày hôm qua những cảnh tượng kia đã để bọn họ đối với biển cả xinh đẹp sinh ra sợ hãi, người người đều không muốn trải nghiệm thêm lần nào trôi dạt trên biển nữa!

Đường Nhược đã cảm nhận được vị trí mà người tới hôm qua đã chui ra, nên bây giờ cũng không khó để tìm vị trí cụ thể.

Bốn người chậm rãi tới gần, Bạch Thất đưa tay cản lại, ra hiệu để anh đi thăm dò trước.

Đường Nhược có chút lo lắng, nhưng bị anh ngăn cản tuột lại phía sau.

Không có cách nào, cô đành phải trèo lên người anh mấy tầng tinh thần lực.

Đầy đám cỏ khô héo, Bạch Thất chậm rãi đi đến. Anh rất nhanh tìm thấy lối vào đường hầm.

Dạo qua một vòng sát định không có nguy hiểm, anh mới hướng về phía mọi người ngoắc.

Ba người tự nhiên bước nhanh tới.

Chờ Đường Nhược, Phan Hiểu Huyền và Điền Hải đi vào, trên mặt đất cửa động hình tròn hé mở, phía trên có một màn hình tinh thể lỏng, trên màn hình còn hiện lên một phút đồng hồ, cửa liền tự động đóng lại.

“Đây là có ý gì?” Phan Hiểu Huyền nói, “Chẳng lẽ người đó cố ý mở cửa cho chúng ta vào sao?”

Đường Nhược cũng nhiều mày: “Có phải chúng ta đã trúng kế?”

Bạch Thất kéo cửa ra: “Trước đi vào rồi nói, thời gian không có nhiều.”

Bạch Thất hiện tại chính là đội trưởng, bọn họ cũng không chần chờ. Nhanh chóng đi vào sâu bên trong.

Dưới mặt đất tối om, Đường Nhược cùng Phan Hiểu Huyền lấy đèn điện ra.

Soi xuống phía dưới thì phát hiện nơi này là dãy hành lang.

Gần giống như cầu thang bên trong hải đăng, tất cả đều là cầu thang uốn lượn.

Một phút thời gian trôi qua, cửa chậm rãi đóng lại, tiếp theo liền khoá!

Lúc khoá cửa, cả bốn người rõ ràng nghe thấy ba tiếng “Răng rắc”.

Lại ngẩng đầu nhìn lên, trên màn hình LCD đã tắt, mà cái camera giám sát bên cạnh lại chiếu sáng, tiến vào trạng thái hoạt động.

Phan Hiểu Huyền cầm đèn nhích lại gần Đường Nhược: “Tớ có cảm giác không ổn, chắc chỗ này không phải mộ phần gì đó đi.”

Đường Nhược cũng sợ sợ nhích tới gần cô, nhưng không đồng ý với ý kiến của Phan Hiểu Huyền: “Chắc không phải đâu, hầm mộ nào lại có công nghệ cao như vậy chứ?”

Cái chỗ này nếu là hầm mộ, cũng quá kinh khủng đi!

Người ngoài hành tinh?!

Phan Hiểu Huyền nói: “Chẳng lẽ là phòng thí nghiệm?”

Lông mày Bạch Thất nhíu lên một cái, trong lòng khẽ động: “Có lẽ đây là phòng thí nghiệm thật.”

Đường Nhược bình tĩnh trở lại: “Đây chẳng lẽ là cái phòng thí nghiệm gì đó mà bọn Vệ thiếu đang tìm kiếm?”

Mấy người bọn họ lại may mắn đến vậy, cùng đường mặt lộ lại không ngờ lại đi đến đích?

Bạch Thất lôi kéo Đường Nhược dẫn đầu đi xuống: “Có lẽ, người ta đã mở cửa chờ chúng ta, chúng ta nên đi xuống chào hỏi một chút.”

Từ cầu thang đi xuống dưới, xuất hiện một cái kho hàng nhỏ bên trong, đại khái khoảng chừng năm mười mét vuông, hai bên đều đặt giá thép, trên giá thép lại đặt chồng chất một đám máy móc linh kiện lung tung.

Nhìn bốn phía xung quanh, tại phía bên phải nhà kho một cánh cửa đã được mở sẵn.

“Từ chỗ này đi vào?”

“Ừm.”

Bốn người bọn họ đi vào.

Lần này họ lại nhìn thấy chính là một cái đường hầm dưới đáy biển.

Không lấp đặt xung quanh hoàn toàn bằng thủy tinh giống như viện hải dương, nhưng mà phía trên đường hầm cũng làm bằng thủy tinh, ngẩng đầu lên vẫn có thể thấy một ít sinh vật biển.

Cái đường hầm xây dưới lòng đại dương này rất chắc chắn.

“Sang bên kia, cẩn thận một chút.” Đường Nhượng tay cầm đèn điện đi phía trước với Bạch Thất, vừa đi vừa nhắc nhở.

Nơi này có một số chỗ động nước, linh kiện rơi linh tinh, không cẩn thận một chút liền trượt ngã.

Phan Hiểu Huyền đi phía trước Điền Hải, tránh một cái trưởng ngại vật phía trước nói: “Cái đường hầm này có thể thông suốt đến chỗ bọn họ à?”

“Tớ cũng không biết.” Đường Nhượng nhìn phía trước lắc đầu.

Điền Hải nói: “Nếu như nói này đúng là phòng thí nghiệm mà Vệ thiếu muốn tìm thì chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại được mấy người chỗ chú Phan.”

“Ừm.”

Con đường hầm này mọi người đi hết một tiếng đồng hồ mới đến nơi.

Từ lúc đi xuống phán đoán, cái đường hầm này nhất định có đường cong.

Xuyên qua đường hầm, phía trước liền sáng lên.

Bốn phía chính là một căn phòng thí nghiệm hình tròn, diện tích rất lớn, bàn, máy tính, dụng cụ... còn có một cái cửa, nhưng không có cánh cửa, chỉ có khung cửa.

Từ đường hầm đi đến đây, bốn người họ vẫn đứng yên không đi tiếp.

Bởi vì, trước mặt họ có một người đàn ông tay cầm súng chĩa về phía bốn người họ.

Người đàn ông này nhìn có chút già dặn nhưng lại sạch sẽ gọn gàng.

Ông ta trầm giọng nói, “Thật vui mừng có thể nhìn thấy các bạn, nhưng vì an toàn mong các bạn có thể nói rõ mục đích xuất hiện ở chỗ này là gì?”

Bạch Thất bất động thanh sắc nhìn bốn phía chung quanh đánh giá, lại chậm rãi mở miệng: “Chúng tôi là lính đánh thuê dưới trướng Vệ thiếu tướng, đến đây là để giải cứu nhân viên nghiên cứu khoa học, ai ngờ xui xẻo rơi xuống biển trôi đến đây.”

“Vệ Lam?” Người đàn ông thì thảo một tiếng, lại nói: “Thiếu úy căn cứ ở thành phố A?”

“Đúng vậy.”

Người đàn ông nói: “Bên ngoài có rất nhiều quái vật, các bạn có bị lây nhiễm không?”

Bạch Thất lắc đầu: “Không có, ngài có thể tự mình kiểm tra vết thương.”

Người đàn ông nhìn bốn người ăn mặc sạch sẽ, cất súng vào nói: “Hoan nghênh các bạn đi đến phòng thí nghiệm dưới lòng đại dương, bây giờ chúng ta đang ở dưới lòng đất, xin cứ tự nhiên.”

Bốn người nhìn nhau một cái, đối mặt với người đàn ông có chút bi quan cảm thấy kì quái.

Bạch Thất mở miệng hỏi, trong lòng âm thầm suy đoán: “Ngài chính là người Vệ Lam muốn tìm Tiến sĩ Lâm?”

“Đúng.” Bác sĩ Lâm đi đến máy tính trung tâm ngồi xuống, “Tôi chính là Lâm Chính Phong.”

“Tiến sĩ, các bạn của ngài ở đâu?” Phan Hiểu Huyền hỏi.

Cô nhớ Vệ Lam từng nói, nghiêm cứu cái lượng tử học gì đó với mấy cái nhân viên nghiêm cứu lặn.

“Trên lầu.” Lâm Chính Phong dừng lại một chút, sau đó mở máy tính chủ trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Tiến Sĩ Lâm

Máy tính kết nối với một màn hình cỡ lớn, màn hình treo ở trên tường trong phòng thí nghiệm hình tròn, trên màn hình xuất hiện, hơn mười zombie trên lầu bước đi tập tễnh.

“Mấy người tới chậm, bọn họ đều đã biến dị. “Lâm Chính Phong dùng tay chạm vào màn hình, trên mặt hiện ra biểu hiện dờ dờ, “Kì thật nếu chậm thêm mấy ngày nữa, sợ rằng mấy người cũng không thấy được tôi nữa”

“Tại sao?” Đường Nhược hỏi.

Phan Hiểu Huyền cũng nói: “Tiến sĩ, chắc không lâu nữa Vệ thiếu cũng đến đây, đến lúc đó chúng ta có thể đi theo quân đội trở về.”

Lâm Chính Phong cười khò một tiếng: “Thực không dám dấu giếm, tôi cũng đã bị nhiễm virus.”

Phan Hiểu Huyền và Đường Nhược giật mình.

Sớm biết như vậy, Vệ Lam khi ở thành phố H không nên đi tra cái gì mà động cơ của thù phạm, trực tiếp đến chỗ này cứu người là được!

Một tên cận bã, với một nhà khoa học, nên chọn ai đều không cần phải nghĩ.

Lâm Chính Phong từ trong ngăn kéo lấy ra mấy phong thư, bờ môi có chút rung: “Tôi vẫn một mực kiên trì vì một việc, mấy người đã đến nơi này, vậy tôi xin nhờ hỗ trợ.”

Bạch Thất trấn an Đường Nhược một chút, ngữ khí hoà hoãn mở miệng: “Tiến sĩ Lâm, kì thật tôi cũng có một vấn đề muốn thỉnh giáo ngài, tại sao các người lại không liên lạc với quân đội ngay lúc bộc phát virus zombie mà lại ở chỗ này?”

Đây cũng là điều mà Đường Nhược muốn biết.

Nhìn tiến sĩ lây nhiễm virus mà vẫn còn tỉnh táo như vậy chắc là lây nhiễm cũng không lâu.

Lâm Chính Phong nhìn màn ảnh hiện lên mấy người bạn của mình, nói: “Chúng tôi tiến hành thí nghiệm hoàn toàn kín đáo, cũng không biết bên ngoài phát sinh dị thường, ngay cả thông tin chính phủ đưa tới cũng bị phong toả, cho đến khi...”

Ông ta thờ dãi nói tiếp: “Cho đến khi, chúng ta hoàn thành hạng mục nghiêm cứu, đang định ra ngoài, mới phát hiện không liên lạc được với người nhà...”

Liên tục không liên lạc được với người nhà khiến bọn họ rất lo lắng, sau đó bọn họ không kịp cân nhắc cái gì trực tiếp bước ra khỏi phòng thí nghiệm, kết quả bị một đám côn trùng biến dị ngăn cản, không thể đi được.

Ngay lúc còn chưa kịp phản ứng, có người bị cắn bị thương.

Vừa mới bắt đầu bọn họ còn không để ý vết cắn, chỉ đơn giản sát trùng, băng bó...

Nhưng không biết tại sao, mấy cái vết cắn không những không lành mà ngược lại mấy vết thương lại càng nghiêm trọng, ngay cả người đều biến dạng kì quái.

Nếu không sai, mấy người họ đã biến thành zombie...

Lâm Chính Phong nhớ lại xong nói: “Lúc bọn họ phát sinh dị thường, tôi nhốt bọn họ lại phía trên.”

Virus đã lây truyền cho rất nhiều nhân viên nghiêm cứu, bọn họ cảm thấy mình không có cơ hội sống sót, cho nên mỗi người bọn họ đã viết nhật kí quan sát chính bản thân mình. Còn có dự định đem nhóm người bị nhiễm nhốt lại để nhà sinh vật học kiểm tra.

Nhưng cuối cùng cũng không thành.

“Thế nhưng ngài trước đó đã...” Đường Nhược cẩn thận nói, “Ngài cũng bị lây nhiễm.”

“Đúng thế.” Lâm Chính Phong cúi người, xắn ống quần lên, nơi đó có một vết thương bằng khoảng một cái ngón cái, “Tôi cũng bị cắn bị thương”

Phan Hiểu Huyền kinh ngạc: “Đây là bị cắn biến can?”

“Đúng vậy, nhưng bọn họ không biết, ngay cả chính tôi cũng không biết mình bị thương lúc nào.”

Lâm Chính Phong lúc nói bị cắn, vết thương rất nhỏ, căn bản không gây đau đớn gì, cho nên vẫn không chú ý tới.

Cho đến khi vết thương kết mủ, ông mới phát hiện vết thương có dấu hiệu mở rộng.

Đường Nhược không biết an ủi ông làm sao, tự mình xem chính mình dần chết đi cũng không dễ chịu gì.

Nhưng linh quang chợt lóe, đột nhiên cô nghĩ đến một người: “Tiền sĩ Lâm, ngài có lẽ không cần lo lắng, tiền sĩ Tào đã luyện chế một loại vắc xin có thể giúp ngài, cho nên ngài nhất định phải kiên trì!”

Khi mấy con muỗi biến dị hoành hành, không phải cô nghe Vệ Lam nói tiền sĩ Tào có nghiên cứu vắc xin đó sao?

“Vắc xin?” Lâm Chính Phong nghĩ nghĩ, đi đến trước mặt bốn người bọn họ, tâm tình có chút kích động, “Chính phủ nghiêm cứu ra vắc xin rồi? Như vậy... loại virus này không phải rất hung hăng ngang ngược sao?” câu cuối cùng, ông có chút suy sụp tinh thần.

Bạch Thất nói: “Tiền sĩ, sau khi ngài ra ngoài thì sẽ biết thế giới ra sao.”

Lâm Chính Phong lắc đầu, khôi phục lại tinh thần: “Tôi không lo lắng bên ngoài, tôi chỉ sợ cũng không chờ được đến lúc Vệ Lam đến được đây, chuyện quan trọng trước mắt...” Cầm lấy phong thư trên tay đưa cho Bạch Thất, hỏi anh, “Xin các người có thể đem những cái này đến người nhà bọn họ được không?”

Bạch Thất liếc qua bức thư: “Tiền sĩ, loại chuyện này nên để chính ngài hoàn thành, trong lòng ngài mới có thể thanh thản.” Ngang đầu, nhìn màn hình phía bên ngoài, “Tại sao chúng ta phải chờ Vệ thiếu tới? Chúng ta có thể ra ngoài tìm bọn họ.”

Lâm Chính Phong sững sờ, lập tức nói: “Nơi này không có lối ra khác, chỉ có thể đi từ phía trên lầu xuống, mà trên đó nhiều zombie như vậy... Trừ khi mấy người muốn trở về ngọn hải đăng lại lênh đênh trên biển trở về.”

Phan Hiểu Huyền “A?” một tiếng nói: “Tiền sĩ, mấy zombie trên lầu đó rất dễ giải quyết mà.”

“Rất dễ dàng?” Lâm Chính Phong có chút tức giận Phan Hiểu Huyền, nói đùa: “Bọn họ có thể một ngụm liền cắn đứt cổ cô, bọn họ là người dị biến, cô tính lao ra làm sao!”

Đường Nhược cũng có chút kinh ngạc với thái độ của tiền sĩ Lâm: “Tiền sĩ, ngài không biết hiện tại con người cũng sẽ biến dị sao?”

“Cái gì... Con người cũng biến dị?” Lâm Chính Phong lần này ngây ngẩn cả người, sau đó ông chạy tới Bạch Thất, “Ý của cô nói thế giới này đã không còn giống thế giới trước kia?”

Bốn người gật đầu.

Lâm Chính Phong lui ra phía sau hai bước, mọi người vốn cho rằng ông ta không thể nào tiếp thu được tình cảnh lúc này, đã thấy ông ta hai mắt toả sáng, lần nữa đi đến trước mặt bốn người: “Mấy người biến dị thành gì, cụ thể ở phương diện nào, tại sao các người có thể biến đổi, thế giới này đã thay đổi ra sao?”

Đối mặt với một đống vấn đề, Điền Hải lựa chọn cách thô bạo nhất trực tiếp lại đơn giản nhất trả lời.

Cậu duỗi tay ra, tại lòng bàn tay xuất hiện lõi cầu.

Lõi cầu loé sáng, rất hoa lệ, có thể khiến người ta bỏ qua tính nguy hiểm của nó.

“Đây là...”

“Dị năng.” Điền Hải nói.

Lâm Chính Phong máu nóng cuồn cuộn chảy trong người, ánh mắt như thể nuốt Điền Hải: “Dị năng, đây là dị năng?”

Ông lại đưa tay tính chạm vào, Điền Hải lập tức thu lõi cầu vào: “Tiền sĩ, nó sẽ khiến ngài giật điện.”

“A a a.” Lâm Chính Phong phản ứng kịp, nhanh chóng chạy lại túm lấy công cụ của mình.

Bốn người tro mắt nhìn ông đem trang bị phòng hộ từ đầu tới chân, khoé miệng co giật, ngay cả người gặp bất chuyện gì cũng bình tĩnh Bạch Thất cũng không ngoại lệ.

Những nhà khoa học thật đúng là mỗi người đều là cuồng biến thái nghiêm cứu!

Nếu như làm một cái danh sách “Tam đại biến thái nhất loài người”, nhất định mấy tiền sĩ nghiêm cứu nằm trong số đó.

Chương 161: Xuyên qua thời không

Edit: Hanthienanh13697

Beta: Sakura

Lâm Chính Phong vỗ trang hoàn hảo từ đầu đến chân, đến đi đường cũng tỏ ra tự tin: “Thực đường đột, xin hỏi cậu tên là gì?”

“Điền Hải, Điền trong đồng ruộng, Hải trong bờ biển.”

Giọng nói Lâm Chính Phong có chút dịu dàng lại xen vào đó chút nóng bỏng: “Điền Hải, cậu có thể cho tôi xem lõi cầu của cậu một lần nữa được không?”

Điền Hải vừa xoè tay, một lần nữa quả cầu sét lại xuất hiện.

Lâm Chính Phong ngay lập tức thò tay đỡ lấy quả cầu nhưng vừa rời khỏi Điền Hải thì quả cầu cũng chỉ ở trên tay Lâm Chính Phong vài giây rồi biến mất.

“Nó cần tay cậu để duy trì năng lượng sao?” Lâm Chính Phong nhìn chăm chăm vào vị trí lõi cầu biến mất trong bàn tay mình một lúc rồi khẽ nghiêng thân thể, ý đồ muốn kiểm tra tay Điền Hải.

“Rốt cục nó hoạt động theo nguyên lý gì vậy?”

Điền Hải: “...”

Trên trán Điền Hải rơi xuống vài đường hắc tuyến, cậu nhanh chóng lui ra phía sau hai bước để tránh khỏi hành động “kiểm tra” của Lâm Chính Phong.

Vị tiến sĩ này không khác gì mấy tên biến thái trong mấy bộ phim truyền hình, luôn có những hành động tục tĩu, khó hiểu!

Tiến sĩ Lâm thấy Điền Hải tránh né cũng không hề bận tâm, lẻo đẻo theo sau, bất chấp tất cả trực tiếp nắm lấy tay Điền Hải quan sát.

Bộ dáng như sài lang hổ báo kia khiến Đường Nhược phải cầm tay Bạch Thất lui lại vài bước.

Đồng thời Phan Hiểu Huyền cũng lui lại phía sau.

Mấy người liếc nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Tuyệt đối không thể để cho vị tiến sĩ kia biết bản thân cũng sở hữu dị năng!

“Không đúng, sao tay có thể phát ra năng lượng, rốt cục là vì sao, phải chăng là tồn tại nguyên lý đặc biệt nào?” Tiến sĩ Lâm lật trái lật phải, xem đi xem lại, chỉ hận không thể cắt tay Điền Hải xuống mang về làm nghiên cứu.

Trái tim Điền Hải lúc này loạn như ma, thiếu chút nữa thì thả lõi cầu ra giết chết vị tiến sĩ hay tò mò này.

Cảm giác làm vật thí nghiệm cho người ta thật không tốt chút nào.

Bạch Thất từ trong tay tạo ra một băng đao đưa cho Lâm Chính Phong kịp thời giải vây cho Điền Hải: “Tiến sĩ, những thứ như thế này đã được các nhân viên trong viện nghiên cứu chú ý đến cũng đại khái đưa ra nhiều kết luận, tiến sĩ có thể tới viện nghiên cứu trong căn cứ để thảo luận cùng bọn họ. Chuyện quan trọng nhất lúc này không phải là đi tìm tiến sĩ Tào để lấy vắc xin phòng bệnh à?”

Lâm Chính Phong vừa nhìn thấy băng đao của Bạch Thất liền lập tức buông tay Điền Hải, cẩn thận nhận lấy nó: “Không chỉ có lõi mà còn có băng. Dị năng còn phân thành nhiều loại khác nhau sao?”

Ông lúc này đã hoàn toàn quên mất việc mình bị nhiễm virus, cần chữa trị ngay lập tức.

Phan Hiểu Huyền nói: “Còn có nhiều loại khác như dị năng hệ phong, hệ thủy, hệ hỏa, hệ kim. Trong căn cứ còn phân chúng thành nhiều cấp bậc...”

Lâm Chính Phong ngay lập tức chuyển hướng sang Phan Hiểu Huyền: “Người này là hệ lõi, người này là hệ băng, vậy dị năng của cô gì thế?”

Phan Hiểu Huyền nhanh chóng trốn sau lưng Điền Hải: “Tiến sĩ, cầu buông tha!”

Lâm Chính Phong: “...”

Lúc này Lâm Chính Phong mới phát hiện mình có chút hơi quá, khề ho một tiếng để che giấu sự xấu hổ, sau đó cầm lấy băng dao quay về với đồng công cụ của mình. Ông ngồi xổm xuống, lục lọi rồi bày ra đủ thứ đồ vật giống như kính hiển vi để nghiên cứu.

Có điều được một lúc thì băng dao cũng lại biến mất.

Ông đứng lên, nghĩ nghĩ một lúc rồi dùng giọng điệu nhọt để nói với Bạch Thất: “Có thể cho tôi thêm một lưỡi băng dao nữa không?”

Mọi người: “...”

Ông cho rằng đang ăn kem que à?

Bạch Thất lắc đầu: “Tiến sĩ, việc cấp bách bây giờ là phải đi ra ngoài.”

Vừa rồi, trong lúc Lâm Chính Phong vội đầu vào nghiên cứu, Bạch Thất đã đi kiểm tra một vòng. Anh phát hiện ra cửa đều đã bị khoá lại, khu vực này hoàn toàn bị phong kín.

Kiến trúc trong phòng thí nghiệm vô cùng chắc chắn, cho dù có dùng băng dao cũng không thể phá ra được.

Lâm Chính Phong cũng cảm thấy khó khăn: “Cửa ở đây đều bị chặn cả rồi, tôi cũng không thể mở ra được.”

Bạch Thất nhíu mày: “Hoàn toàn không có cách nào khác sao?”

Lâm Chính Phong cũng không có ý định muốn chết, vội nêu ý kiến: “Có, chỉ cần thay đổi cấu trúc dữ liệu của máy tính trung tâm.”

Phan Hiểu Huyền nói: “Vậy thì cứ làm thế đi.”

“Tuyệt đối không thể!” Lâm Chính Phong bỏ nhào vào vị trí máy chủ ông vừa ngồi: “Trong đây có rất nhiều thành quả những năm gần đây của chúng tôi, không thể để ảnh hưởng đến chúng được. Rất nhiều người vì những thành quả này đến mạng cũng không cần, sao chúng ta có thể thay đổi chúng.”

Đường Nhược liếc nhìn Bạch Thất: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Vừa rồi cô cũng đã thấy cảnh Bạch Thất dùng băng dao mở cửa nhưng chẳng có tác dụng gì.

Bạch Thất vươn tay ra hiệu với Phan Hiểu Huyền: “Trực tiếp cho nổ đi.”

Phan Hiểu Huyền thấy Bạch Thất nói vậy không hề do dự, từ trong không gian lấy ra một khối lựu đạn: “Chỉ còn một quả lựu đạn thôi!”

Cũng chỉ có như thế, hôm qua gặp phải cả một bầy cá mà vẫn không sử dụng. Chỉ sợ không khống chế được sẽ nổ luôn cả thuyền của mình. Hơn nữa tám chấn Đường Nhược tạo ra cũng không ngăn cản được sóng trùng kích lúc phát nổ.

“Đây là cái gì?” Lâm Chính Phong nhìn thấy tình cảnh này lẩn nữa máu nóng lại sôi trào!

Ông tiến vài bước đến phía trước Phan Hiểu Huyền: “Vừa rồi cô lấy quả lựu đạn ra từ chỗ nào?”

Phan Hiểu Huyền liếc nhìn Đường Nhược, một lần nữa chạy về trốn sau lưng Điền Hải, khổ não nói: “Không... không gian.”

“Không gian?” Lâm Chính Phong thì thảo hai tiếng rồi lập tức bật cười ha hả: “Quả nhiên, quả nhiên trên thế giới này tồn tại không gian song song! Chúng ta nghiên cứu nhiều năm như vậy, quả nhiên không hề sai phương hướng.”

Vừa nghe đến việc Lâm Chính Phong nghiên cứu về không gian, Bạch Thất ngừng động tác nổ cửa mà quay lại hỏi: “Bên tiến sĩ Lâm nghiên cứu về không gian à?”

“Đúng vậy.” Vừa nhắc đến chuyên môn của mình thì Lâm Chính Phong tỏ ra rất hăng hái: “Chúng tôi từ định luật Newton, nguyên lý Lambert, thuyết tương đối cả nghĩa hẹp và nghĩa rộng đã rút ra được kết luận: Vũ trụ của chúng ta là do thời gian và không gian tạo thành. Thời không gồm không gian ba chiều dài –rộng-cao làm đầu trục rồi cộng thêm đầu trục thời gian mà đầu trục thời gian là một giá trị ảo...”

Bốn người: “...”

Lâm Chính Phong: “Thời không hiện tại là không gian bốn chiều, nó có bốn phương hướng khác nhau để có thể bao hàm tất cả các điểm trong không gian. Chúng tôi cho rằng không gian là khái niệm trừu tượng. Nội hàm trong định nghĩa là những thuộc tính của khái niệm căn định nghĩa. Ngoại diện là phạm vi đối tượng thỏa mãn nội hàm của định nghĩa. Bởi vậy đã có không gian bốn chiều thì sẽ có năm chiều, sáu chiều, mà không gian năm chiều là đem tốc độ chuyển động của vật thể tăng lên bằng tốc độ ánh sáng thì chính là lúc thời gian sẽ đình chỉ, không gian sẽ co lại thành vi điểm, nói cách khác sẽ xuất hiện lúc không giờ không.”

Bốn người: “...”

Lâm Chính Phong: Khi gia tốc vận tốc của vật thể vượt qua tốc độ ánh sáng thì thời gian sẽ xuất hiện đảo lưu tức là không gian phụ, không gian sẽ tương ứng với không gian quá khứ nên mới gọi là không gian phụ, lúc này vật thể tiến vào không gian phụ. ...”

Phan Hiểu Huyền không nhịn được nhanh chóng tiến lên ngắt lời: “Tiến sĩ Lâm, ông có thể nói đơn giản một chút được không, đại loại là dùng ngôn ngữ của loài người?”

Lâm Chính Phong: “...”

Chẳng lẽ từ này đến giờ ông vẫn dùng ngôn ngữ ngoài hành tinh à!?

Phan Hiểu Huyền đầu đầy hắc tuyến: “Kỳ thật, cho dù lúc này chúng tôi đi mua sách vật lý về để học thì cũng không thể hiểu nổi tiến sĩ Lâm đang nói gì cả...”

Lâm Chính Phong: “...”

Đàn gảy tai trâu!

Lâm Chính Phong tóm gọn lại một cách đơn giản: “Chúng tôi vẫn luôn nghiên cứu, thời không có thể xoay chiều mà vật thể trong đó cũng có thể thực hiện thuận đi không gian!”

Những lời này cả bốn người đều có thể hiểu được.

Đường Nhược nghe xong cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: “Tiến sĩ, ý của ông là con người cũng có thể xuyên qua thời không sao?” **Vậy xem ra, việc cô xuyên không cũng không phải do Ông trời an bài, Bạch Thất trọng sinh cũng không phải vận may ngoài ý muốn sao!?**

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162

Lâm Chính Phong tiếp tục nói: “Mấy người có thể nhìn nhận con người trên hai vấn đề, sinh mạng và tinh thần. Nếu không có tinh thần thì bản thân kẻ đó chỉ còn lại một đồng albumin (một loại protein huyết tương trong cơ thể người) và mờ thôi nhưng sinh mạng thì khác, nó có liên quan đến thuyết vũ trụ tinh thần. Vũ trụ tinh thần cũng chính là thể giới linh hồn, vũ trụ là do vô số vật tạo thành. Vạn vật trong vũ trụ có thể chia ra thành vĩ mô và vi mô, vật chất và không phải vật chất, sinh vật và không phải sinh vật, sống và chết, khách quan và chủ quan... tất cả đều có sự vận động...”

Bốn người: “...”

Vì sao càng nói càng xuất hiện thêm nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp thế, không hiểu!?

Đường Nhược: “Tiến sĩ, ông có thể nêu luôn kết quả được không?”

Lâm Chính Phong: “...”

Nhân loại ngu xuẩn!

Lâm Chính Phong thở dài: “Dựa trên lý thuyết thì sinh mạng là thứ có thể di chuyển qua thời không!”

Bạch Thất bắt đúng trọng điểm: “Dựa trên lý thuyết?”

Lâm Chính Phong gật đầu: “Trước mắt, khoa học kỹ thuật hiện tại chưa đạt đến trình độ này, chưa biết chừng trăm năm, ngàn năm về sau, khoa học có thể có khả năng này.

Đường Nhược khẽ lẩm nhẩm: “Trăm năm, ngàn năm sau?”

Cô nhớ trình độ khoa học kỹ thuật ở thế giới trước kia của cô còn chưa được như thế giới này đâu. Hơn nữa, cũng chẳng có ai chịu bỏ một cái giá lớn như vậy để đưa cô đến nơi này?

Chẳng lẽ nguyên nhân mình xuyên không tới đây vẫn cứ mịt mờ như vậy?

Đường Nhược vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì chợt thấy tay mình bị siết chặt. Cô ngẩng đầu lên nhìn Bạch Thất, dường như có thể đọc được từ trong đôi mắt đầy lo lắng của anh mấy chữ ‘Đừng suy nghĩ linh tinh’.

Đường Nhượng thở dài, tạm thời gác lại vấn đề này.

Dù sao cũng đã xuyên tới đây rồi, nhiều người như vậy nghiên cứu còn không biết nguyên nhân xuyên không, bản thân cô việc gì phải can thiệp việc này trong lòng.

Lâm Chính Phong đã giải thích qua cho mọi người về không gian, hiện vẫn còn tâm tâm niệm niệm muốn nghiên cứu dị năng không gian của Phan Hiểu Huyền: “Cô gái nhỏ, không gian của cô có hình dáng thế nào, có lớn không, thời gian bên trong có sự khác biệt với bên ngoài không, đồ vật làm sao để bỏ được vào không gian, bỏ vào rồi thì sao lấy ra được,...?”

Phan Hiểu Huyền: “...”

Nhìn người không nên nhìn vẻ bề ngoài, lời cô nhân nó quả nhiên chẳng sai chút nào.

Điền Hải nhanh chóng tiến lên, cắt ngang sự tò mò của Lâm Chính Phong: “Tiến sĩ, thời gian đã không còn sớm, như anh Bạch nói, chúng ta vẫn nên tìm cách ra ngoài rồi chậm rãi nghiên cứu kĩ hơn.”

Bên kia, Bạch Thất đang quan sát để tìm vị trí tốt nhất đặt lựu đạn phá cửa.

Sau khi xác định xong, Bạch Thất xoay người đi đến chỗ Lâm Chính Phong, tò mò hỏi: “Tiến sĩ, ông ở chỗ này lâu như thế, thông thường giải quyết bữa ăn như thế nào?”

Phòng thí nghiệm lớn như vậy, bên trong lại có nhiều nghiên cứu viên thường xuyên ngây ngốc ở trong này mấy tháng không ra, nhất định có rất nhiều lương thực ở đây.

“À?” Lâm Chính Phong thấy Bạch Thất lên tiếng hỏi thì cũng không có ý định che giấu.

Ông cảm thấy mấy người trẻ tuổi này thường xuyên sống trong cảnh màn trời chiếu đất chắc đang đói bụng, nghĩ vậy, Lâm Chính Phong liền đi đến chỗ một cánh cửa lớn, vừa mở vừa nói: “Chúng tôi thường xuyên phải làm nghiên cứu liên tục trong vòng mấy tháng nên nơi này có kho dự trữ đồ ăn và phòng bếp.”

Cửa được mở ra, mấy người có thể thấy rõ bên trong là một phòng bếp được trang bị rất hiện đại.

Lâm Chính Phong đi vào trong phòng bếp, lại mở ra một cánh cửa khác: “Mấy người đói bụng sao, muốn ăn chút gì không? Đồ ở đây không nhiều lắm nhưng những thứ thiết yếu thì vẫn có.”

Bốn người đi theo Lâm Chính Phong vào trong, ngay lập tức nhìn thấy một cái tủ lạnh cỡ lớn.

Đồ bên trong đều được phân loại rõ ràng: thịt, rau củ quả, mì, phở...

“Thật nhiều đồ, rau quả đều được bảo quản trong tủ lạnh.” Phan Hiểu Huyền cầm một túi rau củ quả được đóng gói hút chân không xoay qua xoay lại nhìn thật kỹ.

Bạch Thất nhìn thoáng qua, nhanh chóng nhắc nhở: “Mau cất hết toàn bộ vào không gian của cô đi.”

Sống ở tận thế ba năm, nhìn thấy đồ vật được bảo quản cẩn thận thế này, không có lý nào lại không lấy.

Lâm Chính Phong: “...”

Có điều nghĩ lại một chút ông cũng có thể hiểu được. Virus bỗng nhiên xuất hiện khiến cho thế giới bên ngoài khá khan hiếm đồ ăn thế này. Vì vậy, Lâm Chính Phong lại đến một ngăn tủ, không chút do dự nói: “Ở đây có rất nhiều đồ ăn vật các loại, mấy người cứ đem hết đi.”

Chủ nhà đã nói như vậy rồi, Phan Hiểu Huyền cũng chẳng cần khách khí thêm nữa, trực tiếp thu hết tất cả vào không gian.

Về phần đồ cần bảo quản trong tủ lạnh, trang bị thêm nhiều khối băng trong không gian là được. Dù sao cũng không thể để không gian của Đường Nhượng lộ ra. Đến khi không có ai chú ý, chuyển bớt vào không gian của cô ấy là được.

Thời điểm Phan Hiểu Huyền thu mọi thứ vào không gian thì Lâm Chính Phong cứ nhìn chăm chăm vào tay cô. Mọi vật chỉ cần Phan Hiểu Huyền chạm vào liền nháy mắt biến mất, điều này đối với ông còn giá trị hơn đồng tài sản lớn nhất thế giới nhiều.

Lâm Chính Phong nhìn chăm chú, chỉ hận không thể khoét một lỗ trên tay Phan Hiểu Huyền.

Đến Điền Hải cũng không thể chịu nổi ánh mắt này, thỉnh thoảng lại tiến lên ngăn trở tầm mắt của Lâm Chính Phong một chút.

Lần thứ nhất ngăn trở, Điền Hải nhanh chóng bị đẩy sang một bên: “Đứng ra xa một chút.”

Điền Hải lại đi qua...

“Mau đi ra đằng sau!”

Điền Hải bị đẩy về phía sau lại tiến lên...

Lâm Chính Phong: "..."

Được rồi, làm người phải biết nhẫn!

Dưới sự trợ giúp của Đường Nhược và Bạch Thất, kho thực phẩm cũng đã bị dọn sạch.

Trong không gian trước đây của Phan Hiểu Huyền vốn có ba chiếc xe, đồ đạc nhiều như vậy cũng khó nhét vào hết. Cũng may gần đây dị năng tăng tiến, diện tích không gian cũng được mở rộng ra rất nhiều.

Sau khi dọn hết đồ vào trong không gian, Bạch Thất có ý định ném lựu đạn.

Điền Hải che chở Đường Nhược cùng Phan Hiểu Huyền lui về phía sau.

Lâm Chính Phong nhìn Bạch Thất nhắc nhở: "Chàng trai, cậu cẩn thận một chút, đừng có để lựu đạn huỷ dữ liệu của tôi."

Bạch Thất quay đầu liếc nhìn Lâm Chính Phong một cái sau đó đi đến máy tính trung tâm bắt đầu tháo dỡ. Phòng ngừa vạn nhất, mang tài liệu về vẫn là tốt hơn.

Tốc độ của Bạch Thất rất nhanh, máy tính trung tâm nhanh chóng bị dỡ xuống, anh nhanh chóng lấy ổ cứng ra.

"Chàng trai, tốt lắm!" Lâm Chính Phong nhìn động tác của Bạch Thất tỏ vẻ khen ngợi, sau đó quay sang nói với Đường Nhược: "Bạn trai cô à?"

Ông vừa rồi luôn nhìn thấy hai người này cầm tay nhau, chàng trai thỉnh thoảng lại có động tác che chở cô gái.

Tình yêu cuồng nhiệt, chân thành rất dễ để người ta nhận ra, chỉ một động tác đơn giản, vẻ mặt cũng có thể khiến người ngoài đoán được quan hệ của hai người.

Phan Hiểu Huyền đáp lời: "Hai người bọn họ đâu chỉ là người yêu đơn thuần. Trước khi virus bùng phát, họ đã đính hôn rồi, còn lên báo nữa...Tiến sĩ, chờ chúng ta đến căn cứ thành phố A không chừng còn có thể được uống rượu mừng đấy."

"Thì ra là thế." Lâm Chính Phong gật đầu, lại quay về phía Phan Hiểu Huyền và Điền Hải: "Thế hai người khi nào tổ chức tiệc mừng?"

"Hả?" Phan Hiểu Huyền lúc đầu còn chưa hiểu, nghĩ một lúc rồi khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ lên: "Không, không phải, cậu ta là em trai nhỏ của chúng tôi."

"Ồ?" Lâm Chính Phong dù đoán sai nhưng cũng không hề cảm thấy xấu hổ.

Đường Nhược nở nụ cười: "Tiến sĩ, chuyên môn của ông với anh ấy khác nhau, trước đây anh ấy học về máy tính, việc tháo máy tính ra cũng không thành vấn đề."

Cái máy tính này rất lớn, ngay cả ổ cứng cũng lớn. Bạch Thất bê nó về phía họ để Phan Hiểu Huyền cất vào không gian

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Phá vỡ nhận thức

Edit: Hanthienanh13697

Beta: Sakura

Lâm Chính Phong thấy thế cũng kéo hòm dụng cụ của mình đi về phía Phan Hiểu Huyền: "Cô gái nhỏ thuận đem cất luôn những thứ này vào đi, những đồ vật này tôi dùng đã quen, dù thiếu đi một hai cái cũng cảm thấy rất phiền toái."

Phan Hiểu Huyền nhìn đồng dụng cụ chiếm khoảng chừng năm mét vuông, vẻ mặt đưa đám nói: "Tiến sĩ, không gian của tôi đã đầy lại không bỏ thứ gì ra được, những vật này không thể mang theo rồi."

Lâm Chính Phong ngay lập tức phản bác: "Ném mấy thứ đồ ăn ra ngoài là được rồi."

"Không được."

“Không được.”

Bốn người trằm miệng một lời.

Trong ý thức của bọn họ, đồ ăn tại tận thế là thức đồ trân quý nhất. Đồ thí nghiệm trong căn cứ chắc cũng chẳng thiếu. Lại nói, đồng thực phẩm này cũng có phần của bọn họ đấy.

Công cụ thí nghiệm?

Ha ha...

Không được mọi người đáp ứng, Lâm Chính Phong cũng đành buông tha, ông hỏi thăm khoảng trống trong không gian Phan Hiểu Huyền rồi nghiêm túc chọn lựa những thứ quan trọng nhất để Phan Hiểu Huyền cất vào.

Phan Hiểu Huyền chuẩn bị đồ đạc xong, vô cùng lo lắng nhìn về phía Bạch Thất: “Tiếp theo chúng ta sẽ cho nổ tung cánh cửa này à? Có khi nào làm thùng nơi này không?”

Bọn họ trước đến đây bằng đường hầm dưới đáy biển, hiện tại nơi đây vẫn đang nằm ở đáy biển, nếu cho nổ mà không cẩn thận để nước lọt vào thì xong đời.

Đường Nhược đáp lại: “Chắc chắn sẽ không, băng dao của Bạch Ngân còn không mở được mấy cái khóa này mà.”

Phan Hiểu Huyền gật đầu rồi cùng với Điền Hải đưa tiến sĩ Lâm lui lại phía sau.

Bạch Thất ở kiếp trước tuy có yếu hơn hiện tại nhưng tốt xấu gì cũng biết sử dụng lựu đạn, so với bốn người còn lại hoàn toàn là người mới thì cũng gọi là có chút kinh nghiệm.

Bạch Thất tháo chốt bảo hiểm ra, chỉ trong vòng một giây đã ném quả lựu đạn về phía cánh cửa. Cú ném này vô cùng chuẩn xác.

“Ngồi xổm xuống” Bạch Thất nói xong nhanh chóng quay trở lại che kín lỗ tai Đường Nhược.

“Bùm!”

Tiếng nổ lớn đi kèm với trảng khí lưu động trong không gian.

Liền ngay sau đó là một tiếng động lớn khác “Ầm”, cánh cửa đối diện bị bóp méo ra phía ngoài.

Đám zombie gần đó nghe thấy tiếng động liền tụ tập về phía cửa.

Tiếng đập cửa “Đông... đông... đông...” vang lên không ngừng.

Bạch Thất tiến lên đập vào cánh cửa một phát, cánh cửa lung lay một chút nhưng cũng không mở ra.

Anh dùng một lưỡi băng chém xuống, không hề bất ngờ, cánh cửa bị chém chia làm đôi, đám Zombie thấy có lối vào liền lao qua.

Thời điểm cánh cửa chưa mở, tiến sĩ Lâm chỉ quan sát tình hình thông qua camera nên cũng chẳng có cảm giác gì. Hiện tại cửa đã mở, bên ngoài toàn là những đồng nghiệp của ông trước đây, nay khuôn mặt xám trắng, hai mắt đỏ đẫm, ông nhìn mà hai mắt lại đỏ lên.

Cửa ra vào thì hẹp thế mà đám Zombie còn chen lấn bởi vậy xảy ra hiện tượng xô đẩy.

Bạch Thất và Điền Hải cũng không tốn nhiều thời gian để giải quyết đám Zombie này, chỉ cần dùng vài lưỡi băng cùng vài lời cầu là được.

Đường Nhược ngưng thần cảm nhận xung quanh một chút phát hiện xung quanh không có Zombie liền quay ra nói với Lâm Chính Phong: “Tiến sĩ, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi.”

Hai người cùng vượt qua Bạch Thất và Điền Hải tiến về phía trước, Đường Nhược đi vài bước liền phát hiện ra tiến sĩ Lâm không theo kịp liền quay lại xem xét.

Lâm Chính Phong đang đứng nguyên tại chỗ, trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt: “Này này, dị năng này thật lợi hại.” Thấy hai người Bạch Thất và Điền Hải thuận thực đào tỉnh hạch, ông tò mò hỏi: “Hai người đào cái gì lên vậy?”

Phan Hiểu Huyền nhanh chóng túm lấy tay tiến sĩ Lâm lôi đi: “Về sau sẽ có nhiều hơn nữa cho ông nghiên cứu, tiến sĩ chúng ta vẫn nên đi ra ngoài trước thì hơn. Đi ra ngoài, lên xe rồi chúng ta bàn tiếp.”

Bốn người được Lâm Chính Phong dẫn đường rất nhanh ra khỏi khu vực phòng thí nghiệm.

Bước chân lên bậc thang, đang chuẩn bị mở cửa lớn thì Lâm Chính Phong lại lên tiếng, vô cùng nghiêm túc nói: “Cẩn thận đám côn trùng bên ngoài đấy.”

Nghĩ đến gián biển, Đường Nhược và Phan Hiểu Huyền đều cảm thấy da đầu run lên.

Vì vậy Đường Nhược liền phóng thích tinh thần lực để cảm nhận khu vực xung quanh nhưng không phát hiện thấy dấu hiệu của sự sống.

Cô nhìn về phía Bạch Thất lắc đầu.

Bạch Thất gật đầu tỏ ý đã hiểu, lại hỏi tiến sĩ Lâm: “Tiến sĩ, sau khi ra ngoài chúng ta có thể trực tiếp ngồi lên xe để di chuyển được không?”

“Tạm thời thì không thể, trước hết phải đi qua một khoảng sân rộng mới có thể lái xe đi ra ngoài.”

“Sân rộng?”

“Hừm, lúc trước vì có nhiều thí nghiệm không thể để lộ ra ngoài nên nơi này được kiến tạo khá bí mật, mấy người đi ra ngoài rồi sẽ biết.”

Đã nghe thấy vậy, mọi người cũng không chần chờ nữa, trực tiếp để cho Lâm Chính Phong mở cửa

Lâm Chính Phong ấn tay lên khoá vân tay đặt trên tường, cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Vì Đường Nhược không cảm thấy có nguy hiểm nên mọi người cũng thả lỏng tinh thần, không có đặt mình trong trạng thái đón địch.

Cửa vừa mở ra, bốn người cũng đã hiểu được lời của Lâm Chính Phong.

Phòng thí nghiệm này được đặt trong một ngọn núi, vì để che giấu nên xung quanh đều được bao phủ bởi một thảm thực vật lớn, ánh mặt trời cũng không thể tiếp xúc với mặt đất.

Cái gọi là sân rộng thì ra phải thông qua phương pháp vòng quanh mấy cây cối nàu để ra ngoài mà thôi

Lúc trước chắc đám tiến sĩ Lâm gặp phải gián biển ở đây.

Lần nữa đi ra ngoài mà không thấy bóng dáng của côn trùng biến dị, Lâm Chính Phong cảm thấy vô cùng cao hứng, quen đường quen nẻo đưa bốn người tiến vào gara bí mật.

Bên trong là một chiếc xe buýt.

Lâm Chính Phong nói: “Chúng tôi đều có chung một thời gian công tác nên chỉ có chiếc xe này.”

Xe lớn như vậy cũng không có tác dụng gì lớn, còn không bằng dùng xe việt dã trong không gian của Phan Hiểu Huyền.

Đương nhiên Bạch Thất buông tha chiếc xe này, anh chỉ rút hết xăng từ trong xe ra.

Năm người đi chung một chiếc xe việt dã cũng không có vấn đề gì.

Điền Hải lái xe, Phan Hiểu Huyền ngồi ở ghế phụ, đằng sau là ba người còn lại.

Giờ đã yên ổn trên xe, Lâm Chính Phong có thời gian thoải mái, bắt đầu thể hiện ‘sự quan tâm’ đến không gian của Phan Hiểu Huyền.

Đường Nhược cũng có chút hứng thú về nghiên cứu liên quan đến thời không, dù sao cô cũng từng trải qua vấn đề này... Ừm, là người có kinh nghiệm.

“Tiến sĩ, ông có thể nói lại cho chúng tôi về lý thuyết không gian được không?” Cô sợ tiến sĩ Lâm lại xỏ ra một đồng thuật ngữ liền kịp thời bổ sung: “Ý là nghìn năm nữa, với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, con người có thể xuyên không, như vậy sau khi trở lại quá khứ, đến thời điểm người ta sắp xuyên không trong tương lai sẽ có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ lại xuất hiện thêm một người giống mình?”

Đường Nhược không khỏi nghĩ đến nghìn năm về sau, khi việc mọi người xuyên không trở thành một hoạt động thường ngày.

Muốn thử một chút cung đấu, liền đặt một tấm vé làm một chuyến du hành về quá khứ vài ngày?

Muốn dò xét thám hiểm liền đặt một vé làm một chuyến lữ hành trong tiểu thuyết trộm mộ?

Khi nhàn rồi, muốn tìm một cô em xinh đẹp thuận tiện trả thù vân vân và mây mây liền có thể trọng sinh trở lại ngành giải trí?

Ôi!

Triệt để phá vỡ nhận thức!

Hôm nay Tiến sĩ Lâm nhìn thấy ánh mặt trời, lại thấy được dị năng trong truyền thuyết, nghĩ tới việc sắp tới nghiên cứu, tâm tình rất hưng phấn, vô cùng thân thiết giải thích: “Theo lý thuyết trước mắt của chúng ta, có thể sẽ không xuất hiện nhiều thứ mới, mà thứ mới cũng có khả năng cao là vật chết.”

“Vật chết?”

“Đúng vậy, cô cảm thấy vật sống có thể chịu được tốc độ nhanh như tốc độ ánh sáng sao?”

Đường Nhược nghĩ một lúc cũng hiểu là việc này không có khả năng.

Nhưng mà...

Trong nhận thức trước đây của cô, xuyên không vốn là chuyện không thể mà!

Lâm Chính Phong nói tiếp: “Có thể lý giải một cách thông tục thì có thể tưởng tượng xuyên không giống như chuyển buru kiện thông qua một đường ống từ đầu này sang đầu kia.”

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Lịch sử không thể thay đổi

Buru kiện đường ống là một công nghệ cao chuyển phát nhanh của Hoa quốc.

Dưới nền đất Hoa quốc có rất nhiều đường ống nhỏ thông suốt bốn phương tám hướng được gọi là Địa Long.

Chỉ cần ở trong nhà ném buru kiện vào chỗ miệng ống vận chuyển rồi sẽ được vận chuyển đến nơi đã được chỉ định.

Đường Nhược lúc ở biệt thự của Bạch Thất cũng đã từng được nhìn thấy mấy thiết bị công nghệ cao kiểu này, chỉ là vì thiết bị chuyển phát nhanh ở tổng công ty bị phá hỏng, không dùng được nên mới luôn không bận tâm đến.

Đường Nhược nghĩ một lúc rồi lại cảm thấy hai vấn đề này có chút khác nhau: “Thế nhưng chuyển buru kiện chỉ là mang một thứ từ nơi này đến nơi khác, sao có thể giống được?”

Tiến sĩ Lâm gật đầu: “Ý cô là đồ vật di chuyển xuyên không gian đúng không, cũng tương tự như thế thôi.”

Đường Nhược không tin: “Nhưng thời điểm chuyển đồ, thời gian không có sự thay đổi, chỉ có không gian thay đổi, hơn nữa không gian còn do việc vận chuyển mà thay đổi.” (Theo tui hiểu thì ý chị là vận chuyển một vật nào đó từ nơi này sang nơi khác mất một khoảng thời gian thì cả không gian và thời gian của vật đó đều thay đổi, còn xuyên không thì chỉ có không gian thay đổi thôi tức là dùng một cái từ nơi này mà xuất hiện ở nơi khác luôn mà không mất chút thời gian nào ý =))))))

“Đúng thế, xuyên không cũng là thông qua không gian vận chuyển mà thay đổi nên không thể trống rỗng biến mất được. Nếu như đồ của cô vận chuyển nhanh như tốc độ ánh sáng thì chưa mất đến một giây mà. Nói cách khác nếu như tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng sẽ biến thành đi ngược chiều, buru kiện của cô..”

“Sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Lâm Chính Phong nói: “Sẽ biến mất không còn gì nữa, bởi vì thời gian nhanh đến mức nghịch chuyển thì buru kiện của cô sẽ không còn mà gửi.”

Đường Nhược cảm thấy vô cùng khó hiểu: “Tiến sĩ, lời của anh có ý gì?”

Bạch Thất nói: “Ý của tiến sĩ là, dù thời gian có nghịch chuyển nhưng lịch sử vẫn không thay đổi.”

“Không thể thay đổi?”

Lâm Chính Phong tỏ ý khen ngợi Bạch Thất: “Chính xác là như thế, nếu như thời gian nghịch chuyển hoặc theo như cô nói có thể tùy ý xuyên không, như vậy sẽ không có sự logic giữa quá khứ và hiện tại.”

“Nói một cách khác, nếu như một người trở lại quá khứ giết ông nội mình, mà lúc này bà nội hấn còn chưa mang thai cha hấn như vậy cha hấn không có cách nào xuất hiện thì hấn cũng sẽ không tồn tại, nhưng nếu hấn không tồn tại thì sao có thể giết được ông nội mình?”

Nói đến đây, ngay cả Phan Hiểu Huyền cũng cảm thấy có hứng thú, cô quay đầu về phía sau tiếp chuyện: “Tiến sĩ, lúc trước ông nói có thể xuyên không, con người có thể quay trở lại cải biến lịch sử, sau lại nói lịch sử không thể bị thay đổi. Ông nói nhiều như vậy nhưng tôi vẫn không hiểu rốt cục, có thể xuất hiện tại không gian khác hay không?”

Lâm Chính Phong thở dài: “Theo nghiên cứu đến hiện tại của bọn tôi, vật sống không thể xuyên qua không gian khác được, cho dù có xuyên qua thì nhất định là vật chết.. Nhưng có thể sau này, sẽ có người sở hữu linh vực tinh thần, thông qua trục không gian để di chuyển giữa các không gian.”

“Lĩnh vực tinh thần?”

“Đúng vậy, không phải trước đây đã từng nói với mấy người về khu vực tinh thần sao, bao gồm trung khu thần kinh cao cấp, bao gồm...”

“Tiến sĩ” Phan Hiểu Huyền nhanh chóng đánh gãy những lời đầy thuật ngữ mà Lâm Chính Phong đang định nói, “Tinh thần có thể xuyên không hoặc trở lại quá khứ nhưng nếu chỉ có tinh thần thì làm được gì, không có vật chất cacbon thì chẳng lẽ tinh thần bay bổng như ma trôi?”

Tiến sĩ Lâm không hề ý thức được Phan Hiểu Huyền muốn đánh gãy lời mình: “Tinh thần có thể tìm cacbon để tổ hợp thành vật chất mới.”

“À?” Phan Hiểu Huyền liếc nhìn Đường Nhược: “Sao tôi cảm thấy càng giải thích càng mù mờ thế nhỉ, chẳng lẽ tinh thần con người có thể có tự động chạy đến người động vật à?”

“Trên lý luận thì là được, cũng có thể chuyển tinh thần vào trong máy tính để bảo tồn.”

Đường Nhược lại không hề để ý đến việc lĩnh vực tinh thần có thể xuyên không, cô đã hiểu mấy lời tiến sĩ Lâm nói trước đó.

Huyền huyền một tí thì như mấy chị y tá nói là linh hồn xuyên việt mà thôi

Hiện tại cô chỉ muốn biết đến cái “Lịch sử không thể thay đổi” trong lý thuyết của tiến sĩ Lâm

“Tiến sĩ ý của ông là cho dù một người trở lại quá khứ nhưng lịch sử vẫn cứ diễn ra như thế, người đáng chết vẫn sẽ chết, dù quay trở lại cũng không thể thay đổi được chuyện gì?”

“Lịch sử có một nền văn minh vô cùng dài, chuyện này tôi cũng không thể giải thích rõ ràng với cô được, tôi chỉ có thể nói, sẽ không vì một người xuyên không mà gây ra hiệu ứng cánh bướm*. Hơn nữa, theo chúng tôi suy đoán, nếu một người thực sự có thể xuyên không, người đó không thể thay đổi lịch sử nhưng có thể đẩy nhanh quá trình dẫn đến kết quả nào đó.

*Sự thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó.

Năm 1972, nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz đã giới thiệu trước Hiệp hội phát triển khoa học Hoa Kỳ. Trước đó vào năm 1961, trong khi mô phỏng một dự đoán về thời tiết trên máy tính, Lorenz đã lỡ nhập số liệu là 0,506 thay vì 0,506127 như dự định, và do đó đã thu được kết quả dự đoán thời tiết hoàn toàn khác so với tính toán ban đầu. Từ kết quả này Lorenz đã đề cập tới sự ràng buộc chặt chẽ của hệ vật lý đối với các điều kiện ban đầu trong bài nói chuyện. Theo đó một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như cơn lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cách hàng vạn km. Cũng theo Lorenz thì tỉ lệ động năng giữa một cái đập cánh của con bướm với toàn bộ cơn lốc là quá nhỏ, vì thế con bướm chỉ có vai trò không đáng kể trong những tính toán lý thuyết hỗn loạn cho hệ vật lý, nói cách khác thì nếu một cái đập cánh của con bướm có thể gây ra cơn lốc, thì một cái đập cánh khác cũng có thể dập tắt nó, và bên cạnh cái đập cánh của con bướm thì còn có vô vàn hoạt động khác có động năng đáng kể hơn rất nhiều có thể ảnh hưởng tới thời tiết.

“Đẩy nhanh quá trình?”

Trong lúc mọi người đang thảo luận, đột nhiên Điền Hải phanh gấp một cái.

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía trước mới thấy nhóm người hôm qua giờ đã ở phía trước rồi.

Vệ Lam phía đối diện cũng nhận ra nhóm người Bạch Thất.

Đây quả thực không phải chuyện đùa!

Quả thực khiến người ta phải giật mình.

So với lần gặp nhóm người này tại quán cà phê thì giờ còn ngạc nhiên hơn.

Ngày hôm qua vừa thấy bọn họ cùng nhau ngã xuống từ vách núi nay lại hoàn hảo, không chút thương tích đứng trước mặt mình.

Đây là... gặp quỷ rồi!

Nơi đây đang là chân núi, con đường cũng không nhỏ hẹp như ở trên núi, vì vậy đám người Hồ Hạo Thiên cũng nhìn thấy xe Bạch Thất.

Mọi người lập tức vội vàng xuống xe, ngay cả cửa xe cũng không thèm đóng lại.

Cùng lúc đó, năm người Bạch Thất cũng xuống xe.

“Ba!” Phan Hiểu Huyền là người đầu tiên chạy đến ôm Phan Đại Vĩ.

Đồng thời, Hồ Hạo Thiên cũng đi tới chỗ Bạch Thất, hai người đàn ông có chút thẫn thức ôm nhau.

“Tôi biết ngay cậu không sao mà, mọi người đều ổn là tốt rồi.” Hồ Hạo Thiên nói.

“Cũng may là mạng lớn.” Bạch Thất hiềm khi nói những lời khiếm tốn.

Dương Lê cũng bước nhanh đến lối Đường Nhược sang một bên xem xét một vòng...

Lưu Bình lại đến hỏi thăm chỗ Điền Hải...

Bọn họ bên này gặp nhau, hỏi han ân cần.

Đoàn xe bên kia ngoại trừ Vệ Lam, tất cả đều đã ngã như phỗng.

Cmm, mọi người đang nằm mơ giữa ban ngày đi!

Đoàn đội này thật đáng sợ, rơi xuống từ vách núi cao như vậy mà không có việc gì!

Chàng trai tên là Bạch Ngạn kia rốt cục là quỷ hay thần!?

Còn có một người nữa đang ngạc nhiên đến mức trợn mắt há mồm, đồng thời còn thấp thỏm lo âu.

Hắn là Hạ Kiệt đang đứng chính giữa đoàn người.

Mặt Hạ Kiệt tái mét, không hề có chút khí thế như ngày hôm qua.

Không thể tin được, tin được mới là lạ!

Ngày hôm qua rơi từ chỗ cao như thế, phía dưới lại không có chỗ nào mượn lực, làm sao bọn họ có thể không chịu chút vết thương nào.

Tay Hạ Kiệt vò vò quần, mãi đến khi đồng đội phía trước nói: “Bà mẹ nó, bọn hắn là do vận khí quá tốt hay thực lực quá mạnh, rõ ràng ngã xuống nơi như vậy mà không có vấn đề gì!”, hắn mới như tỉnh từ trong giấc mộng, phát hiện toàn thân lúc này đã toàn mồ hôi lạnh, mồ hôi trên trán còn nhỏ thành từng giọt.

Người bên cạnh hắn cảm thấy có chút kỳ lạ: “Đội trưởng Hạ, anh không sao chứ?”

Hạ Kiệt tựa hồ không nghe thấy gì

Trong lòng hắn giờ chỉ nghĩ đến việc trốn hay không trốn, tự thú tội hay liều chết không nhận, dù sao cô gái kia cũng không thấy mình ra tay?

Bạn đang đọc truyện *Tận Thế Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.